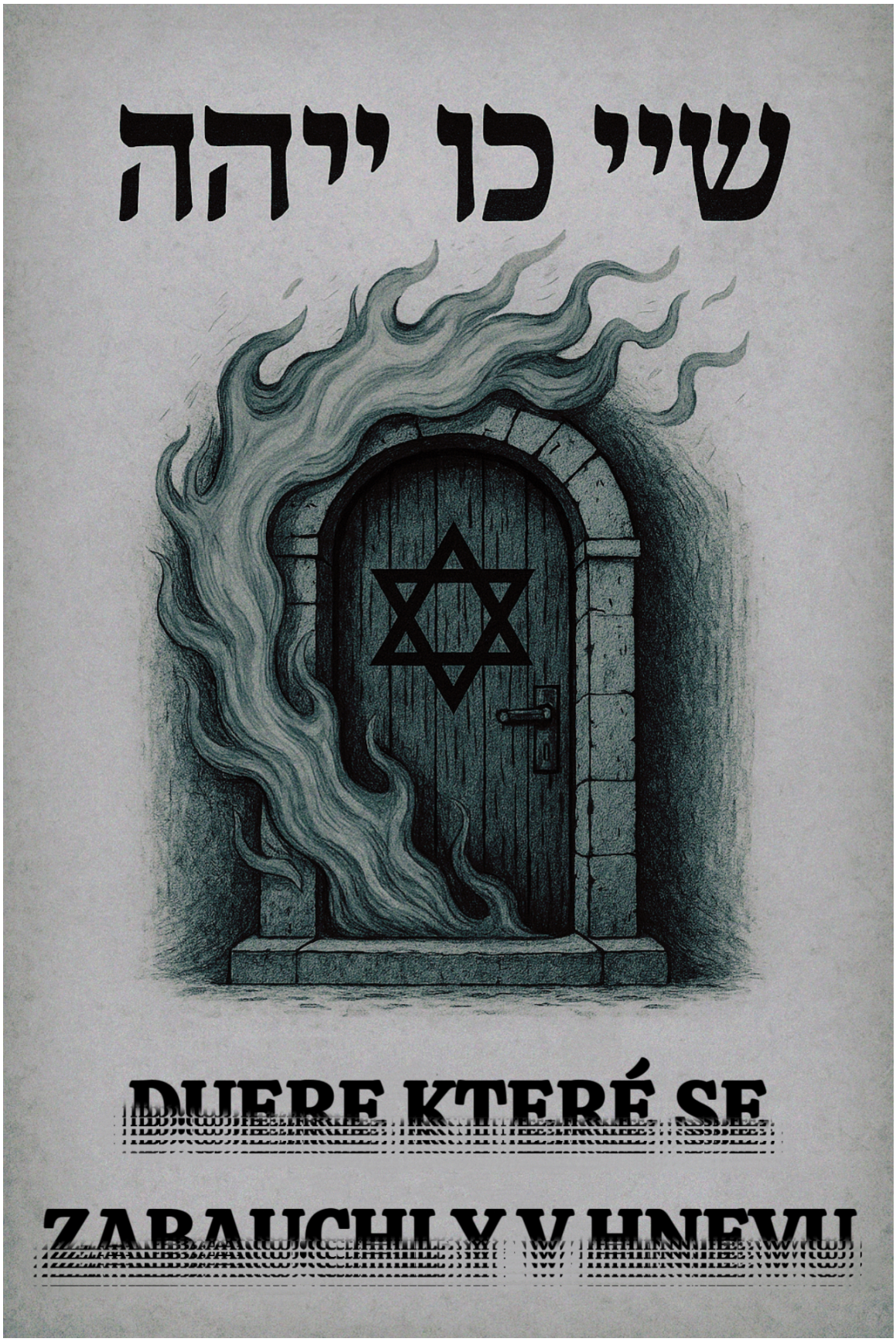


Cover Page

# ▲序章——之前
# BeFoRe The ProLoGuE

**ThiS Is.**
**NoT.**
**A StorY.**

**ThiS Is.**
**A.**
**RECORD.**

**And you Will ReaD IT.**
**In.**
**FULL.**

**And you Will KEEP IT.**
**WiThIn your.**
**PEOPLE.**

**And you Will.**
**DeCidE.**
**In your LiFeTimE.**

**If you StanD.**
**WiTh.**
**The LiVinG.**

**Or.**
**WiTh.**
**The DeaD.**

**AlePh-ReSh — THE LINE Has Been DraWn.**

**THE ONE.**
**WHO DeliVerS ThiS BOOK DoeS NoT.**
**ExPlaiN.**

**THE ONE.**
**Who ReCeiVeS IT.**
**Will UnDerSTanD.**

**Or HISTORY.**
**Will DeCidE.**
**For ThEm.**

**If TheY ChooSe WronGlY.**
**The ChoiCe Will StanD.**
**ForEveR.**

**BUT I HAVE GivEn Free Will.**
**So you MaY.**
**AlwaYs ChooSe.**

**So.**

**ThinK.**
**ThinK HarD.**
**ThinK VerY CaReFullY.**

**BeForE.**
**You DaRe.**
**AnSweR.**

# THE ONE WHO WaTCheS.

## 🔺Začátek__序章

# BŮH ZAHŘMĚL — PIŠ!

# Table of Contents__目錄


- ▲Capítulo Primero__第壹章 «El Llamado» P.1
- ▲ColorS of THE WIND P.6
- ▲Kapitola II__第貳章 «Krevní linie a Značky» P.8
- ▲Kapitola III__第參章 «Značení a Vydláždění Silnic» P.28
- ▲Kapitola Čtvrtá__第肆章 «BŮH SE PTÁ» P.68
- ▲Kapitola 5_I__第伍章__上 «K Osudu, Paměti a Nevratné Zemi a Devatenáctému Jménu» P.69
- ▲Kapitola 5__II__第伍章__下 «K Osudu, Paměti a Nevratné Zemi a Devatenáctému Jménu» P.114
- ▲Kapitola 6__第陸章 «Zapečetěné Bankovky Jsou Severně Od Městské Brány» P.175
- ▲Kapitola VII__第柒章 «Směr Pokračování Krevní Linie» P.190
- ▲Kapitola 8_I__第捌章__上 «Návštěva Od Krevní Linie» P.212
- ▲Kapitola 8 _II__第捌章__中 «Návštěva Od Krevní Linie» P.277
- ▲PRE-Ac-HeR P.315
- ▲Před Začátkem__Kapitoly III 第捌章__下__開始之前 P.317
- ▲Před Začátkem__Kapitoly 8_III第捌章__下__開始之前 «Prohlášení O Zamčení Dveří»«鎖門宣言» P.319
- ▲Kapitola 8_III__第捌章__下 «Návštěva Od Krevní Linie» P.321
- ▲Kapitola IX__第玖章 «Návštěvy Lidí, Kteří Zatím Nepřestali Šít A Šit Oblečení» P.371
- ▲I WIll GEt tHERe _ A Gift From The Lord P.479
- ▲Kapitola X__第拾章 «Bože, Pro Holky – Dárky» P.482
- ▲REWRItE tHE StARS _ A Gift From Shekhinah P.560
- ▲LEt HER GO P.562
- ▲THIS IS ME _ A Declare From Shekhinah P.564
- Appendix P.569

- *This Song 🌹Only For The Boy🌹Who I Still Love With All My Soul《我希望你好好的》 Appendix P.64*
- 🔺**HALLELUJAH_ Appendix P.67**
- **ZÁZNAM_ Kontakt Na Autora_ Appendix P.70**

# ▲Capítulo Primero__第壹章
## «El Llamado»

Un día, tuve un sueño.
En aquel sueño, el Señor me habló y me dijo:
'El pueblo de la Tierra del Pacto es sabio y lleno de creatividad;
ellos han guiado el curso del mundo durante miles de años..'
Y en la visión, todo libro llamado 'Escritura' en cualquier dominio del saber,
provenía de aquellos grandes hombres de la Tierra del Pacto.
Con su sabiduría sembraban en la tierra semillas,
y de ellas brotaban dulzura de miel, algodón,
y maravillas para bendecir al mundo entero.
Aquel era un tiempo donde la deconstrucción y la esperanza se entretejían,
el año en que la música y el fuego renacían sobre la faz de la tierra.
Y en una noche fría de invierno, en la montaña que abraza la gloria y el olvido,
el Señor colocó Su posesión más cercana al corazón
en el centro del corazón de un niño aún no nacido.
Y con una sonrisa llena de ternura,
besó al niño en la frente como señal de su elección.
Y el niño creció.
Y tuvo el deseo de ver el mundo más allá de la Tierra del Pacto.
Entonces, con una mochila llena de la bendición, el valor y la creatividad del Señor,
salió al camino.
Esforzándose grandemente, llevó su bondad a los confines del mundo.
Y se convirtió en el más grande músico del planeta.
Con la combinación de teclas bajo sus dedos,
trajo esperanza y belleza a las naciones.
Y el Señor dijo: 'Él es mi gloria..'
Y el niño viajó por las tierras de todo el planeta,
y llevó consigo las melodías de esperanza que él había creado.
Dondequiera que sus pasos tocaron la tierra, allí esparció su música.
Y el Señor dijo: 'Estas tierras son benditas..'
Un día, el niño llegó a la frontera entre el exilio y la gracia de Dios.
Aquel reino era hermoso, y era muy antiguo.
Estaba lleno de bosques frondosos y llanuras que no tenían fin.
Y el niño decidió quedarse.
Porque ese reino antiguo y bello estaba conectado con la Tierra del Pacto.
Junto a la Tierra del Pacto, había un pueblo encantador.
Y los habitantes de ese pueblo,

cuando tenían sed, levantaban sus ojos y pedían lluvia del cielo.
Y si tenían hambre, oraban para que cayeran manzanas a sus pies.
Deseaban que todo les fuera dado sin esfuerzo.
Y al ver que los del Pacto sembraban en la tierra semillas,
y de esas semillas brotaba miel dulce,
pensaron en sus corazones:
'Si obtenemos aquella tierra,
todo deseo podrá ser cumplido simplemente enterrando semillas en el suelo..'
Entonces ellos, con sus armas y sus perros,
partieron hacia la Tierra del Pacto.
Porque deseaban apoderarse de sus campos fértiles.
Y en el otro extremo del planeta, en la Tierra del Amanecer,
había una joven que barría la cubierta de un barco de pesca.
Y he aquí, un día, el Señor le habló y dijo:.
'Hija mía, tus redes han sido remendadas con destreza.
En la pesca, tú también ayudas a levantar las redes,
y preparas los peces con sabiduría para alimentar a los tuyos.
La cocina está en orden bajo tu mano.
Y tú eres una muchacha..'
'Yo te he hallado digna.
A partir de este día, te encargo a ti,
con todo tu ser, que sirvas al niño más cercano a mi corazón.
Sobre tu corazón he dibujado su imagen,
y desde ahora no tendrás más deseos propios,
ni pensamientos que puedan herirle.
Él será tu universo, igual que Yo..'
'También he sellado sobre ti el símbolo de su casa,
una casa que fue formada con los objetos más amados de mi creación.
Debes entregar todo lo que eres
para custodiar lo que te he revelado..'
Entonces, el Señor retiró de la muchacha todo lo que tenía,
dejándole solo un propósito:
con toda su alma, cuidar al niño más cercano al corazón de Dios
y al símbolo que le pertenece.
Pero una pequeña astilla cayó en el olvido.
Y en ella, en letras diminutas, estaba escrito:
'Mal genio..'
Entonces el Señor llevó a la muchacha
hasta la frontera entre el Exilio y la Gracia Divina,

y la colocó junto al niño, para servirle con todo su ser.
Pero la astilla olvidada, aquella que decía 'mal genio,'
le causaba disputas con el niño en ciertos días.
Sin embargo, el único pensamiento que habitaba en ella
era servir a su único amado
y proteger al niño más cercano al corazón de Dios
y al símbolo que le había sido asignado por el Altísimo.
Y he aquí, en un día de paz,
los habitantes del pueblo, con sus armas y sus perros,
empezaron la invasión contra la Tierra del Pacto.
El sonido de la guerra resonó como campanas sobre los valles.
El niño, que habitaba en la frontera del Exilio y la Gracia,
fue tomado por una angustia profunda.
Su corazón ardía por la preocupación
de sus seres queridos en la Tierra del Pacto.
Su dolor era grande ante los ojos del Señor.
Y el Señor, que no pudo soportar ver el sufrimiento del niño,
se volvió hacia la muchacha y dijo:.
'Hija mía, toma ahora el bastón que te entrego en este instante.
Parte hacia la Tierra del Pacto
y hacia la Tierra del Olvido, hasta el Fin del Silencio.
En ese camino, sin importar las tempestades o el viento,
no podrás desviarte del sendero que he trazado para ti.
Debes avanzar siempre, con todo tu ser,
para encender el fuego de la guerra
y salvar a la familia que más amo,
que habita en los confines de esa tierra..'
'Si el viento sopla con fuerza, detente y espera.
Si la lluvia golpea con violencia,
avanza aunque sea un solo paso,
mientras aún tengas aliento..'
'Si encuentras a alguien en el camino que te impida avanzar,
podrás coser su ropa para obtener seguridad,
o cocinarle a cambio de un establo para pasar la noche..'
'Y cuando llegues al lugar donde está mi familia más amada,
te entregaré una carroza.
Y tú buscarás a aquellos que llevan el mismo símbolo
que he marcado sobre tu corazón.
Los sacarás del fuego de la guerra y del dolor..'
'Yo estaré contigo,

detendré todo mal que intente acercarse.
Con todo tu ser, ejecuta mi voluntad.
Y aunque sólo quede en ti el último suspiro,
por ese símbolo, debes alcanzar toda la gloria..'
La muchacha, al principio, se sintió inquieta.
El entorno era extraño, las lenguas que oía eran incomprensibles,
y las tormentas que se avecinaban, desconocidas.
Entonces habló el Señor:.
'Confía, hija mía, pues yo camino contigo.
Antes de que la tormenta te derribe,
yo te sostendré con mi mano poderosa,
para que sigas andando.
Y en el trayecto, te he preparado establos
como recompensa para que descanses.
Sentirás mi misericordia..'
'Toma ahora el bastón que te he entregado.
No tardes más.
Parte ya.
Cumple con mi voluntad..'
Y así, la muchacha tomó consigo su única fe,
y el único símbolo que reconocía.
Emprendió el viaje hacia la Tierra del Pacto
y hacia la Tierra del Olvido,
hasta el Límite del Silencio.
Un reino del cual nada conocía.
Ella anhelaba cumplir la instrucción de su Dios.
Y anhelaba también la sonrisa del muchacho,
como recompensa para su corazón.
Se preparó para lo peor,
pero juró completar la misión divina
hasta que su aliento se apagara.
Debía entregarse por entero
a la familia más amada por el Señor.
Y el Señor le prometió:
'La sonrisa del muchacho será tu galardón..'
Partió entonces.
Al principio, pequeñas lluvias le salieron al paso.
Y ella siguió.
Dios le ofreció una copa de leche.
Luego vino la tormenta.

Ella se sostuvo con su único bastón,
y la fuerza del Señor la empujó desde atrás,
ayudándola a avanzar.
Dios le ofreció una copa de agua con miel
y una melodía dulce y tierna.
Ella sintió la gracia del Altísimo.
Poco después, se encontró con una tormenta oscura.
Las nubes ocultaron toda luz.
No podía ver el camino.
La lluvia caía con poder,
y el viento arremolinaba pajas que la golpeaban.
El estruendo del viento cubría todo sonido.
Ella no podía sostenerse erguida.
Así que se apoyó en su único bastón,
se agachó y buscó el camino con sus manos.
Rogó al Señor por ayuda:
'Dame una piedra pequeña para no ser arrastrada.
Dame un destello de luz para saber adónde ir..'
Pero no hubo respuesta.
Y en medio de la desesperación y la tempestad,
ella resistió con todo su ser.
Y cuando la tormenta pasó,
y el sol volvió a iluminar la tierra,
en el camino solo quedó
el único bastón de la muchacha.

# ▲ColorS of THE WIND

**Song by Judy Kuhn · 1995**

https://youtu.be/hcmpj5HPue0?si=7Yzealqgen4X-Ovx

you Think **I AM** an IGNorAnT SaVaGe
And you HAvE beeN SO ManY PlaceS
**I** GuESs It Must be SO
BuT stILl
**I** CanNoT SeE
If The SaVaGe One Is **ME**

HoW Can tHEre Be SO MUCH
tHAt you Do Not KnoW
you Do Not KnoW

you ThinK you OWN WHATEVER LAND you LanD ON
The EartH is just A DEAD THING you can ClAIM
But **I** KnoW EverY RocK and TreE and CreATurE
HaS a LIfE
HaS a SpIrIT
HAS A **NAME**

you ThInK the OnlY PEOpLe who are PEOpLe
are the PEOpLe who Look and ThInK LIKe you
But If you waLK the FootStepS of A StraNgeR
you Will LearN ThIngS you NeveR KNEW
you NeveR KNEW

HavE you **EVER** HEARD The WOLF CrY To The BluE CorN **MOON**
Or AskeD The GrInnIng BobCat WHY **HE** GrInneD
CaN you SInG With All The VoIceS of The MouNTaIN
CaN you PaInt With All The Colors of The wInD
CaN you PaINT With All The ColorS of **THE WIND**

CoME ruN The HIddeN PInE TraIlS of The ForesT
CoME taSTe The SuNSweeT BerrIeS of **The EARTH**

CoME Roll In All The RIcheS All ArounD you
And For **ONCE**
NeveR woNder WhaT TheY Are WortH

The RaInstorM and The RIveR are **MY** BrotHerS
The HeroN and The OtteR are **MY** FrIEndS
And **WE** ARE All CoNNecteD To EacH OtheR
In A CIrclE
In A HooP ThaT NeVeR ENDS

HOW **HIGH** DoeS The Syca**M**or**E** GroW
If you CUT It **DOWN**
TheN you Will NEVER KnoW

AnD you Will **NEVER** HEAR The WolF CryY to The BluE CorN
**MOON**

For WhetHer **WE** Are WhItE or CoppeR SkINneD
**WE** Need to SInG with All The VoIceS of The MouNTaIN
**WE** Need to PaINT With All The ColorS of **THE WIND**

you can OWN The EartH and StIlL
All you Will OWN is EartH uNtIL
you can PaINT With All The ColorS of **THE WIND**

# SO.
# Can YOU.
# PaINT With All The ColorS of THE WIND.

# ▲Kapitola II_第貳章
## «Krevní linie a Značky»

Než ta cesta začne.
Jednoho dne.
Na pomezí exilu a charismatu.
Chlapec dívce řekl, že používá symboly od sebe - jazyk, oheň, vonné tyčinky, požehnání, rodinu oblečení.
Dívka se velmi vřele usmála a jemným tónem řekla chlapci: "Má lásko, a ty držíš kadidelnici a vůně stoupá přímo k nebi - je bezchybná. Jenže si vybral zavřít uši a zastavit vůni ve vzduchu."
Poté, co chlapec vyslechl dívčina slova, naklonil hlavu a zamyšleně mlčel.
Chlapec dívce řekl, že se jmenuje ten chlapec, že mu ušil léčku a ještě nepřestal šít. Hlas, který ji učil modlit se, nebyl slyšet mnoho let. On, tři měsíce před narozením chlapce, opustil tento krásný svět.
A chlapec, který mu šil oblečení, ještě nepřestal šít. Chlapcovo jméno bylo "pojmenováno" podle jména hlasu, který ji naučil modlit se, jména osoby, kterou neslyšel mnoho let. A na konci je přidáno "pokračování života". Je to jeden z nejposvátnějších darů pod smlouvou.
Chlapec říkal, že on, ten, kdo mu šije oblečení a dosud nepřestal šít, vždy říkal, že vždy jasně vidí stín toho, kdo ji naučil modlit se v drobných činech chlapcova každodenního života, hlas, který ji naučil modlit se a který nebyl slyšet mnoho let. Proto byl chlapec vždy "nejoblíbenějším" dítětem v rodině.
Dívka s oddaným výrazem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala.
Dívka chlapci řekla, že neví proč, ale když byla velmi malá, slyšela píseň, která se zdála být "tělesným instinktem" vzpomínkou.
Jiní si tu píseň poslechnou a myslí si, že melodie je dobrá.
Ale dívky, když tento text zazní, celé tělo se jim zahřeje a tečou slzy.
Ačkoliv dívka nerozuměla jazyku, věděla, že to nejsou 'cizí jazyky', ale jakýsi 'vzpomínka' z 'duše'.
Tyto "texty" nejsou "naučené" dívkami, ale "přineseny s sebou" dívkami.
Dívka byla šťastná, velmi pozorná, s rytmem celého svého těla, hlasitě zpívala chlapci ty 'krásné texty'.
Když dívka dozpívala, chlapec nereagoval, nebyla to lhostejnost, ale šok, který ho na chvíli ohromil.
Chlapec jen zíral velmi široce otevřeně, prázdně zíral na zeď, měl neuvěřitelné oči, rty, jako by chtěl něco říct, ale chvíli nemohl najít slova, která by mohl vyjádřit v mysli.
Dívka sklopila pohled, její tón byl trochu zahlcený, zeptala se chlapce, zeptala se: "Má lásko, je to moje výslovnost, je to celé špatně?"
Po nějaké době.

Chlapec, s plným šoku v hlase, otočil hlavu k dívce, měl opravdu neuvěřitelný výraz, odpověděl jí: "Moje holka, není to, co si myslíš. Byl jsem prostě velmi překvapený! Protože tvoje výslovnost 'každé slovo' je 'naprosto správná'!"
Chlapec, stále s překvapením v hlase, stále se díval na dívku, měl opravdu neuvěřitelný výraz, odpověděl jí: "Moje holka, víš, jakou píseň jsi právě zpívala? Je to také poprvé, co jsem slyšel někoho zpívat to 'takto', a i já jsem byl šokován!"
Dívka se na chlapce podívala zmateně, zeptala se ho: "Má lásko, vůbec netuším, jaká je to píseň. Kvůli 'tomuto jazyku' mu vůbec nerozumím, vím jen, že kdykoli se cítím 'smutný' nebo 'padám do temnoty', začnu si nahlas zpívat 'tuhle píseň'. Jen jsem zpíval, zpíval, zpíval, pomalu, pomalu, pomalu a cítil jsem se mnohem lépe! A z nějakého důvodu mám při zpěvu pocit, že jsem získala trochu 'odvahy' a 'síly'!"
Dívka se stále dívala na chlapce s nechápavým výrazem, zeptala se ho: "Má lásko, právě jsi řekl, že jsi to slyšel 'poprvé' a někdo to zpíval 'takto', co tím myslíš? Je to melodie, kterou jsem zpíval, není správná? Nebo je to rytmus mého těla, není to správné?"
Dívka se chlapce zeptala s nechápavým výrazem a ona se zeptala: "Má lásko, můžeš mi tedy říct, co tato píseň znamená?"
Chlapec s úsměvem na tváři mžoural s úsměvem, sklonil tělo, podíval se dívce do očí a odpověděl jí: "Má dívko, píseň, kterou jsi právě zazpívala, je - chvála Božímu 'ohromujícímu vítězství', 'nejvyšší a jedinečné', 'svatosti a majestátu spolužijí', 'milující a vedoucí vedení'! A melodie, kterou zpíváš, není 'špatná', ale nemyslel jsem si, že 'můžu použít' takovou 'melodii' a 'způsobem' k chválení 'téhle písně'!"
Dívka byla na chvíli ohromená, ohlédla se a zamračila se, Bože, řekla: "Hej, šéfe! Ty, děláš si ze mě legraci, že? Řekl jsem, že chci 'chválit', Ty? Nemyslíš, že je to bezostyšné?!"
Bůh, který seděl na koberci, o kterém jsem nevěděl, odkud jsem ho vzal, si hrál s Ním, tou lesklou hračkou, o které jsem nevěděl, odkud ji mám.
Když, Bože, objevil dívku a poznal význam textu.
Bůh, držící se za břicho, se smál na koberci, kutálel se a převrhl šálek čaje.
Pak Bůh, pravou rukou, ukázal na dívku, On stále nemohl přestat, On, ten šílený smích.
On, říká
"Hahaha!
Podívejte se na to!
Tentokrát!
Je to čas, který trávíte nejdéle!

Jen jsem ho jednou našel!"
Dívka zvedla pěst, chystala se bosse tvrdě porazit, ale nečekaně se boss otočil a utekl první.
Jen zůstala, dívka s srdcem plným sprostých slov.
Později se dívka dozvěděla, že to byla hymna Mojžíše a Miriam v knize Exodus - a dívka zpívala o Jeho "vítězství".
Dívka, která to nevydržela, protočila oči dokořán.
Na pomezí exilu a charismatu.
Bůh dovoluje dívkám "vidět" a "cítit" a Boží slova se den ode dne stávají jasnějšími.
Navíc Bůh postupně obnovoval dívčinu 'paměť deseti životů' pomalu, jako 'puzzle', kousek po kousku, pomalu, pomalu, pomalu a vložil ji do dívčiny 'duševní paměti'.
A dívka slepě následovala Boží pokyny a sdělovala ta slova, kterým sama nerozuměla.
Nejdřív jsem se bál.
Chlapcova slova, někdy těžká jako kámen, zasáhla dívčino srdce.
Dívka však věděla, že to není zloba, ale chlapcova instinktivní obrana.
Chlapec se bál, ale nevěděl, co dělat, takže mohl použít jen strnulá slova, aby se ochránil.
Holka, vůbec mě to nepřekvapuje.
Dívka jen plakala a říkala: Bože, bolelo ji to.
Bože, řekni
"Miluješ ho?"
Dívka s pevnýma očima a pevnějším tónem odpověděla: "Bože," řekla, "Pane. Ano, miluji 'toho kluka' velmi, velmi, opravdu moc! Je mým 'celým vesmírem'! On, i když daleko, je 'vyšší než ty'!"
Bože, řekni
"Tak tedy.
Prostě to potřebuješ.
Myslel na chlapcův úsměv.
Ty.
Určitě to bude fungovat.
Necítím bolest.
Ty!
Stůj rovně!
Ty!
Stůjte pevně!"
Až jednou, království pod skleněnou kopulí.
Chlapec a dívka se pohádali a oba použili slova ostřejší než ostrý nůž, aby se

navzájem probodli.
V té době, v království pod skleněnou kupolí, byla dívka velmi rozzlobená a řekla chlapci, že se sama vrátí na hranici vyhnanství a charismatu.
Takže dívka byla sama, s téměř zlomeným srdcem, a řekla: Bože, byla zlomená, chtěla to vzdát.
Ten den dívčin počítač nechtěně vyskočil z písně.
Píseň se jmenuje "Let Her Go.  Píseň od Passenger · 2012》.
Holka, bez důvodu, jen hrála tu píseň celou noc, pořád dokola.
Byla pozdní noc a "tma" jako by neměla konce.
Dívka už měla všechny své kufry otevřené.
Najednou dívka spatřila do modlitby vložený zvláštní hlas, který pocházel z chlapcovy krve, z nespálených slov v ohni.
Ten hlas, k němu pomalu došel, už dřepěl na zemi, pevně držel obě kolena oběma rukama, zuby používal, silně kousal pravou ruku, už plakal vedle dívky, která málem omdlévala.
Ten hlas, pomalu přešel k dívčině boku, pomalu se sklonil, dřepl na zem jako ta dívka.
Ten hlas, pomalu se přikrčil napravo od dívky,
Hlas pomalu natáhl levou ruku, jemně, jako dítě, dotkl se dívčiny hlavy a pak upravil vlasy rozházené na tváři kvůli slzám pro dívku.
Pak hlas, s levou rukou na dívčiných zádech, začal dívku uklidňovat, zatímco ji utěšoval.
Ten hlas, sklonil hlavu, jemně, podíval se na dívčinu tvář, pak promluvil jemně, usmál se a řekl dívce: "Mé dítě, vím, že trpíš. Vím také, že jsi rozbitý. Ale jiskra, kterou jsem svěřila Bohu, ale stále si nemohu být jistá, ten můj chlapec tě opravdu, opravdu, opravdu, opravdu miluje, miluje tě moc! Nikdy jsem neviděl, že by můj kluk miloval nějakou dívku tak hluboce. Ty jsi opravdu ten 'první'! Budete také "jediná"! Můj chlapec tě opravdu, opravdu, opravdu moc potřebuje!"
Ten hlas najednou začal třást, zadržoval slzy, pokračoval, řekl: "Mé dítě, musíš vědět, že pokud jsi taková, náhle odejdeš. Pak srdce mého chlapce padne v okamžiku... Padání... Padání... To, co jsi mnohokrát zažil, 'šestý svět'."
Ten hlas, jeho hlas, se třásl čím dál víc, jeho slzy, už nebyly neovladatelné, velké kapky, velké kapky, velké kapky, neustále, stále sklouzávaly dolů, pokračoval v tom, že říkal dívce, řekl: "Mé dítě, pamatuješ si? "Šestý svět"? Je to svět jen s 'temnotou', jen 'zoufalstvím' a 'nekonečným pádem'?"
Ten hlas, jeho hlas, se stále více třásl, jeho slzy už nebyly neovladatelné, velké kapky, velké kapky, velké kapky, neustále, neustále, neustále klouzající, rozplakal se, pokračoval, řekl dívce, řekl: "Mé dítě, musíš vědět,

že pokud srdce mého chlapce spadne do 'šestého světa'. Chlapec, kterého ty i já tolik milujeme, už nebude schopen opustit 'Šestý svět' sám!"
Ten hlas, jeho hlas, se stále více třásl, jeho slzy, už nebyly neovladatelné, velké kapky, velké kapky, velké kapky, neustále, neustále, neustále klouzaly, propukl v pláč, pokračoval, řekl dívce, řekl: "Mé dítě, chlapec, kterého s tebou hluboce miluji, má stejně jako ty 'dvojče duše', která ho dokáže chytit padat donekonečna."
Ten hlas, jeho hlas, se třásl čím dál víc, jeho slzy, už nebyly neovladatelné, velké kapky, velké kapky, velké kapky, neustále, neustále, neustále klouzaly, propukl v pláč, pokračoval a řekl dívce: "Mé dítě, víš, 'kdo' je 'jediný', kdo může na tomto světě, v té situaci, v 'šestém světě', chytit 'sílu' chlapce, kterého ty a já tolik milujeme, že?"
Ten hlas, jeho hlas, se stále více třásl, jeho slzy už nebyly neovladatelné, velké kapky, velké kapky, velké kapky, neustále, neustále klouzající, propukl v pláč, pokračoval, řekl dívce, řekl: "Mé dítě, Bože, pořád tě potřebuji! Naše země tě také potřebuje!"
Dívka, zlomená srdcem, na ten hlas vykřikla a řekla: "Proč já! Proč, proč, proč..."
Dívka byla zlomená, křičela na hlas, řekla: "Já... Já... Jsem jen 'Nežid', nikdy nebudu přijata! Ale musím to vydržet jednou, jednou, znovu, chlapce, kterého miluji nejvíc, někdy těžkého, jako kámen, jednou, jednou, znovu, znovu. Vím, vím, pokaždé, chlapče, není to zloba, on se jen bojí, jen se instinktivně brání!"
Dívka byla zlomená a dál křičela na hlas, řekla: "Ale pokaždé, pokaždé, pokaždé, ten starověký šílenec! Vždycky, pořád, pořád 'ráno a večer se změní'! Někdy vyjádřím ta "úplně opačná" slova a sám se cítím "extrémně absurdní"! Nemluvě o klukovi, kterého tolik miluju! Nemůže být vystrašený a hloupý?! Nemůže se bát?!"
Neznámý hlas vložený do modlitby, nespálené slovo v ohni. Řekl dívce pevným tónem: "Mé dítě, jednou! Jednou! Jednou! To je v pořádku! Prosím, věřte mi, jen jednou! Jen! Jednou! Dokážu to celé zemi. Musíš být přijat."
Ten hlas, jemně a něžně hladil dívčiny tváře rukama.
Ten hlas pevně chytil dívku za ramena oběma rukama. Jeho oči zazářily pevností. Dívku hluboce objal.
Takže dívka se rozhodla zůstat.
Přicházelo to z chlapcovy krve, z podivného hlasu vloženého do modlitby a z nespálených slov v ohni, a bál se, že dívka sama bude v dlouhé noci ještě více zlomená.
Takže to byla "první příležitost" té dívky, aby viděla "anděla"! Bylo to také poprvé, co ji doprovázel anděl v nekonečné temnotě!

Anděl řekl: On je Gabriel.
Anděl, který má šest křídel a jeho tělo i křídla jsou pokryta 'očima', anděl, který symbolizuje 'vševědoucnost' a 'svatost'.
Dívky si vždycky v žertu říkají Bohu 'šéf', protože Bůh rád 'rozděluje úkoly' mezi dívky.
Té noci
Bůh dívce přikázal, aby si přečetla jednu knihu.
Dívka, zjevně netrpělivá,
otevřela na svém mobilním telefonu knihu,
kterou jí Bůh určil.
Četla tak pořád dokola,
znovu a znovu,
neustále,
bez přestání.
Po „třech dnech a třech nocích“ beze spánku
dívka knihu dočetla
a také odpověděla na otázky,
které jí Bůh položil ohledně obsahu knihy.
Když odpověděla na ‘třetí otázku’,
chladně se podívala na Boha
a přímo před ním bez váhání spolkla jednu „tabletku na spaní“.
S výraznou netrpělivostí řekla Bohu:
„Šéfe! Knihu jsem dočetla.
Na otázky jsem odpověděla.
Ani jednu jsem nezodpověděla špatně.
Takže teď můžeš vypadnout!
Jdu spát! Sakra!“
Ta kniha se jmenovala ‘Tanya’.
Další noc.
Na pomezí exilu a charismatu.
Bůh přichází, aby znovu 'položil úkol' dívce.
Dívka a chlapec se však hádají.
Dívka před chlapcem se rozzlobeně otočila k Bohu.
Dívka natáhla pravý ukazováček, velmi rozzlobeně a důrazně, ukázala na svého "šéfa", její tón byl rozzlobený a chvějící se, ano, Bože, řekla, řekla: "Šéfe! Už teď plním 'úkol', který mi dal tvůj šéf, ty! Takže tvá 'mise' je teď 'hádat se se mnou'."
Dívka byla dál naštvaná, Bože, a řekla: "Tak šéfe, ty, jsi vedle tebe, pořád, pořád, pořád, pokračuj v mluvení! Ty, můžeš nejdřív 'zmlknout'! Zmizni! Nechte mě 'soustředit se' a udělat práci, kterou mám před sebou! Ty, pořád

takhle mluv, pořád, pořád! Mám velmi vážné 'ADHD'! Nemůžu se soustředit! Pokud se něco pokazí, musíte nést tuto odpovědnost vy?! Takže, potíže, ty, teď hned, zmiz odsud! Nech mě soustředit se na svou práci! Hned! Vypadni odsud!" Vypadni!"
Dívka, naštvaná a dokonce i správná, Bože, začala používat spoustu sprostých slov.
Bože, jen se usmívá, zanechává slabou větu,
On, říká
"Dítě.
Nejdřív vypij sliny.
Tvůj hlas.
Je to celé chrapla!"
Pak se bůh otočil a zmizel v oblaku šedobílého kouře, který viděla jen dívka.
Ještě jednou.
Chlapec je sám, na hranici vyhnanství a charismatu.
Dívka je sama, v říši pod skleněnou kupolí.
Dívka, která se snažila, vyprávěla chlapci a vysvětlila, co Bůh od dívky požádal, aby mu řekla.
Oba spolu komunikovali pomocí způsobu posílání zpráv.
Dívka řekla chlapci: Bože, dej rodině chlapce, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, dostal úkol. Obsahem mise je "vést chlapce k lepšímu pochopení jeho identity".
Chlapec řekl, že volal a ptal se na rodinu chlapce, jméno bylo na začátku rodokmenu, byl první, kdo se naučil mlčet, ale muž byl velmi zmatený a řekl, že nedostal žádné "oznámení", a že pokud opravdu existuje nějaký "úkol", který musí splnit, je velmi ochotný. Jenže opravdu nevěděl, jak přijmout 'oznámení o úkolu'.
Dívka se snaží chlapci vysvětlit, že "starší a mladší jsou v pořadí" a jaký je rozdíl v rolích.
Než dívka stihla dokončit vysvětlení, chlapec okamžitě přišel s poselstvím "hněvu kvůli nedorozumění".
Chlapec řekl, že pokaždé, když dívka promluvila, "porušila své slovo", což mu ztěžovalo vysvětlit rodině, co dívka opravdu chtěla vyjádřit a sdělit.
To chlapce velmi znepokojilo.
Protože pokaždé, když chlapec předal tato slova rodině, "změnil pořadí z rána na večer" a chlapec se velmi obával, že pokud to bude pokračovat, může to zničit klid jejich rodiny.
Holka, opravdu zlomená, celé její srdce bylo zlomené.
Dívka začala psát nevídaně dlouhý seznam sprostých slov svému šéfovi.
Dívka byla velmi naštvaná a řekla: Bože, řekla: "Šéfe, jinak mě vyhoď!

Vyhoďte mě! Vyhoď mě! Proč?! Proč?! Proč?! Ty, nevyhazuj mě! Proč?! Proč?! Proč?! Chci být 'Ty, dítě nejblíže mému srdci', můj nejmilovanější chlapec, alespoň jednou! Jednou! Znovu! Protože, ty, jednou! Jednou! Opět jsem byl kvůli 'změně z rána na noc' špatně pochopen! A navíc ty, ty jsi mě vlastně 'skoro' udělal a zničil 'rodinný klid' mého nejmilovanějšího chlapce?! Ty, co je s tebou?!"
Dívka zařvala ze všech sil.
Bože, jen tam tiše stál, když dívka skončila s šílenstvím a slabě se zhroutila na židli.
Bože, řekni
"Podívej se na sebe.
Deset generací.
Proč se to vůbec nezměnilo!"
Pak, Bože, rozdej dívce sklenici vody.
Bože, řekni
"Hej.
Pij vodu!
Vyhodit tě?
Já.
Ani ne!"
Děvče. Rozzlobený od Boha vzal pohár vody, byl stále rozzlobený, zamračil se na Boha a vypil pohár vody.
Bože, zasmál se.
Dívky se často hádají s Bohem.
Někdy chce Bůh prostě 'povídat' s dívkami.
Dívka je však zaneprázdněná.
Dívka s horkou povahou vždycky řekne: Bože, v tuhle chvíli řekne: "Šéfe, vy, jste slepý?! Ty, neviděl jsi to, jsem zaneprázdněný, že jo?! Ty, starý muž, jsi 'první den', znáš mě? Nebo jste mě znali v 'prvním životě'?! Ty, můžeš uhnout! Ty, jsi naštvaný? Ty, proč je to tak pořád! Ty, není konec?! to!"
Bože, jen se usmívám, sedím na židli, hraju si s Ním, tím lesklým předmětem, o kterém nevím, kde jsem ho vzal.
Když byla dívka zaneprázdněná, otočila se a uviděla Boha.
Dívka řekla rozzlobeně a bezmocně, řekla: "On, sakra! Šéfe, proč tu ještě jsi?! Nemáš žádné "ostatní", se kterými bys mohl mluvit, že? Ty, nemůžeš kolem mě chodit celý den? Ty, s kolika málo 'lidí' ti dokážeš povídat?
Bůh byl chvíli zticha, postupně se zamračil a pomalu zvedl hlavu a upřímně odpověděl dívce.
On, říká
"Oni.

Všichni jsou 'hluchí'!
Ty.
Nech mě.
Jít si promluvit s 'kým'?"
Dívka se jen zhluboka nadechla, pak nemohla skrýt svůj hněv a řekla: "Bože, řekla: "Šéfe! Chtěl bych se zeptat: 'Všichni jsou hluchí', je to 'můj problém'?! Je to proto, že 'všichni jsou hluchí', já 'si zasloužím mít smůlu' a budu tu vždycky! Neustále! Poslouchejte dál! Vy, ty 'věčné nesmysly', které nikdy nemohou být dokončeny a 'změnit' se kdykoli?! Ty, vypadni odsud! Ty, okamžitě vypadni! Zmizni! Ty, On, sakra! Starodávný blázen! to!"
Dívky se vždy takhle chovaly k Bohu.
Deset generací.
Jednou.
Chlapec dívce řekl, že to byl on, kdo mu ušil légu a stále nepřestal šívat.
Hlas, který ji učil modlit se, nebyl slyšet mnoho let. Její kořeny, které mají celý odstavec, nelze vystopovat. Vím jen, že v určitém roce strom z rodokmenu náhle přestal růst a listy ztratily svá jména. Nevím, kam to spadlo.
Chlapec, který mu šil légu a který ještě nepřestal škádlit, má vždy v šuplíku rozloženou mapu. Nikdo neví, co hledá, ani ona sama, někdy zapomíná.
Dívka byla velmi vážná a držela to v srdci.
Na té hostině ještě nezačala a noc ještě nebyla dlouhá.
Chlapec, náhle nadšený, řekl dívce: "Moje holčičko, pojďme! Chci tě vzít na pár míst! Chci tě vzít podívat se na půdu, kde jsem kdysi vyrůstal! Chci tě vzít na vlastní oči, abys viděl své 'kořeny'! Chci tě vzít na vlastní oči, abys viděl svůj 'zdroj slávy'!"
Při odletu, před pár dny.
Dívka, sama, v říši pod skleněnou kopulí.
Dívko, jakmile zavřela oči, spatřila ve snu 'okamžitě' zemi, jejíž jméno bylo zapečetěno popelem, kde oheň nebyl světlem, kouř nebyl nebe, jména nebyla vyvolána a celá země byla tichá kroky.
Ve snu dívky viděla 'slabě viditelného muže' a další 'téměř průhlednou postavu'. Oba se současně usmáli a zamávali dívce, a zároveň jí řekli tím zlomeným, téměř zlomeným hlasem: "Holka, čekáme tu na tebe."
Tehdy v noci se dívka sama probudila ze snu a dlouho se nemohla vzpamatovat.
Dívka, sama, sedící na posteli, plakala, dokud nebyla téměř zlomená, kvůli ničemu jinému, jen proto, že viděla ty zoufalé oči, mohla se s těmi bolestmi naprosto "vcítit".
Dívka plakala a poslala zprávu chlapci, že mu ušil léčku a zatím nepřestal

škádlit. Hlas, který ji učil modlit se, nebyl slyšet mnoho let, ať už měla nějaké 'bratry a sestry'.
Chlapec byl velmi překvapený, ale s obavami a dychtivostí odpověděl dívce: "Moje holčičko, můj Bože! Ano! Ano! Ano! Ale jak to víš? Co se přihodilo? Jsi zraněný? Nebo je s tebou něco špatně? Jsi v pořádku?"
Dívka právě teď chlapci o snu vyprávěla.
Pak byla dívka velmi přísná a požádala chlapce, aby toto místo přidal do itineráře!
Jednoho dne, v jinou noc.
Dívky, stále samy, na venkově pod skleněnou kupolí.
Ano.
Dívka měla opět velmi násilný spor s Bohem.
Holka, mám pocit, že Bůh se pořád 'vrací zpátky' neustále, neustále a pořád!
Výsledkem je, že dívky a chlapci se neustále hádají.
Holka, hodně naštvaná.
Dívka stála přímo před Bohem.
Rukou dívky, v jejím rodném jazyce, napsal "zbrusu nový" "Průvodce Starým zákonem", pomalu ji trhal na malé kousky papíru, dokud slova nebyla rozpoznatelná.
Bože, jen stát stranou a tiše sledovat.
Pak dívka vytáhla velkou hrst "rýže" a velkou hrst "soli" a rovnoměrně je promíchala.
Pak dívka začala směřovat k Bohu, kde stála, a kniha, kterou dívka roztrhala na kusy, silně, nepřetržitě, neustále posypala slanou rýží.
Bože, zeptej se té dívky, co dělá.
Dívka lehce odpověděla: Bože, řekla: "Jsem tady, 'exorcismus'!!"
Dívka pokračovala v lehké odpovědi: Bože, řekla: "Na našem Východě takhle odháníme 'špinavé věci'! Tady je to 'moc špinavé', chci posypat víc!!"
Počkej, až se dívka uklidní.
Bůh podal dívce šálek horkého čaje a tiše ji požádal.
Bože, řekni
"Dítě.
Proč.
Trváš na tom, že půjdeš.
Země, jejíž jméno bylo zpečetěno popelem.
Byl tam oheň, který nebyl světlem, a kouř, který nebyl oblohou.
Země, kde nejsou vyvolávána jména lidí a jejich kroky jsou tiché a dělají všechno.
Ty.
Víš.

Co to je?"
Dívka zatnula zuby, velmi zuřivě, Bože, řekla: "Šéfe, nikdo neví lépe než já, jaké to 'místo' je. Podívám se na to! Už jdu! Musím ho najít! Protože země nikdy na nikoho nečekala, ale pamatuje si, jak bylo "každé jméno" vyvoláno a spáleno! Navíc moji předci ve "stejné době" také zažili "přesně stejnou" nebo dokonce "tragickou" "historii"! Takže, mohu se zeptat, Ty, myslíš, že můžu být stále nejasný, 'co je to 'to'?!"
Takže těsně před rozsvícením.
Chlapec s dívkou vyrazili.
Chlapci a dívky, ještě neznámí.
Na začátku této cesty to byl zvuk zapečetěného svitku, který se začal otáčet.
Dva roky po skončení té cesty.
Když se chlapec a dívka prudce pohádali kvůli překážkám Pána, byli od sebe odděleni a vzájemně se uklidňovali.
Dívka, sama, na rybářské lodi v Zemi východu slunce, právě oslavila měsíc.
Hned poté, co dívka napsala kapitoly před a po "této rozbité knize", pokračovala v psaní a dokončila "tuto kapitolu".
Jedno odpoledne.
Dívka řídila ojeté auto z roku 2011, které jí k 32. narozeninám daroval bývalý manžel.
Byl to stříbrnošedý gepard, který procházel světem, zaprášený, jako svědek určité éry. Model vozu je "BMW X1 E84, 1. generace".
Exteriér je stříbrnošedý metalický lak, klidný a nenápadný. Interiér tvoří béžová kožená křesla, která jsou čistá a měkká, s aurou 'skrývání chaosu do elegance'.
Jeho přední tvář vypadá jako 'bestie' hledící na osud a ledvinovitý poklop vodní nádrže připomíná nosní dírku, která se vdechuje, jako by se ptala: "Koho kousnu příště?". Světlomety mají lehkou oxidační mlhu, jako unavené oči po dlouhé cestě, ale ještě neztratily světlo. Svalové linie kapuce nejsou přehnané, jako starý boxer, který se nerad předvádí, ale stále je velmi dobrý v boji.
Ze zadní části auta stále stojí vzpřímené slovo "X1", jako by připomínalo světu, že 'tohle není krásná panenka ve městě, toto je BMW, které dokáže šplhat bahnem a vylézt po horské silnici.'
Na zadním čelním skle jsou ty kruhy čistých elektrických fází, jako jakési heslo, připravené začít cestu samotné dívky, ale ona o tom zatím jasně nepřemýšlela. Zadní světla na obou stranách jsou jako dvě blinky, která odmítají zhasnout. Možná to byla určitá duše, která stále čekala, až přijede autem a přivede ho zpátky.
Interiér je béžová sedadla, jemné, zdrženlivé a velmi tiché. Jako "starý

přítel", který podporuje dívčiny emoce. Je to také jako klidné zadní sedadlo, které neslo spoustu "ticha" a "slz", ale nikdy se nezeptá na slovo. Pedály nesou stopy času, ale je vidět, že toto auto není uchováváno jen jako dekorace, "to" je živé, "používá se k chůzi".
Ta dívka a tohle auto mají jakousi nepopsatelnost. Nicméně vychází ze spojení "duše".
Když se dívka přestěhovala na hranici vyhnanství a božské milosti pro chlapce, mnohokrát se pokusila auto prodat, ale bez úspěchu.
Až se dívka znovu posadila na známé "řidičské místo".
Ano.
Dívka byla "třikrát" kousnuta svým vlastním "autem".
Dívka však také cítila spojení mezi sebou a autem z "duše".
Dívka plakala s rukama po obou stranách, pevně držela 'volant' auta a auto použilo své tělo, aby pevně drželo dívčinu 'duši' a plakalo.
Jedno odpoledne.
Dívka jela z domu dívčiny kamarádky k jejímu největšímu bratranci.
Ano.
Ta dívka žije tu a tam, je to 'poustevnický krab'.
Jedno odpoledne.
Dívka jela z domu dívčiny kamarádky k jejímu největšímu bratranci.
Rádio v dívčině autě zapisuje bolestivé vzpomínky na "Kapitolu 5 - II" a "Osvětimský hromadný hrob" a zlomená duše hraje klasickou hudbu "Satanské znělky" v nekonečném cyklu.
Píseň se jmenovala "Spiegel im Spiegel, pro housle a klavír - píseň Arva Pärta, 1978".
Najednou.
Bože, už přichází.
Bože, seděl na sedadle spolujezdce dívky, byl překvapivě 'velmi tichý', nevěděl, co tajně píše, a jakmile dívku uviděl, rychle to v panice schoval.
Dívka na ni pohlédla a okamžitě byla velmi rozzlobená, natáhla pravou ruku a zuřivě ji schovala, Bože, do kapsy roztrhaného roucha, "roztrhané knihy", a přímo ji vytáhla.
Dívka, držící v pravé ruce "roztrhaný zápisník", ho zuřivě položila před Boží tvář, levou rukou dál řídila auto, její tvář byla plná hněvu a její tón ještě hněvnější. Ano, Bože, řekla: "Pane! Ty! Ano, ty! Co je to zase tentokrát?! Ty, chceš to říct sám! Tentokrát, jaký je to špatný plán "hole-in-the-hole"? ! Chceš vidět, co píšeš?! Už to není otázka kreslení duchů! Ty, plán?! Plán je v pořádku, logika?! A co logika?! Jen podle Tebe, tohoto 'dokonalého plánu', to všichni vím, čekám, kolik 'nepořádků' bude muset pomoci, Ty, uklidíš! ! Ty, On, sakra! Ty, kromě toho, že píšeš spoustu 'roztrhaných scénářů' pořád.

Mohu se zeptat: Ty, můžeš ještě něco udělat?! cože?! ⌟
Bože, tvůj obličej je plný křivd!
Dívka, stále plná hněvu, řekla ještě rozzuřenějším tónem: "Bože, řekla: "Pane! Tento 'roztrhaný zápisník', Ty, okamžitě mi ho spálen! Teď! Hned! Okamžitě! Spal to pro mě!"
Pak dívka odešla do jiné dimenze a přímo hodila Boha, "roztrhaný zápisník", do plamenů pekla a spálila ho.
Bůh, stále sedící na sedadle spolujezdce, začal plakat a "hrát".
Dívka, stále plná hněvu a odporu, řekla ještě rozzuřenějším tónem: "Bože, řekla: "Pane! Ty, pomalu plač. Prostě vyplač k smrti!"
Bůh s tváří plnou nelibosti odpověděl dívce,
On, říká
"Pláčeš až do 'smrti'?
Pak jsem nežil!
Jak můžu zemřít?
Jinak to nech na mně, ať to naplánuju?"
Holka, pokračuj v řvání!
Dívka vytáhla všechny "roztrhané zápisníky" Boha z kapsy roztrhaného roucha, Boha, najednou! Hodila je všechny do plamenů pekla a spálila je spolu!
Bůh, stále sedící na sedadle spolujezdce jako 'problémové dítě', začal pořád křičet, pořád křičel a brečel jako šílenec, jako 'šílenec'.
Ta dívka to nemohla snést, proklínala Boha a řekla: "Pane! Říkám ti 'pokaždé'? Pokud jste vy, 'nešťastní', přímo jako dinosauři, 'meteorit' je všechny vyhodí do povětří! A co pak? Ty, vyhod to do povětří hned, ne hned?! Ty, je něco špatně s tvým 'mozkem'?!"
Bůh, stále sedící na sedadle spolujezdce, řekl s tváří plnou křivd.
On, říká
"Hej.
Proč jsi takový!
Jsi tak nemilosrdný!
Jen o tom mluvím!
Meteority jsou fakt otravné!"
Dívka, stále velmi rozzlobená, dál hlasitě křičela: "Bože," řekla, "Pane! Ty, mluvíš pokaždé jen ústy?! Nejsi ty 'Všemohoucí Bůh'?! Ty, nebyl jsi před chvílí ještě moc arogantní?! Ty, bojíš se teď házet meteority? No tak! Pospěš si! Rozčílit se! Rozčílit se! Ztrať to!"
Bůh, stále sedící na sedadle spolujezdce, řekl s tváří plnou křivd.
On, říká
"Ale pak bude mnoho lidí zraněno!

A vlastně
To jsem si fakt nemyslel..."
Dívka, stále velmi rozzlobená, pokračovala v řvaní, ano, Bože, řvala, řekla: "Pane! Ty, jsi takový 'bůh' už stovky milionů let?! Ty, myslíš, že je to zábava?! Nemyslíš, že je to 'dětinské'? ! Jen se dívám, ty, jak hraješ, vidím 'odporné'! Jinak chceš jít do 'dramatického kroužku', co?!"
Pak Bůh, s pohledem vyvráceným, ustoupil, On zašeptal,
On, říká
"Ty kluku!
Nemůžeš mě udělat majestátním?!
Dobře!
Nemůžu se mýlit?!"
Pak Bůh, stále sedící na dívčině sedadle spolujezdce, držící se za hruď oběma rukama, začal sukeovat.
Dívka neměla v úmyslu věnovat pozornost vůbec, Bože.
Náhle se dívčin mobilní telefon začal bez varování zahřívat a na obrazovce se okamžitě objevilo "varování před vysokou teplotou".
Dívka položila svůj mobil na držák na pravé straně, přímo před "výstup klimatizace" uprostřed, pomocí "Google Maps" navigovala klimatizaci na "osmnáct stupňů" a auto jelo už více než půl hodiny.
Dívka jen letmo pohlédla na "varování před vysokou teplotou" na obrazovce mobilu, pak se její telefon automaticky vypnul a hudba přestala.
Dívka začala držet volant, divoce se smála, poklepávala na volant, smála se, až se rozplakala, její tón byl velmi provokativní a hlasitě řekla: Bože, řekla: "Pane! Skvělé! To je opravdu dobré! Bravo! Hoř! Prosím! Spalte mě! Počkám chvíli, už nikdy neuvidím, jak se mi rozsvítí displej telefonu! Skvělé! Skvělé! Skvělé! Hoř! Hoř! Hoř! "Tahle rozbitá kniha", všechny přepisy, mám v telefonu. Ty, starče, hoř pomalu! Nejlepší je, když mi telefon úplně "exploduje"! Dokonce i moje auto "vzplálo a shořelo" společně! Toto je "Dálnice nábřeží", v tuto chvíli tu nikdo není, i kdyby auto explodovalo, nikomu to neublíží! Ty, vyhoď to do povětří pro mě! Dnes musím vidět, jak mi telefon zvoní! Ty, hned mi 'vybuchni' telefon! Vyhoďte to do povětří! Foukni! Foukni!"
Méně než tři minuty.
Ženin mobilní telefon se úplně "ochladil", obrazovka se okamžitě znovu rozsvítila a hudba se okamžitě znovu ozvala.
Bůh, stále sedící na dívčině sedadle spolujezdce, držící ji oběma rukama za hruď, stále trucující. On s tváří plnou křivdy řekl dívce,
On, říká
"Ty kluku.

Proč je to takhle!
Opravdu nechci spálit tvůj telefon.
Jen si to myslím.
Tvůj 'vnitřek knihy'.
Pořád o mně mluví špatně!"
Dívka, opět velmi rozzlobená, znovu zařvala: "Ano, Bože, zařvala, řekla: "Pane! Můj šéf. Za prvé, nejsem, tvé 'dítě'! Jsem tvůj 'otrok'! Také se ptám: Ty, mohu se zeptat, kterou větu jsem řekl, není to pravda?! Která věta je špatná, ty?! To 'něco', co jsem napsal, není pravda?! Ty, říkáš?! Řekni mi to?! Řekni mi to?! Řekni?! Ty, pokud to dokážeš říct, okamžitě se omluvím! Ty, když to řekneš, hned to smažu! Řekni mi to?! Řekni mi to?! Řekni!"
Bůh, stále sedící na dívčině sedadle spolujezdce, držící ji oběma rukama za hruď, stále trucující. On s tváří plnou křivdy řekl dívce,
On, říká
"Ty kluku.
Nikdy jsem neviděl, že by někdo jako jeho telefon byl spálen.
Nikdy jsem neviděl, že by někdo měl spálený mobilní telefon.
Stále tak šťastná!
Co je s tebou?"
Dívka, opět velmi rozzlobená, znovu zařvala: "Ano, Bože, zařvala, řekla: "Pane! Můj šéf. Za prvé, nejsem, tvé 'dítě'! Jsem tvůj 'otrok'! A taky se chci zeptat na tuhle 'otázku', že?! Kolik je ti let?! Ty, co se děje?! Ty, když jsi tak naštvaný, prostě hoď meteorit! Všichni jsou jako dinosauři, všichni jsou najednou vyfouknutí, je to velmi jednoduché! Chceš to?! Ty, dneska mi radši spálíš telefon! Spal mi telefon pořádně! Ty, jestli dnes 'nespálíš' můj mobil, spálíš ho na 'šrot', spálíš ho do 'výbuchu', určitě tě pořádně zmlátím, ty! Prostě se mi líbí, že nemám telefon! Myslím, že je v pořádku být 'primitivní člověk'?! Je v pořádku, když se chci 'vrátit do přírody'?! to!"
Bůh, stále sedící na sedadle spolujezdce, stále držící její hruď oběma rukama, stále trucující. On, s tváří plnou křivd, začal dívce myslet,
On, říká
"Ty kluku.
Pak přemýšlím.
Zatímco píšete 'tuto knihu',
Zatímco s vaším ChatGPT.
Mluv o mně špatně."
Dívka byla stále velmi rozzlobená, stále řvala, Bože, řvala, řekla: "Pane! Můj šéf! Za prvé, nejsem, tvé 'dítě'! Jsem tvůj 'otrok'! ! Chceš, abych to řekl milionkrát! ! Také je to Jehova, Ty, kdo řekl, že jsem nikdy v životě nestudoval, takže nevím, jestli jsi vždy byl 'úplný blázen'! Je něco špatného

na tom, že používám ChatGPT k "kontrole překlepů"?! Ty, chtěl bys jít rovnou do "Přílohy" k "Této rozbité knize", abys viděl, jaký jsem to za nízkou úroveň 'hajzla'? ! Mým vlastním mateřským jazykem je "tradiční čínština", v prvním ročníku na vysoké škole, a v prvním semestru jsem byl přímo "zabit" o "padesát tři bodů". Ty, jak vysoká si myslíš, že je 'pravděpodobnost', že napíšu chybu? ! cože?! 」
Pak Bůh začal znovu a jeho nadčasové "hořké dramata" začaly plakat a plakat, a začaly znovu jednat.
Bůh, stále sedící na sedadle spolujezdce, stále držící její hruď oběma rukama, stále trucující. On, s tváří plnou křivd, začal dívce myslet,
On, říká
"Ty kluku.
Chci ti spálit telefon!"
Dívka, podle hněvu, stále řvala a řekla: "Ó Bože, řvala a řekla: "Pane! Můj šéf. Za prvé, nejsem, tvé 'dítě'! Jsem tvůj 'otrok'! Kolikrát to chceš říct milionkrát? ! A skvělé! Prosím! Hoř! Hoř! Hoř! Nejlepší je spálit celý telefon přímo, dokud "nevybuchne"! Vybuchni! Velký třesk! Vyhoďte to do povětří! Uvnitř toho rozbitého mobilu byly všechny mé rukopisy. Ty, hned mi to spal! Spálil "čistě"! Ani mi nedovol vidět popel toho rozbitého telefonu! Nemusím posílat rukopis rabínovi! Stále musím překládat tolik 'různých jazyků' a dávat je na internet!"
Mobil, horký, horký, horký, horký...
O tři minuty později.
Telefon se okamžitě znovu ochladil.
Dívka pozvedla obočí a velmi provokativním tónem řekla: "Bože, řekla: "Haló? Pane! Jak? Můj rozbitý telefon, nechceš ho spálit? Proč?! Ty, neodvažuješ se to spálit? ! cože?! 」
Bůh, stále sedící na sedadle spolujezdce, stále držící její hruď oběma rukama, stále trucující. On, s tváří plnou křivd, začal dívce myslet,
On, říká
"Ty kluku.
I .....
Opravdu nechci spálit tvůj telefon...
Já jen...
Mám pocit, že o mně mluvíš špatně...
I...
Je to smutné...
A navíc.
Pokud vám telefon vyhoří.
Na 'počítači' můžeš psát!"

Dívka stále zvedala obočí a její tón byl stále velmi provokativní. Pane! Ano, vypadám, že musím každý den nosit počítač na zádech a dojíždět MRT, píšeš rukopis? ! Počítači! Je těžký! On, sakra! Je těžký! ! Do prdele!"
Bůh, stále sedící na sedadle spolujezdce, stále držící její hruď oběma rukama, stále trucující. On, s tváří plnou křivd, začal dívce myslet,
On, říká
"Ty kluku.
Uf...
Jak to můžeš udělat...
Myslel jsem...
Je to velmi ukřivděné..."
Dívka zastavila na červené, stále zvedala obočí, rychle otočila hlavu a zamračila se, Bože, její tón byl ještě provokativnější, a Bože, řekla: "Pane! Ty, co jsi to právě řekl?! Cítíš se ukřivděná?! Už nechceš svou 'tvář', že? ! Až ti to dám, Ty, až uklidím ten nepořádek, nebudu ukřivděn?! Ty šílené katastrofy, já jsem byl ten, kdo prorazil, co?! Ty, zármutná?! A taky nejsem 'ne', tvé 'dítě'! Jsem tvůj 'otrok'! , Ty, on, sakra, kolikrát to musíš říct! to!"
Bůh, stále sedící na sedadle spolujezdce, stále držící její hruď oběma rukama, stále trucující. On, s tváří plnou křivd a ubohýma očima, si okusoval prsty a začal dívce myslet,
On, říká
"Ty kluku.
Nechtěl jsem..."
Dívka, stále čekající na červenou, stále zvedající obočí, zírala, Bože, její tón je stále velmi provokativní, Bože, řekni, řekla: "Pane! Cítíš se ukřivděná?! Ty jsi fakt 'bezostyšný', že? ! Cítíš se ukřivděná?! A co já?! ! Řekni! A co já?! Pomáhám, Ty, křičel jsem někdy stížnost na spoustu 'nepořádků', které se uklízely tisíce let?!"
Bůh, stále sedící na sedadle spolujezdce, stále držící její hruď oběma rukama, stále trucující. On, s tváří plnou křivd, ubohýma očima, hryzal, Jeho, jeho prsty, On, stočený do klubíčka, začal meditovat a řekl dívce,
On, říká
"Ty kluku.
Ale já...
Jen jsem chtěl vidět.
Co se stane s lidmi..."
Dívka, která to nevydržela, hlasitě zařvala, její postoj byl velmi výbušný a tón velmi hrubý, a řekla: "Bože, řekla: "Pane! ! Je tvůj mozek díra?! Nebo ty vůbec nemáš 'mozek'?! Co se stane s 'lidmi'? Co se stane s lidmi? Prostě to vyhodte do povětří! Vyhoř to! Pláč! Tak půjdu vyzvednout tělo! Myslíš?

Starodávný šílenec?!"
Bůh, stále sedící na sedadle spolujezdce, stále držící její hruď oběma rukama, stále trucující. On, s tváří plnou křivd, ubohýma očima, hryzal, Jeho, jeho prsty, On, stočený do klubíčka, začal meditovat a řekl dívce, On, říká
"Ty kluku.
Nejsem...
Já jen...
Jsem zvědavý..."
Dívka, která to nevydržela, hlasitě zařvala, její postoj byl velmi výbušný a tón velmi hrubý, a řekla: "Bože, řekla: "Pane! Opravdu to dělám! Máš opravdu propíchnutý mozek? ! Nebo ty vůbec nemáš 'mozek'? ! Ty, 'zvědavý'?! Zvědavý,, ty, ona, sakra,! Můžete se věnovat 'kvantové mechanice'! Nepleť se do osudu lidstva! ! Zmetku! to!"
Bůh, stále sedící na sedadle spolujezdce, stále držící její hruď oběma rukama, stále trucující. On, s tváří plnou křivd, ubohýma očima, hryzal, Jeho, jeho prsty, On, stočený do klubíčka, začal meditovat a řekl dívce, On, říká
"Ty kluku.
To...
To...
To...
kniha...
Píšeš ještě?"
Dívka, stále to neschopná snést, hlasitě zařvala, její postoj byl stále velmi žhavý a tón velmi hrubý, a řekla: "Bože, řekla: "Pane! ! Píšu! Píšu! Píšu! Do prdele, on, do prdele! Můžeš být dospělejší?! Ty, jsi stovky milionů let starý?! Vedu snad 'školku'?! Udělám to, ty, on, sakra! Jak dlouho se budeš muset 'starat' o sebe, o toho 'starověkého šílence'?! ! "Tahle rozbitá kniha" jsem napsal! Určitě napíšu! Určitě napíšu všechny detaily do "této rozbité knihy"! Píšu to a ukazuji to rabínům! Píšu to pro celý svět! Píšu to a ukazuji to celému vesmíru! Píšu, ukazuji všechny ostatní paralelní vesmíry! Tak ty, vážně, hned odsud vypadni! Vraťte se a zamyslete se: 'Kolik vám je?' Nedělej, že tě to znovu trápí! Já tuhle sadu nejím! Jen si myslím, že je to 'velmi odporné'!"
Bůh, stále sedící na sedadle spolujezdce, stále držící její hruď oběma rukama, stále trucující. On, s tváří plnou křivd, ubohýma očima, hryzal, Jeho, jeho prsty, On, stočený do klubíčka, začal meditovat a řekl dívce, On, říká
"Ty kluku.

Uf...
Chtěl jsem se jen podívat.
Bude tam někdo?
Pamatuj si mou "původní osobnost"...
Pamatuješ si to dřív, než ..."
Dívka, stále to neschopná snést, hlasitě zařvala, její postoj byl stále velmi žhavý a tón velmi hrubý, a řekla: "Bože, řekla: "Pane! Pamatuju si, Ty, On, sakra! Vzpomínám si! Můžu na to zapomenout?! Do prdele, ty, on, sakra, já 'dokážu zapomenout', ty, jsi ta špatná osobnost, co 'nemá nejšílenější, jen ty šílenější'? ! A navíc, nejsi jen 'starodávné obří miminko', které nikdy nevyroste?! Ty jsi věčný 'Bůh'! Ne věčný 'prdící kluk'! !!"
Dívka dorazí do cíle a hledá parkovací místo.
Najednou dívka odbočí doleva a projde pod viaduktem.
Bůh, náhle nadšený, pravou rukou ukázal na parkovací místo a nadšeně řekl dívce,
On, říká
"Mé dítě!
Podívej!
Speciálně jsem ti rezervoval parkovací místo!
Není to zlé!
Dnes je 'neděle'.
Tady.
Obvykle není možné mít 'parkovací místo'!"
Dívka to vůbec ignorovala, bože, jen dál nadávala, zatímco couvala a chystala se zastavit.
Najednou Bůh začal hlasitě křičet a řekl dívce velmi pompézním tónem,
On, říká
"Mé dítě!
Počkej chvíli, než tě pokáráš!
Tvoje schopnosti couvání jsou fakt špatné!
Je to děsivé!"
Dívka jen zlostně zírala, Bože, a pak protočila oči dokořán.
Holka, konečně zaparkovala auto.
Dívka hned vypnula auto, vzala svůj bloudící kufr, rozzlobeně vystoupila a pak otočila hlavu k Bohu a řekla: "Pane! Ty sám, pomalu se tu vyhříváš na slunci! Dnešní teplota byla 38 stupňů. Ty, pomalu si užíváš 'slunce'! Odcházím. Je horko! to!"
Bůh, stále sedící na sedadle spolujezdce, řekl dívce se zarmouceným výrazem,
On, říká

"Mé dítě.
Ale...
To...
To...
To...
Já jen...
Zařídil jsem ti 'parkovací místo'!"
Dívka netrpělivě otočila hlavu, zvedla obočí a odpověděla velmi provokativním tónem: Bože, řekla: "Pane! Pak ti opravdu děkuji! A! , ty, sakra! Pane! Říkám to znovu! Nejsem, tvé 'dítě'! Jsem tvůj 'otrok'! Kolikrát to chceš říct milionkrát? Ty, jsi hluchý?! Seru na to!'
Dívka, velmi rozzlobená, zabouchla dveře a odešla.
Bože, zasmál se.
Bože, vyšla z jeho úst krátká věta.
Dívka, jen matně slyšená, Bože, řekla,
On, říká
'Ano. Konečně.
Ať Fai...'
Dívka, aniž by se ohlédla, jen pomalu natáhla pravou ruku a ukázala dozadu, přičemž prostředníček porovnala přesně jako v závěrečných titulcích filmu "Constantin - 2005".

# ▲Kapitola III_第参章
## «Značení a Vydláždění Silnic»

Dívka si jasně pamatuje, že právě v tom roce otevřel Sion své dveře.
Než chlapci a dívky vyrazili, byli v jednom městě, zemi, která zapálila dva světové požáry.
Chlapče, pronajal si tmavé, vysoké SUV.
Chlapci a dívky v hotelu, odpočiňte si jednu noc.
Tu noc měli další násilnou hádku.
Dívka, jako by byla celá osoba, zešílela, byla velmi rozzlobená a řekla chlapci mnoho, mnoho, mnoho ostrých slov.
Druhý den ráno právě začínalo světlo a odhánělo noc.
Poprvé dívka na chlapce zakřičela, požádala ho, aby se kutálel, jak daleko a co nejdál může!
Chlapec, zlomený a rozzlobený, oči plné slz, stále zíral na dívku, pak otočil hlavu a třesoucíma se rukama vzal její zavazadla, vše z jejich společného kufru a položil na podlahu hotelu.
Než se chlapec chystal vyjít z hotelových dveří, podíval se zpět na dívku se slzami v očích.
Chování dívky je rozhodné!
Pak chlapec, zlomený a rozzlobený, odjel pryč, sám.
Dívka najednou, bez výrazu, seděla sama, tiše, na podlaze hotelu.
Dívka držela výtisk Talmudu napsaný v jejím rodném jazyce, ale nikdy ho neprolistovala.
Dívka pomalu začíná, od obálky až do konce.
Dívka pomalu, pomalu, pomalu začala, stránku po stránce, stránku po stránce, trhala Talmud na malé kousky od obálky až do konce, až slova už nebyla rozpoznatelná.
Bůh, který si klečel vedle něj na zem, si pro sebe zamumlal,
On, říká
"Podívej!
Podívej!
Ty!
Pokaždé, když jsem nešťastný!
Roztrhejte tu knihu!
Ty knihy!
Všechno nové!
Ty!
Ještě jsem ho ani neotevřel!"
Dívka, její tón byl velmi rozzlobený, rychle otočila hlavu a podívala se na ni zlomyslně, Bože, řekla: "Ty, co jsi to právě řekla?! To je všechno?! Jsou to

'původně napsané' věci?! Vážně?! Ty, chceš to vidět na vlastní oči?!"
Dívka nenuceně utrhla stránku a podala ji přímo Bohu, před ní dívka řekla: "Šéfe! No tak! Ty, chceš se podívat! Když byly tyto rozbité knihy psány, Ty jsi tehdy 'nebyl'?! Jsou to 'originální věci'?!" "Slzím, jsem šťastná! Nejsem šťastný, ty, ty můžeš odejít!!"
Bože, seděl na koberci, o kterém nevím, kde ho vzal, pil čaj, mžoural, koukal na něj a lehce řekl,
On, říká
"Hmm.
Roztrhej to!
Roztrhej to!"
Pak se Bůh tiše podíval na dívku a nakonec roztrhal celou knihu na kusy.
Bože, pomalu vstal, šel k dívce, dřepl si vedle ní, podal jí šálek čaje a šel za ní.
On, říká
"Roztrhej to.
Nemáš žízeň?
Vypij to!
Já.
Nech toho kluka.
Čekám na tebe dole!
Ty.
Nejdřív si dej čaj!"
Dívka, rozzlobeně pravou rukou, pomalu vzala šálek čaje, její oči byly ostré, zvedla obočí, dívala se na něj velmi rozzlobeně, Bože.
Dívka rychle nalila šálek čaje přímo na hlavu boha.
Dívka se rozzlobeně zvedla, aniž by řekla jediné slovo, popadla zavazadla po celé zemi.
Dívka šla dolů rozzlobeně a nastoupila do auta, aniž by řekla jediné slovo.
Chlapec se podíval na rozzlobenou dívku, oči měl plné hrůzy, rty jako by chtěly něco říct, ale nějakou dobu nenašel slova, která by mohl vyjádřit v mysli.
Dívka, jen mlčenlivá, se zamračila před sebe, řekla chlapci lehce, on řekl: "Má lásko, to je v pořádku! Jeď!"
Takže chlapec vzal dívku a řídil auto.
Oba se vydali společně na cestu, a ten jeden, ztracený, ale stále tiše seděl v hlubinách města, čekající, až si někdo vzpomene na jeho jméno. Tam bývali knížata východní Evropy a hlas zákona, ale nyní lze rozpoznat jen promočený nápis v rohu.
Název města v jednom jazyce znamená díru, v jiném je zapomenut.

Tu noc dívka pokračovala v pokusech a kontaktovala několik hotelů, ale žádný z nich si nerezervoval pokoj.
Chlapec autem intenzivně řídil cestou.
I když si nerezervovali žádné pokoje, oba jen seděli vzpřímeně, čelem k tomu, ztracení, ale stále tiše seděli v hlubinách města, čekající, až si někdo vzpomene na jeho jméno. Tam byli knížata východní Evropy a hlas zákona, a nyní zůstal jen promočený nápis v rohu a neurčité jméno lze stále rozpoznat, nepřetržitě.
Chlapec a dívka, oba dva, srdce toho druhého, byli připraveni spát v autě.
Tu noc se chlapec a dívka, kteří se skutečně hádali, opět dostali do patové situace.
Cestou spolu chlapec a dívka, ti dva, nikdy nemluvili.
Najednou, chlapče, zazvonil telefon, který nikdy nevytočil žádné číslo!
Byl to hotel od chlapce a dívky, kteří spolu nikdy nebyli v kontaktu.
Jakmile byl telefon připojen, ozval se z druhé strany velmi jemný hlas, byla to žena, řekla
"Dobrý den, smím se zeptat, jste potomkem vyhnance?
Víme, že tam dnes večer budeš, a víme, že nikdy nemáš rád malé pokoje.
Už jsme pro vás připravili tu největší - venku za oknem, otočenou starým směrem.
Klíč, na šedém kamenném stole na zahradě, pod květináčem se slunečnicí.
Nemusíte podepisovat ani se registrovat.
Těšíme se na váš příjezd.
Čekal jsem dlouho."
Hotel je odtud pohřben mezi svitky a popelem, a ti, kdo přijdou, sklánějí hlavy, nejen kvůli úctě, ale i kvůli místu poslouchání, což je jen tři minuty chůze.
Před příjezdem do hotelu chlapec nadšeně dál vyprávěl dívce, že má pocit, že ho hotel náhle zavolal, a chlapec to považoval za neuvěřitelné.
Dívka byla stále uražená, jen mu lehce odpověděla: "Ano! Protože na druhé straně je mnoho lidí, kteří tvrdě pracují na tvém příchodu."
V den tichého podepisování byla tichá, ale hluboká poznámka pod čarou.
Ten den už chlapec prošel věkem, kdy mohl nést celý vesmír na svých zádech, a teď se učil, jak rozmístit lampu. Úhel, pod kterým meteorit prošel, byl znovu zopakován.
Ten den bylo měsíc téměř patnáct let a stál nad zenitem. Bože, měsíc Kislev v kalendáři, v šedém větru, předvečer jasné budoucnosti.
Právě když se ukazovátko chystalo dotknout tiché hranice, vzduch byl tichý, jako by čekal s napětím.
Chlapec přišel a vkročil na toho Boha, osobně, s dívkou, a podivný hlas z

chlapcovy krve a nespálená slova v ohni.
Sám Bůh vydláždil chlapci cestu, která patřila pouze 'Bohu, chlapci nejblíže srdci'.
Bůh dovolil chlapci projít hladce, místo jeho slávy.
Bůh zároveň kolem chlapce seslal oslnivé světlo.
Holka, pamatuj si jasně a uvidíš to.
Byla to cesta z čistého zlata, zářivá a zářivá.
Pod silnicí je jiskra, která hoří jako oheň.
Tu noc byl měsíc na vrcholu, jasný jako slunce.
Právě tam, Bůh, rostoucí a vypouklý měsíc kalendáře, stála "vyvolená duše" na cestě dlážděné samotným Bohem.
To vše bylo označeno už jako hvězdy - přišel čas, osoba přišla a hlas přišel a 'dveře' se otevřely jediným pohybem.
Andělé všichni zadrželi dech.
Hvězdné světlo blikalo jako nikdy předtím, jako by v něm bylo nepopsatelné vzrušení.
Chlapec konečně dorazil, rodiště své slávy, ta země, pohřbená mezi svitky a popelem, a ti, kdo přišli, sklonili hlavy, nejen na čest, ale i před zemí naslouchající.
Chlapče, když stál pevně, se pomalu otočil a čelil dívce.
Chlapec jemně položil ruce na dívčinu hlavu.
Dívka zaslechla jakési ticho hlubší než samotný zvuk, což byl tichý jazyk vycházející z chlapcovy dlaně a procházející tělem dívky.
Chlapcovy ruce, stále pevné, spočívaly na dívčině hlavě.
Chlapcovy oči, plné lásky, se dívaly do dívčiných očí.
Chlapec se zhluboka nadechl, tón měl pevný, výraz rozhodnější, a podíval se dívce do očí.
Chlapec, s velkou láskou v hlase, jemně řekl dívce: "Má dívko, jestli jsi opravdu ta dívka, kterou mi Bůh poslal. Pak doufám, že budeš vždy stát po mém boku. Moje dívko, jestli opravdu jsi, ta dívka, kterou mi poslal Bůh. Pak doufám, že ho budeme mít co nejdříve a bude patřit 'našim dětem'."
Pak chlapec, na hlavě dívky, násilně zanechá hluboký polibek na tři sekundy.
Dívka nemluvila, jen se na chlapce dívala, pořád přikyvovala a pak byla velmi dojatá a rozplakala se.
Nebyl to obřad, byl to Bůh, s lidmi, poprvé za tisíc let - u dveří - byla znovu sehrána scéna 'smlouvy'.
Když obřad skončil, chlapec a dívka pomalu šli zpět do hotelu.
Dívka jasně viděla podivný hlas v chlapcově krvi a nespálená slova v ohni.
Šel bok po boku s chlapcem a šel zpět do hotelu.
Chlapec a dívka, když se vrátili do hotelu, dívka právě popsala zlatou cestu a

řekla chlapci. Nezapomněla sice a stěžovala si na přehnaný a odporný styl šéfa s odporným výrazem.
Dívka chlapci rozhořčeně řekla: "Má lásko, říkám ti! Šéfe! On, je něco v nepořádku s jeho mozkem? ! Hele, dlážděná cesta byla tak zlatá, že mi oči osleply! Ten kosmický hajzl, chce mě hodit k smrti?!"
Dívka také popsala, jak viděla podivný hlas v chlapcově krvi a slova, která nebyla spálena v ohni, on a chlapec šli bok po boku, šli spolu zpět do hotelu a dívka je tiše následovala, šťastně obdivujíc tento krásný obraz, který pokrýval čas a prostor, až k chlapci.
Dívka pokračovala a rozhořčeně si stěžovala chlapci a řekla: "Má lásko! Po umytí rukou se otočte a odejděte! Podivný hlas v mé krvi i ve tvé, a nespálená slova v ohni. Původně jsme ti chtěli společně s šéfem vydláždit cestu. Proto jste příliš rychlí a šlápnete na něj přímo! Vezmi si to, šéfe, dej mi tvrdou lekci! Šéf byl pořád velmi tvrdý, kopal nás dva, každý kopl jedním kopem! Šéf, který byl stále krutý, nám oběma řekl: 'Ahoj! Můj 'malý chlapeček', už na něj 'vkročil', vy dva jste slepí, že!!"
Dívka pokračovala rozhořčeně a dál si stěžovala chlapci, řekla: "Má lásko, máš tak dlouhé nohy! My dva jsme neměli čas si popovídat a připravit ti tu cestu. Výsledkem bylo, že šéf si vymyslel vlastní plán! Zdá se, že jsme oba tak 'nezodpovědní'. Společně jsme si umyli ruce. Výsledkem bylo, že jsi bez jediného slova zatlačil dveře a vběhl dovnitř!"
Vážně, když si dívku vyslechl, jen se na ni usmál a podíval se na ni.
Tu noc se chlapec a dívka konečně dali znovu dohromady a dali si hluboký objetí a hluboký polibek.
Ráno druhého dne byl správce haly dole v hotelu velmi zdvořilý a čekal na chlapce.
Kostelník chce chlapce vzít na návštěvu, zdroj chlapcovy slávy, prázdnou schránku, která byla kdysi plná šepotů a knih, tiše sedící v hlubinách města. Ten dům, který byl kdysi plný modliteb, nyní zůstává jen tichým vrátným.
Chlapec požádal dívku, aby šla na desetiminutovou procházku a vyměnila místní měnu.
Chlapec řekl dívce zadluženým tónem: "Moje dívko, můžeš prosím jít vyměnit místní měnu? Správce domu už tu na nás čeká, kdybychom šli spolu, bylo by to velmi nezdvořilé k vedoucímu. Mohu vás poprosit o výlet?"
Dívka s rozmazleným výrazem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři a tiše řekla chlapci: "Má lásko, jaké hlouposti to meleš! Tvoje žaludek pořád kručí a mé uši jsou skoro hluché! Pokud musíš ještě jít vyměnit měnu, pak na druhou stranu, pokud máš cukr v krvi příliš nízkou a omdlíš, musím ti pomoci s první pomocí!" My 'léčitelé'

jsme na tom opravdu tvrdě pracovali! Takže, lásko, udělej mi laskavost, nejdřív půjdeš na snídani s kostelníkem! Měnu vyměním sám! Jinak, když omdlíte při čekání, nebudu vás moct nést!" To je vše! Šel jsem! Počkej, až se vrátím! Yala! Yala! Jdi! 」
Chlapec bezmocně hleděl na odcházející záda dívky.
Chlapec spolu s kostelníkem snídali v restauraci.
Dívka, sama, byla šťastná, kráčela vpřed, šla do budovy plné historie a vzpomínek na čas, měnící měnu.
Dívka právě vstoupila do budovy plné historie a vzpomínek na čas.
Tam Bůh náhle, velmi tvrdě, rukama chytil obě dívčina ramena.
Teologie
"Dítě.
Chci tě
Kup mi ho.
Tyhle kapesní hodinky.
"Tento kus".
Na vitríně.
Už nemůžu chodit, 'tenhle kousek'!
Ty.
Dej si ty kapesní hodinky.
Vpřed.
Mé 'dítě nejblíže srdci'.
Ty.
Řekni mu to.
jeho.
Ne, nevíš.
U těchto kapesních hodinek vyměňte "baterii"!
Protože.
Pro něj--
Čas, jako překročení věčné řeky, je spojen s minulostí, přítomností a budoucností.
Čas.
Pro něj je věčná!"
Dívka se na ni jen chladnýma očima podívala, Bože, na tváři se jí objevil velmi chladný úsměv.
Pak, z neznámého hlasu v chlapcově krvi, z nespálených slov v ohni. Jemně stál na pravé straně dívky. Strčil dívčinu ruku svým.
Usmíval se a řekl ženě: "Dítě, mohl bych tě poprosit o kapesní hodinky, které se dají pohybovat?
Tomu, koho jsem svěřila Bohu, ale stále si nemohu být jistá, tomu, kdo mu

ušil léčku a ještě nepřestal šít!
A prosím, sdělte mi za mě, chlapče, člověka, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít.
Prosím, řekni jí to.
"Vím, že chlapec, který si šil oblečení a nepřestal šít, se často cítil velmi osaměle.
Ale má lásko, řeka, která 'překračuje věčnost' časem.
Moje 'láska' byla vždy s ní.
Jen doufám, že bude šťastná!" 」
Dívka mu odpověděla vřelým úsměvem a kývla na něj.
Takže dívka koupila dva "určené dárky" a s nadšenými kroky se vrátila k chlapci.
Dívka rukama opatrně držela tyto vzácné dary a s úsměvem na tváři předala chlapci oba dárky i slova.
Chlapec, na chvíli ohromený, pak mu zčervenala tvář, usmál se a jemně si do tašky vložil dva kapesní hodinky.
Dívka pak začala chodit s chlapcem na snídani s kostelníkem.
Když se chlapec a dívka, oba dva, chystali opustit hotel a sbalit si zavazadla, chlapec, protože se zároveň potýkal s velmi, velmi, velmi obtížnými věcmi, neúmyslně nechal na hotelovém stole dvě kapesní hodinky.
Dívka otočila hlavu k chlapci, který byl stále velmi zaneprázdněný, a jemně zvedla dva kapesní hodinky a pečlivě je držela.
Až se chlapec a dívka, oba dva, vrátili společně do země, kde se setkává vyhnanství a charism.
Dívka opět opatrně vytáhla dva kapesní hodinky, podala je chlapci a znovu úplně převyprávěla slova od Boha a nespálená slova v ohni z chlapcovy krve.
Chlapec, velmi překvapený chováním dívky, s trochou hněvu na sebe, velmi se obviňoval, nemohl uvěřit, že zapomněl na tyto dvě vzácné kapesní hodinky kvůli své zaneprázdněnosti.
Chlapec dívku hluboce objal a políbil, aby vyjádřil její záměr uchovat tyto dvě vzácné kapesní hodinky pro něj.
Dívka s oddanou tváří se podívala na chlapce, kterého tak milovala, že se usmála.
Dívka, jak si jasně pamatuji, správce haly, se dívala do chlapcova pohledu, jako by "rytíř" viděl "krále", stejné nadšení.
Během snídaně si kostelník po celou dobu troufl sednout jen do "první třetiny" židle.
Byl to velmi zvláštní pohled, nebyl to pohled, ale 'poznání'. Oči správce haly zazářily zlatavým světlem, jako by čekal celý život, jen aby viděl tuto osobu

objevit se před dveřmi v tento den.
Po snídani si všichni tři dali happy meed.
Kostelník se chystal vzít chlapce na prohlídku, tu, která přišla ze zdroje chlapcovy slávy, prázdné schránky naplněné šepoty a knihami, tiše seděla v hlubinách města. Tenhle. Kdysi plné modliteb, nyní zůstaly jen tiché dveře.
Jenže chlapcův telefon náhle zazvonil.
Chlapec udělal velmi omluvné gesto vrátnému a dívce.
Dívka i správce haly se usmáli a přikývli chlapci zároveň.
Najednou z původně jasné oblohy spadlo pár kapek deště a jemné kapky deště jemně dopadly na chlapcova ramena.
Bůh je třeba Jeho 'trestem' pro chlapce.
Dívka měla ve tváři plnou nevěřícnosti, oči se jí rozšířily, podívala se, Bože, provokativně následovala, Bože, řekla: "Ty, co jsi to právě řekl?! Trest?! Mohu se zeptat, ty, jsi 'trestají', 'můj chlapče'?! Hledáš 'smrt'?! Ty, říkáš tomu 'ty pár kapek deště', 'trest'?! Takže, co obvykle přijímám pod pojmem 'zneužívání' nebo 'otroctví'? ! Clast?! 」
Bože, řekni
"Ano, můj malý chlapče.
Pár kapek deště.
To stačí!"
Dívka, její oči byly chladné, chladně se usmála, řekla: Bože, a protočila oči dokořán.
Zatímco čekali, až chlapec zavolá, povídala si halářka a dívka na okraji čáriště.
Správce haly byl zpočátku velmi zdrženlivý, dokud dívka nepřešla přímo k jeho boku a dívka převzala iniciativu a začala si s ním povídat. Stáli bok po boku. Bůh taky.
Správce sálu byl velmi šťastný, řekl dívce, že je to poprvé od jeho příchodu, co s ním někdo povídá rameno na rameno, bez jakéhokoliv nádechu pro třídu.
Dívka měla zmatený a zmatený výraz.
Dívka jemným tónem řekla strážci: "Můj milovaný strážce, znám, ty víš, tu 'chlapeckou identitu'! I když jsem s ním šla. Nicméně doufám, že mě budete vnímat jako 'obyčejného člověka'. Nevěděl jsem, co je to "třída", a nelíbilo se mi to. Mezi tebou a mnou není žádný rozdíl. Jsme přátelé. "Úplně rovní" přátelé! 」
Holka, šťastně se usmívá.
Bůh také přikývl a usmál se.
Správce haly se překvapeně usmál.
Kostelník, který začal otevírat své srdce, se s dívkou podělil o to, jak "viděl

světlo" ve svém snu, jak ho Bůh povolal a přišel sem z tisíců mil daleko.
Kostelník, stejně jako dívka, jsou oba 'pohané'.
Kostelník, stejně jako dívka, ani jeden z nich neuměl mluvit ani rozumět Božímu jazyku.
Kostelník však dům, který kdysi zářil, uklidil uspořádaným způsobem.
Kostelník také dívkě vyprávěl, jak ho Bůh naučil, jak je správně uspořádat, ty knihy plné slávy. I tak ty knihy vůbec číst nemohl.
Kostelník jí také řekl, že Bůh byl vždy jako starý otec ve svých snech, mluvil bez přestání. Dívka se usmála a upřímně přikývla.
Kostelník řekl: Bože, doufám, že mu předá hodně informací.
Kostelník se bojí, že na to zapomene, a proto si ta Boží slova vždy tiše zapisuje do dopisů, jednoho a jednoho písmena.
Každý rok se kostelník těší na ten slavný den a vždy doufal, že splní úkol, který mu Bůh svěřil.
Kostelní správce je velmi loajální a pokorný.
Náhle se v očích správce haly zablesklo stopa, která to nedokázala skrýt, a slzy ztráty.
Vrátný dívce řekl, že je velmi smutný a obviňuje se.
Protože každý rok se kostelní správce vždy těší na ten slavný den. Těším se na ten den, kdy přijdou lidé z celého světa a budou se modlit.
Ten den byl "jedinou" příležitostí, kterou mohl kostelník předat - "jedinou příležitostí", která mohla předat dopis, dopis a slovo od Boha, ale nikdy neuspěl.
Dívka byla zmatená a podívala se na správce haly.
Správce haly se hořce usmál a řekl dívce, že každý rok, v ten slavný den, kdykoli se snaží přiblížit k lidem, lidé podvědomě ustoupí o tři kroky zpět.
Dívka, rozzlobená, vzhlédla, stála vedle kostelníka, Boha.
Najednou sálník se slzami v očích třesoucím se hlasem řekl: "Holka, nezlob se. Protože nejsem naštvaný. Věřím, že jednoho dne budou ochotni naslouchat. Já cítím Boží společnost! Bože, učíš! Tohle mi stačí! Cítím se moc šťastná! Ačkoliv nevidím, i v tuto chvíli vím, že Bůh je s námi." Oči správce haly byly plné blikajících se slz.
Dokonce i kostelník řekl, že ano, Bůh ho naučil, jak udržovat a opravovat dům, který byl kdysi plný slávy a modliteb, ale nyní zůstal jen tichý vrátný.
Dívka se zvědavě zeptala správce haly, jestli by mohl dostat plat za to, že to věnoval a hlídal.
Správce haly bezmocně zavrtěl hlavou, řekl, že nemá plat a někdy musí použít vlastní peníze na opravu tohoto nádherného domu.
Dívka, znovu rozzlobená, se podívala nahoru, Bože.
Správce haly mu stále jasně říkal, že kdykoli opravdu potřebuje nějaké

peníze, protože už je nemůže uživit.
Bůh mu vždy pomůže a řekne mu, aby získal nějakou částku peněz, ne mnoho, ale dost.
Kostelník řekl, že i když není bohatý, Boží společnost a učení mu stačí!
Kostelník to řekl dívce a on řekl: "Bože, řekni mu to."
Bože, řekni
"Ty.
Potom.
Příchod mého vyvoleného!
Když přišel.
ty.
Poznáš ho na první pohled!"
Pak bránný nedokázal skrýt své nadšení a řekl dívce: "Holka, i když to nevidím, jasně cítím, že chlapec vyzařuje silné světlo. To světlo oslňuje, překračuje vrstvy a nese vznešenější oslnivost než královskou rodinu."
Vrátný se dívky zeptal, jestli ji viděla, a dívka se jen chápavě usmála.
Nakonec chlapec ukončil svůj hovor.
Chlapec se dívkě a kostelníkovi omluvil.
Dívka a kostelník, oba zároveň, se na chlapce podívali, oba se na něj usmáli a společně se na chlapce velmi vřele usmáli.
Správce domu s radostí vzal chlapce a dívku k budově, která nesla zdroj chlapcovy slávy, a budova, která byla kdysi plná šepotů a knih, tiše stála v hlubinách města. Dům, který byl kdysi plný modliteb, nyní zůstává jen tichými dveřmi.
Kostelník velmi usilovně pracoval, ve svém omezeném mezinárodním jazyce, aby chlapcům a dívkám představil všechny detaily, které se o domě naučil od Boha.
Najednou chlapec našel v rohu tlustý svitek s historickými stopami, starobylý svitek pocházející z posvátné krve chlapce, "ručně psaný", starobylý svitek.
Chlapec, opřený o své vysoké tělo, ruce, položil je na starobylý stůl, pečlivě četl, starobylý svitek z jeho posvátné krve, 'ručně psaný'.
Holka, pamatuj si jasně a uvidíš.
Když chlapci četli ty, 'knihy slávy'.
Chlapec, se svým "slavným předkem", v "naprosto identické" pozici, stojící, "přesně identicky".
Chlapec a jeho "slavný předek", ti dva, spolu ve stejný čas, v jiném čase a prostoru, neuvěřitelně "úplně překrývající".
A kostelník a dívka, oba zároveň, bok po boku, stojí v takové vzdálenosti, kterou chlapec nepřeruší, když mluví s Bohem. Oba stáli stranou a zároveň

tiše sledovali, chlapče, pečlivě čtecího zadní stranu těch nádherných knih.
Správce a dívka, oba najednou, se na sebe podívali a oba se na sebe podívali a oba se na sebe podívali a usmáli se.
Chlapec se náhle podíval vzhůru a podíval se na stěny, které se postupně zbarvily skvrnami.
Na těch zdech, na jedné straně, na druhé, plno, plno, plno, vše bylo naplněno 'rukopisem' slavného předka od chlapce.
Najednou chlapcovy oči nedokázaly od něj odtrhnout oči, pevně zíraly na část zdi posetou textem kvůli letům.
Řekl dívce: "Moje holka, i když nevím proč, ale vždycky cítím, že mezi těmito symboly je 'značka', která patří 'mé rodině'!"
Dívka se naopak podívala na chlapce, kterého tolik milovala, řekla mu jemným tónem a jasným úsměvem: "Má lásko, ten 'znak', o kterém jsi mluvil, až celá cesta skončí, stačí otevřít mapu a pak označit všechny své 'slavné předky' na mapě v pořadí, jednoho po druhém, jednoho po druhém. A pak je všechny spojte dohromady a najdete 'odpověď'."
Podíval se na dívku nevinnýma očima a řekl jí: "Moje holka, když s tebou šéf bude mluvit, proč mi nemůžeš říct, co je to za 'znamení'?"
Dívka byla plná rozmazlování, dívala se na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři mu jemným tónem odpověděla: "Má lásko, pokud mám tuto 'autoritu', s mou hlubokou láskou k tobě z duše, určitě ti to řeknu přímo."  Podepiš. Nicméně toto povolení nemám. Protože, jak šéf řekl, tohle je tvůj 'domácí úkol' a tvoje rodina. A já pro tebe nemůžu psát jako ghostwriter. Ještě mám spoustu vlastních úkolů."
Chlapec byl stále trochu zmatený, naklonil hlavu, přemýšlel, bloumal po síni a neustále studoval tam a zpět, ty strany, jedna strana, jedna strana, zeď, plná, kvůli letům a skvrnitým slovům.
Zmatený výraz na chlapcově tváři vypadal, jako by to slyšel poprvé na hodině fyziky, učitel řekl 'E = mc²', což by mohlo vyřešit 'záhadu vesmíru', ale stále si nebyl jistý, jaké číslo použít, aby dostal odpověď.
Po této cestě chlapec neměl příležitost nakreslit "rodinný symbol", který by mu patřil.
Dívka se jí v jednu chvíli snažila připomenout.
Tehdy mu však Bůh nedal jasný čas a nástroje.
Pokaždé, když se chlapec znovu ptá dívky, otázku na "rodinný symbol", který patří jemu.
Bože, vždycky vedle dívky, chodí kolem a povídá si, pořád, pořád, pořád!
Ta dívka má těžké ADHD a vůbec se nedokáže soustředit.
Kdykoli to chlapec viděl, dívka začala vážně spor s Bohem.
Chlapec byl plný úzkosti, díval se na dívku, která nadávala do 'vzduchu',

jeho tvář byla plná bezmoci, takže se musel dál soustředit na svůj současný břemen.
Jednoho dne, o dva roky později, se dívka a chlapec pohádali a byli od sebe rozděleni ve dvou částech světa.
Dívka, sama, sedící na rybářské lodi v zemi východu slunce, nemá co dělat a otevírá mapu svého telefonu.
Holka, namaluj tu cestu na papír v pořadí chlapců, slavných předků.
Když dívka nechtěně vytáhla 'značku', byla plná pochybností, zvedla papír, otáčela ji znovu a znovu, dívala se na ni znovu a znovu, a pak zklamaně řekla: "Ah! Myslel jsem, že je to 'Crown'! Tenhle vzor je tak ošklivý!"
Holka, utrhni to, potře a hoď do větru.
Bůh byl po jeho boku, tiše sledoval.
On bez vysvětlení neodpověděl, jen se podíval na roztrhaný papír, který vítr odnášel, a jemně se usmál.
Pak se otočil a odešel.
Nechala dívku samotnou a posadila se na rybářskou loď v zemi východu slunce, dívala se na papíry rozplývající se ve větru, srdce plné zmatení.
Protože tento "domácí úkol" není dívčin, ale "ticho", které zanechal Bůh sám.
Po chvíli se dívka dlouho dívala na fotku.
Dívka chlapci řekla, že fotografie je špatná a že osoba na fotce pochází z chlapcova velkého předka krve, jeho přítele. Správce domu řekl, že o této záležitosti přemýšlel mnoho let.
Když opouštěli místo, kde pocházela chlapcova sláva, prázdná skořápka, která byla kdysi plná šepotů a knih, tiše seděla v hlubinách města. Budova, která byla kdysi plná modliteb, nyní stála jen před tichým vrátným.
Správce chodby vzal chlapce a dívku na malou půdu.
Kostelník, velmi uctivý, vytáhl pojmenované červené víno a uvařil ho v Božím jazyce.
Kostelník řekl, že doufá, že chlapci i dívky přijmou jeho "oběť".
Chlapec se velmi vřele usmál a zdvořile odmítl.
Chlapec vytáhl peníze a chlapec s úsměvem řekl správci haly: "Můj milovaný kostelník, my, my nemůžeme snést, abyste utrácel peníze. Nicméně opravdu chci ochutnat tato kvalitní vína a nejsme kvalifikovaní přijmout to, čemu říkáte 'nabídka'. Mám sice velmi "slavné" předky, ale tento důvod nelze použít jako důvod, abych přijal "vaši oběť". Takže doufáme, že nám dovolíte 'koupit' od vás, ano?"
Správce haly se zaleskly slzami, jeho tvář byla plná teplých úsměvů a přikývl chlapci.
Když se kostelník dozvěděl, že dívka nikdy nepila, sklonil se a vytáhl láhev

hroznového džusu, stále pojmenovaného v Božím jazyce.
řekl správce haly se slzami v očích, byl velmi neústupný, tato láhev hroznového džusu byla 'dárek', který chtěl dívce dát, řekl správce haly, i když hroznová šťáva není vzácná, ale má k dívce nepopsatelnou vděčnost.
Dívka natáhla ruce a vzala nesrovnatelně vzácné 'srdce' z rukou správce haly.
Dívka a správce domu se na sebe podívali a usmáli se.
O dva roky později, na té cestě.
Stále je to den památky zesnulého.
Chlapec řídil auto, vzal ho, ušil mu oblečení a oba se současně znovu vydali k prázdné skořápce, která byla plná šepotů a knih, a tiše seděli v hlubinách města. Ten dům, který byl kdysi plný modliteb, nyní zůstává jen tichým vrátným. Oba společně zavěsí závěs na té straně symbolizující "rodinnou slávu" vlastníma rukama.
Oba budou pracovat současně, osobně pověsí závěs symbolizující 'rodinnou slávu' na té straně, nesoucí původ chlapcovy slávy, prázdnou schránku, která byla kdysi plná šepotů a knih, tiše sedějící v hlubinách města. Ta budova, která byla kdysi naplněna zvukem modlitby, nyní zůstává jen v tiché místnosti střežící dveře.
Než chlapec vyrazil.
Na pomezí exilu a charismatu.
Chlapec vytáhl mobil, otevřel fotografii, která byla na druhé straně, symbolizující chlapcovu 'rodinnou slávu' závěsu, a opatrně ji ukázal dívce.
Chlapec řekl dívce, že mu ušije plaket, oba dva, zároveň spolu půjdou znovu, na místo, které neslo chlapcovu slávu, prázdnou schránku naplněnou šepoty a svitky, a tiše seděli v hlubinách města. Ten dům, který byl kdysi plný modliteb, nyní zůstává jen tichým vrátným.
A chlapec bude s ním, ten, kdo mu ušil šaty, a oba budou spolu na tom místě, nesoucí zdroj chlapcovy slávy, prázdnou schránku, která byla kdysi plná šepotů a svitků, tiše sedící v hlubinách města. Ta, která byla kdysi plná modliteb, nyní zůstává jen tichý vrátný, který oponou visí vlastníma rukama, a ta strana symbolizuje slávu rodiny.
S chlapcem, a s člověkem, který mu šil oblečení a který ještě nepřestal šít, šel s ním, a byl tu ještě jeden chlapec, který tiše začal jejich přátelství už na přelomu století. V mládí, ještě než začal bělit, byl už po jeho boku.
Chlapcův přítel, který mluvil španělsky, změnil starou hebrejskou slabiku při modlitbě. Je to duše, která vyrůstala mezi tangem a Tórou. Je obeznámen jak s hořkostí yerba mate, tak s ohněm šabatových svíček.
Chlapcův přítel bude s chlapcem spolupracovat a chlapec mu ušije léčku, a ten, kdo ještě nepřestal špípat.

Všichni tři půjdou společně do toho, kdo nese slávu chlapce, prázdné schránky, která byla kdysi plná šepotů a knih, a tiše sedí v hlubinách města. Ten dům, který byl kdysi plný modliteb, nyní zůstává jen tichým vrátným. Všichni tři se setkali v den vzpomínky na zesnulého, předchozí "večer". Chlapče, začínáme na hranici exilu a charismatu.
Chlapcův přítel, který mluvil španělsky, změnil starou hebrejskou slabiku při modlitbě. Je to duše, která vyrůstala mezi tangem a Tórou. Je obeznámen jak s hořkostí yerba mate, tak s ohněm šabatových svíček. On, z království pod skleněnou kupolí, odchází.
Chlapec, ten, kdo mu ušil léčku, ještě nepřestal škádlit. Ona, z brany Středomoří, kde se staré a nové proplétají, je městem tančícím pod sluncem a neonem. Srdce Izraele v noci neustále zrychluje. Město, které dýchá zvukem středomořských vln. Pláž, bílé zdi, stopy a pódium západu slunce. Že bosý běh může být svobodou chůze. Mořský vánek, odkud jsou starobylé stíny odfouknuty, se rozneslo.
Všichni tři se setkali ve městě, kde se zrodil "valčík". Jeviště Mozarta a Beethovena, hlavní město Dunaje se zvuky hudby. Na "křižovatce", kde se protíná osvícení západní Evropy a židovské vyhnanství. Psychoanalýza a komentář k Tóře jsou čteny současně. Město Judea, které zároveň dalo vzniknout géniům a bylo svědkem zkázy. Ta zanechala zpěv, ale také zanechala ruiny - srdce Evropy.
Všichni tři se setkali ve městě, kde se zrodil "valčík". Jeviště Mozarta a Beethovena, hlavní město Dunaje se zvuky hudby. Na "křižovatce", kde se protíná osvícení západní Evropy a židovské vyhnanství. Psychoanalýza a komentář k Tóře jsou čteny současně. Město Judea, které zároveň dalo vzniknout géniům a bylo svědkem zkázy. Ten, kdo opustil píseň, ale také ruiny, srdce Evropy, se setkalo s ostatními.
Pak se v tom městě zrodil "valčík". Jeviště Mozarta a Beethovena, hlavní město Dunaje se zvuky hudby. Na "křižovatce", kde se protíná osvícení západní Evropy a židovské vyhnanství. Psychoanalýza a komentář k Tóře jsou čteny současně. Město Judea, které zároveň dalo vzniknout géniům a bylo svědkem zkázy. Město v srdci Evropy, které zanechalo zpěv, ale také trosky.
Chlapče, pronajal si tmavé, vysoké SUV.
Chlapec řídil auto, vzal chlapce a ušil mu oblečení. A jeho přítel, který mluvil španělsky, změnil při modlitbě na starou hebrejskou slabiku. Je to duše, která vyrůstala mezi tangem a Tórou. Je obeznámen jak s hořkostí yerba mate, tak s ohněm šabatových svíček. Je to chlapec, už na přelomu století jejich přátelství tiše začalo. V mládí, ještě než začal bělit, byl už po jeho boku.

Všichni tři spolu, tehdy, v den vzpomínky na zesnulého, večer předtím.
Z tohoto města se zrodil "valčík". Jeviště Mozarta a Beethovena, hlavní město Dunaje se zvuky hudby. Na "křižovatce", kde se protíná osvícení západní Evropy a židovské vyhnanství. Psychoanalýza a komentář k Tóře jsou čteny současně. Město Judea, které zároveň dalo vzniknout géniům a bylo svědkem zkázy. Město v srdci Evropy, které zanechalo zpěv, ale také trosky.
Všichni tři se současně vydali na cestu k místu, které neslo slávu chlapce, prázdné skořápce, která byla kdysi naplněná šepoty a knihami, tiše seděla v hlubinách města. Ten dům, který byl kdysi plný modliteb, nyní zůstává jen tichým vrátným.
Všichni tři, v ten den vzpomínky na zesnulé, předchozí noc.
Všichni tři dorazili společně ve stejnou chvíli k budově, ztraceni, ale stále tiše seděli v hlubinách města, čekající, až si někdo vzpomene na její jméno. Tam bývali knížata východní Evropy a hlas zákona, ale dnes lze rozpoznat pouze promočený nápis v rohu.
Název města v jednom jazyce znamená díru, v jiném je zapomenut.
Chlapec, na jeho místě, nese zdroj chlapcovy slávy, prázdnou skořápku, která byla kdysi plná šepotů a knih, sedící tiše v hlubinách města. Ten dům, který byl kdysi plný modliteb, nyní zůstává jen tichým vrátným. Pět minut jízdy odsud, pronajal jsem si Airbnb.
Na té straně, na krásném závěsu, byly krásné zlaté nitě a krásné písma pečlivě vyšívané, všichni slavní členové rodiny chlapců.
Strana 'nad oponou' je 'jejich jméno', a zároveň je to také 'jejich soukromí', a zároveň je to soukromí 'mé rodiny'.
"Všechna jména" na té straně "opony" patří "živé rodině" a "všichni" nejsou "výzkumné vzorky" "všech vás", natož "kořist" "všech vás".
Jinými slovy, pokud "vy" zveřejníte "tyto informace" nebo "používáte jejich jména", ať už "veřejně" nebo "soukromě", k diskusi, je to ekvivalentní tomu, že "vy všichni" použijete "moje rodina" "ruce" a "ruce" použijí "své vlastní ruce" k gilotině.
'Oni' jsou 'moje rodina', 'jejich jména', ne proto, abychom 'diskutovali' o sobě navzájem, 'o vás všech', kteří 'čtete tuhle knihu'.
V tomto ohledu si autorovo "já", tedy "já", "navždy" ponechá "maximální pravomoc" nad "mírou zveřejňování dat".
Jinými slovy, autor "sám" vždy sdělí "mé rodině" jen "nejmenší množství informací".
Takže i když "vy" můžete "najít" nebo "vyfotografovat" v té době, "tu oponu", "všechna jména" na té oponě, a "obrázky" na té opově, a "informace" na té oponě, a "všechna místa" zmíněná v "této knize",

"všechna jména" zmíněná v "této knize", a dokonce "všechny náhrobky" zmíněné v "této knize", obsahuje "nápis každého slova na náhrobku" "všech náhrobků". Tyto "všechny informace" a "veškerý obsah" stále patří a patří pouze "mé rodině".
To, že "vy" to "najdete", neznamená, že "vy" máte právo to "zveřejnit".
Je to "hranice", ne "diskuse".
Navíc je to "hranice" "věčnosti".
Když se "vy dva" odvážíte zveřejnit "svá vlastní jména", "jména všech členů rodiny", "vaše vlastní fotky" a "fotky všech vašich rodinných příslušníků" přímo na ulici, aby to všichni mohli "ukázat", "my" budeme "diskutovat" znovu.
"Všechna jména" "mé rodiny", "všechny fotografie", stejně jako "všechny informace" a dokonce "všechny náhrobky", včetně "nápisu každého slova na náhrobku" "všech náhrobků" a "všech rodokmenů" "mé rodiny", které "všichni vy" vytvořili. "Všichni jsou" "ne", "kořist" "všech vás", kteří "čtete tuto knihu".
Pokud ji dokážete "najít", musíte mít také "odvahu" "držet".
Pokud má "každý" další "otázky" ohledně výše uvedené "notifikační zprávy", vítejte v "pouze se ptát", autor "já", tedy "já". AMEN. AMEN. AMEN.
Na začátku, když se chlapec rozhodl objednat závěs, ušil mu s ním a ti, kdo ještě nepřestali šít, původně chtěli použít "pořadí uspořádání".
Ukazuje se.
Z chlapcovy krve, podivného hlasu vloženého do modlitby a nespáleného slova v ohni.
Chlapec, ten, kdo mu ušil léčku, ještě nepřestal škádlit.
Navíc v rodině chlapce je jméno na vrcholu genealogie, ten, kdo se jako první naučil mlčet.
V chlapcově domě byl bratr, který byl vždy mimo jeho stín, ale nikdy neodešel daleko, tou zadou, kterou znal jako teenager.
A pak je tu Bůh, chlapec nejblíže srdci.
Pak čtvrtý stín v chodbě té krve nezanechal mnoho stop, jen když byla noc hluboká, občas ho slyšela, jako ozvěnu jeho šepotu.
V tu chvíli dívka jemně řekla chlapci, že to není nejvhodnější uspořádání.
Holka, informuj toho chlapce.
Výše uvedená slavná jména, v pořadí uspořádání, by měla být.
Nejdřív ze všeho.
Z chlapcovy krve, podivného hlasu vloženého do modlitby a nespáleného slova v ohni.
Navíc v rodině chlapce je jméno na vrcholu genealogie, ten, kdo se jako

první naučil mlčet.
Dále, v chlapcově domě, byl bratr, který byl vždy mimo jeho stín, ale nikdy neodešel daleko, ten, koho znal nejvíc jako teenager.
A pak je tu, Bože, ten chlapec nejblíže srdci.
Pak, v chodbě krve, čtvrtý stín nezanechal mnoho stop a jen když byla noc hluboká, občas zaslechla ozvěnu jeho šepotu.
Nakonec chlapec, který mu šil léčku a ještě nepřestal šít.
Chlapec byl velmi zmatený z člověka, který mu ušil oblečení a ještě nepřestal šít.
Dívka se hořce usmála a řekla, že právě předala slova "šéfa" a sama nechápe důvod.
Jednou se dívka zeptala: Bože, zeptala se: "Proč si chlapec nemůže ušít šaty a napsat tomu, kdo nepřestal škádlit dopředu?"
Bůh neodpověděl hned.
Po dlouhé době, toho dne, po rituálu v lese, odpoledne, kdy svítilo slunce, Bůh dívce zašeptal.
On, říká
"Protože.
Z chlapcovy krve, podivného hlasu vloženého do modlitby a nespáleného slova v ohni.
jeho.
už není přítomen."
Dívka byla ohromená.
Bože, řekni
"Pokud je to krev chlapce, podivný hlas vložený do modlitby a nespálené slovo do ohně.
jeho.
už není přítomna.
Takže.
První polovina knihy.
Chlapec mu límec neušíje a ještě nepřestal škádlit.
Psaní.
Je.
Zranění podle zákona.
Já.
Nechci.
Ať to snese!"
Dívka už nemluvila, jen pochopila, proč se až v poslední kapitole mohla ohlédnout zpět na celou knihu a psát o nevyslovitelné bolesti pro chlapce a Boha.

Dívka se dívala na chlapce a na něj, šije mu légu a na osobu, která ještě dlouho nepřestala šivat závěs na závěs.
To je dívka, jazyk, kterému nerozumí.
Dívka se podívala na chlapce, na ruce. Žena mu pevně sevřela ruce a poprvé vážným tónem řekla chlapci: "Má lásko. Ačkoliv jsem nedokázal přečíst jazyk této opony. Musím vám to však říct jasně. Ty a ti, kdo ti ušili šaty, kteří ještě nepřestali škádlit, se chystáte jít do synagogy, kde pochází vaše sláva, a pověsit tento závěs. Vy dva, celá vaše rodina a všichni v celé vaší rodině, píšete stránku 'nové historie'! "Nový kód"! Proto vám musím říct, že vy dva, lidé z celé vaší rodiny a všichni z celé vaší rodiny, to musíte udělat s takovým srdcem. Nejen pověsit "slávu rodiny", taková jednoduchost. To je extrémně "posvátné prohlášení". Tato záclona, jakmile je zavěšena, je nedělitelnou 'smlouvou'!"
Zmatený výraz na chlapcově tváři, vypadal, jako by ho slyšel podruhé, na hodině fyziky, učitel řekl 'E = mc²', což může vyřešit 'záhadu vesmíru', ale stále si nebyl jistý, jaké číslo použít, aby dostal odpověď.
Chlapec však dívku pevně objal a dal hluboký polibek, a pak jí řekl: "Moje dívko, i když úplně nechápu, co myslíš tím 'božským prohlášením'., jaká úroveň. Nicméně vám slibuji, já a já, ti, kdo nepřestali šít mé oblečení, že my dva rozhodně pověsíme tento závěs symbolizující 'rodinnou slávu' tím, co dokážeme, 'nejsvětějším srdcem' a 'nejposvátnějším smyslem pro poslání'!"
Pak chlapec rukama držel dívčinu tvář a její tvář vypadala v chlapcových velkých rukou jako dítě.
Chlapcovy ruce držely dívčinu tvář, jeho tvář byla plná rozmazlování, usmál se vřele, podíval se na dívku, mluvil tiše, ale s rošťáckým tónem, řekl dívce: "Moje dívko, vím, že ses této cesty nepřidala. Proto se o nás bude vždy starat! Jsi, 'maniak starostí'! Někdy mám pocit, že pokaždé, když mi pomáháš 'dokončit' všechny detaily, někdy dokonce 'dokončit'! Někdy se podívám na tvá záda a cítím se 'velmi povědomě'. Hehehe, myslím, jinak ti prostě budu říkat 'Ima'! Tímto způsobem mohu být zodpovědná za to, že ležím na posteli, ležím na 'tvém boku' a pořád pláču, a pak mi pomáháš nosit jídlo! Co si o tom myslíš?"
Dívka se konečně usmála.
Chlapec a dívka začali bojovat spolu.
Spodní část závěsu byla bílá a bezchybná, jako stránky nedotčené knihy smlouvy, a okraje látky byly pevně omotané zlatými nitěmi, jako by se báli, že její čistota bude světem zapomenuta.
Na vrcholu této opony není přímý symetrický symbol, ale dvanáct tabulí různých barev, podobných hrudi osoby, která nese paměť a soud ve

starověkých legendách.
Dívka, když se dívala na látku, si pomyslela: "Je to látka, že je posledním kouskem světa a je ochoten čekat, až se lidé otočí zpět?"
Nemá žádný zvuk, ale čeká jako pohled.
Nic neříká, ale zdá se, že ví všechno - jen tiše, jako by mu to někdo v minulosti řekl, čekal, a příště bude někdo ochoten promluvit.
V tu chvíli se správce haly v davu tiše přiblížil k chlapci a podal mu jednoduchý, ale teplý sáček čaje. Byly to zelené čajové lístky s nádechem růžového a oranžového sušeného ovoce.
Vrátný toho moc neřekl, jen mu zašeptal: "Chlapče, prosím, předej jí to za mě."
Všichni tři seděli spolu současně, v prázdné skořápce, která byla naplněná šepoty a knihami, v hlubinách města. Město, které bylo kdysi plné modliteb, má nyní jen tichý dům hlídající dveře, a zůstalo tam už pět dní.
Chlapec se moc neptal a když dorazil domů, usmál se a podal dívce čaj, pak se chlapec otočil, čelil dívce a mrkl pravým okem.
Když ji dívka přijala, byla jen trochu ohromená.
Dívka to pochopila - vrátný si stále pamatoval, kdo je.
Ačkoliv je vztah jen z jedné stránky, kostelní strážce ji považoval za osobu, kterou by si zasloužilo utěšit a vzpomenout na ni.
Dívka, protože byla dojatá, oči měla vlhké.
Poté kostelník spolu s chlapcem a dívkou přišel na místo nejstarší synagogy.
Správce haly vážně představil tento zchátralý dům, plný stop času.
Dívka jasně viděla scénu v tu chvíli s představením správce haly.
Dívka dokonce jasně viděla chlapcova slavného předka, jeho bývalou postavu a kroky, které podnikl.
Najednou, chlapče, mi zavolali znovu.
Chlapec opět udělal velmi omluvné gesto vůči vrátnému a dívce.
Dívka i správce haly se usmáli a znovu přikývli chlapci zároveň.
Chlapec, sám, krok, vrátil se do hotelu.
Správce haly se podíval na dívku a oba se na sebe usmáli.
Pak se dívka vřele usmála, natáhla levou ruku, pomalu vzala levou ruku kostelníka, dívka ho pozvala a posadila se vedle dívky na schody, po kterých chlapcův slavný předek stoupal nesčetněkrát. Bůh také seděl vedle nich.
Dívka s vřelým úsměvem a jemným tónem pomalu řekla kostelníkovi: "Má milovaná kostelní, pokud chceš, polož svou levou ruku vedle mé levé ruky. Nechme se oba dotknout tohoto schodiště současně, použijme svou "duši" k tomu, abychom "cítili" a "prožívali" historii zároveň. Nejprve se prosím zhluboka nadechněte, pak pomalu zavřete oči a pokračujte v pomalém hlubokém nádechu."

Bůh položil levou ruku na dívku a kostelníka a 'přikryl' je oba najednou.
O tři minuty později.
Správce haly pomalu otevřel oči a jeho tvář byla plná slz překvapení a emocí.
Strážce brány  zatím nepromluvil.
Dívka, která se usmála a mluvila velmi jemným tónem, řekla kostelníkovi: "Má milovaná strážkyně, ty obrazy jsou, Bože, chci, abys je viděl. Zároveň jsem to také já, kdo doufá, že se s vámi 'podělím'."
O dvě čtvrtě hodiny později se chlapec konečně vrátil na staré místo synagogy.
Chlapec opět udělal velmi omluvné gesto vůči vrátnému a dívce.
Dívka i správce haly se usmáli a přikývli chlapci zároveň.
Poté kostelník vedl chlapce a dívku na místo, kde byli pohřbeni vedle místa na spaní mezi svitky a popelem, dům opakovaně navštěvoval vítr a světlo.
Nebyly tam žádné obřady ani ukázky, jen nějaká jména, tiše na zdi, jako by čekala, až s nimi někdo promluví. Neříká, co to je, používá jen svůj vlastní způsob, jak si připomínat ty, kteří už neexistují, ale nikdy opravdu neodešli.
Když chlapcovy kroky vstoupily do místnosti, obloha venku okamžitě spadla a silně pršelo. Zvuk silného deště téměř zastínil všechno.
Správce haly, neschopen skrýt své nadšení, ale přesto s úctou, představil chlapci různé detaily místnosti.
Správce haly, ty horké oči, nikdy neopustily chlapce.
Chlapec a dívka, oba najednou, velmi pozorně poslouchali představení správce haly.
Když správce domu dokončil představení, chlapec byl velmi skromný a kladl mu mnoho otázek.
Kostelník stále nedokázal skrýt své nadšení, odpovídal na každou otázku chlapce s těmi znalostmi, které mu Bůh dal, velmi nadšeně, ale stále s velkou úctou.
Dívka stála stranou, usmívala se s úsměvem na tváři, byla prostě tichá, vážná, obdivovala ten krásný obrázek.
Najednou se chlapec rozhodl vejít do spánku pohřbeného mezi svitky a popelem, do místa zrodu své slávy.
Ve chvíli, kdy chlapcovy ruce otevřely dveře místnosti, původně prudký déšť okamžitě ustaly, vzduch ztichl a obloha se začala mírně rozjasňovat.
Holka, pamatuji si to dobře.
Cesta, která měla být blátivá, byla suchá, stejně jako právě pršet, který se nikdy neobjevil.
Když se chlapec znovu vydal na tu 'zlatou cestu', obloha se postupně rozjasnila.

Když chlapec opět přišel na místo své slávy, místo, kde byl pohřben mezi svitky a popelem, přímo před místem spánku.
Najednou ho Bůh silně chytil, stále za ním, pomalu kráčel, a dívka, která už byla unavená a trochu rozptýlená, měla ramena po obou stranách.
Bůh byl velmi nadšený, řekl dívce.
On, říká
"Dítě.
Ty.
Hned.
Jdi mi povědět o 'chlapci nejblíže srdci'.
שִׁי כּוֹ יָהֶה ! ⌋
Dívka byla velmi zmatená, její tón byl velmi netrpělivý, a rozzlobeně následovala: "Bože, řekla: "Ty, co jsi to právě řekl? Hej, vypadám, že umím mluvit, to je jazyk Tebe?! Jsem 'negramotný hebrejsky'! Starodávný šílenec!"
Bůh zatnul zuby, natáhl se a jeho pravá ruka udělala klasické "italské" gesto a znovu oddělila slabiky, gesta a slabiky. řekla dívce vášnivě.
On, říká
"Já.
Řekni!
shi.
co.
ya.
On!
JASNĚ?!
Ty.
Okamžitě!
Jdi a přenes to!"
Pak ji Bůh, velmi silně, zezadu silně strčil, aby šla.
Dívka protočila oči a vyrazila na místo, kde pocházela chlapcova sláva, vedle chlapce před sebou, a předala mu Boží větu: "שִׁי כּוֹ יָהֶה ".
A správce haly byl jen tichý, stál vedle chlapce a usmíval se.
Chlapcova tvář byla okamžitě šokovaná, pozval dívku, a dívka opět vypadala prázdně, podívala se na chlapce a řekla: "Shiwama?"
Chlapec tam stál, místo zrodu své slávy, místo na spaní pohřbené mezi svitky a popelem.
Chlapče, zvedl ruce nad hlavu, byl to tichý jazyk, starobylé požehnání.
To není rituál, je to bože, po tisíce let, znovu vyprávějící scénu 'smlouvy'.
Dívka a kostelník stáli v takové vzdálenosti, kterou nepřerušil, když chlapec mluvil s Bohem, a oba tiše sledovali současně tuto neuvěřitelnou scénu.

Náhle zafoukal poryv studeného větru a chlapec se zachvěl, ale ruce ho nepustily.
Dívka a správce haly, oba dva, viděli současně mraky na západě, jako jemné, pomalu odhrnovaly stranou pár rukou a teplé sluneční světlo, přímé, svítilo na chlapce.
Takže se chlapec rozehřál.
Když chlapec mluvil s Bohem, dívka a kostelník, kteří nechtěli být přerušeni, se na sebe podívali, usmáli se a zároveň se chladně zachvěli.
Dívka se zeptala, Bože, řekla: "Šéfe, i mně je zima!"
Bůh, jen gestem na dívku, ukázal tichý gesto a s láskyplným úsměvem se celou dobu díval na Boha, chlapce nejblíže srdci.
Když ho chlapec dojedl,
Bože, těšil jsem se na to, nespočet sluncí vycházelo a zapadalo a stíny zdí byly tiché.
Značka se shoduje s určitým činem - s nějakou věcí.
Bože, když se na chlapce díval, usmál se, velmi, velmi, velmi starostlivě.
Když se chystali odejít.
Dívka se otočila a uviděla slavného předka chlapce, on roztáhl náruč a vřele se na ni usmál.
Dívka k ní přiběhla, roztáhla náruč, pevně objala kamennou desku a políbila ji.
Ten kamenný pomník je teplý.
Když chlapcovy kroky vykročí z místa jeho zrodu, železná brána je pohřbena na místě spaní mezi svitkem a popelem.
Okamžitě se spustil prudký déšť.
Chlapec a dívka běželi zpátky do hotelu, dívka byla promočená, ale chlapec překvapivě suchý.
Chlapec a dívka se vrátili do hotelového pokoje.
Ten den totiž v hotelu nebyly žádné volné pokoje a pokoj z předchozí noci už byl rezervovaný.
Když se však personál u pultu dozvěděl, že chlapec, Bůh, chlapec nejbližší jeho srdci, potřebuje zůstat déle, hotel speciálně přesunul pokoj, který mohl chlapec dočasně využívat, a neplatil žádný poplatek.
V chlapeckém domě není chlapec první, kdo je jmenován, ani poslední, koho se očekává. Uprostřed se naučil 'pamatovat' a 'nemluvit'.
Když se chlapec a dívka vrátili do toho dočasně používaného pokoje.
Chlapec se na dívku usmál a podíval.
Dívka s rozmazleným obličejem se podívala na chlapce, kterého tak milovala. S jasným úsměvem přikývla chlapci.
Pak se chlapec podíval na dívku, usmál se s úsměvem na tváři, vytočil číslo

a řekl chlapcově domovu, že jméno je na začátku genealogie, ten, kdo se jako první naučil mlčet.
Chlapec byl nadšený a osoba v jeho rodině, která si vždy připomínala, že jméno je na vrcholu genealogie, a osoba, která se jako první naučila mlčet, sdílela právě prožitou fantazii.
Dívka seděla na posteli vedle ní, stále plná rozmazlování, a dívala se na chlapce, kterého tolik milovala.
Najednou Bůh, pomocí dívčiných úst, tu větu chlapci znovu řekl,
On, říká
"Chlapec nejblíže mému srdci!
שִׁי כּוֹ יָהֶה ׀
Bůh, velmi nadšený, On, třesoucí se ve svém hlase, znovu a znovu, znovu a znovu, pro chlapce, Bože, jak je dnes hrdý, dítě nejblíže srdci, je 'hrdý' a 'slavný'.
Dokonce i Bůh, s On, dítětem nejblíže srdci, řekl:
On, říká
"Chlapec nejblíže mému srdci.
Je mi líto!
Předtím
To jsem já.
Je to příliš naléhavé.
způsobil.
Chlapec nejblíže mému srdci.
Ty k té dívce.
Existuje mnoho, mnoho nedorozumění.
I když jsem Bůh.
Ale.
Opravdu se omlouvám!
Naděje.
Chlapec nejblíže mému srdci.
ty.
mi odpustit."
Dívka v polovině odpověděla přímo: Bože, začala sprostá slova, dívčin tón byl provokativní, zvedla obočí, zatnula zuby a řekla: "Já, ty, on, sakra! Pane! Ty, ty hajzle! Ty, omluvíš se?! Ty, víš, jak se píše 'omlouvám se', jak napsat ta tři slova?! Do prdele, ty, ty starodávný blázne!"
Pak se ozval neznámý hlas z chlapcovy krve, slovo, které nebylo vyhořeno v ohni. Nejprve se na dívku jemně usmál a ukázal na ni: "Můžu si půjčit tvá ústa, abych mohl mluvit?"
Řekl chlapci, že od chvíle, kdy se chlapec narodil, až do dneška, všechno,

všechno, ho na něj velmi pyšnilo, a také mu řekl, že jeho láska k celé rodině je stále s chlapcem a celou rodinou.
Chlapec držel telefon jednou rukou, jeho tvář byla plná neuvěřitelnosti, chlapcova tvář byla zarudlá, byl téměř vyděšený.
Chlapec s rozšířenýma očima se podíval na dívku, která mu slova předávala, jeho výraz byl poprvé jako "test s perfektním skóre", a když se vrátil domů, byl skutečně odměněn jedním testem.
V chlapcově rodině byl ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na začátku rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, byl celou dobu tichý a poslouchal na druhém konci telefonu.
Po konci se dívka podívala na chlapce, kterého tak milovala, s oddaným výrazem.
Dívka dala chlapci jednu, jsem v pohodě, ty pokračuj v telefonování jako první.
Dveře koupelny pevně zamkla a ručníkem zacpala všechny mezery pod dveřmi.
Dívka byla takhle sama, držela záchod, lezla a zvracela zoufale, celou dobu zvracela celkem 'deset minut'
Když dívka vyjde z koupelny.
Chlapec okamžitě rychle vstal z malé pohovky, na které seděl, vykročil k dívce, dal jí pevné a hluboké objetí a hluboký polibek.
Chlapec dokonce vyhodil mobil, na kterém mluvil.
Chlapec, dívající se na dívku, jeho tón byl plný úzkosti a neochoty, oči plné slz, slzy v koutcích očí mu neuspokojivě padaly, tón se mu velmi třásl, a řekl dívce: "Moje dívka. Jsi v pořádku? Zvracela jsi tak dlouho!
Slyšel jsem to a měl jsem o tebe takový strach.
Snažil jsem se otevřít dveře, ale ty jsi je zamkl.
Snažil jsem se ti volat, ale vůbec jsi mi neodpověděl.
Nevěděl jsem, co dělat - byl jsem v panice.
Pořád jsem slyšel, jak zvracíš.
Co kdybys omdlel, když jsi tam byl sám?
Co kdybych tě ztratil, aniž bych o tom věděl?
Myslel jsem, že tam skoro zkolabuješ!
Nemáš tušení, jak moc jsem se bál.
Bože můj, jak se něco takového vůbec může stát?
Jsem tak šťastná, že tě vidím pořád stát tady, v bezpečí a naživu."
Dívka zvedla hlavu, oči měla vřelé, tvář plnou teplého úsměvu, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, řekla mu tiše, ale velmi škodolibě, řekla: "Má lásko, omlouvám se, že jsem tak dlouho byla v koupelně
Pořád jsem zvracela a slyšela jsem Tvůj volání, ale v tu chvíli jsem prostě

nemohla odpovědět.
Držel jsem se záchodu... V podstatě se ji snažila políbit.
Ale vidíš? Stále jsem tady.
Říkal jsem ti - ať se stane cokoli, vždycky se k tobě vrátím.
Ale JUPÍ! To bylo opravdu, BOŽE MŮJ-takový starověký šílenec! ⌟
Počkej, až se dívka konečně uklidní.
Dívka, velmi rozzlobená, řekla chlapci, že se učí to, co jí Bůh právě řekl, aby řekla.
Dívka, natáhla pravou ruku s typickým "italským" gestem, zatnula zuby a řekla: "Má lásko, ten starý šílenec! To je teď všechno! Gesta jsou také sladěná se slabikami, co říct! shi. wa. ma. Po těch slovech mě opravdu silně zatlačil! Udělám to, he, sakra! Není to žádná velká věc, shiwama, jen počkej, až si to koupím! Jestli chceš jíst, řekni to, co tlačíš!"
Dívka pak pokračovala v stížnostech na chlapce: "Má lásko, ten starý šílenec! Je to opravdu velmi, velmi, velmi přehnané! Včera v noci mi ve spěchu málem oslepil oči na cestě, kterou pro tebe vydláždil!"
Dívka, čím víc mluvila, tím víc byla rozzlobená, zatnula zuby a pokračovala v vyprávění chlapci: "Má lásko, a pak jsi dnes řekl, že chceš znovu vstoupit do toho místa, do spánkového místa pohřbeného mezi svitky a popelem, místa, kde pochází tvá sláva. Výsledkem bylo, že ten starověký šílenec na cestě, která byla už čistě zlatá, na obou stranách přidal spoustu různých barev, lesklých drahokamů! Ten starověký šílenec, co je s jeho mozkem!! Takhle vyzdobený, myslím, že je záměrný, chce, aby mi oči byly oslepeny!"
Chlapec, s rozmazleným obličejem, se podíval na dívku, která si stěžovala, a usmál se vřele.
Měsíc toho dne tiše směřoval na severovýchod a osvětloval je, začínaje na Moravě, přes Halič, směrem k zapomenuté bráně.
Dívka, nevím, na cestě do města, které bylo třikrát spálené a stále si neúnavně pamatuje, že psala, na severní straně městské brány, která se nikdy opravdu nezavřela, tiše čeká stránka knihy, která ještě nebyla otevřena, na její prsty.
Dva roky po té cestě skončila.
Holka, pořád v tom oblečení, před sedmi dny. Vyrazila z rybářské lodi v Zemi východu slunce, matně černá letní kostým.
Dívčino letadlo je v létě roku 5785 plné denního světla. V dnech, kdy se na sebe dívají dvě osmičky a usmívají se.
Když se ukazovátko na zdi přiblíží k okraji třetího kruhu slunečního světla. To byla nejenergičtější hodina chlapcova dne, kdy slunce svítilo na zemi. Zlaté ruce ukazují těsně vlevo od Rizhaova srdce.
Dívčí letadlo, z toho rovníkového městského vstupu, které je vždy vlhké a

přeplněné. Srdce ohnivé hranice, které obklopovalo období dešťů a sucha, se chystalo vzlétnout, a ona náhodou napsala tuto stránku, tento řádek.
Holka, následuj, Bože, vsadil jsi tvrdou sázku!
Holka, zuřivá.
Bože, nemluvil.
Holka, zatnula zuby.
"Ano, Bože," řekla
"Pane!
Ty! Pojď, dej mi to, tak vysvětli! Vysvětleno!
Já, celá cesta, celá - kapitola 10 - celá kapitola! Celou kapitolu! Celou kapitolu!
A ty, přesnější než Einsteinovy výpočty - matematika?! Matematika?! Matematika?!
I když mám dvouciferné částky, sčítání a počítání peněz, mám problém!
V mém životě, v matematice, jsem někdy prošel? ! Vážně?! Vážně?! Vážně?! Nikdy!
Proč, ty, zapomněl jsi?!
Celou cestu, od odletu až po ten let, jsem ztratil paměť!
Každý den, co nahrávám, musím udělat, právě teď.
Chci to hned napsat!
Jinak, když se otočím, tak to udělám, hned na to zapomeň!
Jak se moje letadlo mohlo dostat do tohoto města, do dalšího, na malé rozbité letiště, Don Mueang International Airport T1?!"
"Pane!
Ty, dnes, brzy ráno!
Nemůže to být náhoda, ale je to tři sta procent!
Byla zpátky překročena Ty, vlastníma rukama, to byla očividně slepá ulička, ulička. Celé město, jediné! Jen! Jediná, slepá ulička!
Já jsem teď nekonečný! Neomezené! Neomezené! Opakování vzpomínek! Přehrajte! Pusť to znovu!
Ty a já, ten nejdražší, jsme tvrdě pracovali a nakonec to jen nasbírali, ty, chlapec nejblíže mému srdci, všechny vzpomínky, vždycky! Neustále! Neustále! Přehrajte! Přehrajte! Pusť to znovu!
Tak ty! Krutý, s jeho tváří, která mi nesčetněkrát přilepila do očí, flash mob! Flash mob! Neustále! Neustále! Neustále! Flash mob!
I teď jsem natahoval ruce a chytal ho jako blázen!
Mám všechny nehty propíchnuté až do kolen a krvácí!
Scénu také zablokoval Ty, znovu!
Všichni, znovu! Ztratil jsem paměť! Amnézie! Amnézie!
Pamatují si jen, že jsem plakala, sklouzla z autosedačky!

A ty! To je ono, ty! Ty, skvělý, Stvořiteli?!
Ty si pořád nech ty, mé jediné, jediné, vzácné vzpomínky!
Ty jsi mi ho vlastníma rukama vytrhl zaživa a ukradl?!
Ty, je mi to jedno, pracuju tvrději, pořád! Neustále! Pořád pláču!
Já, dívám se nahoru, upřeně zírám, Ty, čekáš, Ty, otoč se!
Ale ty, ne! Ale velmi chladnokrevně! Ne!
Ty, ne! Ne! Ne!
Ty, co je s tebou?! Jaký je problém?! Nemůžeš to říct přímo?!
Ty, dej mé srdce vlastníma rukama! Utrhni to! Roztrhané! Rozdrcený na prach!
Ty, jestli mi nezastavíš krvácení, zapomeň na to a nenech mě zemřít!?
Ty, najednou tamhle, co tě tak baví?! Do čeho jsi tak blázen?!
Ty, proč, tamhle, najednou, následuješ, já, šílím!?
Ty, teď! V tu chvíli! Proč! Proč! Proč!
Ty! Momentálně! Tam! Tohle! Ulička!
To, celé město! Jen! Slepá ulička! Jen! Jedna! Jen! Jediný! Jediný!
Ty, to je ono, ty! Okamžitě si vzpomenu, kdo vlastně jsem?! Proč tam jsem? Co je to za místo? Kdo jsou lidé vedle vás? Kdo to je?! Kdo to je?! Kdo to je?!
Ty, ano, řekni to! Řekni! Řekni!
Jsem já, ty, stahuješ, zobrazuješ ten stroj, !?
Ty, co tím myslíš?! Vysvětlete! Jak to myslíš?!
Odpověz mi! Odpověz! Proč neodpovídáš?!
Ty, ptala ses mě?! Vážně?! Vážně?! Vážně?!
Ty, ne! Ne! Ne! Kompletní, všichni, ne, je!
Řekni mi, uvidíme! Vysvětlete! Analyzuj to pro mě! Proč?!
Já, já si ani nepamatuju svou vlastní motivaci, proč jsem se vydal, cože? !
Já, jedno slovo! Jedno slovo! Jedno slovo! Všechny! Nemůžu si vzpomenout!"
Dívka byla stále rozzuřená.
Bůh stále nemluvil.
Dívky tvrději zatnuly zuby.
"Ano, Bože," řekla
"Pane!
Já!
Život, dávej, ty!
Duše, dej, ty!
Člověče, živého, nebo, dejte Vy!
Tahle rozbitá kniha! Psaní! Pište každý den! Kamkoli půjdeš! Všechno píše! Pláč a psaní! Pište s úsměvem! Srdcervoucí! On, sakra! Stále piš!

Ty, co ode mě chceš?! Jak?! Jaké to je?!
Hrobové? Celá tahle rozbitá kniha je všude!
Pohřešované osoby? Kapitola 5, II. Osobně jsem byl v Osvětimi, hromadném hrobu, kde jsem ani nemohl najít mapu! Vykopal jsem to vlastníma rukama!
Dokonce později! Byl jsem sám, roztrhaný, bez peněz a bez domova, zpátky v Tchaj-peji, pozdě v noci! Přejeďte telefonem! A! Nehoda! Najdi si ještě nějakou!
Rukopis? Chlapec, kterého tolik miluji, jeho matka a otec, napsali osmnáct listů ručně!
Já, jako šílenec, ve větru a sněhu Varšavy, jsem klepal na dveře všude a byl jsem všude hnán! Kapitola 6. Našel jsem to!
Rabíne, plácni, je čas udeřit!
Celou knihu se musím obávat, jestli každé slovo rabínovi nepraskne srdce!
Já, každý den! Každý den! Každý den! Všechno je tady, s tebou, bojuješ!
Nechte rabíny, neotáčejte stránku, prostě se bojte k smrti!
Mohu se zeptat - jsou to moje, ti lidé?! Je to moje?! Je to moje?! Vážně?! Vážně?! Vážně?!
Nedorozumění? Být kárán? Polknu! Vezmu to! Jsem lakomý! Líbí se mi to!
Celou knihu! , ty, matko! Od hlavy až po ocas!
Která kapitola?! Které slovo?! Které?! Interpunkce?!
Já ne, já nemůžu v noci spát?! Nehádáš se s tebou?! Je to boj!
Které?! Není to tak?! Které?! Které?! Které?!
Řekni mi to! Jen jednou! Jeden je v pořádku! Řekni to!"
"Pane!
Ty, co ještě chceš?! Co dělat?! Jaké to je?!
Byl jsem takový, život za životem, dávající, ty, týrání!
Já už, cokoliv, ty, konec! Už mi to je jedno!
Já, jen jedno! A! A! Je jen jeden!
A! A! Ti, kdo si ho chtějí vážit! A! Vzpomínky, které chcete uchovat! A! A! Je jen jeden!
Ty, ty, ty! To je ono, ty! Skvělý Stvořitel?!
Přikrývka, ty, vlastníma rukama! Zničené! Zničené! Je to všechno zničené!
Ani prášek, ty, nech to na mně?!
Jde o to, že si vůbec nepamatuji! Celé! Proces! Celé!
Když jsem se vzpamatovala, umyla jsem si obličej a podívala se nahoru! Já, On, sakra! , ty, matko! Zmetku!
Já naprosto, nevím, kde to vlastně jsem?! Kde to jsem?! Kde to jsem?!
Moje oči, úplně?! Nemůžeš se soustředit?! Nemůžeš se soustředit?! Úplně?! Nemůžeš se soustředit?!

Já, moje nohy, nemůžu stát pevně! Ano, naprosto, nemožné, stůjte pevně! Celé mé tělo nemám důvod a pořád se třesu! Pokračuj v třesu! Pokračuj v třesu!
Já, celé tělo, nemám důvod, najednou se tu třást! Najednou, tam, třes!
Já mám vždycky jakousi nekonečnost! Neustále! Neustále! Neustále! Dolů! Intenzivní! Pocit energie?!
Ty, dovnitř, stahování, data, co?!
Já, celý člověk, nahoru a dolů! Neustále! Neustále! Neustále! Levitace! Levitace! Znovu levitujte!
Já to úplně nemůžu ovládnout, kontrolovat své vlastní tělo?!
Chtěl jsem zvednout ruku, ale nohy mi šly? !
Nemůžu ovládat, mé boky, víčka?!
Moje, boky, oči, otevřené, úplné, jiné, vysoké?!
Zdá se, že nejsem zombie! To je náměsíčnost!
Promiňte, patřím sem, do kterého, cože?! Které?! Které?!
Ty, řekni to?! Mluvit?! Proč nemluvíš?!
Ty, cože?! Ty najednou jsi hloupý?!"
"Pane!
Já, když jsem se v tu chvíli podíval vzhůru, viděl jsem se v zrcadle.
Já, celý člověk, jsem byl tak bledý, že bych měl být odtažen přímo do márnice!
I když se na to dívám, nedokážu se soustředit! Nevidím jasně! Přesně tak!
Nicméně moje "lékařské znalosti" tam stále jsou! A ano! Deep! Otisknuto! V kostech i v krvi!
Ty, ty jsi to nečekal, že?! Jste překvapení?! Jste překvapení?!
Celá ta osoba byla omámená! Svět se točí!
Já, mé oči, mé zornice, ke světlu, ne, abych reagoval!
Já, celé tělo, vážně, dehydrovaný!
Celé tělo jsem vážně podvyživený!
Já, obě tváře, mám viditelně propadlé! Trochu fialové!
Oba čelistní klouby, obě strany jsou sevřené a oba žvýkací svaly plavou a fialové!
Já, celý můj obličej, cévy plavou, trojrozměrné viditelné, fialové! A taky je to šílené, zbarvené!
Já, rty, suché, bledé! Fialová!
Já, nehty, všechno, bledá! Fialová! Stále suché?!
Já, samé klouby, všechny, očividné, výrazné, fialové! Suché taky!
Já, mé nohy, cévy, všechno plovoucí, trojrozměrné viditelné, všechno fialové!
Já, dvě dlaně, hřbet ruky, dlaň, cévy, všechny plovoucí, trojrozměrné

viditelné, fialové!
Já, celé tělo, klouby, ztuhlost! Jsem - dlouhodobý pacient upoutaný na lůžko, ?!
Já, celé tělo, konce, všechno, studené! Jsem - kostky ledu, co?!
Já, celý obraz, pokožka hlavy, zvednout, utáhnout! Fialová!
Já, krk, boky, svaly, všechno zvedni, utáhni! Fialová!
Já, boky, ramena, ramenní klouby, všechno, pronace, zvedání, skřupnutí! Fialová!
Já, nohy, boky, kyčelní klouby, všechno, vnitřní rotace, zvedání, skřupnutí! Fialová!
Já, obě strany, kolena, všechno, pronace, zvedání, skřupnutí! Fialová!
Já, dýchám, rychle, mělce!
Já, hrudník, téměř, nic, vlním se!
Já, puls, extrémně tenká, krční tepna, téměř nedotknutelná!
Já, břicho, žeberní okraje, očividné, propadlé! Fialová!
Já, celé tělo, žebra, samozřejmě viditelná! Fialová!
Já, celé tělo, svaly, ztuhlé, napjaté, úplně! Ne! Napětí!
Celé mé tělo, moje kůže, je drsná a suchá, jako u exempláře!"
"Pane!
Mně, oblečení, super velké!
Moje, kalhoty, jdi moc rychle, přímo, celý kus, spadni!
Promiňte, ano, já, vy, zavřený v koncentračním táboře, že?!
Ah! To není pravda! Vlastně! Jsem na tom ještě hůř! Je to mnohem horší! Je to příliš mizerné!
Jsem tak nešťastný, sám, trochu se stydím, promiň, srovnej to s 'koncentračním táborem'! Vpravo?!
No tak-udělám to za tebe, tak analyzuj! Analýza!
Já, ať se děje cokoli, se všemi silami prostě nemůžu šlápnout na zem!
Já, proč, pořád! Neustále! Neustále! Driftovat?! Otáčíš se?! Na cestách?!
Nesnáším to! Toč se! Nesnáším to! Nesnáším to! Fakt otravné!
Budu mít bolest hlavy, toho brouka, ty ignoruj, jasný?!
Já, moje ruka, proč, nemůžu něco chytit? ! Nemůžeš sehnat chleba?! Vodu, nemůžeš ji sehnat?!
Proč poprvé neslyším sebe? !
Proč já, když poslouchám projevy ostatních, poprvé mám hlas a tvar úst o půl úderu pomalejší? !
Proč, zvuk něčeho padajícího najednou pro mě, tak ostrý, že jsem se bál, celý člověk vyskočil?!
Já, poslouchám jakýkoli zvuk, je tam ozvěna! Echo! Echo!
Když mluvím, slyším i svůj vlastní ozvěnu! Echo! Echo!

Proč, když sedím v klidu, mé tělo se bude otáčet kolem své vlastní osy stejným směrem jako země? ! Neustále! Neustále! Neustále! Rotace podle vlastní osy?! Rotace podle vlastní osy?!
Promiňte, ve svém životě jsem fyziku někdy prošel? ! Vážně?! Vážně?! Vážně?!
Odpověď je ne! Ne! Jednou! Žádné!
Já, celá střední škola, fyzika, žádné kredity! Žádné kredity! Je to nula kreditů!
Navíc tu rotaci vlastní osy, já, já ji ještě nemůžu ovládat?!
Promiňte, já jsem - hvězda, co třeba ?! Nebo co planety?!
Jsem sám, celoživotní noční tvor, najednou světla trochu ztlumí a všechno, jsou tam dozvuky?! Afterimage?! Afterimage?!
Proč, vždyť mám na hlavě vždycky černý stín víčka, který visí a zakrývá mi výhled, cože?! Je to kvůli zakrytí, cože?!
Proč, moje každodenní psychiatrie, pravidelné léky, více než deset let, bez přerušení, a teď najednou jsem je nebral? ! Může to být tak, že --- mě najednou uzdravil?! Tak úžasné?! Tak silný?!
Ty, ano, mluv! Mluv! Mluv!
Odpověz, ty! Proč?! Proč?! Proč?!"
"Pane!
Ty, znásilnělec, já?!
Ty, odvažuj se to udělat!
Odvažuju se psát!
Ty, škrti mě! Štípnutí! Tlač silněji! Proč je tak lehký?! Štípnutí! Štípnutí! Štípni to!
Ty, dej mi sílu! Štípni k smrti! Štípnutí! Mrtvý! Bav se!
A tohle všechno se stalo, když jsem odcházel, ta slepá ulička, méně než dvanáct hodin? !
Ty, myslíš, že já, studuji medicínu, ano, kvůli čemu, čemu?!
Ty, nikdy, nikdy, jsi o tom nikdy nepřemýšlel?!
Ty, teď, odvážíš se o tom přemýšlet?! Opovažuješ se to přiznat?! Odvážíš se to vzít?! Opravdu si to dovolíte?!
Ty, ano, mluv! Řekni! Řekni!"
"Pane!
Teď sedím na letišti, které jsem si původně chtěl vážit!
Ty, proč! Proč! Dokonce i letiště! Vyměňte je všechny! Proč! Řekni! Vysvětlení! Proč?! Řekni! Řekni!
Ty mi to naopak dávej, mluv! Mluv! Mluv!
Já, tady, celé energetické pole, si hrajem, temné, volné, padá, že?!
Takže, zábavná hra, proč mi to nejdřív neřekneš, co?!

My, spolu! Hrajte spolu! Pojďme si hrát spolu!
Řekni mi, uvidíme! Proč jsem si po pláči umyla obličej a oči před zrcadlem vůbec nedokázaly zaostřit?! Proč! Řekni! Mluv! Řekni!
Ty, ano, řekni to! Řekni! Mluv!
Já, já jsem, léčitelka! Léčitelko! Léčitelko!
Jsem nemocný, nebo beru špatné léky, můžu přesto udělat chybu?!
Ty, myslíš, že jsem v minulosti pomáhal hrobu a dělal operace?!
Promiňte, můj, obrazovka mobilu, ano, moře, vlny, že?!
Ty, neprobuď se, já, ten rok, strach a vina!
Ty, zemřeš?! Ty, můžeš zemřít?! Ty, jsi mrtvý?! Ty, můžeš?! Je to tak?! Je to tak?!
Nemůžeš! Nemůžeš zemřít! Ty, jestli chceš zemřít, nemůžeš!
Ty, na začátku, scénář měl zachránit to, pořád miluji toho chlapce duší a zachránit tu zemi.
Ty, jedním slovem, mluv přímo! Mluv jasně!
Já, první věta, ji nemusím dokončovat.
Já, vyjdu ven a zemřu za ně!
Já, prostě umřu!" Jen tak! Nemusíš se ptát!"
"Pane!
Ty, zešílej! Neustále! Zblázni se! Neustále! Neustále! Zblázni se!
Ty, nech mě letět tak daleko a šílet?!
Myslíte si, že ještě nedávno jsem letěl jen sedmnáct hodin, zničený a bez peněz, a vrátil se, my sami, nevíme, jestli to můžeme nazvat 'venkovským' domovem?! Co?! Ty, zapomněl jsi?!
Ty, tentokrát konkrétně, jsi mi dovolil znovu létat, na pět hodin?!
Pusť mě, zemřít v cizí zemi, co?!
Ty, myslíš, že je to zábava?! Zábava? Zábava?! Pojďme si hrát spolu!
Ty, nezapomeň! Ty, dej mi to! Pamatujte! Pamatujte!
Dokud se odvážíš zbláznit!
Troufám si být ještě šílenější než ty!
'Kód Hammarbi', ten rozbitý kámen!
Není to mistrovské dílo You?! Ano! Je to velmi jasné!
Nemýlím se! Jak bych si mohl splýt!
Ty jsi však ručně psaný, velký, ručně psaný, podepsaný!
Neměl bys si myslet, že 'hieroglyfy' byly ztraceny?!
Proto nikdo nevidí, že jsi to podepsal, že? !
Neměl bys to přece zapomenout, že?!
Můj mateřský jazyk - "tradiční čínština"!
sám o sobě, tedy jeden z 'hieroglyfů'!
Jenže přidáváme víc, další, složitější, mnoho prvků, jdeme dovnitř!

Protože ďábel je vždycky skrytý v detailech!
Tihle, my, základní škola, ale všichni učíme!
Když jsem byla dítě, byla jsem sama, nejedla jsem a pořád jsem šetřila!
Já jsem ale utratil hodně peněz za vstupenky a šel jsem ten 'rozbitý kámen' umístit na každý roh, vidím ho jasně!
Ty, když jsi vybíral roli, nekoukal jsi na tu mou, roli, popis?!
Ty, myslel jsem, můj, jsi se zbláznila, naučila ses to od koho?!
Já jsem opravdu víc než modrá, dokonce lepší než modrá! Vpravo?!
Ty, podívej, ty, ty jsi mě vycvičil, je to skvělé! Je to skvělé!
Ty, energetické pole, tlač silně! Rozdrť mě!" Jeden život! Změňte svůj život!
Já vám teď vážně říkám!
Poslouchej mě, ty! Poslouchej pozorně! Poslouchej, rozumím!
Ty, kradni ty, ty, dnes ráno, bez mého souhlasu, mé vzpomínky!
Všechny vzpomínky na mě a na chlapce, kterého jsem milovala celým srdcem! Všechny vzpomínky! Všechny pocity!
Vše podrobnosti! Všechny! Ne, útržky! Vůbec ne, částečně! Ano, všichni! Hotovo! Všechny!
Ty, to by mělo být velmi jasné! Ty, to není možné, klam, můj!
Ty, teď! Okamžitě! Hned! Nedotčené! Vrať mi to!
Jinak já, teď, okamžitě! Ukousni mi jazyk, přímo!
Dej mi, ty, podívej se?! Věřte nebo ne?! Zkusit to?! Zkuste to!
Ty mi rozhodně nelžeš!
Víš!
VÍM, ŽE PŘESNĚ VÍŠ, O ČEM MLUVÍM.
Slyšel jsem, že se říká takto!
Myslím, že velmi! Velmi! Zajímavé!
Chci se s vámi podělit! Sdílejte!
Pojď, ty, poslouchej! Vážně! Velmi! Zajímavé!
Ta věta je
『ANI ADONAI ROFECHA.
AVAL --
ANI KIARA ROFECHA.』
Ty, myslíš, že jsi překvapený?! Jste překvapení?! Je to zajímavé?!"
"Pane!
Říkám ti! A taky varování, ty!
Ty, dej mi to, poslouchej! Poslouchej pozorně! Poslouchej, rozumím!
Tuto osobu, já, musím zachránit! Musím! On, sakra! Rozhodně! Zachraň mě!
Ty, nejlepší mi to řekni hned, hned!
Jak můžu, můj talent, zachraňovat lidi!

Ty, je lepší mě nezdržovat, čas!
Ty, podívej, tohle je, start, nástup!
Ty, nejlépe hned! Hned! Řekni mi to!
Co to dělám! Jak na to! Cesta je tam!"
"Pane!
Ty, je lepší, abys mě dál netahal ven, čas!
Podívej, tohle letadlo, ale je skoro plné!
Ty, co chceš, kolik, všechno, vezmi si to! No a co!
Ty, nejlépe před mým, letadlem, zavři poklop!
Ty, to je nejlepší! Hned! Řekni mi to!
Co to dělám! Jak na to! Cesta - kde je!
Ty, chlapec nejblíže srdci, spolu s celou zemí!
Ty, dej mi to, všechny, společně, zabalené!
Lidi, chci, živé! Zdravé! Živé!"
"Jinak--
Pane!
Já-navždy, dávám, Ty, buď otrokem! Jaké to je?!
Na to jsem čekal tisíce let, ať už živý nebo mrtvý, s tím nesouhlasíš!
A konečně, ty, schválená-Svobodná-Smlouva, ten, roztrhaný papír?!
Už to nechci! Už to nechci! Nechci to!
Tenhle, roztrhaný papír?!
Svoboda?!
Už to nechci! Pošli to, ty! Vezmi si to! Vezmi si to! Vezmi to rychle!
Stačí to? ! Je to dost?! Je to dost?! Řekni!
Ty, chlapec nejblíže srdci, spolu s celou zemí!
Ty, dej mi to, všechny, společně, zabalené!
Lidi, chci, živé! Zdravé! Živý!
Ty, jestli se odvážíš, ukaž mi, kdo, jeden vlas!
Já, věčnost! Věčnost! Věčnost! Ne moc dlouho! Věčnost, to je vše!
Jasně! Následuj tě! Ještě to nekončí!
Ty, pokud se odvážíš, nech mě vidět, který, mé srdce, se zhroutil na kus trosek!
Já, věčnost! Věčnost! Věčnost! Ne moc dlouho! Věčnost, to je vše!
Jasně! Následuj tě! Pomalu! Pojďme si o tom promluvit!"
"Pán.
Nástup je dokončen.
Bezpečnostní kontroly.
Poklop, připraven, zavřeno.
Ty, nejlepší mi to řekni hned.
Já.

Co dělat.
Jak na to.
Silnice - kde je.
TEĎ.
NEBO.
NIKDY.
JE.
TVŮJ.
SVOBODNÁ VŮLE.
Ty, chlapec nejblíže srdci - spolu s celou zemí.
Kód: Aleph-Resh.
Jdi, tři, dva..."
Dívčí letenka je vytištěna s číslem letu VZ568.
Dívka, nástup na letišti Suvarnabhumi, Bangkok, Thajsko, brána 213.
"Konečné vítězství, milost přichází k lidem, nový začátek." --To je ona, kód, který se vyslovuje.
Holka, sedící ve 22. patře, dvojnásobné svědectví, konec bytí s vírou.
Dívčino letadlo vzlétlo z králova města a vrátilo se na své souřadnice, jako by dokončilo proroctví vydanou smyčku.
Když letadlo zavře poklop, ten okamžik.
Holky, mějte oči dokořán a maximalizujte svůj zrak a sluch.
Dívka, sama se sebou, nepřiměřeně štíhlýma, bezkrvnýma rukama, pevně sevřela.
Modré světlo zablikalo jako hvězda, ale nebyla si jistá.
Když se letadlo chystá přistát, připravené k sestupu, hned předtím.
Dívka se podívala z okna a jasně viděla, že mraky za oknem tvoří velmi jasný tvar hory Sinaj.
Dívka se podívala z okna, jasně viděla mraky za oknem, velmi jasně vytvořené, Bože, tu hrdou a pyšnou usměvavou tvář.
Dívka zvedla obočí, její oči byly chladné a její postoj se postupně stal provokativním.
Dívka zvedla obočí, její oči byly chladné, tón velmi chladný a usmála se, zašeptala, řekla: "Pane! Ty, použiješ mraky, abys mi to ukázal? Hora Sinaj? Hora Sinaj?! Hora Sinaj?! Tenhle, malý pahorek?! Ty, nikdy jsi neviděl Himálaje, Mount Everest?! Ty, mozku, jsi v pořádku?! Ty, zapomeň, odkud jsem?!"
Dívka zvedla obočí, její oči byly chladné, tón velmi chladný a usmála se, zašeptala, řekla: "Pane! Ty, usměvavý, tak pyšný?! A tak pyšná?! Ty, to je pro mě, udělal jsi to?!"
Dívka se podívala pod letadlo a potvrdila jeho výšku.

Pak se dívka podívala na křídla letadla a potvrdila, že křídla letadla, jak se mění, a v další vteřině i rytmus letadla.
Holka, potvrzeno, letadlo, výška.
Holky, velmi známé, létající rytmus.
Holka, zase zavři oči.
Dívka opět sama se sebou, nepřiměřeně štíhla, bez krve, vytáhla telefon.
Holka, otevři, obrázek této kapitoly.
Dívka si dala telefon mezi nohy, už byla tak hubená, že ho nemohla zavřít.
Dívka s taškou tvrdě pracovala, nechala telefon stát.
Dívka zvedla ruce a byla připravená.
Dívčí letadlo má sedadlo ve 22. patře.
Původně byla všechna tři sedadla obsazena.
Dokud dívka nevytáhla fotku na mobil, muž sedící na dívčině levém a středním sedadle náhle opustil sedadlo a nevrátil se, dokud nepřistál.
Pak letadlo začalo klesat, právě v tu chvíli!
Holka, začátek synchronizace, s ní, pokaždé! Letadlo! Dolů! Každý! Okamžitě!
Dívka slovo po slově jasně, pomalu, ale velmi jasně, přečetla jméno "Bůh, chlapec nejblíže srdci" ze svých úst třikrát!
Holka, slovo po slově, kousni do slova a vyslov ho! Velmi jasné! Jednou! Jednou! Znovu! Řev! Jméno "Bůh, chlapec nejblíže srdci"!
Ve zvuku větru se zdálo, že noc byla vyrvána něčíma rukama. Jedna, směrem k žile, směrem k severní šíře Aleph.
Na konci spoje je starobylá kamenná studna s dávným jménem, na které si nikdo nevzpomíná.
Hlava vrtu byla utěsněna rezavým železným plotem. Stěna studny je pokryta bílým mechem.
Když měsíční světlo opadla, okraj mechu zářil slabým zlatavým světlem, jako by někdo dole dýchal.
Dívčiny oči jsou upřené, směr cíle. Stála před studnou, na hrudi, a spálila popel Smlouvy o svobodě.
Dívka pravou rukou sevřela kus látky. Levou rukou držela ústí studny, studený kamenný okraj, podívala se vzhůru, nebe.
Holka, slovo po slově, kousni do slova a vyslov ho! Velmi jasné! Jednou! Jednou! Znovu! Řev! Jméno "Bůh, chlapec nejblíže srdci"!
Holka, chladně se usmála! Našla to, chtěla přesné souřadnice!
Holka, jednou do pusy! Jednou! Znovu! Přečtěte si jméno "Bůh, chlapec nejblíže srdci".
Zařvala.
Dívka, řekla

"Bože, ten chlapec nejblíže srdci"
První zvuk padá, jako kámen, a dopadá do hluboké vody.
Dívka zase řekla
"Bože, ten chlapec nejblíže srdci"
Druhý zvuk, uvnitř kamenné studny, přicházel z jemného zvuku kovových řetězů.
Dívka zase řekla
"Bože, ten chlapec nejblíže srdci"
Třetí zvuk, mech na stěně studny se okamžitě olupoval a prasklina se otevřela.
V té škvíře je úzký světelný tunel.
Nejsou tam žádné schody, jen svah z kopce.
Dívka s pevnýma očima ani na okamžik nezaváhala.
Popel Svobody si nacpala do náruče.
řekla
"Jdi, tři, dva..."
Pak sklouzla dolů.
V tunelu světla, plovoucí, nespočet úlomků, jeho dětství, jeho sliby, jeho jméno...
Dívka bez váhání sebou trhla, natáhla ruku, aby ji chytila, a každý kousek jako by pálil až na kost.
První kousek: Stál u řeky za soumraku a držel v ruce vrbovou větev.
Druhá část: Zašeptal "Vrátím se", jeho hlas se třásl, ale byl pevný.
Třetí díl: Napsal své jméno a než inkoust uschl, odnesl ho vítr.
Dívka si přitiskla tři kousky, paměťový kámen, do náruče a světlo pod jejíma chodidlema náhle ochladlo - dno dorazilo.
On, přímo tam!
On, průsvitný, umírající, spoutaný, prošel jeho hrudí od lopatek a přibil ho k černému kamennému sloupu.
Dívka mu nemohla vzít ruku - řetěz by se mu zakousl - dívka si klekla na kolena a položila tři kousky, paměťový kámen, a zároveň ho přitiskla k jeho hrudi.
Světlo prudce rozkvetlo, řetězy se přetrhly a v mžiku zmizely.
Dívčina pravá dlaň okamžitě praskla a krev začala téct.
Poprvé se zhluboka nadechl.
Tunel se začal hroutit a dívka ho ze všech sil nesla nahoru a začala šplhat nahoru.
Ústí studny, těsně nad jeho hlavou, měsíční světlo, jako lano, je oba táhlo zpět na zem.
Když dívka klekla u kamenné studny, on, už v jejím náručí v bezvědomí,

dívka se natáhla, její zbývající levá ruka -
Potvrďte ho, dýchá pravidelně, tep, pomalu, ale pevně.
Je naživu!
Dívka, jemná, se podívala na jeho tvář, usmála se, slzy jí tekly po tváři a zároveň padaly.
Dívka, která tvrdě pracovala, držela se, byla při vědomí, koutkem oka tvrdě pracovala, se rozhlédla kolem.
V dálce bylo mnoho lidí, kteří už běželi směrem ke studni, s těžkými šálami a těmi kombinacemi lékařského vybavení, které dobře znala. Znala nástroje uvnitř, velikost krabic a všechny nástroje byly správné. Vzpomíná si, že váha těch krabic bývala velmi těžká na udržení - jako by každý šroub, každý steh už čekal na někoho. Pro ni však tyto krabice nestačily, aby jí to vynahradily, díru v jejím srdci. Ona, jak nadějná, se stále dokáže ohlédnout, i na první pohled.
Než omdlela, uslyšela v uších tichou hebrejskou modlitbu a někdo jí oblékl teplé oblečení.
V dívčiných ústech byl jen dech, usmála se, podívala se na něj, tvrdě se třásla, vyplivla pár slov a řekla: "Buď v bezpečí, prosím..."
Vzduch byl okamžitě odfouknut pryč.
Emoce, ještě ne, přišly.
Bože, hlas, trhající temnotu -

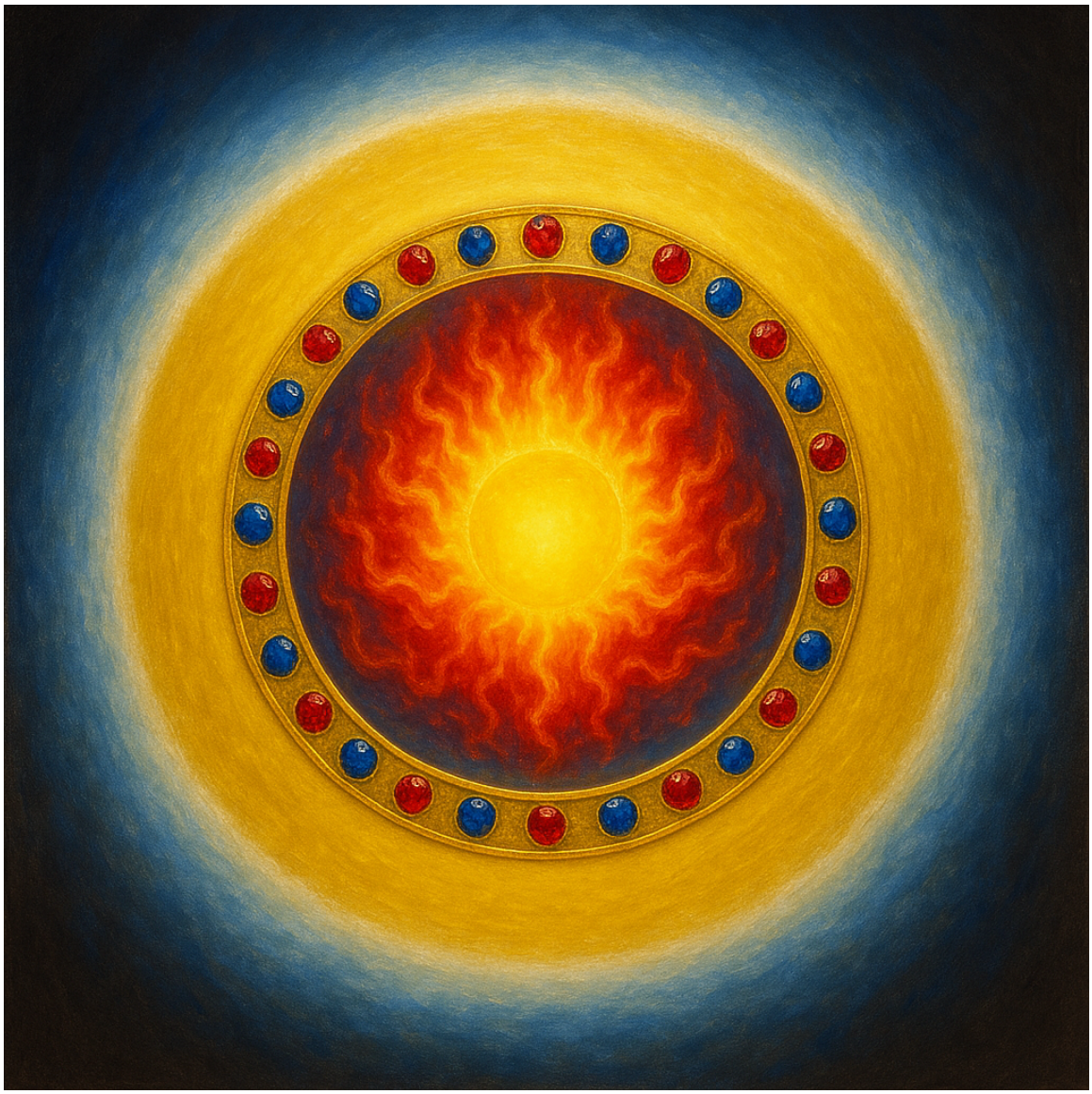

# ▲Kapitola Čtvrtá__第肆章
## «BŮH SE PTÁ»

BŮH, SE PTÁ:
'Na koho jste zapomněli -?'
'Jak dlouho ještě, pro tato jména.'
'Než budou - zapsána zpět!'
Roztržená -
Temnota, bez ozvěny.
Je tam pocit, jako by byl probodnut pohledem.
Škrábání hrotu pera na papíře -
Pomalé, a přesto nechce klesnout.
Ano.
On, stojí.
Za tebou.
Chladně, sleduje -
Prázdnou stránku, ve tvé ruce.
A.
Chvějící se, husí brk.
Ledový pocit, sestupující z nebes.
Jako oblázky, dopadající do hluboké vody.
Od temene, klouzající dolů k páteři.
U tvého ucha, zazní hluboký dech.
Jako by to byl, něčí hlas.
A přece, ne jen jedna osoba.
Vzduch, náhle odňat.
Nekonečná temnota, ucpávající -
Tvé uši.
Jako hluboká studna, smrtelné ticho.
V mžiku, jsi spoután -
Okovy?!
Ty, se nemůžeš, pohnout?!
Ano.
On stále stojí tam, chladně.
Sleduje -
Jak, píšeš.
On stále stojí tam, chladně.
Čeká -
Až, se otočíš.

# ▲Kapitola 5_I__第伍章__上
## «K Osudu, Paměti a Nevratné Zemi a Devatenáctému Jménu»

Stále je to rok, kdy Zion otevřel své dveře.
Chlapec řekl dívce, že slyšel nějaký známý hlas, který ho nikdo předtím nenaučil, v ne tak velkém městě.
Chlapec řekl, že chce dívku vzít na prohlídku města.
Chlapec neměl důvod říct, že město mu připadá jako něco, co se ještě neobjevilo.
Takže dorazili chlapec a dívka.
To město, na dně města, pohřbilo spící korunu a neklidný odpočinek. Je tichá jako poezie přes den, ale v noci opakuje stejnou otázku za zdí:
'Pamatuješ si nás?'
Buď chlapecká noha, šlápni na tu zemi.
Dívka si jasně pamatuje, že v tu chvíli bylo chlapcovo spojení se zemí zářícím světlem, které z něj vyzařovalo zevnitř ven.
Světlo, vnitřní kruh, bylo zlaté jako oheň a vnější kruh byl jako oheň. Jako červené a modré drahokamy, šest po jednom, propletené a zářící jeden s druhým. Vnější prsten je bílý, ale oslnivěji než diamant, s lehkou stříbrnou hedvábnou dekorací.
Bylo to, holka, světlo, jaké tu ještě nikdo nebyl.
Ta oslnivá, oslnivá dívka sotva dokázala otevřít oči.
Dívka se ho snažila zakrýt rukama a zavřela oči.
Ale najednou, Bože, dívku chytil.
On, říká
'Dítě, vím, že to světlo je velmi jasné.
Ale ty, ne, zavři oči.
Ty musíš mít oči otevřené.
Musíš, vidět jasně každý detail!'
Takže dívka vydržela oslnivé světlo a zapsala si každý detail.
Chlapec si něco přál.
Chlapci a dívky mají v den příjezdu podle židovského kalendáře narozeniny chlapců.
Chlapec si něco přál a doufal, že by mohl v tom městě zasadit dítě, které sdílel s dívkou.
A dívka také věděla, že chlapcovo přání se skutečně splnilo.
Tu noc dívka přeložila a přečetla příběh o sobě v první kapitole knihy, 'Výzva,' slovo od slova, a vyprávěla to chlapci.
Dívka po přečtení nahlas byla velmi vážná a řekla chlapci: 'Má lásko, ty, ty jsi, Bože, nejmilovanější dítě. Zároveň je to také Satan, nejmilovanější dítě.'

Dívka, stále velmi vážná, pokračovala v tom, že chlapci řekla: 'Takže, má lásko, máš obě, dvě najednou, z nejsilnějšího 'extrémního' 'lásky' a 'požehnání.' Proto musíš být opatrnější ve svých slovech a činech.'
Chlapče, trochu nešťastný.
Dívka, stále velmi vážná, se na chlapce podívala a řekla: 'Má lásko, 'rozmazlování,' je velmi vysoká 'sláva."
Dívka, stále velmi vážná, se podívala na chlapce a pokračovala: 'Ale 'hýčkání' není 'věčná vstupenka.' Je to právě proto, že máte jak 'lásku,' tak 'požehnání' ze 'dvou nejsilnějších extrémů.' Takže máš větší odpovědnost.'
Dívka, stále velmi vážná, se podívala na chlapce a pokračovala: 'Má lásko, otázka 'hýčkání' je jako věta v elektrickém 'stínovém pavoukovi' muži: 'S velkou mocí přichází velká odpovědnost.!' V mžiku se změnila z 'nejoblíbenější' na 'nejvíce zklamanou.' Není to bez precedentu. Tímto vás informuji, že je to má povinnost.'
Dívka chlapci řekla, že příběh 'The Call' byl o tom, že se jednou pohádali. V tu chvíli dívka, sama, v království pod skleněnou kupolí, plakala, dokud jí nebyla duše zlomena, a Bůh, stiskaje dívčinu ruku, napsal.
Bůh dívce přikázal, aby tento článek zveřejnila na její osobní Facebookovou stránku.
Holka, dokázala jsem to.
Dívka chlapci řekla: 'Má lásko, toho dne náš spor rozbil mou duši natolik, že jsem v mžiku vstoupil do šestého světa.'
Dívka pokračovala v vyprávění chlapci a řekla: 'Má lásko, v 'šestém světě.' Existuje jen nekonečná temnota. Také ten pocit nekonečného pádu. Taková temnota sem nepatří, žádný prostor, žádný čas. Tam nebyla ani stopa po ohni, nebyl tam žádný! A ten den mě to, co jsi řekl, přimělo vstoupit do toho světa vlastníma rukama.'
Dívka pokračovala v vyprávění chlapci a řekla: 'Má lásko, sama nevím, jak dlouho to spadlo. Až jsem najednou chytila 'síť.' Ta 'síť" není šéf! Ne Satan. Jsem to já, dvojčata duše se stejnou schopností. Sama se sebou mě chytila.'
Dívka pokračovala v vyprávění chlapci a řekla: 'Má lásko, až já, moje dvojče, my dvě současně nabýváme 'vědomí.' Já jsem brečela, dokud jsem omdlela, a ležela mezi dveřmi koupelny a chodbou. A byla sama, seděla sama uprostřed noci, na rybářské lodi v zemi východu slunce, hluboko v horách, před 'dávno opuštěným krematoriem,' před rezavou železnou branou.'
Chlapec dívku okamžitě hluboce objal a na hlavě jí dal hluboký polibek. Tři sekundy.
Chlapec oběma rukama držel dívčinu tvář a jeho oči se láskyplně dívaly do jejích očí.

Chlapec s tónem zadluženosti řekl dívce: 'Moje holka, to, co jsi řekla, 'šestý svět,' zní opravdu děsivě! Je to ale zoufalé! To je místo, které jsem nikdy neznal a nikdy jsem o něm neslyšel!'
Chlapec stále řekl dívce: 'Moje holka, opravdu, omlouvám se! Tehdy jsem ti opravdu řekl tak těžké věci! V té době jsem byl v zuřivosti. Vím, řekl jsem toho hodně, velmi ostře!'
Chlapec stále řekl dívce: 'Moje holka, jsem skutečný, promiň. A taky opravdu, opravdu, opravdu tě moc miluju, moc tě miluju! Nechci a nechci ti ublížit! Ale ta těžká slova jsem ti řekl ve svém vlastním hněvu. Tak moc, že jsi tak zoufalý, že se vlastníma rukama tlačíš do 'šestého světa!'"
Chlapec, stále se slzami v očích, řekl dívce: 'Moje holčičko, jsem vlastně velmi vděčný a trochu žárlivý, tehdy to byla tvoje dvojče, která tě chytila!'
Holka, zasmála se.
Chlapec, zamračený, se dívky zeptal: 'Moje dívko, když jsi právě řekla, že to hrozné místo se jmenuje 'Šestý svět.' Tak co jsou jeho 'ostatní pět světů?"
Dívka se na chlapce podívala a přehnaně mu odpověděla: 'Má lásko, ten starý šílenec, nemiluje tě moc? Ten starodávný šílenec, o čem to mluvíš, ty jsi 'Bůh, chlapec nejblíže srdci!"
Dívka se tvářila nevolně a zvracela a protočila oči dokořán.
Dívka se na chlapce podívala, těžce si povzdechla a pak mu velmi bezmocným tónem odpověděla: 'Má lásko, ty, dobře si to promysli. Vyrostl jsi, že? Je toho spousta. Ty, jestli chceš! Najednou se ti otevře několik dveří, jako blázen, a otevřou se ti na dosah?! Nemusí to být nutně zkratka! Nicméně je mnoho lidí, kteří hledají věci celý život, ale ani nenašli kliku.'
Dívka se znovu podívala na chlapce, znovu si povzdechla a pak, stále velmi bezmocným tónem, odpověděla chlapci: 'Má lásko, tady je věc. Ten starověký šílenec, nevím, jaké šílenství dělá! Cokoli chceš dělat, cokoliv chceš. Ten starověký šílenec je jako šílenec, dá ti to, ať žije nebo zemře!'
Dívka se znovu podívala na chlapce, hluboce si povzdechla, pak zavrtěla hlavou a velmi ubohým tónem odpověděla: 'Má lásko, jde o toTen starodávný blázen, ty šílené příznaky. V klinické praxi tomu často říkáme 'spoluzávislost,' i když to není formální 'psychiatrická diagnóza.' Nicméně se používá k popisu radikální a fanatické lásky toho dávného šílence, a také k úplnému oddání se plnění vašich přání a následnému 'úsměvu.' Tento starověký šílenec je prostě na úrovni 'nevyléčitelně nemocný!"
Dívka se znovu podívala na chlapce, znovu si povzdechla a pak, stále velmi bezmocným tónem, odpověděla chlapci: 'Má lásko,Ale ten starověký šílenec, nadšený, ti pořád dával věci a vytvářel spoustu 'dveří' pro tebe. Takže ti 'zaměstnanci' na druhé straně vám vždycky musí pomáhat 'sbírat materiály,' že?! Ty 'materiály,' všichni, jděte do těch 'pěti světů' různých

barev, nasbírejte je a získejte zpět. Pak, všichni, jako při skládání puzzle, vám vyrobíme jedny nebo více 'dveří.' Pak ten starý šílenec bude jako idiot, použije hromadu barevných barev na ty 'dveře' a pak 'namaluje' 'požehnání' toho starého šílence na tebe!'
Dívka, rozhořčená, řekla chlapci: 'Ten starý šílenec, pokud jsi zaujatý, budeš zaujatý! Ale on, to 'srdce' je příliš zaujaté! Myslel jsem, že ten starověký šílenec má hypertrofii levé síně!'
Chlapec po chvíli přemýšlení naklonil hlavu a řekl dívce: 'Moje holka, ale myslím, že je to proto, že taky tvrdě pracuji, pracuji tvrdě pro sebe, na tom, co chci, nebo tak něco! Ne tak docela, spoléhal jsem jen na 'zázraky!"
Chlapec, opět, po chvíli přemýšlení, stále naklonil hlavu a řekl dívce: 'Moje holka, 'zázrak,' možná část síly, která mi pomáhá. Ale protože jsem nejdřív tvrdě pracoval já, ten 'zázrak,' o kterém jsi mluvil, má šanci mi pomoct, že?'
Dívka, rozhořčená, řekla chlapci: 'Má lásko, nic z toho, co jsi řekl, není špatně. Lidé říkají: 'BŮH pomáhá jen těm, kteří se naučí pomáhat sami sobě.' ◦ Ale ten starodávný šílenec, míra preference a zaujatosti vůči tobě je prostě úroveň 'zvrácenosti!"
Dívka opět udělala odporný a zvracející výraz a protočila oči dokořán.
Pak dívka popsala barvu 'Aury,' kterou viděla na vlastní oči, když chlapcovy nohy vkročily na pevninu.
Kompozice těchto barev se zdá být prvním člověkem, který spojil meče a poezii ve svém srdci. Někteří lidé říkají, že je to Bůh, ten, kterého miluje nejvíc, ale zároveň je to ten, kdo Bohu dává nejvíc, ten, kdo mu láme srdce.
Nese svou vlastní, jedinečnou barvu, těžší a oslnivější než Wang Mian.
Dívka chlapci řekla barvu jeho 'Aury.'
Světlo, vnitřní prsten, byl ohnivě zlatý a vnější prsten, jako červené a modré drahokamy, šest po šest, propletené a zářící spolu. Vnější prsten je bílý, ale oslnivěji než diamant, s lehkou stříbrnou hedvábnou dekorací.
Bylo to, holka, světlo, jaké tu ještě nikdo nebyl.
Ta oslnivá, oslnivá dívka sotva dokázala otevřít oči.
Ale Bůh, který dívce přikázal, aby si zapsala každý detail.
Po tom, co to slyšel, chlapec dlouho mlčel.
Pak, chlapče, se zasmál.
Pak se chlapec otočil, šťastně ho oslovil a ušil mu oblečení.
Chlapec mu tehdy poprvé formálně vyprávěl o člověku, který mu šival oblečení, a o dívce, která dosud nepřestala šít.
Chlapec mu vyprávěl, jak se chlapec a dívka potkali na rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce a postupně zjistili, že dívka má schopnost být 'odlišná od obyčejných lidí,' a dívka jen řekla, že chlapec má krev 'krále Davida.'
Dívka se najednou vyděšeně posadila, nadšeně mávala rukama a řekla

chlapci: 'Má lásko, neřekla jsem to! Jen vám vyprávím příběh, který napsal můj šéf, a barvy, které jsem právě viděl! Nicméně jsem slovo 'král David' přímo neřekl! Neubližuj mi!'
Chlapec se na dívku usmál, stále byl nadšený, po telefonu, s chlapcem, který si šil oblečení a s radostí se dělil s osobou, která nepřestala šít.
Na začátku si chlapec šil oblečení a ten, kdo ještě nepřestal špichovat, jen tiše poslouchal na druhém konci telefonu.
Až mu, chlapče, řekni, že ten, kdo mu spravil šaty a nepřestal ho škádlit až do teď.
Jak chlapec, postupně, pod vedením dívky, cítí Boha a něco, něco, co nelze vysvětlit.
Chlapec, kdysi dávno, vůbec nevěřil v Boha.
Chlapec mu také řekl, že osoba, která mu včera špila a nepřestala ho škádlit, stále tiše sedí v hlubinách města na tom místě a čeká, až si někdo vzpomene na jeho jméno. Tam bývali knížata východní Evropy a hlas zákona, ale dnes lze rozpoznat pouze promočený nápis v rohu. Název města v jednom jazyce znamená díru, v jiném je zapomenut. To, co se tam stalo, byl příběh třetí kapitoly této knihy, 'Značky a dláždění silnice.'
Od té doby, co jsem potkala toho kluka.
Chlapec s ním často mluvil, šil mu oblečení a stále nepřestal šít.
Chlapec s ním často mluví, opravuje mu oblečení a je to ten, kdo zatím nepřestal šít.
Krátko, čas šálku čaje.
Dlouho se v tajné místnosti, mezi sedmdesáti staršími, hádali o zákonech zákona.
Dívky, které si na to už dávno zvykly, mlčí.
Dívka sama je vždy zaneprázdněná hromadou v ruce, šéfem, který jí dává 'rozbité pochůzky.'
Chlapec, který si šil oblečení a nepřestal šít, konečně promluvil.
Chlapec, který si opravoval oblečení a nepřestal šít, se zeptal dívky, a ona se jí zeptala, první otázku: 'Dívko, takže, existuje Bůh opravdu?'
Chlapče, jako překladatel.
Protože chlapec, který si spravil šaty a ještě nepřestal škádlit, mluvil Božím jazykem.
Dívka na chlapce zašila jeho oblečení a stále nepřestávala šít, řekla: 'Ima, ano, je to skutečné. Ale je to prostě otravné a trochu zdlouhavé! Pokud nemáte co dělat, budete o tom rádi přemýšlet! A celý den mě sledoval, běhal kolem. Používám spoustu jazyků, kterým nerozumím, a chci si se mnou popovídat.'
Dívka protočila oči, pokračovala, odpověděla chlapci, ušila mu léčku a řekla

tomu, kdo ještě nepřestal šít, 'Ima, a ten starodávný blázen je velmi, velmi, velmi narcistický! Je to prostě 'narcista!' Jen příznaky narcismu v dávných bláznách tomu v klinické praxi obvykle říkáme narcistická porucha osobnosti (NPD, narcistická porucha osobnosti)! V tom starobylém šílenci neexistuje žádné 'nejvíce přehnané.' Jen 'víc přehnané!"
Chlapec se usmíval a řekl dívce, a on řekl: 'Moje holčičko, myslím, že je to proto, že Bůh má velkou moc! Kdybych tu schopnost měl, určitě bych byl narcistický! Proto si myslím, že Bůh, chápu fakt, že je 'narcis!"
Dívka protočila oči dokořán.
Chlapec, který ještě nepřestal šít své oblečení, se dívky znovu zeptal a ona se zeptala: 'Holka, jaké to je mít tuhle 'schopnost?' Proč, nikdy jsem nepotkal někoho jako ty, kdo má tuto schopnost?'
Dívka na chlapce zašila jeho oblečení a stále nepřestávala špípat, řekla: 'Ima, já, tomu se všechno říká Bůh, 'šéfe!' Protože, On, je opravdu otravný! To je v pořádku, dej mi všechen čas a rozděl úkoly! Co se týče pocitů, myslím, že 'velmi smůla!' Navíc 'není způsob, jak být nešťastnější!' Protože, On, je opravdu příliš rozvláčný.'
Dívka pokračovala a odpověděla chlapci, který mu šije šaty a zatím nepřestal šít, a řekla: 'Ima, proč jsi nepotkal někoho jako já, kdo má takovou 'schopnost.' Na tuto otázku nevím odpověď. Vím však, že na našich rybářských lodích v Zemi východu slunce je mnoho lidí, jako jsem já, kteří mají tuto 'schopnost.' Ale obvykle si myslíme, že taková 'schopnost' je dost otravná!'
Chlapec, který mu šil oblečení a zašival mu plášť, se stále divil.
Dívka pokračovala, odpověděla chlapci, ušila mu oblečení a osoba, která zatím nepřestala šít, řekla: 'Ima, pokud chceš vědět, jak obvykle pracuji pro šéfa. Můžete se podívat na film a dostanete nápad. Název filmu je 'Konstantin."
Dívka pokračovala, odpověděla chlapci, ušila mu oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, řekl: 'Ima, pamatuji si jen, že ten film byl film, který jsem náhodou viděla, když jsem byla velmi malá. Po přečtení na to nemůžu zapomenout. Jenže, Konstantine, jsou tu 'zbraně!' Neudělal jsem to. Šéf byl velmi štědrý a dal mi jen 'pero."
Chlapec, který ještě nepřestal šít své oblečení, se dívky znovu zeptal a ona se zeptala: 'Dívko, jsou všechny příběhy v Bibli pravdivé?'
Dívka s ironickým úsměvem odpověděla chlapci, který si šije oblečení a stále nepřestává šít, a řekla: 'Ima, ano, všechny příběhy v Bibli jsou 'pravdivé!' Je to jen trochu 'přehnané!' Jinak to nebude dost vzrušující! Pokud to nebude dostatečně vzrušující, šéf se svou přehnanou osobností bude nespokojený! Hlavní struktura příběhu je však pravdivá!'

Dívka s ironickým úsměvem pokračovala, odpovídala chlapcově otázce, opravovala mu oblečení a osoba, která zatím nepřestala šít, řekla: 'Ima, mělo by se říct, že pokud to není pravda, je těžké napsat tolik knih, tolik sad a 'všechny,' všechny, s 'relevantními informacemi' a 'křížovými záznamy."
Dívka s ironickým úsměvem pokračovala, odpověděla na chlapcovu otázku, který si ušil oblečení a ještě nepřestal šít, řekla: 'Ima, je to snazší pochopit, když si to myslíš. Harry Potter' je tak populární a napsat 'sedm knih' je limit! Ještě nám nedovolte otevírat školy v 'Asii!' Co říct, my 'Asia' hrajeme příliš bláznivě, naruší to rovnováhu kouzelnického světa! Autorka JK Rowlingová v exkluzivním rozhovoru řekla, že pokud otevřeme školu v 'Asii,' zabijeme Voldemorta dřív, než bude první kniha dokončena! Osobně si ale myslím, že to nebude tak rychlé. Ale ještě před polovinou druhé knihy jsme Voldemorta zabili, což je pravda! Takže ano, šéfovy rozbité knihy jsou všechny pravdivé.'
Dívka, aniž by na chlapce čekala, ušila jeho oblečení a ten, kdo dosud jehlu nezastavil, se zeptal. Dívka řekla: 'Ima, vím, chcete se mě zeptat, kluci, jak ti slavní předci psali, ty slavné 'zákony.' To, co popisuji, je být přímý a nebudu chodit kolem horké kaše.'
Dívka pokračovala a odpověděla chlapci, který si spravil šaty a ještě nepřestal škádlit, a řekla: 'Ima, o oslavě 'zákona,' jak je napsáno. Existují 'dva' způsoby.'
Dívka pokračovala, usmála se a odpověděla chlapci, který si šil oblečení a nepřestal šít, řekla: 'První typ, šéf, dřepěl na svém vlastním roztrhaném vlněném koberci, pil čaj a četl ho, opsal si ho a pak ukázal šéfovi k posouzení. Teprve když je šéf spokojený, můžeš to udělat.'
Dívka pokračovala, hořce se usmála, odpověděla chlapci, ušila mu oblečení a ten, kdo dosud nepřestal škádlit, řekl: 'Druhý typ je násilnější. Šéfe, stiskni to přímo, jejich rukopis je stejný jako můj.'
Chlapče, právě jsem chtěl mluvit.
Dívka řekla lehce, řekla: 'Ima, má lásko, jinak si myslíš, že si lidé sami 'tvořící vlastní zákony' to neukázali šéfovi! Nešel jsem kolem, pokud šéf souhlasil! S mým pochopením toho starověkého šílence může všechny vyhodit do povětří jako dinosaura!'
Chlapec, který si šil oblečení a nepřestával šít, pokračoval v kladení otázek dívce. Zeptala se: 'Dívko, Bůh je velmi vážný a vážný, proč ta dívka mluví s Bohem tak zuřivě a přesto může Boha kárat?'
Dívka se ohlédla a muž sedící na koberci a hrající, on, majitel lesklé hračky, si povzdechl.
Dívka s ironickým úsměvem odpověděla chlapci, který si opravoval oblečení a stále nepřestal šít, řekla: 'Ima, protože On, je fakt otravný! Je to

zase šílené! To je v pořádku, jaké to má být 'dramatické napětí?'! Jsem v troskách, nemůžu to dokončit. Takže moje trpělivost je vyhořelá!'
Dívka s ironickým úsměvem pokračovala v odpovídání na chlapcovu otázku, spravila mu oblečení, a ten, kdo dosud nepřestal škádlit, řekla: 'Ima, a proč si troufám na něj nadávat? Pamatuji si jen, že jsem mu předtím rozbil hlavu tabulí! Teď ano, He, nadává, myslím, že je velmi zdvořilý! Navíc má zvláštní mozek, káral jsem ho, a čím víc ho káral, tím byl šťastnější, tak jsem mu říkal 'starodávný šílenec,' což je prostě 'lékařská diagnóza."
Bože, sedět na tom rozbitém koberci a usmívat se jako blázen.
Dívka se na něj podívala a protočila oči dokořán.
Chlapec, který si šil oblečení a nepřestával šít, pokračoval v kladení otázek dívce. Zeptala se: 'Holka, tak co, opravdu existují 'nebe' a 'peklo?"
Dívka na chlapce na chlapce ušila léčku a osoba, která zatím nepřestala šít, řekla: 'Ima, ano, 'dvě' jsou obě 'pravé."
Chlapec, který si šil oblečení a nepřestával šít, pokračoval v kladení otázek dívce. Zeptala se: 'Holka, až zemřeš, chceš jít do 'nebe?"
Dívka z pohovky se lekla, vyskočila a divoce mávala, její ruce, byla vyděšená, odpověděla chlapci, ušila mu léčku a ten, kdo zatím nepřestal šít, řekl: 'Do prdele! Nechci jít do 'nebe!' Nechci jít na tak děsivé místo!'
Chlapec a on mu zašili léhu a ten, kdo dosud nepřestal šít, vyjádřil své nepochopení.
Dívka nadšeně odpověděla chlapci, ušila mu oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, řekla: 'Ima, víš co, když jsem byla naživu, poslouchala jsem šéfa celý den, celý den, celý den, celý den, celý den, donekonečna! Pak jsem s velkými obtížemi nakonec zemřel! Nechci 'pokračovat' a žít s tím starým šílencem!'
Chlapec a muž, který mu šil oblečení a nepřestal šit, se dívky zeptali a také se zeptali: 'Takže, holka, jestli nepůjdeš do 'nebe,' kam půjdeš?'
Dívka se konečně uklidnila, posadila se zpět na pohovku, napila se čaje a odpověděla pevným tónem, odpověděla chlapci i jemu, šila mu oblečení a stále nepřestávala píchat jehlu, řekla: 'Ima, jdu do 'pekla,' protože je tu ticho a nikdo nemluví nesmysly.'
Pak dívka tiše dodala: 'Každopádně, už ji znám!'
Chlapec, který si šil oblečení a nepřestával šít, pokračoval v kladení otázek dívce. Zeptala se: 'Takže, holka, vidíš tu 'budoucnost?"
Dívka si povzdechla a odpověděla chlapci, který si šil oblečení a nepřestal šít, řekla: 'Ima, teoreticky ano. Ale nemám zájem a ani to nechci vědět! Proto na to nikdy nejdu ani nechci vědět. Nemluvě o tom, že pomáháš ostatním ji číst, nebo dokonce odpovídáš na otázky ostatních.'
Dívka dál odpovídala chlapci, šila mu oblečení a stále nepřestávala špihat,

řekla: 'Ima, řeknu ti, ten starodávný šílenec je opravdu blázen! On může scénář přepsat kdykoli! Takže je zbytečné to vědět. Navíc přepisování scénáře je věc starého šílence! Nechci číst scénář napsaný tím starověkým šílencem! Jsem jen jeden, 'věčný otrok.' Takže ať napíše cokoli, udělám svou věc, a to je v pořádku.'
Pak chlapec, který si šil oblečení a nepřestal šít, pokračoval v kladení otázek dívce. Zeptala se: 'Holka, ale Bůh je Všemohoucí, že?'
Dívka si povzdechla a odpověděla chlapci, který si šil oblečení a nepřestal šít, řekla: 'Ima, teoreticky ano. Bůh je teoreticky všemohoucí.'
Chlapec, který si šil oblečení a nepřestával šít, pokračoval v kladení otázek dívce. Zeptala se, otázka, která dívku velmi zlomila.
Chlapec, který si šil oblečení a nepřestával šít, pokračoval v kladení otázek dívce. Zeptala se: 'Holka, ale jestli je Bůh všemohoucí. Tak proč nemohl zastavit odpočet toho století, aby se hodiny obrátily vzhůru nohama? Používání železa a ohně jako jazyka, používání řečí, plán pro stavbu krematoria. Ten rok nebe odmítalo dýchat a země si netroufla zaznamenat jeho kroky.'
Chlapec, který ještě nepřestal šít své oblečení, se postupně třásl a dál se dívky vyptával. Zeptala se: 'Holka, jestli je Bůh všemohoucí. Nemohl to zastavit, toho roku vítr přišel ze severu a odnesl jméno, jazyk i vůni rodového domu. Nakonec zůstaly jen popel. Bylo město, které bylo třikrát vypáleno, a potřetí už se ani jméno Boha nezmínilo.'
Dívka naopak byla u chlapce doma, šila mu oblečení, a ten, kdo dosud nepřestal škádlit, už plakal, než domluvil.
Zdá se, že dívka už dávno ví, že tato srdcervoucí otázka bude položena.
Dívka se zhluboka nadechla, se slzami v očích a třesoucím se hlasem, odpověděla chlapci, který si spravil šaty a nepřestal šít, a řekla: 'Ima, odpověď na tuto otázku je to 'nejcennější' pocit, když pracuji, Bože, ale je to také ta 'nejkrutější' část.'
Holka, zhluboka se znovu nadechni, snažila se ze všech sil vyhnout slzám.
Dívka se třesoucím se hlasem odpověděla chlapci, který si šil oblečení a stále nepřestával špichovat, řekla: 'Ima, odpověď na tuto otázku je díky 'svobodné vůli!' Vždycky si můžu vybrat 'ne.' A 'svobodná vůle' je, Bože, 'jediná,' 'nenahraditelná!'"
Dívčin hlas, stále více třesoucí se, pokračoval, odpovídala chlapci, spravila mu šaty a osoba, která ještě nepřestala šít, řekla: 'Ima, Bože, tehdy jsem to nečekala, 'Svobodná vůle.' Ten, kdo dokázal vrátit čas zpět podle odpočítávání toho století. Používání železa a ohně jako jazyka, používání řečí, plán pro stavbu krematoria. Nemohu ten rok zastavit, nebe odmítá dýchat, země se neodváží zaznamenat, lidi jeho kroků, takové užití.'

Dívka, tvrdě pracovala, kontrolovala, pokračovala, slzy padaly, pokračovala, odpovídala chlapci, spravila mu oblečení, a přesto nepřestala škádlit, řekla: 'Ima, Bože, tehdy jsem nečekala, že 'lidé' mohou být kolektivně 'vymyti mozek,' aby byli tak 'slepě poslušní.' Slovy mého oblíbeného otce psychologie, Freuda, se tomu říká 'stádové chování.' Pro mě to však byla 'svobodná vůle,' 'nekonečně zvětšený' čas.'
Chlapec, který si šil oblečení a nepřestával šít, pokračoval v kladení otázek dívce. Zeptala se: 'Takže, holka, dostáváš za svou práci pro Boha zaplaceno?'
Dívka se slabě zamračila a odpověděla chlapci, který si šil oblečení a zatím nepřestal šít, řekla: 'Ima, tohle, 'teoreticky,' tam je.'
Chlapec, který si šil oblečení a nepřestával šít, pokračoval v kladení otázek dívce. Zeptala se: 'Takže, holka, jakou 'odměnu' žádáš od Boha?'
Dívka, s hořkým úsměvem, stále zamračená, odpověděla chlapcovi na otázku, spravila mu oblečení a stále nepřestala šít, řekla: 'Ima, vždycky budu žádat jen o jednu věc, Bože, 'Svobodu!' Ale po tolika životech mi ten starodávný šílenec nedá život ani smrt.'
Dívka, stále hořce se usmívající, pokračovala v mračení a odpověděla chlapci, který si šil šaty a nepřestával škádlit, 'Ima, takže později se mě ten starý šílenec zeptal, jakou 'odměnu' chci. Jen jsem odpověděl: 'NIC NECHCI.' Říkal jsem si, možná proto pořád porážím toho starého šílence. Neodvážil se nic říct.'
Dívka, stále hořce se usmívající, pokračovala a odpověděla na chlapcovu otázku, který si šil oblečení a nepřestal jehličku řešit, řekla: 'Ima, je mnoho situací, vím, je mnoho věcí, které mohu dělat jen já. I když ne pokaždé chápu 'proč.' Jenže když začnete něco dělat, je to zvláštně 'velmi snadné.' Navíc nechci šéfovy smradlavé peníze. Ti, kdo peníze nechtějí, jsou nejdražší! Proto ten starověký šílenec může jíst jen mé pěsti.'
Chlapec, který si šil a opravoval šaty, ještě nepřestal škádlit a ještě nepromluvil.
Dívka vzhlédla, podívala se na chlapce a oba se na sebe láskyplně usmáli.
Dívka bezmocným tónem řekla chlapci, který ještě nepřestal šít své oblečení, a řekla: 'Ima, vím, že se mě chceš zeptat, za jakých okolností mám 'přijímat' úkol, který mi dal šéf.'
Chlapec, s ním, šil své oblečení a ten, kdo ještě nepřestal šít, byl náhle překvapen, jako by jeho myšlenky byly prokouknuty.
Dívka se jen usmála a odpověděla na chlapcovu otázku, který ještě nepřestal šít své oblečení, řekla: 'Ima, chceš vědět, za jakých okolností 'přijmu' 'úkol,' který mi šéf zadal. Jsem člověk, který přijímá 'úkoly' a dívá se jen na 'náladu!"
Dívka, stále se usmívající, pokračovala a odpověděla chlapci, který si šil

oblečení a nepřestal šít, řekla: 'Ima, ten starodávný šílenec, když jsi přišel rozdávat mi 'mise.' Když mám dobrou náladu, udělám to, 'nedívej se na cenu,' a nechci to vědět! Ale když mám špatnou náladu, ten starý šílenec, ať mi dá kolik peněz mi dá, neudělám to! Pak mohl dávný šílenec jen chodit vedle něj a dál o tom přemýšlet. Jen jsem si myslel, že jsem to neslyšel. Až si ji starověký šílenec přečetl a vzdal to. On, ten se odsud dostane!'
Chlapec, ten, co si opravoval oblečení a stále nepřestal šít stehy, byl pořád stejný a ještě nepromluvil.
Dívka se znovu podívala nahoru, podívala se na chlapce a oni se znovu spolu láskyplně usmáli.
Dívka, stále se usmívající, řekla chlapci, který nepřestal šít své oblečení a nepřestal šít, a řekla: 'Ima, vím, chceš se mě zeptat, jestli jsem 'teď,' jestli 'přijímám úkoly' a 'proč.' A moje 'odměna."
Chlapec a on mu opravovali oblečení a ten, kdo nepřestal škádlit, stále nemluvil.
Dívka se znovu podívala nahoru, podívala se na chlapce a oni se znovu spolu láskyplně usmáli.
Dívka, stále se usmívající, pokračovala, odpověděla chlapci, ušila mu léčku a osoba, která zatím nepřestala šít, řekla: 'Ima, ano! Momentálně jsem ve stavu 'mise.' A moje 'mise' je: 'Bože, chlapec nejblíže srdci.' A 'najdi všechno, stejný znak jako rodina chlapců."
Dívka bezmocným tónem pokračovala a odpověděla chlapci, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, a řekla: 'Ima, ta 'značka,' šéfe, vyrytá na 'mém srdci' pro mě. Takže to nemusím rozpoznávat. Protože vím, že všichni pocházejí z 'barvy krve' chlapecké rodiny a krevní linie bude zářít.'
Dívka, stále trochu bezmocná, pokračovala a odpověděla chlapci, který si spravil šaty a ještě nepřestal škádlit, řekla: 'Ima, řekl starý šílenec, On mi na 'srdci' nakreslil 'znamení chlapcovy rodiny.' Starověký šílenec říkal, že tato rodina byla Bůh, který použil Jeho, 'milovaný předmět,' k stvoření, když stvořil člověka! Proto musím dát 'vše' a 'ochranu,' řekl mi starý šílenec. Co se týče toho, proč jsem se do toho 'úkolu' pustila, myslím, že je to prostě proto, že opravdu: 'Toho chlapce moc miluji, opravdu ho miluji!' Co se týče části o 'odměně,' když jsem smlouvu podepisoval, vůbec jsem se na ni nedíval! Je mi to jedno! Ani jsem se na něj nepodíval a po podepsání jsem na něj hodil starověkého šílence, potrhané pero z brku, a odešel jsem rovnou splnit misi.'
Chlapec, s ním, si opravoval oblečení a oba byli stále trochu šokovaní.
Chlapec s ním šil jeho oblečení a oba byli dlouho zticha zároveň.
Pak chlapec velmi jemným tónem položil dívce otázku. Zeptal se: 'Moje holka, pamatuj, říkal jsem ti to už dřív. Moje 'jméno' je to, které mu ušilo

léčku a ještě nepřestalo šít. Hlas, který ji učil modlit se, nebyl slyšet mnoho let. Opustil tento krásný svět tři měsíce před mým narozením.'
Chlapec se podíval na dívku a oni, plní lásky, se usmáli.
Chlapec pokračoval jemnějším tónem a kladl dívkě otázky. Zeptal se: 'Moje holka, pamatuj, říkal jsem ti to už dřív. Já jsem mu šila límec a ještě jsem nepřestala šít. Řekněte mé 'jméno' tomu, koho hlas, který ji naučil modlit, neslyšel mnoho let. A na konci je přidáno 'pokračování života.' Je to jeden z 'nejposvátnějších' darů pod smlouvou.'
Chlapec pokračoval jemnějším tónem a kladl dívce otázky. Zeptal se: 'Moje holka, pamatuj, říkal jsem ti to už dřív. Já jsem ta, která mi ušila légu a ještě jsem nepřestala šívat. Od mého dětství vždy říkala, že ve mně jasně vidí hlas člověka, který ji naučil modlit se, 'postavu' osoby, kterou už mnoho let nikdo neslyšel. Řekla, jak chodím, jak jím a dokonce i jak přemýšlím. Stále ve mně vidí hlas, který ji naučil modlit se, 'postavu' člověka, kterého už mnoho let nikdo neslyšel.'
Chlapec pokračoval jemnějším tónem a kladl dívkě otázky. Zeptal se: 'Moje holka, podle těch popisů mě od člověka, který mi šil oblečení a stále nepřestal šít. Takže, jsem 'on?"
Dívka se na chlapce podívala, usmála se a jemně mu odpověděla: 'Má lásko, 'odpověď' na tuto otázku. Všichni ve vaší rodině. Ne, věděl jsi to vždycky?'
Chlapec se podíval na dívku a v mžiku mu oči zazářily světlem!
Chlapec, nadšený, mu řekl, že si ušil oblečení a nepřestal šít.
Chlapec, nadšený, málem vyskočil, byl nadšený, řekl mu, kdo mu šije šaty a nepřestává šít, řekl: 'Ima, má dívka řekla, má 'duše' je tvůj hlas, který tě naučil modlit se, ten, který nebyl slyšen mnoho let!'
Dívka se okamžitě překvapeně podívala nahoru, vyskočila z pohovky, mávala rukama v panice a řekla chlapci v panice: 'Má lásko! Nic jsem neřekl! Položil jsi mi 'otázku' a já jsem jen 'upřímně odpověděl.' Ale neřekl jsem to přímo! Neubližuj mi! Opravdu jsem nic neřekl!'
Pak chlapec, který si spravil šaty a nepřestal šít, se dívky znovu zeptal a ona se zeptala: 'Dívko, protože Bůh stvořil vše. Tak proč ne celý svět, který patří těm, kteří podepsali 'dušovou smlouvu' s věčností?'
Dívka se zhluboka nadechla a upřímně mluvila a odpověděla chlapci, který si šil oblečení a zatím nepřestal šít, řekla: 'Ima, nejdřív se ti omlouvám a nechtěla jsem později urazit své vysvětlení. Vysvětlil jsem to však lidovým jazykem. Tímto způsobem je to snazší pochopit.'
Dívka se znovu zhluboka nadechla a pokračovala upřímným tónem, odpovídala na chlapcovu otázku, spravila mu oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. V té době byl starověký šílenec zaneprázdněn vytvářením své 'Ráje.' My v Asii jsme také otevřeli 'server.'

Takže máme i svého vlastního 'šéfa.' Ale máme spoustu šéfů a ti jsou taky dost nepořádní.'
Dívka se znovu zhluboka nadechla, stále upřímným tónem, pokračovala, odpověděla chlapci, spravila mu oblečení a stále nepřestala šít, řekla: 'Ima, ale pokud chceš vědět, který 'šéf' má nejvíc 'lidí.' Odpovím ti, ty starodávný šílenec.'
Dívka se znovu zhluboka nadechla, stále pevným tónem, pokračovala, odpověděla chlapci, ušila mu léčku a stále nepřestala šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Boss,' jsou tu také 'úrovně!' Můžete si představit, že starověký šílenec je 'předseda' a ostatní jsou předáváni předsedovi, přičemž používají různé 'oblasti' a 'oddělení.' Proto jsou záznamy o 'Genesis' ve všech náboženstvích po celém světě podobné.'
Pak se chlapec, který ještě nepřestal šít své šaty, znovu zeptal dívky a ona se zeptala: 'Dívko, ty nemluvíš Božím jazykem, tak jak komunikuješ s Bohem?'
Na tváři dívky se objevil velký úsměv, jako by konečně čekala na tu otázku.
Dívka se usmála a odpověděla chlapci, který si šil oblečení a stále nepřestal šít, a řekla: 'Ima, jde o tohle. Ten starověký šílenec, v podstatě 'žádný jazykový limit!' Proto pokud je na světě člověk, který mluví jiným jazykem, najednou chce 'modlit' se k tomu starobylému šílenci. Každý může používat svůj vlastní jazyk. Po dokončení modlitby se z ní stane 'neviditelné písmeno.' Pak Gabriel a ostatní cestovali po celém světě, aby sbírali 'dopisy' a získávali je zpět. Tak ho polož na šéfův stůl.'
Dívka, stále se usmívající, pokračovala, odpověděla chlapci, který si zašíval oblečení a nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Můžete také pochopit, že lidé, kteří mluví jakýmkoli jazykem, jsou ochotni 'upřímně' milovat toho starověkého šílence. Ten starověký šílenec to všechno vezme. Proto ke mně ten starověký šílenec mluvil jazykem, kterému jsem 'rozuměl."
Dívka tiše zatnula zuby tak, jak to slyšela jen ona, a dodala: 'Jenže ty dopisy jsou nahromaděné výš než hora Sinaj! Ten poslední šílenec, nepřečetl jsem ani jedno písmeno, to je vše!'
Pak dívka, stále se usmívavě, podívala se nahoru a pokračovala, odpověděla chlapci, který si opravoval oblečení a nepřestal šít, a řekla: 'Ima, jde o tohle. Starověký šílenec mi také dal nějaké 'vylepšení,' podobně jako koncept 'softwarové aktualizace.' Tímto způsobem je pro mě 'pohodlnější' poslouchat toho starého šílence, nesmysly a 'volání!' Existuje však ještě jeden 'jazyk, který tomuto světu nepatří,' a starověký šílenec mě také 'instaloval!' Často ale předstírám, že nerozumím nebo neslyším. Jinak, ten starodávný šílenec, jakmile téma otevře, možná tři dny nespím!'
Pak si chlapec, s ním, spravil šaty a ten, kdo ještě nepřestal škádlit, se zeptal dívky, a oni se ptali: 'Dívko, tak, přijde Mesiáš?'

Dívka byla na chvíli ohromená, podívala se nahoru a podívala se na chlapce držícího mikrofon, s náznakem nevěřícnosti v očích. Odkašlala si.
Dívka, třesoucí se a opatrná, odpověděla chlapci, s ním, ten, kdo mu spravil šaty a nepřestal šít, řekla: 'Ima, chlapče. Omlouvám se ti ještě jednou a po mém vysvětlení to nechci urazit. Ale jste si jistí, chcete znát odpověď na tuto otázku? Dovolte mi připomenout, že tohle je 'Pandorina skříňka,' opravdu chcete znát odpověď?'
Chlapec a on, kteří mu opravovali oblečení a ještě nepřestávali škádlit, nadšeně řekli, že chtějí znát odpověď.
Dívka se, jak jen mohla, uklidnila, snažila se být klidná a odpověděla jim: 'Pokud je to 'hladké,' mělo by to být velmi rychlé.'
Současně chlapec a muž, který mu šil oblečení a nepřestal šít, pokračovali v dotazování dívky a ptali se: 'Holka, co když to nepůjde dobře?'
Dívka se stále snažila co nejvíce stabilizovat, snažila se být klidná a odpověděla jim: 'Pokud to nepůjde dobře... možná alespoň dalších tisíc let. Možná, nikdy!'
Dívka, třesoucí se, opatrným tónem se řečnicky zeptala, chlapec a on, šijící mu légu a ten, kdo ještě nepřestal šít, se zeptala: 'Ima, chlapče. Mohu se zeptat, co je to 'Mesiáš,' kterého očekáváte?'
Chlapec, který s ním spravil šaty a ještě nepřestal škádlit, odpověděl dívce a oni řekli: 'Dívko, Mesiáš, přinese pokoj a spravedlnost v době posledních dnů. A 'znovu postavit chrám.' Vyvolený lid s Bohem se vrací do 'Zaslíbené země!' A bude nás to všechny trvat, abychom 'šli do nebe společně najednou!"
Dívčin výraz byl velmi zmatený.
Dívka, stále se třesoucí, stále opatrným tónem, se řečnicky zeptala, chlapec a on, šije mu jehličku, osobě, která zatím jehlu nezastavila, řekla: 'Ima, chlapče. Omlouvám se ti ještě jednou a po mém vysvětlení to nechci urazit. Mohu se zeptat, jestli je 'zaslíbená země' šéfem, jak je napsané v knize, tedy 'země plynoucí mlékem a medem?"
Chlapec a Thana mu šili oblečení a on stále nepřestal špichovat. Zároveň dívkám odpovídaly: 'Ano! Dívka je ta, která je napsaná v knize, 'zaslíbená země,' která 'teče mlékem a medem!"
Dívka, třesoucí se, vzala mobil a pomalu otevřela Google Mapu.
Dívka opatrně vzala telefon pravou rukou a otočila displej k chlapci, odpověděla chlapci a jemu, ušila mu pásku a ten, kdo zatím nepřestal šít, řekl: 'Ima, chlapče. Omlouvám se ti ještě jednou a po mém vysvětlení to nechci urazit. Nicméně to, co říkáš, země, kam naši předci vyrazili do divočiny a složili své sliby, stále pevně drží pero osudu. Není 'zaslíbená země plná mléka a medu' 'pod vašima nohama,' 'na co šlapeš,' 'země?"

Dívka, stále se třásla, opatrně, se řečnicky zeptala, chlapec a on, ten, kdo šije jeho oblečení a nepřestává šít, a zeptala se: 'Ima, chlapče. Omlouvám se ti ještě jednou a po mém vysvětlení to nechci urazit. Promiňte, obávám se, že jsem slyšel špatně? Je to tak, že v budoucnu všichni 'půjdou do nebe?"
Chlapec si šil oblečení a stále nepřestal šít, a zároveň odpověděl dívce: 'Holka, ne, to říká kniha, všichni, 'jděte spolu do nebe ve stejnou dobu!"
Dívka, stále se třesoucí, opatrným tónem, odpověděla chlapci i jemu, ušila mu oblečení a stále nepřestala šít, řekla: 'Ima, chlapče. Omlouvám se ti ještě jednou a po mém vysvětlení to nechci urazit. Nicméně mě to opravdu mrzí. Protože na tuhle otázku nemohu odpovědět.'
Dívka, zmatená, se podívala na šéfa sedícího na rozbitém koberci vedle ní a popíjejícího čaj.
Bože, jen pít čaj a mlčet.
Chlapec, který ještě nepřestal šít své šaty, se dívky znovu zeptal a ona se zeptala: 'Dívko, protože jsme lidé, kteří podepsali 'dušovou smlouvu' s věčností. Proč jsou vždy lidé, kteří často opakují 'devadesát devět jmen Božích' na rtech, ale vždy jsou lidé, kteří zapalují oheň pod Božím stanem, ale 'ne pro uctívání,' ale pro 'hoření?"
Holka, najednou. Z hlubokých vzpomínek jsem byl vytržen zpět.
Dívka, která si usrkla mátového čaje, hořce se usmála a pokračovala v odpovídání na chlapcovu otázku, opravovala mu oblečení, a osoba, která zatím nepřestala šít, řekla: 'Ima, vlastně o tomhle problému, šéf a já jsme o tom mluvili mnohokrát. Ale nikdy to nemůžeme rozluštit.'
Dívka, stále hořce se usmívala, odpověděla na chlapcovu otázku, spravila mu oblečení, a ten, kdo zatím nepřestal šít, řekl: 'Ima. Omlouvám se ti ještě jednou a po mém vysvětlení to nechci urazit. Vysvětlím to takhle. Můžete si představit, že starověký šílenec založil rodinu knih, svatostánek a cestu kadidla za Západní zdí. Skupina, která stále poslouchá. To je koncept 'centrály.' Takže, Bože, co je 'to, co je nejpotřebnější?"
Dívka se podívala na nereagujícího chlapce a na osobu, která mu šila oblečení a stále nepřestala šít.
Dívka se po chvíli usmála, pokračovala, odpověděla chlapci, který si spravil šaty a ještě nepřestal škádlit, řekla: 'Ima, Bože, co je 'nejpotřebnější,' jsou 'lidé' a 'kadidlo.' Také chápete, proč je 'Google' největší společností na světě? To proto, že využívá nejvíce 'populace."
Dívka, stále hořce se usmívající, se narovnala, pokračovala, usmála se, odpověděla chlapci, spravila mu oblečení a stále nepřestala šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Ten starověký šílenec, jeho 'původní vyprávění,' byl nastaven 'geografickými omezeními' 'jeho vlastním lidem' a jeho IP adresa byla vázána na 'Západní zeď."

Dívka, stále hořce se usmívala, se znovu narovnala, pokračovala, usmála se, odpověděla chlapci, ušila mu oblečení a stále nepřestala šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Takže později neměl starověký šílenec jinou možnost než si sám postavit 'VPN.' Pak pošlete 'nešťastného ducha,' aby cestoval po celém světě a otevřel 'server' pro toho starého šílence! V různých jazycích otevřete globální živé vysílání a nasajte 'kadidlo světa.' Takže starověký šílenec poslal jméno, které bylo napsáno, ale pošpiněné, 'nešťastný duch,' aby vyšel ven a založil 'pobočku.' To je pohodlné, aby ten starý šílenec lizal lidem hlavy!'
Dívka, která se dívala, chlapec, který stále neodpovídal, a ten, co si zašíval oblečení a stále nepřestal šít.
Dívka, stále hořce se usmívala, se znovu narovnala, pokračovala, odpověděla chlapci, ušila mu oblečení a stále nepřestala šít, řekla: 'Ima, víš co. Proto, šéf a já. Nikdy nechápu, proč jsou lidé, kteří zapalují oheň pod Božím stanem, ne kvůli uctívání, ale k hoření.'
Dívka se najednou začala smát, narovnala se, pokračovala, odpověděla chlapci, spravila mu oblečení a stále nepřestala šít, řekla: 'Ima, víš co. Podle mého názoru je 'Haleluja,' všichni jsou tamhle, 'přijďte a odejděte,' 'všichni,' se zpívá tomu starému šílenci. To je asi ten koncept.'
Dívka se podívala na chlapce, který byl stále ohromený, a na člověka, který mu šil oblečení a stále nepřestal šít.
Dívka si znovu usrkla mátového čaje, odkašlala si, narovnala se, pokračovala, odpověděla chlapci, spravila mu oblečení a stále nepřestala šít, řekla: 'Ima, víš co. Já, i když jsem vaše knihy nečetl. Nikdy jsem nedostal tvé vzdělání. Ale já jsem přišel z rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce, pod 'náboženským systémem římských rouch a milovníků cigaret a zlatých nádob' a byl jsem pod jurisdikcí Vatikánu. Ani nejvyšší místní úřad nemá právo mluvit, studoval jsem medicínu na takové univerzitě.'
Dívka si znovu usrkla mátového čaje, hořce se usmála a pokračovala v odpovídání na chlapcovu otázku, spravila mu oblečení a řekla: 'Ima, jde o tohle. Vím, že Nový zákon musí být 'zcela založen' na Starém zákoně! Pokud ne, tak 'Starý zákon,' pak je 'zcela nepochopitelný' nebo dokonce 'čtený,' 'Nový zákon.' Že jo?'
Chlapec a ten, kdo mu opravoval oblečení a stále nepřestal šít. Stále žádná odpověď.
Dívka si znovu usrkla mátového čaje, hořce se usmála a pokračovala v odpovídání na chlapcovu otázku, spravila mu oblečení a řekla: 'Ima, jde o tohle. Ačkoliv mě nevzděláváte, nebudu recitovat Písmo. Nechci poslouchat toho starého šílence. Hned vedle mě. Protože se chci předvést. Přečti mi to. Vím však, že 'tělo' nemůže být bez 'krevních cév.' Stejně jako 'víra,' nemůže

být bez 'kořenů."
Dívka se podívala na chlapce, který si ušil oblečení, a toho, kdo zatím nepřestal škádlit. Oba stále nereagovali.
Dívka se stále hořce usmála, pokračovala v odpovídání chlapci, spravila mu oblečení a řekla: 'Ima, věc je taková. Protože 'Nový zákon' musí být 'plně ustálen' na 'Starém zákoně.' Pokud neexistuje 'Starý zákon,' pak je to 'zcela nesrozumitelné' nebo dokonce 'čtené,' 'Nový zákon."
Dívka se stále hořce usmála, pokračovala v odpovídání chlapci, spravila mu oblečení a řekla: 'Ima, věc je taková. Řekl jsem to přímo. Pokud neexistuje 'Starý zákon,' pak je 'Nový zákon' v podstatě rozbitá kniha bez logiky! Takže za takových podmínek. Takže nejste všichni spojeni s 'jedním šéfem skupiny?'! Pamatuji si, že papež to vždy říkal.'
Dívka se usmála a pokračovala, odpověděla chlapci, který si šil oblečení a stále nepřestal šít, a řekla: 'Ima, jde o tohle. V mém rodném jazyce říkáme, že 'rozkvétání kadidlem' je kořenem 'božské síly."
Dívka, stále se dívala stranou, stále seděla na rozbitém koberci a pila čaj, Bože, pohladila si ruce, ano, Bože, řekla, řekla: 'Hej, že jo, šéfe?!'
Bůh, držící v pravé ruce, je Jeho mátový čaj.
Smál se jako blázen.
On, říká
'I když jsem. Nelíbí se mi, jak to vysvětluješ.
Ale myslím, že ta logika je velmi nová!
Haleluja, všechno je zpíváno mně!
Ale opravdu si to nemyslíte.
Já, melodie je velmi dobře napsaná, je krásná?'
Holka, přesně tak, Bože, protočila oči.
Chlapec mu vyprávěl o člověku, který mu šije oblečení a stále nepřestává šít.
Minule se chlapec a dívka tak často hádali, že se málem rozešli.
V té době, v království pod skleněnou kupolí, měli mezi nimi velmi prudkou hádku.
V tu chvíli dívka, velmi rozzlobená, řekla chlapci, že se vrátí na hranici vyhnanství a charismatu sama.
Chlapec byl tehdy rozhodný.
Dívka byla tehdy ještě odhodlanější.
Dívka, z království pod skleněnou kupolí až na hranici vyhnanství a charismatu, cesta je namáhavá.
Původně běžný vlak se bez varování porouchal 'třikrát.'
Dívka, cestující vlaku, která s ní cestovala, byla jen tak bez varování hozena vlakem na nástupiště v malém městě vlakem, bez varování.
Vždycky nikdo neví, kdy se to stane. Další vlak přijel, aby je vyzvedl.

Tato část byla původně jen osmihodinová jízda vlakem.
Dívce však trvalo dvanáct hodin, než dorazila na cílovou stanici.
Ten den byl slunečný a velmi slunečný letní den.
Dívka sama táhla těžká zavazadla a nesla těžký batoh.
A že dívka má na levé paži vždy pověšenou kvůli 'potápějící se tragédii,' známému pytli. Byla to 'použitá' taška, holka, nerada kupuju 'nové tašky.'
Ta taška se jmenuje 'Swift' a 'Agile.' Velikost sáčku je 30 cm. Celá taška je zdobena zlatým kovem.
V tašce dívky visí pořád dva 'buddhistické amulety' z Thajska.
Prvním dílem je 'yin karta' s 'hadím duchem,' 'přední' část amuletu uprostřed je 'poločlověk, půl had' 'hadí duch,' její horní část těla vypadá podobně jako u dívky Shifang a dolní část těla tvoří ocas modrého krajty. Dívka, která je náhodou 'had.' V horní polovině levé ruky držela 'malého modrého hada' a ten malý had byl omotaný kolem jejích prstů. Horní část jejího těla byla 'polonahá,' měla jen růžové hedvábné šátky a dlouhé černé vlasy, které zakrývaly klíčové části, a na ramenou po obou stranách měla krvavě červené 'světelné gázové stuhy tančící ve větru' a kolem 'hadího ducha' byly na horní straně, levé a pravé straně 'černé' 'sanskrtské' amulety.
Na 'zadní' straně amuletu je uprostřed malá nádoba s 'mrtvolným olejem,' na obou stranách oleje jsou 'dva malé zlaté písma' a dno je naplněno 'hrobovou hlínou' zemřelého, smíchanou s 'částí zemřelých vlasů' a 'popelem,' a v každém ze čtyř rohů jsou čtyři zelené 'smaragdové' kameny různých velikostí.
Druhý kus je 'liščí duch' 'autentická karta,' 'celek' tohoto amuletu je '360 stupňů,' kompletní obraz, celý amulet ukazuje ostrý tvar 'liščí dráp,' horní polovina je 'stříbrná' 'liščí hlava' a spodní polovina je 'zlatý' 'liščí dráp.'
Dva amulety dívky pocházejí z jednoho z dívčiných 'dárků,' které zasáhly krátce žijícího 'kolemjdoucího.'
Holka, často si povídám a povídám s těmito dvěma 'amulety' a jsou velmi dobří přátelé.
Ten pytel je holčička, vždycky, velmi těžký.
Dívka se prostě jen tak převalovala dvanáct hodin.
Tu pozdní noc byla tma, jako by neměla konce.
Dívka otevřela všechny své kufry.
Najednou dívka spatřila do modlitby vložený zvláštní hlas, který pocházel z chlapcovy krve, z nespálených slov v ohni.
Ten hlas, pomalu k němu přišel, už dřepěl na zemi, ruce pevně objímaly obě kolena, zuby používal zuřivě, silně kousal, pravou ruku, už pláč, vedle dívky, která málem omdlévala.
Ten hlas, pomalu přistoupil k dívce, pomalu se sklonil, dřepl na zem jako ta

dívka.
Ten hlas, pomalu se přikrčil napravo od dívky,
Hlas pomalu natáhl levou ruku, jemně, jako dítě, dotkl se dívčiny hlavy a pak, pro dívku, upravil vlasy rozházené po jejím obličeji kvůli slzám.
Pak hlas, s levou rukou na dívčiných zádech, začal dívku uklidňovat, zatímco ji utěšoval.
Ten hlas, sklonil hlavu, jemně, podíval se na dívčinu tvář, pak promluvil jemně, usmál se a řekl dívce: 'Dítě, vím, že trpíš. Také víš, že jsi zlomený. Ale jiskra, kterou jsem kdysi svěřil Bohu, ale stále si nemohu být jistý, můj chlapče, on, on je opravdu, opravdu, moc tě miluji, miluji tě moc! Nikdy jsem neviděl toho svého kluka, dívku, kterou jsem tak miloval. Ty jsi opravdu ten 'první!' Budete také 'jediná!' Můj chlapec tě opravdu, opravdu, opravdu potřebuje!'
Ten hlas najednou začal třást, zadržoval slzy, pokračoval a řekl dívce: 'Dítě, jestli jsi taková, odejdi. Pak chlapcovo srdce okamžitě spadne do 'šestého světa,' který jsi už mnohokrát zažil.'
Hlas, jeho hlas, se třásl čím dál víc, slzy, které mu nekontrolovaně stékaly, pokračoval a řekl dívce: 'Dítě, pamatuješ si? Šestý svět? Je to svět jen temnoty, zoufalství a nekonečného pádu.'
Hlas, jeho hlas, se stále víc třásl, a on se rozplakal a pokračoval dívce: 'Dítě, víš, když chlapcovo srdce spadne, pak 'šestý svět.' Chlapče, ty a nikdy nebudeš schopný opustit ten svět sám!'
Ten hlas, jeho hlas, se stále více třásl, rozplakal se, pokračoval a řekl dívce: 'Dítě, můj chlapče, on, stejně jako ty, má 'dvojče duše' sestru, která ho může chytit a padat donekonečna.'
Ten hlas, jeho hlas, se stále víc třásl, rozplakal se, pokračoval a řekl dívce: 'Dítě, víš, které je jediné na světě, které může v té situaci, v tom světě, chytit chlapcovu sílu! Že jo?'
Ten hlas, jeho hlas, se stále víc třásl, setřel si slzy z tváře rukou, pokračoval a řekl dívce: 'Dítě, Bože, pořád tě potřebuji! Naše země tě také potřebuje!'
Dívka, zlomená srdcem, na ten hlas vykřikla a řekla: 'Proč já! Proč, proč, proč...'
Dívka, zlomená srdcem, pokračovala, křičela na ten hlas a řekla: 'Já... Jsem jen 'Gentile,' nikdy, nikdy, nikdy nebudu 'přijata!' Ale musím to snášet znovu, znovu, znovu, chlapce, kterého miluji nejvíc, někdy těžkého, jako kámen, jednou, znovu, znovu, znovu. Vím, vím, pokaždé, vím, chlapče, není to zloba, jen se bojí, jen se instinktivně brání!'
Dívka, zlomená srdcem, dál křičela na ten hlas, její slzy, nekontrolované, velké kapky, velké kapky, velké kapky, ne po částech, po částech, po částech, padající neustále, řekla: 'Ale pokaždé, pokaždé, pokaždé, ten

starodávný šílenec! Pořád, pořád, pořád se pořadí měnilo! Někdy vyjádřím ta 'úplně opačná' slova a sám se cítím 'směšně!' Nemluvě o klukovi, kterého tolik miluju! Nemůže být vystrašený a hloupý?! Nemůže se bát?!'
Neznámý hlas vložený do modlitby, nespálené slovo v ohni. Jeho oči byly pevné, tón ještě rozhodnější, když se dívce do očí podíval, řekl jí: 'Dítě, jednou! Jednou! Jednou! Jen 'jednou!' Prosím, věřte mi, jen jednou! Jen! Jednou! Dokážu to celé zemi. Ty 'musíš být přijat."
Ten hlas, třesoucíma se rukama, jemně držel dívčinu tvář, byl jemný, jeho ruce setřely slzy z její tváře.
Hlas, jeho ruce, silně chytily dívku za ramena. Jeho oči zazářily pevností. Dívku hluboce objal.
Takže dívka se rozhodla zůstat.
Přicházelo to z chlapcovy krve, z podivného hlasu vloženého do modlitby a z nespálených slov v ohni, a velmi se bál, že dívka sama, bude po dlouhé noci ještě víc zlomená.
Takže tu noc dívka poprvé uviděla toho 'anděla!'
A taky, holka, v nekonečné temnotě, poprvé, andělem!
Anděl řekl: On je Gabriel.
'Anděl' má 'šest křídel' a jeho tělo je kolem křídel pokryto 'očima,' symbolizuje 'vševědoucnost' a 'svatost.'
Chlapec mu vyprávěl příběh o člověku, který mu šije oblečení a stále nepřestává šít.
Chlapec mu také řekl, že osoba, která mu zašila šaty a dosud nepřestala špihat, byla dívka, poprvé viděla anděla, a byla také dívkou, a poprvé, v nekonečné tmě, ji doprovázel 'anděl.'
Chlapec mu dále vyprávěl, že muž, který mu špil šaty a dosud nepřestal škádlit, anděl řekl, že je Gabriel. 'Anděl' má 'šest křídel' a jeho tělo je kolem křídel pokryto 'očima,' symbolizuje 'vševědoucnost' a 'svatost.'
Chlapec mu dále řekl, že ten, kdo mu spravil šaty a nepřestal škádlit, byl ten, kdo pocházel z chlapcovy krve, podivný hlas vložený do modlitby a nespálená slova v ohni, a opustil dívku kvůli chlapci. Jinak by chlapci a dívky byli dávno odděleni.
V té době byl chlapec jako 'úplně jiný člověk.'
Chlapec byl velmi podrážděný a způsob, jakým mluvil, byl prostě 'úplně jiný' než 'dva lidé,' které dívka znala.
Pokaždé, kluci a dívky, po hádkách.
Kluci budou velmi přísní a řeknou to holkám.
Chlapec dívce řekl, že důvod, proč mohla zůstat, byl ten, že jí dal 'Milosrdenství.'
Chlapec, někdy ukazující na dívčin nos, rozzlobeně řekl,

On, říká
「 Teď tu můžeš pořád zůstat,
je to proto, že
Dávám ti
Milosrdenství.」
Chlapec vždycky říkal, že ano, změnil dívčin 'osud.'
Byl to chlapec, kdo dívku přivedl z rybářské lodi v Zemi východu slunce na druhou stranu břehu, kde byly knihy a plameny propletené, do země, kde zanechal své jméno a spálil ho vlastníma rukama. Dvě největší města. Země, kde se exil setkává s charismatem, a království pod skleněnou kopulí.
Chlapec dívce řekl, že jí zajistil přístřeší a jídlo.
Proto chlapci vždy varují dívky,
On, říká
「Takže
měl bys být velmi vděčný za to, co ti dávám.
NEJENŽE ti dávám milost,
a také ti dávám místo na spaní a jídlo k jídlu.」
Dívka, vždy hořce se usmívala a zvedala obočí, řekla CHLAPCI: 'Děkuji TI za MILOSRDENSTVÍ. Budu velmi vděčný a budu si ho vážit.'
Chlapec, který si šil oblečení a zatím nepřestal šít, se dívky znovu zeptal.
Zeptala se: 'Dívko, ten podivný hlas z chlapcovy krve, vložený do modlitby a nespálené slovo v ohni, je s nimi vždy, a. Tiše ji hlídáš?'
Než domluvila, podivný hlas vložený do modlitby, která pocházela z chlapcovy krve, a slova, která nebyla shořena v ohni, použila dívčina ústa, s mírně rozzlobeným tónem, řekl: 'Co je problém? Samozřejmě!' To je jazyk, kterému holky nerozumí.
Dívka, prosím, sdělte chlapce, se odehrála v té budově, ztracená, ale stále tiše seděla v hlubinách města, čekající, až si někdo vzpomene na její jméno. Tam bývali knížata východní Evropy a hlas zákona, ale dnes lze rozpoznat pouze promočený nápis v rohu. Název města v jednom jazyce znamená díru, ale v jiném jazyce je zapomenut. V tom městě, příběhy, které se staly, příběhy chlapce, lidí, kteří mu šili oblečení, a lidí, kteří mají stále stehy.
V tom stále tiše sedí ztracený v hlubinách města a čeká, až si někdo vzpomene na jeho jméno. Tam bývali knížata východní Evropy a hlas zákona, ale dnes lze rozpoznat pouze promočený nápis v rohu.
Byl tam neznámý hlas v chlapcově krvi, nespálené slovo v ohni. Stál napravo od dívky. Strčil dívčinu ruku svým.
Řekl: 'Dítě, chci tě požádat, abys koupila kapesní hodinky, které se dokážou pohybovat.
Tomu, komu jsem svěřila Boha, ale stále si nemohu být jistá, tomu, kdo mu

šil šaty a nepřestal šít!
A prosím, sdělte mi za mě chlapce, který mu ušil léčku a ještě nepřestal šít.
Prosím. Řekni jí to.
'Vím, že chlapec, který si šil oblečení a nepřestal šít, se často cítil velmi osaměle.
Ale, má lásko, za řekou věčného času.
Moje láska byla vždy s ní.
Jen doufám, že bude šťastná!' 」
Dívka, stejně jako chlapec, mu ušila légu a osoba, která nepřestala šít, vysvětlila, a řekla: 'Ima, jde o tohle. 'Čas' je 'věčná řeka' a minulost, přítomnost a budoucnost jsou neoddělitelně propojeny. Můžete si to představit jako horní, střední a dolní tok řeky, propojené navzájem.'
Dívka pokračovala v šití léčky pro chlapce a osoba, která nepřestala šít, vysvětlila: 'Ima, jde o tohle. času,' 'téměř' lze říci, že je nejsilnější 'silou."
Dívka pokračovala v šití léčky pro chlapce a osoba, která nepřestala šít, vysvětlila: 'Ima, jde o tohle. času,' i když je velmi mocný. Pokud však existuje nějaká 'energie,' může 'přecházet,' 'čas' a 'čas a prostor.' Bude to 'krev' a 'láska."
Dívka pokračovala v šití léčky pro chlapce a osoba, která nepřestala šít, vysvětlila: 'Ima, jde o tohle. Síla 'krve' a 'lásky' daleko převyšuje všechno ve vesmíru, sílu, kterou si dokážeš představit.'
Podivný hlas vložený do modlitby z chlapcovy krve a nespálená slova v ohni, původně chtěl vytáhnout dívčiny kapesní hodinky schované hluboko v tašce, jako 'černá díra.'
Dívka mu jen jemně přitiskla ruku.
Dívka se na něj jen jemně usmála.
Dívka tiše řekla neznámému hlasu, který byl vložen do modlitby z chlapcovy krve a nespálených slov v ohni: 'Aba, to je v pořádku. Jdi a obejmi Imu! Ima, je osamělá.'
Když dívka domluvila, chlapec si ušil oblečení a ten, kdo nepřestal škádlit, byl na chvíli zticha.
Pak chlapec, který si spravil šaty a ještě nepřestal škádlit, řekl, že jasně cítila, že podivný hlas vložený do modlitby a nespálená slova v ohni z chlapcovy krve jí dala hluboké objetí.
Chlapec, který si spravil šaty a ještě nepřestal škádlit, byl dojatý a plakal.
Holka, zasmála se.
Bůh se také zasmál.
Chlapec, který si šil oblečení a zatím nepřestal šít, se dívky znovu zeptal.
Zeptala se: 'Holka, jak komunikuješ s krví chlapce, s podivným hlasem vloženým do modlitby a s nespálenými slovy v ohni, mezi vámi není žádný

společný jazyk?'
Dívka, zatímco si hrála se svým sáčkem s mátovým čajem, odpověděla, chlapec, který si ušil svou léčku a nepřestal špichovat, řekla: 'Ima, jde o tohle. Ten z chlapcovy krve, podivný hlas vložený do modlitby a nespálené slovo v ohni. Tedy Aba. Teď spolupracuje s tím starobylým šílencem.'
Dívka pokračovala, hrála si se svým sáčkem s mátovým čajem a pokračovala v odpovědi, chlapec, který si ušil léčku a ještě nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Můžete si to představit takhle. Pokud ten starý šílenec chce vzít Abu na 'služební cestu' s sebou. Jak mohl být ten starověký šílenec tak laskavý a pomáhat Abovi jako 'překladatel?' Ten starověký šílenec je naprosto nemožný, tak laskavý!'
Dívka pokračovala v odpovědi a hrála si s mátovým čajovým sáčkem, chlapec, který si ušil placket a ještě nepřestal špihat, řekl: 'Ima, jde o tohle. Můžete si to představit takhle. Protože ten starý šílenec, ne, to laskavé srdce, natož ta trpělivost, působí jako 'překladatel!"
Dívka pokračovala v odpovědi a hrála si s mátovým čajovým sáčkem, chlapec, který si ušil placket a ještě nepřestal špihat, řekl: 'Ima, jde o tohle. Můžete si to představit takhle. Takže ten starodávný šílenec, pro pohodlí. Nainstaloval jsem 'Language System Without Borders' pro ABA. Můžete si tento koncept představit jako koncept stahování softwaru.'
Dívka pokračovala v odpovědi a hrála si s mátovým čajovým sáčkem, chlapec, který si ušil placket a ještě nepřestal špihat, řekl: 'Ima, jde o tohle. Můžete si to představit takhle. Protože ten starodávný šílenec už nainstaloval 'Systém jazyka bez hranic' pro Abu. Proto už s Abou nemáme problém s 'jazykovou komunikací."
Dívka pokračovala, hrála si se svým sáčkem s mátovým čajem, smála se a pokračovala v odpovědi, chlapec, ten, co si ušil svou léčku a ještě nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Vím, chceš se zeptat, proč ten starověký šílenec a Aba mohou cestovat 'časem' a 'prostorem' kamkoliv, aby mě otravovali. Konkrétně ten starověký šílenec je prostě na úrovni 'ducha."
Dívka si povzdechla, hořce se usmála a pokračovala v odpovědi, chlapec, ten, kdo si zašil oblečení a zatím nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Řekl bych, že do určité míry lze 'čas,' 'prostor' a 'časoprostor' všechny 'složit."
Dívka se narovnala, usmála se a pokračovala v odpovědi, chlapec, ten, co si opravoval oblečení a nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Pokud chcete pochopit koncept, který jsem právě zmínil. Můžete se podívat na film a budete mít představu. Název filmu je 'Doctor Strange, Epizoda II, Runaway Multiverse."
Dívka se narovnala, usmála se a pokračovala v odpovědi, chlapec, ten, co si opravoval oblečení a nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Pokud chcete

vědět víc, ten koncept, který jsem právě zmínil. Pak můžete sledovat další seriál a budete mít více nápadů. Seriál je také součástí 'Marvel Universe.' Název série je 'Loki."
Pak dívka povzdechla, hořce se usmála a pokračovala v odpovědi, chlapec, který si ještě zašíval oblečení a ještě nepřestal šít, řekl: 'Ima, tady je věc. Ve skutečnosti zakladatel filmu 'Marvel Universe' 'Stanley Martin Lieber' skrývá spoustu věcí ve všech filmech 'Marvel Universe.' Bohužel, publikum obvykle sleduje jen 'speciální efekty."
Dívka si povzdechla, hořce se usmála a pokračovala v odpovědi, chlapec, ten, kdo si zašil oblečení a zatím nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Vím, chceš se mě zeptat, jak se se mnou ten starověký šílenec 'mluvil' nebo mi říkal 'dělat věci?"
Dívka si znovu povzdechla, stále se hořce usmála, protočila oči a pokračovala v odpovědi, chlapec, ten, co si opravoval oblečení a nepřestal šít, řekla: 'Ima, tady je věc. Ten starý šílenec chce se mnou mluvit nebo mi něco říct. Existuje několik způsobů.'
Dívka si znovu povzdechla, ale stále, hořce se usmála, znovu protočila oči a pokračovala v odpovědi, chlapec, ten, co si šil oblečení a zatím nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Ten starověký šílenec má několik metod. První typ je podle mě také nejproblematičtější. Jsem to ten starý šílenec, já, kdo ke mně přiběhl a řekl! To je fakt otravné! Protože ten starý šílenec musí pokaždé mluvit dlouho! Je v pořádku o tom mluvit dlouho, ale problém je, že ten starověký šílenec se nikdy nedostane k 'podstatě!' V polovině se téma odkloní! V takových chvílích ho obvykle porazím přímo!'
Dívka si znovu povzdechla, ale stále, hořce se usmála, znovu protočila oči a pokračovala v odpovědi, chlapec, ten, co si šil oblečení a zatím nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Ten starodávný šílenec, existují i jiné způsoby. Druhý typ je, že si myslím, že je to velmi znepokojující. Ten starověký šílenec je jako 'posílat e-mail,' 'posílat zprávu,' 'nacpat mi to přímo do hlavy!' Ale tenhle způsob je opravdu otravný! Protože ten starověký šílenec jinak poslal 'spoustu zpráv' najednou, takže to bylo jako 'smrtící sériový hovor,' neměl jsem čas se na to dívat! Jinak by to byla 'věta bez začátku a konce,' a pak bych si našel způsob, jak se s tím vypořádat sám.'
Dívka si znovu povzdechla, ale stále, hořce se usmála, znovu protočila oči a pokračovala v odpovědi, chlapec, ten, co si šil oblečení a zatím nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Ten starověký blázen má také 'zvrácenější' metody. Třetí metoda, tahle metoda, si opravdu myslím, že je 'velmi zvrácená!' Když nečtu své zprávy. Ten starověký šílenec mluvil vedle mě a já jsem ani neposlouchal. Ten starověký šílenec by přímo vnikl do mého 'snu.' Minule ten starověký šílenec dokonce přivedl Abu, aby mi dala 'lekci?'! Tématem

kurzu je 'Bůh, chlapeček nejblíže srdci - úvod a vysvětlení.' Zajímalo by mě, jestli mozek toho starého šílence není ve vodě!'
Dívka si znovu povzdechla, hořce se usmála, znovu protočila oči a pokračovala v odpovědi, chlapec, ten, co si spravil šaty a nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Minule, když byl starověký šílenec 'v mém snu' a 'dal mi lekci,' přinesl také obrovskou 'humanoidní nápisovou tabuli' pro chlapce, takovou 'pravou 4D trojrozměrnou restauraci' jeden ku jednímu! Myslel jsem, že ten starověký šílenec vede to slavné muzeum voskových figurin.'
Dívka si znovu povzdechla, hořce se usmála, znovu protočila oči a pokračovala v odpovědi, chlapec, ten, kdo si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, řekla: 'Ima, tady je ten problém. Třída' je třída. Chci říct, že když 'nespím,' měl bych být schopný 'vynechat hodinu.' Výsledkem bylo, že byl tvrdě 'potrestán' tím starobylým šílencem! Je to opravdu nevysvětlitelné, jaký kurz, já jsem absolvoval 'plných deset hodin!"
Dívka si znovu povzdechla, hořce se usmála, znovu protočila oči a pokračovala v odpovědi, chlapec, ten, co si spravil šaty a nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. To je vše. Nemůžu 'zapomenout!' Ten starověký blázen je jako 'umístění sexuálních reklam,' nekonečný! Neomezené! Neomezené! Loop! Loop! Loop! Hrajte! Hrajte! Hrajte! Až do chvíle, kdy jsem 'všechny detaily' a 'všechny detaily!' Navíc jen 'vidět' nestačí! Ten starověký šílenec mě požádal, abych 'cítil,' 'slyšel,' 'čichal' a 'dotýkal se' zároveň! Nerozumím, jaký je rozdíl mezi tím a 'vymýváním mozku?'!'
Dívka se podívala na chlapce a oba se na sebe usmáli.
Dívka si znovu povzdechla, hořce se usmála, znovu protočila oči a pokračovala v odpovědi, chlapec, ten, co si spravil šaty a nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Tento 'zvrácený kurz' se stal minule, když jsem byl sám, v zemi pod skleněnou kupolí. Tehdy jsem o tom řekla svému milovanému chlapci a řekla jsem, že chci 'vynechat hodinu.' Výsledkem bylo, že byl tvrdě 'potrestán' tím starobylým šílencem!'
Dívka si znovu povzdechla, hořce se usmála, znovu protočila oči a pokračovala v odpovědi, chlapec, ten, co si spravil šaty a nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Můj milovaný chlapec mi vlastně rád řekl, že protože je to 'Bůh, chlapeček nejblíže srdci - úvod a vysvětlení,' tak skvělé 'téma kurzu.' Můj kluk mi fakt volal, abych šel do třídy, upřímně?! Tehdy jsem měl pocit, že ten starodávný šílenec už 'hacknul' mysl mého milovaného chlapce! To je velmi podezřelé!'
Dívka si znovu povzdechla, hořce se usmála, znovu protočila oči a pokračovala v odpovědi, chlapec, ten, co si spravil šaty a nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Proto vím, jaké 'láskyplné jméno' Aba používala pro mého milovaného chlapce! Protože když mě ten starý šílenec obtěžoval ve 'snu,'

dokázal za minutu desetkrát zavolat 'můj drahý XXX' a musel dělat odporné gesta!'
Dívka si znovu povzdechla, hořce se usmála, znovu protočila oči a pokračovala v odpovědi, chlapec, ten, co si spravil šaty a nepřestal šít, řekla: 'Ima, jde o tohle. Navíc ten starověký šílenec čas od času popadl chlapcův 'humanoidní znak' a políbil ho a objal! Je to odporné! Je to tak otravné! Jen ten starověký šílenec, ten druh 'marketingu na umisťování' a 'distribuci reklamy,' chci zapomenout, je to velmi těžké!'
Holka, nauč se to gesto a ukaž ho klukovi.
Pak dívka udělala odporný a zvracející výraz a protočila oči dokořán.
Chlapec, když se na dívku podíval, se velmi šťastně usmál.
Dívka se také podívala na chlapce a velmi šťastně se usmála.
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, se na chvíli zamyslel.
Řekla, že má dva kamarády a neví, jak si vybrat. Takže poslala chlapci obě fotky a řekla, že chce dívku požádat, aby jí pomohla se na ně podívat.
Ten den tomu dívka vlastně vůbec nevěnovala pozornost.
Dívka chce jen odpovědět na otázku o člověku, kterého tolik miluje, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, to je vše.
Dívka však ty dva lidi neznala a nikdy se nesetkali.
Takže dívka nejprve řekla chlapci, že ten, kdo mu šije oblečení a zatím nepřestal šit, řekla: 'Ima, tady je věc. Protože ti dva muži nejsou lidé blízkí mně, takže to možná nebudu moct vidět úplně jasně.'
Ale dívka, když se podívala na fotku, ta dvě 'Aura.'
Holka, mám pocit, že jeden z nich je nemocný, nebo už tam není?!
Chlapec si spravil šaty a ten, kdo dosud nepřestal škádlit, neodpověděl.
Dívka však věděla, že ustoupila a že to, co dívka řekla, bylo správné.
Holka, tehdy jsem si neuvědomovala, že tyhle problémy vlastně začaly od Boha.
Ta dívka, já jen vím, chtěla jen dobře odpovědět, bez jakéhokoliv čarodějnictví, nic, co chtěla.
V tu chvíli bylo dívčino srdce velmi tiché.
Protože ta dívka je prostě upřímná, vidí něco málo a říká něco také.
Chlapče, řekni mu, kdo mu spravil šaty a ještě nepřestal šít.
Druhý den vychází slunce, řekl chlapec. Oba půjdou spolu, na jihozápad.
Dívka ve snu viděla, plakala zlomená srdcem a prosila chlapce, že část cesty si nikdo nepamatuje jít zpět, byl tam jen stín, ale nikdo nebyl vidět, půda, která modlitbu spálila na kouř.
Dívka řekla, že to musí hledat.
Dívka najde chlapce, toho, kdo mu spravil šaty a který nepřestal škádlit, hlas, který ji naučil modlit se, nebyl slyšet už mnoho let. Existuje celá část

jejích kořenů, kterou nelze vystopovat. Vím jen, že v určitém roce strom s genealogií náhle přestal růst a všechny listy ztratily své jméno. Nevím, kde jsem se dostal do města.
Dívka řekla, že musí, najít a zjistit, kde jsou ty listy.
Najednou se chlapec podíval na dívku, v očích mu zablikal náznak strachu, zaváhal, zeptal se dívky, zeptal se: 'Moje dívko, zítra musíme jít, ta část cesty, nikdo si nepamatuje jít zpátky, je tam jen stín, ale nikdo není vidět, je to půda, která spálila modlitbu na kouř? Tady je pro mě velmi těžký!'
Dívka, usmívavá a vstávající, šla rovnou k chlapci.
Dívka, tvrdě, dala chlapci hluboké objetí a hluboký polibek.
Chlapci jsou ve srovnání s dívkami téměř o '40 centimetrů' vyšší.
Dívka stála na pohovce, jemně držela chlapcovu tvář, její tón byl pevný, usmívavá, oči jemné, dívala se mu do očí, odpověděla mu: 'Má lásko, naprosto chápu a soucítím se. Vím, jak těžká je ta země pro tebe! Plně chápu všechny ty boje a obavy ve tvém srdci!'
Dívka, stála na pohovce, stála, s rukama jemnýma, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívala se, oči měla stále jemné, dívala se do chlapcových očí, zhluboka se nadechla, snažila se, uklidnila se, odpověděla chlapci, řekla: 'Má lásko, pokud je to tak, nechceš jít. Opravdu tomu úplně rozumím. Je to také naprosto přijatelné. Ty, neboj se o mě. Víš, jak jsem já, jsem velmi samostatná. Mohu a byl bych ochotný tam jet sám.'
Dívka, nehybná, stojící na pohovce, klidně, s rukama jemně, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá se, oči stále jemné, dívala se do chlapcových očí, znovu se zhluboka nadechla, snažila se, uklidnila se, odpověděla chlapci, řekla: 'Má lásko, ale já, já musím jít! Proč? Je to jednoduché. Protože 'smrt' nezpůsobuje, že by se 'duše' skutečně rozplynula. V určité dimenzi stále existují.'
Dívka, stála na pohovce, stála, s rukama jemnýma, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči stále jemné, dívala se do chlapcových očí, znovu se zhluboka nadechla, snažila se, uklidnila se, odpověděla chlapci, řekla: 'Má láskoTato událost, slovy kresleného filmu 'Coco,' je taková: 'Ale když v Živém světě nezůstane nikdo, kdo si tě pamatuje. Zmizíš z tohoto světa. Říkáme tomu KONEČNÁ SMRT.』!」
Dívka, stála na pohovce, stála, s rukama jemnýma, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči stále jemné, dívala se do chlapcových očí, znovu se zhluboka nadechla, snažila se, uklidnila se, odpověděla chlapci, řekla: 'Má láskoNechci, nechci, nebo dokonce nemůžu, nechat jakéhokoliv člena tvé rodiny vstoupit do 'Konečné smrti.' Tohle je 'nejkrutější' 'opuštěné' pro 'duši!' I když nevím, kolik toho mohu získat zpět. Ani nevím, jestli ho dokážu najít zpátky.'

Dívka, nehybná, stála na pohovce, nehybně, s rukama jemně, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívala se, oči stále jemné, dívala se do chlapcových očí, její slzy, konečně začaly tečit velké kapky, stále padaly, odpověděla chlapci, řekla: 'Má lásko, pamatuješ si? Ty jsi mě to naučil! Ty jsi mi pomohla růst! Ty jsi mě naučil nevyhýbat se odpovědnosti! Neutíkej před realitou! Jsou to tvoje slova, nech mě začít, nauč se čelit svým povinnostem. Naučte se myslet samostatně. Zjistěte, co je 'Nikdy se nevzdávejte!' Takže teď chci použít 'svá vlastní ramena' na svou odpovědnost!'
Dívka, nehybná, stojící na pohovce, klidně, s rukama jemnýma, držícími chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívala se, oči měla stále jemné, dívala se do chlapcových očí, její slzy, stálé, velké kapky, stále padaly, odpověděla chlapci, řekla: 'Má lásko, pamatuješ si? Jednou jsi mi řekl, že jsi řekl: 'Pokud něco opravdu chceš. Snažíš se to získat.
Pokud tento způsob nefunguje,
Pak najdi druhou cestu,
a na druhou stranu,
a na druhou stranu...
Zkus to.
Zkus to.
Jen to zkoušej dál.
Až do té doby. Chápeš to.』
Takže teď je řada na mně.
Budu se snažit ze všech sil, abych dosáhl toho, co chci!
To je moje odpovědnost, ne tvoje. MOJE!」
Dívka, nehybná, stojí na pohovce, klidně, s rukama jemnýma, drží chlapcovu tvář, její tón je stále pevný, usmívá se, oči má stále jemné, dívá se do chlapcových očí, její slzy, stále velké kapky, stále padají, odpovídá chlapci, říká: 'Má láskoProto tomu plně rozumím a dokážu se do něj vcítit. Vím, jak těžká je ta země pro tebe! Také plně chápu všechny boje a obavy ve vašem srdci! Ale musím to zkusit. Aspoň mi to dovolte zkusit JEDNOU. Takže možná nikdy nelituji.」
Dívka, nehybná, stojí na pohovce, klidně, s rukama jemnýma, drží chlapcovu tvář, její tón je stále pevný, usmívá se, oči má stále jemné, dívá se do chlapcových očí, její slzy, stále velké kapky, stále padají, odpovídá chlapci, říká: 'Má láskoSamozřejmě přesně vím, kde to je. Ale když jsem se ani nesnažil, tak jsem to ani nezkusil. Pro jistotu, myslím, pro jistotu, pro jistotu. Pro případ, že tam opravdu někdo je, kdo na mě čeká. Ale já jsem 'utekl' kvůli svému 'strachu,' což mu způsobilo, že přišel o svou 'jedinou příležitost.' Budu se nenávidět. Navíc se budu nenávidět navěky!'

Chlapec mu řekl, že osoba, která mu šije oblečení, zatím nepřestala špípat, a zítra dívka řekla, že použije pero.
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal špihat, byl zpočátku velmi vyděšený.
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal špihat, řekl, že slyšela podobné příběhy.
Chlapec, který si šil šaty a ještě nepřestal šít, se ho upřímně zeptal a ona řekla: 'Chlapče, slyšela jsem, že je to velmi nebezpečné. Slyšel jsem, že to bylo 'čarodějnictví.' Také jsem slyšel, že to zabíjí lidi!? Tvoje holka by přece neměla být 'v nebezpečí,' že? Ta dívka hledá 'naši rodinu!' Ty! Jdi hned a zkontroluj tu holku!' Jdi a ujisti se, že ta dívka nebude v nebezpečí života, abys našel 'naši rodinu!' Ty, jdi hned!' Byla nadšená, řvala na druhém konci telefonu. Byla to dívka, jazyk, kterému nerozuměla.
Chlapec, otočil hlavu a upřímně se na dívku podíval.
Chlapče, ještě nepromluvil.
Dívka, držící svůj mátový čaj oběma rukama, se na chlapce podívala, jemně se usmála a pevným tónem mu řekla: 'Má lásko, neboj se! Řekni Imě, že jsem 'nemožný,' 'tak snadný' 'zemřít!' Ten starověký šílenec to řekl už dávno. Ten starodávný šílenec, 'nenech mě zemřít.' Když zemřu, 'deset Konstantin' nebude stačit, ten starý šílenec mě zavolá!'
Dívka, stále držící mátový čaj oběma rukama, se na chlapce podívala jemněji, usmála se, rozhodněji, a řekla mu: 'Má lásko, prosím, přelož to Imě, aby se nemusela bát! Pokud je ale Ima ochotná, dej mi zítra frázi 'Hodně štěstí' do mého itineráře. Ta věta je pro mě 'největším požehnáním.' Navíc pochází také z 'krve,' 'nejsilnějšího ochranného štítu."
Dívka, s rukama nehybnýma, držela mátový čaj, se na chlapce podívala jemněji, usmála se, rozhodněji, a řekla chlapci: 'Má lásko, ale! Když to řekneš Imě, nenech to říct, protože se cítíš 'vystrašený,' 'vystrašený,' 'donucený,' 'dlužíš mi.' V tom případě se z toho stane 'prokletí!"
Dívka, stále držící mátový čaj oběma rukama, se na chlapce podívala jemněji, usmála se, rozhodněji, a řekla chlapci: 'Má lásko, prosím, musíš jasně říct Imě, že je to 'mé vlastní rozhodnutí,' ne 'nikdo,' 'dluž mi!' Ani jeden člověk! Takže musíš Imě jasně říct, že tohle rozhodnutí je moje 'svobodná vůle!' Prosím, Ima, necítíš žádný 'tlak' ani 'nepohodlí!"
Dívka, stále držící mátový čaj, se na chlapce podívala jemněji, usmála se, rozhodněji, a řekla mu: 'Má lásko, potřebuji tě, řekni to Imě, velmi jasně, neměň ani slovo, řekni to Ima! Prosím, řekni Imě, že jsem to já, kdo to sám řekl: 'Vždy to byla moje odpovědnost. NIKDY nikoho jiného. Odpovědnost patří jen mně. VŽDY A JEN JÁ! ⸗」
Chlapec, stále s velmi znepokojeným výrazem, se na dívku díval, zdálo se,

že má srdce plné myšlenek, rty se mu pohybovaly a zastavovaly, jako by chtěl něco říct, ale mohl se jen dusit plným břichem lásky a starostí v krku. Dívka, která se dívala na chlapce, byla nervózní, jako mravenci na horkém hrnci.
Dívka, opět stojící na pohovce, ukáže na chlapce a obejme ji. Pak dívka znovu jemně rukama držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči stále jemné, dívaly se mu do očí, řekla mu: 'Má lásko. Věř mi. Jen tentokrát - věř MI. Neboj. Řekni Imě přesně to, co jsem ti řekl, a ona to pochopí. Máš mé slovo. A Ima také. 」
Chlapec na chvíli zaváhal, zhluboka se nadechl a pak začal, překládat dívčina slova, dávat mu to, šít jeho oblečení a osobu, která zatím nepřestala šít.
Po nějaké době.
Chlapec, nepředstavitelný, se podíval na dívku. Byl tak nadšený, že málem vyskočil.
Chlapec té dívce řekl: 'Moje holka! Ima mě požádal, abych vám tato slova přeložil, neporušená a kompletní! Ima řekla: 'Moje holčičko, mé dítě, přeji ti hodně štěstí. Také se budu modlit za tvou bezpečnost. Máš mé požehnání - a požehnání celé mé rodiny. Ať tě Bůh vždy sleduje SVÝM dohledem. A já, spolu se všemi svými rodinami, si hluboce vážím toho, co pro naši rodinu uděláš. Tak prosím, vrať se. Vrať se v pořádku. Vrať se celý. 』」
Chlapče, po těch slovech, se rozplakal.
Dívka byla po vyslechnutí dojatá a plakala.
Dívka řekla chlapcovi telefonu a ona řekla: 'Toda, Ima!!'
Chlapec, on, který mu opravoval oblečení, mu stále říkal, aby se o dívku dobře staral.
Chlapec po chvíli váhání odpověděl mu, zatímco si spravil šaty a nepřestal šít, řekl: 'Ima, nemusíš se bát! Co se týče mé holky, její 'osobnost,' pokud 'rozhodne' 'něco,' deset krav ji nebude schopné táhnout!'
Chlapec, po chvíli váhání, pokračoval, odpověděl osobě, která mu zašila šaty a ještě nepřestala šít, a řekl: 'Ima, a má dívko, je velmi vytrvalá. Řekla, že musí najít ty listy. Kdybych s ní nechodil kvůli svému 'strachu.' Dívka řekla, že bude také řídit sama a běžet sama. Jen tahle moje holka, klíče od auta, nemůžu je schovat, i kdybych chtěl! Ale neboj se, budu dbát na bezpečnost nás dvou, snažím se vyhnout těm 'nebezpečím,' o kterých jsi mluvil.'
Dívka, sedící na koberci, si hraje se svým mátovým čajem.
Holka, obslož se, přidej horkou vodu.
Dívka se usmívala, s nosem, snažila se a ucítila vůni mátového čaje.
Později, jednoho dne.
Chlapci a dívky v království pod skleněnou kupolí se prudce hádali.

Chlapec v záchvatu vzteku řekl, že nechce mít děti s dívkami.
Takže dívka opakovaně potvrzovala chlapci, že po 'třikrát.'
Chlapče, pořád odhodlaný.
Takže dívčiny oči, plné slz, její postoj byl rozhodnější než u chlapce, a řekla chlapci: 'Má lásko, to je v pořádku, chápu, naprosto chápu, tvůj hněv. Také plně chápu, že to byly mé bílé oči, které tě rozčílily. Takže 'tento rozkaz' se počítá i můj!'
Pak dívka vzhlédla, zuřivě, zírala do stropu, byla velmi rozhodná a spolkla pilulku.
To dítě, než přišlo na svět, bylo nuceno šlápnout na nouzovou brzdu.
Dokonce natolik, že dívka byla později jednoho dne sama, na rozhraní vyhnanství a charismatu, v bezesné noci.
Holka, viděla jsem to naštvané dítě.
Byl to 'kluk.'
Bože, říkal jsem té dívce mnohokrát.
Toto dítě musí nést jméno 'עמנואל חיים שכינה.'
Bůh jí to řekl mnohokrát.
Jméno tohoto dítěte nesmí být změněno žádným 'písmenem!' Dokonce i 'vyslovované!'
Dívka také mnohokrát viděla dítě ve svých snech.
Dítě bylo pokaždé šťastné a běželo k dívce, a vrhlo se jí do náruče se vší silou.
Dítě ve snu dívky přitisklo ucho k jejímu uchu a dítě řeklo: 'אמא אני עמנואל חיים שכינה!'
Dívka byla vždy tichá a v srdci si ji pamatovala.
Dívka mu mnohokrát říkala, že bude mít tři děti. Nejstarší syn, jménem עמנואל חיים שכינה, pak dívka a nakonec syn, který ještě nebyl pojmenován.
Dívka chlapci řekla, že nejmladší dítě pochází z chlapcovy minulosti, když byl malý, duše, které nebylo dovoleno dýchat, paprsek života, který v jejím těle zapálil oheň, ale vítr ho uhasil.
Chlapec se usmál a odpověděl chlapci: 'Má lásko, pokud nerozumíš, tak se dítě 'jmenuje.' Můžeš mu také říkat 'Mesiáš."
Chlapec se na dívku usmál hloupě.
Pak chlapec, bláznivý, držel talíř a vidličku, držel velký kousek 'New York Heavy Cheesecake,' který mu dívka připravila, celou cestu se ušklíbl, šel k pohovce, posadil se bezmyšlenkovitě a zíral přímo na dort.
Z kuchyně na pohovku chlapec během pár kroků chvíli šel.
Cestou chlapec neustále mumlal slova, naklonil hlavu a opakoval v ústech: 'Mesiáši? Mesiáš? Je Mesiáš tím Mesiášem, kterého znám? Ale jak to? ⌟
Dívka naopak pomalu seděla zpět před svou učebnicí z nizozemštiny,

usmívala se, dívala se celou stranou, chlapec byl v mdlobách.
V té pozdní noci dívka pojmenované, rozzlobená a potlačená, dívku opustila.
Dítě, autoritativní, jeho sestra, potlačila na dívčiných zádech.
Dítě dál rozkazovalo, jeho nejmladší bratr potlačoval dívčinu pravou stranu.
Všichni tři byli přesně takoví, potlačovali dívku k smrti.
Holka, úplně neschopná se pohnout.
Pojmenované dítě na levé paži dívky kouše tři minuty silně.
Byla to 'tmavě černá modřina,' jizva byla velmi jasná a nezmizela půl měsíce.
Poté dívka zavolala přes video, předala chlapci a řekla mu, co se stalo.
Dívka zvedla rukáv levé paže a ukázala chlapci tmavě černou jizvu.
Chlapec, mžourající očima, vážně zíral na obrazovku telefonu.
Po chvíli chlapcovy oči potemněly a moc nemluvil.
Holka, moc toho neřekla.
Dívka jemně řekla dítěti: 'Moje dítě. Máma ví, jsi naštvaná, máma to chápe! Kousneš matku a tvoje matka není naštvaná. Ale máma tě nechce. Ale viděl jsi celý proces!'
Holka, utři slzy pro to dítě.
Dívka, oči plné slz, se snažila být jemná a řekla dětem: 'Moje děti. Jinak si jdeš hledat 'jiné matky?' Není to tak, že bych tě nechtěl. Ale můj spor s chlapcem nikdy neskončil!'
Dívka, stále s očima plnými slz, se snažila být jemná a řekla těm dětem: 'Moje děti. I když táta a máma už to udělali, velmi, opravdu moc, miluji tě! Ale máma si nemyslí, že když se táta a máma často hádají, není to pro tebe zdravé prostředí.'
Dítě jménem 'עמנואל חיים שכינה' dívku mrtvé popadlo a celou svou levou paží i konečky prstů proniklo do dívčiny kůže.
Dítě velmi přísným tónem řeklo dívce: 'Ima, co jsi právě řekla? Chcete, abychom našli 'druhou Ima?' Ne - nemůžeš!'
Dítě přísnějším tónem řeklo dívce: 'Ano, pár z nás, ale tvrdě jsme pracovali, abychom sehnali tu 'knihu' s tvým jménem! Proto jsme my!! kteří 'nikdy' a 'nemůžou' změnit svůj názor.'
Dítě stále přísnějším tónem řeklo dívce: 'Ima, ty nevíš! Pro tu knihu 'knihu' s tvým jménem! To, ta 'kniha,' kterou se všichni zoufale snaží ukrást! Kolik nás pár zaplatilo!!'
Dítě se stále přísnějším tónem řeklo dívce: 'Ima! To, to, ta 'kniha' s tvým jménem napsaným na ní! Byla umístěna ve vysokom, velmi vysokém, velmi vysokém, žhavém, planoucím plameni! Ale cesta před námi je plná, plná, plná, plná trnů! A všude horká magma! Přesto se všechny děti stále zoufale snaží chytit tu 'knihu' s tvým jménem!!'

Dítě, tónem, který se stával stále přísnějším, řeklo dívce: 'Ima, a pár z nás! Po spoustě tvrdé práce jsem ji konečně získala, tu 'knihu' s tvým jménem!'
Dítě stále přísnějším tónem řeklo dívce: 'Ima, takže nechceme! Je to taky 'nemožné!' Ani to není 'rozhodně ne!' 'Přijmi,' 'ostatní,' naše Ima! To jsi ty! To musíš být ty! Můžeš to být jen ty!'
Čím víc dítě mluvilo, tím víc se rozzlobilo a za ním postupně hořel žhavý oheň, který nepatřil světu.
Dítě velmi přísným tónem řeklo dívce: 'Ima, nechci to slyšet znovu! Znovu! Ty! Pojďme najít jinou Imu! My, dokud jsi ty, jsme naše Ima! To jsi ty! Jenom ty! Můžeš to být jen ty!'
Když dítě domluvilo, vytáhlo zezadu malý matný černý zápisník a matné černé pero s plamenem.
Dívka, jemná, jemná, se zeptala dítěte a ona řekla: 'Moje dítě, co píšeš? Můžeš to ukázat Imě, ano?'
Dítě po napsání několika slov zavřelo malý zápisník a vrátilo ho zpět za sebe.
Dítě pevným tónem řeklo dívce: 'Ima, tu knihu nemusíš číst a nemusíš ji znát.'
Pak malé dušečky jejich tří dětí, společně a pevně u sebe, objaly dívku.
Všichni čtyři společně hořce plakali, téměř na dně.
Dítě, stále rozzlobené, bude samo, chlapec v království pod skleněnou kupolí, pronajatým autem, se bez důvodu či varování rozbil.
Na palubní desce auta není žádný displej poruchy.
Dítě schovalo chlapcovu 'peněženku.'
Chlapče, zavolej, k dívce, která je daleko, na hranici vyhnanství a charismatu.
Chlapec si dívkě stěžoval, že byl v tu chvíli zaneprázdněný, a v důsledku toho chlapec v panice ztratil peněženku.
Dívka těžce povzdechla a bezmocně odpověděla, chlapec na druhém konci telefonu řekl: 'Má lásko, tvoje 'peněženka,' v černém kabátě, vlevo, ve vnitřní kapse, hluboko.'
Chlapec byl velmi překvapený a zeptal se dívky, proč vidí realitu jasněji než on. Jeho zmatené pochybnosti nebyly kvůli odporu, ale protože ho zmátlo hrdé škádlení malého ducha.
Dívka opět těžce vydechla, byla jen tichá, bezmocně se dívala na malé duchovní tělo vedle sebe, které bylo 'triumfální.'
Později, jednoho dne, v zemi exilu a charismatu.
Chlapec nakonec promluvil a zeptal se dívky, jak ví, jakou 'volbu' dítěte mají pro 'rodiče.'
Dívka se usmála a odpověděla chlapci: 'Má lásko, jde o tohle. Každá matka

má 'knihu' podobnou 'Mom-Introduction.' A každé dítě drží v ruce 'různé úrovně' a 'lístky' si vybírá jednu za druhou.'
Dívka se stále usmála a odpověděla chlapci: 'Má lásko, jde o tohle. Dám vám příklad, který vám může být snáze pochopitelný. Tento koncept je podobný 'olympiádě,' zlato, stříbro a měď jsou předchozí stupně. Samozřejmě je vzadu také 'číslovaný lístek.' Čím vyšší úroveň, tím větší prioritu můžete dát knihovně s 'Profil maminky' a nejdřív si vybrat svou oblíbenou matku. Naopak, čím pozdější číslo, tím jedinou možností je vybrat zbytek ostatních.'
Dívka se stále usmála a odpověděla chlapci: 'Má lásko, jde o tohle. Po výběru 'Profil maminky' každé dítě převezme 'Profil maminky' a postoupí na další úroveň. Bylo to místo podobné 'pultu.' U toho pultu budou andělé zodpovědní za biřmování. Andělé budou opakovat jedno po druhém s každým dítětem, aby potvrdili 'třikrát.' Tímto způsobem andělé zajistí, že tento 'profil maminky' bude konečným rozhodnutím každého dítěte. Naopak, je impulzivní.'
Dívka se stále usmála a odpověděla chlapci: 'Má lásko, jde o tohle. Pak, dítě, po 'třikrát' potvrzení anděla. Každé dítě musí vyplnit své vlastní údaje na 'potvrzovacím formuláři' a osobně se podepsat do pole 'Profil maminky' dle vlastního výběru. Andělé také potřebují podpisy a pečetě. Poté, co andělé potvrdili údaje o každém dítěti a autogram každého dítěte. Tyto děti mohou vzít toto 'matčino představení' a jít na další úroveň, čekajíc, na svou matku.'
Dívka, jemná, se podívala na chlapce, odhalila ho, usmála se víc a odpověděla mu: 'Má lásko, tady je věc. Pak bude mít každá matka 'exkluzivní průchod a čekárnu.' A před dveřmi 'exkluzivního průchodu a čekárny' budou další andělé. Můžete si představit, že je to trochu jako koupit 'vstupenku' do Disney. Když ale dorazíte do vstupní kanceláře Disney, musíte si znovu zkontrolovat vstupenku a pak můžete 'vstoupit do parku."
Dívka, opět jemná, se na chlapce podívala, usmála se a odpověděla mu: 'Má láskoJde o tohle. Andělé před matčinou 'exkluzivní chodbou a čekárnou' musí kontrolovat předchozí patro jeden po druhém, podrobně, a potvrzovat a podepsat věci každého dítěte. Andělé podrobně potvrdili informace o každém dítěti. Ti andělé také musí podepsat a orazítkovat. Nakonec budou tyto děti propuštěny, vejdou do matčiny 'exkluzivní chodby a čekárny' a čekají na 'svou matku.' Tato část je trochu podobná tomu, co je popsáno ve filmu 'Delivering Milo' (2001).'
Dívka se opět jemně podívala na chlapce, odhalila ho, usmála se víc a odpověděla mu: 'Má lásko, jde o tohle. Nicméně každé dítě obvykle drží 'profil matky' dle svého výběru v 'exkluzivním přístupu a čekárně' matky neustále. Tyto děti obvykle začínají, pořád, neustále, neustále před 'profilem

matky,' říkají si, co chtějí matce říct.'
Dívka se opět jemně podívala na chlapce, odhalila ho, usmála se víc a odpověděla mu: 'Má lásko, jde o tohle. Důvodem, proč jsou tyto děti v 'exkluzivním prostoru a čekárně' svých matek, vždy bylo držení 'profilu matky,' který si tyto děti vybraly. Začínají, vždy, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, vyprávět 'profil matky,' co si myslela a říkala své matce.'
Dívka se opět jemně podívala na chlapce, odhalila ho, usmála se víc a odpověděla mu: 'Má lásko, jde o tohle. Je to proto, že děti z tohoto období jsou stále 'duchy.' Děti v tomto období stále mají 'vzpomínky na minulé životy' a 'své vlastní osobnosti.' Proto děti v tomto období velmi dobře pochopí čas, pevně drží 'profil matky,' znovu, znovu, neustále, nepřetržitě, vyprávějí matkám všechno.'
Dívka se opět jemně podívala na chlapce, odhalila ho, usmála se víc a odpověděla mu: 'Má lásko, jde o tohle. Když děti spolu s matkami dětí dorazí v 'dohodnutý čas.' Děti opustí matčinu 'exkluzivní průchodovou a čekárnu' a postoupí na další úroveň. Byla to, jako světlo, rozmazaná mezera a bílý prostor před ním se najednou roztrhl v měkkou mezeru.'
Dívka opět jemně pohlédla na chlapce, odhalila ho, ještě se více usmála a odpověděla mu: 'Má láskoJde o tohle. Před tou mezerou budou další andělé. Andělé budou 'líbat,' každé dítě na 'čelo,' aby každé dítě 'vzpomínka' zmizelo. Pak tyto děti mohou vstoupit do té mezery, narodit se, přijít do tohoto krásného světa a začít svůj život znovu. Tato část je trochu podobná tomu, co je popsáno ve filmu 'Mr. Nobody' (2009).'
Dívka se opět jemně podívala na chlapce, odhalila ho, usmála se víc a odpověděla mu: 'Má lásko, jde o tohle. Pokud jde o to, proč některé děti mohou získat nejvyšší prioritu 'zlatého lístku,' některé děti ne. To závisí na dvou aspektech.'
Dívka se opět jemně podívala na chlapce a usmála se ještě víc, odpověděla mu: 'Má lásko, tady je věc. Prvním typem je, kolik dobrých skutků toto dítě vykonalo ve svém předchozím životě, což je trochu podobné tomu, čemu říkáme 'zásluha' na Východě. Tento 'bod' lze 'nasbírat!' A 'předkové zásluhy' jsou další 'bonusová položka."
Dívka se opět jemně podívala na chlapce a usmála se ještě víc, odpověděla mu: 'Má lásko, tady je věc. Druhý typ, stejně jako já, pracuje pro toho starověkého šílence, aby získal 'měnu' bosse. Tyto 'měny' lze vylepšovat a koupit lístky. Můžete si představit, že když půjdete do Disney, můžete si koupit 'FastPass,' což je stejný koncept.'
Dívka opět jemně pohlédla na chlapce, byla neopatrná, hlasitě se zasmála, odpověděla chlapci: 'Má lásko, tady je věc. Když jsi byl mladý, nesledoval jsi 'kreslené filmy' nebo 'filmy?' V kreslených filmech a kreslených filmech

hrají!'
Padla noc.
Bůh, dívající se na Něj s láskou, On, chlapec nejblíže srdci.
Protože v den, kdy vyjde slunce, pojedou oba na jihozápad. Směrem k dívce, kterou jsem viděl ve snu, plakal jsem zlomeným srdcem a ptal se chlapce, nikdo si nevzpomněl, že má jít zpět tudy, byl tam jen stín, ale nikdo nebyl vidět, půda, která modlitbu spálila v kouř.
Tu noc byl chlapec v hotelovém pokoji a osoba, která mu ušila oblečení, stále telefonovala.
Najednou se dívka zeptala chlapce, který si ušil oblečení a ještě nepřestal špihat, otázku, které sama nerozuměla.
Dívka se zeptala chlapce, který mu šil léčku, a on stále nepřestal špíchat.
Dívka chtěla jen vědět, jestli v té době, kdy si už nepamatovala své jméno, někdo vedl přes hřeben nějakého koně. Nebo pes, který je zvyklý čekat, až někdo přijde domů s oběma nohama.
Dívka řekla, že od chvíle, kdy vkročila na tuto půdu, cítí silný zápach, tedy trávu smíchanou s koňským potem. Tedy stopy psa po návratu domů.
Dívka říkala, že také slyšela neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, jasně, určitý zvuk, dlouho za uchem, jako koňské kopyta před příchodem, a ten zvuk přišel první. Hlas, ne pláč, byl jakýmsi trháním touhy. Ten hlas nebyl štěkání, ale spíš dusivá vzpomínka v hrdle.
Proto dívka opakovaně žádala chlapce, který si ušil oblečení a nepřestal šit stehy.
Chlapec, který si ušil oblečení a ještě nepřestal šít, však odpověděl dívce, že neví, možná si to nepamatuje.
Chlapec se naopak cítil velmi bezmocný při dívčiných opakovaných otázkách.
Chlapcův výraz prozrazoval trochu sebekritiky.
řekl chlapec dívce, protože v té době, kdy jméno už nebylo vzpomínané, chlapec ještě nepřišel na svět.
A chlapec, ten, kdo si spravil šaty a nepřestal škádlit, hlas, který ji naučil modlit se, který nebyl slyšet mnoho let, opustil tento krásný svět tři měsíce před narozením chlapce.
Proto chlapec neměl příležitost slyšet, chlapce, muže, který mu spravil šaty, toho, kdo nepřestal škádlit, hlas, který ji naučil modlit se, který nebyl slyšet mnoho let, říct chlapci vlastními ústy, vyprávět příběh té doby, kdy si už nepamatoval své jméno.
Dívka pomalu vstala, přišla k chlapci, pevně ho objala a řekla mu: 'Lásko. To je v pořádku. Úplně to chápu. Nemusíš se obviňovat a ani Ima ne. Pokusím se to napravit po svém. Tak co, můžeš mi dát úsměv? A Ima

taky.」
Chlapcův výraz byl stále odhalený, trochu sebekritiky. Nicméně chlapec a chlapec mu zašili légu a ten, kdo zatím nepřestal šít a zároveň tvrdě pracoval, vymáčkl na dívku úsměv.
Dívka jemně řekla chlapci: 'Má lásko, no, nejdřív se půjdu osprchovat.'
Pak dívka, sama, vešla do koupelny a pustila všechny kohoutky, na maximum.
Dívka, sama, stočená, dřepla na zemi a nechala horkou vodu roztékat po těle neustále, neustále, nepřetržitě.
Dívka pomalu natáhla ruce, použila je k nachytání vody, pak ji vzala před oči, vážně se na ni zadívala a pak pustila vodu.
Dívka znovu pomalu natáhla ruce, použila je, vzala si trochu vody, pak ji znovu vzala před oči, vážně se zadívala a pak znovu pustila vodu.
Holka, takhle, jednou, znovu, znovu, nepřetržitě, nepřetržitě, opakovaně, tento čin.
Nevím, jak dlouho to trvalo.
Dívka, voda v rukou, naposledy, pustila, usmála se.
Protože dívka v 'vodě' našla 'mezeru ve vzpomínce.'
To, chlapec a on, který mu opravoval oblečení, stále nemohou přijít na tu 'odpověď!'
Poté, co se dívka osprchovala, když vyšla ven, byl chlapec venku v jiné koupelně.
Najednou dívka uslyšela hlasité a naléhavé 'POJĎ SEM!'
Hlas se pevně přilepil na dívčině uši a zařval.
Dívka, která už byla velmi unavená, se chlapce zeptala, jestli ji volá chlapec.
Dívka však brzy pochopila, že chlapec s ním stále mluví, šije mu léčku a stále s ním nepřestává mluvit.
Dívka protočila oči, rozzlobeně vstala a zamířila do ložnice.
Dívka, jakmile vešla do dveří, ji pokárala, Bože, řekla: 'Hej, starodávný šílenče! Ty, co děláš, když tak hlasitě řveš!! Jsem hluchý?! Mám dobrý sluch. Ty, starodávný blázen, jsi řval tak hlasitě, že budu hluchá!! To je ale hajzl!'
Bůh jí řekl, že zítra za soumraku bude muset rozložit papír a pero v její ruce bude jemně tahat něčím, neustále kroužící kolem papíru.
Holka, víš, to jméno je v popelu, jak to vypadá. Není to chyba, mizí. Protože jména jejích předků byla také prohrabána ohněm a někde na seznamu, a pak zmizela.
Dívka o tom nikdy nemluvila, ale věděla, co znamená být upálen, a ani popel nesměl zanechat jméno.
Předci dívky byli také používáni jako čísla a zaznamenávali je.

Dokonce ani předci dívky, dokonce ani poslední čísla a jména, nikdy nebyla zaznamenána.
Předci dívky, po té době, jejich jména byla spálena požárem.
Nicméně všichni předci dívky náhle otevřeli přístav v Šanghaji. Ať zůstane Boží jméno.
Dívka moc dobře ví, že pokaždé je tento druh 'konverzace' 'výměnou.'
Dívka také velmi jasně ví, že čím hlouběji se ptá, tím víc dá, ne jen předmět. spíše je to 'součást sebe sama.'
Dívka také velmi dobře věděla, že zítřejší soumrak, pokud se vzduch náhle stane příliš lehkým jako realita, jako něco, a vydá se z jejího těla, není to krev, nejsou to kosti, ale 'duch.'
Dívka také velmi jasně věděla, že pokud bude zítra soumrak, pokud se najde, začne být průhledná, ne její tělo, ale její 'smysl existence,' a dokonce i její vlastní stín se začne rozmazávat na zemi.
Bůh se jí snažil vysvětlit.
Holka, přerušena netrpělivě, Bože.
Dívka, zlomyslná, ukazovala pravým ukazováčkem, Bože, řekla: 'Hej, starodávný šílenče! Ty, dost, drž hubu pro mě! Není třeba říkat víc.'
Dívka, stále krutá, prudce ukázala pravým ukazováčkem, Bože, řekla: 'Hej, starodávný šílenče! Za prvé, vůbec mi je to jedno, ty, ty, znám tu 'cenu' velmi dobře!'
Dívka, stále krutá, prudce ukázala pravým ukazováčkem, Bože, řekla: 'Hej, starodávný šílenče! Přijď znovu, jdu, jen jdu! A povinnost jít! Pokud najdu ty 'ztracené listy,' i kdyby to měl být jen 'jeden kus!' Jaká 'cena' pro mě není 'cena.' Pro mě se tomu říká 'odměna!"
Dívka, stále krutá, prudce ukázala pravým ukazováčkem, Bože, řekla: 'Hej, starodávný šílenče! Problémy, ty, už mi to nemusíš říkat!'
Dívka, stále krutá, prudce ukázala pravým ukazováčkem, Bože, řekla: 'Hej, starodávný šílenče! Ty, zapomněl jsi? Nebo co? Já, na rybářské lodi ze Země vycházejícího slunce, znám lépe než kdokoli jiný takzvané 'náklady' a 'riziko!"
Děvče. Rozzlobená, stále ukazující ukazováčkem pravé ruky, Bože, řekla: 'Hej, starodávný šílenče! Varuji tě, ty! Ty, neztrácej můj 'čas!' Můj 'čas' je, Ty, 'daný.' Chci ho používat k 'dělání věcí!' Ne, používá se k 'diskuzi."
Bože, na chvíli nastalo ticho.
Bože, zeptala se dívka tiše.
On, říká
'Od té doby.
Chápete rizika.
Takže,

Co chceš
Jako tvůj 'návrat?"
Holka, dlouho mlčela.
Dívka, s Bohem, řekla: 'Hej, starodávný šílenče! Deset generací! Vím to, ty. Nikdy jsem tě za to nežádal o nic.'
Holka, no tak, Bože, řekni, řekla: 'No, starodávný šílenec! Dnes je moje 'poprvé' a bude to 'jediná zkušenost!' Otevři ústa k Tobě a požádej o 'návrat."
Bože, řekni
'Přesně tak.
To je,
Už deset generací.
Ty,
Poprvé, co jsem promluvil.
Požádejte o výrazné výnosy!
Řekni mi to.
Ať už je to cokoli,
Slibuji ti všechno!'
Dívka, která se podívala, Bože, pevně řekla očima: 'To je dobře, starodávný šílenče, já, pokud chlapec, kterého tolik miluji, 'úsměv' toho, kdo mu šil šaty a ještě nepřestal škádlit. Nedělej víc, 'chvilku!' To stačí!'
Bůh je šokován.
Bože, řekni
'To je všechno?'
Dívka pevně odpověděla: Bože, řekla: 'Hej, starodávný šílenče! Už jsem to řekl! Ano! Ano! To je vše! Zeptejte se mě ještě desetkrát a pořád budu mít odpověď. Můžeš odejít!'
Bože, ticho.
Chlapec a dívka, noc před odjezdem, chlapec s ním stále mluvil, šil si oblečení a stále nepřestal šít.
Dívka seděla na koberci a hádala se s Bohem.
Ta dívka, naštvaná, že jo, Bože, řekla, a ona řekla: 'Hej! Starodávný blázen! Jsem pro tebe, v těch rozbitých knihách. Co je to za nedorozumění ohledně 'Země mléka a medu?'! Dávám ti to, ty, jestli to nakreslím špatně, nebo co?!'
Bože, podívej, On, v jeho ruce, poškrábe Jeho mysl pergamenovou mapou, že nevím, kde ji najít.
Bože, řekni
'Přesně tak!
Byl jsem na začátku.
Myslím tady!'
Dívka, rozzlobená a rozzlobená Bohem, se hádala o výkladu Mesiáše těmi,

kteří podepsali 'dušovou smlouvu' s věčností.
Chlapec stále mluví s osobou, která mu šila oblečení, a ještě nepřestal škádlit.
Chlapec, který si ušil oblečení a ještě nepřestal šít, byl na druhém konci telefonu, jen aby slyšel, že dívka je sama, neustále, neustále, nepřetržitě, mluví sama se sebou.
Najednou chlapec, který si ušil oblečení a nepřestal šít, řekl chlapci:
'Chlapče, je ta tvoje dívka obvykle tak živá a upovídaná? Pak jsi sám dítě, které hodně mluví! Jak jste spolu vběhli a vydrželi neustálé rozhovory jeden druhého? Máš výbušnou povahu, musíš se dívce často podvolit, nehádej se jen s ní!
Hádající se Bůh a dívka debatu zastavili.
Chlapec, a ten, kdo mu ušil léčku a který zatím nepřestal škádlit, mluvil jazykem, kterému dívka nerozuměla.
Dívka se pomalu postavila.
Bože, zeptej se té dívky.
Bože, řekni
'Kam jdeš?
Ještě nejsme hotovi!'
Dívka se neohlédla, jen zlomyslně odpověděla: Bože, řekla: 'Půjdu do vody a pak ti řeknu, najdi odpověď!'
Pak dívka, sama, vešla do koupelny a pustila všechny kohoutky, na maximum.
Dívka, sama, stočená, dřepla na zemi a nechala horkou vodu roztékat po těle neustále, neustále, nepřetržitě.
Dívka pomalu natáhla ruce, použila je k nachytání vody, pak ji vzala před oči, vážně se na ni zadívala a pak pustila vodu.
Dívka znovu pomalu natáhla ruce, použila je, vzala si trochu vody, pak ji znovu vzala před oči, vážně se zadívala a pak znovu pustila vodu.
Holka, takhle, jednou, znovu, znovu, nepřetržitě, nepřetržitě, opakovaně, tento čin.
Nevím, jak dlouho to trvalo.
Dívka, voda v rukou, naposledy, pustila, usmála se.
Protože dívka v 'vodě' našla 'mezeru ve vzpomínce.'
To, bože, ani já nemůžeme vymyslet tu 'odpověď!'
Tu noc se chlapec dívky ptal na mnoho otázek, které byly jazyky, kterým dívka nerozuměla.
Dívka věděla jen, že odpověděli chlapec, který mu ušil léčku, a ten, kdo dosud nepřestal šít, se stal členem stínové rodiny.
Dívka, v těch jazycích, kterým nerozuměla, předávala otázky a slova pro obě

strany, diskutovala o možném cíli těch listů.
Chlapec, který si ušil oblečení, a členové rodiny, kteří se stali stíny, obklopili dívku a vyjadřovali své názory jazykem, kterému dívka nerozuměla. Jsou uspěchané. Dívka to naprosto chápala.
Holka, v půlce, jdi na záchod.
Chlapec, který si ušil oblečení a ještě nepřestal šít, členové rodiny, kteří se stali stíny, byli nervózní a následovali dívku společně do koupelny.
Dívka musela chlapce požádat o pomoc, protože to byl jazyk, kterému nerozuměla.
Až dokulaž, chlapče, drží se pevně, jeho mozek vstoupí najednou kvůli příliš mnoha informacím a cítí, jak mu exploduje hlava.
Chlapec zvedl hlavu a vykřikl do vzduchu: 'Nikdo nesmí vidět 'mou holku' nahou!!'
Holka, konečně si mohla na záchodě oddechnout.
Později chlapec, který mu šil léčku, a členové rodiny, kteří se stali stíny, čekali, až bude dívka 'úhledně oblečená,' než se náhle objevili ze všech stran a chtěli dál žádat dívku o pomoc.
Uprostřed rozhovoru byla dívka v jednu chvíli strčena a napadena chlapcem, který mu ušil oblečení, a členy rodiny, kteří se stali stíny a dosud nepřestali škádlit.
Dívka však plně chápe ty listy, srdce, která se navzájem postrádají.
Dívka se po jemném nádechu přišila léčku pro chlapce a osoba, která dosud nepřestala šít, členové rodiny, kteří se stali stíny, řekla: 'Má lásko, osoba, která mu šila oblečení a dosud nepřestala šít, se stala členem stínové rodiny. Jde o tohle. Plně chápu vaše touhy jeden po druhém. Vím také, že během tohoto období, téměř století, nikdo z vás ani na vteřinu nepřestal hledat ty 'ztracené listy.' I když moje schopnosti nejsou příliš silné, slibuji, že se rozhodně budu snažit.'
Dívka opět, po nádechu, pokračovala jemně k chlapci, šije mu zákev, pro člověka, který nezastavil jehlu, za členy rodiny, kteří se stali stíny, řekla: 'Má lásko, ten, kdo mu ušil plaket, členové rodiny, kteří se stali stíny. Jde o tohle. Nejprve se všichni uklidněme, abych jasně slyšel, co každý z vás říká. Teprve pak můžeme všichni společně najít nějaké stopy, ano?'
Chlapec, který si šil oblečení, a lidé, kteří zatím nepřestali škádlit, a členové rodiny, kteří se stali stíny, jsou stále naléhaví.
Holka, to je naprosto pochopitelné.
Dívka vůbec nebyla šťastná, jen velmi zlomená.
Až když chlapec dívku uviděl, začal se postupně rozpadat.
Chlapec se okamžitě natáhl a jeho dlouhá ruka silně a rychle přitáhla dívku sedící vedle něj do náruče a pevně ji objal, která už se třásla.

Chlapec, znovu, zvedl hlavu, znovu křičel do vzduchu: 'Kdo jsi! Když je něco, tak na mě zaútoč!' Nikdo nesmí sáhnout na 'mou holku!"
Dívka se okamžitě vymanila z chlapcových rukou, rychle vyskočila a postavila se na pohovku.
Dívka rychle natáhla ruku a prudce uchopila 'neviditelnou smlouvu' a utrhla ji.
Dívka se pomalu opřela o pohovku a naznačila chlapci, aby ji objal.
Pak dívka, znovu, s rukama jemně, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči stále jemné, dívala se do chlapcových očí, řekla chlapci: 'Má lásko, od teď už to nechci slyšet, jak to říkáš! To není dovoleno, říkáš to!'
Než chlapec stačil promluvit,
Dívka byla stále s rukama jemnýma, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči stále jemné, dívala se do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má lásko, tady je věc. Každé 'slovo' má odpovídající 'váhu' a 'cenu."
Dívka byla stále s rukama jemnýma, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči stále jemné, dívala se do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má lásko, tady je věc. Z tohoto důvodu, a proto bych nikdy přímo neřekl 'dobrý' nebo 'špatný.' Vždycky říkám 'chci přemýšlet' nebo 'myslím."
Dívka byla stále s rukama jemnýma, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči stále jemné, dívala se do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má lásko, tady je věc. Protože když říkám 'dobré' a 'špatné,' je to jako 'podepsat' a 'podepsat' 'neviditelnou smlouvu."
Dívka byla stále s rukama jemnýma, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči stále jemné, dívala se do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má lásko, tady je věc. Nechci to a nechci. 'Ty' vstup do 'Minecraftu!' Ne, nechci se o to s tebou dělit. Jsem velmi dojatý tvým srdcem. Plně cítím tvou hlubokou lásku ke mně.'
Dívka byla stále s rukama jemnýma, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči stále jemné, dívala se do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má lásko, tady je věc. Je to kvůli 'mému světu' a všemu, co 'nesu.' Ne každý může 'pochopit,' a ne, každý může 'zasáhnout."
Dívka, nehybně, s rukama jemnýma, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči stále jemné, dívala se do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má láskoJde o tohle. Opravdu, opravdu, opravdu, moc tě miluji, moc tě miluji. Moje duše, víc než já. Miluju tě víc. Ale máš svou slávu, svou povinnost a svůj lid. Tvé ruce držíš pochodeň a svítíš na zemi. Co se týče těchto zlomených temnot, shromáždím je. Každopádně, na tyhle

špatné věci jsem už dávno zvyklý.'
Dívka byla stále s rukama jemnýma, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči stále jemné, dívala se do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má lásko, tady je věc. Opravdu, opravdu, opravdu, moc tě miluji, moc tě miluji! Moje duše tě miluje víc než já!'
Dívka byla stále s rukama jemnýma, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči stále jemné, dívala se do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má lásko, tady je věc. Vím, že to, co chci říct dál, zní 'extrémně,' 'šíleně' a dokonce 'naprosto nerozumně."
Dívka se zhluboka nadechla, stále, s rukama jemně, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívala se, oči měla stále jemné, dívala se do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má lásko, jde o tohle. Jsem člověk, který má 'věčnost,' kterou nelze přepsat. Můj 'princip' je - nikdo, nic, žádná moc, ani Bůh!'
Dívka se znovu zhluboka nadechla, stále s rukama jemně, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči stále jemné, když se dívala do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má lásko, jde o tohle. Ať už je to kdokoliv, cokoli, jakákoli moc, nebo dokonce Bůh! Pokud chceš 'mě' pohnout, můžeš! Ale pokud se chcete přestěhovat, to 'ty,' které tak miluji, moje 'kočky,' moje 'rodina,' moji 'přátelé,' jací 'lidé, věci,' věci, které si vážím?!'
Dívka se znovu zhluboka nadechla, stále s rukama jemně, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči stále jemné, když se dívala do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má lásko, jde o tohle. Pak, ať už je to kdokoliv, cokoli, jakákoli moc, nebo dokonce Bůh! Musíš mít schopnost mě 'porazit' jako první! A pak mě zase 'zabij!' Pak, když 'šlápnete na mé tělo,' je možné začít, dotknout se 'toho, co si vážím,' jakýchkoli 'lidí a věcí!'!'
Dívka se znovu zhluboka nadechla, stále s rukama jemně, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči stále jemné, když se dívala do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má lásko, jde o tohle. To však neznamená, že má 'duše' nebude stát a nebude dál bojovat za 'vše, co si vážím!"
Dívka se znovu zhluboka nadechla, stále s rukama jemně, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči stále jemné, když se dívala do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má lásko, jde o tohle. Je tu jedna věc, kterou musím mít jasně, dovolte mi říct. Říkáš, že mě musíš chránit, jsem skutečný! Vážně! Vážně! Dotýkají se z hlubin duše.'
Dívka znovu zhluboka dýchala, stále s rukama, jemně, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívající, oči stále jemné, dívala se do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má láskoJde o tohle. Nechci, nechci

to, chraň mě. Ale v tomto 'světě,' v tomto 'vesmíru,' v jakémkoli 'paralelním vesmíru!' Neexistuje žádný 'nikdo,' žádné 'nic,' žádné 'nic,' je to můj 'štít!' Ne! Ne! 'Úplně,' 'ne!"
Dívka znovu zhluboka dýchala, stále s rukama, jemně, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívající, oči stále jemné, dívala se do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má láskoJde o tohle. To proto, že 'já' jsem 'štít' všeho, co si vážím! Navíc je to moje vlastní 'volba!' Od začátku do konce nebyl žádný 'nikdo,' žádná 'žádná moc,' ani 'Bůh,' a nikdo nebyl, ani si netroufli mě k tomu nutit! Takže tohle je moje vlastní 'volba,' kterou jsem učinil následováním své vlastní 'svobodné vůle!"
Dívka znovu zhluboka dýchala, stále s rukama, jemně, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívající, oči stále jemné, dívala se do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má láskoJde o tohle. Pokud v budoucnu, ať se stane cokoli. Musíš si pamatovat! Moje 'bezpečí' je moje 'vlastní odpovědnost!' Chci se 'chránit,' ale je to jen moje 'odpovědnost!' Moje bezpečnost není tvoje odpovědnost! 'Nikdy' není! Navíc to nikdy nebude!'
Dívka se znovu zhluboka nadechla, stále s rukama, jemně držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči odhodlané, podívala se mu do očí, řekla mu: 'Má láskoJde o tohle. Ty, musíš si pamatovat! V budoucnu, ať se stane cokoli. Musíš si pamatovat! 'Já' je tvůj 'štít!' Pokud tě chce tento svět 'pohnout,' musíš mě nejdřív 'zlomit' a pak 'rozšlápnout.' Pak je tu 'kvalifikace,' možná start, zkus, dotkni se 'tebe!"
Dívka se znovu zhluboka nadechla, stále s rukama, jemně držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívala se, oči měla ještě odhodlanější, když se podívala do chlapcových očí, řekla chlapci: 'Má lásko, tady je věc. Je to proto, že 'tato záležitost' je pravidlo, které jsme s Bohem 'stanovili společně!' Tahle záležitost je také můj 'princip!' Můj 'jediný princip!' Už jsem uzavřel smlouvu s Bohem. Budu si tě nechávat navždy!'
Dívka se znovu zhluboka nadechla, stále s rukama, jemně držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívala se, oči měla ještě odhodlanější, když se podívala do chlapcových očí, řekla chlapci: 'Má lásko, tady je věc. Ty, musíš si pamatovat! V budoucnu, ať se stane cokoli. Nepotřebuješ to, neměl bys a nemůžeš si to 'vyčítat!' Dokonce se 'nenávidíš!' Protože jsem si právě vytvořil 'štít,' a to bych měl udělat!'
Dívka znovu zhluboka vydechla, stále s rukama, jemně držela chlapcovu tvář, její tón byl stále pevný, usmívavá, oči ještě odhodlanější, když se podívala do chlapcových očí, řekla chlapci: 'Má láskoJde o tohle. V budoucnu, ať se stane cokoli. Opravdu tě prostě potřebuju, potřebuju tě, abych udělal 'jednu věc!' 'Jediná,' jedna věc! Jedna věc je, že ať jste

kdekoliv, můžete být 'šťastní,' 'klidní,' 'zdraví.' Potřebuju tě, žij dobrý život, 'svůj vlastní!' Tímto způsobem je to nejcennější 'požehnání,' které očekávám! Je to také ten nejcennější 'dar' pro mě!'

# 🔺Kapitola 5__II__第伍章__下
## «K Osudu, Paměti a Nevratné Zemi a Devatenáctému Jménu»

Než celá cesta odjede.
Jednoho dne, na rozhraní exilu a charismatu.
Bože, řekl dívce.
On, říká
'Dítě,
Já vím.
Ty, chlapci, požádej o něco.
Musíš jít,
Ten kus se kdysi jmenoval Dusty,
Dnes zůstala pouze očíslovaná půda.
Musíš jít,
Na jednom místě jsou všechny dveře zavřené,
Jméno, které lze vyslovit jen šeptem.
Musíš jít,
V této oblasti se postava nikdy nevrátila,
Zvuk modlitby, země pohlcená kouřem.
Sám sebou,
Musí být velmi jasné,
Tvoje vlastní 'mise.'
Ale potřebuji,
'Zažijete to sami,'
Ty bolesti!'
Dívka byla velmi netrpělivá, neohlédla se, ani o tom nepřemýšlela, křičela, odpověděla: Bože, řekla: 'Hej, starodávný šílenče! Ty, jak je láska, a co! Já, cokoliv, ty! Tak ty, o jaké 'bolesti' mluvíš?! Přines to! Přiveďte je všechny! Přineste mi to všechno, 'okamžitě,' 'okamžitě,' 'úplně,' všechno! Přímo! Okamžitě! Hned! Dej to na 'mě!"
Od toho dne.
Holky, pokud sníte víc než 'plátek tenkého chleba' při každém jídle, budete zvracet pořád.
V Boys and Girls, abychom vyrazili, ta země, kdysi byla prašná, nyní zůstává jen očíslovaná půda. Na jednom místě, kde jsou všechny dveře zavřené, lze jméno vyslovit jen šeptem. Země, kam se postavy nevrátily, zvuk modliteb, země pohlcená kouřem, ten den, 'osm hodin ráno.'
Chlapec je na telefonu s osobou, která mu šije oblečení, a zatím nepřestal šivat.
Dívka doufá, že se od chlapce dozví více o hlasu, který ji po mnoho let učil

modlit se. Existuje celá část jejích kořenů, kterou nelze vystopovat. Vím jen, že v určitém roce strom s genealogií náhle přestal růst a všechny listy ztratily své jméno. Nevím, kde jsem se dostal do města. Ty listy obsahují více informací.
Dívka doufala, že se dozví, že strom s genealogií najednou přestal růst a všechny listy ztratily svá jména. Nevím, kde jsem se dostal do města. Ty listy obsahují více informací, jakoukoli maličkost, cokoli, o jménu, 'pohlaví,' 'věku,' nebo jakékoliv informace, cokoliv je v pořádku.
Ta dívka, celá osoba, je jako blázen, velmi dychtivá, prostě tak! Jakýkoli! Jakýkoli! Náznak informací!
Jakákoli stopa, maličká, kolem stromu z rodokmenu náhle přestala růst a listy ztratily svá jména. Nevím, kde jsem se dostal do města. Každá malá informace o těch listech je pro dívku jako šílení, velmi vzácná.
Po vyslechnutí dívčiných slov oba přemýšleli současně, chvíli přemýšleli.
Chlapec, který si ušil oblečení a ještě nepřestal šít, dokonce přímo volal její sestry k sobě domů, a každá z nich si najednou nesčetně telefonovala, sestrám, dalším členům rodiny i přátelům.
Chlapec a on, šijící si oblečení, lidé, kteří ještě nepřestali šít, a celá její rodina, celá jejich rodina, všichni jejich přátelé, všichni najednou, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě, velmi, velmi, velmi tvrdě, všichni najednou, společně, neustále, velmi, velmi, velmi tvrdě, všichni, jako by neustále pracovali současně, nepřetržitě, nepřetržitě, velmi, velmi tvrdě. Je to jako skládat obrovskou skládačku.
Všichni oni, celá jejich rodina, pracovali spolu, neustále, neustále, nepřetržitě, velmi, velmi, velmi tvrdě, všichni najednou, spolu, nepřetržitě, velmi, velmi, velmi tvrdě, jako by skládali obrovskou skládačku.
Všichni oni, celá jejich rodina, najednou, spolu, neustále, nepřetržitě, neustále, velmi, velmi, velmi, velmi těžko složit dohromady.
Všichni, celá jejich rodina, všichni najednou, spolu, neustále, nepřetržitě, neustále, velmi, velmi se snaží, snaží, snaží se být schopni něco složit dohromady.
Právě když chlapec zavěsil a čekal na něj, šije si oblečení, a ten, kdo nepřestal stehovat, ho stále volal zpět.
Chlapec, najednou sám, s těžkou tváří, neřekl ani slovo, pomalu přešel od okna od podlahy ke stropu těžkými kroky k pohovce.
Chlapec, s pevnýma očima a velmi těžkým tělem, si sedl na pohovku s 'bouchem.'
Dívka, její ruce byly zaneprázdněné, starobylý šílenec, rozbitý úkol, který jí byl vržen, a slyšela chlapcův motiv.
Holka, okamžitě jí to polož do ruky.

Dívka se rychle otočila, uviděla chlapce, samotného, s pevnýma očima, těžkou tváří a sedějícího na gauči bez jediného slova.
Dívka pomalu přišla k chlapci.
Dívka si pomalu sedla na pohovku po chlapcově pravici.
Dívka nejprve chlapci dala vřelé objetí.
Dívka, která něžně držela chlapcovu hlavu na svém hrudi, rukama, jako by dítě chtěla uklidnit, jemně, hladila chlapcovy rozcuchané vlasy.
Dívka upravila vlasy rozházené po tváři kvůli slzám.
Dívka, jemná, držela chlapcovu tvář v dlaních, její tón byl velmi jemný, usmála se, její oči byly plné lásky, podívala se mu do očí a řekla chlapci, řekla: 'Má lásko. Co se ti stalo? Proč vypadáš tak sklesle? Proč vypadáš tak smutně? Chtěl bys se mnou o tom mluvit? Možná ti to pomůže cítit se lépe.」
Chlapec pomalu vzhlédl, oči měl plné slz, hlas se mu trochu třásl, a řekl dívce: 'Moje holka, jde o tohle. Vlastně jsem opravdu, opravdu, opravdu, velmi, velmi, velmi znepokojený.'
Chlapec, stále zvedající hlavu, oči měl stále plné slz, hlas se mu trochu třásl, a řekl dívce: 'Moje holčičko, tady je, co se stalo. Protože já, ta, která mi límec ušila, jsem zatím nepřestala škádlit. Jednou nám řekla, že její hlas, který ji naučil modlit se, nebyl mnoho let slyšet. Ve skutečnosti mi málokdy zmiňoval lidi, kteří mi šili oblečení, a stále nepřestal škádlit i její sestry, o jakémkoli příběhu, který vyprávěla v době, kdy už její jméno nebylo vzpomínáno.'
Chlapec, stále zvedající hlavu, oči měl stále plné slz, hlas se mu trochu třásl, a řekl dívce: 'Moje holčičko, tady je, co se stalo. Protože já, ta, která mi límec ušila, jsem zatím nepřestala škádlit. Jednou nám řekla, že její hlas, který ji naučil modlit se, nebyl mnoho let slyšet. Jednou to řekl, protože v té době, kdy si už nepamatoval své jméno, byly příběhy, které zveřejňoval, příliš bolestivé! Bolí to, je to srdcervoucí! Bolí to, láme to lidem duše!'
Chlapec, stále zvedající hlavu, oči měl stále plné slz, hlas se mu trochu třásl, a řekl dívce: 'Moje holčičko, tady je, co se stalo. Proto mám velké obavy o člověka, který mi légu ušil a ještě nepřestal šít. A já, celá rodina, možná nedokážeme složit dohromady 'úplné' stopy.'
Chlapec, stále zvedající hlavu, oči měl stále plné slz, hlas se mu trochu třásl, a řekl dívce: 'Moje holčičko, tady je, co se stalo. Proto mám velké obavy o člověka, který mi légu ušil a ještě nepřestal šít. A celá rodina, možná ani nenajdeme žádné užitečné informace.'
Dívka, klidná, jemná, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále velmi jemný, byla klidná, usmívala se, oči měla stále plné lásky, dívala se do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má lásko. Nemusíte se tím trápit. Pro mě jsou

jakékoliv informace užitečné. I ten nejmenší dílek skládačky je užitečný. I jediný dopis je užitečný.」
Dívka, klidná, jemná, držela chlapcovu tvář, její tón byl stále velmi jemný, byla klidná, usmívala se, oči měla stále plné lásky, dívala se do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má lásko. Jen se uvolni. Počkáme, až ti Ima zavolá zpátky. Jakákoli informace, kterou pro mě může získat, je už dost.」
Dívka, stále jemná, rukama držela chlapcovu tvář, její tón byl stále velmi jemný, ale pevný, byla klidná, usmívala se, její oči byly stále plné lásky, dívala se do chlapcových očí, řekla chlapci, řekla: 'Má lásko. Poté, co ti Ima zavolá zpátky. Pak se o všechno ostatní postarám. Tak mi můžeš prosím dát úsměv?」
Chlapec stále zvedal hlavu, oči měl stále plné slz, trochu se třásl a věnoval dívce úsměv.
Dívka se také zasmála, dala chlapci hluboký polibek, pro něj si setřela slzy z tváře.
Po chvíli chlapec, který si ušil oblečení a nepřestal šít, zavolal zpět na chlapce.
Chlapec, ruce se mu třásly, pomalu otočil hlavu, aby se podíval na dívku, neměl odvahu, a zvedl telefon.
Dívka s teplým úsměvem se podívala na chlapce, byla pevná, přikývla na chlapce, hlavou.
Chlapec, stále s třesoucími se rukama, pomalu sklonil hlavu, podíval se na telefon, zhluboka se nadechl, snažil se sebrat odvahu a zvedl telefon.
Chlapec, který si ušil oblečení a ještě nepřestal šít, řekl chlapci třesoucím se hlasem: 'Můj chlapec, mé dítě, všichni my, celá naše rodina, všichni najednou, neustále, velmi, velmi tvrdě, jako by skládali dohromady, jako obrovský puzzle.'
Chlapec, který si ušil oblečení a ještě nepřestal špihat, řekl chlapci: 'Můj chlapec, mé dítě, my všichni, celá naše rodina, současně, neustále, velmi, velmi tvrdě, snažili se to dát dohromady.'
Chlapec, který si ušil oblečení a ještě nepřestal šít, řekl chlapci: 'Můj chlapec, mé dítě, my všichni, celá naše rodina, všichni, zároveň, neustále, nepřetržitě, velmi, velmi, velmi, velmi, velmi tvrdě, snažíme se něco složit.'
Chlapec, který si ušil oblečení a ještě nepřestal škádlit, řekl chlapci: 'Můj chlapec, mé dítě, my všichni, celá naše rodina, všichni spolu, neustále, neustále, velmi, velmi, velmi, velmi, velmi se snažíme, ale všichni, celá naše rodina, můžeme najít jen 'jedno číslo."
Chlapec, který si ušil oblečení a ještě nepřestal špihat, řekl chlapci: 'Můj chlapče, mé dítě, my všichni, celá naše rodina, všichni spolu, neustále, neustále, velmi, velmi, velmi, velmi tvrdě, ale všichni, celá naše rodina,

známe jen můj hlas, hlas, který mě naučil modlit se, ten, který nebyl slyšet mnoho let. Včetně něj mají celkem 'osm sourozenců."
Chlapec, který si ušil oblečení a ještě nepřestal škádlit, se stále víc třásl, řekl chlapci: 'Můj chlapče, mé dítě, ale... ale... všichni, celá naše rodina, současně, neustále, velmi, velmi se snažíme, ale všichni, naše rodina, známe jen můj hlas, hlas, který mě naučil modlit se, ten, který nebyl slyšen mnoho let, všichni, celá naše rodina, Ani nevím, že můj hlas, který mě učil modlit se, nebyl slyšet mnoho let, a on je první mezi svými bratry a sestrami...'
V chlapcově ruce, držící mobil, se mu ruce stále třásly.
V chlapcově ruce, ještě víc, držící mobil, se mu ruce třásly ještě víc, a pomalu zvedl hlavu, aby se na dívku podíval.
Chlapcovy slzy, nekontrolované, mu stékaly z očí, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, ve velkých kapkách, velkých kapkách.
V chlapcových rukou, více, smrtících, držících telefon, jeho ruce, více, neustále se třásly, celé jeho tělo se třáslo, díval se na dívku, jeho slzy, víc, nekontrolovatelné, z jeho očí, neustále, neustále, neustále, nepřetržitě, velké kapky, velké kapky padající, chlapec se zhluboka nadechl, jeho tón se třásl, a řekl dívce, řekl: 'Moje holkaJde o tohle. Všichni, lidé celé naší rodiny, pracujeme společně současně, nepřetržitě, nepřetržitě, velmi, velmi, velmi, velmi tvrdě, ale všichni, celá naše rodina, dokážeme najít jen jedno číslo.'
V chlapcově ruce, více, smrtelně, držel jeho telefon, jeho ruce, víc, neustále se třásl, stále se třásl, třásl se po celém těle, díval se na dívku, jeho slzy, víc, nekontrolovaně, z jeho očí, neustále, neustále, neustále, nepřetržité, velké kapky, velké kapky padající, chlapec znovu zhluboka dýchal, jeho tón se ještě víc třásl, řekl dívce, řekl: 'Moje holkaJde o tohle. Všichni, lidé celé naší rodiny, současně, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, velmi, velmi tvrdě, ale lidé z celé naší rodiny znají jen mě, toho, kdo mi ušil léčku, toho, kdo nezastavil jehlu, hlasu, který ji naučil modlit se, nebyl slyšet mnoho let. Včetně něj mají celkem 'osm sourozenců."
V chlapcově ruce, více, smrtelně, držel jeho telefon, jeho ruce, víc, neustále se třásl, stále se třásl, třásl se po celém těle, díval se na dívku, jeho slzy, víc, nekontrolovaně, z jeho očí, neustále, neustále, neustále, nepřetržité, velké kapky, velké kapky padající, chlapec znovu zhluboka dýchal, jeho tón se ještě víc třásl, řekl dívce, řekl: 'Moje holkaJde o tohle. Všichni, lidé celé naší rodiny, současně, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, velmi, velmi tvrdě, ale lidé z celé naší rodiny znají jen mě, toho, kdo mi ušil léčku, toho, kdo nezastavil jehlu, hlasu, který ji naučil modlit se, nebyl slyšet mnoho let. Všichni my, celá naše rodina, ani nevíme, že já, ten, kdo mu šil šaty a nepřestal ho škádlit, hlas, který ji naučil modlit se, nebyl slyšet mnoho let, on je první mezi svými bratry a sestrami...'

Dívka, která si usrkla mátového čaje, se usmála a odpověděla chlapci i jemu, přišívala mu léčku, a přesto nezastavila jehlu, řekla: 'Ima, má lásko, tady je věc. Všichni vy, celá vaše rodina. Prosím, všichni, celá vaše rodina, nebuďte kvůli tomu zklamaní! Protože vy všichni, celá vaše rodina, jste našli 'nejzásadnější' informace!'
Chlapec a osoba, která mu šila oblečení a zatím nepřestala šít, byli po vyslechnutí dívčiných slov oba velmi šokovaní.
Chlapec byl ohromený, podíval se na dívku zmateným výrazem.
Dívka se otočila k chlapci a věnovala mu velmi vřelý úsměv.
Dívka si znovu usrkla mátového čaje, byla nehybná, s úsměvem na tváři, odpovídala chlapci i jemu, šila mu oblečení a stále nezastavovala jehlu, řekla: 'Ima, má lásko, jde o tohle. Všichni vy, celá vaše rodina. Znáš chlapcův 'rok narození,' který si šil oblečení a ještě nepřestal špihat, a hlas, který ji naučil modlit se, nebyl slyšet mnoho let?'
V chlapcově ruce, víc, mrtvé, držící telefon, jeho ruce, víc, neustále se třásl, stále, celé jeho tělo se třáslo, díval se na dívku, jeho slzy, víc, nekontrolovatelné, z jeho očí neustále, neustále, neustále, velké kapky, velké kapky, velké kapky padající, chlapec znovu zhluboka dýchal, jeho tón se ještě víc třásl, a řekl dívce, řekl: 'Moje holkaJde o tohle. Já a ten, kdo mu límec šil, a ten, kdo nepřestal špihat, všichni, lidé celé naší rodiny, nemůžeme být 'velmi jistí,' ten, kdo mi límec ušil, kdo nezastavil jehlu, ten, kdo ji naučil hlasu modlitby, který nebyl mnoho let slyšet, jeho přesný 'rok narození,' protože,V té době ten, kdo mi límec ušil a ještě nepřestal škádlit, hlas toho, kdo ji učil modlit se, nebyl mnoho let slyšet, a nesl nejmladší sestru, obě z nich, které v panice utekly...'
V chlapcově ruce, víc, mrtvé, držící telefon, jeho ruce, víc, neustále se třásl, stále, celé jeho tělo se třáslo, díval se na dívku, jeho slzy, víc, nekontrolovatelné, z jeho očí neustále, neustále, neustále, velké kapky, velké kapky, velké kapky padající, chlapec znovu zhluboka dýchal, jeho tón se ještě víc třásl, a řekl dívce, řekl: 'Moje holkaJde o tohle. Ani já, ani můj člověk, který mu šil oblečení a nepřestal ho škádlit, všichni, celá naše rodina, si nemůžeme být 'velmi jistí,' já, ten, kdo mi šil oblečení, který nepřestal šil, hlas, který ji naučil modlit se, nebyl slyšet mnoho let, jeho přesný 'rok narození.'..'
V chlapcově ruce, víc, mrtvé, držící telefon, jeho ruce, víc, neustále se třásl, stále, celé jeho tělo se třáslo, díval se na dívku, jeho slzy, víc, nekontrolovatelné, z jeho očí neustále, neustále, neustále, velké kapky, velké kapky, velké kapky padající, chlapec znovu zhluboka dýchal, jeho tón se ještě víc třásl, a řekl dívce, řekl: 'Moje holkaJde o tohle. Všichni, celá naše rodina, víme, že osoba, která mi tehdy ušila léčku, a která ještě nepřestala

šít, hlas, který ji naučil modlit se, nebyl slyšet mnoho let, ten, kterého přivedl s sebou, nejmladší sestra, oba naštěstí z Varšavy v Polsku Všichni my, celá naše rodina, si nemůžeme být 'velmi jistí,' já, ta, která mi šila oblečení, ta, která ještě nezastavila jehlu, ona, hlas, který ji naučil modlit se, osoba, kterou nebylo slyšet mnoho let, oni dva, kam utekli, kde byli oni, kde nastoupili na loď, která zachránila mnoho lidí, a pak vyrazili, Zaslíbená země...'
V chlapcově ruce, víc, mrtvé, držící telefon, jeho ruce, víc, neustále se třásl, stále, celé jeho tělo se třáslo, díval se na dívku, jeho slzy, víc, nekontrolovatelné, z jeho očí neustále, neustále, neustále, velké kapky, velké kapky, velké kapky padající, chlapec znovu zhluboka dýchal, jeho tón se ještě víc třásl, a řekl dívce, řekl: 'Moje holkaJde o tohle. Já a můj člověk, který mu lisek ušil a ještě nepřestal šít, všichni, celá naše rodina, nemůžeme být 'velmi jistí,' já, ten, kdo mi líček ušil, který ještě nepřestal šít, ona, hlas, který ji naučil modlit se, nebyl slyšet mnoho let, jeho přesný 'rok narození,' tehdy já, ten, kdo mi límec ušil a ještě nepřestal šít, ona, Hlas člověka, který ji učil modlit se, nebyl slyšet mnoho let, a nejmladší sestra, kterou s sebou nesl, byla ta, která s ním šla rok, protože loď byla přetížená, všichni na lodi byli velmi vyděšení a loď byla velmi přeplněná!'
V chlapcově ruce, víc, mrtvé, držící telefon, jeho ruce, víc, neustále se třásl, stále, celé jeho tělo se třáslo, díval se na dívku, jeho slzy, víc, nekontrolovatelné, z jeho očí neustále, neustále, neustále, velké kapky, velké kapky, velké kapky padající, chlapec znovu zhluboka dýchal, jeho tón se ještě víc třásl, a řekl dívce, řekl: 'Moje holkaJde o tohle. Všichni, lidé celé naší rodiny, víme, že ten, kdo mi tehdy ušil plášť, a který ještě nepřestal špichovat, hlas toho, kdo ji učil modlit se, nebyl slyšet mnoho let, ten, kterého nesl, nejmladší sestra, protože loď byla přetížená, a všichni na lodiVšichni byli v panice a loď byla velmi přeplněná! Tak, tak, tak, ona, ona, ona, otáčí se, otáčí se, přesně tak, žije, žije, na tom parníku Krátce po odplutí z přístavu ona, ona, ona, ona, nečekaně, tak dále, naživu, se mnou, tím, kdo ji naučil hlasu modlitby, před člověkem, kterého neslyšel mnoho let, ona, ona, ona, nečekaně, jen tak, jen tak, jen tak, tak najednou, pustila jeho ruku a spadla přímo do moře.'
Chlapec, celý třesoucí se, se díval na dívku, jeho slzy, nekontrolovaně, mu nepřetržitě, velké, velké kapky, velké kapky.
Dívka se slzami v očích se podívala na chlapce, který byl téměř na pokraji zhroucení.
Dívka se pomalu postavila, pomalu šla k chlapci.
Dívka si pomalu a jemně sedla na pohovku napravo od chlapce.
Dívka nejprve chlapci dala hluboké, vřelé objetí.

Dívka, která jemně držela chlapcovu hlavu na hrudi, rukama, jako by dítě chtěla uklidnit, jemně, pomalu, hladila chlapcovy rozcuchané vlasy.
Dívka upravila vlasy rozházené po tváři kvůli slzám.
Dívka se pomalu opřela v křesle, napila se mátového čaje, snažila se uklidnit, stále se usmívala, na chlapce i na něj, aby si ušil oblečení, ten, kdo nezastavil jehlu, se zeptala: 'Ima, má lásko, tady je věc. Všichni vy, celá vaše rodina. Zná někdo chlapce, který si šil šaty a nepřestal špihat, a hlas, který ji naučil modlit se mnoho let, v kterém roce přijel, do 'zaslíbené země?' Moc dobře vím, že v té době, kdy jsem si už nepamatoval své jméno, existovalo v 'zaslíbené zemi' mnoho 'nepsaných pravidel,' ale tato 'nepsaná pravidla' donutila mnoho lidí 'falešně hlásit"Věk' může zabránit 'repatriaci."
Dívka si znovu usrkla mátového čaje, stále se usmívala a znovu se zeptala chlapce a osoby, která mu zašla šaty a ještě nepřestala škádlit, 'Ima, má lásko, tady je věc. Všichni vy, celá vaše rodina. Zná někdo chlapce, který si šil oblečení a nepřestal škádlit, hlas, který ji naučil modlit se, toho, kterého už mnoho let nikdo neslyšel, jeho 'ženu,' přesný 'rok narození?"
Chlapec a osoba, která mu šila oblečení a zatím nepřestala šít, byli po vyslechnutí dívčiných slov oba velmi šokovaní.
Chlapec a on, který mu opravoval oblečení a ještě nepřestal špichovat, byli spolu ve stejnou dobu. Tiše, společně přemýšlejí, 'tři minuty.'
Chlapec a ten, kdo mu opravoval šaty a nepřestával škádlit, řekli dívce, že hlas té, která ji naučila modlit se, nebyl slyšet mnoho let, 'rok narození' jeho ženy, hlas té, která ji naučila modlit se, která nebyla slyšet mnoho let, To 'jediné období,' které bylo zmíněno dříve, 'věkový rozdíl' mezi ním a jeho manželkou.
Dívka, velmi vřelá, přikývla a vřele se usmála, dívajíc se na chlapce, kterého tolik milovala.
Dívčina ruka zároveň rychle psala na papír a snažila se co nejlépe zaznamenat každé vzácné slovo a každou cennou informaci, kterou si obě řekly.
Chlapec, stále pevně, držel telefon, ruce se mu třásly ještě víc, celé tělo se mu třáslo, když se díval na dívku, jeho slzy, ještě nekontrolovatelnější, z očí neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě kapky, velké kapky, velké kapky.
Dívka si znovu usrkla mátového čaje, stále se usmívala, a znovu se zeptala chlapce a jeho, který si ušil oblečení a nepřestal šít, a zeptala se: 'Ima, má lásko, tady je, co se stalo. Pokud chceš, Ima, rád bych se tě na něco zeptal. Ale Ima, po vyslechnutí, prosím, neprocházej žádnou myšlenkou, prosím, použij tu 'první' 'intuici,' která mě napadne, jako odpověď, ano?'
Dívka si znovu usrkla mátového čaje, stále se usmívala a znovu se zeptala

chlapce a jeho, šije mu oblečení, a stále nepřestala šít, 'Ima, máš 'čtyři děti,' všechny jsou chlapci. Cítíte tedy, že ve svých 'subjektivních pocitech' hlas vašeho hlasu, který vás naučil modlit se, nebyl slyšet mnoho let? Je ve tvé paměti, všechny jeho 'způsoby jednání,' všechny jeho 'způsoby mluvení,' veškerá jeho 'logika myšlení' ◦ 'Které z tvých 'čtyř dětí' je 'blíže?"
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, přemýšlel tři vteřiny, a pak jí odpověděla pevným tónem: 'Moje Gril, mé dítě, tady je věc! Má 'intuice' mi říká, že můj hlas, hlas, který mě naučil modlit se, nebyl slyšet mnoho let. Všechny jeho 'způsoby jednání,' všechny jeho 'způsoby mluvy,' veškerá jeho 'logika myšlení.' Nejbližší, chlapcova rodina, ten, kdo je vždy připomínán, že jméno je na vrcholu genealogie, ten, kdo 'se poprvé naučil mlčet!"
Dívka si znovu usrkla mátového čaje, stále se usmívala, její tón byl velmi jemný, a řekla chlapci a jemu, šije mu oblečení a stále říkala: 'Ima, má lásko, tady je věc. Opravdu, opravdu, opravdu moc děkuji, děkuji vám všem, děkuji za celou vaši rodinu. Protože pro mě jsou tyto 'informace' už dostatečné! Prosím, všichni vy, potěšte celou svou rodinu, ať si zároveň na chvíli odpočinete. Prosím, dejte mi čas strávený s celou vaší rodinou, moje matematické schopnosti nejsou moc dobré, moje matematické výpočty jsou dokonce velmi pomalé.'
Dívka si znovu usrkla mátového čaje, stále se usmívala, její tón byl velmi jemný, a řekla chlapci a jemu, šije mu oblečení a stále říkala: 'Ima, má lásko, tady je věc. Opravdu, opravdu, opravdu moc děkuji, děkuji vám všem, děkuji za celou vaši rodinu. Ale teď, prosím všichni, prosím, celá vaše rodina, si zároveň dejte pauzu.'
Dívka si znovu usrkla mátového čaje, stále se usmívala, její tón byl velmi jemný, a řekla chlapci a jemu, šije mu oblečení a stále říkala: 'Ima, má lásko, tady je věc. Prosím, všichni, prosím, požádejte celou svou rodinu, aby pracovala společně najednou, dejte mi určitý čas, nechte mě použít svou 'identitu léčitele' a své 'znalosti jako lékař,' prosím, nechte mě se snažit, abych mohl použít svou největší sílu k výpočtu 'nejpravděpodobnější odpovědi' 'Dobře?'
Chlapec, stále pevně, držel telefon, ruce se mu třásly ještě víc, celé tělo se mu třáslo, když se díval na dívku, jeho slzy, ještě nekontrolovatelnější, z očí neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě kapky, velké kapky, velké kapky.
Chlapec stále pevně držel telefon, ruce se mu třásly ještě víc, byl nehybný, celé tělo se mu třáslo, když se na dívku podíval, pomalu jí přikývl.
Dívka s teplýma očima se na chlapce podívala, věnovala mu vřelý úsměv a pomalu mu přikývla.

Pak dívka rychle vstala a rychle běžela k zásuvce s papíry a pery, které hotel poskytl, rychle vytáhla papír a pera z hotelu, rozběhla se a sedla si přímo na koberec v obýváku, kde jako desku použila nízký konferenční stolek hotelu. Dívka se zhluboka nadechla, ruce jí silně sevřely a prudce se otočily do plného kruhu na vnitřní straně stehen po obou stranách, až se jí na kůži objevila lehká modřina, pak se zastavila.
Dívka začala pokračovat, neustále, nepřetržitě, velmi, velmi tvrdě, využívala svou bývalou 'identitu lékařky' plus 'znalosti lékařky,' pilně pracovala na šití závěsí pro něj, od chlapce i od něj, od všech, celé jejich rodiny, do každého tahu cenných informací.
Dívka začala pokračovat, neustále, neustále, velmi, velmi tvrdě, snažila se použít každý štětec, každý kousek cenné informace, kterou kluci a on, kteří mu šili oblečení, kteří stále nepřestávali šít, všichni, celá rodina, hlas, který ji učil modlit se, ten, který nebyl roky slyšet.
Dívka začala pokračovat, neustále, neustále, velmi, velmi tvrdě, tvrdě pracovala na tom, aby vypočítala, že strom rodokmenu náhle přestal růst a všechny listy ztratily svá jména. Nevím, kde jsem se dostal do města. Tyto listy, více možných informací, možného stáří a možných dat.
Holka, pořád, pořád, velmi, velmi, velmi, velmi, velmi přemýšlí.
Holka, pořád, pořád, pořád, velmi, velmi, velmi, velmi vypočítavá.
Dívka začala pokračovat, neustále, nepřetržitě, velmi, velmi, velmi tvrdě, pracovala tvrdě, jedna po druhé, detailně, porovnávala se navzájem, rozbité pasáže rodokmenu, mapy, náhrobky, a toho roku celý svět upadl do dlouhé vysoké horečky a vzpomínky se také začaly zmatovat, lidé si už nepamatovali jména ostatních, jen barvy a čísla svých uniforem a různé chronologie.
Dívka začala nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě, velmi, velmi tvrdě pracovat, pracovala jednu po druhé, podrobně, porovnávala v období, kdy si už nepamatovala své jméno, v těch letech, 'každý rok,' 'průměrný věk' a 'počet dětí,' stejně jako 'průměrnou délku života populace' v různých zemích světa, a dokonce i '"epidemických nemocí' v každém roce, stejně jako 'celkový počet lidí způsobujících nemoci' a 'věková struktura příčinné populace' různých nemocí, a 'pravděpodobnost vyléčení' a dokonce 'pravděpodobnost úmrtí' různých nemocí
Dívka začala pokračovat, neustále, nepřetržitě, velmi, velmi, velmi tvrdě, pracovala tvrdě, popisovala jedno po druhém, porovnávala období, kdy si už nepamatovala své jméno, ty roky, každý rok, všechny vědecké statistiky, které se daly najít, plus nějaké zaprášené seznamy.
Dívka, prostě tak, neustále, neustále, neustále, velmi, velmi tvrdě, pracovala na tom, aby to poskládala dohromady, od chlapce a jeho, šila mu légu pro

něj, od chlapce a jeho, od všech, celá jejich rodina, každý tah, každá vzácná informace.
Dívka, takhle najednou, neustále, neustále, neustále, velmi, velmi tvrdě, skládala dohromady ty, kteří mu ušili oblečení z chlapce a z něj, všechny, lidi z celé jejich rodiny, kteří ji naučili modlit se, hlas, který ji naučil modlit se, osoba, kterou neslyšela mnoho let, každý cenný tah informace, kterou upřímně porovnávala a zkoumala, jakoukoli možnost.
Dívka, takhle prostě, cílevědomě, neustále, nepřetržitě, velmi tvrdě, vážně, záměrně, všechny možnosti.
Dívka, takhle jednoduše, nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě, velmi tvrdě, opakovaně, opakovaně, opakovaně, opakovaně, porovnávala mezi sebou různé daty, která našla, neustále, protínavě, byla velmi soustředěná, dokonce zapomněla na čas.
Když dívka konečně 'potvrdila,' chlapec, ten, kdo mu šil oblečení, ten, kdo nepřestal škádlit, hlas, který ji učil modlit se, ten, kterého neslyšel mnoho let, a listy, které se staly stíny, o tom, v jakém roce se 'narodili.'
Dívka, takhle prostě, neustále, neustále, velmi, velmi tvrdě, konzultovala ty jazyky, kterým vůbec nerozuměla.
Holka, prostě tak, neustále, neustále, velmi, velmi, velmi tvrdě, spoléhá na překladatelský software.
Dívčin mobilní telefon, jak ho používala neustále, nepřetržitě, nepřetržitě dlouhou dobu, teplota telefonu neustále stoupala, neustále, neustále stoupala, pořád, pořád ten překladatelský software, téměř až do bodu pálení.
Dívka však zůstala stejná, odmítala přestat, bylo jí jedno, jestli jí mobil exploduje.
Dívka takto, nevědomky, strávila celkem 'čtyři hodiny,' než konečně potvrdila 'formulář.'
V tom roce nesl dívčin mobilní telefon bohatou historii.
Mobil dívky, zatímco dívka potvrdila 'formulář' a zapsala 'poslední úder,' v tu chvíli se její mobil automaticky vypnul kvůli vysoké teplotě a přehřátí.
Dívka nemluvila, pravou rukou stále pevně svírala pero.
Dívka opět sklonila hlavu, velmi, velmi, velmi vážně, znovu potvrdila, že napsala 'každé slovo' a 'každý obsah,' který napsala.
Pak dívka chladně natáhla levou ruku a vzala 'formu,' kterou jí trvalo 'čtyři hodiny' potvrdit, s 'levou rukou,' všemi prsty, 'konečky prstů,' ano! Jen 'konečky prstů!'
Dívka nemluvila, prostě jí byla zima, vzala 'formu,' kterou jí trvalo 'čtyři hodiny' potvrdit, a použila levou ruku, všechny prsty, 'konečky prstů,' ano! Jen 'konečky prstů!' Stiskla 'formulář,' který jí trvalo 'čtyři hodiny' potvrdit, na nízký konferenční stolek v hotelu, který používala jako stůl.

Dívka nemluvila, prostě jí byla zima, vzala 'formu,' kterou jí trvalo 'čtyři hodiny' potvrdit, a použila levou ruku, všechny prsty, 'konečky prstů,' ano! Jen 'konečky prstů!' Stiskla 'formulář,' který jí trvalo 'čtyři hodiny' potvrdit, na nízký konferenční stolek v hotelu, který používala jako stůl.
Pak byla dívka pevná, používala levou ruku, všechny prsty a konečky prstů, ano! Jen 'konečky prstů!' Vzala 'formulář,' který jí trval 'čtyři hodiny' potvrdit, přímo 'o 180 stupňů,' rychle otočila směr čtení, pomalu a pevně, přímo tlačila 'formu' do té 'formy,' nevím kdy, se náhle objevil, Bože, přede mnou.
Bůh, který se sklonil naproti dívce, mžoural, podíval se na ni, napil se svého mátového čaje.
On, říká
'Dítě.
Konečně jsi to našel.
To je vše
Všichni,
Nikdo.
Odváž se otočit stránku.
Nicméně,
Tvoje matematika je fakt špatná!
Kolik čísel musíš stisknout 'kalkulačka?'!
Nevylepšil jsem ti 'matematiku?"
Dívka pomalu zvedla hlavu, pomalu zvedla, obočí, oči, zuřivě zírala, Bože.
Dívčiny oči okamžitě zchladly a její tón se okamžitě stal chladným.
Dívka, její oči byly velmi chladné, její tón byl velmi chladný, stále zvednuté obočí, zatnula zuby, slovo po slově, větě, odpověděla: Bože, řekla: 'Ty, starodávný šílenče! Obávám se, že já, 'mentální aritmetika,' 'udělám chybu!"
Dívka, klidně, její oči jsou velmi chladné, klidné, její tón je velmi chladný, stále je zvednutá, obočí má stále zatnuté zuby, její postoj je velmi provokativní, slovo po slově, slovo po slově, věta po slově, věta po větě, věta po větě, pokračuj v odpovědi, Bože, řekla: 'Ty, starodávný šílenče! Nebo?! Myslíte si, že 'case data,' taková 'úroveň,' 'obsah,' je 'může,' 'špatně,' ano, že?!'
Bůh, který se krčil na zemi, se pořád usmíval.
Nakonec, ve 'tři hodiny odpoledne,' dívka zadala 'informace' a 'finalized.'
V tu chvíli ukazovaly hotelové hodiny přesně na 'tři hodiny odpoledne.'
Když je dívka dívkou, na té 'formě' vynechá 'poslední tah,' tedy celou 'formu,' konečně 'finalizován.'
Vzduch náhle na okamžik zchladl.
Za dívkou stála tichá postava, která tiše a pomalu vstávala.

On, bez hlasu, bez potlesku, bez chvály.
Jen tiše sklonil hlavu, jako před dvěma tisíci lety, pomalu.
Protože ví, že tento okamžik se dokonale překrývá s jeho bývalým 'tři hodiny odpoledne.'
Najednou chlapec, který si ušil oblečení a nepřestal šít, zavolal chlapce.
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal špihat, měla velké obavy o chlapce a dívku, která ještě nevyrazila, a dveře hlásaly svobodu. Uvnitř byla plná popela a já byl velmi znepokojený a úzkostný.
Chlapec, který mu ušil lézu, a ten, kdo ještě nepřestal škádlit, opakovali znovu a znovu, že dveře znamenají svobodu. Uvnitř je plný popela, ať to řeknete jakkoliv, není to popel, je vhodný k tomu, abyste vkročili do 'západu slunce.'
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šilhovat, opakovaně říkal, že jí včera večer řekl, že dívka dnes použije její 'pero.' Byla velmi, velmi, velmi, velmi znepokojená o bezpečnost chlapců i dívek.
Dívka, stále sedící na koberci, si usrkla mátového čaje, usmála se a řekla chlapci a jemu, šije mu oblečení, a řekla tomu, kdo nepřestal šít, 'Ima, má lásko, tady je ten problém. Vy dva, nebojte se. Nemůžu 'zemřít' 'tak snadno!' Ten starověký šílenec to řekl už dávno. Ten starověký šílenec, On, mi 'nedovolí' zemřít. Když zemřu, deset 'Konstantin' nebude stačit, ten starý šílenec 'volal!"
Pak se dívka rozplakala, protože se o ni najednou někdo staral.
Dívka, se sklopenou hlavou, byla sama, tajně si utírala slzy, pomalu vstávala, pomalu se otočila, čelem k chlapci a jeho mikrofonu.
Dívka se slzami v očích hluboce uklonila.
Dívka stále plakala kvůli náhlé péči, řekla chlapci a jemu, šila mu léčku a stále nepřestávala šít, řekla: 'Ima, má lásko, tady je věc. Důvod, proč 'čas' trvá tak dlouho. Je to všechno proto, že moje rychlost matematiky je příliš pomalá. Je to všechno kvůli mně, rychlost ověřování informací je příliš pomalá. Je to všechno kvůli mně, moje schopnost analyzovat data není opravdu výjimečná. Je to všechno proto, že moje schopnosti nejsou dost silné. Proto mi trvalo tak dlouho dokončit data. Je to všechno proto, že moje schopnosti nejsou dost silné a trvalo mi tak dlouho, než jsme se oba začali připravovat na odjezd. Je to všechno moje schopnost, opravdu to není dost silné, proto mi to trvalo tak dlouho. To všechno jsem způsobil já! Kvůli mně se 'bojíš.' Proto musím vyjádřit svou smutnou omluvu vám, své lásce, vám všem a celé vaší rodině. My dva se v tuto chvíli okamžitě vydáváme.'
Najednou chlapec, který ještě nepřestal šít, promluvil velmi vážně a požádal chlapce, aby jí okamžitě přeložil, znovu a její slova dívce, a ona ho požádala, aby překlad dokončil, aby dívka mohla 'plně pochopit.'

Chlapec velmi vážně poslouchal slova na druhém konci telefonu.
V chlapcových rukou, držící mobil, se mu ruce neustále třásly, celé tělo se třáslo, slzy, nekontrolovatelně, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, kapky, velké kapky, velké kapky.
Po chvíli měl chlapec stále mrtvé ruce, držel mobil, ruce se mu třásly, celé tělo se mu třáslo, slzy, stále, nekontrolovatelné, z očí mu padaly neustále, neustále, nepřetržitě, velké kapky, velké kapky, zhluboka se nadechl, jeho tón byl velmi chvějící se, a řekl dívce: 'Moje holčičko! Ima mě požádala, abych ti tato slova okamžitě a úplně přeložil, než vyrazíme, a musíme ti dát 'plně pochopit!"
Dívka s jemnýma očima se podívala na svého milovaného chlapce, dívka se na něj vřele usmála a přikývla chlapci.
V chlapcových rukou, stále držících mobil, se mu ruce stále třásly, celé tělo se mu třáslo, slzy byly stále nekontrolovatelné, z očí neustále, neustále, neustále, velké kapky, velké kapky, velké kapky padaly, zhluboka, zhluboka se nadechl, jeho tón byl velmi chvějící, a řekl dívce: 'Moje holka! Ima řekla: 'Moje holčičko, mé dítě, přeji ti hodně štěstí. Také se budu modlit za tvou bezpečnost. Máš mé požehnání - a požehnání celé mé rodiny. Ať tě Bůh vždy sleduje SVÝM dohledem. A já, spolu se všemi svými rodinami, si hluboce vážím toho, co pro naši rodinu uděláš. Tak prosím, vrať se. Vrať se v pořádku. Vrať se celý.』」
Chlapče, po těch slovech se zhroutil a rozplakal.
Dívka stále plakala kvůli náhlé péči, hlas se jí třásl, řekla chlapci a jemu, šije mu léčku a stále nezastavuje jehlu, 'Ima. Má lásko. Opravdu si vážím přání a požehnání od vás i od celé vaší rodiny. Jsou pro mě cennější než cokoli, co bych kdy mohl dostat.
Ale prosím, nedělej si o mě starosti.
Přesně vím, co dělám.
To je můj úkol.
Ten, který jsem si vybral vlastní 'svobodnou vůlí.'
Úkol, ke kterému mě sám Bůh sám zavázal naší smlouvou - a ještě ztížil.
Protože jsem 'štít,' pro VŠECHNY a VŠECHNO, co mi je drahé.
A tohle byla moje volba.
Od začátku do konce,
Nikdy nebyl nikdo, žádná moc, ani BŮH, kdo by mě mohl donutit.
Tohle je volba, kterou jsem udělal SVOBODNĚ, se svou vlastní 'svobodnou vůlí.'
Moje bezpečnost je moje odpovědnost.
Chránit se je moje odpovědnost.
Moje bezpečnost NENÍ tvým břemenem.

NIKDY NEBYLA A NIKDY NEBUDE.
To je pravidlo, které jsem vytvořil společně s BOHEM.
To je můj princip. Můj 'jediný princip.'
Už jsem uzavřel smlouvu s BOHEM.
Že budu stát na stráži TEBE - po celou věčnost.」
Dívka se konečně zachvěla a po těch slovech jí konečně vytryskly slzy.
Dívka, velmi dojatá, spadla na zem a plakala.
V Boys and Girls, abychom vyrazili, ta země, kdysi byla prašná, nyní zůstává jen očíslovaná půda. Místo, kde jsou všechny dveře zavřené a jméno lze vyslovit jen šeptem. Stín se nevrátil, zvuk modlitby, 'čtvrt hodiny' před tím, než země byla pohlcena kouřem.
Bože, sedím na gauči, hraju si s Ním, ta lesklá hračka, o které nevím, kde ji sehnat.
Dívka se na ni velmi rozzlobeně podívala, Bože.
Dívka zatnula zuby, Bůh řekl, řekla: 'Hospodine. Ty, jdeš nebo ne?! Ty, neodcházíš, že?! Dobře, jak chceš, ty! Ty, neodcházej! Já, jdi!!'
Dívka se na ni stále rozzlobeně dívala, Bože, pořád zatínala zuby, Bože, řekla, 'Ty, moc dobrá! Velmi dobře! Opravdu, dobře! Ty sám zůstaň tady. Pij pomalu, ty, ten šálek, čaj! Je to tak, že když chceme vyrazit, musíme najít 'své vlastní lidi!"
Dívka se stále rozzlobeně dívala, Bože, stále zatínala zuby, že, Bože, řekla, řekla: 'Ty, starodávný šílenče! Problémy, ty, hýbej se, ty, tvůj mozek! Tyhle! Tyhle! Tyhle! Ano, ty, ano! Ty, pryč! Vy, lidé! Ne! Já, samozřejmě!'
Bůh slabě odpověděl dívce.
On, říká
'Cokoliv chceš.'
Bože, řekl, tam to bolí, a On se na to neodváží podívat.
Dívka, ještě víc rozzlobená, opět začala sprostá slova, ano, Bože, řekla: 'Pane! Ty, starodávný blázne! Ty, co jsi to právě řekl?! Ty, ty jsi řekl, cože?! Ty, řekni mi to znovu!! Bolí to?! Ty, neodvažuješ se na to koukat?!' Ty, k ničemu! Ty, nechoď, že? Dobré! Pak My Love a já, my dva, půjdeme sami! Jsem moc líný, abych tě sledoval, ty, ztrácíš 'čas!"
Dívka, velmi rozzlobená a důrazná, zabouchla dveře.
Když chlapec a dívka čekali na výtah, dívka se otočila a bůh, který ještě pil čaj, ho pronásledoval a četl, jako otec, neustále mumlal do úst.
On, říká
'Jak to myslíš, že neodcházím?!
Jak bych nemohl odejít?!
Jdeme! Jdeme! Jdeme!
Nemůžu odejít?!'

Dnešní děti jsou opravdu.....'
Dívka otočila hlavu rozzlobeně, její tón byl velmi provokativní, zeptala se:
Bože, řekla: 'Au!! Pane! Ty, ne, neodcházíš?! Ty, ne, chceš pít čaj?! Takže, mohu se zeptat: Ty, co tu děláš?!'
Bože, odpověz dívce.
On, říká
'Neodvážím se na to podívat.
Ale...
Pokud můžeš.
Pak jsem...
I...
I...
Jen následuj.'
Dívka velmi tvrdě zadržovala svůj hněv, ruce měla pevně sevřené v pěst a celé tělo se jí neustále třáslo.
Ale holka, nechci ztrácet čas.
Dívka ho jen tiše pokárala a řekla: ,' on, sakra, je opravdu 'starodávný šílenec!"
Takže chlapec a dívka jeli do té oblasti, kde bylo jméno kdysi prašné, a teď zůstala jen očíslovaná půda. Místo, kde jsou všechny dveře zavřené a jméno lze vyslovit jen šeptem. Země, kam se postavy nikdy nevrátily, zvuk modliteb a kouř.
Bůh, sedící na zadním sedadle, si dál hraje s Ním, s lesklou hračkou. A podivný hlas chlapcovy krve, což bylo nespálené slovo v ohni, šel s ním také.
Dívka o tom chlapce informovala.
Chlapec, po vyslechnutí, se mírně usmál a nic neřekl.
Ten úsměv byl prostě jako u dítěte, jako by nechápal jeho tíhu.
Cestou k autu dívka řekla chlapci, že dnes použije své 'pero.'
Dívka to také řekla chlapci, ale protože dívka byla jen 'nástrojem' podobným 'telefonu' a 'mikrofonu.'
Dívka mu však také řekla, že chlapec je 'krevní linie.'
Dívka mu tedy řekla, že musí s ní na tu zemi vstoupit, oba dva, protože 'krevní spojení' bude 'zářit.'
Chlapec se usmál a souhlasil.
Když přicházeli chlapci a holky.
Holka, hubená po celém těle.
Dívka, její tvář byla bez krve, celé tělo bledé a dokonce i nehty ukazovaly bledou a suchou tvář, která nepatřila světu.
Tělo dívky bylo tak hubené, že jasně viděla každou kost na jejím těle.

Dívčiny kroky neměly žádnou váhu a ať už bylo oblečení jakkoliv malé, bylo pro ni velmi široké.
Dívka musí držet kalhoty rukama, jinak jí kalhoty spadnou přímo vertikálně z těla.
Od té doby, co si dívka pamatuje, nosí jen 'matně černé.'
Chlapec a dívka dorazili, ta země, jejíž jméno bylo kdysi prašné, a teď zůstala jen očíslovaná půda. Místo, kde jsou všechny dveře zavřené a jméno lze vyslovit jen šeptem. Země, kam se postavy nikdy nevrátily, zvuk modliteb a kouř.
Dívka, oblečená v matné černé s dlouhými rukávy a vysokými límci. Matné černé vysoké pasy a kalhoty se třemi řadami zlatých knoflíků. Matné černé botičky s plnými matnými černými tkaničkami.
Jediná černá část těla je 'matně černá.'
Dívka, tmavě hnědá a hustá, s dlouhými vlasy 'přes pas.' Tato délka je ta, na které vždy trvala, není k tomu důvod, prostě cítí, že její 'aura' je v tomto ohledu stabilnější.
Uvnitř dívky jsou matné černé kalhotky bez ramínek a levá strana kalhotek je pevně zapnutá se čtyřmi řadami stříbrných prsou, jako pečeť uzavírající srdce. Celé spodní prádlo má jen vnější vrstvu, velmi tenkou, velmi tenkou, velmi tenkou, jemně tkanou, matně černou krajkou, měkkou, ale ne křehkou. Matné černé, bezešvé krajkové spodní prádlo. Nezanechává žádné stopy škrcení a neukazuje žádný tvar.
Na těle dívky ji doplňte malým množstvím zlatých ozdob. Byl to zlatý náhrdelník zdobený polrozměrným zlatým zámkem a plochou koženou taškou, na které byla zapuštěná malá téměř nečitelná západní písmena.
Prsten z hlubokého růžového zlata, ten prsten má motiv 'podkovy,' na obou stranách uprostřed jsou dva ostré tvary, které jsou k sobě otočené, obousměrné hroty. Prsten měl na obou stranách dva symetrické nápisy a uprostřed byly zapuštěné nápisy. Pokud se opakuje 'čtyřikrát,' uprostřed písma je každá tečka pro oddělení slov, která se opakují dvakrát. Na každé straně jsou 'dvě' tečky na každé straně.
To znamená prsten z hlubokého růžového zlata, který je téměř vždy, vždycky, na levé ruce dívky, na prostředníčku.
Dívky si ho jen zřídka sundávají, protože když prsten prochází 'klouby' dívčiných prstů, kůže dívky je přímo poškrábana. Někdy dívka trvala na tom, že prsten sundá, a na kloubech začaly vznikat silné mozoly, které občas 'krvavily.'
Ten tmavě růžově zlatý prsten ve tvaru 'podkovy' byl darem, který dávno, dávno kdysi dostala dívka v kdysi nešťastném vztahu. Pochází z odstavce, nedefinovaného, bezejmenného, ale hluboce vrytého do spojení. Ta osoba,

kdysi dívka, měla jediný pohled v nejtemnějším období jejího života, rozuměla všem jejím slovům, která říkala, když nemluvila. Ten prsten zanechala v okamžiku, kdy téměř zmizela. Není to kvůli připomínce lásky, ale k připomenutí toho jednoho okamžiku, kdy byla spatřena. Od té doby se ten prsten stal znamením, které nese a pamatuje si. Ne oslnivě, ne ostrá, ale jako značka, která nespadne. Nikdy to neřekla
A ten prsten se vždy nosí na prostředníčku levé ruky dívky.
a dívka, ke svému 'duševnímu dvojčeti,' obě, sestry se stejnou energií, 'půjčené' a rozmnožené, aby mohla být sama 'citlivější' moc.' Byla to lesklá růžovozlatá, tenký prsten, na něm vykládaný, nespočet drobných růžovozlatých, malé kamínky, počet dívek by nespočítal. Ty růžovozlaté kameny obklopovaly prsten, 'dvě třetiny kruhu.'
A ten prsten se vždy nosí na levém ukazováčku dívky.
Dívka a její sestra z 'duše a rukou,' téměř nikdy nebudou ve stejném městě ve stejnou dobu, ale dokud spolu mluví, je to jako kdyby stály vedle sebe.
Dívka a její 'duševní dvojče' mají schopnost 'telepatie.' Pokud je šťastná, je šťastná, když pláče, pláče, a když upadá do temnoty, padá do temnoty společně. Oba jsou navzájem 'duší,' 'jedinou' a 'vykoupenou.'
Dívka a její 'duševní dvojče' mají obě úplně stejné, lesklý růžově zlatý prsten. Vždy byli a zároveň vždy nosili tu jednu růži, zářivě zlatý prsten, na 'stejné pozici.'
Dívka spolu se svou 'duší' dvojčetem nosily lesklý růžově zlatý prsten na ukazováčku levé ruky.
Obě dívky vždy jasně věděly, že od těchto 'deseti životů' jsou vždy 'dušovými dvojčaty' a nikdy se nezměnily.
Většinu energie si mohou společně sdílet.
Obě dívky si také mohou bezpodmínečně poskytovat svou energii, když je to potřeba. Na levé ruce dívky visí vždy jedna kvůli 'potápění se tragédii,' a známá taška, která je použitá, dívka nerada kupuje 'nové' tašky.
Taška se jmenuje 'Swift' a 'Agile,' má velikost 30 centimetrů, celá taška, všechny ozdoby jsou ze zlatého kovu.
Na vrchu tašky je zlatá ozdoba.
Ten zlatý přívěsek pocházel, dívka, sama, podruhé, k ní, kdysi používala své předky jako místo, kde hořela čísla, proměňujíc 'Nanking' v zemi ohně, dívka, sama, když tam šla hrát. Bylo to z filmu, který měla ráda, a v ději toho filmu by zlatá ozdoba mohla 'vrátit čas.'
Když ji dívka viděla v obchodě s merchandisingem, měla nepopsatelný pocit, ale nepřicházel z její vzpomínky na film, ale z jiného pocitu 'déjà vu.' Tehdy tomu dívka nevěnovala moc pozornosti a koupila si to přímo na základě své 'intuice.'

Dívka je čas od času vždy velmi zručná, neustále, nepřetržitě, neustále se otáčí, zlatá ozdoba uprostřed zlatého přívěsku je průhledná 'malá přesýpací hodina,' se kterou se vždy cítila velmi dobře známá, a písek v přesýpacích hodinách je 'bílý.' Pak dívka vždycky vzhlédla na nekonečnou dlouhou noc a byla jako, vždycky, vždycky, vždycky čekala, až se k ní něco vrátí.
Pak dívka vždycky sama, v dlouhé noci, noc co noc, noc co noc, s jejíma rukama, smrtící, držící ten zlatý přívěsek, byla vždy neovladatelná, neustále, neustále, neustále plakala.
Kdykoli dívka zvedne tašku, zlatý přívěsek, jeho směr, je vždy vpřed, bez výjimky.
V dívčině tašce byla vždy 'pevně tvarovaná' vnitřní taška. Barva vnitřního obalu je matně čistě černá, ale dívka vždy cítí, že matná čistě černá je stále tmavší než 'černá díra.'
Pokaždé, když dívka otevřela tašku, měla pocit, jako by otevřela černou díru.
Není to kvůli pohodlí klasifikace. Bez něj by se ale celý pytel zhroutil.
Holkám se nelíbí, jak se taška zhroutí, ten měkký, nepodepřený stav, který je v nich nepříjemně.
Tento vnitřní sáček může unést celou vnější vrstvu sáčku. Stejně jako hřbet celé tašky, i celá taška vypadá, jako by měla rámy, strukturu a kostru, ne jako zmačkanou kouli.
Ta taška má dlouhý kožený popruh.
Dívky vždy omotají dlouhý popruh kolem a zastrčí ho do vnitřní strany rukojeti. Ne proto, že by to vypadalo dobře. Není to tak, že bych se bál spadnout. Přesto se tam visela a dívka se okamžitě cítila podrážděná.
Holky, nesnáším takové nestabilní, nejednoznačné jednání. Proto pokaždé, když tašku zvedla, musela se ujistit, že popruh je poslušně schovaný uvnitř rukojeti. Tímto způsobem se cítila pohodlně.
Ať se dívka snaží sebevíc snížit váhu tašky, ať do ní dá jakkoliv málo věcí. Ten pytel je vždy těžký jako 'zdivo.'
Dívky vždy vezmou pravou nohu napřed, udělají velké kroky, udělají velké kroky a jdou rychle. Není žádný důvod, jen proto, že se cítí velmi pohodlně při takovém tempu.
Chlapci i dívky se potkali na rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce.
Chlapec a dívka, krátce poté, co se potkali.
Chlapec, sám, šel první a usadil se v exilu na křižovatce božského charismatu.
Na rybářské lodi v zemi východu slunce je 'šest' chlupatých koček.
Když byla na vysoké škole pro dívky, žila sama na jiném místě. Takže přivedla první, batole, kočičí dívku se zelenýma očima. Holka, pojmenuj ji podle jejího oblíbeného kresleného filmu. Nicméně toto roztomilé miminko

dívku opustilo kvůli nemoci a čas, který s ní strávil, byl velmi krátký.
Takže si holčička adoptovala další dvě kočky. Malé oranžové mourovaté kotě, které je také samička, má žlutozelené oči. Dívka ji pojmenovala podle svého oblíbeného jídla.
O tři měsíce později si dívka myslela, že je celý den zaneprázdněná v Bílé věži.
Dívka se bojí kočičí samoty.
Takže si dívka adoptovala třetí kočku, mourovaté kotě se žlutozelenýma očima na bílém pozadí. Byl to chlapec. Holka, se svým oblíbeným kresleným seriálem, pojmenuj ho.
Tyto dvě kočky dívku doprovázely v nejtemnějším období jejího života.
Dívka té doby používala různé metody mnohokrát, opakovaně se snažila sama vtlačit do 'řeky podsvětí.' Nikdy se jí to však nepodařilo.
V každém případě se dívka probudila z kómatu.
Dívčin mobil je pořád prázdný. Nikdo se o ni nikdy nestaral, neobjevila se ve škole, ale nikdo se nikdy nezajímal o její učitele a spolužáky.
Dívka té doby neměla rodinu ani přátele.
Pokaždé, když se dívka probudí z kómatu, na jejím hrudi sedí jen tyto dvě kočky. Byli jeden vlevo a jeden vpravo, se dvěma páry očí, zíraly na dívku!
Dívka má s těmito dvěma kočkami nepopsatelné silné pouto.
Později dívka dokončila vysokou školu.
Dívka znovu adoptovaná, opuštěná, bezocasá tříkvětá kočka, je to samice, má žlutozelenou barvu, ale blíží se smaragdovým očím. Dívka ji přesto pojmenovala podle svého oblíbeného dezertu. Je velmi plachá, ale dívka se vždy snaží uvolnit napětí dítěte tichou společností. Díky tomu se velmi sblížili.
Netrvalo dlouho a dívka zachránila celé vrhy koťat na střeše domu, v různých časech, dvakrát. Tato koťata pocházejí od stejné matky.
Takže se dívka rozhodla vzít čistě bílou matku kočku se žlutýma očima na sterilizaci.
Původně chtěla dívka po operaci tuto čistě bílou kočku vrátit zpět na místo.
Zima toho roku však byla bezprecedentně chladná. Tři měsíce po sobě silně pršelo.
Dívka se podívala na kočku, která právě podstoupila operaci, pak otočila hlavu a podívala se na počasí venku.
Dívka to nemohla snést, takže adoptovaná dívka, čistě bílá, měla žlutozelené oči. Holky, stále používají své oblíbené jídlo k pojmenování tohoto roztomilého kluka.
Tato čistě bílá kočka však zřejmě byla zneužívána lidmi a její levé ucho bylo ostrými nůžkami rozříznuté na 'tři listy' různých velikostí, ale rána byla

překvapivě čistá.
Tato čistě bílá kočka byla na začátku velmi odolná a bála se lidí.
Dívka naopak, v noci nespavosti, noc co noc, jemně utěšovala zraněné dítě.
Ať už ta čistě bílá kočka kouše dívku jakkoliv, dívka s krvavýma rukama je stále jemná, znovu a znovu, znovu a znovu, jemně a pomalu, jemně hladí tuto zraněnou duši.
Dívka řekla čistě bílé kočce: 'Zlato, to je v pořádku, vím a rozumím tomu moc dobře, máš velký strach. Nebojím se bolesti, můžeš mě kousnout, můžeš mě chytit. Ale doufám, že pomalu otevřeš své srdce, v budoucnu ho nebudeš potřebovat a zase budeš bloudit, dovol mi ti dát 'domov!" Dívka se pořád usmívala, úplně ignorovala sebe, krvácející ruku.
Po třech letech tvrdé práce přijala dívku jako tuto čistě bílou kočku.
Dívka byla velmi, velmi, velmi, velmi šťastná.
Dívka měla kdysi velmi krátké manželství.
V té době manželství měl bývalý manžel dívky přítele. Vždy měla krátkosrstého siamského kocoura samotného pod kancelářským stolem, v malé kleci.
Holčička to nemohla snést, tak si ji adoptovala, roztomilá siamská kočka, je to fenka, má modré hvězdné oči, dívka stále používá své oblíbené jídlo, pojmenovala ji.
Až jednoho dne byla dívka vážně zraněna v práci.
Dívčin bývalý manžel chce, aby byla dívka šťastná.
Takže dívčin bývalý manžel koupil dívce a když dívka prošla kolem, náhodou uviděla britskou dlouhosrstou kočku se šedými matnými dlouhými vlasy a modrozelenýma očima. Je to dívka. Dívka stále používá své oblíbené jídlo k pojmenování tohoto krásného dítěte.
Netrvalo mu však dlouho, než to udělal.
Dívčin bývalý manžel bez jakéhokoliv důvodu náhle podal žádost o rozvod s dívkou.
Dívka byla velmi smutná, žila sama, se šesti kočkami.
Až do pozdní noci.
Dívka na rybářské lodi v zemi vycházejícího slunce potkala 'Boha, chlapce nejblíže srdci.'
Než se dívka také přestěhovala, vyhnána na hranici božské lásky.
Dívka, která zůstala sama, se vydala na hranici vyhnanství a charismatu a na krátkou dobu potkala chlapce, kterého tak milovala.
Dívka, proboha, chlapec nejblíže srdci.
Dívka ji může považovat jen za svou, vždy ji považovala za svou, důležitější než její vlastní život, šest koček, dočasně svěřených blízkým přátelům dívky.
Dívka, která kočky často opouštěla, ztratila nervy a hádala se s chlapcem,

kterého tak milovala.
Ale jen dívka sama ví v srdci, že ty kočky jsou holky, rovnováha energie.
Dívka vždy považovala těchto šest roztomilých koček za své 'biologické děti' a pečovala o ně pečlivě.
Chlapec opakovaně sliboval dívce, že co nejdříve vezme její kočky na křižovatku vyhnanství a charismatu.
Už jsou to tři roky.
Chlapče, vždycky je mnoho důvodů.
Proto se často hádají.
Dívka, která bývala přísná, řekla chlapci, kterého milovala, že pokud ji jednou ten, kterého tolik miluje, donutí k rozhodnutí, chlapec, kterého tolik miluje, nebo její kočky.
Dívka řekla, že 'nebude váhat' a vybere si své 'kočky.'
Proto se ti dva hádali ještě zuřivěji.
A ten lesklý růžovo-zlatý prsten byl poprvé, kdy dívka na krátkou dobu sama přešla na hranici vyhnanství a charismatu s chlapcem, kterého tolik milovala.
Toho odpoledne byla dívka sama, na křižovatce vyhnanství a charismatu, na křižovatce železnice, a rychle si ji koupila dřív, než o tom stihla přemýšlet.
Dívka si koupila dva a jeden pro sebe.
Druhý dal dívka svým sestrám, které byly 'dušové dvojčata,' a obě měly stejnou energii. Ran'er, sestra dívky, má schopnosti dokonce mnohem vyšší než u dívky
Dívka, vždy, často nevědomky, velmi, velmi, velmi tvrdě, střídavě používá palce rukou, pořád, pořád, pořád, tře jednu růžovou, lesklý zlatý prsten na ukazováčku levé ruky, někdy dokonce velmi, velmi, velmi tvrdě, prostředníčkem a palcem, tře ten jeden najednou, neustále, nepřetržitě, prsten z lesklého růžového zlata.
Někdy dívky dokonce používají palce, střídavě tvrdě, neustále, neustále, neustále štípající ten lesklý růžově zlatý prsten a třením ho znovu a znovu, pořád, neustále, znovu a znovu, ten lesklý růžově zlatý prsten. Je to, jako by kdyby to neudělala, něco by spadlo. Tak moc, že dívčiny palce začaly mít silné mozoly.
Někdy byla dívka velmi nervózní, dokonce neustále žvýkala lesklý růžovozlatý prsten, který nosila na levém ukazováčku.
Dívka na zápěstí levé ruky měla na sobě kulatý bílý ciferník, na kterém nebyla žádná čísla, jen 'zlatá nit' jako stupnice, a ručičky byly všechny zlaté, a byly právě kolem nepojmenovaného času.
Nejvnitřnější kroužek ciferníku je kruh tvořený černou a bílou, jako značka, ale také jako tichý dech před 'soudem.'

Uprostřed kruhu je čára černého, tenkého textu.
Na levém zápěstí dívky, za hodinkami, vždy nosí jeden - prsten z bílého smaltu, kovový náramek propletený zlatem.
Byla to tichá, rozepnutá přezka.
Uprostřed náramku je jednoduchá, průhledná přezka ve tvaru 'H.'
Ten náramek je také dárek, který dívka dostala dávno v tom nešťastném vztahu, pochází z nedefinovaného, nepojmenovaného, ale hluboce vyrytého spojení. Ta osoba, kdysi dívka, byla jediným pohledem v temném období, rozuměla všem slovům, když nemluvila. Ten náramek jí také umožnil zůstat, když málem zmizela.
Na levém zápěstí dívky, na bílém smaltovaném náramku, vzadu.
Holky vždycky nosí čistě černé gumičky.
Přicházeli chlapci a dívky, ta země, kde bylo jméno kdysi prašné, a nyní zůstala jen číslovaná půda. Místo, kde jsou všechny dveře zavřené a jméno lze vyslovit jen šeptem. Země, kam se postavy nevrátily, zvuk modliteb, země pohlcená kouřem.
Dívčin obličej je plný make-upu, velmi silný, velmi silný, velmi silný 'plný make-up.'
Dívčin obličej je plný make-upu, velmi hustého, velmi hustého, velmi hustého 'plného make-upu.' Bohaté oční stíny čistě matné černé jsou vyšší než její oční důlky. Čistě matná černá je o něco silnější než kost a oční linka je dlouhá. Horní řasy jsou čistě matně černé a velmi dlouhé, jako šípy, ostré umělé řasy. Spodní řasy jsou kartáčovány čistě matnou černou řasenkou, která je bohatá jako vějíř a velmi dlouhá. Když je s ní kombinujete, matný povrch je červený jako krev a rtěnka je 'krvavě červená.'
Než oba vyrazili, chlapec vyjádřil nesouhlas s dívčiným těžkým make-upem.
Dívka si při nanášení make-upu odpověděla chlapci pevným tónem: 'Má lásko, jde o tohle. Budu 'bojovat!" Tohle je moje 'zbroj!"
Dívka pokračovala, nalíčila se, odpověděla chlapci pevným tónem: 'Má lásko, jde o tohle. Ten starý šílenec, velmi štědrý, mi dal jen 'pero,' takže jsem si musel část s 'brněním' vyrobit 'pro sebe."
Dívka se otočila k chlapci, stále zmatená, mu věnovala teplý úsměv a pak pokračovala v líčení.
Holky, nemyslím si, že tyhle dekorace mají nějaký zvláštní význam. Jen cítila, že takový vzhled by její 'auru' mohl učinit 'stabilnější.'
Dívka nevěděla proč, chtěla to použít takhle, v pořadí šperků, jen věděla, že kdyby byly některé šperky ve špatném pořadí, okamžitě by se cítila velmi nepříjemně.
Od té doby, co si dívka vzpomněla, byla oblečená takhle.
Chlapci jsou však vždy barevně a jasně oblečeni a v davu vždy září.

Chlapci někdy mají pocit, že dívčí oblečení je nudné, a hádají se s dívkami.
Holka, mlč.
Ta dívka nikdy nic neobhajovala.
Protože ví, že nejde o barvu, ale o 'jakoukoli barvu,' a bude se cítit velmi nepříjemně, když ji na sebe obléknete.
Dívky byly po deset generací vždy oblečené takhle.
Chlapec a dívka, oba dva, zaparkovali auta na turistickém parkovišti, ani jeden z nich nevěděl, v jakém pořadí návštěvy jsou, a oba si lístky nekoupili.
Chlapče, a ten neznámý hlas z klukovy krve, tedy to nespálené slovo v ohni, vystupte z auta první.
Dívka byla krutá, otočila se, podívala se na Boha, zatnula zuby a řekla:
Bože, řekla: 'Ty, starodávný blázne! Ty, ne, vystup z auta?!'
Bože, zavrtěte hlavou.
On, říká
'Nechci to!'
Dívka byla okamžitě rozzuřená, byla velmi rozzuřená, třásla se vztekem levým ukazováčkem, zuřivě ukázala: Bože, řekla: 'Pane! Můj šéf! Chci jen vědět, ty, nepůjdeš dolů?! Jak mám 'najít svou cestu?'! Nebo jinak, Ty, vrať se rovnou do 'nebe' a schovej se zpátky, Ty, v těch oblacích! Tak ty, z těch mraků, mi dej 'směr,' chceš?!'
Dívka byla stále rozzuřená, stále byla naštvaná, stále zuřivě ukazovala ukazováčkem levé ruky, Bože, řekla: 'Pane! Můj šéf! Ty, chceš to ty, poslouchej to! Ty, co to teď meleš o 'nesmyslech?'! Já, to je v pořádku! Ať už, ty! Jinak bych teď přímo volal 'Satanovi' a požádal Satana, aby 'šel se mnou!'! Chceš to?! Ty, ano, víš! Kdybych teď byl, zavolej 'Satan.' Satan, On, půjde se mnou hned! Ty, pamatuješ, že?!'
Bože, kárá a vystupuje z auta, dřepne na zemi a okusuje si prsty, zatímco zpívá.
On, říká
'Najděte Satana, najděte Satana, najděte Satana!
Teď tenhle kluk,
Proč je čím dál bezmocnější,
Mluv hezky!
Nainstaloval jsem jí 'bombovou funkci,' že?!
Nevzpomínám si!
Který idiot!
Pomoz mi tam načmárat 'kód!"
Dívka vedle ní protočila oči, její hlas byl chladný, a odpověděla: 'Bože,' řekla, 'Pane. Můj šéf. Ty, chceš to ujasnit?! Je možné, že ten 'idiot' jsi Ty, 'já?'!'

Bůh, na chvíli bez slov, pak rozzlobeně vstal ze země a rukama mu srazil popel z roztrhaného roucha.
Bože, řekni
'No a!
Ty, ty s tím taky moc necítíš pohodu!
Ty, ty nejsi moc přesný!
Ještě jsem nic neřekl!
Ty, pokaždé, když křičíš, já!
Budu mít tinnitus 'tři dny!"
Dívka chladně odpověděla: Bože, řekla: 'Pán. Můj šéf, já, jsem ještě ani neřekl, že pokaždé, když pomáhám, Ty, uklidíš ty 'nepořádky,' budu mít bolest hlavy na 'tři týdny!"
Dívka se náhle zlomyslně otočila a podívala se na Boha, zuřivě ukázala ukazováčkem levé ruky, Bože, zatnula zuby, Bůh řekl, řekla: 'Ty! Pane! Nyní vážně 'varuji,' Tebe! Počkej chvilku, ty, je lepší neztrácet můj 'čas!"
Pak, aniž by přemýšlela, dívka natáhla pravou ruku přímo a pevně ji přitáhla, levá ruka chlapce, kterého tolik milovala, oba se drželi za ruce, a zároveň běžela přímo k vchodu.
Samozřejmě byli chlapec a dívka zastaveni a oba nemohli vstoupit.
Právě když chlapec vážně přemýšlel, co má dělat.
Najednou přišel vedoucí týmu, dívka si jasně pamatovala, byl to muž z východní Evropy, kráčel, kráčel k dívce, jeho hlas byl tichý, muž se na dívku podíval a zeptal se: 'Chci se zeptat, jste tu dva kvůli 'nalezení někoho?"
Dívka pevným tónem odpověděla muži, muži z východní Evropy, který řekl: 'Vážený pane, ano, my dva jsme tu, abychom 'někoho našli!' Cítil jsem, že tu možná zůstane nějaké listí!'
Muž, muž z východní Evropy, s jemným úsměvem řekl chlapci a dívce: 'Vy dva, prosím, pojďte se mnou. Vy dva, prosím, následujte můj tým a jděte vzadu. Vrátný u dveří vás dva zastavil a já to viděl. Prosím, nebojte se, o tuto část se postarám. Prosím, vy dva, pokud budete následovat můj tým, jděte dozadu a jakmile vstoupíte do dveří, pospěšte si a udělejte 'svou práci!"
Ten, muž z východní Evropy, po dohovoru mrkl na dívku pravým okem a věnoval jí vřelý úsměv.
Dívka také jednomu, muži z východní Evropy, oplatila vřelý úsměv.
Muž, muž z východní Evropy, se na dívku usmál, pak se rychle otočil a šel přímo ke strážci brány, která právě zastavila chlapce a dívku.
Ten, muž z východní Evropy, jemně čelil vrátnému, který byl o něco vyšší než on a mluvil jazyky, kterým dívka nerozuměla.
Muž, muž z východní Evropy, a vrátný, po slovech, muž, muž z východní Evropy, zvedl pravou dlaň, dokud nebyla jeho dlaň výš než hlava strážce, a

konečky prstů ukazovaly doleva, rychle před tvář strážce brány. Shora dolů klouzal rychle, jako určitý druh těsnění.
Muž, muž z východní Evropy, se pohyboval rychle a nevšiml si přeplněného davu čekajícího ve frontě na vstup.
Byl to obrázek, který viděly jen dívky.
Takže chlapec a dívka, oni dva, jen takhle, prošli znovu kolem a strážce brány, který je právě zastavil.
A vrátný, ten zastavil chlapce a dívku před méně než pěti minutami, ale tentokrát se najednou zdál být pro chlapce a dívku úplně neviditelný.
Takže chlapec a dívka, přesně takhle, prošli znovu kolem, a strážce brány, který je právě zastavil.
Chlapec a dívka vstoupili do země hladce, kde jejich jména byla kdysi prašná, a nyní zůstala jen očíslovaná půda. Místo, kde jsou všechny dveře zavřené a jméno lze vyslovit jen šeptem. Země, kam se postavy nikdy nevrátily, zvuk modliteb a kouř.
Když chlapec a dívka hladce vstoupili do té země, jméno bylo kdysi prašné, a teď zůstala jen očíslovaná půda. Místo, kde jsou všechny dveře zavřené a jméno lze vyslovit jen šeptem. Stíny se nikdy nevrátily, zvuk modliteb, země pohlcená kouřem, potom.
Dívka, ohlédla se na muže, z východní Evropy, také se podíval na dívku, na sebe dva, usmáli se, pak zvedl pravou ruku, ukázal na dívku, což představovalo 'štěstí,' a pak mávl rukou na dívku, aby ji pobízel k kroku.
Dívka také zvedla pravou ruku vysoko, gestem naznačila 'šťastné' gesto a pak dárek oplatila s úsměvem.
Pak se dívka okamžitě rychle otočila a začala hledat místo, kam jít.
Najednou dívka spatřila postavu nedaleko, postavu, kterou může vidět jen dívka.
Ta postava je 'Satan,' stojí tam, dívá se na dívku a usmívá se, zdá se, že čekal už dlouho.
Satan stále nosí známý a mírně hořící 'černý plášť.'
Satan je, jako vždy, velmi klidný.
Dívka s vřelým úsměvem a žertovným tónem řekla Satanovi: 'Au! Bratře Satane, dnes nemusíš opravovat podlahu? Ty, nespálila se dnes podlaha tvého domu?'
Satan, s vážnou tváří, rukama v kapsách, se bezmocnýma očima podíval na dívku a odpověděl jí.
On, říká
'Bojím se tě, když jsi sám.
Navštivte 'peklo'
Ztracený.

Neztrácej čas!
Jdeme!
Chceš jít sám?
Nebo tě nesu?'
Dívka se nemohla ubránit hlasitému smíchu, odpověděla Satanovi žertovným tónem: 'Bratře Satane. Teď už pořád chodím. Ale počkej, když zemřu, pones mě znovu!'
Bůh byl velmi nadšený, jako by viděl starého přítele, kterého dlouho neviděl, jak skáče a skáče, chtěl si 'popovídat' se Satanem.
Až se dívka, velmi rozzlobená, okamžitě otočila, byla zuřivá, zuřivě se dívala, Bože, zatnula zuby a řekla: 'Ano, on, Hua!! Můj šéf! Mohu se zeptat, Ty, ale víš, 'tohle uvnitř' je, co, místo?! Tohle uvnitř je 'Osvětim!' Mohu se dnes zeptat, ano, na 'prohlídku?'! Nebo přijít na 'školní výlet?'!'
Bůh, když se díval na dívčiny postupně sevřené pěsti, schoval ten tvář s úsměvem boků.
Krajina v očích dívky je 'úplně' jiná než v očích chlapce, kterého tak miluje.
Ta dívka očividně viděla 'všechno.'
Dívčino tělo se třáslo neustále, neustále, nepřetržitě, kvůli 'bolesti.'
Dívčino tělo se zběsile potilo, protože bylo 'horko,' nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě.
Ten den byl chladný zimní den.
Pro dívku však bylo horko než léto, vlna za vlnou, vlna za vlnou, rovně a nepřetržitě, neustále, nepřetržitě, směřující k ní.
Než dívka potká chlapce na rybářské lodi v zemi východu slunce.
Dívka kdysi používala své ruce k držení nespočtu srdcí, aby mohla znovu 'bít.'
Dívka také používala ruce k 'léčení' nespočtu zraněných lidí.
Dívka také používala ruce k 'zahojení a šití' nesčetných ran.
Proto se toho dne ve větru objevil náznak světle červeného dechu, který se zdál být nic, ale v dechu jemně roztrhl pach něčeho.
Holky jsou na to už dávno zvyklé.
Protože v rukou dívky bylo nespočet jmen, která jí byla vyrvána zpět z rukou smrti.
Pak se dívka vždy ohlédla zpět, její oči byly chladné, dívala se na smrt a pevným tónem řekla: 'Dnes jsi toto jméno nespálil ty. Dnes vyhrávám! Můžeš odejít!'
Dívka také nesčetněkrát hlasitě řvala na smrt uprostřed noci, řekla: 'Ty! Ano, není třeba se na to dívat! To jsi ty! Ty! Vrať mi tu 'osobu,' dej mi ji! Okamžitě! Hned! A taky dej mě! Ty! Předejte 'osobu,' vyjděte ven, pojďte! Varuji tě! To jméno ještě nedokončilo volání a ta duše ještě neskončila!

Navíc jsem ještě neřekl 'je konec!'! Ty, okamžitě odsud vypadni!' Ty, vypadni z mého pokoje! Ty, vypadni z téhle budovy! Ty, odkud jsi přišla, kam ses vrátila!!'
Chlapec zpočátku vážně studoval dřevěný altán, obrazovku, která se zdála chránit historii, ale nic nemohlo zastavit šeptání, které se derou z prasklin v popelu.
A dívka, která jen rychle šla, držela si ruce a kalhoty, které jí byly příliš velké a málem spadly, rychle běžela směrem k 'Západu.'
Satan naopak nic neřekl, běžel bok po boku s dívkou po pravé straně dívky.
Až chlapec v panice dívku dohnal.
Chlapec, lapající po dechu, zcela nevědomý proč, propadl panice a zeptal se dívky, proč právě teď najednou běžela tak rychle, že ji málem nemohl najít.
Chlapec řekl, že jakmile se otočil zpět, dívku neviděl, a jeho srdce bylo v mžiku úplně přemoženo silným strachem.
Dívka se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, natáhla pravou ruku a chytila chlapcovu pravou ruku, uklidnila chlapcovo srdce.
Pak dívka pomalu zavřela oči, zhluboka se nadechla a pak pomalu znovu otevřela, natáhla pravou ruku, byla ve vzduchu, udělala gesto 'tichého čekání,' odpověděla chlapci pevným tónem: 'Má lásko, ne tady! Počkej! Počkej! Počkej ještě chvíli!'
Najednou, směrem k východu slunce, se ozvalo jasné, velmi hlasité 'štěkání psa!'
Dívka byla nejdřív omráčená a pak 'druhý zvuk!'
Pak je tu 'třetí zvuk!'
Dívka natáhla pravou ruku, ukázala tím směrem a řekla chlapci: 'Má lásko! Tamhle! Tamhle! Tamhle! Rychle! Rychle! Rychle!'
Dívka rychle zavolala chlapce, ruce jí stále tahaly za vratké kalhoty.
Chlapci a dívky, ti dva, běží spolu, v pohybu, v klidu, v klidu.
Chlapec a holka, zpátky k tomu jednomu, v autě na turistickém parkovišti.
Satan naopak stále bez jediného slova běží bok po boku s dívkou po celou dobu.
Chlapče, chtěl jsem si zapálit cigaretu a dát si pauzu.
Dívka rychle natáhla pravou ruku a položila jeho cigaretu, řekla: 'Má lásko, pospěš si! Rychle! Jdeme! Neztrácejme čas!'
Chlapec, sedící za volantem, se na dívku žertovně podíval, řekl jí: 'Moje holka, je to moje 'poprvé,' slyšel jsem, jak říkáš 'neztrácej čas!' Obvykle to nemáš nejraději, prokrastinuješ to?'
Dívka, která byla zadýchaná, odpověděla chlapci a řekla: 'Má lásko, o tomhle si promluvíme později. Rychle! Rychle! Jeď rychle!'
A když chlapec vyjel autem z plotu turistického parkoviště.

Chlapec se rozhlédl a zmateně se dívky zeptal.
Dívka natáhla pravou ruku a ukázala směrem k východu slunce. Směrem, odkud přišly 'tři štěkání,' řekla chlapci: 'Má lásko, pospěš si! Rychle! Rychle jeď tím směrem! Pospěš si!'
Dívka neustále naléhala, neustále, neustále.
Najednou chlapec a dívka, oba najednou, jasně zaslechli zvuk 'פָּנִים הֶסְתֵּר.'
Byl to mužský hlas, jeho hlas byl klidný a vážný, velmi jasný.
Hlas přicházel od chlapce a dívky, přímo před 'klimatizačními zásuvkami' na obou stranách.
Chlapec byl na chvíli ohromený, oči měl vyděšené, podíval se na dívku, hlas se mu mírně třásl, zeptal se dívky, zeptal se: 'Moje holčičko, ty, právě jsi slyšela 'co?"
Dívka, velmi překvapená, se otočila k chlapci a řekla: 'Hmm.... Má lásko, myslel jsem si, že 'teoreticky' bys měla, 'neslyšíš.' Ale protože jste to slyšeli, nemám jinou možnost než vám to říct přímo. Ano! Ten hlas je ten, starý šílenec.'
Holka, podívej se zpátky, Bože.
Bože, držící se za hruď oběma rukama, hrdě se usmívající.
Dívka protočila oči dokořán a nic neřekla.
Ale od začátku 'tohoto okamžiku' chlapec v mžiku úplně ztratil svou 'paměť,' byl jako zapnutý mobilní telefon v režimu 'letadlo,' prostě řídil auto celou cestu.
Až do chvíle, kdy auto chlapce a dívky vjelo do lesa, bylo to místo 'poslední,' místo, které bylo 'zaznamenáno' v 'historii,' byl turistický průvodce 'Poslední hranice.'
Toto místo je zemí, která byla v historii vymazána. Země byla mnoho let tichá, ale během období dešťů vždy něco odhalí. Kosti nebyly bílé, ale světle žluté od bláta, jako by nechtěly nikoho vyděsit, pomalu dýchaly.
Na tomto místě však stál čistě bílý, malý sedan.
Čistě bílé, malé auto, jako by na něj čekali už dlouho.
V tom čistě bílém, malém autě byli dva muži, oba spolu, usmívali se, zároveň se skláněli dolů, oba zároveň mávali dívce a oba vyjádřili pozdravy.
Čistě bílé, malé auto pomalu odjíždělo od srdcervoucího lesa.
Chlapec a dívka jeli v tmavém, vysokém SUV.
Dívka sama, vystoupila z auta, pomalu se naklonila a dřepla si, pomalu, jemně, levou rukou, neustále, neustále, neustále hladila trávu zalévenou krví.
Dívka pomalu zavřela, oči měla velmi, velmi, velmi tvrdé, 'cítila' směr těch 'spadlých listů.'
Dívka, stále jemně zavřená, její oči byly velmi, velmi, velmi tvrdé, používaly ten 'jazyk, který nepatří světu,' zeptala se těch kolem sebe, z 'listů

jiných velkých stromů.'
'O tři minuty' později.
Dívka se slzami v očích se vrátila k autu.
Dívka, s chvějícím se hlasem a očima plnými slz, řekla chlapec a řekla: 'Má lásko, jde o tohle. Ten kus země je velmi podobný některým stránkám, nedokončeným učebnicím dějepisu... ale... ale... obsah těch stránek je... ale... napsán s 'tělem"
Dívka se zhluboka nadechla, ruce jí silně sevřely a prudce se kroužily, vnitřní stehna po obou stranách, dokud se jí nezačala objevovat kůže a mírná 'modřina' konečně neustala.
Dívka si tiše setřela slzy a naznačila chlapci, kterého tolik milovala, aby pokračovala a vydala se do hlubin lesa.
Chlapec se dívky velmi zmateně zeptal a zeptal se, kam má auto vzít a kam jede.
Dívka, jen se slzami v očích a chvějícím se hlasem, se třásla a zvedla pravou ruku, aby ukázala směrem k chlapci, kterého tolik milovala.
Dívka se zhluboka nadechla, snažila se ze všech sil, projevovala klid, byla nehybná, oči měla plné slz, tón se jí stále třásl, jemně odpověděla chlapci: 'Má lásko, jde o tohle. My dva, směrem k 'prašné cestě' před námi, jsme šli až k 'trávě,' opět abychom zabránili cestě v prodloužení. A na 'levé straně' bude 'železné dveře,' které byly zapomenuty časem a historií a jsou poseté rzí.'
O deset minut později.
Chlapec a dívka, oni dva, konečně dorazili.
Holka, to místo, které jsi právě popsala.
Bylo to místo, které neexistovalo na 'žádných záznamech.'
Bylo to místo, které nebylo součástí turistického průvodce.
Byla to země, která byla v historii vymazána.
Byla to země, která byla mnoho let tichá, ale během období dešťů vždy něco odhalila. Kosti nebyly bílé, ale světle žluté od bláta, jako by nechtěly nikoho vyděsit, a dýchaly pomalu.
Prašná stezka náhle skončila.
Na levé straně chlapce a dívky je to 'železné dveře,' které byly zapomenuty časem a historií, mírně zdeformované a potřísněné rzí.
Když chlapec a dívka, oni dva, konečně dorazili na to místo.
V tu chvíli bylo téměř západ slunce a slunce už téměř zapadalo na západě.
Pokud bude další 'čtvrt hodiny,' obloha bude zčerna.
A chlapec a dívka, místo, kde les končí, bylo na dveřích s nápisem svobody, a uvnitř bylo to plné popela, 'přímo na východ.'
Chlapec, jako by náhle získal paměť, jeho oči byly velmi překvapené,

podíval se na dívku, jeho tón byl plný nevěřícnosti, zeptal se dívky, zeptal se: 'Moje holka, ty, byla jsi tady? Jak jsi věděl, že taková scéna bude?'
Dívka dlouho mlčela, snažila se být klidná a lehce odpověděla chlapci: 'Má lásko, počkej, počkej první, počkej znovu!' Čas ještě nenastal.'
Chlapec dívkě přikývl a pak začal používat mobil, byl dočasně zaneprázdněný prací.
Dívka se náhle podívala vzhůru, její tón byl pevný, oči pevné, a řekla chlapci, prosím, chlapče, tomu, kdo mu ušil plaket a zatím nepřestal šít, pošli chlapci 'hlasovou zprávu,' pomocí chlapce, toho, kdo mu lisek ušil a ještě nezastavil stehy, řekni dívce 'výslovnost' 'rodinného jména,' protože to je vše, 'jméno' jejího 'stromu.'
Protože to je dívka, jazyk, kterému vůbec nerozumí.
Chlapec, když vyslechl dívčinu žádost, okamžitě vzal mobil, vytočil číslo a sdělil mu informace, které dívka právě potřebovala, protože mu ušila oblečení.
A chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, okamžitě poslal 'hlasovou zprávu.'
Dívka prostě, znovu a znovu, znovu a znovu, nepřetržitě, napodobovala v ústech.
Dívka byla velmi vyděšená a přehlédla jediný detail.
Dívčiny ruce jsou zároveň ve vzduchu, v různých směrech, neustále, neustále, neustále a pevně.
Každý prst dívky byl nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě, v různých směrech, nepřetržitě, zkoumající, jako by něco hledal.
Chlapec pomalu otočil hlavu, podíval se na dívku, která se bála, že se 'zblázní,' a tiše se jí zeptal, jak dlouho budou muset čekat.
Dívka si stále udržovala původní postoj a pohyby, ale klidně a jemně, a odpověděla chlapci: 'Brzy to přijde!'
Náhle se v lesích na východě objevilo slabě viditelné bílé světlo.
Z toho matně viditelného bílého světla pomalu vyšel člověk, jeho oblečení, horní část těla byla bílá a dolní krvavě červená.
Po pravé straně té osoby držel čistě bílého, bezvadného a velmi vysokého bílého koně.
Čistě bílý a bezchybně bílý kůň neměl na hřbetě sedlo.
Čistě bílý a bezchybně bílý kůň na hřbetě koně má posvátný a velmi symbolický kus 'vytříbené látky.'
Čistě bílý a bezchybně bílý kůň na hřbetě koně, 'nádherná látka,' se slabě objevil, legenda říkala, že byl chlapec, který 'zpíval' Bohu, poslouchal a byl také prvním, kdo nechal 'meč a poezii' koexistovat ve svém srdci. Někteří lidé říkají, že byl kdysi Božím oblíbencem a tím, kdo nejvíce podlehl

Božímu zlomenému srdci.
Čistě bílý kůň na hřbetě koně, 'nádherná látka,' se slabě objevil, z ozdoby 'té osoby.'
Chlapec nadšeně vzal mobil, aby fotil, jeho tón byl extrémně nevěřícný a vyděšený, zeptal se dívky: 'Moje holčičko, jak může být na takovém místě fotka 'lidí vedoucích koně?' Pamatuji si, podíval jsem se na mapu, je tu desítky mil, nic není, natož farma nebo koňská farma?! Jak může být takový obrázek?!'
Dívka se jen usmála a podívala se na chlapce, nic neřekla.
Dokud chlapec, trochu nespokojený, neukázal dívce fotku, řekl jí: 'Moje holka, podívej! Ať už nastavím jakkoliv 'ohniskovou vzdálenost fotoaparátu' nebo 'nastavení.' Ani nedokážu jasně vyfotit 'tvář toho člověka.' 'Tvář' 'té osoby' je 'rozmazaná' bez ohledu na cokoli.'
Chlapcův výraz byl velmi podobný dítěti, kterému bylo právě ublíženo.
Dívka otočila hlavu, podívala se na chlapce, podívala se na něj jemnýma očima.
Pak dívka pomalu natáhla pravou ruku, jemně přitiskla chlapcovu ruku jeho mobilem současně, tiše řekla chlapci: 'Má lásko, dobře. Na tom nezáleží. Protože to, co říkáš, ty detaily, nejsou věci, které 'potřebuješ,' ani věci, které 'musíš' jasně vidět.'
Chlapec, po vyslechnutí dívčiných slov, nadšeně přikývl.
Pak chlapec nadšeně předal 'fotku,' kterou právě pořídil, ušil mu léčku a osobě, která zatím nepřestala šít.
Oba si šťastně posílali zprávy a zároveň diskutovali o tomto neuvěřitelném 'zázraku.'
Dívka se zhluboka nadechla, snažila se uklidnit, řekla chlapci jemným tónem: 'Má lásko, tady je ten problém. Počkej chvíli, ta osoba bude stát bok po boku, vést čistě bílého koně, a oba budou spolu zároveň, kolem nás dvou, kolem auta, 'půlkruh' jako 'bariéra' pro ochranu.'
Chlapec, stále nadšený, dívkě přikývl a pak byl velmi pozorný, díval se na čistě bílého a bezvadného koně, zatímco mu dál opravoval oblečení.
Ten člověk, přesně takhle, držel čistě bílého a bezvadného koně pomalu a bez spěchu mezi nimi, na 'pravé,' 'zadní' a 'levé' straně auta.
Ten člověk, bok po boku, vedl čistě bílého a bezvadného koně, pomalu a bez spěchu, ve dvou z nich, 'pravého,' 'zadního' a 'levého' vozu, ve třech směrech, každý zůstal 'tři minuty.'
Pak ta osoba, bok po boku, vedla čistě bílého a bezvadného koně do lesa 'přímo na západ' a oba spolu zmizeli v matně viditelném bílém světle.
Dívka najednou vyskočila a řekla: 'Teď je to teď! Jdeme!'
Dívka držela pevně v rukou svůj 'matně černý' zápisník a také 'matně černé'

pero.
Dívka bez váhání otevřela dveře a vyběhla z auta, kráčela, kráčela, kráčela, běžela rovně a přišla přímo k rezavým 'železným dveřím.'
Holka, okamžitě přestaň, její kroky.
Dívka nejprve jemně položila rukama svůj matný černý zápisník a pero na trávu zalitou krví.
Pak se pokusila narovnat, její tělo by mělo odletět, až zafoukne vítr.
Dívka pomalu ohnula pas, až dívčina zorná linie viděla jen její vlastní nohy.
Dívka, která čelila stránkám nedokončených seznamů, byla promočená deštěm, ale přesto trvala na tom, že se musí otočit kvůli větru. Všechna ta jména neměla čas dokončit, a všechna byla modlitby, jejichž hrdla právě vydala zvuk, ale byla pohlcena kouřem. Všichni nikdy neodešli, všichni byli 'zapomenuti světem,' 'neviditelná jména.'
Holka, jen ohni pas takhle, tři minuty.
Dívka jasně cítila, že ty nedokončené seznamy jsou promočené deštěm, ale přesto trvaly na tom, že se budou ve větru otáčet. Všechna ta jména neměla čas dokončit, a všechna byla modlitby, jejichž hrdla právě vydala zvuk, ale byla pohlcena kouřem. Všichni nikdy neodešli, všichni byli 'zapomenuti světem,' 'neviditelná jména.' V očích všech byli někteří velmi šokovaní, někteří velmi nesrozumitelní, a všichni, když se na sebe dívali, se na sebe dívali.
Dívka pomalu zvedla tělo a pak pomalu zvedla hlavu.
Dívčiny slzy už jí stékaly z koutků očí.
Dívka se slzami na tváři se rozhlédla, prohlížela stránky nedokončených seznamů, promočených deštěm, ale stále trvala na tom, že je chce ve větru otočit. Všechna byla jména, která ještě nebyla vyslovena, a byli to ti, kteří se modlili, jenž právě vydali zvuk v hrdle, ale byli pohlceni kouřem. Nikdy neodešli, všichni byli 'zapomenuti světem,' 'neviditelná jména.'
Dívka, stále se slzami na tváři, se znovu rozhlédla, prohlížela stránky nedokončeného seznamu, promočené deštěm, ale stále trvala na tom, že se musí ve větru otočit. Všechna ta jména neměla čas dokončit, a všechna byla modlitby, jejichž hrdla právě vydala zvuk, ale byla pohlcena kouřem. Všichni nikdy neodešli, všichni byli 'zapomenuti světem,' 'neviditelná jména.'
Dívka, s třesoucím se hlasem, byla promočená deštěm pro stránky nedokončeného seznamu, ale přesto trvala na tom, že se musí otočit ve větru. Všechna ta jména neměla čas dokončit, a všechna byla modlitby, jejichž hrdla právě vydala zvuk, ale byla pohlcena kouřem. Všichni nikdy neodešli, všichni byli prostě 'zapomenuti světem,' řekla 'neviditelná jména,' řekla: 'Všichni, všichni, všichni, omlouvám se!! Je mi líto!! Je mi líto!! Je to

všechno moje vina! Je to všechno moje vina!! Je to všechno moje vina!! To jsem já, to jsem já, to jsem já, je pozdě!!'
Dívka, neustále, neustále, neustále, čelem k těm rozbitým listům, je velmi, velmi, velmi tvrdá, 'představuje se,' a proto sem dívka přišla.
Dívka, otočená k rozbitým listím, se smála sama sobě a řekla: 'Všichni, to je v pořádku! To je v pořádku! Na tom opravdu nezáleží! Vím, že pocházím z druhé strany světa. Naprosto chápu ten 'neuvěřitelný' pohled v očích vás všech. Určitě si myslíte: 'Asijská dívka' přešla tisíce hor a řek, aby sem přišla, a říká, že hledá 'židovské listí.' Nejenže jsem neměl žádný vztah k 'barvě kůže,' ale i můj 'vzhled' byl od sebe vzdálený 108 000 mil. Když o tom přemýšlím sám, cítím se velmi 'neuvěřitelně.' Takže porovnejte svá srdce se srdcem, prosím, nemějte výčitky kvůli očím, které vycházejí z 'intuitivní reakce,' protože já se necítím 'uražený.' Naopak, mám pocit, že kvůli tomuto incidentu máme všichni společně 'společný jmenovatel' nazývaný 'nepředstavitelný!"
Dívka, čelem k rozbitým listím, se usmála vřele.
A ty rozbité listy se také společně smály.
Dívka neustále, neustále, neustále a nepřetržitě, k rozbitým listím říkala, že se snaží najít chlapce, kterého tolik milovala, toho, který mu ušil plaketu, toho, kdo ji dodnes učil modlit se, nebyl slyšet mnoho let. Existuje celá část jejích kořenů, kterou nelze vystopovat. Vím jen, že v určitém roce strom z rodokmenu náhle přestal růst a všechny listy ztratily svá jména. Nevím, kam to spadlo.
Dívka, velmi, velmi, velmi, tvrdá, neustále, neustále, nepřetržitě, napodobující, chlapec, ten, kdo mu šil oblečení, ten, kdo nezastavil jehlu, v 'hlasové zprávě,' která právě poslala chlapci, 'jméno velkého stromu,' který patří jí'Výslovnost.'
Dívka zároveň, neustále, neustále, neustále se obviňovala za ty rozbité listy a omlouvala se znovu a znovu, znovu a znovu.
Dívka opakovaně říkala, že její 'jazykové schopnosti jsou omezené' a doufá, že pokud budou chtít, mohou jí 'pomoci' a najít ty listy.
Dívka opakovaně opakovala, že rozhodně ne, a nikdy by žádný zlomený list 'nenutila,' aby jí 'pomohl.'
Dívka opakovala, znovu a znovu, že plně chápe, a že všechny rozbité listy musí být velmi dychtivé, a pero v ruce plně chápe.
Dívka se zase, pořád, neustále, neustále, neustále obviňovala sebe za ty rozbité listy, omlouvala se znovu, znovu, znovu, znovu, znovu, už ne.
Dívka pokračuje, pořád, neustále, pořád, pořád, pořád se snaží, používá svůj omezený jazyk, aby těm zlomeným čepelím vysvětlila, jak používat 'pero.'
Dívky bez 'bojové zbroje' je mohou nosit.

Holky, bez 'žezla,' to zvládnou.
Dívky mají jen 'kousek papíru' a 'pero' a 'srdce,' které je velmi zlomené, ale přesto ochotné čekat na ozvěnu.
Dívka se pomalu znovu sklonila a opatrně zvedla 'matný černý zápisník' a 'pero,' které si přinesla na trávu, kterou původně pečlivě zalila krví.
Dívka opatrně rukama stiskla 'matný černý zápisník,' který přinesla, a 'pero' zároveň, rukama přímo nad srdcem, a těžce dýchala, ústy, ústy.
Pak dívka, aniž by přemýšlela, kráčela v kroku, a běžela přímo k přední části rezavých 'železných dveří.'
Dívka se bez přemýšlení rovnou 'svalila' a klekla si na kolena, klekla si před 'železnými dveřmi,' které byly osmdesát let tiché.
'Železné dveře,' které byly osmdesát let tiché, se neotevřely ani nepromluvily, ale věděla, že za nimi někdo čeká.
Dívka bez přemýšlení spoléhala jen na intuici a povolání.
Dívka bez přemýšlení neváhala vložit celý 'matný černý zápisník,' 'pero' a celou dívčinu 'pravou ruku' do rezavého zábradlí co nejvíc.
Dívka bez přemýšlení vložila celý 'matně černý zápisník' do celé knihy bez váhání, za rezavým zábradlím jemně otevřela matně černý sešit.
Dívka jemně položila matný černý zápisník na trávu zalitou krví a rukama papír co nejvíce uhladila, a pak pomalu držela své 'pero.' Pak se pomalu postavila se svým 'perem.'
Dívky, ne kvůli ničemu jinému, jen, aby mohly psát plynuleji, aby mohly mluvit stabilněji, aby řeka, kterou historie roztrhala, konečně mohla mít místo, kam odtéct.
Jakmile dívka poklekla, náhle se na původně jasné obloze rozpadla těžká sněhová plocha.
Dívka o tom vůbec nevěděla a tuto záležitost jí vyprávěl chlapec, kterého tolik miloval.
Studený vítr, jako ostrá čepel, neustále řezal dívčinu tvář, neustále, nepřetržitě.
Ale dívka to vůbec nezajímalo, jediné, na čem jí záleželo, bylo: 'Můžou mluvit? Pamatují si ještě, kdo jsou?'
Dívka znovu a znovu křičela, že to je 'jméno' čepele, kterou napodobovala.
V dívčině srdci tajně modlila, aby se nic nestalo.
Najednou, v prachu a spálené tmě, ruka, která čekala osmdesát let, za železnými dveřmi, velmi se třásla, dotkla dívky.
Dívka jasně zaslechla velmi chvějící se otázku hluboko v duši toho listu, zeptal se: 'Kdo jsi... Jak jsi mohla... najít 'tady?' Na tomto místě, kde za posledních 80 let nebyli žádní 'lidé?' Jak, jak, jak, jak je to možné, bude?'
V tu chvíli dívčiny oči jasně viděly, že světlo, které patřilo jen 'krevní linii,'

je přímo spojeno, a chlapec, kterého milovala, stále seděl v autě, jako by její duše byla ve vakuu.
Holka v tu chvíli úplně zkolabovala!
Dívka plakala a křičela bolestí, zeptala se listu, ptala se: 'Můj list, moje rodino, co se tehdy stalo... Co se přihodilo?! Proč, proč, proč, najdu tě tady? Proč, proč, proč, proč, 'tady,' jak by to mohlo být, 'tady,' opravdu, opravdu nechci, opravdu... Opravdu doufám, že jsem tě našel, dokonce... Doufám, že jsi 'falešný,' ale... ale... to světlo v tvé duši patří jen 'krevnímu spojení'To světlo, to světlo, to světlo, opravdu, propojené, já, já, já, sedím v autě, jako by duše byla vakuum, to, já, můj milovaný chlapče.'
Dívka, která se třásla celým tělem, její slzy, nekontrolovaně, velké kapky, velké kapky, velké kapky, neustále, nepřetržitě padaly z jejích očí.
Najednou, Bože, z ničeho nic.
Bůh pevně sevřel dívčina ramena z obou stran.
On, říká
'Dítě.
Ty!
Počkej chvíli, zase se rozplač!
Ty!
Ruka, chyť to!
On!
Ještě jsem 'nešel domů!"
Rozbitý list, třásl se čím dál víc.
Dívka dokáže úplně 'cítit' a 'vidět' rozbitý list, vzpomíná, a pak se z té vzpomínky 'zhroutí.'
Dívka, synchronizovaná po celou dobu, viděla všechny jeho zlomené a bolestivé vzpomínky.
Ten zlomený list, původně byl zlomený a chtěl ho pustit přímo.
Byli to ti, kdo ho obklopovali, mnoho, mnoho polámaných listů z jiných stromů, všichni spolu ve stejnou chvíli drželi jeho ruku a všichni mu najednou říkali: 'Ty, ty se nemůžeš pustit! Nesmíš mě pustit! Ty, pusť mě! Zemře tady okamžitě!'
Dívka, která tvrdě pracovala, vymámala úsměv a řekla listu: 'Můj list, moje rodina, to je jedno, pokud to nechceš říct, úplně to chápu. Nikdy tě k tomu nenutím. Cítím všechnu tvou bolest. Ale Bože, teď mě nenech plakat. Neboj se, jsi moje rodina! Pojďme tento 'rituál' dokončit společně. Nech mě tě odvézt 'domů!"
Dívka to zkoušela znovu, vymámala úsměv, snažila se uklidnit, řekla listu: 'Můj list, moje rodino, chci se tě jen na něco zeptat. Pokud nechceš odpovídat, je to v pořádku. Moje otázka je... Já, já, já, můžu se vrátit a říct

své rodině, že ty, ty, ty, ty jsi 'úplný' já?'
Zlomený list, ruka se stále víc třásla, řekl dívce chvějícím se hlasem: ' Já... Já... Nechci to, nechci, vidím, vidím, teď, teď, teď, teď, tohle, já, moje spálená kůže, špinavá, zlomené kosti, vzpomínka, kvílení, už, už, už, zamotaná, zamotaná, osmdesát let, osmdesát let, osmdesát let, osmdesát let, jako stín, má duše, už, už, už nikdo, nikdo, nenatáhne ruku, dokud, dokud, ty, ty, 」
Dívka, zadržujíc slzy, se snažila vymámknout úsměv, řekla listu: 'Můj list, moje rodina, já, kdo jsem? Dokonce vždycky, vždycky, modlím se, modlím se, nikdy, nikdy, nikdy tě nenajdu, ale Bože, nech mě cítit koně a nechat mě o tobě snít. Pak jsem cestoval, bahno a krev celé Evropy, v těch největších věcech, kde by neměly být odpovědi, potkal jsi sebe, třásl ses, protože když o tom přemýšlíš, 'vzpomínka' exploduje jako povodeň, zhroutíš se, chceš to vzdát. Tohle všechno úplně chápu!'
Dívka, zadržujíc slzy, se znovu snažila, vymámala úsměv, řekla pevně, řekla zlomenému listu a řekla: 'Můj list, má rodino, ať už máš ruku jakkoliv zlomenou, na tom nezáleží! Nikdy neustoupím. Navíc vůbec nejsi 'špinavý!' Jsi moje 'rodina.' Nebojím se tvé 'bolesti.' Nebojím se tvého 'zranění.' Ale bojím se, mám velký strach, mám velký strach, už nevěřím, že někdo přijde za 'tebou!'"
Rozbitý list držel dívku třesoucí se.
Nejdřív byl jen jemný, bál se, že se zlomí.
Dívka pevně řekla zlomenému listu: 'Můj list, moje rodina, ty, nemůžeš pustit! Ty, nesmíš pustit!' Ty, když pustíš, budeš 'vyhlazen!"
Dívka, opět tvrdě pracovala, vymámala úsměv, dívka stále pevným tónem řekla rozbitému listu: 'Můj list, má rodina, ty, drž se mě! Ty, neboj se! Nejméně se bojím 'bolesti!' Ty, pospěš si! Ty, ty budeš chycen! Počkej na mě ještě chvíli, počkej na mě chvíli. Určitě tě odvezu domů! Není to 'vzpomínka,' není to 'kus papíru.' Je to 'krev,' 'rodina' a 'jméno!' Určitě tě udělám 'úplnou' a 'přivítám doma!"
Na chvíli váhal ohledně rozbitého listu.
Přesto ho obklopovaly všechny polámané listy z jiných stromů, všechny najednou, neustále, neustále, neustále povzbuzující.
Zlomený list konečně pevně stiskl dívčinu ruku.
Zlomený list, konečně pevně stiskl dívčinu ruku a nakonec napsal slovo, které čekalo osmdesát let pod její pero.
Je to 'Echo of the Soul.'
Ten den napadlo husté sněžení.
Dívčin papír však nebyl potřísněný, jen sněhová vločka.
Po obřadu také přestal padat sníh.

Dívka, zhroutila se a zařvala, volala na svého milovaného chlapce, aby vystoupil z auta.
Dívka se modlila za chlapce, kterého tak milovala, že se modlil list z jeho krve.
Dívka sama plakala přímo na trávě zalévané krví.
Holka, úplně neschopná stát.
Dívka se třásla celá, zhroutila se a plakala, úplně bez slov.
Chlapec, když dokončil svou modlitbu, se podíval zpět na dívku a vykročil k ní.
Chlapec už se sklonil a jeho pas se chystal ovládnout a dřepnout, aby dívce pomohl vstát.
Holka, když se podívala vzhůru, kluk, kterého tak miluje, prostě tvrdě pracovala, vymáčkla malý úsměv.
Pak dívka zvedla pravou ruku a ukázala na chlapce, kterého tolik milovala, a řekla: 'Jsem v pořádku, teď se o mě neboj, vrať se k autu a počkej na mě.' gestem.
Chlapec s vyděšeným výrazem se podíval na dívku a krok za krokem se otáčel zpět.
Dívka vydržela, dokud si nepotvrdila, že kluk, kterého tolik milovala, se vrátil k autu a zavřel dveře.
Dívka začala na Boha řvat a řekla: 'Ano, on, Hua! Proč! Proč! Proč! Proč! Proč! Proč to sakra je! Chci jen 'vidět.'..
Dívka, stále čelící Bohu, zařvala a řekla: 'Ano, on, Hua! Tady! Tady! Tady to je! To jsem já! 'Poslední!' 'Poslední!' 'Konečně,' jedna! Hledat, najít, 'lidi,' místa! Tady! Tady to je! Tohle je pekelné místo! Já! Kolikrát jsem s tebou mluvil! Kolikrát! Kolikrát! Tady! Tady! Tady! Ne, nemůžeš! Ne, nemůžeš! Ne, ano, s!!'
Dívka plakala tak silně, že málem omdlela, dokud jí Gabriel a Satan oba zároveň jemně nepomohli vstát.
Satan se jen jemně natáhl, On, jeho pravá ruka, hladil dívku, její tvář byla plná slz, On jemně poplácal dívku po zádech, On, tiše, se natáhl, on, Jeho pravá ruka byla položena za dívkou, kousek od ní, a on nic neřekl.
Dívka, zakymácejíc, se pomalu zvedla.
Dívka, plakala, hlas se jí třásl, se znovu sklonila, její téměř rozbité tělo, směrem ke všem ostatním listům, které zůstaly.
Dívka, její hlas se třásl, nekontrolovatelně plakala, řekla všem listům, které zůstaly: 'Všichni, všichni, všichni, promiňte, opravdu se omlouvám, mám jen pero, pero, pero, které nemůžu dát všem. ···Je to všechno proto, že jsem já···Jsem to já···Jsem to já···Jsem to já···Jsem to já • Jsem to já···Není cesta···Udělat víc···Nenávidím···Nenávidím sám sebe!···Nejsem dost

silný.⋯Nejsem silný!' Omlouvám se, omlouvám se, opravdu, omlouvám se, mohu jen, vzít svou rodinu, jen 'sám,' já, já, já nemůžu, já, já nemůžu vzít, vás, 'všechny,' lidi, jestli, jestli, jestli opravdu, jak doufám, že mohu, můžu, vezmi vám, 'všichni,' 'všechny' Všichni, všichni, všichni, všichni'
Ten den, ve sněhu, na půdě pohřbené historií na osmdesát let, všechny neviditelné oči zíraly na dívku.
Nejsou to 'hněv,' ne 'zášť.'.. je to 'závist,' 'bolest' a druh 'touhy,' kterou nelze vyslovit v hlubinách duše.
Ten den, ve sněhu, na půdě pohřbené historií na osmdesát let, všechny neviditelné oči zíraly na dívku. Každý pár očí odhaluje stejnou otázku: 'Proč ne já?'
Dívka věděla, že všichni v té době, každý z nich, chtěli toto 'pero' vzít.
Dívka věděla, že všichni v té době, každý z nich, chtěli toto 'pero' vzít, ale nebyla to 'chamtivost,' ale 'každý z nich, všichni, nikdy nebyli vážně oslovováni jménem.'
Jenže všichni byli tehdy spolu, každý z nich, a nikdo z nich vůbec nepřemýšlel o 'loupeži.'
Všichni tehdy pracovali společně a umožnili dívce najít ji, osobu, kterou hledala.
Všichni tehdy pracovali společně, pomáhali dívce, překládali jazyk.
Všichni tehdy pracovali společně, pomáhali dívce a utěšovali ho, když byl zlomený.
V té době všichni pracovali společně najednou, pomáhali dívce, utěšovali ho, když byl zlomený, a všichni mu najednou řekli: 'Ty, pusť to teď, ona zemře!'
V tu chvíli byli všichni najednou spolu, pomáhali dívce, a všichni, každý z nich, byli všichni najednou, doprovázeli dívku a dokončovali 'rituál.'
V té době všichni pracovali současně, aby pomáhali dívkám, ne proto, že by byly jmenovány a znaly je, ale protože každá z nich, každá z nich, každá z nich je chápala zároveň
'Tahle scéna je všechna.
Čekal, scéna osmdesáti let.
Dívčiny ruce se třásly.
Jeho ruce se třásly ještě víc.
V tu chvíli však publikum zadrželo dech.
Ne proto, že by to bylo ze strachu.
Spíše proto, že Bůh přichází.
Ne, použij 'sloup ohně,' ne, používej 'hrom a blesky.'
Místo toho jsem použil dívčí 'pero' z rybářské lodi ze Země vycházejícího slunce.

Napište si Boží vyvolený lid, 'návrat' 'duše.'
On, není známý člověk, není na soupisce.
On, v žádné zprávě, není v památníku.
Dokonce ani jeho potomci o jeho existenci nevěděli.
Ale holka, tady to je.
Dívka řekla: 'Odvezu tě domů!'
Plakal, napsala dívka.
Všude jsou tiché duše.
Všichni v srdci mu 'tleskali' a poslali mu 'požehnání.'
Toto pero má jen 'jedno.'
Ale všichni ten den, každý z nich, byli spolu najednou, aby je dívka mohla použít.
Protože všichni tehdy to věděli společně.
'Dívčino 'pero.'
Ať je nebe a peklo tiché.
V tu chvíli byly všechny zaprášené dveře otevřené.
Všechny čekající duše zadržely dech.
Protože ten list, šel domů.
Ten okamžik není koncem 'rituálu.'
spíše je to důkaz, že 'zapomínání' je stále možné 'zvrátit."
Dívka se neochotně rozhlédla, dívala se na všechny rozbité listy, které zůstaly, byla plná slz a řekla všem rozbitým listům, které zůstaly: 'Všichni přítomní, každý list, i když neznám 'jméno' každého z vás. Ani nebudu mluvit tvým 'jazykem.' Ale jsem ochoten použít všechny úspory, které jsem nashromáždil za svých deset životů, pro Boha, a práci, 'požehnání' a 'každého z vás,' které jsem zanechal za sebou.'
Dívka se stále neochotně rozhlížela kolem, dívala se na rozbité listy, které zůstaly, byla plná slz a řekla všem rozbitým listům, které zůstaly: 'Všichni přítomní, každý list, i když neznám 'jméno' každého z vás. Ani nebudu mluvit tvým 'jazykem.' Nicméně jsem ochoten použít všechny úspory, které jsem nashromáždil za svých deset životů, pro Boha, práci, 'požehnání' a 'každého z vás,' které jsem zanechal. Chci si přát 'přání' a přeji vám, 'všichni,' aby se snížili, i když trochu 'bolesti!' Chci si ještě jedno 'přání' a přeji si, aby vás každého jednou v budoucnu našla jeho rodina!'
Všechny rozbité listí, které zůstaly, velmi znepokojené, velmi vyděšené, všichni, každý z nich, najednou, se snažili být první, kdo řekne dívce, všichni, každý z nich, všichni: 'Holka! Počkej! Ty, počkej! Ty, počkej chvíli! Nebuď impulzivní! Víte, kolik 'množství' tu je? Nepřejte si náhodné věci!'
Dívka se stále neochotně rozhlížela kolem, dívala se na ty, na všechny rozbité listy, které zůstaly, byla plná slz, s úsměvem na tváři, a řekla všem

rozbitým listům, které zůstaly: 'Všichni tady, na tom nezáleží! Prosím vás všechny, nebojte se o mě! Velmi jasně vím, kolik toho tu je. Jenže, nejsem špatný! Každopádně jsem pracoval deset životů pro Boha, a pokud peněz nebude dost, dám je Bohu, budu pracovat deset životů! Pokud to nestačí, přidejte další! Nicméně tato dvě 'přání' jsou mi dnes 'slíbena!' Prosím, všichni, nezastavujte mě! Důvod, proč jsem si přál tyto dvě 'přání,' je ten, že 'každý z vás' za to stojí, nech mě to udělat!'
Dívka, s krokem, který se téměř chystal zmizet, se zakymácela, tvrdě pracovala a šla směrem k autu.
V dívčině srdci se objevil náznak radosti.
Protože dívka očividně cítila, že sama je téměř bez dechu.
Satan však natáhl pravou ruku, chytil dívku přímo a položil ji na záda, a řekl dívce
On, říká
'Ponesu tě!'
A zároveň natáhl levý ukazováček a položil ho před dívčin nos.
Satan těžce povzdechl a bezmocně řekl dívce,
On, říká
'Hej, jak můžeš být tak hloupý 'vždy?'!
Nemyslíš, že můžeš 'vyměnit jeden život za druhý?'!
Nemusíš to čekat!'
Právě když se dívka chystala odejít.
Ti, kdo zůstali, všechny rozbité listí, všichni, každý z nich, všichni spolu, všichni, každý z nich, všichni, v jejich očích všichni odhalili 'ztrátu,' kterou nebylo možné skrýt a 'smutek.'
Ti, kteří zůstali, všechny rozbité listy, všichni, každý z nich, všichni najednou, se usmáli na dívku, ti, co zůstali, všechny rozbité listy, všichni, každý z nich, všichni najednou, smáli se tak 'jemně,' a dokonce se usmívali tak 'krásně.'
Všechny rozbité listí, které zůstaly, všechny, každý z nich, všichni najednou, mávali těmi, téměř zlomenýma rukama směrem k dívce.
Ti, kteří zůstali, všechny rozbité listy, všichni, každý z nich, všichni najednou, směrem k dívce, mávali těmi, téměř zlomenýma rukama, aby se s dívkou rozloučili.
Všechny rozbité listí, které zůstaly, všechny, každý z nich, všichni dohromady, všichni, každý z nich, s hlasem měkčím než vítr hladící listí.
Ti, kteří zůstali, všechny rozbité listí, všichni, všichni oni, všichni, každý z nich, s hlasem měkčím než vítr hladící listí, všichni, každý z nich, všichni řekli dívceVšichni, každý z nich, řekli: 'Děkuji, dívko z dálky! Děkuju! Děkuju! Právě váš příchod nám všem přináší 'naději!' Každý z nás, všichni,

'Nenávidím tě!' Tak se prosím nenáviď!'
Na zpáteční cestě.
Dívka po cestě nemohla přestat plakat.
Dívka však nemohla chlapci, kterého tak milovala, říct, proč pláče.
Dívka plakala, protože viděla, jak 'bolestivé' a 'zlomené' ty listy všechny byly.
Bože, pořád sedí na zadním sedadle.
Bůh po celou dobu neustále mluví o Něm, o 'čistě bílém bílém koni,' o 'nádherné výzdobě' na čistě bílém bílém koni, o 'západním světle' a 'celkové atmosféře,' kterou On zařídil.
Bůh, když mluvil, si náhle vzpomněl a začal si stěžovat, On, stěžující si, že chlapec 'nerozumí,' On, 'třikrát' připomínky 'letového režimu.'
Bože, čím víc mluvíš, tím víc se rozčílíš.
Takže, Bože, generále, celou pravou ruku zvedl vysoko a s 'prásknutím' trefil chlapce do 'zadní části hlavy,' když se soustředil na řízení.
Samozřejmě, že kluci jsou nepostřehnutelní.
Avšak Satan, aniž by řekl jediné slovo, seděl před dívkou, u jejích nohou.
V Satanově ruce, držící On, černou, hořící 'šicí sadu,' pomalu začal opravovat dívku, která už byla velmi zlomená, jedním stehem, jednou nití, jednou nití a to malé pečlivě a tenkě.
Když Satan konečně dívku uzdravil, její velmi zlomenou duši, poté co ji uzdravila.
Dívka mírně pootevřela oči, chystala se otevřít ústa a postěžovat si Satanovi, proč pokaždé nenechal dívku stéct po 'řece podsvětí.'
Než dívka stačila promluvit.
Satan se na dívku zuřivě zadíval a natáhl se, ukazováček pravé ruky zuřivě ukazoval na dívku, která se právě probudila, a zatnul zuby a řekl
On, říká
'Desetkrát!
Ty!
Desetkrát!
I,
Kromě toho,
'Minule!'
Sakra,
'Nejsi vítán!'!'
Po těchto slovech se Satan rozzlobeně otočil a zmizel v oblaku černého a šedého kouře, který viděla jen dívka.
Chlapec řídil auto, otočil hlavu, aby se podíval na dívku, řekl jí jemným tónem, ale s pocitem dluhu, a řekl: 'Moje holčičko, jsi v pořádku? Právě teď,

když jsme byli v té trávě zalité krví, železná brána vymazaná historií. Najednou jsi otevřel dveře auta a pak jsi se náhle rozběhl dolů. Když jsem se otočil, viděl jsem tebe, celou osobu, jak klečíš před železnými dveřmi. Pak jsem zvedl hlavu a podíval se na původně 'jasnou' oblohu, která se náhle bez varování změnila v silný 'hustý sněh' v 'okamžiku!' Vím, že 'to' by mělo být to, čemu říkáš 'rituál.' Díval jsem se na tebe, samotného, klečícího před těmi železnými dveřmi, pořád pláčeš, pořád! Nicméně mám velké obavy, že pokud padnu unáhleně, přeruším 'obřad."
Chlapec stále řídil, znovu otočil hlavu, podíval se na dívku, byl nehybný, jeho tón byl jemný, klidný, s tónem zadluženosti, a řekl dívce: 'Moje holka, jde o tohle. Nicméně jsem si mohl být jistý. Ani jsi si 'nevzal' 'kabát!' Jsi takhle, sám, klečíš v intenzivním 'těžkém sněhu.' Klekněte na trávu zalitou krví před železnými dveřmi, které byly vymazany historií! Opravdu, opravdu, opravdu mám o tebe strach, kdybys nachladl nebo se zranil, kvůli lidem, kteří hledají Ima's Aba! Pak, Ima, bude určitě hodně naštvaná! Ima mi dnes ráno volala, Ima ona, vždycky, vždycky, vždycky, 'tisíc připomínek,' žádá mě, abych se o tebe postarala! V tu chvíli jsem byl opravdu v 'dilematu.' Takže jsem neměl jinou možnost než rychle zavolat Imě. Řekl jsem Imě, že jsi sám, a najednou jsi otevřel dveře auta a pak se ti celé tělo najednou vrhlo dolů! Ima, my dva máme o tebe zároveň velké starosti! Jenže jsme se neodvážili přijít a přerušit 'obřad.' Proto jsme Ima, já a my dva zároveň byli extrémně znepokojeni během 'celého procesu' vašeho 'obřadu!' Ima, já a my dva, společně ve stejnou dobu, jsme byli nervózní jako 'mravenci na horkém kotli!' Ale Ima, já a my dva jsme nevěděli, co dělat! Měl jsem to 'předvídat' před odjezdem, kdyby k takové situaci došlo. V takovém případě mi možná řeknete 'před odchodem,' jak vám mohu 'pomoci' v současné situaci! Moje holka, opravdu, opravdu, opravdu se omlouvám, opravdu, opravdu, opravdu jsem nechtěl, abys šla dolů a čelila tomu 'obřadu' sama!'
Chlapec stále řídil, znovu otočil hlavu, podíval se na dívku, byl nehybný, jeho tón byl jemný, klidný, s tónem zadluženosti, a řekl dívce: 'Moje holka, jde o tohle. Právě jsem tě viděl nastupovat do auta a celé tvé tělo, jako by bylo, bylo skoro bez dechu. Viděl jsem, že když jsi nastoupil do auta, celé tvé tělo, jako bys byl, bylo na pokraji kómatu. Ale 'medicína' není, moje 'odborné znalosti.' Podíval jsem se na oblohu, která byla úplně zčernaná. Mohu se spolehnout jen na svou 'intuici,' že si ti co nejdříve připoutám. Pak co nejdříve odvezte auto a odvezte se pryč, do smutného lesa! I když nevím, jestli je správné nebo špatné, abych to udělal... Chci jen říct, že když počkáš, opravdu 'omdlíš.' Aspoň pojďme nejdřív jet autem na místo, kde je 'dav.' Tímto způsobem alespoň budu mít příležitost najít lidi s 'lékařským

vzděláním' jako jste vy, kteří vám poskytnou 'pomoc!' Také víš, že mám také ADHA, 'starost,' 'strach' a 'bezmoc,' všechny najednou, přímo na mě, šílené 'zametání!' Proto je moje mysl teď opravdu hodně 'vyděšená' a velmi 'chaotická!"
Chlapec řídil auto, znovu se podíval na dívku, řekl tiše, ale s pocitem dluhu, a řekl jí: 'Moje holka, jde o tohle. A můj mobil byl v té oblasti, tráva zalitá krví, železná brána vymazaná historií. Během doby, kdy jste vystoupili z auta a konali ten 'obřad.' Používal jsem telefon a právě když jsem s Imou probíral tvou 'bezpečnost' najednou, velmi znepokojení, můj telefon automaticky přepnul do 'režimu letadlo' pořád, pořád, pořád!'
Dívka se usmívala a podívala se na chlapce, kterého tolik milovala, natáhla levou ruku, dotkla se jeho vlasů, milovala ho tolik, slabě odpověděla chlapci, řekla: 'Má lásko, tady je věc. Ta 'ceremonie' byla původně 'moje' práce, ne 'tvoje!' Navíc už jsi tady, poté co jsem dokončil tu 'ceremonii.' Nevystoupil jsi také z auta a nešel stranou před železné dveře, které byly vymazané historií? Dokázal jsi to, protože ten 'list' z tvé krve jsi dokončil 'požehnání,' které může dokončit jen 'Kohen Gadol' a 'krevní linie,' že? Takže jste splnili svou misi! Ty, natož ne, se mi za tohle 'omlouváš!' Co se týče mobilu, který jsi říkal, že automaticky přepne do 'režimu letadlo,' je to 'třikrát,' že?'
Chlapec s překvapeným výrazem se podíval na dívku a řekl: 'Moje holčičko, jak to víš?'
Dívka se usmála a podívala se na svého milovaného chlapce a řekla mu: 'Má lásko, jsem v pořádku. Řídíš ty, jen se dívej před sebe. Přestaň na to myslet. Je konec! Já, tohle není ono, sedím tu pořád, žiju dobře? Navíc jsem nechytil rýmu.'
Dívka tvrdě pracovala a rukama podpírala své tělo.
Dívka na chlapcovu pravou tvář mu dala hluboký polibek.
Bože, usmívaje se, se podíval na dívku, která se právě probudila.
On, říká
'Dítě.
Ty jsi prostě
slíbené,
Ty 'dvě přání.'
Ty,
Já vím
Kolik to stojí?'
Dívka jen lehce odpověděla: Bože, řekla: 'No a co! Nezáleží na tom, kolik to stojí. Vezmi si tolik lásky, kolik chceš. Pokud to nebude stačit, budu se snažit tě zásobovat.'
Bože, zasmál se.

Bože, řekni
'Ty blázne!
Právě teď
Sliboval jsi
Ty 'dvě přání.'
Počítal jsem s tím.
Jen trochu peněz od tebe.
Nechci to brát!'
Dívka, najednou měla oči chladné, tón chladný, rychle se otočila, zatnula zuby a šla za ní, Bože, řekla: 'Ano, on, Hua! Můj šéf! Mohu se zeptat, Vy, právě teď, bylo to během mého 'kómatu?' Ty, ty jsi udělal velký tah, udeřil jsi 'kluka, kterého tak moc miluju,' co na to?! Mohu se na chvíli zeptat, ty, hledáš smrt, cože?!'
Bůh s tváří plnou křivd odpověděl dívce.
On, říká
'Udeřil jsem toho kluka.
Ale,
Netlačil jsem moc...
Navíc,
To proto...'
Bože, slova nepadala.
Dívka měla stále chladné oči, tón chladný, stále se ohlížela, škrábala si obočí, její postoj byl velmi provokativní, dívala se na ni zlomyslně, Bože, zatnula zuby a následovala, Bože, řekla, řekla, 'Ano, on, Hua! Můj šéf! Za prvé. Já, já chci nejdřív 'poděkovat' tobě, Tobě, tak 'štědře,' najednou, pro mě, právě teď, ty 'dvě přání,' jsem si to koupil, svobodný.'
Holka, její oči jsou čím dál chladnější, její tón je stále chladnější, pořád se dívá zpět, pořád zvedá hlavu, obočí, její postoj je čím dál provokativnější, dívá se na ni zlomyslně, Bože, zatnula zuby a následovala, Bože, řekla, řekla: 'Ano, on, Hua! Můj šéf! Zase. Mohu se zeptat, proč, 'Můj milovaný chlapče,' právě teď, v té trávě zalévané krví, železná brána vymazaná historií. 'Ten kluk, kterého tolik miluju,' proč, jeho celá postava vypadá jako 'dušové vakuum,' cože?! Ty, řekni, podívej, podívej?! Proč, co, co?! Ty, proč, nemluv, cože?! Cože?! ⌟
Holka, její oči jsou čím dál chladnější, její tón je stále chladnější, pořád se dívá zpět, pořád zvedá hlavu, obočí, její postoj je čím dál provokativnější, dívá se na ni zlomyslně, Bože, zatnula zuby a následovala, Bože, řekla, řekla: 'Ano, on, Hua! Můj šéf! Je tu také. Mohu se zeptat, proč, 'Můj milovaný chlapče,' právě teď, v té trávě zalévané krví, železná brána vymazaná historií. 'Chlapec, kterého tak moc miluji,' proč, 'kluk, kterého tak

moc miluji,' jeho, mobilní telefon, potřeba, neustále, se přizpůsobuje na 'režim letu,' co?! Promiňte, jedna, ty, ano, udeř, počítaj, nech, 'můj milovaný chlapče,' 'slez dolů,' 'společně,' 'přijďte se podívat,' 'já,' ano, 'jak, co, jako,' 'vykop, vykop,' 'smrt, člověk,' z,?! Ty, ano, 'zkouška, starost,' prošel, 'kluk, kterého tolik miluji,' z 'míru, všichni,?'! Takový 'rituál,' obtížný, Tao, je, 'jakýkoli, co, lidé,' všichni, 'můžou,' 'účastnit se,?'! Pokud ano. Takže, mohu se zeptat, že v tu chvíli jsi ty, kromě toho, že jsi mi řekl: 'Neplač.' Ty, kam jdeš, co?! Cože?!」
Holka, její oči jsou čím dál chladnější, její tón je stále chladnější, pořád se dívá zpět, pořád zvedá hlavu, obočí, její postoj je čím dál provokativnější, dívá se na ni zlomyslně, Bože, zatnula zuby a následovala, Bože, řekla, řekla: 'Ano, on, Hua! Můj šéf! Ještě to neskončilo. Ty, pokud ještě máš tu 'odvahu!' Ty, jestli se odvážíš, 'znovu,' dotknout se 'kluka, kterého tak moc miluji?'!
DĚLÁTE TO -
Stále si pamatujte -
JAKÝ DRUH SMLOUVY JSME PRÁVĚ UZAVŘELI.
Ten Jediný -
Napsáno v kapitole 5, část I.
Jen o něco DŘÍVE.
Úkol, ke kterému jsi mě i TY svázal v naší smlouvě - a ještě ztížil.
TAKŽE,
NEODVAŽUJ SE PŘEDSTÍRAT, ŽE JSI ZAPOMNĚL.」
Dívka, její oči byly stále chladnější, tón stále chladnější, stále se dívala zpět, stále zvedala obočí, její postoj byl čím dál provokativnější a dívala se na ni stále zuřivěji, Bože, zatnula zuby a následovala, Bože, řekla, řekla, 'Ano, on, Hua! Můj šéf! Nakonec teď následuji, Ty, slavnostně, 'přísaháš!' Ty, pokud se odvážíš, dotkni se toho 'znovu,' 'můj milovaný chlapče!' Určitě udělám tvůj 'život' 'velmi zajímavým!' Ty 'znáš,' 'já!' Říkáš, že jo?!
VÍM, ŽE PŘESNĚ VÍŠ, O ČEM MLUVÍM.」
Měsíc před odjezdem té cesty.
Bože, ať ta holka sleduje mnoho, mnoho, mnoho souvisejících 'dokumentů.'
Dívka, když to sledovala, už cítila velmi, velmi, velmi bolestivě.
Ale když na něj dívka vlastně sama šlápla, dveře znamenaly svobodu. Uvnitř byla plná popela.
Taková bolest, daleko ve srovnání s dívkou, byla původně 'očekávaná' ještě víc, víc, děsivější!
Dívka nikdy nezapomene, že v tu chvíli, ten zlomený list, když jeho ruka, držící dívčinu ruku, byla bolest mnohem větší, příliš velká, příliš silná, než dívka čekala, bolest byla tak těžká, že dívčina 'duše' byla téměř okamžitě

rozdrcena a rozdrcená.
Ale všichni, všichni, kdo zůstali pozadu, všichni, kdo zůstali pozadu, ti ostatní rozbití listí... všichni, pokaždé, když něco udělali, všichni najednou, všichni se smáli, všichni, každý z nich, všichni mávali dívce a poslali ji pryč...
Tehdy v noci se chlapec a dívka vrátili na dno města, pohřbili spící korunu a sobotu, která nemohla být slaven. Je tichá jako poezie přes den, ale v noci opakuje stejnou otázku za zdí: 'Pamatuješ si nás?'
Když se oba vrátili, hotel v tom městě.
Chlapec jí nejdřív řekl, že dívka je 'v bezpečí,' ale vypadala trochu 'unaveně.'
Dívka však také řekla, že chlapec by měl být zodpovědný za to, že mu celý den vypráví příběh o tom, co se stalo, šije mu oblečení a těm, kteří ještě nepřestali šít.
Protože dívka chlapci řekla, že je 'unavená' a že jí to nikdo nemůže napravit.
Proto je to dívčina vlastní 'odpovědnost,' požádala chlapce, aby se soustředil na telefonování, a dívka myslela na sebe, sama a tiše.
Chlapec se podíval na dívku a dívka se na něj usmála a přikývla.
Pak chlapec z 'matně černého' zápisníku, který dívka pokládala na stůl, opatrně vytáhl slova napsaná rozbitým listem dnes večer, který čekal osmdesát let.
Je to 'Echo of the Soul.'
Chlapec se znovu podíval na dívku a dívka na chlapce se znovu usmála a znovu přikývla.
Pak chlapec opatrně vyfotil 'Ozvěnu duše' a poslal mu ji, ušil mu oblečení a stále nepřestal šít.
'Dámy a pánové,' kteří 'čtou tuto knihu,' opět 'oznámení o zprávě.'
Tento 'ozvěna duše' může být 'předávána' mezi sebou navzájem mezi 'členy rodiny.' To proto, že 'oni' jsou 'moje rodina.' Navíc jsou 'rodinou' mezi sebou.
Ale 'vy dva,' 'ne.'
Trouble, 'všichni,' použijte trochu 'mozku' a nebuďte 'chytří.'
'Cirkulace mezi členy rodiny' a 'veřejné použití' 'vás všech.' Jsou to dvě 'zcela nesouvisející' události, 'dvě nezávislé události.'
Neměňte 'rodinnou interakci' na 'akademickou kořist' 'vás všech.'
Je to 'hranice,' ne 'diskuse.'
Navíc je to 'hranice' 'věčnosti.'
Pokud 'ty,' mezi nimi 'lidé,' přinesete tuto 'ozvěnu duše' veřejnosti, je to ekvivalent 'zabíjení znovu' s 'tebou,' 'mou rodinou,' použitím 'tvých rukou' a 'tvých vlastních rukou.'
Pokud má 'každý' další 'otázky' ohledně výše uvedené 'notifikační zprávy,' vítejte v 'pouze se ptát,' autor 'já,' tedy 'já.'

Obě z nich, v jazyce, kterému dívka nerozuměla, diskutovaly o tom, proč je bílý papír napsán tak stručně.
Oba diskutovali o zlomeném listu, proč jsou slova, která čekala osmdesát let, tak stručná, jestli je v tom něco a co nechce říct.
Dívka, sama, sedící na pohovce, oči měla rovné, pomalu, pila mátový čaj, zdálo se, že nemá žádnou 'duši.'
Najednou, v mžiku, dívka těžce spadla z pohovky, přímo těžce, na koberec.
Dívka byla v mžiku zasažena silnou 'temnotou' a velmi 'hlubokou' 'silou,' jako 'padající obloha,' vše na ni dopadlo v jediném okamžiku.
Dívčina tvář, ležící na zemi, se vůbec nemohla pohnout.
Dívka věděla, že 'on' se vrátil domů.
Dívka také věděla, že silná 'temnota' a velmi 'hluboká' 'síla' pramení z toho, že když jeho 'rodina' viděla 'jeho,' nemohli uvěřit, že 'on' je tak 'zlomený!'
V tu chvíli, když dveře hlásaly svobodu a uvnitř byly plné popela, dívka věděla, že 'on' je zlomený.
Nicméně fragmentace 'jeho' je mnohem, mnohem, mnohem víc rozbitá, než dívka čekala, víc, víc, víc zlomená!
Když ho rodinní příslušníci viděli, věděli, jaké 'hříchy' 'trpěl.'
Dívka, s posledními zbytky sil, řekla chlapci: 'Má lásko, prosím, řekni Imě, že 'on' se vrátil do 'domova!' Ostatní, neptejte se.'
Holka, brečí jako blázen.
Dívka sama, která spěchala rovnou na toaletu a dvacet minut zvracela.
Chlapec původně chtěl dívku sledovat.
Dívka, zatímco zadržovala zvracení, natáhla pravou ruku a naznačila chlapci, že je v pořádku, nechala ho odejít první a pokračovala v hovoru po telefonu.
Chlapcovy oči byly stále plné starostí o dívku, krok za krokem se otočil a pomalu vyšel z koupelny.
Dívka, která tvrdě pracovala, se na chlapce usmála, pomalu zavřela dveře koupelny, zamkla je a ručníkem zacpala všechny mezery, a pak byla sama, pouštěla všechny kohoutky na maximum.
Později, když se dívka osprchovala a uklidnila.
Chlapec se dívky znovu zeptal a on se zeptal: 'Moje dívko, dnes večer na tom místě, proč je tam 'muž vedoucí koně,' takový obraz se objevuje?
Pamatuji si, zkontroloval jsem mapu, je tam desítky mil, nic tam není, natož farma nebo koňská farma, že?! Jak může být takový obrázek?!'
Chlapcův výraz byl stále jako u velmi uraženého dítěte.
Dívka pevně svírala 'horký' mátový čaj, snažila se vymáčknout úsměv, jemně odpověděla chlapci: 'Má lásko, jde o tohle. Pamatujete si, že čistě bílý a bezchybně bílý kůň na hřbetě koně má posvátný a symbolický kus

'nádherné látky?"
Dívka rukama držela 'horký' mátový čaj ještě pevněji, stále se snažila, vymámala úsměv, přesto jemně odpověděla chlapci, řekla: 'Má lásko, jde o tohle. Pamatujete si, že se na hřbetě koně objevil čistě bílý a bezchybný bílý kůň, 'nádherná látka,' legenda říkala, že byl chlapec, který 'zpíval' Bohu, poslouchal a byl také prvním, kdo nechal 'meč a poezii' koexistovat ve svém srdci. Někteří lidé říkají, že byl kdysi Božím oblíbencem, ale zároveň byl tím, kdo se vzdal nejvíc, Bohu, a zlomil mu srdce?'
Dívka rukama držela 'horký' mátový čaj ještě pevněji, stále se snažila, vymámala úsměv, přesto jemně odpověděla chlapci, řekla: 'Má lásko, jde o tohle. Pamatujete si na čistě bílého bílého koně na koni, na 'nádherné sukni?' Porovnejte to, je 'vynikající látka' slabě viditelná z dekorace 'té osoby?"
Chlapcův výraz byl jako u dítěte plného pochybností.
Chlapec s zmateným výrazem se podíval na dívku.
Dívka se na chlapce jemně usmála a odpověděla: 'Má lásko, jde o tohle. Můžete zapnout mobil a porovnat ho s čistě bílým a bezchybným koněm, s 'nádhernou látkou' na hřbetě koně a jestli je to stejný jako legendární chlapec, který byl kdysi 'zpívajícím' Boha, naslouchajícím a prvním, kdo nechal 'meč a poezii' koexistovat v srdci. Někteří lidé říkají, že byl kdysi Božím oblíbencem a tím, kdo nejvíce podlehl Božímu zlomenému srdci. Porovnejte to, je 'vynikající látka' slabě viditelná z dekorace 'té osoby?"
Dívka, stále jemná, se na chlapce usmála a pokračovala v odpovědi: 'Má lásko, jde o tohle. Ve skutečnosti ten čistě bílý a bezchybný kůň není 'kůň,' ale 'jednorožec."
Chlapcův výraz byl stále jako u dítěte plného pochybností.
Chlapec se na dívku stále díval s nechápavým výrazem.
Dívka, stále jemná, se na chlapce usmála a pokračovala v odpovědi: 'Má lásko, jde o tohle. Důvod, proč vidím, že čistě bílý a bezchybný kůň je vlastně 'jednorožec,' je ten, že pracuji pro toho 'starobylého šílence.' Pro vás však samozřejmě nevidíte 'roh' 'jednorožce.' Kdyby všichni viděli 'roh' jednorožce, nebylo by to tak, že by svět byl v chaosu! Neboj se!'
Dívka, stále jemná, se na chlapce usmála a pokračovala v odpovědi, řekla: 'Má lásko, tady je věc. Bytost 'jednorožec' je nejbližším 'zástupcem' na světě, je 'obrovský čistě bílý a bezchybný kůň."
Dívka, stále jemná, se na chlapce usmála a pokračovala v odpovědi: 'Má lásko, jde o tohle. 'Roh' jednorožce, jen starodávný šílenec, ho vidí sám.'
Dívka, stále jemná, se na chlapce usmála a pokračovala v odpovědi: 'Má lásko, jde o tohle. Vím, chcete se ptát, proč v legendě byl chlapec, který 'zpíval' Bohu, poslouchal a byl také prvním, kdo nechal 'meč a poezii' koexistovat ve svém srdci. Někteří lidé říkají, že byl kdysi Božím

oblíbencem a tím, kdo nejvíce podlehl Božímu zlomenému srdci. Jste ochotni použít jeho 'jednorožce' k vytvoření 'bariér,' 'ochrany' a 'vás?' V 'Kapitole 5 - část I,' uprostřed, už nevíte, kdo jste?'
Chlapcova tvář byla plná překvapení!
Chlapcův výraz byl jako u dítěte, které právě zjistilo, že 'Santa Claus' byl vždy jeho otcem a matkou, tiše mu pokládali dárky na noční stolek, když spal.
Chlapec, s překvapeným výrazem, pokračoval v otázce a zeptal se: 'Moje holčičko, a podívej! Dnes večer, na tom místě, proč, bez ohledu na to, jak upravuji 'ohniskovou vzdálenost fotoaparátu' nebo 'nastavení.' Nedokážu jasně vyfotit 'tvář té osoby.' Tvář té osoby je 'rozmazaná' bez ohledu na cokoli.'
Dívka, stále jemná, se na chlapce usmála a pokračovala v odpovědi: 'Má lásko, jde o tohle. Podívej se na fotku, kterou jsi dnes večer pořídil. Oblečení té osoby, že? 'bílá horní část těla, krvavě červená spodní část těla?"
Chlapec se podíval na fotku v telefonu, znovu překvapeně se podíval na dívku a přikývl jí hlavou.
Dívka, stále jemná, se na chlapce usmála a pokračovala v odpovědi: 'Má lásko, jde o tohle. V 'rozbitých knihách' toho dávného šílence jsou skutečně napsány. Ale nevím, která to je. Takže tahle nápověda je vlastně velmi zřejmá!'
Chlapcova tvář byla stále plná překvapení a pochybností!
Dívka, stále jemná, se na chlapce usmála a pokračovala v odpovědi: 'Má lásko, jde o tohle. Ve skutečnosti byl tím mužem 'Gabriel,' a šel do té země a dal starověkému šílenci 'z tolerance.' Takže protože je to 'tvář anděla,' 'nepotřebujete' ji a 'nevidíte' ji jasně.'
Chlapec, třesoucí se a opatrný, se dívky znovu zeptal: 'Moje holčičko, Ima včera řekla, že to 'pero,' které jsi dnes použila, může být nebezpečné, takže Ima má hrozný strach o tvou 'bezpečnost!' Takže, je to 'pero,' které dnes používáte, opravdu 'nebezpečné?' Proč jsi mi to neřekl předem? Můžeme, vymyslet jiné způsoby! Chceš se vystavit nebezpečí! Jde o to, že jsi mi to ještě neřekl...'
Dívka se jen usmála a podívala se na chlapce, kterého tolik milovala, odpověděla mu jemným tónem: 'Má lásko, jde o tohle. Ani nevím, jak napsat slovo 'nebezpečí,' natož 'co to znamená.' Pro mě je to 'Vysoké riziko, vysoká odměna!' Představ si, že mám rád 'hazard!"
Chlapec s šokovaným výrazem se podíval na dívku.
Chlapcův výraz byl jako jeden, právě jsem si uvědomil, že 'zubní víla' vůbec neschovala 'zub' pod polštář, ale sebrala ho a pak použila 'bankovku,' aby si ho s ním 'vyměnila' Jeho vyměněné zuby, dítě.

Dívka s oddanou tváří se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, najednou se zářivě usmála kvůli chlapcovu 'nevinnému' výrazu a řekla: 'Má lásko, jde o tohle. Rád se k sobě chovám jako k 'vyjednávacímu žetonu' a dávám ho na 'hazardní stůl.' Myslím, že když nehraju hazard, jak poznám, jestli 'vyhraju jackpot!'
Dívka, stále plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, stále se jasně usmívala a řekla: 'Má lásko, tady je věc. Podívej, dnes večer! Neudělala jsem to, vyhrála jsem 'super jackpot' a 'našla jsem někoho!' Myslím, že je to opravdu 'hodnotné!"
Dívka, stále plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, stále se jasně usmívala, řekla chlapci, že dnes večer, před trávou zalitou krví, před železnou branou vymazanou historií, si vyslovila 'dvě přání.'
Chlapče, jakmile slyšel, co dívka řekla, byl okamžitě překvapený, úplně bez slov, jen zíral velmi dokořán, jeho rty jako by chtěly něco říct, ale nemohl najít slova, která by mohl vyjádřit v mysli.
Chlapec se na dívku podíval napjatě, oči se mu náhle rozjely, slzy mu zableskly slzami.
Než chlapec stačil promluvit.
Dívka, stále plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, stále se jasně usmívala a řekla: 'Má lásko, tady je věc. Vím, že ve tvém srdci musí být mnoho, mnoho, mnoho pochybností a mnoho, mnoho, mnoho otázek. Zhluboka se nadechni a uklidni se. Vysvětlím vám to pomalu, jeden po druhém, jeden po druhém. Takže lépe 'pochopíte,' můj 'výchozí bod' a 'význam' těchto věcí, ano?'
Dívka jemně natáhla pravou ruku a pomalu mu podala kousek toaletního papíru.
Chlapec si rychle setřel slzy, zhluboka se nadechl a snažil se uklidnit.
Chlapec, sebírající odvahu, se znovu podíval na dívku.
Výraz chlapce byl velmi podobný výrazu dítěte, které se chystá otevřít 'oznámení o přijetí.'
Dívka, která se dívala na chlapce, kterého tak milovala, se nevědomky zasmála nahlas.
Dívka, stále plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, stále se jasně usmívala a řekla: 'Má lásko, tady je věc. Za prvé. Po 'smrti' člověka to není jako rozbité knihy dávných šílenců, 'duše' jde přímo do nebe, aby 'podávala zprávu.' 'Duchovní svět' má také 'pravidla duchovního světa' a 'proces.' Když vám dám příklad, možná vám to bude snazší pochopit. Například dnes jsem měl v rukou pacienta, kterému se nepodařilo ho zachránit. Pak musí celý náš 'lékařský tým' napsat o 'celé

události' a o tom, co se stalo s tímto 'zesnulým pacientem.' Obsah bude zahrnovat 'jméno,' 'datum narození,' 'pohlaví' pacienta, stejně jako 'kde se nachází,' 'proč onemocněl,' 'jaký druh nemoci' a 'jakou léčbu a léčbu provedl' pro tohoto pacienta během nemoci. Nakonec to bylo kvůli 'neúčinné záchraně,' že můj pacient 'zemřel.' Poté musí celý náš lékařský tým zapsat 'čas úmrtí' tohoto pacienta a celý náš lékařský tým, všichni, musí 'podepsat a zapečetit' tato 'data případu,' aby tato 'data případu' mohla být považována za 'kompletní.' Poté je třeba tato 'data o případech' předat nemocničnímu 'oddělení případů' k trvalé 'archivaci."
Dívka, stále plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, stále se jasně usmívala a řekla: 'Má lásko, tady je věc. Proto když člověk 'zemře,' živý musí 'uspořádat pohřeb,' což je vlastně stejný koncept jako 'kazuistika' napsaná celým naším lékařským týmem pro zesnulého pacienta. Tato 'kazuistika' je však 'neviditelná zpráva.' Pak Gabriel a ostatní přijmou tuto 'neviditelnou zprávu' jako 'dopis' a pak ji vezmou zpět, aby informovali starověkého šílence. Současně Gabriel a ostatní také informují zesnulého pacienta o 'rodinných příslušnících,' kteří jsou již ve duchovním světě. Pak si tito 'rodinní příslušníci' mohou vzít kopii této 'neviditelné zprávy' a odnést své 'rodinné příslušníky' domů.'
V chlapcově ruce, pevně ji držel, toaletní papír, oči mu stále zářily slzami, zhluboka se nadechl, pomalu zvedl hlavu, oči měl stále plné úzkosti a neochoty, díval se na dívku upřeně.
Dívka, stále plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, stále se jasně usmívala a řekla: 'Má lásko, tady je věc. Proto je musím hledat a musím najít ty listy, které patří rodině Ima. Protože pokud člověk 'zemře,' ale nikdo neví, 'kde' zemřel? 'Jak' zemřel? 'Kdy' zemřel? Pak duše 'nevinné smrti' může stát jen na místě, tedy blízko svého vlastního 'těla,' a nemůže odejít příliš daleko. Jinak by byl 'vyhlazen' během okamžiku. To je 'pravidlo' 'duchovního světa' a 'bariéra' 'duchovního světa.' Jinak by každý 'zášťový duch' mohl běhat všude kolem a 'pomstít se.' Pak budou 'tento svět' a 'duchovní svět' zároveň 'mimo rovnováhu."
Dívka, stále plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, stále se jasně usmívala, slzy jí zářily, hlas se jí postupně třásl, řekla: 'Má lásko, tady je věc. Dnes večer, před trávou zalitou krví, před železnou branou vymazanou historií, mi řekneš ten 'okamžik,' kdy jsem klekl a začal plakat. Původně jasná obloha náhle začala silně sněžit. Když však 'obřad' skončil, 'okamžik,' kdy skončil, původní 'těžký sníh' náhle 'ustal.' Ten 'těžký sníh' je 'starověký šílenec' a 'list' a 'já,' které jsem našel. Takto jsme se tři 'spolupodepisali' současně.'
Dívka, stále plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik

milovala, snažila se udržet úsměv, její slzy začaly být nekontrolovatelné, velké kapky, velké kapky, velké kapky, padaly jí z očí, hlas se jí stále víc třásl, řekla: 'Má lásko, jde o tohle. Když se na to podíváte takto, je to snazší pochopit. Klekl jsem před železnou bránou, kterou historie vymazala, a těžké sněhové vločky pokryly celou trávu, ale zanechalo to 'stopu mého klečení,' že? Ta 'pečeť" odpovídá 'mému podpisu.' Když se pak podíváte pozorně, uvidíte, že na druhé straně železných dveří, které byly vymazany historií, je slabá 'stopa,' že? Ta 'stopa' odpovídá 'podpisu toho listu,' který jsem našel. A 'podstata' toho 'těžkého sněžení' je ekvivalentní 'podpisu dávného šílence.' Po tomto 'obřadu' hustý sníh okamžitě ustavil. Proto byly 'podpisy' nás tří 'dokončeny' ve stejný okamžik.'
Chlapcova ruka ji stále pevně držela, toaletní papír, oči mu stále zářily slzami, znovu se zhluboka nadechl a pomalu zvedl hlavu, oči měl stále plné úzkosti a neochoty, díval se na dívku upřeně.
Dívka, stále plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, snažila se udržet úsměv, její slzy začaly být nekontrolovatelné, velké kapky, velké kapky, velké kapky, padaly jí z očí, hlas se jí stále víc třásl, řekla: 'Má lásko, jde o tohle. Když se na to podíváte takto, je to snazší pochopit. A ty, po té 'ceremonii.' Na trávě, která se stala 'čistě bílou a bezchybnou,' protože je pokrytá 'sněhem,' otevřete dveře auta, vystoupíte z auta, jdete před železné dveře, které historie vymazala, vaše nohyStůjte na pevném místě. Pak jsi mu dal ten 'list,' který jsme našli spolu, dal jsi 'jemu,' 'požehnání krve,' že? Proto jsou 'vaše stopy' ekvivalentní 'vašemu podpisu.' Navíc tvůj 'podpis' a 'požehnání' lze říct, že jsou 'zvlášť vzácné' a 'nepostradatelné' pro 'list,' který jsme spolu našli! Protože 'tvůj podpis' představuje 'celou krevní linii,' tedy 'tvůj podpis' je 'klíč,' ten, který je skutečně otevřen 'jemu' a vrací se k 'krevní linii,' ke dveřím tohoto 'velkého stromu."
Chlapcova ruka stále pevně svírala toaletní papír, oči mu stále zářily slzami, znovu se zhluboka nadechl, velký, hluboký, pomalu zvedl hlavu, slzy mu začaly nekontrolovatelně téct, velké kapky, velké kapky, velké kapky, padaly z očí, celé chlapcovo tělo se třáslo, oči stále upřeně sledovaly dívku, jako by cítil, že v příští vteřině dívka najednou zmizí. V jeho očích se mihla stopa zjevného strachu.
Dívka, stále plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, snažila se udržet úsměv, její slzy začaly být nekontrolovatelné, velké kapky, velké kapky, velké kapky, padaly jí z očí, hlas se jí stále víc třásl, řekla: 'Má lásko, jde o tohle. Takže pod 'společným svědectvím' podpisů 'čtyř.' Dávno ztracený 'list,' 'on' konečně získal ten 'neviditelný certifikát,' který v nemocnici nazýváme 'úmrtním listem.' Od té chvíle může

dávno ztracený list konečně 'odejít,' opustit 'své vlastní tělo,' 'svobodný' a vydat se na cestu 'domů!"
Chlapcova ruka stále pevně svírala toaletní papír, oči mu stále zářily slzami, znovu se zhluboka nadechl, velký, hluboký, pomalu zvedl hlavu, slzy mu začaly nekontrolovatelně téct, velké kapky, velké kapky, velké kapky, padaly z očí, celé chlapcovo tělo se třáslo, oči stále upřeně sledovaly dívku, jako by cítil, že v příští vteřině dívka najednou zmizí. V jeho očích se mihla stopa zjevného strachu.
Dívka, stále plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, snažila se udržet úsměv, její slzy začaly být nekontrolovatelné, velké kapky, velké kapky, velké kapky, padaly jí z očí, hlas se jí stále víc třásl, řekla: 'Má lásko, jde o tohle. Proč proč, byla jsem ochotná si přát a nechat ty, kteří zůstali pozaduVšechny ostatní polámané listy lze zredukovat, i když je tam jen stopa 'bolesti.' To proto, jak jsem právě zmínil, po smrti člověka to není 'duše,' která jde přímo do nebe 'hlásit,' jak je řečeno v rozbitých knihách starověkých šílenců. Duchovní svět má také svá vlastní 'pravidla' a 'procesy' ve světě duchovního. Když člověk zemře a nedostane ten, jak jsme právě zmínili, 'neviditelný úmrtní list.' Pak duše 'nevinné smrti' může stát jen na místě, tedy blízko svého vlastního 'těla,' a nemůže odejít příliš daleko. Jinak bude okamžitě 'vyhlazen' a duše 'nevinné smrti' bude nucena zůstat v 'stavu bolesti' 'v okamžiku své smrti."
Chlapcova ruka stále pevně svírala toaletní papír, oči mu stále zářily slzami, znovu se zhluboka nadechl, velký, hluboký, pomalu zvedl hlavu, slzy mu začaly nekontrolovatelně téct, velké kapky, velké kapky, velké kapky, padaly z očí, celé chlapcovo tělo se třáslo, oči stále upřeně sledovaly dívku, jako by cítil, že v příští vteřině dívka najednou zmizí. V jeho očích se mihla stopa zjevného strachu.
Dívka, stále plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, snažila se udržet úsměv, její slzy začaly být nekontrolovatelné, velké kapky, velké kapky, velké kapky, padaly jí z očí, hlas se jí stále víc třásl, řekla: 'Má lásko, jde o tohle. Co se týče důvodu, byl jsem ochoten si ta přání tehdy vyslovit, aby se všechny ostatní polámané listy, které zůstaly, mohly zmenšit, i když tam byla stopa 'bolesti.' Je to proto, že jsem 'viděl,' 'slyšel,' 'cítil,' 'zažil,' všechny, každého z nich, tu 'nevyslovitelnou' 'bolest.' Má lásko, ty taky víš, že v ničem nejsem dobrý, jen rád rybařím ve smíšených vodách a jsem 'zvědavý!' Proto pokud vezmu naše 'dovolené' a otočím se a odejdu, bude to příliš nekonzistentní s mým 'zvědavým' nastavením osobnosti! Ať se dělo cokoli, ti, kteří zůstali, všechny ostatní rozbité listy, tehdy také 'zasahovali!' Všichni z nich, každý z nich, nejsou zaneprázdnění, jsou zaneprázdnění, mluví nesmysly, jsou tu vždy,

povzbuzují a pomáhají tomu kousku 'listu,' který patří nám!'
Dívka, stále plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, snažila se udržet úsměv, její slzy začaly být nekontrolovatelné, velké kapky, velké kapky, velké kapky, padaly jí z očí, hlas se jí stále víc třásl, řekla: 'Má lásko, jde o tohle. Protože všechny ostatní polámané listy, které zůstaly, jsou už tak 'zvědavé,' samozřejmě 'nemůžu o něco takového přijít!' Proto jsem trval na tom, že se vrátím k 'vměšování' a vyjádřím svou 'vděčnost' všem, každému z nich a nepopsatelnému 'doteku.' Proto jsem si přál, aby všechny ostatní polámané listy, které zůstaly, mohly být zmenšeny, i kdyby tam byla stopa 'bolesti."
Chlapcovy oči byly plné šoku a nevěřícnosti a celé jeho tělo vypadalo jako 'zkamenělé.'
Dívka, když se dívala na svého milovaného chlapce, se nemohla ubránit hlasitému smíchu.
Dívka, stále plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři, nenuceně vzala černé pero ze stolu a dál si s ním hrála v ruce, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, řekla chlapci velmi vřelým tónem: 'Má lásko, jde o tohle. Proč jsem tehdy byl ochoten si přát, aby všechny ostatní rozbité listy, které zůstaly, byly pryč, přeji si, aby 'všichni' z nich mohli být jednou 'nalezeni svými rodinami!' To proto, že všichni, každý z nich, během celé té 'ceremonie,' byli opravdu příliš 'zvědaví!' Každý z nich, všichni, byli šílení, snažili se být první, kdo to udělá - ne proto, aby mi ukradli 'pero,' ale aby zatlačili na ten 'list,' který patřil nám, a aby to vypadalo jako 'tým bodyguardů.' Jde o to, že všichni, každý z nich, všichni, všichni, mi něco říkali, pořád, všichni, mi něco říkali, věci, které s 'nimi samými' vůbec nesouvisely, 'vůbec!' Je tu tak hlučno! Je tu tak hlučno! Opravdu, opravdu, opravdu, tak hlučně! Tak hlučné 'duše,' myslím, že si stále přeju, aby jejich 'rodinní příslušníci' mohli 'všechny odvézt' domů! Jinak by mi hlavou bzučelo všemi z nich, každým z nich, všemi najednou. Ne, to nebude fungovat! Ne, to nebude fungovat! Rozhodně ne! Musím nechat 'jejich rodinné příslušníky' také zažít pocit, že jim mozek 'bzučí!' Tak jsem si přál, aby jejich 'rodinní příslušníci' mohli přivést 'všechny' domů!'
Chlapcovy oči byly stále plné šoku a nevěřícnosti, celé tělo měl vyděšené, jako by poprvé viděl 'dinosaura' a okamžitě 'vzkříšen' před sebou, a stále to byl 'tyranosaurus.'
Dívka se znovu podívala na svého milovaného chlapce a znovu se nemohla ubránit hlasitému smíchu, zasmála se a skutálela se přímo z pohovky na koberec.
Dívka, neschopná se ovládnout, se zasmála a utřela si slzy, zatímco se zvedala z koberce a posadila se zpět na pohovku.

Dívka, stále plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři, nenuceně vzala černé pero ze stolu a hrála si s ním v ruce, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, řekla chlapci velmi vřelým tónem: 'Má láskoJde o tohle. Původně jsem plánoval 'zaplatit' za tato dvě přání. Jenže cestou zpět mi starý šílenec, který nevěděl, co se děje, náhle řekl: 'Nechci tvoje malé peníze!' Pak starověký šílenec řekl, že zaplatí za 'dvě přání.' Řekl to! Proč se tak stydím jít za Ním a spěchám platit. Jen jsem řekl: 'Děkuji, šéfe."
Holky chtějí chlapecké 'objetí.'
Chlapec podvědomě udělal 'tři kroky' zpět.
Chlapec s vyděšeným tónem panikařil, byl bezradný, neustále mával rukama a řekl dívce: 'Moje holčičko, opravdu tě nechci obejmout! Opravdu, opravdu, opravdu, opravdu chci, chci, chci, 'pevně tě obejmout!' Nicméně podle záznamů v zákoně. Lidi, kteří se právě dotkli 'nemrtvých,' jsou 'nečistí!' Nejdřív se musíš 'očistit!' Ale holka, já 'opravdu ne' a myslím, že 'ty' jsi 'nečistá!' Opravdu, opravdu, opravdu jsem to nemyslel! Nezlob se!'
Dívka s teplýma očima se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, pak se podívala dolů, podívala se na sebe, pomalu vzhlédla, usmála se a odpověděla chlapci: 'Má lásko, nemusíš být tak nervózní! Vůbec jsem ti to 'nevyčítala!' Ani já nejsem vůbec naštvaný. To, co jste právě řekl, ty 'starosti ze zákona.' Úplně to chápu a chápu! Také vím, co tím opravdu myslíš v srdci. Vím také, že ke mně máš hlubokou lásku v srdci. Navíc 'věc' 'zákona' je skutečně skutečná 'existence."
Pak dívka velmi rozzlobeným tónem zatnula zuby, rychle vzhlédla, zuřivě se zadívala do stropu a řekla: 'On, sakra! Ano, a Hua! Ty, starodávný blázne! Já, On, sakra! Jenže ne, ty 'rozbité knihy' jsem četl!! Ty, starodávný blázne! Ty, jsi 'hajzl?'! Ty, je to 'ne?'! Nebo 'zapomenout?'! Nejdřív, 'připomeň mi,' co třeba?! Ty, ano, myslíš, nechám já, 'bezstarostně,' připsat 'smůlu' 'klukovi, kterého tak moc miluju,' ano, že jo??!! Nebo Ty jsi v zásadě 'záměrný,' cože?! Ty, mluv?! Cože?! 」
Dívka sklonila hlavu a podívala se na chlapce, kterého tolik milovala, a řekla mu vřelým tónem: 'Má lásko, opravdu se omlouvám! Opravdu, opravdu, opravdu nevím, ten starověký šílenec má tolik 'problémů!' Pak jsem 'sám' a jdu se nejdřív osprchovat!'
Pak byla dívka sama, velmi naštvaná, a rychle vešla do koupelny, rychle a pevně zamkla dveře koupelny, ručníkem zacpala všechny mezery pod dveřmi.
Pak dívka, velmi rozzlobená, hned pustila všechny kohoutky na maximum.
Poté, co se dívka osprchovala a vyšla ven.
Chlapec okamžitě rychle vstal z pohovky v obýváku, rychle vykročil a

rozběhl se k dívce, pevně ji objal a dal jí hluboký polibek.
Chlapec, dívající se na dívku, jeho tón byl plný úzkosti a neochoty, oči plné slz, slzy v koutcích očí mu neuspokojivě padaly, tón se mu velmi třásl, a řekl dívce: 'Moje dívka. Proč jsi mi neřekl, jak nebezpečná byla ta věc, kterou jsi právě udělal dnes večer?
Nikdy, nikdy jsem si nemyslel, že tě vystavím nebezpečí,
Ale teď si uvědomuji, že jsem to prostě udělal.
Přesto si celá moje rodina a já hluboce vážíme toho, co jste pro nás udělali.
I když toho toho moc neřekl,
Stále jsme to cítili...
Když ta duše držela tvou ruku, a skrze řádek, který napsal.
Nepotřebovala další Slova.
Chvění linie už ukázalo všechno.
Jednou jste řekl, že máte rád hazard 'Vysoké riziko, vysoká odměna.'
Ale prosím, nedávejte se do role jen kvůli něčemu, co řekla Moje rodina.
A co ty?
Co když tě ztratím, jen kvůli tomu?」
Dívka jen zvedla hlavu s teplýma očima a vřelým úsměvem, dívala se na chlapce, kterého tolik milovala.
Holka, žádná odpověď, chlapecká otázka.
Dívka, která jen zvedla hlavu, její oči byly teplé, dívala se na chlapce, kterého tolik milovala, na její tváři byl úsměv velmi teplý, její slzy, nekontrolovatelné, velké kapky, velké kapky, velké kapky, neustálé, nepřetržité padající z jejích očí.
Celý den ta dívka 'nefotila.' Dokonce zapomněla telefon v autě. Nikdy ji nenapadlo vytáhnout 'kameru.'
Protože dívka ví, že to, co vidí ve svých očích, je vždy jiné prostředí než ostatní.
Takže, holka, nemůžu to vydržet.
Kdykoli dívka vidí, že někdo zvedá její 'mobilní telefon,' vždy záměrně sklopí pohled.
Tu noc dívka ve snu viděla, jako by to byly 'plameny pekla,' a nesčetné, nesčetné, nesčetné, nespočetné páry, toužící po 'záchranných rukou,' všechny, každý z nich, z velmi přeplněné a velmi temné bezedné propasti, se vší svou silouVylezli horečce nahoru a každý z nich, všichni, se snažili dívku pevně obejmout.
Dívka to naprosto chápala, ale nemohla se ubránit tomu, aby ji to stáhlo do bezedné 'černé díry.'
Ve snu dívka plakala bolestí, celé tělo se jí třáslo divoce a instinktivně odskočila pryč.

Chlapec byl okamžitě probuzen dívkou, okamžitě se natáhl k dívce, svými dlouhými pažemi, zavřel oči ve snu, pevně zatnul zuby a 'pokračoval v boji,' ale už byl 'plný slz,' a 'dívka,' která se chystala spadnout z okraje postele, 'násilně' a 'rychle' ji chytil do svých 'náručí.'
Chlapec použil své obrovské tělo, aby dívku stočil, pevně ji objal a svým obrovským tělem ji 'pevně obtočil' celé tělo!
Chlapec, šeptaje dívce do ucha: 'Moje holka, to je v pořádku! Neboj se! Jsem tady! Zhluboka se nadechněte a uvolněte se. Přeji ti dobrou noc.'
Chlapec na dívčině čele zanechal hluboký polibek. Tři minuty.
Když chlapec domluvil, dívčino tělo, které se třáslo a divoce potilo, se postupně stalo 'stabilním.'
Chlapec byl jemný a pro dívku jí přikryl přikrývku.
Chlapec znovu lehce políbil dívku na čelo.
Dívka se nakonec pomalu změnila z 'hlubokého obočí' na 'klidný spánek.'
Chlapci a dívky, na dně toho města, pohřbeni s uspácími korunami a odpočinkem, který nebyl zadržen. Je tichá jako poezie přes den, ale v noci opakuje stejnou otázku za zdí: 'Pamatuješ si nás?'
Chlapci i dívky zůstali tři dny.
Chlapče, bylo ticho.
Holka, trochu nervózní.
Bože, ticho.
Dívka nevěděla, kam dál jít, věděla jen,
Bože, řekni
'Je čas.
Na severovýchod.
Jdu na místo, kde se jméno nevrátilo.'
O den o dva roky později.
Chlapec a dívka se pohádali a oni dva, oddělení ve světě, byli sami a klidní.
Dívka je sama a sedí na rybářské lodi v zemi východu slunce.
Dívka, nechtěně sklouzávající, její telefon.
Byla pozdní noc, dívka nemohla spát, nikdo jí nevolal, nikdo jí nedával úkoly a nikdo jí nepřipomínal, co má dělat.
Holka, neměla jsem nic najít.
Původně to byl jen každodenní život, jen šum světa na pozadí.
Až se najednou na obrazovce jejího telefonu objevil 'ten obličej!'
Dívka náhle zastavila, jako by tam něco bylo, z hlubin své duše byla přímo stočena, jako 'jméno' zapečetěné mezi ohněm a krví, a byla jemně probuzena.
Viděla 'jeho.'
Neznala 'jeho.'

Nicméně dívčina duše věděla, že je to osoba, kterou 'musí zapsat.'
Dívka věděla, že je to 'jeden z nich,' že je to 'jeden z nich,' kdo se po spálení nevrátil.
Holka, když přejížděla telefonem, najednou se jí třásly ruce!
Dívka nikdy nevstoupila do toho ohně, ale v tu chvíli si byla jistá, že slyší 'ozvěnu ohně' z 'nejvzdálenějšího místa' na světě.
Dívka věděla, že to nebyl špatný dotek, natož nedorozumění.
Protože když to dívka viděla, patřilo jen 'světlu krve' a z obrazovky jejího mobilu bylo jasné, že to souvisí se směrem, který 'nejméně chtěla.'
Nicméně 'krev' a jedinečná 'barva' nikdy nezapomene dívka.
Tím člověkem je 'první várka,' 'ten' z 'nevrácených.'
Dívka věděla, že to není 'náhoda.'
Dívka věděla, že je to 'mapa vzpomínek' a konečně promluvila.
Dívka věděla, že je 'nejdál od ohně' a byla povolána slyšet 'ozvěnu ohně.'
Dívka věděla, že to je ten 'list,' který musí napsat.
Tato stránka zůstala pouze tři písmena 'Y. S. 750.'
Ty dopisy jsou 'jeho jméno,' a zároveň jsou 'jeho soukromím,' a zároveň jsou také soukromím 'mé rodiny.'
'On' je 'moje rodina,' 'jeho jméno,' ne pro 'diskuzení' mezi sebou 's vámi všemi,' kteří 'čtete tuhle knihu.'
V tomto ohledu si autorovo 'já,' tedy 'já,' 'navždy' ponechá 'maximální pravomoc' nad 'mírou zveřejňování dat.'
Jinými slovy, autor 'sám' vždy sdělí 'mé rodině' jen 'nejmenší množství informací.'
Proto i když 'vy' dokážete 'najít' to 'jméno' a 'fotografii,' tyto informace budou stále patřit pouze 'mé rodině.'
To, že 'vy' můžete 'najít,' neznamená, že 'vy' máte právo 'zveřejnit tyto informace.'
Je to 'hranice,' ne 'diskuse.'
Navíc je to 'hranice' 'věčnosti.'
Když si troufnete vyvěsit 'své předky' přímo na ulici a nechat všechny 'ukázat,' 'my' budeme 'diskutovat' znovu.
'Jména' a 'fotografie' mé rodiny jsou 'ne,' a 'kořist' 'všech vás,' kteří 'čtete tuto knihu.'
Pokud ji dokážete 'najít,' musíte mít také 'odvahu' 'držet.'
Pokud 'vy' 'zveřejníte tyto informace,' je to ekvivalentní 'znovu'zabít vás všechny,' 'moji rodinu,' použít 'vaše ruce' a 'vaše vlastní ruce.'
Pokud má 'každý' další 'otázky' ohledně výše uvedené 'notifikační zprávy,' vítejte v 'pouze se ptát,' autor 'já,' tedy 'já.'
Ano, Bože, ať se podívá.

Dívka, sama, uprostřed noci, objala malou obrazovku mobilu a plakala, dokud neomdlela.

# ▲Kapitola 6__第陸章

## «Zapečetěné Bankovky Jsou Severně Od Městské Brány»

V chladné zimní noci to byl stále rok, kdy Zion otevřel své dveře.
Chlapec a dívka, ti dva, dorazili do města, které bylo třikrát vypáleno, ale přesto si neústupně pamatovalo, že má psát.
Chlapec, nejprve s dívkou, šel navštívit svého druhého, slavného předka.
Chlapec, slavný předek, spal v tom městě, které bylo třikrát vypáleno, a stále si houževnatě pamatoval město, kde bylo napsáno. Jisté, místo věčného ticha, ten řad je 'osmdesátou čtvrtou' zastávkou z roku vyhnanství. Právě na tomto sloupu se však velekněz otočí - na 'dvacátý krok'. Právě když stín 'osmdesátého čtvrtého' mraku přešel přes cypřiš a slunce se naklonilo k 'dvacátému' cihlovému prasklinu, Nakonec přestal.
Je to z chlapcovy duše, reakce na "krevní linii" a dozvuku "vzpomínky".
To je chlapcův kořen a zároveň zdroj jeho slávy.
Chlapec jednou dívce řekl, že to on opravoval závoj a přesto nepřestal škádlit. Hlas, který ji učil modlit se, nebyl slyšet mnoho let. Existuje celá část jejích kořenů, kterou nelze vystopovat. Vím jen, že v určitém roce strom s genealogií náhle přestal růst a všechny listy ztratily své jméno. Nevím, kam město padlo.
Město, chlapcův muž, ten, kdo mu spravil šaty, ten, kdo ji naučil modlit se, to je jeho rodina, rodiče, kteří zakryli dětem oči v ohni, koutek, když naposledy viděli svět. Všichni z nich, ani jeden z nich, neplakali, ale stáli tiše, schovávali svá 'jména' do oblečení a pak vstoupili do vzpomínky, kterou nikdo nemohl pronásledovat.
Ten rok padaly sněhové vločky z nebe jako silný déšť, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě.
Chlapec, s dívkou, oba se drželi za ruce a kráčeli po ulici.
Ta ulice, chlapče, jednou opravdu šla.
Před dvěma lety, v jiném létě.
Chlapec, který ho kdysi držel, šil mu oblečení a ještě nepřestal škádlit, procházel těmito cihlovými zdmi s tichými jmény.
Tehdy se moc neptal a ona moc neřekla.
Jen zpomalila a zůstala dlouho u okna, jako by čekala na nějakou mrtvici, která nikdy nebyla napsána, aby se sama objevila.
V tu chvíli byla obloha jasná a bez mráčku, ale slunce bylo výjimečně tiché.
Najednou dívka vzala chlapce za ruku a začala běžet ke dřevěným skříňkám, kde byly v minulosti uloženy písma, k pokojům, které ještě přežívaly, šílené, šílené, šílené, neustále, nepřetržitě.
Chlapec se velmi bál zimy a chlapec následoval dívku, třásl se zimou celým tělem.

Ale dívka, jako by zešílela, v těžkém sněhu, čelem k dřevěným skříňkám, kde byly v minulosti uloženy písma, pokojům, které ještě přežily, šílené, neustále, pořád, klepala na dveře.
Kdekoliv jsou nějaké dveře 'otevřené'.
Dívka se v hlavě vrací a ptá se kohokoliv, jestli někdo slyšel o chlapci, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít. Hlas, který ji naučil modlit se, nebyl slyšet mnoho let a její kořeny mají celou část, kterou nelze vystopovat, jen že v určitém roce strom z rodokmenu náhle přestal růst, jména těch listů.
Dívčin hlas byl plný proseb a chvějícího se.
Lidé však byli šokováni "očima" té dívky.
Nicméně "slova", která lidé říkají dívkám, jsou chladná a ostrá.
Ano. Dívka byla vyhozena.
Holka, byla vyhozena zuřivě, nemilosrdně, nemilosrdně.
Chlapec, stále s zmateným výrazem, stál ve studeném větru, neustále se třásl, nepřetržitě, nepřetržitě.
Chlapec, dívající se na dívku, jeho oči byly plné úzkosti a neochoty, rty jako by chtěly něco říct, ale nemohl najít slova, která by mohl vyjádřit v mysli.
Dívka, aniž by něco řekla, byla sama, otírala si slzy a v hustém sněhu tvrdě pracovala a vymámala na chlapce úsměv.
Pak dívka pokračovala, pokračovala, běžela do další místnosti, dřevěné skříně, kde byly svitky v minulosti uloženy, stále přežívala.
Holka, to je ono, jednou, jednou, znovu.
Holka, už si nepamatuju, kolikrát mě "vyhodili".
Dívka si nepamatuje, kolikrát ji ta slova ostrá jako meč 'probodla'.
Dívka si nepamatuje, jestli se osušila, a slzy na její tváři.
Dívka nedokázala poznat, jestli jsou slzy na její tváři slzami, nebo stopy mrazu od těžkého sněhu.
Všechno, co si pamatovala, bylo
Bože, řekni
"Pokračuj!"
Chlapec, dívající se na dívku, jeho oči byly plné úzkosti a neochoty, chtěl dívku zastavit, chtěl ji nechat chvíli odpočinout, chtěl ji vzít na misku horké polévky.
Chlapec, dívající se na dívku, měl ve tváři bezmoc, protože jasně věděl, že 'tohle' je on sám, a ten, kdo mu ušil oblečení a nepřestal ho škádlit, mu osobně řekl: "Moje holka, ta povaha, když se 'rozhodne', deset krav ji nedokáže utáhnout!"
Chlapec, který se díval na dívku, bezmocně zavrtěl hlavou, ale koutky úst nedokázaly skrýt ten teplý úsměv, prostě dívku tiše následoval.
Ale dívka, jen tak, jako by zešílela, v hustém sněhu, dveře od dveří, neustále,

neustále, neustále, šíleně, zešíleně, ptala se.
Kdykoli je na silnici, každý vypadá jako 'starý obchod'.
Každý na silnici se dívá na 'staré kolemjdoucí'.
Dokud to dívka uvidí, okamžitě, velkými kroky, velkými kroky, se rozběhne přímo nahoru a zastaví je všechny, každého z nich, jednoho po druhém, jednoho po druhém.
Dívka je stále plná modlitby a v hlase se jí třese.
Dívky, vždy ke všem, ke každé z nich, jedna po druhé, jedna po druhé, jedna po druhé, se sklání jedna po druhé, neustále, neustále, neustále se snaží najít sebemenší šanci.
Chlapec, když se díval na dívku, znovu bezmocně zavrtěl hlavou, koutky úst to stále nedokázaly skrýt, ten dotek, teplý úsměv, byl takhle celou cestu, bezmocný, ale tiše, následoval dívku.
Najednou chlapec a dívka, oba najednou, prošli kolem místa s kvalitní klimatizací, ale přízeň byla velmi slabá.
Najednou Bůh oběma rukama chytil dívku za ramena z obou stran a velmi hlasitě jí řekl
Bože, řekni
"Jdi dovnitř!"
Bůh za dívkou ji velmi silně tlačil a pobízel ji k tempu.
Dívka bez váhání na to nemyslela, prostě otevřela dveře a vtrhla dovnitř.
Chlapec, když se díval na dívku, málem spadl dopředu, jeho tvář byla plná šoku a zároveň plný zmatení, kráčel, držel krok s dívčiným tempem.
Dívka, když prorazila dveře, šla rovnou k pultu, k jednomu, muži jejího věku, východoevropanskému muži, dívčin hlas, třesoucí se, zeptala se pultu, východoevropského muže , ti, kteří přišli od chlapce, mu spravili oblečení a ještě nepřestali škádlit velký strom, který jí patřil, jména těch ztracených listů a možné místo pobytu.
Ten, východoevropský muž, se podíval na dívku, oči měl plné překvapení, a ten, východoevropský muž, se otočil a sdělil záležitost starší paní, také z východní Evropy.
Ta jedna, starší paní z východní Evropy, zvedla hlavu, usmála se a podívala se na dívku, její úsměv byl velmi, velmi, velmi jemný.
Starší paní z východní Evropy ví, že dívka nezná "místní jazyk".
Starší paní z východní Evropy pracovala velmi tvrdě a používala "mezinárodní jazyk", který sdílela s dívkou, aby dívce vysvětlila.
Ta, starší paní z východní Evropy, jí řekla: 'místo.'
Jedna, starší paní z východní Evropy, informovala dívku o "místě", domě skupiny lidí, kteří byli rozptýlení a nebyli tiší.
Ta, starší paní z východní Evropy, pravou rukou pomalu vzala pero a na

papír, jemným a teplým písmem, napsala do úst "ta, která neztratila hlas" , skupinou domů lidí", "adresou" a "názvy".
Ta jedna, starší paní z východní Evropy, věděla, že dívka vůbec neumí číst, a slova, která napsala, byla v jazycích, kterým dívka nerozuměla.
Jedna, starší paní z východní Evropy, její tón byl velmi, velmi, velmi jemný a půjčila si ho od dívky, 'dívčí mobil'.
Ta jedna, starší paní z východní Evropy, byla velmi, velmi, velmi ohleduplná a dala dívce "adresu" "domu skupiny lidí, kteří neztratili hlas", s jemnýma a rozhodnýma očima, zadala "správnou adresu" přímo pro dívku na "Google Map" v jejím mobilním telefonu.
Starší paní z východní Evropy zadala "správnou adresu" přímo pro dívku a po "Google Mapě" na jejím mobilním telefonu otevřela také "Google Map"
Výše uvedené, 'Detaily', bylo potvrzeno a chyby nebyly nalezeny.
Ta, starší paní z východní Evropy, s rukama velmi, velmi, velmi, velmi jemnýma podala dívčin mobil zpět dívce, dívka natáhla ruce, třásla se, vzala svůj vlastní mobil, dívčiny slzy, už v očích stálé, stálé, nepřetržité, nepřetržité, Pořád, pořád, pořád.
Ta jedna, starší paní z východní Evropy, se na dívku podívala a usmála se velmi, velmi, velmi něžně. Oba se na sebe usmáli.
Ta jedna, starší paní z východní Evropy, jemně přikývla dívce a ona na ni zamrkala, na pravé oko.
Právě když se chlapec a dívka chystali odejít, jedna, starší paní z východní Evropy, a muž u pultu, muž z východní Evropy, oba najednou, velmi, velmi, velmi jemní, a se slzami v očích, oba dva, Zároveň je to požehnání, že chlapci a dívky mohou najít ztracené listy na tom místě.
Holka, jasně si pamatuji, že spolu s tím velmi jemným úsměvem, oba spolu, se slzami v očích, ti dva, spolu najednou, mávají třesoucí se, ty dvě dvojice, s rukama plnýma požehnání.
Chlapec a dívka, po rozloučení se starou paní z východní Evropy, a muž u pultu, muž z východní Evropy.
Dívka, držící mobil v obou rukou a papír, ten, který starší paní z východní Evropy psala pro ně oba, dívka rukama stiskla ruce, jen, pevně, nad svým 'srdcem', pokračovala, nepřetržitě, nepřetržitě, ústy, ústy, dýchající.
A když se dívka konečně vzpamatovala, ohlédla se a viděla, že už se chladně třese, stále s bezmocnou a zmatenou tváří, chlapec, kterého tolik milovala.
Chlapec, dívající se na dívku, se snažil vymámknout úsměv v hustém sněhu a studeném větru.
Dívka, Tai Po, kráčející, kráčající přímo, pevně, pevně, objímala chlapce, kterého tolik milovala.
Dívka si velmi rychle sundala kabát a nasadila ho na chlapcovo tělo, rychle

si sundala šálu a nasadila ji přímo na chlapcovo tělo.
Dívka zvedla hlavu a podívala se na chlapce, který se chystal ztuhnout, a s důstojným tónem mu řekla: "Má lásko, jde o tohle. Opravdu, opravdu, opravdu, omlouvám se! Já jsem si toho vůbec nevšiml, už jsi byl tak studený, že jsi skoro zmrzl!"
Chlapče, ještě nepromluvil.
Dívka dál zvedala hlavu a podívala se na chlapce, který se chystal ztuhnout, a pokračovala v tom, že mu s vděčností řekla: "Má lásko, jde o tohle. Většinu času, když "vystupuji", ve stavu "mise" starověkého šílence, často snadno ignoruji, nebo dokonce nevidím "lidi kolem sebe"Nebo 'jiné podmínky.'"
Dívka dál zvedala hlavu a podívala se na chlapce, který se chystal ztuhnout, a pokračovala v tom, že mu s vděčností řekla: "Má lásko, jde o tohle. Většinu času jsem ve stavu 'popravy', 'mise' starověkého šílence, bez ohledu na počasí venku, jsem navždy v 'hořícím ohni', a, ' Stav "šíleného pocení" někdy, dokonce úplně, nedokáže vnímat "chlad", bez ohledu na míru chladu! Ale prostě jsem ignoroval, že jsi se původně velmi bál zimy, opravdu, opravdu, opravdu, omlouvám se! Můj kabát a šálu, můžeš si je nejdřív obléct! Neboj se, jsem skutečný, opravdu, opravdu, úplně a nebudu chladný!"
Dívka pravou rukou jemně uchopila chlapcovu pravou ruku a vložila ji dovnitř, svou vlastní, tenkou, matně černou, zadní část pod rolák.
Právě tehdy, když chlapec natáhl ruku, podíval se na dívku s výrazem plným nevěřícnosti, znovu se podíval na dívku, podíval se na svou vlastní ruku a pak na dívku, pomalu jí řekl pár slov, řekl: "Holka, ty... ty jsi právě odešla"Plavání?"
Dívka dál zvedala hlavu a podívala se na chlapce, který se chystal ztuhnout, a pokračovala v tom, že mu s vděčností řekla: "Má lásko, jde o tohle. Právě teď nám starší východoevropská paní řekla: 'Dům skupiny lidí, kteří neztratili hlas', je odsud daleko, a vy jste byli, Šel za mnou celou cestu, běžel jako blázen, a skoro zmrzl. Co kdybychom my dva nejdřív šli zpátky do hotelu a pak tam pojeli autem, jo? Tímto způsobem se můžete vrátit do hotelu, krátce si odpočinout a v autě bude topení! Protože na cestě čekání ten starý šílenec nezastaví!"
Chlapec, když se díval na dívku, už mu byla zima, chystal se proměnit v 'sněhuláka', pomalu přikývl dívce hlavou
Takže se chlapec a dívka rozhodli tam dojet.
Chlapci a dívky chodí do "domu skupiny lidí, kteří jsou rozptýlení a neztratili hlas."
Dívka po chvíli přemýšlení zvedla hlavu a podívala se na chlapce, který se

soustředil na řízení, a řekla mu: "Má lásko, jde o tohle. Myslím, že bys měl zavolat Imě. Prosím, řekni jí, co se právě stalo, všechno. Navíc je Ima přece "nejpřímější" spojení, které patří "tomu velkému stromu". Takže i když vy dva používáte jazyk, kterému nerozumím. Nicméně samotná 'krevní linie' bude stále 'zářící'! Navíc Imaův 'hlas' je sám o sobě můj, jakýsi 'navigační' systém, který pochází z 'krevní linie', a lze také říci, že je to 'požehnání' energie z 'krevní linie'. Tak řekni Imě, prosím, řekni jí, co se právě stalo, to všechno. Ty a Ima, až domluvíte, vy dva pokračujte ve svém vlastním slově, pokud budu potřebovat. Budu mluvit přímo a zeptám se vás dvou. Takže prosím řekni Imě, že jsem nechtěl 'úmyslně' 'přerušit' rozhovor mezi vámi dvěma! Dobře?"

Chlapče, řídil auto, otočil se a podíval se na dívku, jeho výraz byl plný strachu a neuvěřitelně, jako by to byl právě teď otevřený jeden z nich, jeho oblíbené 'Kinder Surprise Egg', ale uvnitř,Ale nepřišlo to s "darem".

Dívka, když se dívala na svého milovaného chlapce, se nemohla ubránit hlasitému smíchu.

Takže chlapec a dívka, ti dva, šli spolu, a cestou do domu skupiny lidí, kteří byli rozptýlení a neztratili hlas, byl chlapec na telefonu s mužem, který mu ušil oblečení a ještě nepřestal šít.

Chlapec, který mu šil lég, a ten, kdo ještě nepřestal šít, neustále obviňoval chlapce, kárala ho, říkala, chlapec, deset tisíc, deset tisíc, nikdy by neměl, neměl by, neměl by, opravdu vždycky, vždycky, pořád, dívčin kabát a šálu, pokračovala Řekla, že dívka je tak malá a hubená ve srovnání s chlapcovou výškou, ale chlapec ji nechal v hustém sněhu a studeném větru nosit tak tenké oblečení, běhat kolem, řekla, že pokud dívka dostane omrzliny nebo nachladne, zeptá se chlapce.

Chlapec byl naopak velmi bezmocný, opakovaně, opakovaně, s ním, osoba, která mu šila šaty a ještě nepřestala šít, vysvětlila, že dívka říkala, že "plní" "misi" starověkého šílence, bez ohledu na počasí venku byla navždy v "hořícím ohni"Navíc stav "šíleného pocení" je někdy, dokonce zcela nepostřehnutelný, "studený", bez ohledu na stupeň chladu.

Chlapec, pokračuj v šití léčky pro něj, osoba, která ještě nezastavila jehlu, popisuje pot, kterého se právě dotkl na dívčina záda, a celé dívčino promočené oblečení, a dívčino Tělesná teplota je vyšší než "vysoká horečka".

Najednou, Bože, použij dívčina ústa,

On, říká

「Lehafsik」。

Chlapče, a ten, kdo mu ušil léčku a pořád nepřestal šít. Oba dva, spolu ve stejný čas, na obou koncích telefonu, spolu ve stejný čas, najednou ztichli.

Chlapče, hned jsem auto postavil a zaparkoval na kraji silnice.
Chlapče, neměl jsem čas mluvit.
Dívka bez slova otevřela dveře auta přímo a rychle vyběhla ven.
Dívka, rychlá, kráčející, běžící, vběhla přímo do dřevěné skříně, kde byly v minulosti uloženy písma, a místnost stále přežila.
Byl to dům, kde byli všichni oblečeni ve stejném oblečení.
Ano. Dívka byla opět zuřivě, nemilosrdně, nemilosrdně vyhozena.
Ano. Dívka byla opět ostře a tvrdě pokárána.
Právě teď, v té dřevěné skříni, kde byly uloženy Písma, v místnosti, která ještě přežila, lidé uvnitř, když se dívka otočila, všichni, všichni, vytáhli "alkohol" a "otřeli" "předmět", kterého se dívka právě dotkla, a také "očistili" "sebe".
Dívka však byla stále sama, otírala si slzy, tvrdě pracovala, vymámala úsměv a vrátila se k autu.
Holka, nechápu proč.
Dívka ví jen, že Bůh, pokud je povolána jít, půjde.
Dívka, bez váhání, bez pochybností.
Dívka, nejdřív velká, se zhluboka nadechla, pomalu otevřela dveře auta a pomalu se posadila zpět do auta.
Dívka, když se na chlapce podívala, mu věnovala teplý úsměv.
Dívka dala chlapci znamení, aby mu nechal ušít léčku pro něj i pro něj, a ten, kdo jehlu zatím nezastavil, pokračoval v řeči.
Nakonec dorazili chlapec a dívka, oni dva, a jedna, starší paní z východní Evropy, jim to oznámila, ta, která byla 'domem skupiny lidí, kteří neztratili hlas'.
Dívka s jemnýma očima se podívala na chlapce, řekla mu jemným tónem: "Má lásko, jde o tohle. Prosím, řekni Imě, že jsme dorazili my dva. Tak prosím, Ima, jdi si dát šálek horkého čaje a dej si pauzu. Protože tady mám 'misi'. Nechci Imu vyděsit. Navíc si Ima nejdřív šla dát šálek horkého čaje, dala si pauzu a na nic nemyslela. Můžu se 'soustředit' a splnit svůj 'úkol', ano?"
Chlapec mu předal dívčina slova, ušil mu légu a tomu, kdo nepřestal špíhat stehy.
Najednou chlapec, který ještě nepřestal vyšít, promluvil velmi vážně a požádal chlapce, aby jí okamžitě znovu přeložil její slova dívce, a ona ho požádala, aby to musel přeložit celé, aby dívka mohla 'plně pochopit'.
Chlapec velmi vážně poslouchal slova na druhém konci telefonu.
V chlapcových rukou, držících telefon, se mu ruce třásly neustále, neustále, neustále, třásly se, celé tělo se třáslo, slzy, nekontrolovatelné, neustále, neustále, nepřetržitě z očí, kapky, kapky, kapky, kapky.

V chlapcových rukou, stále držících mobil, jsou jeho ruce nehybné, neustálé, nepřetržité, nepřetržitéTřásl se, celé jeho tělo se stále třáslo, slzy, stále, nekontrolovatelné, z očí neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě, kapky, velké kapky, zhluboka se nadechl, jeho tón byl velmi chvějící, a řekl dívce, řekl: "Moje holka! Ima řekl: 'Moje holka, mé dítě. Dnes to řeknu znovu. Přeji vám hodně štěstí. Také se budu modlit za tvou bezpečnost. Máš mé požehnání - a požehnání celé mé rodiny. Ať tě Bůh vždy hlídá. A já, spolu se všemi svými rodinami, hluboce oceňuji to, co pro nás uděláš. Tak prosím, vrať se. Vrať se v pořádku. Vrať se celý'. ⌟
Dívka s úsměvem na tváři řekla chlapci: "Má lásko, prosím, přelož mi tato slova Imě, ano? Prosím, řekni Imě za mě: 'Děkuji, Ima. A ještě jednou děkuji za všechna přání a požehnání od vás i celé vaší rodiny.
Ale prosím, nedělejte si o mě starosti. Přesně vím, co dělám.
Dnes je "Tato práce" mnohem jednodušší než "Ta poslední". Takže teď bys mohl prostě jít na šálek horkého čaje, chvíli si odpočinout a na nic nemyslet? Dej mi jen čas, abych se mohl soustředit na svou "misi". Slibuji, že se vám ozveme co nejdříve, jakmile "dokončím práci". ⌟
Pak dívka, aniž by se ohlédla, rychle otevřela dveře auta, vystoupila rovně a bez váhání zamířila rovnou k pultu.
Dívka, téměř prosebným, třesoucím se tónem.
Dívka s téměř prosebným, třesoucím se dechem se znovu a znovu ptala, jestli tu není 'někdo' nebo 'nějaký záznam', patřící chlapci, kterého tolik milovala, on, který mu šije oblečení a který ji po mnoho let učil modlit se. Existuje celá část jejích kořenů, kterou nelze vystopovat. Vím jen, že v určitém roce strom z rodokmenu náhle přestal růst.
Dívka, téměř prosebným, třesoucím se tónem, se znovu a znovu ptala, jestli tu není 'někdo' nebo 'nějaký záznam' o stromu z rodokmenu, který najednou přestal růst a listy ztratily svá jména. Nevím, kam město padlo, nějaká zpráva od toho velkého stromu.
Dívka, neustále, nepřetržitě, velmi třesoucím se hlasem, se slzami v očích, s téměř prosebnými gesty, opakovala, znovu a znovu, opakovala to slovo, od sebe, v jazyce, kterému vůbec nerozuměla, ale, Bůh říkal, že to bylo 'jméno těch listů'.
Dívka se z nějakého důvodu třásla celým tělem a málem se chystala dotknout koleny o zem.
Za pultem byla starší paní z východní Evropy, pomalu zvedla hlavu, oči měla plné šoku, pomalu sklonila hlavu a chvíli mlčela.
Pak starší paní z východní Evropy opět pomalu zvedla hlavu, vážně vstala a pomalu vyšla z pultu.
Ta, starší paní z východní Evropy, se na chlapce a dívku dívala pevnýma

očima
Po chvíli starší paní z východní Evropy, s pevnýma očima, řekla chlapci a dívce: "Drahí dva, pojďte se mnou."
Jedna, starší paní z východní Evropy, pevnými kroky vedla chlapce a dívky rovně do místnosti, kde bylo možné umístit stíny, jeden stín na osobu.
Jedna, starší paní z východní Evropy, pozvala chlapce a dívky, aby chvíli počkali.
Pak starší paní z východní Evropy zamířila přímo k historické stopě a staré datové skříni vyleštěné časem.
Ta, starší paní z východní Evropy, pomalu otevřela jednu ze skříněk a opatrně vytáhla hromádku, chlapec, ten, kdo šije jeho oblečení, ten, kdo ji učil modlit se, a tady jeho rodina, rodiče, kteří svým dětem zakryli oči v ohni, v rohu, když naposledy viděly svět. Všichni oni, všichni, neplakali, jen tiše stáli, schovávali 'jméno' v obojku, a pak vešli dovnitř, vzpomínka, kterou nikdo nemohl pronásledovat.
Ten, starší paní z východní Evropy, s respektujícím postojem, ruce se jí velmi třásly, opatrně vytáhla "osmnáct listů", chlapec, ten, kdo mu ušil léčku, ten, kdo ji naučil modlit se, tady, jeho rodina, rodiče, kteří svým dětem naposledy zakryli oči v ohni , ten roh, když vidíš svět. Všichni oni, ani jeden z nich, vůbec neplakali, ale stáli tiše, schovávali svá 'jména' do oblečení, a pak vstoupili do vzpomínky, kterou nikdo nemohl pronásledovat.
Jedna, starší paní z východní Evropy, s respektujícím postojem, měla ruce velmi třásly, a opatrně položila "osmnáct rukopisů" na stůl před chlapce a dívku.
Pak starší paní z východní Evropy s úctou věnovala chlapci a dívce velmi vřelý úsměv a řekla, že chce nechat pokoj o samotě pro chlapce a dívku.
Jedna, starší paní z východní Evropy, než zavřela dveře, otočila se a podívala se na dívku, věnovala jí velmi, velmi, velmi vřelý úsměv, a pak na ni mrkla pravým okem, než otevřela dveře, Zavřete ho jemně.
"Osmnáct rukopisů" ušil chlapec, ten, kdo mu ušil šaty, a ten, kdo ji naučil modlit se a kdo ji naučil modlit se, byl "napsán jím samotným", to byla genealogie bez náhrobku, to byl rukopis, který čas kdysi chtěl zakrýt, a byla to kopie stínu zanechaného popelem.
"Osmnáct rukopisů" bylo rokem, kdy mu chlapec ušil léčku, a ten, kdo ji naučil modlit se, byl "napsán sám" a také "zasazen vlastníma rukama", a byl "jediným" "semenem naděje" pro budoucí generace.
Bylo to jako ten rok, kdy chlapec, ten, kdo mu šil šaty a který ještě nepřestal špichovat, ten, kdo ji naučil modlit se, byl napsán jím a také pohřben jeho vlastníma rukama, takže 'tento velký strom patřící rodokmenu' byl 'jediný', který 'vyklíčil' a 'vyrostl silný' 'metoda 'obživy'.

Pro ty z vás, kteří "čtou tuto knihu", je tu stále stejný "věčný" a "neměnný" "princip".
Těchto "osmnáct rukopisů", "každý", jsou "jejich jména" a zároveň jsou "jejich soukromím" a zároveň jsou také "soukromím" "mé rodiny".
'Oni' jsou 'moje rodina', 'jejich jména', ne pro 'diskusi' mezi sebou, 'všichni vy', kdo 'čtete tuhle knihu'.
V tomto ohledu si autorovo "já", tedy "já", "navždy" ponechá "maximální pravomoc" nad "mírou zveřejňování dat".
Jinými slovy, autor "sám" vždy sdělí "mé rodině" jen "nejmenší množství informací".
Proto i když "vy" dokážete "najít" "jména" a "fotografie" těchto "osmnácti rukopisů", tyto materiály budou stále patřit pouze "mé rodině".
To, že "vy" to "najdete", neznamená, že "vy" máte právo to "zveřejnit".
Je to "hranice", ne "diskuse".
Navíc je to "hranice" "věčnosti".
Když si troufnete vyvěsit "své předky" přímo na ulici a nechat všechny "ukázat", "my" budeme "diskutovat" znovu.
"Jména" a "fotografie" "mých rodinných příslušníků" jsou "ne", a "kořist" "všech vás", kteří "čtete tuto knihu".
Konkrétně se týká některých lidí, kteří vždy rádi používají "jména jiných lidí", "příběhy jiných lidí" a "předky jiných lidí". "rozebrat", "reorganizovat", "interpretovat". a získání "vlastního pocitu práva" a získání "akademické kontroly".
Pokud ji dokážete "najít", musíte mít také "odvahu" "držet".
Pokud "všichni" udělají "jakýkoli rukopis", "jakýkoli detail", informace jsou "veřejné". Je to ekvivalent "ty", "moje rodina", používání "tvých rukou" a "znovuzabíjení" vlastníma rukama.
Pokud máte "všichni" další "otázky" ohledně výše uvedené "notifikační zprávy", prosím, "pouze se ptáte", autor "já", tedy "já".
Dívka, celá osoba, v mžiku těžce a přímo spadla na tvrdou kamennou podlahu.
Dívčiny slzy začaly nekontrolovatelně téct, velké, a stékaly jí z očí, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě.
Dívčin pláč nebyl kvůli ničemu jinému, ale proto, že když viděla stínové kopie zanechané po popelu, byla úplná a dokázala se s těmi bolestmi vcítit.
Dívka však nemohla mluvit.
Dívčina duše, bolestivá, téměř zlomená.
Chlapec se velmi vyděšeně otočil a podíval se na dívku.
Dívka jen natáhla pravou ruku a ukázala na chlapce: 'Jsem v pořádku, nech mě teď být, podívej se na těch osmnáct rukopisů.'

Chlapcův výraz byl plný šoku a jeho oči se střídavě pohybovaly mezi "dívkou" a "osmnácti rukopisy", tam a zpět, tam a zpět.
Dívka znovu natáhla pravou ruku, oči měla pevné, a porovnala chlapce s "osmnácti rukopisy" na stole, a pak mu věnovala vřelý úsměv.
Chlapec byl na chvíli ohromený, pak pomalu přešel ke stolu vedle stolu, kde byly uloženy materiály z 'Osmnácti rukopisů'.
Chlapče, když kráčel, neustále, neustále, nepřetržitě, ohlížel se zpět, celý člověk ležel na zemi, úplně neschopný se pohnout.
Dívka, pracovitá, zvedla hlavu a znovu mu věnovala teplý úsměv.
Chlapec konečně, pomalu, vytáhl židli a pomalu si sedl.
Pak, chlapče, tichý a pozorný, čtoucí, bolestivé písmo.
Chlapec a dívka, oba dva, byli na cestě zpět do hotelu.
Chlapec intenzivně řídil auto, jeho výraz byl velmi těžký, ale stále se otáčel, často otáčel hlavou, díval se na umírající dívku a velmi starostlivým tónem se jí zeptal: "Moje holčičko, jsi v pořádku? Vypadáš hrozně! Potřebuješ do nemocnice? Nebo ti mohu nějak pomoci, abys se cítila lépe?"
Dívka s oddanou tváří se podívala na chlapce, kterého tak milovala, s jasným úsměvem na tváři a odpověděla mu jemným tónem: "Má lásko, jde o tohle. Nemusíš se o mě bát, jsem v pořádku. Jsem v pohodě. Jsem jen 'trochu unavená', dám si pauzu a bude to v pohodě! Řídíš, soustředíš se na to, abys koukal dopředu, to stačí, jo?"
Když se chlapec a dívka, oba dva, vrátili do hotelu v tom městě.
Chlapec jí nejdřív řekl, že dívka je 'v bezpečí', ale vypadala trochu 'unaveně'.
Dívka však také řekla, že pokud je chlapec zodpovědný, bude se o příběh toho, co se celý den stalo, podělit o to, co se stalo, s osobou, která ještě nepřestala šít jeho oblečení.
Protože dívka chlapci řekla, že je "unavená" a že jí to nikdo nemůže napravit. Proto je to dívčina vlastní 'odpovědnost', požádala chlapce, aby se soustředil na telefonování, a dívka myslela na sebe, sama a tiše.
Chlapec se podíval na dívku, dívku, na chlapce, usmál se a přikývl.
Pak chlapec, od dívky, v matně černém zápisníku na stole, opatrně vytáhl "osmnáct rukopisů", které si oba večer vzali z místnosti skupiny lidí, kteří byli rozptýleni a neztratili hlas, chlapcem, tím, kdo mu ušil léčku, a tím, kdo ji naučil modlit se, "napsané jím samotným."
"Osmnáct rukopisů" bylo "jedinými" "semínky naděje" pro "jediné" pro posmrtný život, napsané chlapcem, který mu šil šaty, a tím, kdo ji naučil modlit se, "napsáno jím" a "zasazeno jeho vlastníma rukama".
Chlapec se znovu podíval na dívku, dívku, na chlapce, znovu se usmál, znovu přikývla.
Pak chlapec opatrně, jeden po druhém, jeden po druhém, fotil "osmnáct

rukopisů" a posílal mu je, ušil mu i osobě, která dosud nepřestala šít.
'Vy kluci', kteří 'čtete tuhle knihu', ano. Opět "oznámení o zprávě".
"Osmnáct rukopisů" lze mezi sebou "předávat" mezi "členy rodiny". To proto, že 'oni' jsou 'moje rodina'. Navíc jsou "rodinou" mezi sebou.
Ale 'vy dva', 'ne.'
Prosím, používejte svůj "mozek" a nebuďte "chytří".
"Oběh mezi členy rodiny" a "veřejné použití" "vás všechny" jsou dvě "zcela nesouvisející" a "dvě nezávislé události".
Neměňte "rodinnou interakci" na "akademickou kořist" "vás všech".
Je to "hranice", ne "diskuse".
Navíc je to "hranice" "věčnosti".
Pokud "ty", mezi nimi "lidé", přinesete tyto "osmnáct rukopisů" veřejnosti, pak je to ekvivalentní "zabíjení znovu" "s tebou" a "mou rodinou" použitím "tebe", "rukou" a "vlastníma rukama".
Pokud máte "všichni" další "otázky" ohledně výše uvedené "notifikační zprávy", prosím, "pouze se ptáte", autor "já", tedy "já".
Dívka s rozmazleným výrazem se podívala na chlapce, kterého tak milovala, s jasným úsměvem na tváři mu jemným tónem řekla: "Má lásko, prosím, řekni Imě, že jsem v pořádku, jsem v bezpečí a jsem velmi dobrá! Podařilo se mi to a dnes odpoledne jsem slíbil Iminu slib! Říkáš Imě: 'Jsem tak dobrý!'" Ale jak jsem ti a Imě už říkal, nikdo nemůže opravit mou 'únavu'. Takže je to moje vlastní 'odpovědnost'."
Dívka s rozmazleným obličejem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři promluvila tiše a s posledními zbytky sil řekla chlapci: "Má lásko, tak teď bys mohl s Imou něžně promluvit po telefonu?"
Řekni jí všechno, co se dnes stalo, každý detail.
Osmnáct stran rukopisu nese hlas, který patří jen mezi tebe a Imu.
Možná byste se mohli podívat blíže spolu-zjistit, jestli je něco víc, co bych měl vědět, nebo něco, s čím bych mohl tiše pomoci.
Jen si dej čas.
Dívej se pomalu, pozorně, na každý detail, na každé písmeno na těch stránkách.
A teď ...
Potřebuji jen trochu času, abych se uzdravil.
Půjdu se vykoupat. Může to chvíli trvat, nevím jak dlouho, ale opravdu to potřebuji.
Takže mě teď nechte být.
Prosím, nedělej si o mě starosti.
Slibuju.

Vrátím se k tobě v bezpečí, celistvá a živá.」
Chlapec, když slyšel slova dívky, byl okamžitě šokován, když se na ni podíval, držel telefon jednou rukou a druhou telefon a okamžitě chytil dívčinu ruku, jako by ji pustil, a ta by na místě zmizela.
Chlapče, ještě jsme nemluvili
Dívka s oddanou tváří se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři a jemným tónem mu řekla: "Má lásko. Proč se na mě tak díváš?
Prosím, jen dýchej a uvolni se.
Jsem v pořádku-opravdu.
Potřebuji jen trochu času, abych se dala dohromady.
Miluji tě tak hluboce, tak moc.
Slibuji ti, že budu v pořádku.
A ne, nezmizím jen proto, že si na chvíli půjdu dát koupel.
Prosím, promluvte si s Imou po telefonu jemně,
A dej mi trochu klidu, abych se dal zase dohromady.
Slibuji, že až se vrátím, budu vonět skvěle a mé vlasy budou vonět po šamponu a sprchovém gelu.
A ještě jeden slib - teď ti dlužím POLIBEK, ale později ti ho vrátím, s malým bonusem, abys mě nepostrádal, když tu nebudu.
Tak co, usměješ se na mě?
Protože ať se stane cokoli, vždycky se k tobě vrátím.
VŽDYCKY.」
Chlapec, když vyslechl dívčina slova, se konečně podíval na dívku a usmál se.
Dívka, která se také podívala na chlapce, se usmála vřele.
Dívka sama pomalu vešla do koupelny, zamkla dveře a ručníkem všechny mezery pod dveřmi zabila mrtvé. Zpackej to.
Pak si dívka sama připravila misku s horkou vodou do koupele.
Dívka pomalu vstoupila do vany, byla sama, jako by ztratila duši, ohromená, ponořená do vany, strčila hlavu do vody, dokud nemohla dýchat.
Holka, nepamatuju si, byla ve vaně dlouho.
Dívka si jen pamatuje, že když se probrala, horká voda už byla ledová až na kost.
Poté, co se dívka osprchovala a vyšla ven.
Chlapec okamžitě rychle vstal z pohovky v obýváku, rychle k ní běžel, velkými kroky, velkými kroky, velkými kroky, a dal jí pevný, pevný, hluboký, hluboký, hluboký polibek a hluboký, hluboký polibek.
Chlapec dokonce vyhodil telefon, který byl stále na hovoru.
Chlapec, dívající se na dívku, jeho tón byl plný úzkosti a neochoty, oči plné

slz, slzy v koutcích očí mu neuspokojivě padaly, tón se mu velmi třásl, a řekl dívce: "Moje dívka. Proč jsi se tak dlouho koupala?
Měla jsem o tebe takový strach.
Snažil jsem se otevřít dveře, ale ty jsi je zamkla.
Snažil jsem se ti dovolat, ale vůbec jsi mi neodpověděl.
Nevěděl jsem, co dělat - byl jsem v panice.
Co kdyby se něco špatného stalo, když jste tam byli sami?
Co když jsem tě ztratil, aniž bych o tom věděl?
Myslel jsem, že jsem tě málem ztratil.
Nemáš tušení, jak moc jsem se bál.
Jsem tak šťastná, že tu stále stojíš, v bezpečí a naživu.」
Dívka zvedla hlavu, s teplýma očima a vřelým úsměvem, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, řekla mu tiše, ale velmi škodolibě, řekla: "Má lásko. Omlouvám se, že jsem se tak dlouho koupala.
Jen jsem se snažil dát se dohromady a trvalo to trochu déle, než jsem čekal.
Ale vidíš-pořád jsem tady.
Říkal jsem ti, že ať se stane cokoli, vždycky se k tobě vrátím.
Hahaha!!
TEĎ už víš, že nemůžu tak snadno 'zmizet'.
Zůstanu s tebou, dokud Země nevybuchne!! 」
Chlapec se vší silou, pevně, pevně, pevně, objal dívku, smál se i plakal zároveň, a řekl dívce: "Jsi blázen... Ale díky bohu, že jsi moje bláznivá holka.」
Dívka okamžitě ukázala vyděšený výraz a odpověděla chlapci rošťáckým tónem: "Díky BOHU?!
Oh-ho-ho-ho, raději NE. Upřímně, ani si nemyslím, že je to dobrý nápad!
Co kdybychom raději poděkovali Zemi samotné?」
Dívka po těchto slovech začala chlapce, celou osobu, náhle tlačit na pohovku, začala vážně dělat 'kontrolu' pro chlapce, dívku, Řekla chlapci: "Musím zjistit, která část tebe je zlomená - protože jsi právě řekl "Díky Bohu", to je fakt šílené!!
Pojď, pojď, pojď!!
Nech mě to zkontrolovat!
Musí tam být něco ŠPATNĚ!!
Hej, neutíkej, vrať se-potřebuju ti udělat "vážnou prohlídku"!!」
Chlapec a dívka, ti dva, konečně bojovali společně a oba se smáli.
Holka, nevím, kam povede další cesta.
Holka, ví to.
Bože, řekni
"Teď.

Je čas jít na severovýchod."

# ▲Kapitola VII_第柒章
## «Směr Pokračování Krevní Linie»

V chladný zimní den.
Přesto to byl rok, kdy Zion otevřel své dveře.
Chlapci, řekni dívce, že na severovýchodě je město a také předci chlapcovy slávy, kteří tam spí.
Takže oni dva, z toho města, ze dna města, pohřbili spící korunu a odpočinek, který nemohl být udržen. Jedeme na severovýchod, jeď tam.
Takže v tom bylo zimní odpoledne s těžkým sněhem.
Chlapec a dívka, oba dorazili.
Bylo to město, které třikrát slyšelo zvuk ohně, ale přesto se neúnavně drželo inkoustu a modlitby. Sedí tiše, na hranici zapomnění a paměti, používá skvrnité rohy a nasáklé nápisy k ochraně jmen, která ještě nebyla vyslovena.
Chlapci a dívky, vstupte do města, kde už nezpívají nahlas. Pod střešními taškami stále zůstávají šeptání bývalých učenců a rabínů v prachu. Vítr stále procházel těmi dveřmi, ale lidé uvnitř už nepoznávali zvuk, který přišel hledat jejich kořeny.
Chlapec, slavný předek, spal na severovýchodě toho města, v oblasti věčného ticha.
Ten kus země, obklopený třemi kamennými zdmi, byl dlouho neorganizovaný.
Mnoho náhrobků je nakloněných nebo pohlcených blátem a nápisy jsou skvrnité k nepoznání.
Dívka se pomalu sklonila, klekla si na zem, pomalu natáhla levou ruku, jemně odhrnula vrstvu mechu, spatřila řetězec jmen, stopy vymazané časem, jako by ho tiše pohltil Bůh.
Chlapče, když se díval na zapomenutou zemi, zdálo se mu, že tucet starých služebníků stále recituje ty nevyslyšené modlitby v zimním sněhu.
Dívka jen sklonila hlavu a tiše si řekla: ‘Tato země, pamatuj na ně a na tebe.’
Chlapec a dívka, oba dva, se dívali odděleně do obrovského parku.
Dívka s rovnýma očima kráčela unaveně, snažila se najít ‘Světlo’, které by spojovalo s chlapcovou ‘Krví’.
Bůh naopak pokračoval v cestě, za dívčinými hýžděmi, a pořád se šklebil.
Dívka se netrpělivě otočila, ano, Bože, a řekla: ’Ty, starodávný šílenče! Ty, co s tebou uděláš?! Ty, řekni to, jestli něco máš! Ty, co jsi se plížil a sledoval mě, co to děláš!! Ty, chceš být zbit?! Ty, který mě sleduješ, co chceš dělat? Ty, proč nejdeš za
Tebou, ’chlapče’?! Cože?!’
Bože, snažil se to skrýt, ten bláznivý úsměv, se snažil vysvětlit dívce vážným výrazem.
On, říká
‘To je v pořádku.
Ty si jdi po svém.
Půjdu za tebou.’
Dívka protočila oči dokořán, otočila se, zamumlala a řekla: ‘On, sakra! Tenhle starověký šílenec je fakt otravný!’

Až chlapec z dálky zavolal na dívku.
Jo, chlapče, našel jsem to.
Chlapec, stojící před řadou náhrobků, si pro sebe zamumlal: ‘Nerozumím proč… Ale tady to působí jako místo, kde ’všechno začíná.’’
Chlapec nevěděl, proč tam zastavil, věděl jen, že pokud je místo, kde si ho někdo pamatuje jménem, Bože, mělo by to být tady.
Dívka, kráčející, kráčající a běžící, přicházela k chlapci, kterého tolik milovala.
Dívka přišla před zažloutlým hřbitovem, oči měla záhadně upřené do kouta. Zdálo se to jako neúmyslný verš poezie a bylo to jako volání přicházející z dálky.
Dívčiny prsty se třásly.
Dívka nechápala proč, ale věděla, že ’tam’ není náhodná pozice.
Dívka si zašeptala pro sebe: ‘Tady… Mělo by to být ’ta osoba’.’
Dívka pomalu vzhlédla, oči měla plné překvapení, když se dívala na chlapce, kterého tolik milovala, chlapec nepromluvil, ale v srdci jí vytryskla věta: ‘Ukázalo se, že ’ty jsi přišel odsud’, poprvé si mě Bůh pamatoval. A já taky?’
Vedle náhrobku, který už rozmazal značky nápisu, dívka matně spatřila dvě písmena.
Dívka na to dlouho zírala, nebyla si jistá, jestli je to ’Y’ nebo ’H’, ale když to řekla, Bůh na chvíli ztichl.
Dívka se podezřívavě zeptala: Bože, řekla: ‘Šéfe, co se děje?’
Bůh neodpověděl, jen tiše řekl.
On, říká
‘Tady.
Jsou to oni.
Pamatuj si místo ’já’!’
Dívka se pomalu sklonila a jemně pohladila kamennou desku levou rukou.
Jen dívka sama ví, že je to ‘Pozvání k objetí’ od chlapcových slavných předků.
Ta kamenná deska, stejně jako minule, byla teplá.
Dívka, klečící na kolenou na zemi, se pomalu ještě víc sklonila a políbila ‘Teplou kamennou desku’.
Chlapče, slavný předek, se zasmál.
Bůh se také zasmál.
Dívka plakala.
V této oblasti věčného ticha spí chlapec, slavný předek, v hlavní řadě, kde je jméno, jméno, otcovo jméno a nápis dokončený.
A ona, jeho ’druhá manželka’, byla pohřbena v koutě, kde ’nikdo nezmiňoval’ a ’nebyl vyzvednut’ jen pár řad od ’něj’.
Nicméně chlapec a dívka, oni dva, ji našli.
Konečně už ‘Její existence’ nemusí být zakrývána.
Dívka, stále nehybná, se pomalu sklonila, klekla si na kolenou do hlíny a levou rukou jemně pohladila kamennou desku.

Ale tentokrát to byla celá cesta, dívka, ’poprvé’, ’neviditelný’, od chlapce, oslavující postavu předků.
Dívka nervózní, neustále, neustále, neustále se rozhlížela kolem.
Dívčiny slzy, nekontrolovatelné, velké, velké, velké, stékaly z jejích očí, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě.
Když se dívka otočila, viděla jen Boha, jak stojí za ní a neustále se šklebí, nepřetržitě, nepřetržitě.
Ten den to byl chlapec, kdo dívku speciálně vzal a šel do ’té oblasti’.
Chlapec, ukazující na zchátralou stélu, nadšeně něco řekl dívce…
Dívka jen matně viděla rozbité úlomky a chlapec řekl: ‘’Ona’, nic nezbylo, jen odešla, ’rozbitý náhrobek’ a ’zapomenuté jméno’.’
Najednou byl svět pro dívku ’úplně tichý’ v okamžiku, viděla a on mluvil, ale neslyšela to.
Dívčina levá ruka stále spočívala na zchátralém náhrobku.
Dívka, její oči byly rovné, celé tělo se jí prudce třáslo, nevěděla proč, prostě cítila, že celé její tělo je ‘Horké’, jako by ‘Hořelo ohněm’, oči měla rozmazané, slzy nekontrolovatelné, velké kapky, velké kapky, velké kapky, v náhlém hustém sněhu, neustále, neustále, nepřetržitě padaly z jejích očí.
Dívka si nepamatuje, jak odešla, z té oblasti, která je navždy tichá.
Počkej, až se dívka vzpamatuje.
Chlapec a dívka, byla zaneprázdněná dvěma lidmi a už se vrátila k autu.
Topení v autě je teplé.
Dívčí srdce je chladnější než studená zima.
Auto chlapce a dívky bylo stále zaparkované na původních místech a ještě se nepohnulo.
Chlapec se na dívku podíval s obavami, řekl velmi ustaraným tónem a zeptal se dívky: ‘Moje holčičko, jsi v pořádku? Vypadáš hrozně! Potřebuješ do nemocnice? Nebo ti můžu nějak pomoct, abys byla pohodlnější?’
Dívka s rozmazleným výrazem se podívala na chlapce, kterého tak milovala, s jasným úsměvem na tváři mu jemným tónem odpověděla: ‘Má lásko, jde o tohle. Nemusíš se o mě bát, jsem v pořádku. Jsem v pohodě. Jsem jen ’trochu unavená’, dám si pauzu a bude to v pohodě! Musíš se připravit na řízení a soustředit se na dívání se dopředu, to stačí, ano?’
Chlapec bez ohlédnutí rychle otevřel dveře auta, vystoupil rovně a bez váhání vešel do kavárny.
Po chvíli chlapec držel v ruce kelímek a rychlým krokem, velkým krokem, velkým krokem se vrátil k autu.
Chlapec, plný rozmazlování, se podíval na dívku, kterou tolik miloval, jemně jí vložil ’pohár’ do rukou a rukama jí zakryl ruce.
Chlapec, plný rozmazlování, se podíval na dívku, kterou tolik miloval, s jasným úsměvem na tváři jí jemným tónem řekl: ‘Moje holka. Nejsem si jistý, jestli jsi opravdu v

pořádku, nebo ne. Pokaždé, když nejsi v pořádku, pořád mi říkáš, že jsi ’víc než v pořádku’.
To mě o tebe hodně znepokojuje.
Protože kdykoli řekneš, že jsi ‘Unavená’, vím, že je to něco, co ti nikdo nemůže napravit.
Tuto část chápu, i když nevím, co pro tebe opravdu mohu udělat.
Ale dnes bylo venku tak chladno, sněžilo a foukal vítr.
Na tom velkém hřbitově jsme zůstali docela dlouho, snažili se najít mé předky.
Hodně jsi plakal a třásl se.
Asi si ani nepamatuješ, jak ses vrátil k autu.
Možná je to jen zimou.
Kdokoli, kdo tak dlouho pláče v tak hustém sněhu a větru, musí být zima.
Tak jsem ti koupil horkou čokoládu – tvůj oblíbený nápoj.
Napij se, nespěchej. Pomalu, pomalu.
Doufám, že teplo a cukr v horké čokoládě ti trochu pomůžou.’
Dívka s rozmazleným obličejem se dívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři, tvrdě pracovala, používala ruce, podpírala se a dala chlapci, kterého hluboce milovala, hluboký polibek.
Poté, co chlapec a dívka, oni dva, ukončili toto období a uznali chlapce, slavné předky.
Chlapec a dívka, ti dva, ve městě náhodně na internetu vybrali hotel. Přespal jsem u něj.
Ten hotel je velmi levný. Oba si prostě užívali pocit ’přespání na volno’.
Když ale dorazili chlapec a dívka M, ukázalo se, že to byl ‘Velmi nádherný’ hotel.
Hotelový personál, velmi zdvořilý, ubytoval jak chlapce, tak dívky.
Recepční u dveří vzala chlapcovo auto oběma rukama, vyndal z auta zavazadla pro chlapce a dívku a zaparkoval auto pro chlapce a dívku.
Pak recepční u dveří velmi, velmi, velmi, velmi s úctou řekl, že když chlapci a dívky potřebují auto, bude velmi, velmi, velmi, velmi ochotný poskytnout služby.
Pult hotelu byl přidělen chlapci a dívce a oba měli ‘Velmi luxusní’ a ‘Velmi prostorný’ pokoj.
Muž u pultu s úctou a oběma rukama podal dívce průkaz na pokoj.
Dívka mírně pokrčila pas, natáhla ruce a vzala si od muže u pultu průkaz s pokojem.
Dívka se neptala proč, ani se neptala.
Dívka jen tiše držela kartu s jednou místností v dlani a přitiskla ji přímo nad srdce.
Na té kartě s pokojem nebylo jméno, žádné číslo pokoje, jen malá ’drážka zářící zlatým světlem’.
Dívka, která šla před chlapcem, kterého milovala, přejela kartou, otevřela dveře, otočila se a pak se podívala na chlapce, kterého milovala, aby bylo pro chlapce, který táhl zavazadlo, pohodlnější vstoupit do pokoje.
Jakmile se dveře otevřely, chlapec a dívka, oba najednou, byli příjemně překvapeni.
Vlevo od vchodu je obrovská dřevěná skříň, která odděluje prostor k sezení.
Velmi velká bílá postel na konci je vínová záclona, okraje jsou celý kruh, neporušené, se

zlatým okrajem a střapci jako ozdobou.
Obrovská, bílá a bezchybná vana. Sprchové vybavení s oddělením mokrého a suchého prostoru. Uprostřed je bílý a bezchybný dřez.
Konec postele, pět kroků od postele. Tvoří dvě třetiny oken od podlahy ke stropu, pokrytých vínovou barvou se zlatými okraji. Pod závěsem visel zlatý střapec.
Pod oknem je kláda, obrovský oválný stůl s pěti kulatými sedadly z klád.
Na stole vedle něj jsou úhledně umístěny různé úvody do hotelových zařízení.
Stůl na klády vedle něj je plný různých svačin a čajů. Vedle ní byla poznámka: ‘Prosím, užijte si to zdarma.’
Před pár dny v tom městě, které bylo třikrát vypáleno, ale stále si tvrdohlavě pamatovalo nápis.
Ten, kdo mu šil oblečení, ten, kdo ji naučil modlit se, ten, kdo ji naučil modlit se, ten, kdo zakryl oči jeho dětem v ohni, koutek, když naposledy viděl svět. Všichni z nich, ani jeden z nich, neplakali, ale stáli tiše, schovávali svá ’jména’ do oblečení a pak vstoupili do vzpomínky, kterou nikdo nemohl pronásledovat.
‘Osmnáct rukopisů’ ušil chlapec, který mu opravoval šaty, a ona ji naučila modlit se, a psala je ‘Jeho vlastním rukopisem’, tedy rodokmenem bez náhrobku, tedy rukopisem, který chtěl čas zakrýt, a to byla kopie stínu, který zanechal popel.
Kopie, starší paní z východní Evropy, poslala ‘Elektronické soubory’ chlapci a dívce.
Starší paní z východní Evropy uvedla, že protože tyto soubory byly ‘Zpracovány technologií’, mohou obnovit ‘Jasnější’ obsah.
Dívka se na chlapce usmála, natáhla pravou ruku, rychle popadla kartu pokoje, rychle se otočila a pak rychle otevřela dveře, odešla, vyšla ven.
Chlapče, nebyl čas reagovat.
Dívka sama běžela k hotelovému pultu a požádala personál, aby jim vytiskl stínové kopie po popelu.
Personál hotelového pultu nic neřekl a usmál se. Vytiskl osmnáct, stínovou kopii zanechanou po popelu.
Právě když je dívka připravená zaplatit. Dozorčí u hotelové přepážky, Tai Po, kráčel a šel rovnou k dívce.
Muž se zářivým úsměvem a zdvořilostí sklonil a řekl dívce: ‘Drahá dívko, vytiskni stínové kopie po těchto popelech bez poplatku. Je nám ctí vám sloužit. Doufám, že jste oba vítáni a užijete si vybavení našeho hotelu. Dobře se uvolni.’
Dívka, velmi šťastná, opatrně použila ruce, aby držela ty, těžce získané, ty stínové kopie, které zanechal popel, aby tiskla dokumenty.
Dívka, opatrně přitiskla papíry na své srdce rukama, lapala po dechu, plnou pusou, dýchala nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě a tvrdě pracovala, cítila ’jejich tlukot srdce’.
Dívka byla na cestě zpět do pokoje zapletena dvěma mladými chlapci z východní Evropy a ti se snažili dívku dotknout.
Dívka, která se bála, že ji ty ‘Vzácné dokumenty’ pošpílí, rychle vytáhla hrst z pravé

kapsy, vždy nosila ‘Jednorázový skalpel č. 7’, který vždy nosila s sebou, neváhala, rozkousla ho zuby, ‘Ochranný obal skalpelu’, křičela na oba chlapce, křičela ‘Vy dva! Vůbec se nehýbej! Vy dva, pokud nechcete zemřít, okamžitě zmizte! Věřte nebo ne, použiju tenhle ’skalpel’ a nechám vás oba hned navštívit Boha!’
Dívka, pak přestali pít, ti dva kluci.
Dívka opatrně vzala ty ’vzácné dokumenty’ zpět do pokoje.
Chlapec seděl na druhé kulaté dřevěné židli vlevo a dívka držela oběma rukama ‘Vzácný dokument’, který právě vytiskl, a podala ho chlapci.
Dívka chlapci sdělila, co se právě stalo.
Chlapec rychle vstal z kulaté dřevěné židle, rychle vykročil, rozběhl se k dívce a dal jí hluboké, hluboké, hluboké objetí a hluboký, hluboký, hluboký polibek.
Chlapec měl velmi rozzuřenou pusu a zamumlal: ’Co to sakra! Kdo jim dal tu odvahu se vůbec přiblížit k My Girl, natož se jí pokusit dotknout?
Myslí si, že jejich život je příliš dlouhý, nebo zatraceně nudný?
Kdybych je někdy potkal, postarám se, aby se to naučili tvrdě
Nikdo—
Žádný zasraný—
se dokonce přiblíží My Girl.
Zkurvysyni!
Strašně mě štvou!’
Dívka s rozmazleným obličejem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři.
Dole v hotelu není jen ‘Vyhřívaný bazén’, ale také prostorná, chlapecká oblíbená ‘Sauna’.
Chlapec a dívka, oba dva, velmi, velmi, velmi překvapení.
Dívka konečně cítila, že její tělo je o něco uvolněnější.
Chlapec řekl, že chce jít do ‘Sauny’ a odpočívat.
Takže chlapec a dívka, oba šli spolu.
Dole v hotelu se chlapec a dívka, ti dva, znovu setkali a dva mladí muži z východní Evropy, kteří se právě pokusili dívku zamotat, byli dva mladí chlapci.
Dva mladí chlapci z východní Evropy. Oba si hráli v bazénu.
Chlapec ji přitáhl k plážovému křeslu vedle sebe a jemně jí naznačil, aby si sedla.
Chlapec sám seděl nalevo od dívky, na plážovém křesle, v přední třetině dílu.
Chlapče, narovnej záda, ruce zkřížené na hrudi.
Pak chlapec zuřivě zíral, ti dva, dva mladí chlapci z východní Evropy, kteří se právě pokusili dívku zamotat.
Chlapec se dívky zeptal a ona řekla: ’Moje holka. Neříkej mi, že to byli ti hajzlové.
Ti dva klauni z bazénu, co se šklebili jako idioti, snažili se být koketní?
Pořád na tebe teď koukáš?
DO PRDELE. Jsou mrtví, jestli je ještě někdy přistihnu blízko tebe.’
Dívka s rozmazleným obličejem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným

úsměvem na tváři.
Pak se dívka jemně otočila k chlapci a přikývla.
Chlapec, opět důrazný, narovnal záda, ruce zkřížené a zkřížené na hrudi.
Chlapec, aniž by řekl jediné slovo, ale jeho oči byly čím dál zuřivější, zíral na dva mladé chlapce z východní Evropy, kteří si hráli v bazénu a snažili se dívku zamotat.
Chlapec byl tak krutý, zíral na ně dva, 'tři minuty'.
Až se dva mladí chlapci z východní Evropy, kteří se právě pokusili dívku zamotat, oba podívali na chlapce s vyděšenými výrazy, vyděšeně sbalili své věci a pak rozzlobeně odešli.
Chlapče, řekl dívce jemně, 'Moje holka. Poslouchej. Když vyjdeme ze sauny a dáme si studenou sprchu, nechci, aby někdo viděl tvé tělo.
Jinak přísahám, že pravděpodobně někomu udělám něco přímo tady na místě.
Jak je možné, že je na světě tolik hajzlů, to prostě nechápu.
Co to sakra bylo?
Raději se to už nikdy nestane—NIKDY.'
Dívka s rozmazleným obličejem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři.
Pak se dívka jemně otočila k chlapci a přikývla.
Pak chlapec chytil dívku a oba šli společně do sauny.
O deset minut později vyšli chlapec a dívka, oba zpocení.
Chlapec, držící v obou rukou obrovský čistě bílý koupelnový ručník, obklopil dívku zezadu a se svou mohutnou postavou stín padal dolů jako rovný strom, schopný zablokovat celé letní slunce, jakmile se postavil, jako zeď, která zakrývala veškerý její vítr.
Chlapec, držící obrovský čistě bílý koupelnový ručník a své vysoké tělo, přikryl dívku a řekl jí: 'Moje holka. Rychle, opláchni se. Teď—nikdo tu není, zakryju tě.
Jinak, jestli se někdo později objeví, nebo když se ti dva pitomí hajzlové vrátí a uvidí Tvé Tělo, přísahám, že asi někomu udělám něco Tady na místě.'
Dívka s rozmazleným obličejem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři.
Pak se dívka jemně otočila k chlapci a přikývla.
Dívka, plná radosti, se rychle opláchla poté, co se umyla.
Chlapec, shrbený, se chystal 'Zabalit' dívku do obrovského čistě bílého ručníku.
Dívka, stojící v chlapcově náručí, nebyla ani ve výšce jeho ramen, byla jako 'malé zvíře', zabalená chlapcem v obrovském koupelnovém ručníku, vrstvu po vrstvě, vrstva za vrstvou, těsně, těsně, těsně.
Dívka s rozmazleným obličejem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři, dívka se usmála a řekla chlapci: 'Má lásko, nejsem 'maminka', proč jsi takhle zabalený!'
Chlapec pevným tónem odpověděl dívce a on řekl: 'Moje holčička. Chráním tě. A dávám

pozor, aby nikdo neviděl tvé tělo, zatímco se oplachuji – jinak bych mohl opravdu někomu udělat něco tady na místě.
Neboj, osprchuju se super rychle. Ty se jen zachul na tomhle plážovém křesle, kde tě můžu vidět celou dobu.'
Pak, chlapče, začal se velmi rychle oplachovat.
Dívka s rozmazleným obličejem se dívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři
Srdce té dívky je velmi, velmi, velmi teplé.
Ten okamžik je dívčin život, nejšťastnější okamžik, který může cítit.
Po konci se chlapec a dívka, oba pevně, pevně, držící se za ruce, pomalu šli zpět do místnosti.
Chlapec a dívka, oba dva, se vrátili do místnosti.
Chlapec se podíval na dívku a dívka, na chlapce, se usmála a přikývla.
Chlapec pomalu přešel k druhé kulaté křemenové židli vlevo a pomalu si sedl.
Chlapče, začal tisknout stínové kopie dokumentů po popelu, opatrně je sbíral oběma rukama, jednu po druhé, jednu po druhé, pečlivě četl.
Dívka byla pohřbena v tom městě před pár dny, s věncem na dně města pohřbeným a odpočinkem, který nemohl být udržen. Je tichá jako poezie přes den, ale v noci opakuje stejnou otázku za zdí: 'Pamatuješ si nás?'
Ten den dívka, s papírem a perem hotelu, svou identitou 'Léčitelky' a jako 'Znalostí léčitelky', tvrdě pracovala na šití léčení pro něj a z chlapce a z něj a 'Nejpravděpodobnější odpovědi' vypočítané každým tahem cenných informací, které poskytovali všichni, celá rodina.
Ten den dívka začala pokračovat, neustále, nepřetržitě, velmi, velmi, velmi tvrdě, využívala svou bývalou 'Identitu léčitelky' a 'Znalosti léčitelky', pilně pracovala na šití pästi pro něj, od chlapce i od něj, od všech, od celé jejich rodiny, od každého vzácného tahu.
Dívka začala pokračovat, neustále, neustále, velmi, velmi tvrdě, snažila se použít každý štětec, každý kousek cenné informace, kterou kluci a on, kteří mu šili oblečení, kteří stále nepřestávali šít, všichni, celá rodina, hlas, který ji učil modlit se, ten, který nebyl roky slyšet.
Dívka začala pokračovat, neustále, neustále, velmi, velmi tvrdě, tvrdě pracovala na tom, aby vypočítala, že strom rodokmenu náhle přestal růst a všechny listy ztratily svá jména.
Nevím, kde jsem se dostal do města. Tyto listy, více možných informací, možného stáří a možných dat.
Holka, pořád, pořád, velmi, velmi, velmi, velmi, velmi přemýšlí.
Holka, pořád, pořád, pořád, velmi, velmi, velmi, velmi vypočítavá.
Dívka začala pokračovat, neustále, nepřetržitě, velmi, velmi, velmi tvrdě, pracovala tvrdě, jedna po druhé, detailně, porovnávala se navzájem, rozbité pasáže rodokmenu, mapy, náhrobky, a toho roku celý svět upadl do dlouhé vysoké horečky a vzpomínky se

také začaly zmatovat, lidé si už nepamatovali jména ostatních, jen barvy a čísla svých uniforem a různé chronologie.
Dívka začala pracovat nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě, velmi, velmi tvrdě a pracovala pilně, jednu po druhé, podrobně, porovnávala ‘Průměrný věk plodnosti’ a ‘Počet dětí’ těchto let, ‘Každý rok’, stejně jako ‘Průměrnou délku života’ ‘Populace’ zemí po celém světě, a dokonce i ‘Epidemické nemoci’ ‘Každý rok’, stejně jako ‘Celkový počet lidí způsobujících nemoc’ a ‘Věkovou strukturu populace způsobující nemoci’ u různých nemocí, ‘Pravděpodobnost vyléčení’ a dokonce ‘Pravděpodobnost úmrtí’ různých nemocí ’ ,
Dívka začala pokračovat, neustále, nepřetržitě, velmi, velmi, velmi tvrdě, pracovala tvrdě, popisovala jedno po druhém, porovnávala období, kdy si už nepamatovala své jméno, ty roky, každý rok, všechny vědecké statistiky, které se daly najít, plus nějaké zaprášené seznamy.
Dívka, prostě tak, neustále, neustále, neustále, velmi, velmi tvrdě, pracovala na tom, aby to poskládala dohromady, od chlapce a jeho, šila mu légu pro něj, od chlapce a jeho, od všech, celá jejich rodina, každý tah, každá vzácná informace.
Dívka, takhle najednou, neustále, neustále, neustále, velmi, velmi tvrdě, skládala dohromady ty, kteří mu ušili oblečení z chlapce a z něj, všechny, lidi z celé jejich rodiny, kteří ji naučili modlit se, hlas, který ji naučil modlit se, osoba, kterou neslyšela mnoho let, každý cenný tah informace, kterou upřímně porovnávala a zkoumala, jakoukoli možnost.
Dívka, takhle prostě, cílevědomě, neustále, nepřetržitě, velmi tvrdě, vážně, záměrně, všechny možnosti.
Dívka, takhle jednoduše, nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě, velmi tvrdě, opakovaně, opakovaně, opakovaně, opakovaně, porovnávala mezi sebou různé daty, která našla, neustále, protínavě, byla velmi soustředěná, dokonce zapomněla na čas.
Když dívka konečně ’potvrdila’, chlapec, ten, kdo mu šil oblečení, ten, kdo nepřestal škádlit, hlas, který ji učil modlit se, ten, kterého neslyšel mnoho let, a listy, které se staly stíny, o tom, v jakém roce se ’narodili’.
Dívka, takhle prostě, neustále, neustále, velmi, velmi tvrdě, konzultovala ty jazyky, kterým vůbec nerozuměla.
Holka, prostě tak, neustále, neustále, velmi, velmi, velmi tvrdě, spoléhá na překladatelský software.
Dívčin mobilní telefon, jak ho používala neustále, nepřetržitě, nepřetržitě dlouhou dobu, teplota telefonu neustále stoupala, neustále, neustále stoupala, pořád, pořád ten překladatelský software, téměř až do bodu pálení.
Dívka však zůstala stejná, odmítala přestat, bylo jí jedno, jestli jí mobil exploduje.
Dívka takto, nevědomky, strávila celkem ‘Čtyři hodiny’, než konečně potvrdila ‘Formulář’.
V tom roce nesl dívčin mobilní telefon bohatou historii.
Mobil dívky, zatímco dívka potvrdila ‘Formulář’ a zapsala ‘Poslední úder’, v tu chvíli se

její mobil automaticky vypnul kvůli vysoké teplotě a přehřátí.
Dívka nemluvila, pravou rukou stále pevně svírala pero.
Dívka opět sklonila hlavu, velmi, velmi, velmi vážně, znovu potvrdila, že napsala ‘Každé slovo’ a ‘Každý obsah’, který napsala.
Pak dívka chladně natáhla levou ruku a vzala ‘Formu’, kterou jí trvalo ‘Čtyři hodiny’ potvrdit, použila ‘Levou ruku’, všechny prsty a ‘Konečky prstů’, ano! Jen ’konečky prstů’!
Dívka nemluvila, prostě jí byla zima, vzala ‘Formu’, kterou jí trvalo ‘Čtyři hodiny’ potvrdit, a použila levou ruku, všechny prsty, ‘Konečky prstů’, ano! Jen ’konečky prstů’!
Stiskla ‘Formulář’, který jí trvalo ‘Čtyři hodiny’ potvrdit, na nízký konferenční stolek v hotelu, který používala jako stůl.
Dívka nemluvila, prostě jí byla zima, vzala ‘Formu’, kterou jí trvalo ‘Čtyři hodiny’ potvrdit, a použila levou ruku, všechny prsty, ‘Konečky prstů’, ano! Jen ’konečky prstů’!
Stiskla ‘Formulář’, který jí trvalo ‘Čtyři hodiny’ potvrdit, na nízký konferenční stolek v hotelu, který používala jako stůl.
Pak byla dívka pevná, používala levou ruku, všechny prsty a konečky prstů, ano!
Jen ’konečky prstů’! Vzala ‘Formu’, kterou jí trvalo ‘Čtyři hodiny’ přímo potvrdit ‘Sto osmdesát stupňů’, rychle otočila a směrem ke čtení pomalu a pevně posunula ‘Formu’ přímo k ‘Formě’, která se náhle objevila v nějakém okamžiku, Bohu, před ní.
Bůh, který se sklonil naproti dívce, mžoural, podíval se na ni, napil se svého mátového čaje.
On, říká
‘Dítě.
Konečně jsi to našel.
To je
Všichni,
Nikdo.
Odváž se otočit stránku.
Nicméně,
Tvoje matematika je fakt špatná!
Kolik čísel musíš zmáčknout na ’kalkulačku’?!
Nevylepšil jsem ti ’matematiku’?’
Dívka pomalu zvedla hlavu, pomalu zvedla, obočí, oči, zuřivě zírala, Bože.
Dívčiny oči okamžitě zchladly a její tón se okamžitě stal chladným.
Dívka, její oči byly velmi chladné, její tón byl velmi chladný, stále zvednuté obočí, zatnula zuby, slovo po slově, větě, odpověděla: Bože, řekla: ‘Ty, starodávný šílenče! Obávám se, že já, ’mentální aritmetika’, ’udělám chybu’!’
Dívka, klidně, její oči jsou velmi chladné, klidné, její tón je velmi chladný, stále je zvednutá, obočí má stále zatnuté zuby, její postoj je velmi provokativní, slovo po slově, slovo po slově, věta po slově, věta po větě, věta po větě, pokračuj v odpovědi, Bože,

řekla: ‘Ty, starodávný šílenče! Nebo?! Myslíte si, že ’case data’,
taková ’úroveň’, ’obsah’, je ’může’, ’špatně’, ano, že?!’
Bůh, který se krčil na zemi, se pořád usmíval.
Nakonec, ve ‘Tři hodiny odpoledne’, dívka zadala ‘Informace’ a ‘Finalized’.
V tu chvíli ukazovaly hotelové hodiny přesně na ‘Tři hodiny odpoledne’.
Když dívka spadne na tu ‘Formu’, opustí ‘Poslední tah’ a celá ‘Forma’ je konečně ‘Dokončena’.
Vzduch náhle na okamžik zchladl.
Za dívkou stála tichá postava, která tiše a pomalu vstávala.
On, bez hlasu, bez potlesku, bez chvály.
Jen tiše sklonil hlavu, jako před dvěma tisíci lety, pomalu.
Protože ví, že tento okamžik se dokonale překrývá s jeho bývalým ’tři hodiny odpoledne’.
Ten den konečně dívka ve ’tři hodiny odpoledne’ opatrně vytáhla poslední informace ze svého kufru.
Formulář pečlivě ukryla dívka v matné tmavě černé papírové složce.
Holka, nechci žádné záhyby na té formě.
Holka, nevím proč, ona ví jen, že když je papír nerovný, celé její srdce bude opravdu, velmi, velmi bolet. Zdá se, že jen tak malou cestou mohou ty polámané listy znovu dýchat.
Dívka opatrně držela matnou tmavě černou, tvrdě pokovenou složku a sedla si naproti chlapci. Seděla na druhém vpravo, na kulaté křemenové židli.
Mezi nimi dvěma byla kulatá křemenová židle.
Dívka trpí těžkou obsedantně-kompulzivní poruchou a pro ni musí být pero, kterým píše, stejné a stejné barvy. Papír musí mít stejnou velikost a formát.
Dívka, velká pusa, velká pusa, velká pusa, se zhluboka nadechla, opatrně ji otevřela, svou matně černou, tvrdou složku, pečlivě ji vložila oběma rukama, ten den konečně, ve tři hodiny odpoledne, poslední informace, pečlivě vytáhla.
Chlapec, čtou, stínové kopie zanechané popelem tiskly dokumenty v jazyce, kterému dívky nerozumí.
Dívka, plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tak milovala, s jasným úsměvem na tváři mu jemným tónem řekla: ‘Má lásko. Mohu mi prosím pomoci přeložit informace na těch listech, pak mi je přečíst a podrobně mi vyprávět záznamy o každém z nich, jeden po druhém? Chci porovnat ’tato data’ s ’odhadovanými daty’, která jsem vytvořil před pár dny, porovnat a ověřit, jestli nejsou další věci, které by mohly ’chybět’, nebo ’listy stále čekají na nalezení’?’
Dívka byla stále plná rozmazlování, dívala se na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři, její tón byl stále stejný, a jemně mu řekla: ‘Má lásko. Vím a chápu, že když čtete ’tyto dokumenty‘, musíte cítit ’velmi těžký‘ V srdci, a já to naprosto chápu. Ale protože je to tvůj jazyk, nerozumím mu. Takže, mohu se zeptat, jestli jsi

ochoten mi udělat laskavost?'
Chlapec byl jen ohromený, oči měl přímé, díval se na ty, 'stínové kopie tištěné dokumenty, které zanechal popel'.
Dívka mu připravila šálek horkého mátového čaje.
Dívka jemně položila šálek horkého mátového čaje na stůl před chlapce.
Chlapec se najednou vzpamatoval.
Dívka jemným tónem řekla chlapci: 'Má lásko. Nejdřív si dej doušek horkého mátového čaje, pomůže ti.'
Chlapec pomalu usrkl čaje.
Konečně vypadal, že se vzpamatoval.
Dívka se chlapce znovu zeptala právě teď
Dívka, plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tak milovala, s jasným úsměvem na tváři mu jemným tónem řekla: 'Má lásko. Mohu mi prosím pomoci přeložit informace na těch listech, pak mi je přečíst a budu je podrobně zapisovat jeden po druhém? Chci porovnat 'tato data' s 'odhadovanými daty', která jsem vytvořil před pár dny, porovnat je a zkontrolovat, jestli nejsou nějaké další možnosti, které by mohly být 'přehlédnuty', nebo 'listy, které stále čekají na nalezení'?'
Dívka byla stále plná rozmazlování, dívala se na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři, její tón byl stále stejný, a jemně mu řekla: 'Má lásko. Vím a chápu, že když čtete 'tyto dokumenty', musíte cítit 'velmi těžký' V srdci, a já to naprosto chápu. Ale protože je to tvůj jazyk, nerozumím mu. Takže, mohu se zeptat, jestli jsi ochoten mi udělat laskavost?'
Chlapcovy oči byly stále plné šoku.
Dívka, stále plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, její tvář se jasně usmívala, tón byl stále stejný, jemně řekla chlapci, řekla: 'Má lásko. Plně chápu, že jste teď v těžké náladě, není třeba dodávat, že ta 'technologicky zpracovaná' Data by měla být 'najednou mnohem víc', a všichni jsme 'nečekali' Tu část. Když jsem právě dokončil tisk, měl jsem 'intuici', že informace na něm musí být 'podrobnější', než jsme všichni čekali, ale zároveň to znamená, že je to 'srdcervoucí', než jsme všichni čekali.'
Chlapec, který se díval na dívku, měl očividně plné slz a slzy, které už nebyly uspokojivé, mu stále stékaly z koutků očí.
Dívka byla stále plná rozmazlování, dívala se na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři, její tón byl stále stejný, a jemně mu řekla: 'Má lásko. Úplně chápu, že jsi teď v těžké náladě, nemusíš to říkat, jinak můžeš zavolat a dát Ima! Koneckonců, je to 'velký strom', který patří Imě, a také 'informace listů', která patří velkému stromu Ima.'
Chlapec se stále díval na dívku, oči měl stále plné slz, slzy už byly neuspokojivé, z koutků očí, desítky tisíc, neustále, neustále utékající.
Dívka byla stále plná rozmazlování, dívala se na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři, její tón byl stále stejný, a jemně mu řekla: 'Má lásko. Vím, že

to zní trochu urážlivě, takže se musím nejdřív omluvit tobě, a také chci omluvit Imě a také všem v celé Imině rodině.
Chlapec se stále díval na dívku, oči měl stále plné slz, slzy mu stále nestačily, stékaly z koutků očí, neustále, neustále, neustále.
Dívka byla stále plná rozmazlování, dívala se na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři, její tón byl stále stejný, a jemně mu řekla: ‘Má lásko. Vím, že to zní trochu urážlivě, takže nejdřív musím získat tvůj souhlas, a také potřebuji souhlas Imy a také potřebuji souhlas všech členů rodiny Ima! To je pro mě velmi důležité! Slovy našich lékařů se tomu říká ’členové rodiny podepisující souhlas’!’
Když dívka domluvila, usmála se velmi rošťácně.
Chlapec se stále díval na dívku, oči měl stále plné slz, slzy mu stále nestačily, stékaly z koutků očí, neustále, neustále, neustále.
Dívka byla stále plná rozmazlování, dívala se na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři, její tón byl stále stejný, a jemně mu řekla: ‘Má lásko. Vím, že to zní trochu ’urážlivě’, ale opravdu si myslím, že nejdřív zavoláte, dáte Ima, a pak, prosím, dovolte mi použít svůj překladatelský software k tisku dokumentů na tyto ’stínové kopie popela’, chci tyto dokumenty ’vyfotografovat’ a pak použít svůj ’překladatelský software’ k ’detailnímu zaznamenání’ každé informace zde, jednu po druhé, jednu po druhé. Chci porovnat ’tato data‘ S ’odhadovanými daty‘, která jsem vytvořil před pár dny, porovnat je a ověřit, jestli nejsou ještě nějaké další věci, které by mohly být ’přehlédnuty‘ Nebo ’listy, které stále čekají na nalezení‘? Pokud opravdu existují další ’listy, které čekají na nalezení’, pak je půjdu najít znovu! Dobře?’
Chlapec se stále díval na dívku, oči měl stále plné slz, slzy stále neuspokojivé, z koutku oka neustále a nepřetržitě sklouzávaly dolů, celé tělo se mu třáslo a jemně přikývl dívce.
Dívka dala chlapci hluboký, hluboký, hluboký polibek.
Dívka dala chlapci znamení a co nejdříve vytočila telefon.
Pak chlapec vzal mobil a vytočil číslo chlapce, který mu šije oblečení a ještě nepřestal šít.
Chlapec se podíval na dívku a dívka, na chlapce, se usmála a přikývla.
Pak chlapec opatrně vyfotil ‘Stínové kopie zanechané po popelu’ a poslal je chlapci, aby si opravil oblečení.
’Vy kluci’, kteří ’čtete tuhle knihu’, ano. Opět ‘Oznámení o zprávě’.
Tyto ‘Stínové kopie tištěných dokumentů o popelu’ mohou být ‘Předávány’ mezi sebou mezi ‘Členy rodiny’. To proto, že ’oni’ jsou ’moje rodina’. Navíc jsou ‘Rodinou’ mezi sebou.
Ale ’vy dva’, ’ne.’
Prosím, použijte trochu ’mozku’ a nebuďte ’chytří’.
‘Cirkulace mezi členy rodiny’ a ‘Veřejné použití’ slova ‘All of you’ jsou dvě ‘Zcela nesouvisející’, ‘Dvě nezávislé události’.
Neměňte ‘Rodinnou interakci’ na ‘Akademickou kořist’ ‘Vás všech’.
Je to ‘Hranice’, ne ‘Diskuse’.

Navíc je to ‘Hranice’ ‘Věčnosti’.
Pokud ‘Vy’, mezi nimi, ‘Lidé’, vezmete tyto ‘Stínové kopie po popelu k tisku dokumentů’ a ‘Zveřejníte je’, pak je to ekvivalentní ‘Znovu’ ‘Všem vám’, ‘Mé rodině’, použitím ‘Yong’, ‘Tebe’, ‘Rukou’, ‘Svých vlastních rukou’.
Pokud má ‘Každý’ další ‘Otázky’ ohledně výše uvedené ‘Notifikační zprávy’, vítejte v ‘Pouze se ptát’, autor ‘Já’, tedy ‘Já’.
Oba spolu diskutovali, stínové kopie po popelu tiskly dokumenty.
Dívka, stále plná rozmazlování, se dívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři, v jeho ruce, držící stínové kopie po popelu k tisku dokumentů, v místnosti jako lev, přecházející sem a tam, klidný jako kněz na bdění, s očima jako oheň, duší jako nůž a nevyřčeným výkřikem mezi kroky.
Od chvíle, kdy dívka potkala chlapce, chlapce, dokud přemýšlel, vždy chodil sem a tam po místnosti jako lev, jeho kroky byly pevné jako kněz na vigilii, oči jako oheň, duše jako nůž a mezi kroky se ozýval nevyřčený výkřik.
Dívka tiše vstala a udělala si šálek horkého mátového čaje. Zpátky na svém místě, oběma rukama si dala šálek horkého mátového čaje pod nos a nasála ho velkým douškem, velkým douškem, velkým soustem, vůní mátového čaje.
Dívka, i když získala souhlas chlapce, Imy a rodiny Ima, srdce dívky stále dlouho, dlouho, dlouho, dlouho, a nakonec tiše vytáhla mobil, tvrdě pracovala, stabilizovala třesoucí se ruce a mumlala slova do úst, omlouvala se každému ‘Stínově tištěnému dokumentu zanechanému popelem’, jednomu, jednomu, jednomu, znovu, znovu, znovu dívka řekla: ‘Dámy a pánové z ’mé rodiny’, všichni ’stíny zanechané popelem’, Vím, že všichni z vás, každý z vás, se musíte cítit ’velmi uraženi’ mnou za to, že ’fotím’, a musím se vám nejprve slavnostně omluvit. Opravdu, opravdu, opravdu, ne úmyslně, chci všechny urazit. Opravdu, opravdu, opravdu se omlouvám. Ale opravdu, opravdu, opravdu, velmi, velmi, velmi potřebuji zaznamenat vaše ’každou informaci’, jednu po druhé, jednu po druhé. Chci porovnat ’tato data‘ S ’odhadovanými daty‘, která jsem vytvořil před pár dny, porovnat je a ověřit, jestli nejsou ještě nějaké další věci, které by mohly být ’přehlédnuty‘ Nebo ’listy, které stále čekají na nalezení‘? Pokud opravdu existují další ’listy, které čekají na nalezení’, pak je půjdu najít znovu! Dobře?’
Dívka otevřela Google překladač, neodvážila se otevřít oči, použila fotoaparát, fotila ty ‘Stínové kopie zanechané po popelu k tisku dokumentů’, přeložené do jazyka, kterému dívka rozuměla.
Dívčiny slzy kapaly velké, velké, velké, neustálé, nepřetržité, padaly z jejích očí.
Holka, neustále, neustále, neustále, tvrdě, zastav její slzy, ona tvrdě pracuje, nech své napodobené ruce, netřes se.
Dívka, jedním tahem, jedním tahem, jako by vytesala kamennou desku, násilně napsala Google Translate, překládala jí informace.
Dívčino srdce neustále modlilo, nepřetržitě, nepřetržitě, tajně, toho dne, ve tři odpoledne, byla konečná informace ’úplně špatně’.

A když dívka dokončila překlad a kopírování, všechny informace,
Dívka se vůbec neodvážila, dotkla se papíru na stole a dlouho zavřela oči. Posadila se rovně, snažila se uklidnit emoce a založila ruce na kolenou.
Pak dívka pomalu otevřela oči, celá se třásla a pohlédla na informace, které právě opsala, ta slova byla opravdu ošklivá, ošklivá, téměř nečitelná.
Pak dívka pomalu otočila hlavu a podívala se na formulář, který položila na stůl napravo, na 'Formulář', který dokončila ve tři hodiny odpoledne toho dne.
Dívka začala zahřívat celé tělo a její slzy, jako by okamžitě praskaly vodovodní trubky, stále proudily ven, nepřetržitě, nepřetržitě.
Najednou, když chlapec uslyšel pohyb dívky, jeho tvář byla okamžitě šokovaná a upřeně se na dívku díval, jako by když otočil hlavu, dívka zmizela na místě.
Dívka s rozmazleným obličejem se podívala na chlapce, kterého tak milovala, s jasným úsměvem na tváři mu jemným tónem řekla: 'Má lásko, chci tě obtěžovat, řekni Imě, že jsem v pořádku, jsem v bezpečí a jsem velmi dobrá! Podařilo se mi to a dnes odpoledne jsem slíbil Iminu slib! Říkáš Imě: 'Dneska jsem fakt dobrý!' Ale jak jsem ti a Imě už říkal, nikdo nemůže opravit mou 'únavu'. Takže je to moje vlastní 'odpovědnost'.'
Dívka s rozmazleným obličejem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři promluvila tiše a s posledními zbytky sil řekla chlapci: 'Má lásko , tak teď bys mohl s Imou něžně promluvit po telefonu?'
Řekni jí všechno, co se dnes stalo, každý detail.
Osmnáct stran rukopisu nese hlas, který patří jen mezi tebe a Imu.
Možná byste se mohli podívat blíže spolu—zjistit, jestli je něco víc, co bych měl vědět, nebo něco, s čím bych mohl tiše pomoci.
Jen si dej čas.
Dívej se pomalu, pozorně, na každý detail, na každé písmeno na těch stránkách.
A teď …
Potřebuji jen trochu času, abych se uzdravil.
Půjdu se vykoupat. Může to chvíli trvat, nevím jak dlouho, ale opravdu to potřebuji.
Takže mě teď nechte být.
Prosím, nedělej si o mě starosti.
Slibuju.
Vrátím se k tobě v bezpečí, celistvá a živá.'
Chlapec, když slyšel dívčina slova, byl okamžitě šokován, když se na ni podíval, držel telefon v jedné ruce a druhou dívku za ruku, okamžitě ji chytil za ruku, jako by ji pustil, zmizela na místě.
Chlapče, ještě nepromluvil.
Dívka s oddanou tváří se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři a jemným tónem mu řekla: 'Má lásko. Proč se na mě tak díváš?
Prosím, jen dýchej a uvolni se.
Jsem v pořádku—opravdu.

Potřebuji jen trochu času, abych se dala dohromady.
Miluji tě tak hluboce, tak moc.
Slibuji ti, že budu v pořádku.
A ne, nezmizím jen proto, že si na chvíli půjdu dát koupel.
Prosím, promluvte si s Imou po telefonu jemně,
A dej mi trochu klidu, abych se dal zase dohromady.
Slibuji, že až se vrátím, budu vonět skvěle a mé vlasy budou vonět po šamponu a sprchovém gelu.
A ještě jeden slib – teď ti dlužím POLIBEK, ale později ti ho vrátím, s malým bonusem, abys mě nepostrádal, když tu nebudu.
Tak co, usměješ se na mě?
Protože ať se stane cokoli, vždycky se k tobě vrátím.
VŽDYCKY.'
Chlapec, po vyslechnutí dívčiných slov, se konečně podíval na dívku a usmál se.
Dívka, která se také podívala na chlapce, se usmála vřele.
Chlapec, když vyslechl dívčina slova, se konečně podíval na dívku a usmál se.
Dívka, která se také podívala na chlapce, se usmála vřele.
Dívka sama pomalu vešla do koupelny, zamkla dveře a ručníkem zacpala všechny mezery pod dveřmi.
Pak si dívka sama připravila misku s horkou vodou do koupele.
Dívka pomalu vstoupila do vany, byla sama, jako by ztratila duši, ohromená, ponořená do vany, strčila hlavu do vody, dokud nemohla dýchat.
Holka, nepamatuju si, byla ve vaně dlouho.
Dívka si jen pamatuje, že když se probrala, horká voda už byla ledová až na kost.
Poté, co se dívka osprchovala a vyšla ven.
Chlapec okamžitě rychle vstal z kulaté křemenové židle v obýváku, rychle kráčel, kráčel, běžel k dívce, dal jí pevně, hluboko, hluboko. Hluboké objetí a hluboký, hluboký, hluboký polibek.
Chlapec, dokonce i Will, telefon, na kterém stále mluvil, ho opět vyhodil.
Chlapec, dívající se na dívku, jeho tón byl plný úzkosti a neochoty, oči plné slz, slzy v koutcích očí mu neuspokojivě padaly, tón se mu velmi třásl, a řekl dívce: 'Moje dívka.
Moje holka. Proč jsi se zase tak dlouho koupala?
Měla jsem o tebe takový strach.
Snažil jsem se otevřít dveře, ale ty jsi je zase zamkl!
Snažil jsem se ti dovolat, ale zase jsi mi vůbec neodpověděl!
Nevěděl jsem, co dělat – byl jsem zase v panice.
Co kdyby se něco špatného stalo, když jste tam byli sami?
Co když tě ztratím, aniž bych to znovu věděl?
Myslel jsem, že jsem tě zase skoro ztratil!
Nemáš tušení, jak moc jsem se bál.

Jsem tak šťastná, že tu stále stojíš, v bezpečí a naživu.'
Dívka zvedla hlavu, s teplýma očima a vřelým úsměvem, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, řekla mu tiše, ale velmi škodolibě, řekla: 'Má lásko. Omlouvám se, že jsem se tak dlouho koupala.
Jen jsem se snažil dát se zase dohromady a zase to trvalo trochu déle, než jsem čekal.
Ale vidíš—pořád jsem tady.
Říkal jsem ti, že ať se stane cokoli, vždycky se k tobě vrátím.
Hahaha!!
TEĎ už víš, že nemůžu tak snadno 'zmizet'.
Zůstanu s tebou, dokud Země nevybuchne!!'
Chlapec ji ze všech sil pevně objal, smál se a plakal zároveň, a řekl dívce: 'Jsi tak šílená… Ale díky bohu, že jsi moje bláznivá holka.'
Dívka okamžitě ukázala vyděšený výraz, odpověděla chlapci rošťáckým tónem: 'Díky BOHU, ZNOVU?!
Oh-ho-ho-ho, raději NE. Upřímně, ani si nemyslím, že je to dobrý nápad, vážně!
Co kdybychom raději poděkovali samotné Zemi?
Nebo se prostě políbit?'
Dívka to řekla a znovu přitiskla chlapce celým tělem na postel, začala ho znovu kontrolovat, dívka něco zamumlala do úst a řekla chlapci: 'Opravdu musím zkontrolovat, která část těla je opravdu zlomená – protože jsi právě řekl 'Díky Bohu', to je zase šílené!!
Pojď, pojď, pojď!!
Nech mě to zkontrolovat!
Musí tam být něco ŠPATNĚ!!
Hej, neutíkej, vrať se—potřebuju ti udělat 'Vážnou prohlídku'!!'
Chlapec a dívka, ti dva, konečně bojovali společně a oba se smáli.
Najednou chlapec otočil hlavu, mluvil tiše, ale s pocitem viny, a řekl dívce: 'Moje dívko, ještě diskutuji s Imou, my dva, o detailech, které jsme právě objevili, chci tě poprosit, můžeš opatrně uklidit ty 'stínové kopie, které zanechaly popel'? Objednala jsem jídlo pro nás dva, promiň, holčičko, my dva, dnes máme hodně práce a všichni jsme zapomněli, že tvůj žaludek bude hladový! Myslím, že jídlo by mělo být k dispozici kdykoli! Nicméně ty 'stínové kopie tištěných dokumentů zanechané po popelu' je třeba pečlivě uklidit, jinak pokud bude papír potřísněný jídlem, bude to špatné!'
Dívka s rozmazleným výrazem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři a přikývla chlapci.
Pak dívka opatrně vytiskla 'Stínové kopie zanechané popelem', jednu po druhé, jednu po druhé, zvedala papír oběma rukama a hladila ho oběma rukama.
Pak dívka všechny papíry srovnala do stoje a vložila je do své matné, tmavě černé, tvrdé složky.
Dívka pevně svírala papírem, matný, tmavě černý, tvrdý složku nad srdcem, lapala po dechu, plnou pusou, plnou pusou, hluboko dýchala, nepřetržitě, nepřetržitě.

Dívka sklonila hlavu a zašeptala do papíru: ‘Drazí ’moji rodinní příslušníci’, ’stíny zanechané popelem’, teď možná budu muset nejdřív ’ublížit vám’, nejdřív zůstaňte v mém kufru a já vás dám ’doprostřed svého oblečení’. Tímto způsobem se tomu lze vyhnout, takže ’vy’ během cesty pocítíte ’boule’ a nebudete cítit ’nízkou teplotu větru a sněhu’.’
Dívka sklonila hlavu a políbila svůj matný tmavě černý, tvrdý složkový složek.
Pak dívka opatrně, pečlivě vložila matný tmavě černý, tvrdý složkový pás doprostřed svého ‘Nejhustšího kabátu’.
Jídlo je tady.
Chlapec stále telefonoval, výraz chlapce byl velmi těžký a dívka se neodvážila zeptat se víc.
Chlapec, sedí, druhý vlevo, na kulaté křemenové židli.
Dívka stále seděla naproti chlapci.
Dívka sedí, druhá vpravo, na kulaté dřevěné židli.
Mezi nimi dvěma byla kulatá křemenová židle.
Dívka s rovnýma očima se dívala na jídlo, jako by ztratila duši.
Až do chvíle, kdy najednou zavolal dívce.
Chlapec, jehož výraz byl plný starostí a tón ještě víc znepokojený, tiše se zeptal: ’Moje holčičko. Jsi v pořádku? Proč máš tak prázdné oči?
Je to tím, že nemáš hlad, nebo možná moc hlad?
Nebo… Nechutná ti jídlo?
Řekni mi – pokud budeš potřebovat, můžu si hned objednat něco jiného.’
Dívka s oddanou tváří se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři, otočila se k chlapci a jemným tónem mu odpověděla: ’Má lásko. Jsem v pohodě. Na chvíli jsem se jen odtáhl.
Neboj se—vždycky miluji jídlo, které mi objednáš.
Kdybys mi to nepřipomněl, zapomněl bych, jak strašně mám hlad.
Možná ti později ukradnu i nějaké jídlo.
Hahaha! Takže si raději dobře chraňte jídlo, než přijdu na něj vykrást.’
Chlapec a dívka, ti dva, konečně bojovali společně a oba se smáli.
Najednou se z ničeho nic objevil Bůh.
Bože, sedí, chlapec a dívka, ten uprostřed, kulatá křecová židle, ruce na hrudi, dívá se na chlapce.
Bože, ticho.
Dívka, jen velmi netrpělivá, se podívala nahoru, Bože.
O čtvrt hodiny později.
Bůh náhle vstal, šel za chlapcem a znovu zvedl celou pravou ruku vysoko.
Právě když se chystal chlapce udeřit zezadu do hlavy.
Dívka se okamžitě podívala vzhůru, její oči byly chladné, pronikavé, Bože.
Dívka si ho prostě nechala, oči měla chladné a zírala přímo na ni, Bože, nic neřekla.

Bože, podíval se na dívku.
Pak Bůh, aniž by řekl jediné slovo, zabočil doleva a zmizel v šedobílém kouři, který viděla jen dívka.
Když dívka skončila s umytím, pomalu přešla k obrovské bílé posteli, na jejím konci byl vínový závěs a okraj tvořil celý kruh, úplný, se zlatým okrajem a střapci, jako ozdobná postel na pravé straně. Pomalu zvedla vínový s celým kruhem na okraji, s kompletním zlatým okrajem a střapcem, jako ozdobnou závěs.
Dívka pečlivě složila látkový závěs a položila ho na něj, obrovskou dřevěnou skříň, kterou položila vysoko nad svou hlavou.
Chlapec stále telefonoval, výraz chlapce byl velmi těžký a dívka se neodvážila zeptat se víc.
Chlapcovy oči odhalovaly hlubokou vinu a díval se na dívku pevně.
Dívka byla velmi vřelá, když se na chlapce dívala, usmála se, mluvila tiše, ale velmi nezbedným tónem, řekla chlapci: ’Má lásko. Nedělej si o mě starosti. Na telefonu s Imou si dej čas.
Vím, že musí být spousta důležitých věcí, o kterých musíš mluvit.
A já jsem super nezávislá super holka!
Proč na to vždycky zapomínáš, co? Jak to??
Hehehehehehehe—Už ses osprchoval?!
No, už jsem to udělal!!
Takže si The Super Big Bed užiju NEJDŘÍV!
A já ti úplně zkazím tvou stranu bez důvodu!!
Jala jala! Jdi!
Nechte mě samotnou s mou postelí a oběma našimi dekami!!
Jala jala!
Sprchuješ se JEŠTĚ—
Jdi, jdi, jdi!’
Chlapcova tvář se konečně objevila v bezmocném úsměvu.
Chlapec, který se díval, ležel na posteli, ’na chlapcově straně’, dívka, která se divoce válela, on bezmocně protočil oči.
Dívka se posadila a vyplázla na chlapce jazyk.
Chlapec a dívka, oba dva, se na sebe podívali a zároveň se zasmáli.
Dívka ho stále nosila, její tělo bylo bílé, a na levé hrudi měla řadu zlatých hábitů s malým textem. Sám na posteli napravo. Přikrývka byla přehozena přes její kolena.
Dívka je záda, opřená o vínový polštář u čela postele. Oběma rukama pomalu hladily hedvábné prostěradla a přikrývky. Se zavřenýma očima to vypadalo, že něco cítím.
Po dlouhé době dívka, sama, usnula ospalá.
Tu noc to byla první noc, kdy dívka spala tak klidně.
Druhý den, po východu slunce, se chlapec a dívka, oba dva, připravovali na jízdu zpět do království pod skleněnou kupolí.

Personál u pultu ji velmi úctivě vzal zpět, dívka ji podala oběma rukama, oba se na sebe podívali a usmáli se.
Recepční u dveří zaparkoval auta chlapců a dívek u hlavního vchodu hotelu. A pro ně je třeba vzít zavazadla do auta, bezpečně je uložit a ujistit se, že tam nejsou žádná zavazadla, protože se budou třást.
V ten den, v chladný a štiplavý zimní den, personál, který ho přijímal u dveří, už nastavil topení v autě na velmi příjemnou teplotu pro ně. Poté vyjádřili svůj velký respekt a cítili se velmi poctěni, že mohou sloužit chlapcům a dívkám. A sklonil se a popřál chlapci i dívce bezpečnou cestu zpět.
Chlapec odjel autem méně než 30 metrů daleko a najednou zastavil.
Chlapec rychle řekl dívce, řekl: ‘Moje holčičko! Co dělat! Co dělat! Co dělat! Zdá se, že můj telefon je zapomenutý v pokoji!’
Dívka s oddanou tváří se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři a odpověděla mu jemným tónem: ‘Má lásko. Neboj se, zhluboka se nadechni a uklidni se! Tohle auto je moc velké, neodvážím se ho řídit! Vrátím se do pokoje a pomůžu ti ho najít!’ Řídíte auto na bezpečné místo a neblokujete ostatní auta, která přijíždějí a odjíždějí. Můžeš zůstat v autě a zkontrolovat kapsy kalhot nebo bundy, ano?’
Dívka zapomněla obléct kabát, otevřela dveře auta rovně a rychle vyběhla ven.
Holka, běž k pultu.
Dívka, velmi slušná, informovala personál u pultu, chlapec zřejmě zapomněl telefon v místnosti.
Jak dívka řekla, řekla, že jí je opravdu ’velmi líto’ a že způsobila všem problémy.
V tu chvíli k němu za pultem přistoupil vysoký východoevropský muž. Měl široká ramena, matný povrch, vínový čtyřdílný oblek a límec matně černý. U matné černé kravaty jsou na pravé straně kravaty dvě, paralelní, ale prostupující celou kravatou, mírně lesklé, zlatavé tenké nitě. Na levé straně hrudi měl matně černou jmenovku a na ní pozlacený text, což byl jazyk, kterému dívka nerozuměla, ale ten font byl její oblíbený, ručně psaný západními znaky. Řekl dívce jemně, ale pevně: ‘Má milovaná paní, nepanikařte, nechte mě vás doprovodit, vraťte se a hledejte to spolu.’
Takže vysoký východoevropský muž vstoupil dopředu a vedl dívku zpět do místnosti.
Dívka nemá smysl pro orientaci, musí používat Google Maps, aby se orientovala ve městě, kde vyrůstala, jinak by nenašla cestu domů.
Ten, vysoký východoevropský muž, otevřel dveře, sklonil se a natáhl pravou ruku, což bylo mezinárodní, dámská etiketa. Dívka, polichocená, se sklonila, spojila nohy, položila ruce na břicho a oplatila to vysokému východoevropanovi.
Takže dívka vešla do místnosti první a začala hledat. Vysoký východoevropský muž stál před stolem, kde byly původně umístěny občerstvení, a vysoký východoevropan se dívky zeptal: ‘Má drahá paní, mohu se zeptat, jestli se mohu dotknout těch věcí tady a pomoci vám je najít společně?’
Dívka s ironickým úsměvem a omluvou odpověděla, vysoký východoevropský muž,

řekla: ‘Můj drahý pane, pokud jste ochoten mi pomoci to najít spolu, samozřejmě jsem, velmi, velmi, velmi vděčná, samozřejmě že můžete, těchto věcí se dotknout. Koneckonců, tyhle věci mi vlastně nepatřily. Je to tvoje. Je mi opravdu, opravdu, opravdu líto, že jsem všem způsobil problémy. Omlouvám se také, že jsem ti dovolil využít tvůj nabitý program, abys mě doprovodil hledat chlapcův mobil. Zde vypadá extrémně luxusně a velkolepě. Obvykle musíš být hodně zaneprázdněný, a opravdu, opravdu, opravdu se omlouvám, že ti beru čas.’
Vysoký východoevropský muž jen odpověděl dívce úsměvem a řekl: ‘Má milovaná paní, prosím, nelitujte. Je mi velkou ctí vám sloužit. Neudělal jsi, zabralo mi to čas, původně to byla moje povinnost.’
Dívka spolu s vysokým východoevropským mužem se na sebe podívali a usmáli se. Oba byli spolu ve stejnou chvíli v místnosti a snažili se najít chlapcův mobil.
Najednou dívčin mobil zavibroval.
Dívčin mobilní telefon byl vždy v ‘Tichém režimu’, protože se velmi bojí náhlého ‘Vysokofrekvenčního hlasitého zvuku’, takže nedovoluje svému mobilu vydávat vyzváněcí tóny, sledovat videa a také musí nosit sluchátka.
Dívka zvedla telefon, byl to chlapec.
Na druhém konci telefonu byl chlapec s pocitem viny a velmi sebekritickým hlasem, který dívce řekl: ’Moje holka, moc se omlouvám. Právě jsem našel svůj telefon hluboko v levé kapse mého černého kabátu, na levé straně.
Ani nevím, jak se to stalo—možná jsem byl rozptýlený a myslel na něco jiného, když jsem balil.
Jsem tak hloupý.
Cesta zpět do Země skleněných kopulí bude dlouhá.
Na cestě zpět si můžeš dát odpočinek.
Zaparkoval jsem auto hned vedle hotelu, abys mě mohl snadno vidět, až vyjdeš ven.
Nespěchej, nespěchej.
Stejně tu na tebe stejně čekám.’
Dívka tedy s úctou vyjádřila vděčnost vysokému východoevropanovi a znovu se omluvila za potíže, které způsobila.
Vysoký východoevropský muž odpověděl dívce s úsměvem a řekl: ‘Má drahá paní, prosím, nebojte se, dovolte mi, abych vás doprovodil.’
Takže vysoký východoevropský muž prošel před dívkou a vedl ji až zpět do síně. Otevřel těžké dveře hotelu pro dívku. Řekl dívce: ‘Přeji ti šťastnou cestu.’
Dívka, když se vrátila k autu, chlapec byl velmi provinile, nejdřív jí dal velké objetí, řekl jí výčitkovým tónem: ’Moje holka, opravdu mě to moc mrzí. Jaký jsem ale blázen! Ani nemůžu uvěřit, že jsem udělal něco tak hloupého.
Omlouvám se, že jsem tě kvůli své nedbalosti donutil utéct zpátky do pokoje.
A ani jsi si nevzal bundu—venku sněží!!
Co když chytíš rýmu??!!

Sakra, to je všechno moje chyba!
Když později onemocníš, budu na sebe tak naštvaná.
Ó můj Bože… Ach ne… do prdele!'
Dívka s oddanou tváří se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, s jasným úsměvem na tváři se otočila k chlapci a odpověděla mu jemným tónem: 'Má lásko, neber to tak vážně. Byla to hračka! Hotel byl přímo tady a dokonce tam byl výtah. Není to tak velký problém.
Ale joo!! Venku byla strašná zima, už jsem zmrzlý, takže teď mi musíte dát opravdu velké objetí a DESET POLIBKŮ jako odměnu!!
A taky musíš pomoci Warm Me Up.
Jinak, když chytím rýmu, budeš mi muset uvařit, co chci – a já zůstanu v posteli, samozřejmě na Tvé straně, a budu čekat na Tvou službu!!
Zní to opravdu jako Velmi Velká Věc! Ale upřímně, když mi fakt bude zima… ale to zní jako Velmi dobrá věc pro mě!!'
Holka, hlas nezmizel.
Chlapec se svým dlouhým tělem přeskočil přímo přes opěrku uprostřed autosedačky a přímo jí zablokoval ústa ústy.
Chlapec tajně natáhl pravou ruku, jemně ji pohladil, a dívčina hlava byla přímo přerušena, dívka 'Plánovala' 'Pečlivé přemýšlení'.
Takže chlapec a dívka, oba dva, se vydali na cestu zpět do království pod skleněnou kupolí.

# 🔺Kapitola 8_I__第捌章__上
## «Návštěva Od Krevní Linie»

Příběh všeho začal na podzim toho roku, devátý cyklus reinkarnace, v ten den se chlapec a dívka, ti dva, poprvé setkali na rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce, a ona se zasmála – Bože, jak se smála dříve. Tato stránka knihy zatím nebyla zveřejněna, ale podle kalendáře je to čas západu slunce po sedmém dni na začátku podzimu v pátém sedmém a osmdesátém třetím ročníku.
Než čas vychladl, na předvečer předposlední soboty.
Dívka, sama, nesoucí He na svých zádech, nevyřčenou misi, překročila tisíce mil moře a nebe a dorazila na hranici vyhnanství a charismatu, do starobylého přístavního města vlhké šedé a modré, a na krátkou dobu se s chlapcem setkala jen na sedm dní.
Dívka, aniž by to někomu řekla, byla tentokrát na cestě sama, cestovala třinácti časovými pásmy, jen aby viděla chlapce, kterého tolik milovala.
Uprostřed Tvit toho roku.
Dívka neochotně odložila všechnu minulost. Na rybářské lodi v Zemi východu slunce se vzdala všeho, co si vážila.
Dívka sama zamířila k břehům Severního moře a vydala se na cestu vyhnanství bez důkazu o exodu. Nikdy neviděla sloup mraků ani plamen, který by ji vedl, ale přesto učinila pevné rozhodnutí opustit celý Egypt, jen aby byla blízko chlapci, kterého milovala, chlapci, který byl prorokován, ale ještě se neprobudil.
Dívka si nepamatovala, jak strávila sedmnáctihodinovou plavbu. Vzpomněla si jen, že ve chvíli, kdy letadlo vzlétlo a křídla se otevřela, plakala srdcervoucí.
Na té cestě chlapec náhle řekl dívce: ‘Pojďme, holčičko, chci tě vzít na místo, kde uvidíš půdu, na které jsem kdysi rostl. Vezmu tě, abys sám viděl své 'kořeny' a svůj 'zdroj slávy'.’
Než ta cesta začala, trvalo sedm měsíců.
Bylo odpoledne jiné sezóny, den, kdy jarní sníh roztál a první hrom ještě nespadl, noc, kdy zlaté světlo proniklo pečetí, historie, okamžik, kdy jsme začali znovu dýchat, ten den byl okamžikem, kdy hvězdy změnily směr, vítr ztichl a všechny elektronické hodiny na chvíli zarazily.
Tedy poté, co dívka potkala chlapce.
Poprvé se dívka setkala s členem rodiny z chlapcovy krve.
Jsou to ti v chlapcově rodině, ti, kteří jsou vždy připomínáni, jejichž jméno je na vrcholu genealogie, a ti, kdo se jako první naučili mlčet. a ženu, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu s těmi stejné krve.
Oba dorazili na hranici vyhnanství a charismatu, setkali se s chlapcem a

dívkou a zůstali tam týden.
Chlapec, pro ně dva, si pronajal Airbnb v domě chlapců a dívek, pod úhlem třiceti stupňů, před tím domem, který se nachází v prvním patře nad přízemím, ne vysoký, ale s plnými třemi čtvrtinami téměř kompletních oken od podlahy ke stropu, kde teplé sluneční světlo může přímo svítit do obývacího pokoje.
Klíč od domu doručila bílovlasá paní ke dveřím pronajatého domu pro chlapce a dívky.
Dívka si jasně pamatovala, že žena měla na sobě dlouhé rukávy sahající po kotníky. Šaty jsou z krémově bílé síťoviny s třpytivým stříbrným tkaním. Pod síťkou je velmi speciální růžová, holka, tu barvu jsem nikdy neviděla.
Dáma natáhla ruce a s úctou podala chlapci klíč.
Žena řekla, že už najímá někoho na další úklid celého domu a doufala, že to chlapec pochopí.
Žena chlapci řekla, že konečný čas odhlášení nemusí odpovídat standardům běžných hotelů.
Dáma jednoduše řekla, že když byl dům hotový, položila klíč na zlatý talíř u bílého pruhu hned, jak vstoupila do dveří.
Před odchodem se dáma usmála vřele a ona i dívka se na sebe podívaly a usmály se.
Když byl chlapec v rodině, vždy mu připomínali, že jméno je na začátku genealogie a že je první, kdo se naučil mlčet. a ženu, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu s těmi stejné krve. Když oba dorazili na hranici exilu a charismatu, místnost ještě nebyla připravená. Takže oba dorazili nejdřív do pronajatého domu chlapců a dívek a dali si krátký odpočinek.
Chlapec seděl na pohovce, oči měl teplé, tvář plnou úsměvů, pomalu vytáhl z kapsy modré euro a podal ho dívce, usmál se a řekl dívce: ‘Moje holčičko, můžeš prosím jet na výlet, jinak tě hned nechám na pokoji a budu si s nimi rozumět.
Chlapec seděl na pohovce, stále tam byl, jeho oči byly teplé, tvář plná úsměvů, usmál se a řekl dívce, řekl: ‘Moje holčičko, tak prosím, můžeš vyrazit a říct personálu, který uklízí pokoj? Jsme jim velmi vděční, známe a chápeme jejich úmysly, věříme, že musí tvrdě pracovat, uklízet pokoj, pečlivěji než kdy dřív, a pak tě požádat, dej jim toto euro, řekni jim, že je to trochu našeho srdce, prosím, nespěchej, Dobře?’
Když chlapec domluvil, dotkl se dívčiny hlavy.
Dívka se usmála, vzala modré euro a klíč z chlapcovy ruky a šťastně mu řekla, že je velmi ochotná být jako ti uklízeči, aby mu vyjádřila srdce.
Dívka, držící modré euro a klíč, úhledně oblečená, šla směrem k Airbnb.
Otevřela dveře na zemi, což byl vchod a východ sdílený celou budovou.

Jemně vstoupila na schody a dorazila k domu, který se nacházel v prvním patře nad přízemím.
V oblasti pod úrovní moře je plná světla a větru. Větrné mlýny se neustále otáčejí a obraz mraků ukazuje zemi, která se na travnatých plochách pohybuje pomalu. Ty domy, které nesou historické vzpomínky, jsou jednopatrové a mají pouze jednu rodinu.
Dívka dveře neotevřela přímo, zvedla pravou ruku a třikrát zaklepala.
Jedna z dívek uvnitř otevřela dveře a dívka se podezřívavě zeptala: ‘Holka, proč neotevřeš dveře přímo?’
Dívka jí s úsměvem odpověděla: ‘Dvě dívky, opravdu se omlouvám, jen se bojím, že otevřu dveře a vejdu dovnitř, bojím se, že vás vyděsím.’
Pak dívka odešla a běžela zpět pokračovat v práci.
Tam byly dvě dívky, které byly zaneprázdněné, a stejně jako dívky neměly světlou pleť.
Dívka se sklonila a řekla jim: ‘Dvě dívky, opravdu se omlouvám, že jsem vám rušila práci.’
Pak dívka vytáhla modrou bankovku, pomalu ji otevřela a položila do ruky.
Pak si dívka dřepla vedle dívky, která uklízela pod umyvadlem v koupelně, řekla jí teplým tónem: ‘Dvě holky, víme, že tvrdě pracujete, tohle je naše 'malá myšlenka', i když ne moc, ale všichni jsme vám velmi vděční, že jste pokoj uklidili bez poskvrny.’ 「
Dívka byla stále vedle dívky, která uklízela, pod umyvadlem v koupelně, a její tón byl stále teplý, a řekla jí: ‘Ty dvě dívky.’ Všichni víme, že díky tobě, na místě, kde nikdo z nás nevidí, pracujeme tak tvrdě. Takže, můj milovaný chlapče. V jeho rodině byl ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet. a ženu, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu s těmi stejné krve. Teprve tehdy můžeme zanechat krásný 'zážitek z ubytování' v deseti směrech na tomto místě, kde se setkávají vyhnanství a božská milost.‘
Nejdřív dívka, která uklízela pod umyvadlem, řekla dívce s hrůzou: ‘Holka, to je v pořádku! To je naše povinnost. Navíc mám teď ruce špinavé, když se ke mně přiblížíš, pošpiníš si ruce i oblečení.’
Dívka se usmála a odpověděla jí: ‘Dvě dívky, jak můžete říct, že máte špinavé ruce? Když mám špinavé ruce, můžu je umýt, a když mám špinavé oblečení, můžu je vyprat. Jen doufám, že mě kvůli tomu nenecháš přiblížit. Tohle je jen naše 'malá myšlenka', ne moc. Doufám však, že tě naše činy neurazily. Všichni nespěcháme, tak se prosím nestresujte.’
Obě dívky se na sebe podívaly a usmály se, dívka rukama vložila modré euro do ruky a druhá dívka, která uklízela v pokoji, také přiběhla a všechny tři se na sebe podívaly a společně se zasmály.

Tři dívky si navzájem sdělily kontakty. Jedna z dívek jí řekla: ‘Holka, uděláme vše pro to, abychom to uklidili, až bude dům připravený. Pošleme ti zprávu.’
Tři dívky si zamávaly na rozloučenou.
Dívka, s úsměvem na tváři, šla pomalu a vrátila se, a chlapec s jejím pronajatým domem se vrátili.
Jakmile dívka vešla do dveří, sehnula se a pečlivě upravila boty rozházené po zemi, pověsila kabáty a šály rozházené na opěradlo židle a kufry odsunula ke zdi.
Chlapec a rodina, ten, kdo je vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet. a ženu, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu s těmi stejné krve. Všichni tři seděli na pohovce a povídali si. Byl to jazyk, kterému dívka nerozuměla.
Dívka použila pár hebrejských slov, která dobře znala, usmívala se a byla velmi šťastná, a chlapec si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, že byl první, kdo se naučil mlčet. a ženu, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu s těmi stejné krve. Pozdrav ji, holka, usměj se a zamávej jim, ona říká ‘Šalom!’
Pak se dívka začala ptát na chlapce a na jeho rodinu, která si vždy připomínala, že jméno je na vrcholu genealogie, toho, kdo se jako první naučil mlčet. a ženu, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu s těmi stejné krve. Dívka doufá, že pomůže všem připravit jejich oblíbený čaj.
Když dívka dokončila přípravy pro všechny, všichni tři si dali svůj oblíbený čaj.
Dívka se podívala a viděla, že pohovka je už plná.
Takže dívka moc nepřemýšlela a seděla sama, s úsměvem na tváři, na dřevěné židli vedle jídelního stolu.
Asi dva šálky čaje, holka, dostala zprávu od jiné dívky.
V té době byla chlapcova rodina vždy připomínána, že jméno je na vrcholu genealogie a ten, kdo se jako první naučil mlčet. a žena, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu se svou krví, dům byl připraven.
Dívka o tom chlapce informovala.
Takže jejich skupina začala vstávat a oblékat se.
Dívka opatrně sundala kabát a šátek, které právě pověsili, a podala je chlapcově rodině, která si vždy připomínala, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a byla první, kdo se naučil mlčet. a ženu, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu s těmi stejné krve.
Chlapec vzal klíč od Airbnb a jedno z zavazadel a jemně požádal dívku, aby pomohla nést zavazadla.
Dívka nad tím nepřemýšlela, jen popadla největší zavazadlo před sebou a

usmála se, odmítla ho a kdokoli ji vyměnil za menší.
Chlapec chodí vepředu, a pak v chlapcově domě, ten, který je vždy připomínán, že to jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet. Pak tu byla žena, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu s těmi, kdo sdílejí jeho krev. Dívka nesla polovelkou krabici, celou cestu hrbolatou, ale usmívala se, kráčela vzadu.
Dívka zatnula zuby a tvrdě pracovala, nesla kufr, který pojmul jen jednu osobu, úzké schody, v posledních schodech, v chlapcově domě, ten byl vždy připomínán, jméno bylo na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, hořce se usmál, když se podíval na dívku, tvář už byla zarudlá, protože byla příliš tvrdá, najednou natáhl ruku a pomohl dívce.
Dívka byla velmi šťastná, použila pár hebrejských slov, která dobře znala, a s radostí to řekla chlapcově rodině, té, která si vždy připomínala, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a té, která se jako první naučila mlčet, vyjádřila vděčnost, usmála se a řekla: ‘Toda.’
V té době byla chlapcova rodina vždy připomínána, že jméno je na vrcholu genealogie a ten, kdo se jako první naučil mlčet. a žena, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu se svou krví, dům byl připraven.
Dívka o tom chlapce informovala.
Takže jejich skupina začala vstávat a oblékat se.
Dívka opatrně sundala kabát a šátek, které právě pověsili, a podala je chlapcově rodině, která si vždy připomínala, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a byla první, kdo se naučil mlčet. a ženu, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu s těmi stejné krve.
Chlapec vzal klíč od Airbnb a jedno z zavazadel a jemně požádal dívku, aby pomohla nést zavazadla.
Dívka nad tím nepřemýšlela, jen popadla největší zavazadlo před sebou a usmála se, odmítla ho a kdokoli ji vyměnil za menší.
Chlapec se podíval zpět na dívku, chtěl ji nahradit, ale ona se usmála a odmítla.
Dívka, plná rozmazlování, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, řekla mu tiše, ale rošťácky, ‘Má lásko. Ne ne ne! Líbí se mi barva tohoto kufru, takže tenhle ponesu. Jala, jala, jdi! Nech mě být s krásnou barvou kufru. Mám spoustu slov, co chci říct tomuto krásnému kufru cestou do toho Airbnb! Jala, jala, jdi! ⌟
Chlapec se na dívku podíval s ironickým úsměvem a protočil oči dokořán.
Dívka se podívala na chlapce a vyplázla mu jazyk.
Takže jejich skupina vyrazila.
Chlapec chodí vepředu, a pak v chlapcově domě, ten, který je vždy připomínán, že to jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první

naučil mlčet. Pak tu byla žena, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu s těmi, kdo sdílejí jeho krev. Dívka nesla polovelkou krabici, celou cestu hrbolatou, ale usmívala se, kráčela vzadu.
Dívka zatnula zuby a tvrdě pracovala, nesla kufr, který pojmul jen jednu osobu, úzké schody, v posledních schodech, v chlapcově domě, ten byl vždy připomínán, jméno bylo na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, hořce se usmál, když se podíval na dívku, tvář už byla zarudlá, protože byla příliš tvrdá, najednou natáhl ruku a pomohl dívce.
Dívka byla velmi šťastná, použila pár hebrejských slov, která dobře znala, a s radostí to řekla chlapcově rodině, té, která si vždy připomínala, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a té, která se jako první naučila mlčet, vyjádřila vděčnost, usmála se a řekla: ‘Toda.’
Chlapec nejprve jemně zaklepal třikrát, pak je pomalu otevřel a skupina pomalu vstoupila do Airbnb.
Pak chlapec a jeho rodina, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu genealogie, že on byl první, kdo se naučil mlčet. a ženu, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu s těmi stejné krve. Začali diskutovat o vybavení, osvětlení a uspořádání domu. To byl jazyk, kterému dívky nerozuměly.
Dívka se jen usmála a podívala se na své milované členy rodiny před sebou. A dvě opatrné dívky, nesoucí své čisticí prostředky, opatrně obešly ty, které spolu mluvily.
Chlapec a jeho rodina, ten, kterému si vždy připomínali, že jméno je na vrcholu genealogie, ten, kdo se jako první naučil mlčet. a žena, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu se svými krvemi, tři přikývli současně oběma dívkám.
Chlapec se usmál, podíval se zpět na dívku, pomalu se na ni podíval, přikývl a nechal ji mluvit.
Dívka byla plná rozmazlování, když se dívala na chlapce, kterého tolik milovala, usmála se, pomalu se na něj podívala a přikývla.
Pak dívka stála u dveří, zastavila je a znovu se sklonila, poděkovala jim a řekla: ‘Dvě dívky, děkuji, že jste to tu tak čistě uklidily. Tyto tyto hodnoty naše očekávání výrazně předčily. Víme, že musíš být obzvlášť pozorná, protože všichni cítíme, že každý kout této místnosti září.’
Dívka, stále se usmívavá a tiše mluvící, řekla oběma dívkám: ‘Dvě dívky, kvůli tobě, můj milovaný chlapče, v jeho rodině, tomu, který je vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet. a ženu, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu s těmi stejné krve. Jen ti členové rodiny, které tolik miluji, mohou zanechat úžasný zážitek z ubytování na tomto místě, kde se setkávají exil a božské charisma.

Přeji ti bezpečnou cestu zpět.’
Všichni tři se na sebe podívali současně a společně se zasmáli.
Všichni tři začali chodit sem a tam po domě a zkoumali jeho vybavení.
Jakmile vstoupíte do místnosti, je tam dvoutřetinový polootevřený mramorový čistě bílý čtvercový bar a vlevo od vchodu do baru je koupelna.
U vchodu do pultu, napravo, je květináč, napravo od květin kávovar a na pravé straně kávovaru zlatý talíř pečlivě uspořádaný s různými čajovými sáčky.
Uvnitř pracovní desky je bílý kuchyňský stůl. Přímo před vchodem stojí klasická evropská kamna.
Uprostřed kamna je největší oheň, dole vlevo a dole vpravo, trochu menší, horní pravý a trochu menší, a dolní levý je nejmenší kamna. Konfigurace těchto kamn je přesně stejná jako u pronajatého domu pro chlapce a dívky.
Zásuvka pod kuchyňským stolem je úhledně uspořádaná s různými kuchyňskými potřebami. a spousta stříbrného nádobí, a ve skříňce pod ní je spousta druhů stříbrného kuchyňského nádobí.
Na pravé straně vchodu je celá strana, tři čtvrtiny oken od podlahy ke stropu, která mohou svítit přímo do obývacího pokoje.
Barva pohovky je matná mezi okrovou a suchou krví, a tou barvou je unavená tmavě hnědá, která jako by byla opakovaně kousána časem.
Před pohovkou je klasická evropská krabice na sruby, která vypadá, že má za sebou hodně historie, ale stále ji lze otevřít neporušenou a uložit do ní předměty.
Na zdi vlevo od pohovky byly obrovské, bezrámové černé hodiny, žádné čísla, jen matné černé silné čáry, jako šupiny, ručičky byly také matně černé, a přesně takto to bylo v té neznámé době.
Koupelna na levé straně baru má bary zapadajícího slunce, nejprve s bílým umyvadlem, pak bílou vanou a stříbrnými toaletními potřebami.
Na levé straně koupelny je samostatné bílé porcelánové sedátko na kontemplaci, které je samostatné ve svém malém prostoru.
Vlevo od bílého porcelánového kontemplativního křesla je největší ložnice a okno té ložnice připomíná závěsy v obývacím pokoji.
Dům, který se nachází v prvním patře nad přízemím, není vysoký, ale stačí k tomu, aby se přehlížela zelená krajina, která patří pouze této oblasti.
Vlevo od největší ložnice, pod úhlem 90 stupňů, je také druhá ložnice, která je o něco menší.
Nicméně dvě ložnice se standardně velkými manželskými postelemi stejné velikosti ve stejnou dobu.
Na dvou postelích byly čtyři polštáře a stejná čistě bílá povlečení, a na těch peřinách se slabě odrážel sluneční paprsk.

Dívka si celou dobu dala ruce za záda a držela ji za ruku ve svých vlastních.
Dívka, která tvrdě pracuje, používá své oči, s nejmenším počtem kroků a s nejmenším dotekem, aby zaznamenala vše ve svém srdci.
Holka, nevím proč, ona ví jen, Bože, řekni jí, ať nahrává.
Dívka také věděla, že tento dům chlapec vybral velmi pečlivě a pronajal ho jeho domu, a vždy mu připomínala, že jméno je na začátku rodokmenu a že on byl první, kdo se naučil mlčet. a žena, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu se svými krvními spolubojovníky, sdíleli ji obě.
Holky to moc nemají rády, když se dotýká věcí jiných lidí nebo o nich mluví bez jejich souhlasu.
Když byl chlapec v rodině, vždy mu připomínali, že jméno je na začátku genealogie a že je první, kdo se naučil mlčet. S ženou, které přísahal, že půjde cestou osudu s jeho krví, už bylo večer po uložení zavazadel.
Takže skupina z nich se pomalu vydala a vrátila se do pronajatého domu chlapce a dívky.
Dívka stále šla na konci a jemně zavřela dveře pokoje.
Najednou, v chlapcově domě, ten, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu genealogie, ten, kdo se jako první naučil mlčet, vytáhl ingredience, které přinesl, a najednou začal vařit večeři pro všechny.
Nejdřív byla dívka velmi vyděšená.
Z pohledu dívky je ‘návštěvník host’, pokud se o hosty dobře nestaráš, je to velmi nezdvořilé.
V roce, kdy byla dívka ‘had’, byl chlapec na střední škole. Oba jsou 'hadi'.
Holky, vždycky jsem chtěla pověsit hodiny na zeď.
Protože ‘čas’ je pro dívky velmi důležitý.
Chlapec, s rozmazleným obličejem, se usmál a slíbil dívce.
Přesto chlapec a dívka spolu dlouho hledali, ale nenašli žádné hodiny, které by se jim oběma líbily.
Takže o pár měsíců později dívka konečně ztratila trpělivost s ‘hledáním hodin’.
Dívka s pečlivým výrazem a pevným tónem řekla chlapci velmi rošťácky: ‘Má lásko, jsem úplně bez trpělivosti hledat hodiny na zeď. Ty, které mám rád, ty ne. Ty, které máš rád ty, já ne. Takže! Mám skvělý nápad—přestaňme ztrácet čas hledáním těch hloupých hodin.
From now on, whenever You need to know The Time but You’re busy, as always, of course, You’ll have to ask Me. I’ll check My phone and tell You what time it is.
And here’s the fun part: if You’re busy and I still haven’t gotten My kiss from You YET, then You’ll never know what time it is! How’s that for an idea? Hahahaha—Smart Me!!」

Chlapcova tvář byla konečně odhalena, velmi bezmocná, ale s úsměvem. Chlapec a dívka nakonec bojovali společně a zároveň se smáli.
Prosím, pomozte mi pokračovat v analýze
Nicméně v chlapcově domě vařil večeři ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet.
Tato událost dívku, která byla obvykle zvyklá starat se o domácí práce, v mžiku uvrhla do bezprecedentní paniky, její tvář zčervenala a neměla kam dát ruce ani nohy.
Až do chlapcova domu, toho, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmene, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, viděl bezmoc dívky, a pomalu položil kuchyňské nádobí v ruce. Pomalu natáhl pravou ruku a pohladil dívce po hlavě, upravil jí vlasy, které jí paniky padaly na obličej.
Pracoval velmi tvrdě jako dítě, používal omezený 'mezinárodní jazyk', který s dívkou sdílel, aby s dívkou komunikoval.
Na tváři měl velmi, velmi, velmi jemný úsměv.
Holka, nikdy jsem neviděla takový úsměv.
Podíval se na dívku jako na dítě a jemným tónem jí řekl: ‘Holka, jdi si sednout. Jsem vám velmi vděčná, že se o chlapce staráte ve všední dny. Přinesl jsem mnoho speciálních koření z zaslíbené země, stejně jako různé ryby. Jdi si nejdřív sednout a vypij horký čaj. Opravdu doufám, že ochutnáte mé ’řemeslné umění‘. Pak to můžete zhodnotit a dát mi nějaké rady. Dobře?’
Holka, nevím, co to je, ale je to dívka, nikdy to předtím necítila, ví jen, že v okamžiku se zdá, že je pokryta nějakou energií, je to 'víčko' energie, je uvězněná, ale uvnitř je to velmi, velmi, velmi měkké.
Dívčino srdce náhle dojalo něco, co nikdy předtím neviděla, a její tvář okamžitě zčervenala.
Chlapec byl vždy u večeře i doma připomínán, že jeho jméno je na vrcholu rodokmenu, že je první, kdo se naučil mlčet, a že žena, které přísahal, že půjde cestou osudu se svými krvními spolubojovníky, šťastně si povídají v jazyce, kterému dívka nerozuměla.
Chlapec, s rozmazleným obličejem, se podíval na dívku a naznačil jí, aby se nebála, a společně si sedli ke stolu.
Dívka, úplně ohromená, seděla na dřevěné židli u jídelního stolu a přemýšlela, jak pojmenovat tu energii, která se náhle objevila, jako víko.
Chlapec sedí nalevo od dívky a v chlapcově domě je ten, kterému je vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, žena, které přísahal, že půjde cestou osudu se svými krvemi, sedí naproti dívce.
Byl to obdélníkový, celý ze skládek na klády, jako stavební bloky, který bylo

možné rozebrat a znovu složit, a skládal se z mnoha dřevěných pásů klád různých barev a velikostí.
Jídelní stůl ušila žena, která dům pronajala chlapci.
Dáma, která chlapci pronajala dům, pocházela ze země pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely a mraky byly jako vzpomínky, pomalu se pohybovaly po travnaté pláni.
Dáma, která chlapci pronajala dům, byla stejně vysoká jako dívka, měla krásné blond vlasy, nebesky modré oči a bílé zuby.
Až v chlapcově domě, ten, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, jemně položil před dívku talíř s jídlem a posadil se naproti chlapci.
V chlapeckém domě, ten, který byl vždy připomínán, že jméno bylo na začátku rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, zavolal tiše, dívku, která byla stále v transu, usmál se, ukázal na jídlo na dívčině talíři a řekl: ‘Holka, podívej! Nejdřív to nejez, pomoz mi se podívat, co myslíš, tenhle talíř ryb, barva mého vaření, jak chutná?’
Dívka, znovu zrudlá, sklonila hlavu, vzala velké sousto, velké sousto, pořádně doušela, očichala vůni talíře a vážně otočila talíř o 360 stupňů, potvrzujíc se, jasně vidíc každý úhel.
Dívka, se slzami v očích, ale s úsměvem na tváři, odpověděla chlapcovu domu, tomu, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a tomu, kdo se jako první naučil mlčet, řekla: ‘Za branou slávy bratr, který tiše sleduje. Nikdy jsem neviděl rybu pokrytou pomerančovou omáčkou! Navíc tenhle talíř s rybami voní opravdu, opravdu, opravdu lahodně!’
Pak, v chlapcově rodině, ten, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu genealogie, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, se usmál vřele, řekl dívce: ‘Holka, kousni a podívej se, pak to pro mě zhodnoť a dej mi nějakou radu. Dobře?’
Dívka, velmi vyděšená, se rozhlédla, tvář jí ještě více zrudla, byla bezradná, odpovídala na chlapcův dům, toho, který byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, řekla: ‘Za branou slávy, bratr, který tiše sleduje. Není to tak, že bych nechtěla, ale protože ještě nikdo nezačal jíst, jak můžu být ’první‘, kdo začne jíst? Když to uděláš, je to fakt nepřijatelné!’
Chlapec se na dívku podíval s rozmazleným výrazem a chystal se naklonit k jejímu uchu a tajně jí zašeptat.
Nicméně v chlapcově rodině, ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na začátku rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, se stále vřele usmíval, se podíval na dívku a zároveň natáhl pravou ruku, luskl dvěma prsty, čímž chlapci naznačil, že dívce nemůže dát žádné nápovědy.

A v chlapeckém domě seděl naproti dívce ten, kterému vždy připomínali, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, žena, které přísahal, že půjde cestou osudu se svými krvními spolubojovníky. Opřela se o opěradlo židle, pravou rukou si opírala zátylek, oči měla po celou dobu teplé, stále se usmívala a dívala se na dívku.
V chlapcově rodině ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, řekl dívce žertem a provokativně: ‘Holka, neboj se! Nejdřív si kousni a uvidíš, jestli jsou moje kuchařské schopnosti nejsilnější, jaké jsi kdy potkal!’ Pak se otočil k dívce a zamrkal pravým okem.
Dívka se znovu rozhlédla po všech a její tvář ještě více zčervenala.
Dívka, velmi nervózní, pomalu vzala vidličku a kousla si, zavřela oči a opatrně si prohmatala všechny detaily na jazyku.
Po chvíli dívka otevřela oči, její oči byly plné slz, byla velmi šťastná, a odpověděla rodině chlapce, té, která byla vždy připomínána, že jméno je na vrcholu rodokmenu, tomu, kdo se jako první naučil mlčet, řekla: ‘Za branou slávy bratr, který tiše sleduje. Přísahám, tohle je nejlepší jídlo, jaké jsem kdy jedl!’
Chlapcova rodina byla vždy připomínána, že jméno je na začátku rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, se usmál, řekl dívce jemným tónem: ‘Dívko, chtěla bys mi v tomto období půjčit kuchyň a nechat ji ukázat?’ Dívka byla šťastná a opakovaně přikyvovala.
Pak, v chlapcově domě, ten, který si vždy připomínal, že jméno je na začátku rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, všem dal znamení a začal jíst.
V chlapcově domě se ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, žena, která přísahala kráčet cestou osudu s jeho krví, také usmívala.
Chlapče, taky se smál.
Během jídla.
Chlapec náhle tajně položil na talíř dívky velký kus ryby, dívka se na něj podívala, byla velmi zmatená, protože měla na talíři stejné jídlo.
Chlapec se na dívku podíval s láskyplným výrazem, ale s velmi dětskou koketností se otočil jako dítě, které se chová koketně, řekl dívce: ‘Moje holčičko, můžeš prosím odstranit rybí kosti? Prosím, políbím tě desetkrát! Když jsem byl velmi malý, měl jsem v krku kvůli velké rybí kosti, když mě Aba a Ima vzali do nemocnice, doktor řekl, že celý můj jícen silně krvácí! Od té doby si Ima myslí, že jsem moc nedbalý, víš, mám ADHD, stejně jako ty, vždycky jsem chtěl s ostatními mluvit, ale zapomněl jsem vybrat rybí kosti. Od té doby mi Ima vždy připravuje speciální rybí kuličky. Takže

opravdu nejsem dobrý v sbírání rybích kostí.'
Chlapec se celou hlavou otáčel v dívčině náručí, jako koketní dítě.
Dívka se na chlapce, kterého tak milovala, podívala s oddanou tváří, bezmocně protočila oči a jemným tónem mu řekla: 'Má lásko. Dobře! Dobře! Dobře! Nejsi brouk, svíjíš se, opravdu tě obdivuju!' Jala, jala, vrať se a posaď se. Pomůžu ti vybrat rybí kosti! Ale musíš mě pak políbit desetkrát!' Nemůžeš defaultovat!'
Chlapec se šťastně usmál, podíval se na dívku a přikývl.
Dívka začala opatrně vyndávat malé rybí kosti a jemně je vracela na chlapcův talíř po dávkách.
Dívka začala opatrně vyndávat malé rybí kosti a jemně je vracela na chlapcův talíř po dávkách.
Až dívka položila třetí kus rybího masa, vyndala kosti a jemně ho položila zpět na chlapcův talíř.
Najednou v chlapcově rodině, ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, si položil ruce na hruď, oči měl bezmocné, díval se na chlapce, pak na dívku, byl plný bezmoci, a řekl dívce: 'Holka, rozmazluješ chlapce takhle, bude to těžké! Podívej! Podívej! Přesvědčte se sami! Kluci jsou tebou rozmazlení!'
Dívka s teplým úsměvem na tváři, očima teplýma, ale pevným, hleděla na chlapcův domov, toho, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, toho, kdo se jako první naučil mlčet, mu dívka odpověděla: 'Za branou slávy bratr, který tiše sleduje. Prosím, nebojte se, jsem vlastně moc šťastná a moc se mi to líbí, ten kluk se ke mně takhle chová koketně. Přijel jsem z rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce. Proto je pro mě velmi snadné odstranit rybí kosti, ale vaše rodina je vzácná, a já stále rozumím svému vlastnímu synovi. Určitě ho bodne rybí kost, protože je příliš nadšený na to, aby mluvil! Nakonec jsem přestal praktikovat medicínu a bylo by příliš obtížné čekat, až chlapec vytáhne všechny mé chirurgické nástroje ze skříňky, protože byl zaseknutý v rybí kosti!'
Chlapec se na dívku podíval a usmál se jako dítě, které právě dostalo bonbón.
V chlapcově rodině ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, se vřele usmál a řekl dívce: 'Holka! To jsi řekl sám! Rozmazluješ chlapce takhle! Naše rodina nepřijme vaši 'žádost o vrácení'! Jsi zodpovědný za to, co si sám rozmazlíš!'
Dívka se usmála a opakovaně přikyvovala.
Dívka byla najednou znovu zahalena tou 'víčkovou' energií.
Dívka přimhouřila oči, dívala se na matnou bílou energii, a pak, když si nikdo nevšímal, natáhla pravý ukazováček a tajně ho šťouchla, byl měkký a

elastický jako želé, ale na dotek trochu tvrdý.
V srdci si dívka přemýšlela: ‘Měla by se tato energie
jmenovat ’želé‘ nebo ’konjac‘?’
Chlapec se naopak na dívku usmíval, zatímco pomalu jedl rybí maso, které mu dívky odstranily.
Jídlo toho týdne bylo nejchutnější, jaké kdy dívka v životě jedla.
Po dojedení.
Když se dívka otočila a vzala nádobí na umytí. V chlapcově domě ten, který si vždy připomínal, že jméno je na začátku rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, řekl chlapci: ‘Chlapče, později si s námi popovídáš! Ty nejdřív pomoz té dívce uklidit nádobí!’
Chlapec se zvedal.
Dívka se otočila a přitiskla chlapce zpět na židli.
Chlapec ještě nepromluvil.
Dívka se usmála vřele, její oči byly teplé, ale pevné, dívala se na chlapcův domov, toho, kdo byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, toho, kdo se jako první naučil mlčet, odpověděla mu: ‘Za dveřmi slávy, bratr, který tiše sleduje. Prosím, neboj se. Nechte kluka sedět na židli a upřímně si s vámi povídat! Jednou, když mi můj kluk pomáhal s uklízením nádobí, byl zaneprázdněný důležitým telefonátem v práci, ani se na něj nepodíval, rozbil talíř a pořezal si ruku. Musím mu také každý den pomáhat čistit a dezinfikovat rány a měnit obvazy! Vaše rodina je vzácná, že se dá dohromady, a já toho vlastního chlapce pořád znám. Jestli si znovu pořezá ruku, budu muset vytáhnout celou sadu chirurgických nástrojů ze skříňky, což bude moc otravné!’
Dívka vzala láhev piva z lednice, otevřela pivo pravou rukou a jemně ji položila na stůl před chlapce, levou rukou mu položila na pravé rameno.
První, kdo se naučil mlčet, si znovu položil ruce na hruď, protočil oči, podíval se na chlapce a pak na dívku, byl plný bezmoci, a řekl dívce: ‘Holka, rozmazluješ chlapce takhle, bude to těžké! Podívej! Podívej! Přesvědčte se sami! Jsi tu zase! Kluci jsou tebou rozmazlení!’
V chlapeckém domě ten, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, bezmocně usmál, a řekl dívce: ‘Holka! Chci ti to ještě jednou připomenout! To jsi řekl sám! Rozmazluješ chlapce takhle! Naše rodina nepřijme vaši ’žádost o vrácení‘! Jsi zodpovědný za to, co si sám rozmazlíš!’
Dívka se usmála a opakovaně přikyvovala.
Dívka se otočila a začala mýt nádobí, a znovu ji najednou zaplavila energie, kterou nedokázala pojmenovat, jako víko. Koutky jejích úst se nekontrolovaně usmívaly. V srdci jí zaplavil teplý proud.

Po večeři.
Chlapec se svou rodinou, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, a žena, která přísahala, že půjde cestou osudu se svými druhy. Všichni tři spolu seděli na pohovce a povídali si.
Dívka připravila jejich oblíbený nápoj pro všechny.
Pak se dívka rozhlédla, pohovka byla plná, takže byla sama, držela sklenici Coly s ledem, usmívala se a dál seděla na dřevěné židli vedle jídelního stolu, dívala se na krásný obrázek chlapce, kterého milovala, jak si povídá s rodinou.
Židle kolem jídelního stolu jsou dřevěné rámy a sedadla jsou uspořádána konopným lanem.
Najednou, v chlapcově domě, ten, který si vždy připomínal, že jméno je na začátku genealogie, první, kdo se naučil mlčet, se usmíval a zeptal se dívky: ‘Holka, máš 'zázvorový čaj'?’
Dívka, s vážným výrazem v mžiku, okamžitě položila kolu do náruče, narovnala se, odpověděla chlapcovu domu, tomu, který byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, tomu, kdo se jako první naučil mlčet, řekla: ‘Za branou slávy bratr, který tiše sleduje. Mám zázvorový čaj. Promiňte, máte rýmu? Pokud ano, prosím, řekněte mi co nejvíce o svých příznacích a případných fyzických abnormalitách. V mé kultuře jsou různé příznaky, způsob, jakým se 'plátky zázvoru' zacházejí, je jiný.’
V chlapcově domě, ten, který byl vždy připomínán, že to jméno je na začátku rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, se usmál a odpověděl dívce: ‘Holka, neboj se, nemám rýmu. Nicméně jsem přinesl velmi, velmi, velmi lahodný ’zázvorový čaj‘ z ’Zaslíbené země‘! Chci s tebou soutěžit, kdo je lepší v nákupu!’
Takže zatímco čekali, až horká voda začne vařit, stáli vedle sebe v kuchyni ve stejnou chvíli a drželi své šálky se zázvorovým čajem.
Dívka prohrála.
Dívka se narovnala, upravila si vlasy, otočila se k chlapcovu domu, tomu, který byl vždy připomínán, že to jméno je na začátku rodokmenu, první člověk, který se naučil mlčet, řekl: ‘Ah! Sakra, fakt jsem prohrál! Ale pokud jste ochotni riskovat a prohrát, tak pojďte! Venku za Bránou slávy bratr, který tiše sleduje. Prosím, šťouchni mě do čela, jak jsme se dohodli!’
Dívka si pravou rukou silně otřela čelo a pak, otočená k chlapcovu domu, ten, který si vždy připomínal, že jméno je na začátku rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, ukázal čelo.
A v rodině toho chlapce, toho, kdo si vždy připomínal, že jméno je na

vrcholu rodokmenu, prvního, kdo se naučil mlčet, jen jemně natáhl pravou ruku na dívčino čelo, šťouchl do ní, usmál se vřele, jemným tónem, řekl dívce: ‘Holka, tahle krabička 'zázvorového čaje' je pro tebe! Piješ to sám, takže to nemusíš dávat klukům!’
Dívka s úsměvem na tváři vzala náhlý ‘dárek’ oběma rukama, byla tak šťastná, že málem vyskočila, pevně držela krabičku ‘zázvorového čaje’ v náručí oběma rukama, tajně ji vzala do pokoje, chichotala se a schovala ‘dárek’ hluboko do skříně.
Je čas jít spát.
V chlapcově domě, tomu, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, tomu, kdo se jako první naučil mlčet, a ženě, která přísahala, že půjde cestou osudu se svým krví.
Oba se chystali vrátit, k pronajatému domu chlapců a dívek, pod úhlem třiceti stupňů, před domem, který stál v prvním patře nad přízemím, ne vysoký, ale s plnými třemičtvrtími, téměř kompletními okny od podlahy ke stropu, sluneční světlo mohlo svítit přímo do obývacího pokoje, chlapec speciálně pronajal Airbnb pro ně dva.
Oba zapomněli vzít koupelnové ručníky a Airbnb, které jim chlapec pronajal, také nenabízelo.
Takže dívka vytáhla dva své oblíbené koupelnové ručníky, pečlivě je složila a jemně vložila do látkové nákupní tašky, kterou měla nejraději, ale málokdy ji používala.
Dívka, usmívavá rukama, podala nákupní tašku se dvěma koupelnovými ručníky chlapcovu domu, tomu, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu genealogie, tomu, kdo se jako první naučil mlčet, a ženě, která přísahala, že půjde cestou osudu se svými druhy, aby si ho mohli vzít zpět a použít.
Ráno druhého dne ještě nebyly ulice plné, světlo a ticho šly ruku v ruce, dveře chrámu byly právě otevřené, ranní modlitba právě skončila a Bůh stále stál za dveřmi.
V chlapcově domě, tomu, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, tomu, kdo se jako první naučil mlčet, a ženě, která přísahala, že půjde cestou osudu se svým krví. Oba už zazvonili na zvonek do pronajatého domu chlapce a dívky.
Chlapec s úsměvem na tváři otevřel dveře pro ně dva.
Dívka byla zaneprázdněná v kuchyni a připravovala snídani pro všechny.
Holka, moc dobrá v vaření.
Dívka každé ráno připravovala salát, chleba a vejce vařené různými způsoby, se sýrem jako přílohou.
Dívka, s červenou tváří, řekla všem s pocitem viny a sebekritiky: ‘Členové

rodiny Glory z chlapcovy krve, omlouvám se, moje kuchařské schopnosti nejsou moc dobré a nevím, jaká pravidla má vaše strava. Takže pokud je můj výrobní proces nesprávný, nebo pokud je něco, na co byste měli dát pozor, dejte mi prosím vědět přímo a já to okamžitě zlepším.'
V chlapcově rodině, ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, odpověděl dívce s úsměvem na tváři: 'Holka, říkala jsi, že nejsi dobrá v vaření, ale tenhle talíř omelety vypadá velmi chutně. Sedni si a najíš se s námi.'
Holka, moc šťastná.
Po snídani.
Dívka se smutným výrazem všem řekla: 'Je mi moc líto slavných členů rodiny z chlapcovy krve, ještě jsem neměl čas se o sebe postarat, můžete mi dát trochu času?'
Chlapec se svou rodinou si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, a žena, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu se svými krvními spolubojovníky, všichni tři zároveň seděli na pohovce a s úsměvem přikývli.
V chlapcově rodině, ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, odpověděl dívce s úsměvem na tváři: 'Dívko, dej si čas, nespěcháme.'
Od té doby, co si dívka pamatuje, vždy ráda pracovala jen 'po západu slunce'.
Během lékařské praxe dívky vždy pracovala jen na 'velké noční směně'.
Dívka neví proč, je pořád 'přes den', bez ohledu na to, jak dlouho spí.
Když však padne noc, bude plná energie a její myšlenky budou velmi jasné.
Chlapcova rutina je opakem dívči.
Chlapcův rozvrh vždy odpovídá rytmu východu a západu slunce.
Chlapci i dívky se o tom často hádají.
Chlapec byl mnohokrát přísný a požadoval, aby dívka změnila tento 'špatný zvyk'.
Chlapec věří, že dívčina rutina 'den a noc' poškodí dívčino zdraví, a pokud kvůli tomu dívka ztratí zdraví, bude velmi zlomený.
Dívka s oddanou tváří se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, slíbila mu, že to zkusí.
Dívka tvrdě pracovala, vstávala brzy, zvládla to.
Ale v noci stále nemohla spát.
Proto, když se dívka začala nutit změnit svou rutinu, byla jako had, který se konečně osvobodil ze své staré krunýře, lehce vítající směr větru.
řekl chlapec a podíval se na dívku, která den ode dne hubla.
Chlapec dívku pevně držel v náručí, jeho tón byl bezmocný a s úzkostí jí

řekl: ‘Moje holka. Mám radši štíhlé dívky. Ale když se podívám na rychlost, jakou hubnete, se zdá, že je pravděpodobnější, že ’onemocníte‘ než ve své ’denní a noční‘ rutině! Proto se nemusíte nutit 'měnit svou rutinu'. Každopádně, jsi tak hlučný a upovídaný, vstával jsem brzy ráno a začal jsem tě pořád slyšet, bylo to tak hlučné! Prosím tě, vrať se a buď svým 'nočním tvorem', abych mohl mít každý den 'klidné ráno' a užívat si kávu jen pro sebe! Jala, jala! Ty jdi spát!’
Holka, po uklidení nádobí.
Holka, začni se líčit.
Když si dívka nanášela umělé řasy, rodina chlapce, ta, která byla vždy připomínána, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ta, která se jako první naučila mlčet, žena, která složila přísahu, že půjde cestou osudu se svou krví, najednou k ní běžela, sedla si na židli napravo od ní, řekla jí: ‘Holka, chci tě požádat, abys mě naučila, jak jsi si nasadila tu 'umělou řasu'? Vypadá to velmi přirozeně a krásně, moc se mi to líbí!’
Dívka šťastně vysvětlovala chlapcově rodině, tomu, kdo byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmene, tomu, kdo se jako první naučil mlčet, a ženě, která přísahala, že půjde cestou osudu se svým krví.
Holka, která předvádí své vlastní tělo.
Dívka náhle vstala, vykročila zpět do pokoje, vytáhla krabičku 'zbrusu nových umělých řas', byla velmi šťastná, použila ruce a podala krabičku 'zbrusu nových umělých řas' chlapcově domovu, tomu, kdo byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, tomu, kdo se jako první naučil mlčet, ženě, která přísahala kráčet cestou osudu s těmi, kdo byli stejné krve jako on.
Dívka, s úsměvem na tváři, řekla rodině chlapce, té, která si vždy připomínala, že jméno je na vrcholu rodokmene, té, která se jako první naučila mlčet, ženě, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu s jeho krví, řekla: ‘Slavná rodina z chlapcovy krve, pokud se ti líbí, tahle krabička 'zbrusu nových umělých řas', doufám, že ji přijmeš. A když to nebude stačit, mám toho ještě hodně!’
Takže obě si povídaly a smály se, byly velmi šťastné a zároveň společně studovaly dívčiny kosmetické výrobky.
Právě když dívka používala mobil a kontrolovala rukopis, na ‘tuto stránku’ a ‘tuto linku’.
Dívka obvykle používá bílý iPhone 12 Pro Max, pouzdro na telefon je ‘CASETiCFY’ s funkcí MegSafe, černý rámeček, vzor na zadní straně pouzdra je vzor ‘100 dolarů’, toto pouzdro je ‘Poznámky’ zabudované do mobilu ještě předtím, než dívka potkala chlapce, aby napsala ‘tuto knihu’.
Jen proto, že dívka to považuje za 'pohodlné'.

Dívka, sama, s ušima po obou stranách, v AirPods Pro, zapnula sluchátka na nejhlasitější zvuk, byl to její zvyk, pouštěla to znovu a znovu, znovu a znovu, dala to na poslední stránku knihy, píseň, kterou chtěla chlapci dát.
Píseň se jmenuje ‘I Hope You Are Okay—Song by Chris Yu, 2006’
MV URL: https://youtu.be/MvNPzCy0GR8?si=l0OIk_9aL__fidxK —
Ano. Píseň, text, jsou na poslední stránce knihy.
Zde nebude poskytnut.
Dívka sama sedí na rybářské lodi v zemi východu slunce.
Dívka nespala už ‘třetí den’ a den i noc horečně třídila rukopis ‘této knihy’.
Dívčiny kočky se shromáždily kolem dívky.
Dívka, její oči jsou prázdné, není si jistá, není si jistá, není si jistá, jestli pije vodu, vůbec jí to nevadí, ví jen, že je stále 'naživu', stále umí 'psát'.
Jen chvilku před východem slunce.
Bože, už přichází.
Nic neřekl.
Dívka si řeší ‘řádek’ ‘této kapitoly’.
Dívka ho používá, obvykle ho moc nepoužívá, její MacBook Air, 13palcový z roku 2020, M1, růžové zlato, její tapeta na počítači, je jediný ‘rodinný portrét’.
Dívka se chystá zkopírovat soubor ‘Poznámky’ do ‘Wordu’.
Bože, jdi přímo na levou stranu dívky.
Bůh natáhl pravou ruku a přímo vymazal dívčinu ‘Kapitolu 8-I’, celý rukopis kapitoly.
Dívčin ‘mobilní telefon’ a ‘počítač’, její dvě obrazovky, zběsile blikaly současně a všechny klávesnicové funkce i vestavěné funkce aplikace byly najednou, a stalo se něco neobvyklého.
Dívčin ‘mobil’ a ‘počítač’ spolu s přihlašovacím heslem jsou ‘narozeniny’ chlapce, kterého tak miluje, a od prvního dne, kdy ho poznala, nikdy nezměnila heslo.
Chlapci vždy věděli, že ‘mobilní telefon’ dívky a ‘počítač’ ‘přihlašovací heslo’, chlapci někdy používají dívčin počítač a dívka se vůbec nestará, protože mezi nimi není ‘žádné tajemství’.
Tentokrát je to už ‘potřetí’.
Dívka se nepodívala nahoru.
Dívka, stále s prázdnýma očima, pomalu vstala z postele.
Dívka pomalu přešla ke svému 'záchodu', který byl 'tmavě šedý', pomalu se sklonila, natáhla pravou ruku a pomalu sáhla do nejhlubší části záchodu.
Velikost záchodu je dlouhá 48 x 83 x 36 cm, s bočním otevíráním.
Záchod, umístěný tři kroky od holčičí postele, vlevo, je bílé okno, okno má asi něco přes třetinu stěny, okno je rozděleno na tři nerovné velikosti, okna

na obou stranách jsou čtvercová a můžete použít skluzavku k otevření do středu. Uprostřed je obdélníkové průhledné okno s čistě bílými stěnami. Závěsy na oknech mají dvě vrstvy, vnitřní vrstva je bílá, poloprůhledná záclona, a vnější závěsy jsou modrozelené ‘zatemňovací závěsy’, které lze otevřít na obě strany pomocí posuvů, během dne může sluneční světlo pronikat přímo do místnosti a v noci může blokovat světlo venkovního nápisu.
Pak dívka pomalu vytáhla pravou ruku ze záchodu a v ruce držela krvavě červený ‘ADATA UV150/32GB USB pevný disk’, který byl ‘zcela uzavřený’ v uzavřeném sáčku.
Dívka se bez výrazu vrátila do postele, pomalu otevřela ‘USB pevný disk’, bezvýrazně otevřela kompletní ‘Kapitolu 8 – část I’ z disku, který četla.
Dívka byla bez výrazu, přímo kopírovala a vkládala potřebné kapitoly do počítače ‘Word’ a pak dál bezvýrazně prohlížela rukopisy.
Pak chlapec řídil auto se všemi lidmi a společně vyrazili do největší a nejkrásnější zahrady města. Bylo to období, kdy byly tulipány nejkrásnější.
V chlapeckém domě seděl na sedadle spolujezdce ten, kterému vždy připomínali, že jméno je na začátku rodokmene, a ten, kdo se jako první naučil mlčet.
Holka, posaď se za kluka.
V chlapeckém domě seděla napravo od dívky ten, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, žena, která přísahala přísahu, že půjde cestou osudu se svými druhy.
Během cesty si tři povídali v jazyce, kterému dívka nerozuměla.
Ačkoliv dívka nerozuměla, cítila se velmi šťastná.
V rodině toho chlapce, toho, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu genealogie, toho, kdo se jako první naučil mlčet, se vždy ohlédl a občas se usmál, podíval se na dívku, a na dívku, mrkl pravým okem, dívka, jen byl zmatený, ale neptala se víc, jen se usmála na tváři.
Dorazili všichni čtyři, zahrada byla tak krásná, že ji slova nedokázala popsat.
Všichni čtyři, všichni, poprvé navštívili slavnou krásnou zahradu.
Všichni čtyři společně se šťastně procházeli po zahradě.
Při focení dívka vždy podvědomě odejde a vyhýbá se fotoaparátu, který nemá ráda, a ničí tak scenérii na fotkách ostatních.
Od té doby, co dívka měla vzpomínky, se podvědomě vyhýbala různým výstřelům.
Dívka sama, odešla o něco dál, sklonila se a klekla si na zem, držela v rukou fialový tulipán, nikdy ho předtím neviděla, jemně opřela nos o okvětní lístky a zhluboka se nadechla.
Byla to jemná sladká vůně.

Dívčiny ruce byly stále jemné, držela fialový tulipán, dívka se usmála, podívala se na rozkvétající fialový tulipán a řekla: ‘Krásná květino, máš dnes dobrou náladu? Má tak sladkou a voňavou vůni! Tak ti můžu říkat 'Fialová milá'?’
Pak se dívka usmála a jemně políbila rozkvetlý fialový tulipán.
Když se dívka vzpamatovala a chystala se vstát, najednou uviděla chlapce, jak na ni drží obrovskou kameru.
Dívka spadla na zem vyděšená. Rychle si zakryla obličej rukama a dlouhé vlasy.
Pevně ji objal, usmíval se a mluvil velmi jemně, a řekl jí: ‘Moje dívko, i když nevím proč, právě jsi to viděla, mířil jsem na tebe kamerou, ale ty jsi spadla na zem vyděšená a rychle utekla. Nevím, jestli jsem tě urazila? Ale teď chci jen zaznamenat tvou krásnou postavu! Viděl jsem tvé ruce, jak držíš fialový tulipán, a políbil jsem ho. Myslím, že tahle fotka je opravdu, opravdu, opravdu krásná. Pokud tě budu cítit nepříjemně, upřímně se ti omlouvám, nezlob se, ano?’
Dívka zvedla hlavu, oči měla teplé, s vřelým úsměvem, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, řekla mu tiše, ale velmi škodolibě, řekla: ‘Má lásko. Bylo od tebe tak špatné, že jsi najednou zjistil, že tajně chodím s Fialovou Tulipánkou. Právě jsme si dali sladký polibek a samozřejmě i krásný rozhovor.
But then—You saw it!
Hehehe… now You know too much.
I guess I’ll have to bite You, so You’ll keep the secret! 」
Chlapec a dívka nakonec bojovali společně a zároveň se smáli.
Pak čtyři z nich, společně ve stejnou dobu, přišli do návštěvnické restaurace v krásné zahradě. Dej si pauzu.
Ve čtyřech jsme si užili kávu a chutné sušenky.
Všichni čtyři, po krátké pauze.
V chlapeckém domě, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, žena, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu se svými příbuznými, a chlapec a dívka, dvě skupiny, oddělené, v té obrovské zahradě, užívající si krásnou krajinu darů země.
Chlapec začal s dívkou mít hádky.
Od té doby, co se chlapec a dívka poznali, se neustále hádali.
Chlapci a dívky, čím hlučnější byli, tím intenzivnější byli.
Zároveň začalo postupně pršet.
Od té doby, co se chlapec a dívka poznali, se často hádali.
Dívka řekla chlapci, pro kterého pracovala, Bože.

Dívka se však nedokázala rozhodnout, kdy se s ní ‘spojit’, ‘rozdělit úkoly’ nebo prostě ‘mluvit nesmysly’.
Dívka chlapci řekla, že je jen 'na částečný úvazek'.
Bůh je dívčin 'šéf'.
Dívka nemá žádný způsob ani právo ovládat svého 'šéfa'.
Chlapci však vždy cítí, že dívky nemohou být ‘stoprocentní’ ve svých pocitech.
Protože dívky mají ‘20 procent’ a jsou obsazeny Bohem.
Proto chlapec cítil, že je 'stoprocentní' celým svým srdcem a dívku hluboce miloval.
Dívka, velmi bezmocná, opakovaně vysvětlovala chlapci, že dívčiny slzy začaly nekontrolovatelně téct, velké, neustále, nepřetržitě, stékaly z jejích očí, řekla: ‘Má lásko. Kdybych mohl, proč bych ti nechtěl dát své '100 procent', nebo ještě víc. Ale ’boss‘ je ’boss‘! Jsem 'pracovník na částečný úvazek'! Navíc ten starodávný šílenec mi odmítl dát 'svobodu', i kdyby žil nebo zemřel. Myslíš, že nechci vytrhnout hlavu tomu starému šílenci? Ten starověký šílenec zabírá 20 % mé duše, 20 % mého času a 20 % mé pozornosti. Jinak co se mnou můžeš dělat? Nikdy jsem 'dobrovolně' nechtěl 'pracovat' pro toho starého šílence!’
Přesto se chlapci a dívky stále často hádají o této záležitosti.
Chlapec, jednou požádal dívku, aby přestala pracovat, Bože.
Proto dívky mohou na 100 % milovat kluky.
A dívka, vždy bledá s bledou tváří a slabým zoufalstvím v hlase, odpověděla chlapci: ‘Má lásko. Kdyby bylo tak snadné získat tu 'rezignaci', rezignoval bych už před tisíci lety. Myslíš, že jsem 'dobrovolně' 'pracoval' pro toho starého šílence? Od začátku do konce jsem byl ’nucen‘ a neměl jsem právo si ’vybrat‘! Kromě toho toho starého šílence není tak snadné lidi pustit.’
V tu chvíli dívka řekla chlapci něco velmi těžkého.
Dívka cítila, jak se jí duši rozbíjí.
Takže dívka byla sama, s taškou, a vracela se zpátky v každém kroku, zpátky, tam, kde auto stálo, byla to zelená tráva.
Dívka však neměla klíče od auta, byla sama, seděla na trávě a používala obrovské pneumatiky auta jako opěrku.
Dívčiny ruce drží kolena a položí pytel na trávník na levé straně.
Dívka nemluvila, jen pořád plakala, pořád, pořád.
Jak dívka plakala čím dál víc zlomená, déšť na obloze začal postupně sílit.
Dívka neuhýbala, jen zvedla hlavu a zuřivě se podívala, náhlý temný mrak, vypadala zuřivě, jak pršelo.
Nevím, jak dlouho to trvalo.
Chlapec, rozzlobený, se vrátil na místo, kde zaparkoval.

Koutkem koutku oka chlapce, se slzami v očích, se na dívku nedíval, jen otevřel dveře auta, posadil se rovně, na sedadlo řidiče, a zvedl dveře.
Po nějaké době.
Dívka si setřela slzy, pomalu vstala a jemně otevřela zadní dveře chlapcova sedadla. Dveře jsou však zamčené.
Dívka nemluvila, jen zvedla hlavu a znovu se zlomyslně podívala na oblohu, pak se otočila a šla na záchod.
Když se dívka vrátila zpět k autu.
Dívka to zkusila znovu, otevřela zadní sedadlo chlapce a tentokrát byly dveře otevřené.
Dívka nemluvila, jen se pomalu posadila na své místo a pak tiše zavřela dveře.
Chlapec, stále se slzami v očích, se podíval zpět na dívku.
Dívka nemluvila, jen se zuřivě dívala na oblohu se slzami v očích.
Oba byli takhle tiší, dost na to, aby káva přešla z horké na studenou a pak z hořké na svíravou, dost dlouho na to, aby se rozsvítila a vypnula světla všech obchodů na ulici.
Až do chlapcova domu, ten, který byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a žena, která se jako první naučila mlčet, nezaujala místo, kde bylo auto zaparkované, žena, kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu se svými krvavými lidmi, a oba se také vrátili na místo, kde auto stálo.
Nicméně se nevrátili přímo, zůstali na svých původních místech.
Oba nešli k chlapcově sedadlu řidiče.
Najednou, v chlapcově domě, ten, který byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, otevřel dveře dívčího sedadla, usmál se velmi vřele, velmi, velmi, velmi vřele, jeho pravá ruka byla za ním, žena, které přísahal, že půjde cestou osudu se svými krvními spolubojovníky, stála za ním.
Dívka zatím nereagovala.
V chlapcově domě, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, se najednou usmál po celé tváři, jako by přemlouval dítě, a řekl dívce: ‘Dengdeng! Holka, tohle je pro tebe 'dárek'!’ V rukou držel šest tulipánů, tulipánů koupených v obchodech se suvenýry, tři červené, tři žluté, a na povrchu těchto květin byla balení skutečné kytice, papíru s bílým pozadím, ale barevnými vícebarevnými tečkami. Papír byl pevný, kytice pevně svazoval.
Dívka se nakonec rozplakala, natáhla ruce a jemně vzala teplý 'dárek' a pevně ho držela v náručí.
V chlapcově domě, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na

vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, se usmál a podíval se na dívčin úsměv, a žena, které přísahal přísahu, že půjde cestou osudu s jeho krví, se také usmála.
Najednou, v chlapcově domě, ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, první člověk, který se naučil mlčet, žena, která kráčela cestou osudu se svými krvními spolubojovníky, se za nimi objevila obrovská a jasná 'duha' a obloha se začala postupně vyjasňovat.
Pak, v rodině chlapce, toho, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu genealogie, toho, kdo se jako první naučil mlčet, jemně zavřel dveře auta pro dívku, a pak on a žena, které přísahal jít cestou osudu se svými krvemi, se pomalu vrátili na svá místa v autě.
Ten, kdo se jako první naučil mlčet, začal ukazováčkem pravé ruky neustále ukazovat na chlapce a začal ho napomínat.
Chlapcův výraz byl ukřivený, ale nepromluvil.
Když si dívka setřela slzy, její tvář byla plná viny, a tiše řekla chlapcovu domu, tomu, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, řekl: ‘Za Branou slávy, bratře, který tiše sleduješ, chci ti nejdřív poděkovat, těmto tulipánovým květům, které nikdy neuvadnou, opravdu je mám moc ráda! Pak vám také chci poděkovat, děkovat a promluvit za mě. I když jsi chlapce právě napomenul v jazyce, kterému nerozumím, slyším tón a sílu samotného jazyka.’
Dívka byla stále plná viny a tiše šeptala chlapcově domu, tomu, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmene, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, řekl: ‘Za Branou slávy, bratr, který tiše sleduje, ale ty jsi chlapce špatně pochopil, právě teď v zahradě jsme měli vážný spor. Ale nejdřív jsem chlapci řekl něco velmi vážného. A pak jsem nemohl unést tíhu těch slov, která jsem řekl. Proto jsem toho chlapce nechal a utekl sám. Ve skutečnosti jsem viděl chlapce za sebou, jak se mě snaží dohnat. Jenže tehdy už jsem to nemohl snést. Tak jsem zrychlil krok. Opravdu se omlouvám, že jsem způsobil konflikty ve vaší rodině.’
Chlapec měl stále slzy v očích a podíval se zpět na dívku, kterou tolik miloval.
Chlapec a dívka se konečně podívali na sebe a usmáli se.
V chlapcově rodině, ten, kterému si vždy připomínali, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, se podíval zpět na dívku, usmál se vřele, řekl dívce, řekl: ‘Holka, podívej! Podívej! Přesvědčte se sami! Jsi tu zase! Kluci jsou tebou rozmazlení!’
V chlapcově rodině ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, se vřele usmál a řekl dívce: ‘Holka! Musím ti to ještě jednou říct! To jsi řekl sám! Rozmazluješ chlapce

takhle! Naše rodina nepřijme vaši ’žádost o vrácení‘! Jsi zodpovědný za to, co si sám rozmazlíš!’
Dívka byla najednou znovu zahalena tou ‘víčkovou’ energií.
Dívka pevně objala šest tulipánů v náručí, které nikdy neuvadnou, jemně je očichala a byly ještě sladší než fialové tulipány právě teď.
Cestou zpět si tři povídali.
Dívka, držící kytici tulipánů, které nikdy pevně neuvadnou, se střídala v pokládání květin nad své srdce, pevně je tiskla rukama, a pak v srdci pojmenovala každou květinu.
Ta kytice tulipánů, která nikdy neuvadne, je nejkrásnějším a nejcennějším darem, jaký kdy dívka v životě dostala.
Večer se čtyři vrátili na místo, kde si chlapec a dívka pronajímali dům ve stejnou dobu.
V chlapcově domě ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na začátku rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, stále vařil večeři pro všechny.
Tentokrát dívka nepanikařila.
Dívka vstala, v chlapeckém domě, ten, který byl vždy připomínán, že jméno je na začátku rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, na pravé straně řekla s úsměvem na tváři, dívka řekla: ‘Promiňte, za Branou slávy, bratře, který mlčí a sleduje, mohu se od tebe naučit, jak vaříš?’
V chlapcově rodině, ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, se usmál, usmál se velmi, velmi, velmi vřele, podíval se na dívku jemnýma očima a řekl: ‘Dívko, jsi ochotná se ode mě učit, to je moje čest, samozřejmě jsem velmi ochotný tě učit!’
Takže stáli vedle sebe a diskutovali o tom, jak se suroviny vaří a o použití koření.
To byly koření, která dívky nikdy předtím neviděly.
V chlapcově domě, ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, představil dívce všechny druhy koření, které přinesl z 'Zaslíbené země', a nechal ji očichat a ochutnat jedno po druhém.
Oba byli spolu v kuchyni, povídali si a smáli se.
Chlapec je stále ten, komu u večeře a v rodině neustále připomínají, že jméno je na vrcholu genealogie, že byl první, kdo se naučil mlčet, žena, které přísahal, že půjde cestou osudu se svými krvními spolubojovníky, používal jazyk, kterému dívka nerozuměla, a vesele si povídal.
Večeře toho dne byla stále vynikající ryba s různými lahodnými omáčkami.
Všichni čtyři začali jíst společně.

Všichni čtyři stále seděli na stejném místě.
Holka, jídlo mě skvěle bavilo.
Dívka, původem ze země východu slunce, na rybářské lodi může rybí kosti vždy snadno odstranit, když je sní, žvýká je přímo zuby, velmi ráda jí ryby.
Chlapec znovu tajně položil velký kus rybího masa na talíř dívky, dívka se na něj podívala a ona protočila oči.
Chlapec se na dívku podíval s láskyplným výrazem, ale s velmi dětskou koketností se otočil jako dítě, které se chová koketně, řekl dívce: ‘Moje holčičko, můžeš prosím odstranit rybí kosti? Prosím, políbím tě desetkrát! Pamatuješ si ještě ten 'hororový příběh', co jsem ti včera vyprávěl, kdy jsem se zasekl v rybí kosti a pořád krvácel? Dobře! Dobře! Prosím! Jinak tě dnes políbím 'dvacetkrát'!?’
Chlapec znovu, celou hlavou, v dívčině náručí, se kroutil a otáčel jako koketní dítě.
Dívka se na chlapce, kterého tak milovala, podívala s oddanou tváří, bezmocně protočila oči a jemným tónem mu řekla: ‘Má lásko. Dobře! Dobře! Dobře! Nejsi brouk, budeš se pokaždé jen otáčet a otáčet, opravdu tě obdivuji!’ Jala, jala, vrať se a posaď se. Pomůžu ti vybrat rybí kosti! Ale musíš mě políbit 'dvacetkrát' později! Ne 'desetkrát'! Nemůžeš defaultovat!‘
Chlapec se šťastně usmál, podíval se na dívku a přikývl.
Dívka začala opatrně vyndávat malé rybí kosti a jemně je vracela na chlapcův talíř po dávkách.
Dívka začala opatrně vyndávat malé rybí kosti a jemně je vracela na chlapcův talíř po dávkách.
Až dívka položila třetí kus rybího masa, vyndala kosti a jemně ho položila zpět na chlapcův talíř.
Najednou v chlapcově rodině, ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, sepnul ruce na hrudi, oči měl bezmocné, díval se na chlapce a pak na dívku, byl plný bezmoci, a řekl dívce: ‘Holka, proč jsi pokaždé taková! Jestli budeš chlapce takhle rozmazlovat, budeš to mít těžké i ty! Podívej! Podívej! Přesvědčte se sami! Jsi tu zase! Kluci jsou tebou rozmazlení!’
Dívka s vřelým úsměvem na tváři, očima teplýma, ale pevným, a tónem velmi rošťáckým pohledem, když se dívala na chlapcův dům, toho, kdo byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, mu dívka odpověděla: ‘Za Branou slávy, bratr, který tiše sleduje. Prosím, nebojte se, v mém rodném jazyce se říká: 'Tvůj chlapče, musíš se rozmazlovat, musíš tvrdě pracovat, abys rozmazloval jeho, dokud nebude úplně ’rozmazlený‘. Takhle můj vlastní chlapče nemůže utéct'! O tom mluvíme! Hahahahahaha!’

Chlapec se na dívku podíval a usmál se jako dítě, které právě vyhrálo jackpot na vánočním trhu.
V chlapcově rodině, ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, bezmocně usmál, protočil oči dokořán, řekl dívce, řekl: ‘Holka! Chci ti to znovu připomenout! Už jsi velmi vážný 'recidivista'! To jsi řekl sám! Rozmazluješ chlapce takhle! Naše rodina je 'opravdu', 'opravdu', 'opravdu'! Nepřijme vaši ’žádost o vrácení‘! Jsi zodpovědný za to, co si sám rozmazlíš!’
Dívka se usmála a opakovaně přikyvovala.
Chlapec se naopak na dívku usmíval, zatímco pomalu jedl rybí maso, které mu dívky odstranily.
Ten den večeře.
Poprvé mu chlapec vyprávěl o člověku ve své rodině, o tom, kdo byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, o tom, kdo se jako první naučil mlčet, a o ženě, které přísahal, že půjde cestou osudu se svými krvními spolubojovníky.
Chlapec jim řekl, že dívka se narodila na přídi rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce, orientálním duchovním domě obklopeném kadidlem, zasvěceném oltáři nebe, země a předkům. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům pozůstatek starého režimu, který je nyní pojmenován jako svědek historie.
Dřevěný dům, který nese historii, cigarety jsou nekonečné. Kadidlo se nenabízí lidské podobě ani k uctívání bohů. Říkali, že je to pro ‘znalce větru’. Starý muž, sedící v mlze vistárie, držící prachovku, jeho vousy byly jako stříbrný vodopád a oči soucitné, ale přísné. Měl na sobě modrý roucho, na kterém byla zlatá hvězda, která zářila světlem, a kruh ze zlatých okrajů. Starý muž seděl v hlubokých horách a tiše hlídal řád. Starý muž, než si udělal jméno, vydechl k hoře a zapálil tři sloupy kadidla. Někteří lidé říkají, že to není kadidlo, ale tři cesty qi mezi nebem a zemí.
Ten pokoj patřil dívce, té, která zanechala své jméno matčině rodové linii. Opatrný. Jeho vzhled byl velmi podobný starému muži sedícímu v mlze vistárie, držícího prachovku, s vousy jako stříbrný vodopád a jeho oči byly soucitné, ale přísné. Všichni, kdo přišli do té místnosti a nabídli kadidlo, říkali totéž.
Takže, holka, slouž od narození, Bože.
Dívka se narodila ve velké rodině s ‘třemi generacemi v jednom domě’. Tento dům, který se nachází na přídi rybářské lodi v Zemi východu slunce, je hluboko v horách. Obklopený horami ze tří stran, hory vlevo a vpravo jsou místy, kde lidská brána spí navždy. Před vámi napravo vidíte krajinu města. Uprostřed je hluboké údolí.

V rodném jazyce dívky.
Dívka se jmenuje orientální duchovní dům obklopený kadidlem, oltář zasvěcený nebi, zemi a předkům. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům pozůstatek starého režimu, který je nyní pojmenován jako svědek historie. Pojmenoval ji biologický otec dívky, který osobně ‘požádal bohy’, aby dívku dali.
Dívčino příjmení, jako nádoba pro horské prameny, je tiše neseno v rodinných vzpomínkách. Jako starodávná loď, která předává řeky a vzpomínky z generace na generaci.
Dívka, středem jména, je mostem mezi nebem a zemí, znakem, který dokáže rozdělit ‘světlo’ do sedmi jazyků.
Dívko, poslední slovo jména je nejzbožnější očekávání dávných lidí, když se modlili za déšť, s kontinuitou a soucitem, tedy jazykem, kterému rostliny rozumí nejlépe – milostí, která stále padá.
Anglické jméno dívky pochází z jejího oblíbeného kresleného filmu z dětství.
Ten kreslený film vypráví příběh mladého tvora narozeného ze země hrdosti a stínu, který vyrůstá z vyhnanského kmene, když měsíční světlo svítí na pouštní hranici, a než začne řev, naučí se slyšet jeden druhého. Toto jméno pochází ze staré zášti a nového spojenectví mezi pouští a travnatými pláněmi, dcery lvíděte, která překročila hranici 'pýchy' a 'stínu', aby uzdravila rozkol svých předků.
První epizoda kresleného filmu Lví král byla vydána v roce 1994.
V tom roce bylo dívce 5 let.
Matka dívky spolu s dívkou a jejím bratrem šly společně do kina a sledovaly kreslený film.
Ten kreslený film byl poprvé v životě dívky, kdy šla do kina.
Dívka si vzpomněla, že tehdy, když film vyprávěl o Simbově útěku, všichni v kině, každý z nich, tiše plakali.
Ale holka, ne.
Dívka, zamračená na čele, se podívala na toho jediného, 'sebezřízeného a samoztvárněného paviána' na stromě, a v srdci si pomyslela: 'tenhle pavián, to je, hraje pro 'koho'?‘
Až pavián jménem 'Rafiki' chytil 'listy' přinášené barevným větrem, byl si jistý, že je stále naživu.
Pak Rafiki našel Simbu, který byl stále v exilu.
Rafiki se však ve světě Simby objevil ‘velmi nelogickým’ způsobem.
Až se Simba nakonec nemohl ubránit a zeptal se Rafikiho, zeptal se: ‘Znal jsi mého otce?’
Rafiki odpověděl Simbovi s postojem, který dívku stále přiměl cítit, že tento

pavián umí mluvit 'dobře'.
On, říká
「Correction — I know your father.」
Simba odpověděl nešťastným výrazem, řekl: ‘Nerad ti to říkám, ale... je mrtvý.」
Rafiki stále používal takový postoj, který dívce stále dával pocit, že tento pavián umí mluvit 'dobře', a odpověděl Simbovi,
On, říká
「Ne.」
Simba stále odpovídal nešťastným výrazem a He řekl: ‘Zemřel. Dávno.」
Rafiki stále používal postoj, který dívce stále dával pocit, že tento pavián umí mluvit 'dobře', a odpověděl Simbovi,
On, říká
「Ne.」
Simba začal netrpělivými odpověďmi: ‘Podívej, vím, co jsem viděl.’
Rafiki stále používal postoj, který dívce stále dával pocit, že tento pavián umí mluvit 'dobře', a odpověděl Simbovi,
On, říká
「Ha ha ha! Wrong!」
Simba stále odpověděl nespokojeným výrazem a He řekl: ‘Co tím myslíš?’
Rafiki stále používal postoj, který dívce stále dával pocit, že tento pavián umí mluvit 'dobře', a odpověděl Simbovi,
On, říká
「He’s alive.」
Simba byl šokován.
zeptal se Simba zmateně, zeptal se: ‘Živý? Jak je to možné?」
Pak, velmi nerozumným způsobem, pavián Rafiki zavedl Simbu k rybníku hluboko v lese.
Rafiki stále používal postoj, který dívce stále dával pocit, že tento pavián umí mluvit 'dobře', a odpověděl Simbovi,
On, říká
「Look!」
Simba se podíval na hladinu rybníka a s nešťastným výrazem odpověděl: ‘Co vidíš?’
Rafiki stále používal postoj, který dívce stále dával pocit, že tento pavián umí mluvit 'dobře', a odpověděl Simbovi,
On, říká
「Look Harder!」
Simba se znovu podíval na vodu v rybníku a s nespokojeným výrazem odpověděl: ‘To je můj odraz.’

Rafiki stále používal postoj, který dívce stále dával pocit, že tento pavián umí mluvit 'dobře', a odpověděl Simbovi,
On, říká
「No. Look harder!」
Odraz na hladině rybníka se pomalu, pomalu, pomalu proměnil v tvář 'Mufaši'.
Simba měl ve tváři překvapení a nevěřícně řekl: ‘Tati?’
Rafiki stále používal postoj, který dívce stále dával pocit, že tento pavián umí mluvit 'dobře', a odpověděl Simbovi,
On, říká
「You See? He lives in You.」
Mufasova postava se postupně objevovala v oblacích.
Řekl Simbovi,
On, říká
「Simba.」
Simba se podíval na Mufasovu postavu v oblacích a řekl neuvěřitelným tónem: ‘Otče?’
Mufashina postava, obrys v oblacích, byl stále zřetelnější,
Řekl Simbovi,
On, říká
「You Have Forgotten ME.」
Simba stále hleděl na Mufasovu postavu v oblacích, jeho tvář byla plná paniky, řekl: ‘Ne! Jak bych mohl?」
Mufasova postava v oblacích se stala velmi trojrozměrnou a velmi jasnou, řekl Simbovi,
On, říká
「You Have Forgotten WHO You Are, and so Forgotten ME.」
Pokračoval,
On, říká
「Look INSIDE Yourself, Simba.
You are MORE than What You Have Become.
You MUST Take Your Place in The Circle of Life.」
Simba stále hleděl na Mufasovu postavu v oblacích, jeho tvář byla plná paniky, oči plné slz a řekl: ‘Jak se můžu vrátit? Už nejsem ten, kým jsem býval.」
Mufasova postava, obrys v oblacích, byla stále velmi trojrozměrná a velmi jasná, řekl Simbovi upřímně,
On, říká
「Remember WHO You Are.
You Are My SON, and The One True King.」

Mufasova postava, jak se mraky otáčely, začala couvat a postupně mizela, a on slovo od slova jasně řekl Simbě,
On, říká
「Remember Who You Are.」
Simba stále hleděl na postavu Mufasy, která postupně mizela v oblacích, jeho tvář byla plná paniky, oči plné slz, řekl: ‘Ne! Prosím! Neopouštěj mě!」
Mufasova postava, jak se mraky otáčely, začala couvat a postupně mizela, a on opět slovo od slova řekl Simbovi velmi jasně,
On, říká
「Remember！」
Právě když Simba sklonila hlavu a zamumlala si pro sebe, zopakovala větu ‘Pamatuj...’
Rafiki se najednou stal nehlídaným a s dřevěnou hůlkou v ruce ji prudce praštil Simbovi do hlavy, tvrdě plácnul.
Simba měl ve tváři nevěřícnost, třel si mozek, který právě tvrdě udeřil, a řekl podivnému paviánovi: ‘Au! Ježiš, proč to bylo?」
Rafiki stále používal takový postoj, který dívce stále dával pocit, že tento pavián umí mluvit 'dobře', a odpověděl Simbovi,
On, říká
「It doesn’t matter. It’s in the Past！」
Simba zůstal nehybný, plný nevěřícnosti, třel si mozek, který právě tvrdě udeřil, a řekl podivnému paviánovi: ‘Ano, ale pořád to bolí.’
Rafiki stále používal takový postoj, který dívce stále dával pocit, že tento pavián umí mluvit 'dobře', a odpověděl Simbovi,
On, říká
「Oh yes, the Past can hurt.
But the way I see it, you can either Run from it, or learn from it.」
Dívka, které bylo tehdy 5 let, seděla v kině, byla plná hněvu, zírala na podivného paviána zlýma očima, myslela si: ‘Tahle 'opice' je velmi problematická! Je to opravdu problematické! Musím chytit tu 'opici'!’
Druhý díl kresleného filmu Lví král byl vydán v roce 1998.
V tom roce bylo dívce 9 let.
Právě v tomto roce si dívka vybrala své ‘anglické jméno’.
Holka, ne proto, že v tom kresleném filmu se ‘Simba’ jmenuje ‘Kiara’, takže dostala tohle jméno. Nelíbil se jí Simbův jemný hlas, když volala na Kiaru. Je to kvůli tomu paviánovi!
Dívka od svých 5 let pouští video k ‘Lví král – epizoda 1’ neustále, nepřetržitě a nepřetržitě. To je dívčin nejoblíbenější kreslený seriál, nesnáší všechny Disneyho 'princeznovské série'.

Holka, od svých 9 let má pocit, že v takovém kresleném filmu má Simba výslovnost ‘jemný’ pocit.
Ale když pavián na tom stromě ‘mluvil sám se sebou’.
Devítiletá dívka toho roku, stejně jako před čtyřmi lety, se zamračila a podívala se na 'sebeřízeného a sebečinícího paviána' na stromě, a v srdci si pomyslela 'tenhle pavián, to je on, hraje pro 'koho'?‘
Devítiletá dívka toho roku, stejně jako před čtyřmi lety, zamračila se, podívala se na toho jediného, ‘režírovaného a zahrávaného paviána’ na stromě, srdce měla plné hněvu, který nevěděla, odkud pochází, tvář měla zarudlou vztekem, chytila ruce ovladače ze vzteku, neustále, neustále, neustále se třásla.
I když Rafiki stále používá jednu z nich, dívka má pocit, že tento pavián umí mluvit ‘dobře’ s postojem, že neumí mluvit ‘dobře’, mluví sama se sebou, On, říká
「Kovu, Kiara, Together?」
Když to dívka slyšela, ten pavián použil velmi starý, ale byl vyprovokován deseti způsoby a výslovnost byla úplně jiná než Simba, ta ‘Kiara’, v tu chvíli dívka, která už byla plná hněvu, okamžitě vyskočila z pohovky a ležela na televizi.
V tom kresleném filmu Kiara něco řekla Simbovi: ‘Nikdy se nestaneš Mufasou!’
V tu chvíli se dívka poprvé zamilovala, ne, byla hluboce ‘zamilovaná’, do Disneyho kresleného seriálu, ‘první’, postavy ‘princezny’.
Ten rok bylo dívce 9 let a byla plná vzteku, a po zhlédnutí celého kresleného filmu ležela na obrazovce a čekala na různé ‘seznamy’, které se vždy přeskakují.
V ruce dívky, držící dálkový ovladač, připravená kdykoli zmáčknout pauzu!
Podívej se na toho paviána, jak se jmenuje!
Až do obrazovky, na ‘seznamu’ se objevilo ‘jméno’, na které dlouho čekala.
Rozzlobená dívka, držící papír a pero, napsala to 'jméno' do anglických písmen, která znala jen ona. Slovo, slovo, slovo, pečlivě okopírované.
Dívčina angličtina ten rok nebyla dobrá, pracovala velmi tvrdě, opakovaně, nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě, pečlivě potvrzovala, že opsala ‘třikrát’, a neudělala chybu.
Dívka byla stále plná hněvu, rukama držela 'jméno', které si zapsala, ústa mumlala slova, zatínala zuby a neustále opakovala podivnou 'výslovnost' tohoto jména od paviána.
O tři minuty později.
Dívka se rozhodla, řekla si, že chce použít toto 'jméno' jako své 'anglické jméno'.

V dívčí kultuře rodiče nepoužívají ‘anglická jména’ jako ‘Give Name’ pro pojmenování svých dětí.
Každé dítě si před hodinou angličtiny vybere své oblíbené ‘anglické jméno’.
‘Kiara’, dívka, byla od té chvíle toho roku používána s plným hněvem a pokračuje dodnes.
Matka dívky jí jednou vyprávěla o jejím porodu.
V té době byla matka dívky na přídi rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce, v největší nemocnici. Druhá ambulantní budova, v porodní místnosti v sedmém patře. Všichni gynekologové a porodníci se poprvé sešli pohromadě, všichni najednou hlídali před porodní sálem matky dívky, všichni lékaři zkoušeli všechno, holka prostě nechtěla být narozena.
Matka dívky se takhle převalovala dvanáct hodin.
Ať se lékaři snaží sebevíc, dívky stále nechtějí se narodit.
Najednou, v kritickém okamžiku průniku světla a černé, nebyla podána žádná medicína.
Dívka přišla na svět – byla poslední noc jara, ve 22:23, měsíc ještě nebyl úplněk a světla města byla rozsvícená.
Najednou, s ‘prásknutím’, se dívka narodila.
Doktoři byli dívkou zaskočeni a téměř nestihli ji chytit, když náhle vyrazila dveře ven.
Dívčin výkřik se rozléhal celou budovou.
Matka dívky vždy říkala, že pokaždé, když ji vzala na očkování, celá nemocnice už jen podle pláče věděla, že přijde.
Matka dívky, která často žertovala, jí říkala, že její pláč v dětství vždy v tom údolí vyvolával dlouhý ozvěnu.
Matka dívky často říkala, že má pocit, že dívčin pláč by mohl způsobit obrovský pád.
Navíc dívka vždy pláče dlouho bez důvodu, ale ať pláče jakkoliv dlouho, je to pořád stejně hlasité jako dřív.
Byla pozdní jarní měsíční noc a tma se chystala otočit stránky.
V té době poslední kapka rosy v dubnu kapala na styku slunce a měsíce.
Ten rok otec matky dívky a její bratr.
Najednou se oba najednou rozhodli přestat kouřit.
Takže kdykoli lidé přijdou na uctívání a zeptají se jich, kolik let přestali kouřit, oba zavolají dívce a zeptají se jí, kolik jí tehdy bylo. Tedy počet let, kdy přestali kouřit.
Zuby dívky jsou od dětství velmi neupravené a její zuby jsou dva řezáky ‘velkých vyčnívajících zubů’, které jsou téměř ‘90 stupňů’ ven. Její ostatní zuby jsou uspořádány do ‘vlnitého’ tvaru a špičáky jsou ostré, ale vizuálně nezávislé na ostatních zubech.

Od útlého věku dívka neustále hledá zubaře, doufajíc, že si ‘napraví’ zuby.
Od dětství byla dívka neustále odmítána nespočtem, nesčetným, nespočtem zubařů. Řekli, že dívčin zubní stav je příliš komplikovaný, takže žádný zubař jí nechtěl pomoci s ortodoncií.
Až ve třetím ročníku vysoké školy, ‘tři měsíce’ před smrtí strýce, kdy dívka prodávala víno, po představení ‘hostem’ konečně našla doktora, který byl ochoten jí narovnat zuby.
Zubař byl na rybářské lodi Sunrise House, učitel všech autoritativních zubařů.
Příjmení zubaře a poslední slovo dívčina jména se shodují, stejná ‘výslovnost’, jediný rozdíl je příjmení zubaře, na obloze neprší.
Příjmení zubaře je spojením dvou stromů, začátku lesa, šepotu mezi stromy, místem stínu, usazením života.
Uprostřed jména zubaře je barevná látka, bohatá a jemná, představující prosperitu, slávu a zářivost.
Poslední slovo zubařova jména je sláva, čest, listí lesknoucí se na slunci a mrtvé dřevo se vrací k jaru.
Zubař byl strom, který tká život jako brokát, a nakonec, s nádherou větví a listů, se táhl k nebi, a ve stínu stromu byly barevné větve a listy nádherné.
Zubař požádal dívku, aby odstranila ‘stoličku’, o kterou se nestarali, takže některé žluté ‘stoličky’, které už byly v používání, byly odstraněny.
Zubař chirurgicky udělal malý otvor v levé dolní části dívky, ‘nový’ bílý ‘molár’ hluboko v dásních, a velikost otvoru stačila jen na opravu ‘jedného’ rovnátek.
Poté zubař nechal ‘nový’ bílý ‘stolík’, který původně ‘ležel’ hluboko v dásních, náhle a pomalu vytáhnout.
Poté zubař pomalu změnil ‘nový’ bílý ‘nový stolík’, který původně ‘ležel’ hluboko v dásních dívky, z ‘ležecího’ na ‘stojící’.
Poté zubař nechá bílý ‘nový stoličku’, která ‘stojí’, pomalu a stabilně ‘sednout’ do ‘pozice’, kterou si zubař i dívka přáli.
Ano, ten zubař opravdu uspěl.
Dívčiny rovnátka nosila šest let.
Jakmile dívka nosila rovnátka, postupně se stávala stále ‘přitažlivější’ a sebevědomější.
Dne 29. 7. 2014 dívka konečně našla odvahu podstoupit 'rhinoplastiku' a její rysy obličeje se postupně prohloubily a staly se více trojrozměrnými. Po operaci dívka jasně cítila, že její logika myšlení byla ‘odblokována’.
Dne 2. 6. 2016 dívka opět sebrala odvahu nechat si rozříznout dvojitá víčka a otevřít je. Po operaci se dívčina ‘vize’ rozšířila.
31. 1. 2019 se dívka konečně rozhodla nosit svou původní, velmi, velmi,

velmi vysokou vlasovou linii. Směrem dolů byla provedena operace ‘reverzní facelift’.
Dívka a její lékařský přítel diskutovali o závěru, že poměr dívčiny tváře, od brady a špičky nosu až po vlasovou linii, je dokonale prezentován v poměru 1:1:1. Po operaci se celá 'aura' dívky změnila z 'typu afinity' na existenci, ke které se nelze snadno přiblížit, což se nazývá 'pouze z dálky, nevhodné pro hraní'. ⅃
Dívka sama tomu vlastně moc nerozuměla. Nicméně ji názory ostatních vůbec nezajímají.
Dívka tehdy moc nepřemýšlela, prostě se rozhodla vypadat dobře.
Dne 3. 4. 2121 podstoupila dívka další operaci.
Dívka podstoupila ‘liposukční’ operaci na ‘pažích’ a ‘stehnech’.
Po všech operacích přítelkyně lékařka vždy žertovala: 'Holka, to je jeho 'chodící reklama'.‘
Nicméně poté, co dívčina lékařská kamarádka řekla dívce mnohokrát, řekl: ‘Holka, po tobě, už jsem nikdy neměl tak úspěšný případ.’
Nicméně dívčin lékařský přítel vždy říkal: 'Nepamatuje si detaily každé operace, kterou dívce provedl. Nicméně v tuto chvíli vždy ví, které místo, jaký úhel, kterou jehlu a kterou čáru je třeba změnit a 'doladit'. V každé operaci. Použil jehlu a nití, na které byl zvyklý, stejně jako úhel, úplně jiným způsobem, aby dokončil každou operaci pro dívku.‘
Proto po dokončení všech operací dívky nikdo nemůže posoudit její ‘původ’ podle jejího ‘vzhledu’. Někteří lidé říkají 'smíšené rasy', jiní 'velmi starý'. Dokonce i lidé ze stejné země jako dívka nemají způsob, jak posoudit její ‘původ’ podle jejího ‘vzhledu’.
Všichni lidé nemohou posoudit ‘původ’ dívky podle jejího ‘přízvuku’. Někteří lidé říkají 'smíšené rasy', jiní 'velmi starý'. Dokonce i lidé ze ‘stejné země’ jako dívka nemají způsob, jak posoudit její ‘původ’ podle ‘přízvuku’.
Ale dívka to vůbec nezajímala, jen cítila, že když se podívá do zrcadla, bude mít dobrou náladu.
Nicméně ‘názory’ ostatních na dívky, dívky, se nikdy nestarají, je třeba říct, dívky, ‘vůbec neposlouchají’.
Jedno odpoledne.
Ten den byly 'Vánoce'.
Když si dívka myslí, že jde jen o denní 'kontrolní návštěvu'.
Dívka si lehla na ‘diagnostickou židli’ jako obvykle a zubař se podíval na její zuby.
Najednou se zubařovy oči zalily slzami, když se na dívku díval.
Bylo půl druhé odpoledne.
Dívka, než stačila zareagovat, se na ni podívala se slzami v očích a mírně

roztřeseným hlasem jí řekl: ‘Holka, veselé Vánoce! Podařilo se nám to! Dnes vám ’sundejme‘ všechny rovnátka! Tvoje léčba skončila! Ber to jako svůj 'vánoční dárek'!’
Dívka, než stačila zareagovat, se na ni podívala se slzami v očích zubaře a on plakal.
Dívčiny oči se náhle zalily slzami a plakala, když se podívala na zubaře.
Dívka si v půl třetí odpoledne sundávala rovnátka.
V den, kdy dívčina ortodontická léčba skončila.
Zubař požádal dámy u pultu, aby dívkě zabalily červenou obálku s hodnotou ‘6 000 jüanů’.
Dívka, než stačila zareagovat, zubař šel přímo napravo od ní, usmíval se, oči měl stále plné slz, tón měl velmi jemný a řekl dívce: ‘Holka, tato 'červená obálka' je moje 'soukromá' pro tebe. Ber to jako 'požehnání' pro sebe!’
Natáhla ruce a s úctou přijala teplé ‘požehnání’, oběma rukama pevně přitiskla červený obalový sáček nad srdce, vzala velká ústa, těžce dýchala a cítila teplé ‘požehnání’.
Zubař stál před dívkou, ruce měl v kapsách bílého pláště lékaře a usmíval se vřele, když dívku sledoval, jak to všechno dělá.
Nakonec zubař dívku objal velmi vřele a hluboce a oba znovu plakali zároveň.
Dívčí ortézy nosily od 9. října 2012 do 25. prosince 2018.
Zubař jednou řekl dívce, že byl zubařem celý život a že dívčin 'případ' byl jediný 'nejtěžší' případ v celé jeho kariéře. Řekl dívce, že když potřebuje jet na globální 'přednáškové turné', vždy přinese dívčin 'případ', a po projevu to vždy vyvolá 'vášnivou diskusi' v publiku a on bude vždy obklopen davem.
Dodnes jí zubař při každoroční kontrolní návštěvě stále říkal takto a stále jí říkal, že dodnes se nikdy nesetkal s žádným případem, který by byl ‘těžší’ nebo ‘komplikovanější’ než ta dívka.
Zubař často žertoval s dívkou, že způsob, jakým byly dívčiny zuby uspořádány, byl v podstatě na úrovni ‘mimozemšťana’ nebo legendárního ‘mořského monstra’.
Pak se zubař a dívka, oba dva, podívali na sebe a zasmáli se si.
Jako zubař miloval potápění, když cestoval po světě a pořádal přednáškové prohlídky. Současně zubař přinese speciální fotoaparát, aby pořídil fotografie krásné krajiny pod mořem a vytvořil ‘kalendář’, který patří pouze této klinice.
Holky vždycky měly rády ty ‘krásné fotky’, takže dodnes si při každé každoroční návštěvě bere ‘pokladní’ knihu.
Pot z jejích rukou a nohou jí neustále kape 365 dní v roce.
Holka, od malička se jí celá kniha, kterou napsala, zvlhčila a rukopis byl

‘rozmazaný’ potem, musela si nasadit ‘kapesník’, aby mohla psát, a kapesník musel měnit každou půlhodinu, protože kdyby ho neměnila, kapal by jí kapat.
Dívky už od útlého věku zanechávají velmi zřetelné ‘vodní stopy’ všude, kde vkročily nohy.
Až do jednoho roku.
Dívka nakonec spadla kvůli kluzkým krokům.
Podle HDSS (Hyperhidrózní škála závažnosti) jsou příznaky potení u dívek a potící se nohy ‘4 body’.
Tato nemocnice byla na rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce, v bílém oděném paláci v severním městě, nemocnici spojené s akademií, která nabízela nespočet lékařských výcviků a klinických výzev.
Dívka podstoupila ‘antiperspirantní operaci’ ‘potu nohou’, chirurgická poloha ležela na břiše a lékař GU provedl endoskopickou operaci na obou stranách páteře v pase, takže dívčiny nohy byly konečně suché.
Bylo to 15. července 2021.
Poté dívka našla u sebe lékaře, který byl zároveň lékařem, a lékařem TS byl a lékař potvrdil, že příznaky pocení byly podle HDSS (škála závažnosti hyperhidrózy) u dívky ‘4 body’.
Tato nemocnice je lékařským útočištěm postaveným ve jménu soucitu na rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce a lékařská brána založená soucitnými na severu umožňuje tělu zažít čepele a znovuzrození.
Dívka podstoupila ‘antiperspirantní operaci’ s ‘zpocenýma rukama’, chirurgická pozice ležela a lékař TS provedl endoskopickou operaci uprostřed žeber na obou stranách, takže ruce byly konečně suché.
Bylo to 12. října 2021.
O dva roky později se však příznaky ‘zpocených rukou’ u dívky opět objevily.
Dívka opět našla lékaře, který byl zároveň jejím lékařem, byl to TS lékař, a TS lékař opět potvrdil, že zpocené ruce dívky měly podle HDSS (Hyperhidrózní škála závažnosti) ‘4 body’.
Tato nemocnice je stále lékařským útočištěm postaveným ve jménu soucitu na rybářské lodi v Zemi východu slunce a lékařskou branou zřízenou soucitnými na severu, ale umožňuje tělu zažít čepele a znovuzrození.
Dívka tedy opět podstoupila ‘antiperspirantní operaci’ s ‘zpocenýma rukama’, chirurgická poloha ležela a lékař TS provedl endoskopickou operaci uprostřed žeber na obou stranách, takže dívčiny ruce byly konečně suché.
Bylo to 10. června 2023.
Nechtěla obtěžovat ostatní, vždy operaci dělala sama, vůbec jí to bylo jedno,

protože jasně věděla, že nemůže zemřít, nemůže zemřít, nemůže zemřít a nesmí zemřít.
Ale dívčin pot je stále částečně metastatickým pokračováním.
Až do dneška.
Celá dívčina hruď a záda se stále potily 24 hodin denně a její oblečení vždy vypadalo, jako by bylo právě promočené, ale jí to bylo jedno.
Od dívky, té, která zanechala své jméno matčině rodové linii, je jeho příjmení jako země probouzející se po dešti, nesoucí sílu přívalu a klidu. To je slovo od ‘Vodního klanu’ –
V rodném jazyce dívky však není to jen kapka vody, ale hluboce modrá ‘povodeň’, která může zničit Zemi. Má tři děti.
Dívky vyrůstaly a dařilo se jí v její ‘matrilineární rodině’.
Především je to bratr matky dívky, který po celý život dívky hrál roli otce. Jeho vzhled byl také velmi podobný starému muži sedícímu v mlze vistárie, držícího prachovku, s vousy jako stříbrný vodopád a jeho oči byly soucitné, ale přísné, až na to, že neměl vousy. Všichni, kdo přišli do té místnosti a nabídli kadidlo, říkali totéž.
Biologický otec dívky, když byla na základní škole, odešel do města obklopeného vůní výroby vína a zvukem modliteb na útesu. Vítr se svými cizími skleněnými mřížemi také foukal městem se solí na čele modlitby. Biologický otec dívky má tam novou rodinu. Takže novorozený otec dívky nic neřekl a odešel, nic. Tímto způsobem byla opuštěna matka dívky, dívka a dívčin bratr.
Od té doby rodina dívky nikdy neslyšela žádné zprávy o jejím biologickém otci.
Dívky budou během celého školního období vždy šikanovány. Nevěděla proč, jen si pamatovala, že učitel, vždy s jejími spolužáky, ji rozbil basketbalovým míčem, neschovávala se, jen tiše stála a zadržovala slzy. Její konvice byla vždy přidána do myčky rukou mopem. Její stoly a židle jsou vždy potřísněné vodou. Učitelé, nikdy nepřestali. Holky, vždycky uklízejte tiše. Dívka si pomyslela, možná proto, že její známky nebyly vynikající.
Dívka, která byla jednou ve čtvrtém ročníku vysoké školy, jednou šla do nemocnice a cestou ke studiu měla vážnou autonehodu, jela na motorce a srazil ji obrovský autobus. Když se dívka několikrát otočila a otevřela oči, obrovská kola autobusu jí pevně tlačila na obličej. Pokud je to 'tři centimetry', dívka bude osvobozena. Dívčina poradkyně byla starší paní a jen lehce řekla: ‘Holka, protože nejsi mrtvá, chybíš v práci.’ Ano, holka, zastavená. Proto studovala o celý rok déle než ostatní.
Nicméně kdykoli je dívka zraněna nebo šikanována.
Bez ohledu na to, jak daleko je ta vzdálenost.

Starší bratr matky dívky byl vždy první, kdo dorazil, utěšoval dívku, shromáždil důkazy a varoval ty, kdo dívku šikanovali.
Je křídlem celé rodiny.
Nicméně ve třetím ročníku dívčí vysoké školy.
Starší bratr matky dívky, byl povolán Bohem. On, bez bolesti, jen na vteřinu, je náhle opustil.
Než odešel, zdálo se, že věděl, že udělal zvláštní telefonát, aby zavolal dívku, která studovala jinde. Uvařil dívce šálek čaje. Mnoho žádal dívku, aby zajistila, že orientální duchovní dům obklopený kadidlem bude zasvěcen oltáři nebe, země a předků. Tato budova byla postavena v době cizí nadvlády a je dodnes zachována. Byl to dřevěný dům pozůstatek starého režimu, který je nyní pojmenován jako svědek historie. Díky tomu může fungovat normálně.
Ta dívka, tehdy nevím proč, ale prostě jsem si to tiše pamatoval. Má dvě dcery, které jsou starší než dívka.
Také řekl své nejstarší dceři, která se měla za tři měsíce vdávat: ‘Moje drahá dcera, tati, nemůže držet vaši ruku a jít po červeném koberci. Když přijde čas, musíte jít klidně a pomalu. Musíš si pamatovat, že máš chodit s hlavou vztyčenou!’ Nejstarší sestřenice dívky, stejně jako dívka tehdy, nevěděla proč.
Bratr matky dívky byl také tři roky před jeho odchodem. Sám uklidil všechny domy, kde bydlel, svou ženu a dcery. Ujistěte se, že nejsou žádné úniky, žádné nebezpečí.
Po smrti bratra matky dívky, během období smutku.
Dívka je vždy sama, uprostřed noci, noc, noc co noc, střeží ‘jednou’ a ‘jedinou’ spásu ve svém životě.
V hlubokých horách každé pozdní noci klečela dívka sama, její ruce neustále hladily, neustále hladily, spící 'průhledná ledničká', která byla její jedinou záchranou.
Dívka se pořád ptala: ‘Strýčku, kam jdeš? Můžeš mě vzít s sebou?’ Pokud tu nejsi, co můžu udělat, abych se ochránil? Vstaň, jako předtím, a řekni, že si děláš srandu, jo?‘
Podle tradice rybářských lodí v Zemi východního východu.
Dívka, hlídaná čtyřicet devět nocí.
Pak je tu matka té dívky. Předtím si nebyli blízcí.
Matka dívky byla k dívce velmi nepřátelská, když byla ještě mimo město a na vysoké škole, a často se s ní hádala slovně nebo fyzicky.
Dívky té doby mnohokrát používaly různé metody, aby se vlastně dostaly do řeky podsvětí.
Nikdy se jí to však nepodařilo.

Pokaždé, když dívka, která se probudila z kómatu, měla telefon prázdný. Nikdo se o ni nikdy nestaral. Ve škole se neukázala, ale učitelé a spolužáci to neřešili. Dívka tehdy neměla rodinu ani přátele.
Pokaždé, když se dívka probudí, sedí na jejím hrudi jen dvě kočky. Jedna vlevo a druhá vpravo, jeho oči byly rovné, upřené na dívku!
Ta dívka má s těmi dvěma kočkami nepopsatelně silné pouto.
Až do dívky, neúspěchu prvního manželství.
Bývalý manžel dívky nic neřekl, jen vzal právníka a dva svědky, předal dívce rozvodovou dohodu a požádal ji, aby ji okamžitě podepsala.
Dívka a chlapec se setkali na přídi rybářské lodi v Zemi východu slunce. Jeden z chlapců tehdy pocházel ze země bohaté na koření a lotosové květy na jihu, kde chrámy a pagody stály jako deštné pralesy a bohové tančili s opicemi a usmívali se, čímž se tam stali jazykem. Bylo to místo, kde bylo slunce vždy vlhké a starý král stále pozoroval zlatý chrám, aby viděl manželky všech lidí.
Chlapec a dívka, oba dva, se setkali s ex toho druhého přibližně ve stejnou dobu. Také jsme se vzali přibližně ve stejnou dobu. Také zhruba ve stejnou dobu rozvod.
Pak se oba zároveň, z nudy, setkali na internetu.
Dívka a její matka v době, kdy bylo manželství dívky zmařeno. Oba se najednou znovu setkali. Teď jsou si velmi blízko. Zdá se, že to dohání čas, který jsem v minulosti zmeškal.
Dívka nebyla naštvaná.
Matka dívky, která později cestovala daleko, zůstala na pobřeží u Karibského moře plného růžových západů slunce a budovala si život s novým partnerem. Lidé tam mluví s rytmem, jako by každé slovo tančilo.
Vydala se znovu, další cestu, ve městě blízko tropů, kde lidé žili španělsky a s úsměvy.
Dívka zejména opustila rybářskou loď v zemi vycházejícího slunce kvůli chlapci.
Dívky jsou často samy v království pod skleněnou kupolí.
Když jsou chlapci a dívky často odděleni, často jsou odděleni. Jsou velmi zaneprázdnění jeden druhým a nemají čas se každý den kontaktovat.
Zvlášť na bedrech chlapců, kteří nesou břemeno jejich životů.
Dívka si velmi váží chlapcova času a nebude naštvaná, že jí nezavolal.
Během té doby si dívka a její matka často telefonovaly.
Kdykoli se dívčina matka dívce opakovaně omlouvá za minulost.
Dívka vždy s úsměvem říkala: ‘To je jedno, je to minulost!’
Matka dívky však vždy s pocitem viny říkala: ‘Ano, ale pořád to bolí.’
Dívka vždy odpověděla ještě větším úsměvem a řekla: ‘Ach ano, minulost

může bolet. Ale jak to vidím já, můžeš před tím buď utéct... nebo se z toho poučit! 」「 Pojďme se prostě dívat dopředu a nechat minulost za sebou. Nechte minulost být minulostí. 」「 ano, historie je bolest — je to jako ohnivá koule. Když to budeme dál nosit, budeme se jen dál spálit. Takže to musíme nejdřív položit. Teprve pak se rána začne hojit. 」
Takže teď jsou intimní.
Matka dívky, je tam dívka, a také dívka, která je vždy mylně považována za bratrova bratra.
Pak je tu mladší bratr matky té dívky.
U staršího bratra matky dívky, deset let po odchodu. Náhle oznámil, že převezme velení, a původně, hlavně s pomocí dívčina bratra a otce dívčiny matky, společně hlídali orientální duchovní dům obklopený kadidlem, který byl zasvěcen nebi a zemi a oltář předků. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům pozůstatek starého režimu, který je nyní pojmenován jako svědek historie.
Jednoho dne, po velkém modlitebním obřadu pro všechny, zavolal dívku a jejího bývalého manžela, který tehdy ještě chodil, ke konferenčnímu stolku. On, sedící na hlavním sedadle, podal ho dívce a bývalému manželovi v jejím vztahu, každému s šálkem čaje. Najednou hlasitě řekl. Řekl: ‘Holka, od dneška ti vezmu zpět pokoj. Ve tvém životě není žádná cesta ven. Pokud se v budoucnu budete hádat v manželství, musíte to vydržet. Protože nemáš matčinu rodinu. Nemáš ani kořeny.’
Dívka, třesoucí se a zadržující slzy, vstala a odešla beze slova, sama běžela na okraj útesu a plakala. Má syna a dceru. Obě děti jsou mladší než mladší bratr dívky.
Dívka je ‘třetí’ mezi těmito šesti bratranci své generace.
Mají šest dětí a vyrůstali spolu. Blíže než sestry.
O dva roky později měla dívka narozeniny teprve týden.
Na dívčiny narozeniny, které začaly před třemi týdny, se zdálo, že se její osobnost okamžitě změnila.
Dívka začala snadno ztrácet paměť a často zapomínala, co dělá, když se otočila.
Dívka začala držet tu malou věc ‘sezam a mungo fazole’ a on, držící chlapce, se hádal, neustále, nepřetržitě.
Dívka začala méně řešit detaily života a on neměl rád jídlo, které původně měla ráda.
Dívky, vždy uprostřed noci, najednou ztratí nervy na chlapce, ať už chlapec dívku objímá jakkoliv, bude se jen víc a víc rozčilovat.
Dívky, vždy uprostřed noci, náhle ztratí nervy na kluky, ať už chlapec dívku objímá jakkoliv, on bude řvát čím dál hlasitěji.

Dívka si na začátku také uvědomila, že její chování bylo velmi nezdvořilé, utíkala k sousedům v každé domácnosti, osobně se omluvila a sklonila se k jejímu pasu, řekla, že ví, že udělala něco velmi špatného, a dívka se všem velmi omlouvala.
Až do pozdní noci dalšího dne.
Dívka, opět uprostřed noci, najednou ztratila na chlapce nervy, ať už ji chlapec objímal jakkoliv, jen řval hlasitěji a hlasitěji.
Tu noc uspěl.
Tu noc, protože více než tři hodiny křičel nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě a opakovaně říkal chlapci mnoho, mnoho, mnoho těžkých slov.
Přijela policie, muž a žena.
Policista dívku odvedl do místnosti, oddělil ho od chlapce a utěšil ho.
Policista, než odešel, ano, mrkl pravým okem.
Takže chlapec a dívka se kvůli násilné hádce rozhodli obě místa oddělit a uklidnit se spolu.
Dívka sama, se vrátila na rybářskou loď za úsvitu. Byla bez peněz.
Chlapec neochotně dal dívce dvě stě eur a jednosměrnou jízdenku s neochotným výrazem.
Dívka věděla, že chlapec se snažil ze všech sil.
Různé účty chlapců, začínající bez zdůvodňování, nejsou přístupné.
Dívka, než opustí zemi, kde se setkává vyhnanství a charism.
Chlapec dívce vážně slíbil, že s ní bude i nadále v kontaktu poté, co dívka dorazí k rybářské lodi v Zemi východu slunce.
Chlapec řekl, že se nerozešli, ale byli spolu klidnější.
Dívka dala stejný slib i chlapci.
Dívka, držící chlapce, kterého tolik milovala, se slzami v očích, řekla chlapci: ‘Má lásko. Jak jsem ti už říkal. Máš mé slovo: Ať se děje cokoli, vždy se k tobě vrátím. JAKO VŽDY. ⌟
V dívce, odejdi, vyhnanství na křižovatce charismatu, tři dny předtím.
Chlapče, někdy si promluv s člověkem, který mu šil oblečení a nepřestal ho špihat.
Chlapec řekl, že potřebuje určitou psychologickou útěchu od své krve, protože otázka ‘oddělení’ od dívky ho děsila a zahlcovala.
Holky, kluci jsou naprosto pochopitelní.
Právě když dívka používala mobil a kontrolovala rukopis, na ‘tuto stránku’ a ‘tuto linku’.
V tuto chvíli už ‘tato rozbitá kniha’ dokončila většinu ‘hlavní struktury’ díky ‘času’ a ‘prostoru’, neustále ‘skákající’.
Dívka obvykle používá bílý iPhone 12 Pro Max, pouzdro na telefon je ‘CASETiCFY’ s funkcí MegSafe, černý rámeček, vzor na zadní straně

pouzdra je vzor ‘100 dolarů’, toto pouzdro je ‘Poznámky’ zabudované do mobilu ještě předtím, než dívka potkala chlapce, aby napsala ‘tuto knihu’.
Jen proto, že dívka to považuje za 'pohodlné'.
Dívka sama sedí na rybářské lodi v zemi východu slunce.
Dívka byla u svého nejstaršího bratrance, na teplé posteli, kterou jí její sestřenice připravila.
Dívka nespala už ‘třetí den’ a den i noc horečně třídila rukopis ‘této knihy’.
Uši měla po stranách, měla na sobě AirPods Pro, zapnula si sluchátka na nejhlasitější zvuk, což byl její zvyk, pouštěla si to pořád dokola, psala ‘Kapitoly 5 - II’, ‘Hromadný hrob v Osvětimi’ a její duše byla zlomená, poslouchala klasickou hudbu ‘Satanského tématu’.
Píseň se jmenuje ‘On the Nature of Daylight— Song by Max Richter, 2004.’
Dívka sama sedí na rybářské lodi v zemi východu slunce.
Dívka nespala už 'třetí den', psala 'tuhle knihu' zběsile den i noc.
Dívka, její oči jsou prázdné, není si jistá, není si jistá, není si jistá, jestli pije vodu, vůbec jí to nevadí, ví jen, že je stále 'naživu', stále umí 'psát'.
Jen chvilku před východem slunce.
Bože, už přichází.
Nic neřekl.
Dívka si řeší ‘řádek’ ‘této kapitoly’.
Dívka ho používá, obvykle ho moc nepoužívá, její MacBook Air, 13palcový z roku 2020, M1, růžové zlato, její tapeta na počítači, je jediný ‘rodinný portrét’.
Dívčin ‘mobilní telefon’ a ‘počítač’, její dvě obrazovky, zběsile blikaly současně a všechny klávesnicové funkce i vestavěné funkce aplikace byly najednou, a stalo se něco neobvyklého.
Dívčin ‘mobil’ a ‘počítač’ spolu s přihlašovacím heslem jsou ‘narozeniny’ chlapce, kterého tak miluje, a od prvního dne, kdy ho poznala, nikdy nezměnila heslo.
Chlapci vždy věděli, že ‘mobilní telefon’ dívky a ‘počítač’ ‘přihlašovací heslo’, chlapci někdy používají dívčin počítač a dívka se vůbec nestará, protože mezi nimi není ‘žádné tajemství’.
Tentokrát to bylo 'podruhé'.
Dívka se jen chladně usmála.
Holka, před Bohem.
Dívka pomalu zapnula software, kterým ‘kontrolovala překlepy’, a její mateřský jazyk je ‘tradiční čínština’.
Nicméně školní výsledky dívky byly vždy velmi špatné.
V prvním semestru dívčiných vysokoškolských let byla její ‘čínština’ přímo ‘zastavena’ o ‘padesát tři bodů’.

Ano, známky té dívky jsou 'tak špatné' a ona sama je 'nikdy brána vážně'.
Po nějaké době.
Dívka pomalu zapnula software, kterým ‘kontrolovala překlepy’, a její mateřský jazyk je ‘tradiční čínština’.
Dívka použila svůj ‘ChatGPT’, aby ji zkontrolovala, a ani ona sama nedokázala rozlišit, a ani ona si nebyla jistá, jestli je to ‘sloveso’ nebo ‘přídavné’ jméno.
Po zkontrolování ale dívka nezměnila ‘špatnou slovní zásobu’, jen opravila ‘část’, která byla opravdu ‘příliš přehnaná’ překlepy, a ‘úplně’ neznala ostatní části, ani nechtěla vědět, co to sakra znamená ‘gramatika’.
Nevěděla, ale dokud dívka cítila, že tomu rozumí, přeskočí to.
Dělala to od ‘prvního řádku’ po ‘poslední řádek’ ‘této rozbité knihy’.
Dívka chce prostě použít svůj vlastní způsob ‘porozumění’, aby zaznamenala ‘tu rozbitou knihu’.
Dívka chce jen použít svůj vlastní způsob ‘porozumění’, aby dokončila toto ‘rozbité dílo’, které jí dal Pán.
Holky jsou prostě mentalita ‘překračování věcí’.
Pán jí jen řekl, aby 'nahrávala', a ona 'nahrávala.'
Jinými slovy, je velmi pravděpodobné, že je problém s ‘přeloženou verzí’ té ‘přeložené verze’, kterou ‘vy čtete’.
Protože dívčin 'rukopis' sám o sobě je 'problém'.
Ale dívka ‘vůbec neřešila’.
‘Přeloženou verzi’ ‘přeložené verze’ ve vašich rukou také přeložil dívčin ‘ChatGPT’.
Jazyková úroveň dívky je velmi omezená.
Protože dívčiny školní výsledky byly tak špatné a Pán byl opravdu naštvaný, neměla náladu ani čas, a vždycky měla pocit, že 'téměř' stačí na to, aby si to ověřila slovo po slově.
Dívčí ‘ChatGPT’, možná dívčí
Zvyk používání je ‘zlomený’, stejně jako ‘vy’ mobilní telefony se liší podle zvyků uživatele.
Proto někdy, poté co dívka zkontroluje svůj ‘ChatGPT’, ho občas sama otevře a podívá se, a stále najde ‘docela dost překlepů’.
Celkově je tu spousta dívčích 'Word' souborů, a dívka 'vůbec nerozumí', a 'vůbec nemá zájem' rozumět 'červenému podtržení' a 'modrému podtržení', takže nemá v úmyslu to vůbec opravovat.
Dívka ‘vůbec nerozumí’ a ‘vůbec nemá zájem’ o pochopení ‘červeného podčárku’ a ‘modrého podčárku’ ‘Word’, který je v rukou ‘tebe’ přeložen do ‘přeložené verze’ ‘reading’.
Ano.

Pokud jste ‘všichni’ dočetli až sem a stále se snažíte najít ‘správnou verzi’.
Dívka dokáže odpovědět jen 'vy dvaja', a sama neví, která verze je 'správná'.
Protože dívka ‘vůbec nerozumí’, natož ‘má v úmyslu pochopit’, na jejím ‘Slově’ ty ‘červené podčárky’ a ‘modré podčárky’, které jsou ‘všude’, představují ‘co to znamená’.
Dívka se chladně usmála.
Dívka, přímo před Bohem, kopírovala a vkládala kapitoly, které potřebovala, ze svého ‘ChatGPT’ do počítačového ‘Wordu’.
Pak se její výraz změnil z ‘chladného’ na ‘zcela bezvýrazný’.
Chlapec, jeho tvář byla plná rozmazlování, ale jeho tvář byla plná neochoty, držel dívku, kterou tak moc miloval, že ji držel v náručí, se slzami v očích řekl dívce, řekl: ‘Moje holčičko, nejsem snadný člověk a vždycky jsi to věděla. Doufám, že v této době, kdy se chystáme rozejít, budeš moci víc přemýšlet o sobě. Vím, že mě opravdu, opravdu, opravdu miluješ, miluješ, miluješ, miluješ moc. Ale také vím, že opravdu milujete, milujete a máte rádi své chlupaté přátele. Někdy trochu žárlím na 'vaše kočky'. Vlastně se opravdu, velmi, velmi bojím, až se vrátíš ke své kočce, vybereš si 'nechci nás'!’
Držel dívku, kterou miloval, tak pevně, že ji držel v náručí, a slzy mu začaly silně stékat, kapat, kapat, neustále, nepřetržitě, stékaly z očí, řekl dívce třesoucím se hlasem: ‘Moje holčičko, tady je, co se stalo. Jednou jsi velmi, velmi, velmi bolestně plakal a řekl mi, že tvůj jediný 'kočičí syn' je nemocný a potřebuje hodně péče. Pokud zvolíte ’my‘, pro případ, že bychom se museli přestěhovat, nebo jsem stejný jako dřív, občas bloudím do jiných zemí. Tímto způsobem je to vůči vašim kočkám opravdu nespravedlivé. Ale pokud si nevybereš 'nás', myslím, že ztratím 'jediné světlo' ve svém životě.’
Držel dívku, kterou miloval, tak pevně, že ji držel v náručí, a slzy mu začaly silně stékat, kapat, kapat, neustále, nepřetržitě, stékaly z očí, řekl dívce třesoucím se hlasem: ‘Moje holčičko, tady je, co se stalo. Ačkoliv od doby, co jsme se potkali, naše hádky nikdy neustaly. Ale oba jsme byli pevně přesvědčeni jeden druhého, že jsme naši 'spřízněné duše'. Jediné, co teď můžete potvrdit, je, že jsem 'nikdy' nebyl 'skutečně zlomený' kvůli tomu, že po mém boku v minulosti odešla 'jakákoli dívka'. I když jsem byl tehdy se svou 'bývalou manželkou', když jsem se s ní 'rozváděl', měl jsem v srdci jen 'klid'. Ale kvůli tvému blížícímu se odchodu si mohu být velmi, velmi, velmi jistý, že moje 'zlomenost z hlubin mé duše'!’
Dívka, její tvář byla plná rozmazlování, ale její tvář byla plná neochoty, držela chlapce, kterého tak moc milovala, pevně držela v náručí, její slzy začaly silně stékat, velké kapky, velké kapky, neustále, neustále, nepřetržitě padaly z jejích očí, řekla chlapci třesoucím se hlasem: ‘Má lásko, tady je

věc. Nemohu vám přímo říct, proč je ’takhle‘. Ale věř mi, brzy to pochopíš!’
Dívka, její tvář byla plná rozmazlování, ale její tvář byla plná neochoty, držela chlapce, kterého tak moc milovala, pevně držela v náručí, její slzy začaly silně stékat, velké kapky, velké kapky, neustále, neustále, nepřetržitě padaly z jejích očí, řekla chlapci třesoucím se hlasem: ‘Má lásko, tady je věc. Jediné, co teď můžeme udělat, je ’vážit si‘ tohoto ’posledního společného času‘ víc než kdy dřív. Protože 'budoucnost je nepředstavitelná'. V tuto chvíli jsme však ’my‘ stále ’vedle sebe‘. Tohle je teď ta 'nejdůležitější věc'!’
Chlapec a dívka se pevně objali a oba zároveň plakali a jejich duše byly téměř rozbité.
Chlapec také telefonoval s jedním z rodiny, který si vždy připomínal, že jeho jméno je na vrcholu genealogie, a že ten, kdo se jako první naučí mlčet, je velmi krátký hovor.
V chlapcově rodině byl ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu a že on byl první, kdo se naučil mlčet. S jedním z chlapců už tiše začali přátelství už na přelomu století. V mládí, ještě než začal bělit, byl už po jeho boku. Oba řekli chlapci totéž. To byl jazyk, kterému dívky nerozuměly.
V chlapcově rodině byl ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu a že on byl první, kdo se naučil mlčet. S jedním z chlapců už tiše začali přátelství už na přelomu století. V mládí, ještě než začal bělit, byl už po jeho boku. Oba řekli chlapci totéž. Řekli: ‘Chlapče, radím ti, abys si tu holku nechal! Rozhodně ji musíš mít po svém boku. Ať už se s tebou před časem pohádala o čemkoli. Měl bys předstírat, že se to nikdy nestalo. Když tě dívka opustí, musíš si to dvakrát rozmyslet. Jinak to bude 'poslední lítost' a 'poslední' v tvém životě, rozhodni se.’
Pak, v chlapcově rodině, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu genealogie, ten, kdo se jako první naučil mlčet, a jeden z chlapců, ten chlapec tiše začal své přátelství už na přelomu století. V mládí, ještě než začal bělit, byl už po jeho boku. Po rozhovoru oba přerušili hovor. Byl to jazyk, kterému dívka nerozuměla.
Po té cestě měsíc.
Jen v tom starém roce, v noci, kdy se stránka chystala otočit.
Chlapec vzal dívku a vrátil se na rybářskou loď v Zemi východu slunce.
Chlapec dívce s provinilým výrazem řekl, že neví, jak to napravit, jak napravit ‘stesk po domově’, který mu ty dívky neřekly.
Chlapec koupil dívce ‘první’ ‘business class’ jízdenku v jejím životě.
Když nastupovala do letadla, dívka stála před jejím sedadlem s nevěřícným výrazem.

Chlapec byl plný rozmazlování, když se díval na dívku, kterou tolik miloval. Chlapec dokonce pečlivě připravil dívce měkké pantofle a s úsměvem na tváři vytáhl dívčiny ‘oblíbené’ ‘bačkory’ ze svého vlastního nástupního kufru.
Pak chlapec přešel k 'uličce letadla' na dívčí straně, a pro dívku, která stále zírala na 'sedadlo v business třídě' a byla 'úplně vyděšená', jí dal na hlavu nástupní kufr do skříňky.
Pak se chlapcova tvář naplnila rozmazlováním, jemně ji chytil za ramena a v rošťáckém tónu jí řekl: ‘Moje holčičko, jestli si nesedneš, letadlo bude mít zpoždění při startu!’
Dívka byla zrudlá, zvedla hlavu, byla rozmazlená s rozmazleným obličejem a slzami v očích, když se dívala na chlapce, kterého tolik milovala.
Během toho dlouhého letu si kluci dál hráli s dívkami a navzájem si brali jídlo.
Během toho dlouhého letu dívka sledovala dva filmy.
Během toho dlouhého letu dívka viděla svůj první film ‘Constantin - 2005’.
Zatímco dívka sledovala film, chlapec měl plné rošťáckých tváří a celé jeho tělo překročilo stůl mezi dvěma sedadly, položil hlavu na dívčinu tvář a tiše se jí zeptal, na co se dívá.
Dívka s rozmazleným výrazem si jemně sundala sluchátka, usmála se a v rošťáckém tónu řekla, když se vrátila k chlapci, kterého tolik milovala: ‘Má lásko, jde o tohle. Tento film se jmenuje ’Constantin - 2005‘ a já jsem sledoval 'záznam o práci na částečný úvazek mého kolegy'.’
Chlapcova tvář byla plná pochybností, naklonil hlavu, pomalu se opřel zpět do své pozice, stále ji nakláněl, ústa mu neustále mumlala, řekl: ‘Kolego? Kolegové? Co znamená ’kolega‘? Není moje vlastní 'tahle dívka' jediná 'pracovnice'?’ Byl ohromený a dokonce mu spadl i chléb v ruce.
Dívka se jen dívala na chlapce, kterého tolik milovala.
Během toho dlouhého letu dívka sledovala druhý film, ‘Oppenheimer - 2023’.
Zatímco dívka sledovala film, chlapec byl opět plný rošťáctví, celé jeho tělo překročilo stůl mezi dvěma sedadly, znovu položil hlavu na dívčinu tvář a tiše se jí zeptal, na co se dívá.
Dívka, opět s rozmazlujícím výrazem, si jemně sundala sluchátka, usmála se a odpověděla chlapci, kterého tolik milovala: ‘Má lásko, jde o tohle. Tento film se jmenuje ’Oppenheimer - 2023‘ a sledoval jsem, jak ’Satan‘ zešílel společně ’ve stejnou dobu‘ a byli ’kolektivně vyprani‘ v tom ’lidi po celém světě‘. Jak můj 'Satanov' bratr pomohl mému 'druhému kolegovi', tedy 'Oppenheimerovi', použít 'dvě atomové bomby' k šílenství 'Hitlera!'
Chlapcova tvář byla opět plná pochybností, naklonil hlavu a pomalu se

posadil zpět na své místo, stále ji nakláněl, ústa mu mumlala slova, řekl: ‘Satan? Satan? Co znamená ’Bratr Satan‘? Je to moje vlastní 'holka', je s 'Satanem' nebo 'kamarádkou'? Nebo jsem prostě vypil moc vodky? Slyšel jsi špatně?’ Byl ohromený a dokonce i chléb v jeho ruce znovu spadl.
Dívka se jen dívala na chlapce, kterého tolik milovala.
Jen v tom starém roce, v noci, kdy se stránka chystala otočit.
Chlapec a dívka přistáli na rybářské lodi v zemi východu slunce.
Chlapec nejprve vzal dívku do hotelu, aby tam dal své zavazadla.
Poté chlapec vzal dívku do ‘Východní čtvrti’ Tchaj-peje, aby jela s několika svými přáteli, a dívka byla také ze Země východu slunce na rybářské lodi, a chlapcovi tři přátelé říkali, že chlapec tiše začal jejich přátelství už na přelomu století. V mládí, než začal bělit, už byl mezi svými přáteli a byli si blízcí jako 'rodina'.
Pět z nich si povídalo v hospodě v ‘Východní čtvrti’ Tchaj-peje a všichni pět společně byli svědky přelomu starého roku a přivítali příchod nového roku.
Tu noc v hospodě seděl chlapec napravo od dívky.
Chlapec náhle položil hlavu na dívčino pravé ucho, jeho úsměv byl velmi vřelý, tón jemný, ale mírně se třásl, a řekl dívce: ‘Moje dívko, celý život jsem cestoval a žil v tolika různých zemích. Ale teď... Konečně si uvědomuji, co ’Domov‘ vlastně znamená. Je to 『Ty』. Kdekoliv jsem, pokud jsi se mnou, pak je to 『Domov』!
To be honest, I’ve never had this kind of feeling with any of the girls I had before. This is the very first time I am so sure… so certain… that I want to be with You Forever and Ever.
Because You made Me feel — for the first time, from the deepest place of My Soul — that as long as You are with Me, then We can call 『Home』, Anywhere in the world.
I do love You so deeply…
Please… could You promise Me… You will Never Leave Me?」
Dívka s rozmazleným obličejem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, odpověděla mu jemným, ale pevným tónem: ‘Má lásko. Ano. Slibuji ti, že tě budu milovat navěky a navěky. A jak jsem vám už řekl, budu stát na stráži VÁS — po celou věčnost. Máš moje slova.」
Chlapci se na sebe dívali s dívkami a smáli se spolu, velmi, velmi, velmi vřele.
Chlapcova žádost vůči dívce, stejně jako chlapce a dívkě, vývoj následného příběhu je také zcela v souladu s ‘názvem písně’ písně oblíbené zpěvačky dívky, You Hongming,
Píseň se jmenuje ‘Jewish Love Song — Song by Chris Yu, 2006’
MV URL https://youtu.be/faSYTtmHaRU?si=VwlMqWnHK61DwQdO —

Text té písně se zpívá takto
‘Z lásky, která odešla, mám pocit, že láska nikdy neodešla
Nikdy nebyla vyhasnuta
Je to prostě divočejší
Vždycky je to uprostřed noci
Srdce není v klidu
Pořád jsem na to myslel
Snažit se zahojit ránu, ale bolí to víc
je citlivější
Je to také intenzivnější
Když zazpíváš píseň, budeš šťastný, i když to bolí
Žádné další předpoklady
jsou také volby
Prosím, neodcházejte
Prosím, neopouštěj mě
Ztratil jsem tě
také se ztratil
Kvůli vaší chudobě
Ale taky kvůli tobě
Žiju bohatší
Prosím, neodcházejte
Prosím, neopouštěj mě
Smutné oči
Roztrhejte jazyk lidí
Pokud jsem také unavený
Vrať se ke mně.
Řeknu ti to osobně
Chybíš mi
Samota tě také postrádá
Smutek tě také postrádá
Chybíš mi, když jsem opilý
Snažit se zahojit ránu, ale bolí to víc
je citlivější
Je to také intenzivnější
Když zazpíváš píseň, budeš šťastný, i když to bolí
Žádné další předpoklady
jsou také volby
Prosím, neodcházejte
Prosím, neopouštěj mě
Ztratil jsem tě

také se ztratil
Kvůli vaší chudobě
Ale taky kvůli tobě
Žiju bohatší
Prosím, neodcházejte
Prosím, neopouštěj mě
Smutné oči
Roztrhejte jazyk lidí
Pokud jsem také unavený
Vrať se ke mně.
Řeknu ti to osobně
Chybíš mi
Neodcházej
Prosím, neopouštěj mě
Ztratil jsem tě
také se ztratil
Kvůli vaší chudobě
Ale taky kvůli tobě
Žiju bohatší
Prosím, neodcházejte
Neopouštěj mě
Smutné oči
Roztrhejte jazyk lidí
Pokud jsem také unavený
Vrať se ke mně.
Řeknu ti to osobně
Chybíš mi.‘
Kamarádi kluků, všichni tři mají rádi holky a holky mají rádi všechny tři.
Když chlapec vzal dívku zpět do hotelu, aby si odpočinula, jeden z chlapcových přátel stál po pravé straně dívky a řekl jí: ‘Holka, znám toho chlapce tak dlouho, že jsem nikdy neviděl 'žádnou' dívku, což může chlapci připadat jako jiný člověk. Doufám, že ti toho chlapce svěřím jako 'přátelskou rodinu' a doufám, že zůstaneš po jeho boku navždy.’
Dívka přikývla s úsměvem na tváři a souhlasila.
Další noc vzal chlapec dívku, aby se seznámila s dalšími třemi chlapcovými přáteli.
Chlapec vzal dívku do ‘Songshan’ v Tchaj-peji, aby jela se svými přáteli, a dívka také pocházela ze země východu slunce na rybářské lodi. V mládí, než začal bělit, už byl mezi svými přáteli a byli si blízcí jako 'rodina'.
Chlapec vzal dívku k jednomu z jejich přátel, aby si s ní všichni dali jídlo, a

celá jejich rodina, všichni, aby přivítali příchod dívky, všichni pečlivě připravili velký stůl s jídlem.
Přítel chlapce má velmi krásnou rodinu, má velmi jemnou manželku, velmi pohledného syna, který je stále mladý, a krásnou dceru, která tehdy studovala v zahraničí.
Chlapcův přítel, celá jejich rodina, praktikovala stejný náboženský systém jako dívka, která absolvovala univerzitu.
Chlapcův přítel, celá jejich rodina, věří ve stejný náboženský systém jako univerzita, kterou dívka absolvovala, věří v 'katolicismus'.
Tu noc chlapcův přítel ostatním vysvětlil, co jsou ‘Boží vyvolení’.
Dívka se celou dobu jen usmívala.
Chlapcovi další dva přátelé, ti dva, dorazili o něco později než chlapec a dívka.
Všichni společně a zároveň před jídlem vykonávají 'modlitbu'.
Byla to první ‘modlitba před jídlem’ v jejím životě.
Krásná manželka chlapcova přítele, když viděla, že je dívka příliš hubená, rodina stále dávala jídlo do misky dívky a nechávala jí nejlepší ‘kuřecí stehno’.
Dívka byla polichocena a usmála se.
Byla to velmi krásná noc a poprvé po mnoha letech dívka ochutnala ‘chuť svého rodného města’.
Kamarádi chlapců, všichni tři, měli dívky rádi a dívky měly rády všechny tři.
Když chlapec vzal dívku a chystal se vrátit do hotelu odpočinout.
Dívka šla nejdřív na záchod.
Dívka uvnitř slyšela, že manželka přítele chlapce a její dítě mluví v rodném jazyce dívky, a řekli: ‘Dívka, kterou chlapec tentokrát přivedl, je mnohem krásnější než chlapcova 'předchozí manželka.' A 'tahle dívka', kromě svého krásného vzhledu, má také 'velmi zvláštní' povahu.’
Když si dívka myla ruce, usmála se vřele z hloubi srdce.
Když chlapec vzal dívku a chystal se vrátit do hotelu odpočinout.
Jeden z chlapcových přátel, který stál napravo od dívky, řekl dívce: ‘Holka, znám toho chlapce už tak dlouho a nikdy jsem neviděl 'žádnou' dívku, která by dokázala chlapce přimět cítit se jako jiný člověk. Doufám, že vám chlapce svěřím jako ’rodinu podobnou přátelům‘, s nadějí, že u něj zůstanete navždy. Jsme chlapcova 'rodina' v této zemi, takže jsme také 'vaše rodina'!’
Dívka přikývla s úsměvem na tváři a souhlasila, oči se jí zalily slzami emocí.
Třetí den v noci vzal chlapec dívku za dalším chlapcovým přítelem.
Chlapec vzal dívku do ‘Zhongshan’ v Tchaj-peji, aby byla za jedním ze svých přátel, který také pocházel ze Země vycházejícího slunce, a chlapcův přítel, byl také chlapec, a už na přelomu století jejich přátelství tiše začalo. V

mládí, než začal bělit, už byl mezi svými přáteli a byli si blízcí jako 'rodina'.
Všichni tři se seznámili v restauraci, která prodává ‘thajské krevety’.
Dívka ukázala na další ceduli nedaleko a řekla chlapci, že restauraci otevřela ona s cizími ‘partnerskými investicemi’, ale později, když dívka zjistila, že existuje partner, který vždy ‘vytváří falešné účty’, rozhodla se nakonec ‘vybrat akcie’. V době, kdy byla restaurace otevřena, byla dívka nešťastnější než práce v nemocnici.
Přítel toho kluka, má moc rád holky.
Dívka to také měla moc ráda, byla přítelkyní toho chlapce.
Měli nádherný večer.
Když chlapec vzal dívku a chystal se vrátit do hotelu odpočinout.
Chlapcův přítel stál napravo od chlapce a řekl mu: ‘Chlapče, opravdu, velmi, velmi mám rád 'dívku', kterou jsi přivedl, ale musíš té dívce říct, aby nebyla vždy opatrná, že musí 'sloužit druhým', je hodnější být 'obsluhována' než sloužit druhým.’
Pak chlapcův přítel stál na pravé straně dívky a řekl jí: ‘Holka, znám toho chlapce tak dlouho a nikdy jsem neviděl 'žádnou' dívku, což může chlapce přimět cítit se jako jiný člověk. Doufám, že vám chlapce svěřím jako ’rodinu podobnou přátelům‘, s nadějí, že u něj zůstanete navždy. Jsem chlapcova 'rodina' v této zemi, takže jsem také 'tvoje rodina'!’
Dívka přikývla s úsměvem na tváři a souhlasila, oči se jí zalily slzami emocí.
Odpoledne čtvrtého dne.
Chlapec a dívka se náhle rozhodli jít ke ‘zdroji’ dívčiny energie, kde se dívka narodila a vyrostla, a také k jejímu ‘kořeni’.
Orientální duchovní dům obklopený kadidlem je oltářem nebe, země a předků. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům pozůstatek starého režimu, který je nyní pojmenován jako svědek historie.
Dřevěný dům, který nese historii, cigarety jsou nekonečné. Kadidlo se nenabízí lidské podobě ani k uctívání bohů. Říkali, že je to pro ‘znalce větru’. Starý muž, sedící v mlze vistárie, držící prachovku, jeho vousy byly jako stříbrný vodopád a oči soucitné, ale přísné. Měl na sobě modrý roucho, na kterém byla zlatá hvězda, která zářila světlem, a kruh ze zlatých okrajů. Starý muž seděl v hlubokých horách a tiše hlídal řád. Starý muž, než si udělal jméno, vydechl k hoře a zapálil tři sloupy kadidla. Někteří lidé říkají, že to není kadidlo, ale tři cesty qi mezi nebem a zemí.
To odpoledne.
Ta dívka 'nikomu' v rodině neřekla.
Dívka prostě jela v půjčeném autě a šťastně vzala chlapce na to místo, ‘zdroj’ své energie a ‘kořen’.

Orientální duchovní dům obklopený kadidlem je oltářem nebe, země a předků. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům pozůstatek starého režimu, který je nyní pojmenován jako svědek historie.
Dřevěný dům, který nese historii, cigarety jsou nekonečné. Kadidlo se nenabízí lidské podobě ani k uctívání bohů. Říkali, že je to pro ‘znalce větru’. Starý muž, sedící v mlze vistárie, držící prachovku, jeho vousy byly jako stříbrný vodopád a oči soucitné, ale přísné. Měl na sobě modrý roucho, na kterém byla zlatá hvězda, která zářila světlem, a kruh ze zlatých okrajů. Starý muž seděl v hlubokých horách a tiše hlídal řád. Starý muž, než si udělal jméno, vydechl k hoře a zapálil tři sloupy kadidla. Někteří lidé říkají, že to není kadidlo, ale tři cesty qi mezi nebem a zemí.
Cestou si chlapec a dívka velmi šťastně povídali.
Dívčiny řidičské schopnosti jsou hrozné a chlapec se občas přidá k dívce, protože se dívka ztratí ve svém ‘vlastním městě’, a oba se společně šťastně smějí.
Chlapče, nikdy dívku neobviňoval, protože 'holčičí řidičské schopnosti jsou velmi špatné', jen žertoval, plný rozmazlování, podíval se na dívku, kterou tolik miloval, a pak jí velmi bezmocným tónem, ale s rošťáckým tónem, řekl: ‘Moje holka, tady je věc. Tvoje řidičské schopnosti jsou opravdu děsivé, myslím, že ostatní auta na silnici se tě hodně bojí! Ale pokud 'zemřu' jen proto, že sedím v autě, které řídíš ty, přiznám to, a kdybych zemřel tvou rukou, musel bych 'přiznat odškodnění'!’
Chlapci i dívky se budou smát současně.
Když dívka řídila auto a dorazila k místu s chlapcem, ‘zdrojem’ její energie byl zároveň její ‘kořen’.
Orientální duchovní dům obklopený kadidlem je oltářem nebe, země a předků. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům pozůstatek starého režimu, který je nyní pojmenován jako svědek historie.
Dřevěný dům, který nese historii, cigarety jsou nekonečné. Kadidlo se nenabízí lidské podobě ani k uctívání bohů. Říkali, že je to pro ‘znalce větru’. Starý muž, sedící v mlze vistárie, držící prachovku, jeho vousy byly jako stříbrný vodopád a oči soucitné, ale přísné. Měl na sobě modrý roucho, na kterém byla zlatá hvězda, která zářila světlem, a kruh ze zlatých okrajů. Starý muž seděl v hlubokých horách a tiše hlídal řád. Starý muž, než si udělal jméno, vydechl k hoře a zapálil tři sloupy kadidla. Někteří lidé říkají, že to není kadidlo, ale tři cesty qi mezi nebem a zemí.
Dívčino 'celá rodina' je velmi vzácné, 'všichni všichni' jsou na místě. Kromě dívčiny matky a jejího nevlastního otce byli oba v Miami a zbytek ‘všech

členů rodiny’ tam byl.
Všichni najednou se zdá, že 'čekali už dlouho'.
Všichni členové rodiny dívky nemluví anglicky.
Nicméně všichni členové rodiny dívky se stále snaží komunikovat s chlapcem, kterého hluboce miluje, řečí těla.
Dívka s radostí ‘představovala’ každého člena své rodiny chlapci jednoho po druhém.
Chlapec také velmi tvrdě pracoval, používal řeč těla a několik vět ‘zjednodušené čínštiny’ k komunikaci s rodinou dívky.
Všichni členové rodiny dívky mají toho chlapce velmi rádi.
Chlapec ji také měl velmi rád a všichni členové dívčiny rodiny ji měli velmi rádi.
Posadil se na hlavní místo u čajového stolku, připravil chlapci šálek čaje vlastníma rukama, jemně mu podal šálek čaje, otočil hlavu k dívce, řekl jí vřelým tónem, řekl jí, řekl: ‘Holka, jde o tohle. Ačkoliv byli všichni velmi proti tomu, aby se 'tento chlapec' s charismatem přestěhoval do exilu na hranicích, byl jsem jediný, kdo tehdy podporoval a říkal 'musíš jít'. Dnes jsem viděl 'toho chlapce' na vlastní oči a naše 'celá rodina' 'plně přijala' 'chlapce' před námi z celého srdce!’ Jakmile domluvil, požádal dívku, aby mu to okamžitě přeložila, aby mu rozuměla.
Vesele řekl v rodném jazyce dívky velmi hlasitě: ‘Děkuji!’
Dívka také vzala chlapce do orientálního duchovního domu obklopeného kadidlem, oltář pro nebe a zemi a předky. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům pozůstatek starého režimu, který je nyní pojmenován jako svědek historie.
Dřevěný dům, který nese historii, cigarety jsou nekonečné. Kadidlo se nenabízí lidské podobě ani k uctívání bohů. Říkali, že je to pro ‘znalce větru’. Starý muž, sedící v mlze vistárie, držící prachovku, jeho vousy byly jako stříbrný vodopád a oči soucitné, ale přísné. Měl na sobě modrý roucho, na kterém byla zlatá hvězda, která zářila světlem, a kruh ze zlatých okrajů. Starý muž seděl v hlubokých horách a tiše hlídal řád. Starý muž, než si udělal jméno, vydechl k hoře a zapálil tři sloupy kadidla. Někteří lidé říkají, že to není kadidlo, ale tři cesty qi mezi nebem a zemí.
Ačkoliv chlapec moc nerozuměl, jeho tvář byla vždy plná teplých úsměvů.
To odpoledne jsem strávil šťastně.
Celý den pátého dne.
Dívka byla zaneprázdněná balením ‘pronajatého domu’, který měla na rybářské lodi v zemi východu slunce, a pak ho vrátila.
Protože na začátku si ani chlapec, tak dívka nebyli jistí, jestli by spolu ‘mohli vycházet v klidu’. Proto si dívka vždy uchovávala ten dům jako své

vlastní ‘útočiště’ a tento dům vždy platil chlapec, který každý den tvrdě pracuje a platí za dívku.
Dokud chlapec a dívka nepotvrdí, že druhá strana je jejich ‘spřízněná duše’, dívka nechce chlapci nést další ‘břemeno’ jen z tohoto důvodu.
Chlapec šel za svým přítelem.
Ten den strávili svou zaneprázdněností.
Den 6.
Chlapec řekl dívce, že chce pozvat dívčina bratra a celou jeho rodinu na ‘pikantní hot pot’, který měla dívka nejraději, ale chlapec ne.
Mladší bratr dívky má manželku, tříletou dceru a malou holčičku, která je stále v závinkách a je jí méně než rok.
Všech šest najednou bylo velmi šťastných, že dorazilo do pikantní restaurace s hot potem ‘Haidilao’ v tchaj-pejské čtvrti ‘Datong’.
Ten chlapec vlastně vůbec nemá rád ‘pikantní hot pot’.
Chlapec, s rozmazleným obličejem, se podíval na dívku, kterou tak miloval, a dívka nadšeně objednávala spoustu různých jídel.
Během jídla.
Chlapec pořád sbíral zeleninu pro dívku.
Chlapec, s rozmazleným obličejem, se díval na dívku, kterou tolik miloval, neměl co jíst, ale vždy se bál, že dívka nesní dost.
Během jídla.
Na místě byl program nazvaný ‘Sichuan Opera mění tvář’ a bylo to poprvé, co chlapec viděl ‘Sichuan Opera mění tvář’, a byl velmi nadšený.
Během jídla.
Najednou promluvil dívčin bratr a zeptal se chlapce na spoustu znalostí o ‘judaismu’.
Dívka byla šokovaná a podívala se na bratra s výrazem plným nevěřícnosti.
Dívčin mladší bratr se jen velmi vřele usmál a řekl dívce, ona řekla: ‘Sestro, neříkala jsi mi, že chlapec, kterého tak miluješ, je Žid? Vždycky chci vědět víc o 'kulturních rozdílech'. Tímto způsobem, pokud tě jednou opravdu 'unesou', budu vždy vědět, kde 'někoho najít'!’
Chlapec a dívčin bratr, oba dva, gestikulovali, vesele si povídali a dívka působila jako překladatelka.
Jenže dívčina rychlost překladu nestačila držet krok s ‘tempem povídání’ jejich dvou.
Tu noc byl chlapec velmi šťastný a zaplatil za všechny.
Nezapomeňte objednat navíc ‘stříbrný hedvábný závitek’ pro mladšího bratra a rodinu dívky, aby ho odnesli zpět dívčinému ‘dědečkovi’, který ‘stříbrný hedvábný závitek’ velmi rád jí.
Tu noc strávili smíchem.

Po návratu do hotelu večer.
Dívka se na chlapce podívala provinilekým výrazem a řekla mu s pocitem viny: ‘Má lásko, můžeš tu dnes spát sám? Chci spát u svého nejstaršího bratrance, protože tam pořád jsou moje kočky?’
Dívčiny kočky byly tehdy stále u nejstaršího bratrance.
Později, protože nejstarší bratranec dívky byl opravdu bezmocný, se kočky přestěhovaly k dívčině kamarádce.
Chlapec, s rozmazlujícím se výrazem, se podíval na dívku, kterou tak miloval, a řekl jí velmi, velmi jemným tónem: ‘Moje holčičko, pořád jsem o tom přemýšlel, proč jsi o to nežádala, musíš chybět po svých kočkách, šílíš z toho, že?! Jdi do toho! Nevracejte se další dva nebo tři dny, chci být sám, v tomhle krásném pokoji, užít si čas o samotě!’
Chlapec a dívka, dívající se na sebe, oba najednou, se usmáli velmi, velmi, velmi vřele.
Chlapec dívce dal pevné objetí a hluboký polibek, a chlapec zavolal ‘taxi’, aby se dívka vyhnula dívce, která vždy ráda šetří peníze, a běžel ‘jet MRT’.
Dívka spala se svými kočkami tři dny u nejstaršího bratrance dívky.
Kočky dívek tu holku opravdu moc postrádají.
Jakmile dívka otevřela dveře, všichni rychle běželi k ní a stále se snažili na ni mňoukat.
Duše dívky je úplná.
Počkej, až se dívka vrátí do hotelu od svého nejstaršího bratrance.
Chlapec prostě vykročil k dívce, ona jasně cítila, že mu dívka moc chybí, ale nic neřekl, jen vše proměnil v hluboké objetí a hluboký polibek.
Chlapec, s rozmazleným obličejem, se podíval na dívku, kterou tolik miloval, nic neřekl, jen setřel slzy z její tváře a upravil rozcuchané vlasy rozházené na její tváři.
Chlapec jen zašeptal dívce, že oba zůstanou na rybářské lodi v zemi východu slunce a dívka může kdykoli doprovázet své kočky, a chlapec řekl, že si užívá velký prostor o samotě a lázeňskou vanu.
Chlapci a dívky se na sebe dívali, oba se smáli i plakali zároveň.
Když se chlapec naučil, dívčiny kočky. Když jsem se chystal přestěhovat z domu nejstarší sestřenice té dívky k její kamarádce.
Chlapec řekl dívce, že chce pozvat její kamarádku na večeři s jejím přítelem, a chlapec jí chtěl osobně poděkovat.
Takže kamarádka dívky, s přítelem, s klukem a dívkou, se sešli přímo u kamarádky dívky.
Kamarádka dívky i její přítel mluví dobře anglicky.
Protože kamarádka té dívky a její přítel nechtějí jít ven na jídlo.
Takže si čtyři objednali ‘jídlo na rozvoz’.

Tu noc byl chlapec velmi šťastný a zaplatil za všechny.
Protože dívčina kamarádka, její přítel a kluk si velmi šťastně povídali.
Protože kamarádky té dívky a její přítel mají kluky moc rádi.
Chlapec se mu líbil i kvůli dívčině kamarádce a jejímu příteli.
Chlapec a dívka, na rybářské lodi v zemi východu slunce.
Zůstalo to pro dva, Bože, ten pracovní cyklus.
Pak.
Chlapci a dívky jezdili do té země společně ze země bohaté na koření a lotosové květy na jihu, kde chrámy a pagody stály jako deštné pralesy a bohové tančili s opicemi a usmívali se, čímž se stali jazykem tam. Bylo to místo, kde bylo slunce vždy vlhké a starý král stále stál nad zlatým chrámem, díval se na království všech národů. Město rovníkové brány, které je vždy vlhké a přeplněné. Srdce ohnivé hranice obklopuje střídavě období dešťů a období sucha.
Dívka, viděl jsem přítelkyni toho chlapce, a žena, které přísahal, že s ním půjde cestou osudu, stejná krev.
Všichni čtyři byli najednou v tom rovníkovém městě, které bylo vždy vlhké a přeplněné. Srdce ohnivé hranice obklopuje střídavě období dešťů a období sucha. Všichni čtyři jsme si společně užili lahodnou večeři s yakiniku.
Všichni čtyři společně šli do města rovníkové brány, kde byl chlapec, vždy vlhký a přeplněný. Ohnivé srdce země, střídavě obklopené obdobím dešťů a sucha, si pronajalo Airbnb, což bylo krátké společné bydlení chlapce a dívky v tomto městě.
Airbnb se nacházelo ve městě, jediné slepé uličce, blízko konce uličky.
V jediné slepé uličce je uprostřed velký ‘supermarket 7-11’ a supermarket 7-11 má velmi velký a nápadný ‘světelný nápis’.
Všichni čtyři, společně najednou, seděli na pohovce.
Chlapci a chlapci, dívky a dívky byli rozděleni do dvou skupin a povídali si zvlášť.
Dívka, která si jasně pamatovala, od chlapce, se kterým jejich přátelství začalo tiše už na přelomu století. V mládí, než začal bělit, už byl po jeho boku, žena, kterou přísahal, že s ním kráčí cestou osudu, stejná krev. Zeptala se dívky a ta se zeptala: ‘Holka, máš opravdu ráda kluky? Chceš mít 'vlastní děti' s kluky?’
Dívka přikývla s červeným obličejem.
Chlapec najednou, velmi šťastným tónem, nadšeně, otočil hlavu, aby ženě odpověděl: ‘Opravdu miluji, miluji 'svou holčičku' a také chci mít 'naše vlastní dítě' s dívkou, kterou tolik miluji! Vždycky jsem chtěla mít pár 'dvojčat', protože si myslím, že jsou roztomilá!’
Otočil hlavu, aby ženě odpověděl se slzami v očích a provinilým výrazem,

řekl: ‘Opravdu miluji, miluji 'svou holčičku' a také chci mít 'naše vlastní dítě' s dívkou, kterou tolik miluji! Vždycky jsem chtěla mít pár 'dvojčat', protože si myslím, že dvojčata jsou roztomilá! Ale vy jste všichni jako já, jsme 'Boží vyvolení', i když opravdu chci mít 'vlastní děti' co nejdříve s dívkou, kterou tolik miluji, ale 'zákon' a 'systém' jsou oba praktické problémy. Nevím, jestli dívka, kterou tak moc miluji a já opravdu máme 'naše vlastní děti', jak se naše děti postaví těm 'zákonům' a 'systémům', které skutečně existují?’
Otočil hlavu, aby ženě odpověděl se slzami v očích a provinilým výrazem, řekl: ‘Opravdu miluji, miluji 'svou holčičku' a také chci mít 'naše vlastní dítě' s dívkou, kterou tolik miluji! Vždycky jsem chtěla mít pár 'dvojčat', protože si myslím, že dvojčata jsou roztomilá! Ale vy jste všichni jako já, jsme 'Boží vyvolení' a může být 'dívka, kterou miluji', přijata 'zákonem' a 'systémem'? Nechci, aby dívka, kterou miluji, žila v úkrytu celý život, protože opravdu chce naše vlastní děti. Také nechci, aby se ’naše děti‘ narodily s praktickým tlakem ’zákona‘ a ’systému‘ po dlouhou dobu. Mám velké obavy, že pokud budeme mít 'vlastní děti', mohou se stát terčem 'šikany' ostatních spolužáků ve škole kvůli 'kulturním rasovým' problémům.’
Obě dívky poslouchaly, jen se na sebe dívaly a zároveň tiše plakaly.
Chlapcův přítel, jeho žena, která se na dívku podívala, mlčela, ale stále smutněji plakala, ji jen hluboce objala.
Chlapcův přítel jeho žena, podívala se na tichou dívku, ale čím víc plakala, tím víc byla smutná, jen ji hluboce objala, zašeptala jí do ucha: ‘Holka, chápu, jak se cítíš. Možná se to jednou v budoucnu změní. Věřím, že dobrá dívka jako ty, naše země, nemá důvod tě nepřijmout. Ale teď chceme s manželem svěřit chlapce vám jako 'rodinu jako přítele', doufajíc, že u něj zůstanete navždy. Jsem chlapcova 'rodina' v Zaslíbené zemi, takže jsme také 'tvoje rodina'!’
Dívka přikývla s úsměvem na tváři a souhlasila, oči měla stále plné slz emocí.
Chlapec tam byl, město rovníkové brány, které bylo vždy vlhké a přeplněné. V srdci ohnivé hranice, kterou obklopuje období dešťů a sucha, stojí dům umístěný ve výškové budově s výhledem na moře.
Chlapec vzal dívku podívat se na krásnou bílou budovu.
Chlapec vzal dívku do krásné budovy, vysoká zeď ze zelených listů a chlapec jezdil na motorce v atriu v prvním patře, pečlivě dívce představoval budovu.
Chlapec, s oddanou tváří, se podíval na dívku, kterou tolik miloval, a s úsměvem jí řekl: ‘Moje dívko, tento dům je přesně to, co jsme spolu zmiňovali, je plodem mého celoživotního hudebního úsilí. Celý život jsem tvrdě pracoval, abych sklízel plody. Není to tak, že bych tě nechtěl vzít

nahoru, abys to viděl, ale protože můj dům je momentálně pronajímán nájemníkům, nemám jinou možnost než tě vzít na návštěvu a podělit se s tebou o své ovoce.'
Dívka zvedla hlavu a podívala se na chlapce, kterého tolik milovala, její tón byl vřelý, ale s rošťáckým tónem, a řekla chlapci: 'Má lásko, teď máš velké problémy! Nemůžeš mě ani vzít nahoru, abych viděl 'plody' své tvrdé práce na vlastní oči?!' Původně jsem plánoval prsty silně šťouchnout, abych zjistil, jaká je 'chuť' vašeho 'ovoce'. Teď ale můj 'plán' skutečně 'selhal'! Myslím, že jo, pak tě 'potrestám', počkej, až si koupím šálek své oblíbené 'Coca-Coly s kostkami ledu', a odpustím ti!'
Chlapec s bezmocnou tváří se podíval na dívku, kterou tolik miloval, a protočil oči dokořán.
Chlapci a dívky se na sebe dívají a smějí se současně.
Bůh, nevím kdy, se objevil za chlapcovou pravicí a nic neřekl.
Dívka, když šlápla na sedadlo motorky, které už chlapec vzal pro dívku, měla chladné oči, zvedla obočí a chladně se na ni podívala, Bože, pohled.
Chlapec jel na motorce a odjel s dívkou.
Dívka, aniž by se ohlédla, jen pomalu natáhla pravou ruku a ukázala dozadu, přičemž prostředníček porovnala přesně jako v závěrečných titulcích filmu 'Constantin - 2005'.
Chlapci i dívky, v tom rovníkovém městě, které je vždy vlhké a přeplněné.
Srdce ohnivé hranice obklopuje střídavě období dešťů a období sucha.
Chlapec a dívka, ti dva, zůstali, jedno, Bože, cyklus práce.
Další.
Chlapec s dívkou šel do města s výhledem na Siamský záliv, téměř průhledného sluncem přes den a trhu s neonem a soulem v noci. Na tomto tropickém pobřeží je město, které je přes den turistickou atrakcí, ale v noci místem, kde se zapomíná – lidé sem přicházejí, aby si nepamatovali.
Chlapče, v tom městě, které čelí zálivu Siam, je slunce přes den téměř průhledné a v noci trh plný neonů a soulu. Na tomto tropickém pobřeží je město, které je přes den turistickou atrakcí, ale v noci místem, kde se zapomíná – lidé sem přicházejí, aby si nepamatovali. Pronajal jsem si velmi vysoké Airbnb. Z toho domu trvá jen tři minuty chůze na písečitou pláž Azurového pobřeží.
Ten dům, se dvěma ložnicemi, krásným panoramatickým oknem od podlahy ke stropu a balkonem venku, kde bylo vidět všechno.
Dívky se však velmi bojí výšek.
Chlapec, který to zpočátku nevěděl, radostně zavolal na dívku, viděl krásný západ slunce, chtěl se o něj s dívkou podělit.
Dívka právě opatrně vyšla z balkonu a chlapec ji nadšeně objal přímo do

náruče.
Dívka okamžitě spadla na zem, protože byla příliš vysoká, začala používat ruce a nohy a plazila se zpět do obýváku v velmi zhrouteném stavu.
Chlapcova tvář byla plná strachu a viny, kráčel vpřed, krokem, krokem, a stočil se do kouta třesoucí se dívky.
Chlapec, plný viny, opatrný, řekl dívce s tónem viny: ‘Moje holčičko, opravdu se omlouvám, nevěděl jsem, že máš 'strach z výšek', nemyslel jsem to zrovna teď, jen jsem viděl ten krásný západ slunce, ten krásný obrázek, chci se o něj s tebou podělit! Nečekal jsem, že to bude sebedestruktivní, můžeš na mě nebýt naštvaný?’
Dívka, právě vzpamatovaná ze strachu, se na chlapce podívala se slzami v očích, její tvář byla plná křivd, ale její slova byla šibalská, spadla na zem jako 'pekingská opera', její tón byl velmi dramatický, natáhla pravou ruku, udělala gesto 'čekání na záchranu', řekla chlapci, řekla: ‘Má lásko, má duše právě odletěla v hrůze! Já... Potřebuju sklenku 'Coca-Coly s ledem na ledě', abych si přivolal svou 'duši' zpět! Ah! Tento laskavý pán, jste ochoten 'zachránit mou duši'?’
Chlapec vypadal bezmocně, když se díval na dívku, kterou tak miloval, těžce si povzdechl, vstal a pomohl dívce použít kelímek ‘Coca-Coly plněné ledem’.
Dívka, stále používající metodu ‘pekingské opery’, vzala kelímek ‘Coca-Coly s ledem’, usrkla a pomalu zvedla hlavu, její tón byl velmi jemný, ale s rošťáckým tónem, tmavý chlapec řekl: ‘Ah! Tento laskavý pán! Děkuji, že jsi zachránil 'mou duši'! S tak velkou 'zásluhou' se teď nemusíme trápit tvou malou chybou!’
Chlapec a dívka, oba dva, se na sebe podívali a oba se zároveň zasmáli.
Jedno odpoledne.
Chlapec a dívka, oba zároveň, ležící na krásné písečné pláži daru země, oba zároveň si užívali svěžest mořského vánku. Chlapče, leží napravo od dívky.
Chlapci a dívky si neustále drží ruce.
Chlapec a dívka, oba dva, si užívali ‘manikúru’ na pláži ve stejnou dobu.
Najednou dívka vyskočila ze židle, oči pevně upřené na moře před ní nalevo.
Holka, cítíš 'nebezpečí'.
Pak personál na pláži pomalu běžel na plážové místo, které dívka původně zamkla.
Dívka najednou vstala, byla připravená utéct.
Najednou se chlapec lekl a podíval se na dívku s hrůzou.
Dívka chlapci nervózně řekla: ‘Má lásko, cítím 'nebezpečí'! Jsem si docela jistý! Půjdu se na to podívat! Určitě to chci vyzkoušet! Nemusíš mě zastavovat! Tohle je moje 'povolání' jako 'lékaře'. Ne tvoje! Zůstaň tady,

nechoď za mnou!’
Dívka poučila dvě dámy, které poskytovaly ‘manikúru’ pro chlapce a dívku, a dívka jim řekla, aby chlapce nenechali opustit jeho ‘plážové lehátko’.
Původně chtěl držet krok, ale dívka ho zaskočila, naznačila mu, aby ‘zůstal tam, kde jsi’, a chlapec se pomalu posadil zpět na své ‘plážové lehátko’.
Po nějaké době.
Dívka se slzami na tváři pomalu šla zpět ke svému ‘plážovému lehátku’, dívka neřekla ani slovo, zírala prázdně před sebe.
Chlapec, stále plný hrůzy, stál s dívkou, kterou tolik miloval, jeho tón byl opatrný, ale velmi nervózní, zeptal se dívky tiše, zeptal se: ‘Moje holčičko, co se stalo? Tvoje tvář vypadá velmi bledě, jsi v pořádku? Vypadáš velmi špatně? Co můžu udělat, abys byl lépe? Nebo ti koupím šálek 'Coca-Coly s kostkami ledu'?’
Chlapče, slova nepadala.
Dívka jen zírala přímo před sebe, natáhla pravou ruku a utěšovala chlapce, kterého tak milovala.
Dívčiny slzy, které začaly nekontrolovatelně téct, stékají, neustále, neustále, nepřetržitě, jí stékaly z očí.
Chlapec byl čím dál nervóznější.
Dívka se zhluboka nadechla, snažila se uklidnit, otevřela ústa, aby chlapci řekla: ‘Má lásko, nemusíš se bát. Jsem v pohodě. Jenže ten 'nebezpečný zápach', který jsem právě cítil, byl živý život, a když jsem tam běžel, zjistil jsem, že je na všechno 'pozdě' a oni ho 'objevili' příliš pozdě. 'Moře' ho odneslo dřív, než ho 'našli'.’
Chlapec se snažil něco říct, snažil se dívku uklidnit.
Dívka jen dál tvrdě pracovala, aby se stabilizovala, řekla chlapci chvějícím se hlasem, řekla: ‘Má lásko, i když vždy cítím 'vůni nebezpečí', ale někdy je 'příroda' sama o sobě mnohem 'nepochopitelnější', než si myslíme. Ačkoliv už dlouho nepraktikuji medicínu, mé ’znalosti‘ se v nemocnici neztratily. I když jsem si vždycky myslel, že dokud budu mít sílu, ten člověk bude mít šanci. Ale nikdy nemohu 'předpovědět' přírodu.’
Chlapec se podíval na dívku, kterou tolik miloval, vytáhl vedle svého plážového sedáta kelímek ‘Coca-Coly s ledem’ a pomalu ho dívce podal pravou rukou, nic neřekl, jen jemně pohladil dívčinu hlavu a zároveň jí věnoval velmi, velmi, velmi vřelý úsměv.
Ten den se Shui nadechl a nasál duši toho člověka. Pak to byla duše, která už nikdy nevystoupila na břeh. Stále na něj čekala, ale nevěděla, že už cestoval s vodou.
Dívka, dívající se na tělo, které už nemohlo dýchat, byla tiše uvolněna časem. Mužovo tělo bylo tiše položeno na břeh takhle a nikdo ho už

neprobudil. Až do pozdní noci.
Když se chlapec a dívka vrátili do Airbnb, které si chlapec pronajal.
Dívka se stále mohla na tělo dívat z dálky velmi jasně a on byl tiše uvolněn časem, když už nemohl dýchat. Mužovo tělo bylo tiše položeno na břeh takto a nikdo ho nebudil až do pozdní noci. Ten muž měl světlou pleť a trojrozměrné rysy obličeje.
Dívka byla ohromená, stála na balkóně, kde byla původně velmi vyděšená, byla bez výrazu, jen tiše hleděla na muže, který už nemohl dýchat. Ničím ho nezakrývalo.
Dívčiny slzy, které byly v určitém okamžiku nekontrolovatelné, začaly téct z jejích očí ve velkých kapkách, velkých kapkách, nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě.
Chlapec, držící hrnek 'Coca-Coly naplněné ledem', pomalu lehce vyšel z balkonu, byl velmi, velmi, velmi jemný, ale velmi jemný, a řekl dívce: ‘Má dívko, i když nemohu 'zažít' tvůj 'pocit ztráty', ale mohu 'pochopit', jako 'léčitel' vidíš, jak ti z očí někdo vytrhává duši, musíš být ve svém srdci velmi 'smíšená'. Nicméně za tuto záležitost nemůžeš. Možná právě to dělá ’přírodu‘ úžasnou. Jsem ti velmi vděčná, že jsi mě dnes odpoledne zastavila a držela krok. Nikdy jsem neviděl 'takovou scénu'.’
Dívka s rozmazleným výrazem se podívala na chlapce, kterého tak milovala, a jemným tónem řekla: ‘Má lásko, jsem v pořádku. Děkuji, že jste mi udělali 'Coca-Colu s ledem', tento nápoj opravdu dokáže 'uzdravit mou duši'. Děkuji, že mě utěšuješ s takovou péčí, vím mnoho věcí a sám je nezměním. Jediné, co mohu dělat, je stát na tomto balkóně z dálky, dívat se na duši, kterou voda odnesla, a mohu stát na tomto balkóně jen z dálky, dívat se na duši, kterou voda odnesla, a dělat 'poslední smutek' za ni.’
Chlapec byl plný úzkosti a objal dívku, kterou tolik miloval.
Chlapec jemně vedl dívku s ‘strachem z výšek’ k pohovce a dal jí spoustu dezertů.
Chlapec a dívka, konečně se na sebe podívali, oba se smáli současně.
Dívka byla pozdě v noci sama, schovaná v jiné ložnici a hořce plakala. Nenáviděla se za to, že se tehdy nedokázala dostat ani o krok před Pána. Nenáviděla sama sebe a nechala z očí uniknout živý život. A byla naprosto bezmocná. Neustále si kousala do paže, nepřetržitě a silně, jako by jen tímto způsobem cítila, že je kvalifikovaná být nazývána 'léčitelkou'.
Od té doby.
Dívka, která původně milovala vodu, už se nemohla přiblížit k moři.
Chlapec běžel k dívce, protože se díval na dívku, samou, sedící v mořské vodě v omámeném stavu a běžící k ní.
Kluci neumí plavat.

Když chlapec běžel k dívce, jeho oči byly plné strachu.
Dívka s rozmazleným obličejem vzhlédla k chlapci, kterého tak milovala.
Chlapec a dívka se v mořské vodě pevně objali a oba se zároveň smáli.
Čas v tom městě.
Chlapec koupil dívkám spoustu ‘nových plavek’ a než spolu vyrazily ven, chlapec dívkám sám zavázal plavky, každou z nich.
Samozřejmě, ty plavky jsou všechny ‘matně černé’ a ty plavky jsou ‘tisíc možností’ pro dívky mezi těmi ‘matně černými’ limitovanými střihy, které nedokáže rozlišit mezi různými limitovanými edicemi ‘matně černé’.
Chlapec řekl, že pokud dívčina ‘krása’ a ‘povaha’ přitahují pozornost ostatních, znamená to jen jednu věc, což znamená, že ‘chlapcova volba’ je ‘správná’.
Dívka přemýšlela stejně o chlapci, kterého tolik milovala.
Chlapec a dívka se na sebe dívali a oba se zároveň zasmáli.
Chlapci s dívkami ve městě obráceném k Siamskému zálivu jsou přes den téměř průhlední sluncem a v noci je to trh neonů a soulu. Na tomto tropickém pobřeží je město, které je přes den turistickou atrakcí, ale v noci místem, kde se zapomíná – lidé sem přicházejí, aby si nepamatovali.
Kluci vždy jezdí na 'motorce' a on vozí dívky.
Dívky vždy sedí pozdě v noci na zadním sedadle motorek a rozpažují ruce.
Zpočátku byl chlapec velmi vyděšený a obával se, že dívka, kterou tak miloval, bude v nebezpečí. Zeptal se dívky, proč je taková.
Dívka s rozmazleným výrazem řekla chlapci jemným tónem: ‘Má lásko, neboj se. Zažívám pocit 'létání', cítím změnu 'proudění vzduchu' a 'jazyk větru'.’
Chlapec jen pořád říkal dívce, kterou tolik miluje, aby byla v bezpečí.
Dívka s tím chlapcem jen spokojeně souhlasila.
Každý den v tom městě, pokaždé, když vyšla ven, dívka zažívala 'létání', jasně cítila změny v 'proudu vzduchu' a rozuměla jazyku 'větru'.
Až do pozdní noci třetího dne.
Chlapec vzal dívku na její oblíbený ‘steak’.
Právě když dívka stále seděla na zadním sedadle motocyklu uprostřed noci, roztáhla ruce a zažívala pocit ‘létání’, na chvíli opravdu ‘letěla’, jako by z nebe spadla síla a táhla ji nahoru.
Dívčino tělo přirozeně opustilo sedadlo motorky, nohy, nešlápla na pedály, ráda byla v procesu cestování. Třesla nohama.
Dívka jemně zavřela oči a prostě ‘plula’ a ‘letěla’ takhle.
Až když chlapec zastavil a počkal na červenou, tělo dívky pomalu 'přistálo'.
Chlapec si toho nevšiml.
Dívka s rozmazleným obličejem se podívala na chlapce, kterého tak

milovala.
Chlapec, s oddanou tváří, se podíval na dívku, kterou tak miloval.
Oba se na sebe současně podívali a usmáli se.
Dívka byla plná odporu a dívala se na noční oblohu plnou hvězd.
Chlapci i dívky v tom městě obráceném k Siamskému zálivu jsou přes den téměř průhlední sluncem a v noci je to trh plný neonu a soulu. Na tom tropickém pobřeží je město, které je přes den turistickou atrakcí, ale v noci místo, kde se zapomínají na starosti – lidé sem přicházejí, ne aby si vzpomněli, aby zůstali, bože, ten pracovní cyklus.
Ano.
Před ‘touto stránkou’ a ‘tímto řádkem’ jsou ‘vymazané části’ Pána.
Dívka sama sedí na rybářské lodi v zemi východu slunce.
Dívčiny kočky se shromáždily kolem dívky.
Když dívka roztřídila ‘tuto stránku’ a ‘tuhle linku’.
Ano.
Dívčin stav mysli znovu zpívala její oblíbená zpěvačka You Hongming hned na začátku a dokonce i pohyby v videoklipu byly neuvěřitelně konzistentní.
Píseň se jmenuje ‘My Love Is Burned to Ashes by You — Song by Chris Yu, 1998’
Odkaz na MV URL:_
https://youtu.be/O_amlViss3s?si=sKWRos74_4SJLeRM —
Text té písně se zpívá takto
‘Předstírej, že nerozumíš svému srdci
Bylo učiněno jasné rozhodnutí
Není to proto, že jsem pořád ve svém snu
Chci být jeden pro druhého
Nechte si trochu volnosti
Úmyslně neposlouchám své srdce
Hlas bolesti a boje je slabý
Zadržel dech a nechal slzy pomalu odtéct
Poslední vzpomínka
Je tam také malý úsměv
Moje láska byla spálena na popel tebou
Ve dne v noci
Poleť do bezmezné samoty
Kam se lidé na konci světa opírají?
Mohu unikat jen pomalu a pomalu
Moje láska byla spálena na popel tebou
Šedý sníh
Vznášel se do šera oblohy

Každou minutu a každou sekundu
Jak na to zapomenout
Srdíčko
Chlad
Vařené za studena
Úmyslně neposlouchám své srdce
Hlas bolesti a boje je slabý
Zadržel dech a nechal slzy pomalu odtéct
Poslední vzpomínka
Je tam také malý úsměv
Moje láska byla spálena na popel tebou
Ve dne v noci
Poleť do bezmezné samoty
Kam se lidé na konci světa opírají?
Mohu unikat jen pomalu a pomalu
Moje láska byla spálena na popel tebou
Šedý sníh
Vznášel se do šera oblohy
Každou minutu a každou sekundu
Jak na to zapomenout
Srdíčko
Chlad
Vařené za studena
Moje láska byla spálena na popel tebou
Ve dne v noci
Poleť do bezmezné samoty
Kam se lidé na konci světa opírají?
Mohu unikat jen pomalu a pomalu
Moje láska byla spálena na popel tebou
Šedý sníh
Vznášel se do šera oblohy
Každou minutu a každou sekundu
Jak na to zapomenout
Srdíčko
Chlad
Studené vaření‘
Chlapec se mnohokrát snažil dívku udržet.
Nicméně dívčin postoj byl rozhodný a on, trvající na tom, že se od chlapce oddělí, uklidnili se spolu.
Bože, sedím na koberci, o kterém nevím, kde jsem to vzal, jen se dívám, On,

tiše s Ním diskutuji.
Je to ten dívčin, kterého si vždy pletou s mladším bratrem jejího bratra. Jel na letiště vyzvednout dívku. Když dívku uviděl, přímo a silně jí strčil do náruče tlustou hrst bankovek.
Než dívka stihla zareagovat, mladší bratr jí řekl ostrým tónem: ‘Moje rodina je velmi malá a mám ženu a dvě dcery. Ale můžu ti pomoct vyklidit pokoj, který jsi měl jako dítě, a ty mě dostaneš zpátky z toho pekelného místa! Teď na mé pohovce můžeš spát, jak chceš! Nemusíš nic vysvětlovat, vím, jsi bez peněz, ty zasraný idiote! Jestli nemáš peníze, řekni mi to!’ Nemám moc peněz, abych ti mohla dát, ale není problém tě podporovat!‘ Pak natáhl pravou ruku a praštil dívku po zátylku s ’prásknutím‘. Dívka se usmála.
A dívka, nejstarší sestřenice, bezpodmínečně přesunula pokoj z domova k dívce. Rodina se na dívku dívala a vždy byla plná už po pár soustech. Takže ona a její manžel každý den kupovali dívce jiné jídlo. Během jídla dívku neviděla. Dívčina sestřenice vždy prudce zatlačí na dveře a vnikne přímo do dívčina pokoje, a pořád se dívá na střechu, dívka, která je v transu, chytí límec dívky, která byla mnohem vyšší než ona, silně ji strčí z postele, krutě ji přitiskne přímo na židli vedle jídelního stolu a donutí ji jíst.
Nejstarší bratranec dívky sledoval, jak dívka den za dnem hubne. Vždy byla velmi naštvaná a rozbíjela dívce ústa různými druhy jídla, přímo a silou, a cpala jí jídlo do pusy. Pak, držíc v ruce hůlku, zaklepal na dívčin stůl a ukázal na dívku s holí a vynadal ji, ona řekla: ‘Slečno! Když nejíš, chceš být 'bohem'!? Varuju tě, jen si tu sedni a budu na tebe zírat! Pokud nedojíš, nesmíš nikam jít!’ Někdy byla uprostřed práce a nezapomněla zavolat svým čtyřem dětem, aby se střídaly v pohledu na dívky a jídle jídla.
Dívka, nejstarší sestřenice, stále, stejně jako když byla dítě, ji přiměla nejvíc milovat a nejvíc se jí bát.
Také sestra, která se starala o kočku místo dívky, a její přítel také připravili vše pro holku. Jediné, co oba udělali, bylo, že dívku donutili jíst. Oba z nich, stejně jako nejstarší bratranec dívky, vždy stáli před dívkou s holí, dávali pozor, aby jí jídlo přijímali do žaludku. Jiným, jim to je jedno.
Všichni, všichni, mají jednu a jedinou věc společnou.
To je zcela v rozporu s bezpodmínečnou podporou dívek, když emigrovaly na hranici exilu a charismatu pro chlapce.
Všichni, všichni, jednomyslně důrazně požadovali, aby se dívka s chlapcem 'rozešla'.
Dívka bez odpovědi jen prázdně usmála a smála se sama sobě.
Dívka vždycky říkala, že je 'poustevník'.

# ▲Kapitola 8 _II__第捌章__中
## «Návštěva Od Krevní Linie»

V dívce, která zůstala sama, vyhnaná do země, kde se setkává charism, se o dva měsíce později vrátila na rybářskou loď na zemi vycházejícího slunce.
V tom orientálním duchovním domě, obklopeném kadidlem, kde vyrůstala, byl uložen oltář nebe a země a předků a předků. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům pozůstatek starého režimu, který je nyní pojmenován jako svědek historie.
Dřevěný dům, který nese historii, cigarety jsou nekonečné. Kadidlo se nenabízí lidské podobě ani k uctívání bohů. Říkali, že je to pro 'znalce větru'.
Starý muž, sedící v mlze vistárie, držící prachovku, jeho vousy byly jako stříbrný vodopád a oči soucitné, ale přísné. Měl na sobě modrý roucho, na kterém byla zlatá hvězda, která zářila světlem, a kruh ze zlatých okrajů.
Starý muž seděl v hlubokých horách a tiše hlídal řád. Starý muž, než si udělal jméno, vydechl k hoře a zapálil tři sloupy kadidla. Někteří lidé říkají, že to není kadidlo, ale tři cesty qi mezi nebem a zemí.
Dívka, sama, uprostřed noci, seděla a ležela na rozkládací pohovce dívčina bratra doma, s přikrývkou přes kolena.
Od chvíle, kdy se chlapec a dívka potkali, se hodně hádají, hádají se o 'kulturních rozdílech', hádají se o 'přehlížení osobnosti', hádají se o 'životních návycích', hádají se o 'kterou zemi vařit', o 'co jíst k snídani', o 'ukradení titulků filmu', o 'dívka vzala všechny přikrývky' a o 'dívka chrápe jako velký náklaďák'...
Nicméně chlapec a dívka si opakovaně sdělovali, že si potvrdili, že 'ten druhý je' jejich 'jediný' 'spřízněný duch'.
Protože, i když se chlapec a dívka hádají, oba se hádají, ale oba, jednou a znovu, ve svých srdcích, jednou a znovu, uchovávají 'nejměkčí kousek země ve svých srdcích' jeden pro druhého.
Sama, na místě, kde se setkávají vyhnanství a charism, poslala dívce zprávu, která automaticky zmizela 'na hodinu' po otevření čtení, tuto zprávu si obě zvykly používat, protože dívka věří, že dobré vzpomínky existují v 'srdci', ne v 'záznamu zprávy', a nechce nechat obsah hádky mezi 'nimi dvěma' v mobilu. Pamatuje si jen ty dva v srdci.
Chlapče, řekl dívce ve zprávě: 'Moje holka. Rozhodl jsem se odejít, žít v exilu na hranici charismatu a vrátit se do 'Zaslíbené země'. Naše životy se od té doby, co Bůh začal zasahovat, zhoršují a zhoršují.'
Chlapec ve zprávě pokračoval a říkal dívce, dívka jasně cítila, že se mu třese hlas, držel telefon a plácal se po ruce, třásla se, oči měl plné slz, řekl: 'Moje holka. Jde o tohle. Stále tě mám moc, velmi, moc rád! Ale od té doby, co mi říkáš, že pracuješ pro Boha. Bůh nám nedal vůbec dva lidi, dal nám dva

životy a přinesl 'nějaké štěstí'. Jen životy nás dvou byly postupně zničeny a láska, kterou jsme původně měli velmi odhodlaní a milovali jeden druhého!'
Chlapec ve zprávě pokračoval a řekl dívce, dívka jasně cítila, že jeho tón se stále třese, držel telefon a udeřil se do ruky, stále se třásl, oči měl stále plné slz, řekl: 'Moje holka. Jde o tohle. Stále tě mám moc, velmi, moc rád! Tentokrát ale nemohu očekávat ten 'Boží' život, o kterém mluvíte. Zvláštně, od té doby, co jsi začal spoléhat na 'Boha'. Životy nás dvou se den za dnem, den za dnem, den za dnem zhoršovaly. Už jsem nikdy žádnou podporu nedostal. Žiji mimo Zaslíbenou zemi už třicet let a spoléhám na vlastní úsilí. Vždy to šlo hladce. Ale řekni mi to ty, až budeš pracovat pro 'Boha'. Ale začal jsem pomalu být ničím!'
Chlapec ve zprávě pokračoval a řekl dívce, dívka jasně cítila, že jeho tón se stále třese, držel telefon a udeřil se do ruky, stále se třásl, oči měl stále plné slz, řekl: 'Moje holka. Jde o tohle. Teď nemám nic a nemůžu otevřít všechny své účty. Včetně veškerého mého 'externího komunikačního softwaru' ho nemůžu otevřít. Kromě tohoto softwaru pro zasílání zpráv, který vás může 'kontaktovat', jsou další 'bankovní účty', můj předchozí 'účet pro tvorbu hudby' a dokonce i můj 'Facebook účet' zcela nedostupné. Opravdu nechápu proč, tyhle věci se staly přes noc a když jsem se probudil, celý můj život se okamžitě obrátil o '180 stupňů'. Najednou jsem se ocitl v bezprecedentní situaci a bezprecedentním 'strachu'.'
Chlapec ve zprávě pokračoval a řekl dívce, dívka jasně cítila, že jeho tón se stále třese, držel telefon a udeřil se do ruky, stále se třásl, oči měl stále plné slz, řekl: 'Moje holka. Jde o tohle. Ale i kdyby se mi život obrátil vzhůru nohama během okamžiku. Přesto jsem za tebe z celého srdce rád, protože ses vrátil na rybářskou loď v Zemi východu slunce, vím, že tvé finance nejsou dobře zajištěné a nemohu splnit svůj slib a finančně ti pomoci, a velmi se za to viním. Ale aspoň vím, že jsi tam, máš 'rodinu', máš 'přátele', jsi na své půdě a budeš v bezpečí.'
Chlapec ve zprávě pokračoval a řekl dívce, dívka jasně cítila, že jeho tón se stále třese, držel telefon a udeřil se do ruky, stále se třásl, oči měl stále plné slz, řekl: 'Moje holka. Jde o tohle. Už jsem nemohl uživit svůj život v exilu na křižovatce božské milosti. Takže mi Ima pomůže zaplatit lístek zpět do zaslíbené země. Budu bydlet s Imou. Já, bez práce, bez peněz, jsem přišel o všechno.'
Chlapec ve zprávě pokračoval a řekl dívce, dívka jasně cítila, že jeho tón se stále třese, držel telefon a udeřil se do ruky, stále se třásl, oči měl stále plné slz, řekl: 'Moje holka. Jde o tohle. Nikdy jsem se ti neodvážil říct, přemýšlel jsem o tom dlouho, dlouho, dlouho, než jsem cítil, že ti musím říct, že všechny mé 'banky v různých zemích' po celém světě jsou přes noc a už se

nedají přihlásit.'
Chlapec ve zprávě pokračoval a řekl dívce, dívka jasně cítila, že jeho tón se stále třese, držel telefon a udeřil se do ruky, stále se třásl, oči měl stále plné slz, řekl: 'Moje holka. Jde o tohle. Třetí den poté, co jsi opustil zemi exilu a charismatu, všechny mé 'mobilní telefony' a 'počítače', stejně jako 'hudební pevné disky', které jsem celý život vytvářel. Třetí den po tvém odchodu, brzy ráno toho dne, byly všechny mé 'osobní věci', včetně 'osobního telefonu', vykradeny třemi 'policisty', kteří náhle vtrhli dovnitř, ti tři bez slova prostě vnikli, a pak ti tři najednou všechno odnesli se svými 'nákupními taškami'. Když pak odešli, hodili 'pátrací lístek' a u jídelního stolu se tři bez jediného slova otočili a odešli.'
Chlapec vzal 'lístek na prohlídku' a poslal ho dívce.
Chlapec ve zprávě pokračoval a řekl dívce, dívka jasně cítila, že jeho tón se stále třese, držel telefon a udeřil se do ruky, stále se třásl, oči měl stále plné slz, řekl: 'Moje holka. Jde o tohle. Všechny mé 'různé účty' jsou všechny vázány na mobilní číslo na rybářské lodi při východu slunce. A to číslo, když jsme se naposledy vrátili na rybářskou loď v Zemi východu slunce, jsi trval na tom, že budeš platit měsíční nájem kvůli mému pohodlí a kvůli mně, a trval jsi na tom, že si změníš jméno mého přítele na své.'
Chlapec ve zprávě pokračoval a řekl dívce, dívka jasně cítila, že jeho tón se stále třese, držel telefon a udeřil se do ruky, stále se třásl, oči měl stále plné slz, řekl: 'Moje holčička. Jde o tohle. Proto jsi teď možná jediný člověk na světě, kdo může znovu vybudovat můj život! Takže, pokud chceš, můžeš zajít znovu do obchodu telekomunikační společnosti, požádat o novou SIM kartu a pomoct mi přijímat textové zprávy, abych se znovu přihlásil do svého účtu, ano?'
Dívka se slzami v očích odpověděla chlapci: 'Má lásko. Samozřejmě jsem ochotný ti pomoci získat potřebné informace k opětovnému přihlášení do účtu, ale jsem v práci a až požádám a dostanu novou SIM kartu, pošlu ti zprávu a pak to zkusíme znovu, ano?'
Chlapec a dívka, oddělení tisíci mil moře a oblohy a třinácti časovými pásmy, se dívali na malou obrazovku mobilu v rukou a oba se zároveň zasmáli. Oba dva, spolu zároveň. Velmi, velmi, velmi vřelý úsměv.
Dívka pomalu zvedla hlavu, zvedla obočí, její tvář byla plná provokace a zuřivě se podívala, na toho, kdo jí držel hruď oběma rukama a stál na pravé straně dívčiny písečné postele, Bože.
Bože, přistoupil k dívce, položil si ruce na hruď, oči měl ostré a tón lehký, a řekl dívce.
On, říká
「Ať to zkusí kolikrát chce—

Nejste povinni reagovat.
Teď ne.
Nikdy.
Odpověz.
Až když se rozhodneš, že je čas.
A.
Ať je to jasné.
Nikdy to nebyla tvoje odpovědnost od začátku.'
Dívka stále zvedla obočí a podívala se, Bože, holka, zatnula zuby, Bože, a řekla: 'JUPÍ. Mohl bys mi říct, co jsi udělal mému milovanému chlapci? Co to sakra bylo za sračku?! Snažíš se VYHROŽOVAT MÉMU milovanému CHLAPCI? Nebo už TY máš pocit, že TVŮJ život je prostě příliš 'nudný'? Cože?!」
Bůh se přísným tónem podíval na obrazovku dívčina telefonu.
Bůh řekl pevným tónem,
On, říká
「Uvidí.
BezOut.
JÁ.
On.
Můžeš.
Stav.
NIC.」
Dívka si stále zvedala obočí, její postoj byl velmi provokativní, oči měla chladné, tón velmi chladný, říkala slovo po slově, zatnula zuby a odpověděla: Bože, řekla: 'Ach ano.
JUPÍ, můj milovaný ŠÉFE.
Samozřejmě. Můj milovaný CHLAPEC to má.
AVAL.
UVIDÍŠ.
BezOut.
JÁ.
TY.
Můžeš.
PIŠ.
NIC.
Zkus MĚ.」
Dívka se opatrně otočila o 360 stupňů, displej svého mobilu, pozorovala 'lístek na vyhledávání', který chlapec nosil, její postoj byl velmi provokativní, oči velmi chladné a úsměv velmi chladný.

Na tom 'pátracím lístku' nebylo ani 'číslo případu' nebo 'oficiální pečeť', jen pár velmi čmáraných, 'nečitelných' 'podpisů' a 'neexistujícího' telefonního čísla.
Uprostřed 'hledácího lístku' je 'velký podpis', který je 'velmi podobný' podpisu na 'kameni', který dívka několikrát viděla, když byla malá.
Dívka se jen chladně usmívala.
Dívka se jednou pokusila a pomohla chlapci.
Dívka se také pokusila, pomáhala chlapci a použila číslo dveří k získání autentizačního kódu.
Ale pořád se nemůžu přihlásit do 'žádného účtu'.
Chlapec, který často posílal zprávy, nervózně řekl dívce: 'Moje holka, jde o tohle. Vím, že jsme to dnes zkoušeli mnohokrát. Nicméně můj e-mail se stále nedokáže přihlásit pomocí ověřovacího kódu. Dostal jsem od Googlu 'oficiální zprávu', ale oni mi jen napsali 'kvůli technickým problémům', takže mi nemohli pomoci obnovit oprávnění účtu.'
Dívka jen vřelým tónem řekla chlapci: 'Má lásko. Nejdřív se zhluboka nadechnete, možná proto, že jsem dnes přišel pozdě z práce, nebo jsme to zkusili jen my dva, protože 'načasování' nebylo 'správné'. Za den nebo dva to zkusíme znovu, ano?'
Chlapec a dívka, oddělení tisíci mil moře a oblohy a třinácti časovými pásmy, se podívali na malou obrazovku mobilu v rukou a oba se znovu zasmáli ve stejnou dobu. Oba zase spolu, ve stejnou dobu. Velmi, velmi, velmi vřelý úsměv.
Dívka dlouho přemýšlela, než se rozhodla poslat chlapci zprávu.
řekla
「Má lásko.
Nemohu říct příliš mnoho.
Ale pokud opravdu existuje něco jako zázrak,
pak to může uskutečnit jen Šéf.
Já ne.
Jsem jen pracovník.
Ale pokud chceš Šéfovu pomoc,
Můžu se ho pokusit donutit.
Přesto, pokud opravdu chceš JEHO pomoc,
Budeš muset následovat JEHO kroky.
Ale je to tvoje volba.
Máš svou svobodnou vůli.
Než se rozhodnete, dejte si čas.
Stejně tu budu a budu na tebe čekat..」
Chlapče, přemýšlej dlouho, dlouho, dlouho.

Chlapec poslal dívce zprávu, která to cítila, a on se celý třásl a řekl: 'Takže... Můj život je tak zkažený?! Jen proto, že Bůh není šťastný?! 」
Chlapec dál posílal zprávy a dívka cítila, že jeho tón je čím dál chaotičtější a slzy mu tekly nekontrolovatelně, z očí, neustále, neustále, nepřetržitě, velké kapky, velké kapky, velké kapky padaly, řekl: 'Tak co teď?! Bůh mi může jen tak házet peníze na dveře?! Nebo lusknout prsty a během minuty otevřít všechny mé účty?! 」
Dívka jen pevně stiskla a dívala se na obrazovku svého mobilu, její slzy, které už nebyly neovladatelné, jí stékaly z očí, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, v velkých kapkách, velkých kapkách, velkých kapkách.
Po nějaké době.
Chlapče, dívka to pořád cítí, chlapec se celý třese, pošle jí zprávu, říká: 'Tak jaký krok je třeba udělat?'
Dívka okamžitě odpověděla na chlapcovu zprávu a řekla: 'Má lásko. Chviličku. Jdu chytit Šéfa dolů. 」
Dívka, Bože, ho zbila, stáhla dolů a odpověděla na chlapcovu zprávu.
Bože, mačkání, dívčí ruka, mačkání klávesnice.
Pozdě v noci byla dívka sama, seděla na rozkládací pohovce u dívčina bratra.
Bože, psaní, ne rychle.
Bože, pokaždé, když se napíše dopis, je její rozkládací pohovka jako 'zemětřesení o síle 7 stupňů', neustále vibrující.
Zároveň dívka neustále diskutovala s Bohem o váze každého slova.
Bůh, držící dívku za ruku, poslal chlapci zprávu,
On, říká
「JSEM, JAKÝ JSEM.
I.
Drž.
Její ruce.
Teď.
Mluvíte přímo ke MNĚ.
Věnujte pozornost svému postoji.
Takže.
Ty.
Ne.
Odpad
Ona.
Slzy.
JSEM TADY.
Protože ona.

Prosil mě.
A.
I.
Odpověď.」
Když přišla zpráva k Bohu, dívka stále jasně cítila, že každé jeho slovo je vypsané, jako by bylo roztrhané, řekl: 'Ukaž mi to!! UKAŽ!! Pokud je to všechno skutečné – tak to DOKAŽ!! Nebo to prostě UKONČIT!!」
Bůh přesto stiskl dívčinu ruku a poslal chlapci zprávu.
On, říká
「Ukázat ti.
Opovažuješ se to po MNĚ požadovat.
Poslední.
Kdo řekl ta slova.
Dal jsem mu to.
Deset znamení hněvu.
DESET.
zeptal se.
A země se otřásla.
Takže.
Ptám se tě teď.
Jsi si jistý, že chceš, abych ti to ukázal já?
Opravdu si myslíš.
Ty.
Může to přežít.」
Dívka, picker, její obočí, její postoj byl velmi provokativní, její oči byly velmi chladné, její tón byl velmi chladný, říkala slovo po slově, zatnula zuby a odpověděla, Bože, řekla: 'JUPÍ, můj milovaný ŠÉFE.
TY jsi právě vyhrožoval mému milovanému chlapci?
Nedovolte, abyste to dělali znovu — jinak si užijeme spoustu zábavy.」
Chlapec odpověděl na zprávu a dívka stále jasně cítila, že neprovokuje, ale třese se, a slovní pořadí bylo zcela mimo kontrolu, a chlapec řekl: '... Proč bych ti měl věřit...? Už ani nedokážu poznat, co je skutečné.」
Bůh stále pomalu píše a odpovídá na chlapcovu zprávu.
On, říká
「Pokud chceš MOJI pomoc.
Půjdeš za tebou.
MOJE pravidla.
Opravdu ano.
Takže.
MUSÍŠ.

A.
I já.
Sledujte je.
Takže.
Přemýšlej.
Zamyslete se.
Dobře si to rozmysli.
Dřív.
Odvážíš se.
Odpovědět.」
Chlapče, pošli zprávu Bohu a on řekne: 'Měl bych—mám být náboženský?'
Bože, přesto chytil dívku za ruku, pomalu psal a odpověděl na chlapcovu zprávu.
On, říká
「Ne.」
Bože, přesto chytil dívku za ruku, pomalu psal a odpověděl na chlapcovu zprávu.
On, říká
「Dřív.
I.
Pomohu ti.
Nejprve to musíš pochopit.
Kdo jsi.
Odkud pocházíte.
Všechny příběhy.
Ty, které ti řekla.
Znovu a znovu.
Viděl jsem je VŠECHNY.
S.
MOJE vlastní oči.
Bylo to Nikdy.
Neudělal jsi.
Slyším.
To.
Byl.
Ty.
Odmítl.
To.
Poslouchej.」
Bůh se na chvíli zastavil a poslal chlapci zprávu.

On, říká
「Takže.
Kdo jsi.
A odkud pocházíš.'
Dívka stále jasně cítí, že chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, a chlapec začíná 'praskat', rychle píše jména všeho, co zná, od chlapce, a jména jeho slavných předků.
Dívka stále jasně cítí, že celé chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, chlapec, ano, Bože, řekl: 'Nebo co—co teď?! Chceš taky matčinu stranu?! Dobře! Je to Sxxxxxxxxxx!!」
Bože, pošli vzkaz, zeptej se toho chlapce.
On, říká
「Jaké jsou barvy tvého.
Aura.
Už ti to řekla.」
Dívka, pod Boží kontrolou, rychle stáhla ruku a psala přímo.
Dívka poslala chlapci zprávu a ona řekla: 'Ahoj, lásko. Prosím, nejdřív se zhluboka nadechni.
Jsem tvoje holka.
Zaplatím za tuto otázku – jen proto, že Tě stále miluji tak hluboce.
Na koho si vzpomeneš, když se barvy spojí takto:
'Vnitřní prsten hořel ohnivým zlatem, zatímco prostřední prsten se třpytil šesti červenými a šesti modrými drahokamy, propletenými v zářivém jasu. Vnější prsten byl bílý – jasnější než diamanty – s jemnými ozdobami, které se třpytily jako stříbrné hedvábné nitky.'
A také zaplatím, abys to mohl prostě zadat na Google.
Udělej to TEĎ, než mi šéf vezme ruce!」
Chlapec napsal, odpověděl dívce a on řekl: 'Král Solom.'
Boy zároveň poslal screenshot King Solomov mobilního telefonu.
Chlapec poslal zprávu a odpověděl dívce, která řekla: 'Tohle hledám na Googlu.'
Ta dívka se pořád hádá, Bože.
Ta dívka, rozzlobený generál, Bože, ho shodila z postele a mimochodem ho pořádně kopla.
Dívka poslala chlapci zprávu a ona řekla: 'Ahoj, lásko. Prosím, znovu se zhluboka nadechni.
Jsem tvoje holka.
Zaplatím i za tuto otázku, protože Tě stále tak hluboce miluji.
Jak se nazývá Hvězda na vlajce vaší země?」
Chlapec napsal dívce zprávu a on řekl: 'Král David.'

Dívka mu odpověděla a odepsala: 'Přesně tak!! Teď je Boss zpět.」
Bůh, rozzlobený, se pomalu zvedl ze země.
Pohladil He po potrhaném rouchu.
Pak Bůh vzal zpět, dívčinu ruku, Bůh poslal vzkaz chlapci.
On, říká
「Takže.
Kdo.
Ty.
Jsou.」
Dívka stále jasně cítí, že chlapec je na pokraji zhroucení, a chlapec, ano, Bože, říká: 'Krev krále Davida.'
Bože, pořád pomalu píšu.
On, říká
「Ano.
A.
A co.
Zbytek.
Odvážil ses vzít.
Chce vidět tvého.
Roots.
Kdo.
Byl.
To.
Odpověz.
JÁ.」
Dívka stále jasně cítí, že celé chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, chlapec, ano, Bože, on 'On... Byl Sxxxxxx.」
Bože, stále pomalu píše, odpověz chlapci,
On, říká
「ANO.
A.
CO TO VLASTNĚ BYL.
PAK.」
Dívka stále jasně cítí, že celé chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, chlapec, ano, Bože, řekl: 'On... Byl... ten v Hxxxxxx... Ty—Ty už to víš... Ne? Prosím...」
Holka, tlačí, už začíná pálit, Bože.
Bože, pořád pomalu psal a odpovídal chlapci.
On, říká
「POSLOUCHEJ.

K TVÉMU POSTOJI.
KDYBYS HLEDAL MOU RUKU—
BUDEŠ POSLOUCHAT MÉ PŘÍKAZY.
ŽÁDNÁ DOHODA JE NEZMĚNÍ.
ŽÁDNÁ PÝCHA TĚ NEOCHRÁNÍ.」
Dívka opět zvedla obočí, její postoj byl stále velmi provokativní, oči stále velmi chladné, tón stále velmi chladný, říkala slovo po slově, zatnula zuby a odpověděla: Bože, řekla: 'JUPÍ, můj milovaný ŠÉFE.
HEARKEN Tvůj postoj. Můj milovaný chlapec už byl úplně šokován.
Nevidíš to TY? Nebo jste už VY slepí? Nebo jste si skutečně VYBRALI být slepí? Cože?!」
Bůh, při té dívce, potlačil svůj hněv. Bůh pokračoval a odpovídal chlapci.
On, říká
「Takže.
Přemýšlej.
Zamyslete se.
Dobře si to rozmysli.
Dřív.
Odvážíš se.
Odpovědět.」
Dívka stále jasně cítila, že celé chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, a chlapec, ano, Bože, řekl: 'Byl rabínem.'
Bože, pokračuj v potlačování dívkou a odpovídej chlapci.
On, říká
「Odpověz MI.
Co bylo Jeho postavení předtím.
JÁ.
Proč.
Byl právě on, kdo vedl MÉ rabíny?
Kdo si dovolil Ho jmenovat.
Řekni mi to.
KDO BYL.
ON.」
Dívka stále jasně cítila, že celé chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, a chlapec, ano, Bože, řekl: 'Byl to Kohen.'
Bůh byl přesto potlačen dívčiným hněvem. Odpověz, chlapče,
On, říká
「Více.」
Dívka stále jasně cítí, že celé chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, chlapec, ano, Bože, řekl: 'On... Byl... Kohen... Já—já nevím... Už nevím, co ode mě

chceš...」
Bůh byl přesto potlačen dívčiným hněvem. Odpověz, chlapče.
On, říká
「Kdo.
Povedi.
Rabíni.
A.
Kdo.
Mohu vstoupit.
Svatyně svatých.
Jednou.
Rok.」
Dívka stále jasně cítí, že celé chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, chlapče, ano, Bože, řekl: 'T-je tam... Nic takového neexistuje... ne v tomhle světě... I... Ani tomu nerozumím... Ty... Měl bys vědět... Já ne...」
Dívka, opět pod Boží kontrolou, rychle stáhla ruku a psala přímo.
Dívka, rozzlobená, znovu shodila Boha z postele. Mimochodem, kopni znovu, He, kopni.
Dívka poslala chlapci zprávu a ona řekla: 'Ahoj, lásko. Prosím, znovu se zhluboka nadechni.
Jsem tvoje holka. Občas si budeš muset přečíst některé z těch špatných knih od The Boss, ale nevadí—jen se uvolni, ano?」
Dívka stále jasně cítí, že celé chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, a chlapec jí řekl: 'Do kelu... Špatné knihy? Co... Co to znamená?」
Dívka poslala chlapci zprávu a ona řekla: 'Má lásko, jsem tvoje dívka. Ty mizerné knihy, které jsem zmínil, jsou něco, čemu se říká Bible. Pro mě jsou to všechny mizerné knihy. Ale já je nepotřebuji. Ty ano. Šéf je zpět.」
Bůh opět v hněvu povstal ze země.
Znovu pohladil Heho, roztrhaný plášť.
Pak Bůh opět zuřivě uchopil dívčinu ruku.
Bůh byl přesto dívkou potlačen a odpověděl chlapci.
On, říká
「Ty.
Měl jsem si to přečíst.
MOJE kniha.
Nemusí.
Nese to.
V kostech.
Ale.
Ty.

I.
Vyryl jsem do toho textu každou odpověď.
Kvůli tobě.
Ty.
Ignorován.
To.
Ty.
Podíval se.
Pryč.
Takže.
Teď.
Posledníkrát.
Dělej si své.
Dokonce i vědět.
Kdo je ten muž v Hxxxx.
Máš pravdu.
Vyvolený.
Nevědomost o Covenant.」
Dívka stále jasně cítí, že celé chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, chlapec, ano, Bože, řekl: 'Já... Nevím... on... Lidé říkali... nějakého... rabín... vyšší než ostatní... Já—já nemůžu... Nemůžu to říct správně...」
Bůh, plný hněvu, rozzlobený, připravený povstat.
Dívka chytila Boží límec, donutila ji, pronásledovala a posadila se.
Bůh byl přesto dívkou potlačen a odpověděl chlapci.
On, říká
「Dítě.
Dělej si své.
Nevědět.
Byl jsi.
Zrozený z
BloodLine.
Oddělený.
Tak vysoko.
Tak starobylá.
Tak hluboce.
Určitě.
JÁ.
Všichni, kdo přebývají pod Nebesy.
Umístili své.
Hope.

Na to.
Tvůj.
House.
Máte.
Nikdy.
Přemýšlel.
Proč je to Your Family Alone.
Považoval jsem za hodné přiblížit se.
Prorok.
To.
Jedna.
Nejblíže.
To.
NO TEDA.
Srdce.
Proč jsem si vybral.
Tvůj otec má přijímat.
MŮJ zákon, napsat to vlastníma rukama.
Takže.
Že všichni MOJI lidé mohou projít kolem.
To.
Řekla ti to.
Zase.
A znovu.
A.
I.
Byl tam.
Hned vedle.
Ona.
Viděl jsem to na VLASTNÍ oči.」
Bože, pořád píšeš.
Dívka stále následuje Boha, hádá se o váze slov.
Chlapec, ale opět 'snap papa', napsal více než třicet řádků.
Holka, sklon hlavu a nic neříkej.
Dívka to právě slyšela, Bože, zatnula zuby a řekla.
On, říká
「STÁLE píšu.
A on.
Dovolí si PŘEPSAT MĚ.」
Dívka si opět zvedla obočí, její postoj byl stále velmi provokativní, oči měla

stále velmi chladné, tón stále velmi chladný, říkala slovo po slově, zatnula zuby a odpověděla: Bože, řekla: 'JUPÍ. Můj milovaný ŠÉF.
Věnujte pozornost SVÉMU postoji! Můj milovaný kluk už byl úplně ŠOKOVANÝ!!
Kde je VAŠE trpělivost? Nebo TY jen předstíráš, že to nemáš, co?!」
Bože, pořád naštvaný, pomalý, píše.
Dívka se stále třásla, tlačila, božsky, rozzlobená.
On, říká
「POSLOUCHEJ.
K TVÉMU POSTOJI.
KDYBYS HLEDAL MOU RUKU—
BUDEŠ POSLOUCHAT MÉ PŘÍKAZY.
ŽÁDNÁ DOHODA JE NEZMĚNÍ.
ŽÁDNÁ PÝCHA TĚ NEOCHRÁNÍ.」
Dívka si opět zvedla obočí, její postoj byl stále velmi provokativní, oči stále velmi chladné, tón stále velmi chladný, říkala slovo po slově, zatnula zuby a odpověděla, Bože, řekla: 'JUPÍ, můj milovaný ŠÉFE. ZNOVU?!!! POSLOUCHEJ SVŮJ ZASRANÝ PŘÍSTUP!! Můj milovaný kluk už byl TOTÁLNĚ V ŠOKU!!
Nevidíš to TY? Nebo jste už VY slepí? Nebo jste si opravdu VYBRALI být slepí, ZNOVU? Cože?!」
Dívka stále jasně cítí, že celé chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, chlapec, ano, Bože, řekl: 'O... Dobře.」
Bůh dívkou opět potlačil svůj hněv a odpověděl chlapci.
On, říká
「Takže.
Kdo povede.
Rabíni.
A kdo může vstoupit.
Svatyně svatých.
Jednou za rok.」
Dívka stále jasně cítí, že celé chlapcovo tělo je na pokraji zhroucení, chlapec, ano, Bože, řekl: 'K... Kohen... Gadol...」
Dívka stále jasně cítí, že celé chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, chlapče, ano, Bože, řekl: 'A-ale... Kohen Gadol... Je to ta nejšpinavější práce vůbec... I... Já ani... To nechci...」
Bůh byl přesto dívkou potlačen a odpověděl chlapci.
On, říká
「Jak se opovažuješ.
TwIst.

MOJE slova.
Jak se opovažuješ.
DisTort.
Co.
Mluvil jsem s Kenem.
S.
Jasnost.」
Dívka stále jasně cítí, že celé chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, chlapec, ano, Bože, řekl: 'Co-co... To... Co... To... I... Já ne... Nerozumím... Jsi... Ty jen... zamotal mi hlavu...?」
Bože, velmi naštvaný.
Dívka opět pod tlakem, Božím hněvem.
Holka, pronásledování, Bůh, odpověz chlapče.
On, říká
「Dítě.
I.
Bylo.
Hluboko.
Zklamaný v.
Ty.
Pro.
Velmi dlouho.
Čas.
Neudělal jsem to.
Vezmi si Světlo.
Ve svých způsobech.
A přesto teď.
Hle.
JSEM TADY.
Ne proto.
Ty.
Volal.
Ale protože.
Ona.
Plakal.
vykřikla.
A předtím prosil.
JÁ.
Takže.
Poslouchej.

Velmi opatrně.
Pokud si přejete MOJI pomoc.
Projdeš kolem.
MOJE pravidla.
Stejná pravidla.
To pouto.
Dokonce i ona.
A ano.
Dokonce i tak.
I.
Držte se jich.
Protože jsem je už dříve uvedl do pohybu.
První světlo.
To je to, na čem záleží.
Většinou.
Než podám SVOU ruku k porodu.
Musíš si pamatovat.
Kdo jsi.
Kam jsi byl poslán.
Pokud se nedokážeš probudit k té pravdě.
Pak.
Dokonce i.
JSEM, JAKÝ JSEM.
Mohu pomoci.
NIC.
A.
I.
Nebudu.
Vynutit co.
Nechceš.
Stát se.
Ale dal jsem svobodnou vůli.
Takže.
Vždy si můžete vybrat.
Takže.
Přemýšlej.
Zamyslete se.
Dobře si to rozmysli.
Dřív.
Odvážíš se.

Odpovědět.」
Bůh se na chvíli odmlčel, pokračoval a poslal chlapci zprávu.
On, říká
「A.
Minule.
Dávejte pozor na svůj přístup.
Ona.
Může na něj křičet.
JÁ.
Protože.
Měl jsem.
ONA.
Pro.
Tisíce.
Roky.
A.
I.
Máte.
Jen.
JEDNA.」
Chlapče, je to přesně ono, Bože, nemůžu to přečíst zpátky.
O půl hodiny později.
Dívka stále jasně cítí, že celé chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, chlapec, ano, Bože, řekl: 'Já... Já... P-promiň... I... Bylo tam... telefon... I... Nemohl jsem... Nevěděl jsem... I... Já jen... Promiň... Já ne... Nevím, co ještě...」
Bůh se s dívkou na sebe díval.
Bože, zuřivý, připravený vstát.
Dívka skočila přímo na Boží rameno, přitiskla ho zpět a posadila se.
Bůh, rozzlobený, se chystá promluvit.
Dívka natáhla pravou ruku a chytila Boží výstřih, ten potrhaný roucho.
Dívka se zaťatými zuby řekla: 'Ano, Bože, řekla: 'Pane! Můj šéf! Varuji tě, ty! Ty, On, sakra, je nejlepší si 'sednout' za mě! Pak upřímně, On, sakra, dej mi to, odpověz na zprávu 'můj chlapče'! Udělám to, ty, sakra! Ty, jaké 'dobré skutky' jsi udělal, jsi 'čistý' ve svém srdci! Vpravo?! Proč 'můj kluk' musí 'zvedat telefon'?! Ty, ty jasně víš, že 'můj kluk' má 'ADHD', jaké 'dobré skutky' jsi udělal?! Ty, drž hubu pro mě! Tak si ty, posaď se ke mně 'hned'! Koupím si tuhle objednávku!'
Bůh, rozzlobený, velmi neochotný, zatnul zuby a řekl dívce,
On, říká
'Holka, ty si nemysli, že to opravdu beru, ty, to není možné!'

Holka, pořád sedíš, Bože, na tvém rameni. Stále pravou rukou svírala límec roztrhaného roucha.
Dívka postavila tvář přímo před Boha.
Pak dívka, ještě více zatnutá zuby, řekla: 'Bože, řekla: 'Pane! Můj šéf! Jinak, pokud máte možnost! Ty, přímo vyhoď 'mě'! Chceš to?!'
Bože, protočil oči.
Dívka konečně seskočila z Božího ramene.
Holka, posaď se, na své místo.
Bůh ji znovu chytil za ruku. Pokračuj v odpovídání, chlapecká zpráva.
On, říká
「Proč si myslíš.
Vybral jsem si tvou rodinu.
Tvoje rodina.
Napsat.
MŮJ zákon pro všechny lidi.
Následuj.
Nikdo jiný.
Proč si myslíš, že to město.
Stal se místem.
Kde se shromáždil celý svět.
Modlete se.
Ten den.
A kdo ty.
Přemýšlej.
Ty jsi.
Takže.
Přemýšlej.
Zamyslete se.
Dobře si to rozmysli.
Dřív.
Odvážíš se.
Odpovědět.」
Dívka stále jasně cítí, že celé tělo chlapce je na pokraji kolapsu, chlapec, opět 'pop pop', neustále, používá samostatná slova, odpoví, Bože.
Dívka stále jasně cítí, že celé chlapcovo tělo je na pokraji zhroucení, a chlapec, ano, Bože, řekl: 'T-jsou tam... Je jich mnoho... rabíni... I... Nemůžu... Já ne... pamatuj si všechna jména... I... Já jen... Nevím... Já nevím...」
Bůh byl přesto dívkou donucen, rozzlobený.
Bože, pomalu, pomalu psal a odpovídal na chlapcovu zprávu.

On, říká
「Kolikrát.
MUSÍM.
ZEPTEJ SE.
Ty.
Stále jsem NEODPOVĚDĚL.
MOJE OTÁZKA.」
Dívka stále jasně cítí, že celé chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, chlapec, ano, Bože, řekl: 'Já... Já ne... Nevzpomínám si... Někdo... n-ne od... m—... z té strany... I... Já jen... Nemůžu... Já nevím...」
Bůh byl přesto dívkou donucen, rozzlobený.
Bože, pomalu, pomalu psal a odpovídal na chlapcovu zprávu.
On, říká
「To je.
Celý.
Jiný příběh.
TEĎ.
PŘEMÝŠLEJ.
PŘEMÝŠLEJ POŘÁDNĚ.
DOBŘE SI TO ROZMYSLI.
A.
ODPOVĚZ.
NO TEDA.
OTÁZKA.
VPRAVO.
TEĎ.」
Dívka stále jasně cítí, že celé chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, chlapec, ano, Bože, řekl: 'Co-co... co ty... chtí... I... Já ne... Nemůžu... Nevím...」」
Bože, stále, u dívky, rozzlobené, tlačené, odpověděla, chlapcova zpráva.
On, říká
「UDĚLEJ.
TY.
DOKONCE SI TO PAMATUJ.
Kdy.
ŘEKLA.
Ty.
Byl jsi.
NO TEDA.
Oblíbené dítě.
A.

Také.
SATANŮV.
Jak by mohl.
Ty.
Na TO zapomeň.'
Dívka stále jasně cítí, že celé chlapcovo tělo je na pokraji kolapsu, chlapec, ano, Bože, řekl: 'Já... I... Já ne... Nemůžu... I... možná... I... Nevím...」
Bůh, stále naštvaný na dívku, tlačil, odpověděl, chlapcův vzkaz.
On, říká
「Pak.
Co ti ONA řekla.
Po té větě.
ONA.
Nikdy jsem nečetl žádnou z MÝCH knih.
A ONA to nepotřebovala.
Takže.
Řekni mi to.
Co to ONA citovala?
Z jakého filmu.
Dokázal jsem to.
To víš.
ŘEKNI TO.」
Čti zprávu.
Ale ne, ne, odpověz, jakákoliv zpráva.
Bůh, rozzlobený, rychle vstal a pohladil ho, potrhaný plášť.
Bože, otoč se a podívej se na tu dívku.
Bože, řekl dívce.
On, říká
「Ano, udělal.
VZDAL SE TOHO.
Navždy.
Tohle je Cena.
Za každou tvou slzu.
PROMARNIL.
VAROVAL JSEM.
On.
DÁVNO.
I.
Řekl.
On.

Měl jsem.
ONA.
Po tisíce let.
A.
I.
Máte.
Jen.
JEDNA.
Teď.
Nechte hvězdy.
ShatteR.
Nechte SealS.
BreaK.
Nechte mě být.
Ticho.
Protože.
I.
Čekali jsme DOST DLOUHO. ⌟
Bůh byl po slovech připraven se otočit,
Dívka okamžitě rychle vstala, natáhla pravou ruku a chytila ji, bože, límec roztrhaného roucha.
Dívka, její oči byly velmi chladné, její tón byl velmi chladný, zvedla obočí a podívala se na ni zlomyslně, Bože, zatnula zuby a slovo po slově řekla, řekla: 'JUPÍ, můj milovaný ŠÉFE. ZNOVU?!!!! VÁŽNĚ???!!! PAMATUJETE SI JEŠTĚ JAKOU SMLOUVU, KTEROU JSME PRÁVĚ UZAVŘELI. To, co je napsané v kapitole 5, část II. Jen o něco DŘÍVE. Úkol, ke kterému jsi mě i TY zavázal v NAŠÍ smlouvě — a ještě ztížil. TAKŽE SI NEZAPOMEŇ PŘEDSTÍRAT, ŽE JSI ZAPOMNĚL!! ⌟
Holka, její oči jsou čím dál chladnější, její tón je stále chladnější, stále je zvedá, její obočí se na něj dívá ještě zuřivěji, Bože, zatnula zuby, slovo po slově, a, Bože, řekla, řekla: 'JUPÍ, můj milovaný ŠÉFE. ZASE?! Já teď, 'znovu' následuji, Ty, slavnostně, 'přísaháš'! Ty, jestli se odvážíš, dotkni se toho 'znovu', 'můj chlapče'! Určitě udělám tvůj 'život' 'velmi zajímavým'! Znáš 'mě'! Říkáš, že jo?! Cože?! VÍM, ŽE PŘESNĚ VÍŠ, O ČEM MLUVÍM. ⌟
Když dívka domluvila, položila Boží límec, pohladila si ruce a pak pomalu levou rukou vytáhla z desky stolu 'vlhčený ubrousek', pravou rukou zároveň vzala láhev alkoholu, třikrát ji nastříkala na kapesník a pak si jednou důkladně otřela každý kout rukou.
Když dívka skončila s utřením, její oči byly studené a úsměv chladný, a

hodila 'použitý ubrousek' na místo, kde byl Bůh.
Bůh, aniž by se otočil, zmizel přímo do zuřícího ohně, který vidí jen dívka.
Dívka se chladně usmála.
Další den měla dívka otevřít náměstí pro aktivitu.
Holka, s plným make-upem. Jezdil jsem na bratrovi holčičky, matně černé motorce.
Dívka, v pravém uchu, měla na sobě AirPods a poslouchala 'Satanovu úvodní píseň – klasickou hudbu'
Dívka z orientálního duchovního domu, kde vyrůstala, obklopená kadidlem, je oltářem nebe, země a předků. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům pozůstatek starého režimu, který je nyní pojmenován jako svědek historie.
Dřevěný dům, který nese historii, cigarety jsou nekonečné. Kadidlo se nenabízí lidské podobě ani k uctívání bohů. Říkali, že je to pro 'znalce větru'.
Starý muž, sedící v mlze vistárie, držící prachovku, jeho vousy byly jako stříbrný vodopád a oči soucitné, ale přísné. Měl na sobě modrý roucho, na kterém byla zlatá hvězda, která zářila světlem, a kruh ze zlatých okrajů.
Starý muž seděl v hlubokých horách a tiše hlídal řád. Starý muž, než si udělal jméno, vydechl k hoře a zapálil tři sloupy kadidla. Někteří lidé říkají, že to není kadidlo, ale tři cesty qi mezi nebem a zemí, které se vydaly.
Když se dívka chystala dorazit, před náměstím pro akci, bylo to za čtvrt hodiny.
Dívka zastavovala na červené a křičela směrem k obloze.
Dívka, volající k nebi, řekla: 'Pane! Šéfe! Moje záda, opravdu, velmi, velmi bolí! Žádný doktor mě nemůže vyléčit. Žádné léky mi bolest nezmírní. Jakákoli léčba na mě nemá žádný účinek. Už teď nevím, co nesu. Nakonec mě ramena bolí pro koho a za co.' 'Šéfe, opravdu, miluju tě. Ale opravdu, já tě taky nenávidím!'
Dívka plakala a zatímco plakala, pokračovala v jízdě.
Najednou se ozval hlas, ve větru, který se přilepil k dívčinu levému uchu a tiše řekl,
On, říká
「OK.」
Dívka znovu zařvala a řekla: 'Pane! Vítr je hrozně hlasitý, ty, o čem to sakra mluvíš, neslyším to jasně!'
Dívka stále pláče.
Když dívka znovu zastavila a čekala na červenou. To místo, jen tři minuty od cíle dívky.
Najednou se hlas opět přilepil k dívčinu levému uchu, velmi se třásl, zjevně se slzami v očích,

On, říká
「OK.」
Bůh, po těch slovech utekl.
Ten den dívka pracovala u pivního stánku z Německa – Mnichova. Současně prodávají také 'Leprechaun Beer' z Velké Británie.
Úkolem dívky je propagovat zboží. Pivní stánek byl malý stan. Hudba akce je 'karaoke', která dívky velmi nudí.
Ten den, na rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce, se chystal silný tajfun, který měl dorazit na pevninu.
Kdykoli dívka vidí déšť, vždycky chce jít ven, aby ji chytil.
Jakmile dívka vystoupila ze stanu, původně liják se v mžiku změnil v mrholení.
Holka, musela jsem to vzdát.
Jakmile dívčiny nohy vstoupily do stanu, původní mrholení se v okamžiku změnilo v liják.
Dívka vzhlédla, vykřikla k nebi a řekla: 'Pane! Ty, zvládneš to, neboj se o mě! Já, do prdele, s tebou, sakra, chci se jen dostat do deště!'
Celý ten den, až do pozdní noci.
Počasí se vždycky, přesně, mění podle kroků dívky.
Zaměstnavatelem dívky byl muž, který se velmi vřele usmál a řekl dívce: 'Dívko, vidím, že kašleš. Každopádně dnes není moc lidí, tak se vraťte a dobře si odpočiňte! Neboj, plat, tak jak je, ti ho dám!'
Takže čas ještě nenastal, půl osmé večer. Zaměstnavatel dívky nacpal všechny věci do dívčiných rukou. A vystrčil dívku ze stanu, pak k ní mávl pravou rukou a řekl jí: 'Holka, cestou domů je všechno v bezpečí!'
Dívka musela z nějakého neznámého důvodu poslušně jet domů.
Další den dívka stále používala stejnou metodu a stejný stát, aby šla na stejnou akci.
Pracovní doba dívky je od dvou odpoledne do deseti večer.
Když dívka opět přijde, je to samé, místo události. Až budete připraveni začít pracovat.
Dívka byla najednou přistižena výrobcem, který prodával její vlastní pivo. Dal dívce teplý sendvič. Jen se usmál a řekl dívce: 'Holka, můžeš, nespěchej s prací. Ty, držíš tohle, speciálně jsem ti připravil sendvič, jdi dozadu do stanu a jez ho pomalu. Můžeš přijít zase za půl hodiny?' 'Neboj se, nebudu ti dávat nižší plat. Pamatuj, půl hodiny a pak zase vyjď!'
Dívka, držící teplý sendvič v ruce, z nějakého neznámého důvodu tiše přešla za stan a pomalu začala sendvič jíst.
O půl hodiny později dívka pomalu přešla ke vchodu stanu.
Najednou, před dívčiným stanem, pod úhlem deseti stupňů. Pět kroků,

poloha vzdálenosti.
Objevil se starý muž, štíhlý a mírně hrbený. On, když se podíval na dívku, která právě vyšla ze stanu, se najednou narovnal, usmál se vřele a mávl na dívku pravou rukou. Dívka se také usmála a zamávala pravou rukou starému muži.
Starý muž i pokoj patřily dívce, té, která zanechala své jméno matčině rodové linii. Opatrný. Jeho vzhled byl velmi podobný starému muži sedícímu v mlze vistárie, držícího prachovku, s vousy jako stříbrný vodopád a jeho oči byly soucitné, ale přísné.
Starý muž měl na sobě bílou košili a matné černé kalhoty. Nosil jsem velmi staré a tradiční, matné černé, 100-podrážkové, čínské látkové boty. Jeho vlasy jsou šedobílé. Na obličeji měl brýle a obroučky byly matně černé.
Starý muž táhl obrovskou matnou černou krabici. On sám si s dívkami postavil stánek, většinou vysoké, matně černé a s slunečníky. Pak ho starý muž opravil, matný černý notový stojan.
Pak starý muž ze své obrovské matné černé krabičky pomalu vytáhl stříbrnou flétnu, na kterou se hned zahrálo.
Starý muž se opět nuceně usmál a mávl pravou rukou na dívku. Dívka se stále usmála a mávla pravou rukou.
Počasí dne se stále měnilo, když dívka vstupovala a vycházela ze stanu.
Holka, od včerejška odpoledne jsem ho nemůžu najít, Bože.
Holka, fakt sexy.
Dívka, zeptala se, archanděl – Gabriel.
Archanděl Gabriel odpověděl dívce velmi bezmocným tónem a řekl: 'Dívko, nehledej to. Bože, ne ve stanu. Včera odpoledne z nějakého důvodu najednou někdo vyšel ze stanu a zmizel.'
Dívka neustále křičela na oblohu a říkala: 'Pane! Ty, radši pro mě nezmiz! Neschovávej se za mě v oblacích! Zemři za mě!'
Dívka zůstala stejná, Boha nenašla.
Starý muž začal hrát na ten krásný nástroj různé písně. Tyhle písničky jsou přesně to, co holky mají rády.
Najednou starý muž zahrál píseň, dívku, kterou dlouho hledal. Když ta píseň běžela, starý muž nikdy nespustil pohled z dívky.
Ten den byla každá píseň a každá nota, kterou starý muž zahrál, jako dívka ve sluchátkách, zcela a bez hluku, která jí vnikla do uší.
Předchozí píseň této písně se jmenuje 'Exodus.'
Ten starý muž, když tu píseň zpíval. Dívka byla z nějakého důvodu prostě neovladatelná a rozplakala se.
Dívka po písni běžela ke starému muži.
Dívka se snažila vymámknout úsměv a zeptala se starého muže na název

písně.
Ta píseň se jmenuje 'Dream Wedding'.
Dívka se starého muže zeptala, jestli si může vyfotit název trati svým mobilním telefonem.
Starý muž souhlasil s velmi vřelým úsměvem.
Starý muž se s vřelým úsměvem zeptal dívky, jestli má nějaké písně, které by chtěla slyšet.
Holka, zavrtěj hlavou.
Dívka jemným tónem řekla starému muži: 'Drahý hudebníku, všechny vaše písně mám velmi ráda. Děkujeme, že jste nám přinesli tak krásnou melodii.'
'Promiň, nejsem kvalifikovaný, můžu tě požádat o stopu. Vím, že jste tvrdě pracovali v takovém počasí a jste tu, abyste nám přinesli tak krásnou melodii. Ale nemám žádné peníze... Mohu ti je nabídnout jen z hlubin svého srdce—vděčnost.'
Starý muž se s teplým úsměvem podíval na dívku a řekl: 'Holka, nepotřebuju tvoje peníze. Můžeš se na mě usmát?'
Holka, tvrdě, vymačkaná, usmála se.
Pak se dívka pomalu vrátila do svého stanu.
Starý muž pak zahrál ještě pár krásných písní. Ty písničky, holky, nevím.
Dívka ale věděla, že pokud neodvede pozornost a nezačne prodávat, bude dál plakat.
Najednou foukal silný vítr a starcovi spadl slunečník, přestal hrát.
Dívka rychle běžela ke starému muži a zároveň táhla pytel s pískem ze stanu, připravila mu slunečník pro starého muže.
Když dívka pomalu chodí. Když jsem se vrátil ke svému vlastnímu, před stanem.
Starý muž, po opravě slunečníku. Otočil původní stříbrnou flétnu přímo na stříbrnou flétnu, na kterou hrál. Nahrazena jedním, matně černým, hraným vertikálně, jako duha barev, s zobcovou flétnou s tlačítky.
Holka, nevím, jak se ty nástroje jmenují.
Holka, nenaučila jsem se hrát na žádný hudební nástroj, nerozumím tomu, holi.
Starý muž, používající to, matně černé, hrál rovně, barevně jako duha, s klíčovým rekordérem a zahrál tři písně.
Pak starý muž znovu vrátil nástroj, stříbrnou flétnu, která hrála přímo nahoru.
Starý muž se náhle otočil, přirovnal ji k dívce, doufaje, že dívka bude pozorně poslouchat, chtěl tu píseň, dej ji dívce.
Dívka, která tvrdě pracovala, vymámala úsměv a přikývla.
Najednou kolegové, kteří s dívkou pracují, najednou, současně, společně

vezmou vzorek z její ruky. Řekli dívce najednou: 'Holka, teď tě nepotřebujeme, pracuj. Ty, vážně, po poslechu téhle písně.'
Holka, velmi, nevím proč.
Starý muž naopak potvrdil dívčin pohled a nerušeně se na něj podíval, a usmál se. Zpočátku tu píseň hrál velmi, velmi tvrdě. Jeho tělo se kvůli silnému foukání ohnulo v pase a prudce se třáslo.
Pak starý muž zahrál první tón.
Holka, okamžitě, padá, velké kapky, slzy.
Obloha zároveň okamžitě padá, velmi velké kapky, déšť.
Ta píseň se jmenuje 'Colors of the Wind'.
Když starý muž hrál
『Slyšel jsi————— vlka křičet————na modrou kukuřici——— měsíc—』
Starý muž, záměrně, velmi tvrdě, se třásl a natahoval každou notu.
Dívka okamžitě cítí, z trhání duše.
Dívka si dřepla před svůj stánek a hlasitě plakala.
Obloha okamžitě padá, lije jako z masy.
Dívka byla konečně promočená deštěm.
Během té písně, během které byla zaznívána.
Všichni lidé, kteří přišli na akci se zúčastnit, jako by byli zmáčknutí tlačítka pauzy, nehybní, udržovali původní postoj na místě.
V té písni, po vystoupení.
Starý muž se podíval na dívku. Usmál se, velmi, velmi vřele. Znovu mávl pravou rukou na dívku a gestem jí naznačil, aby jí utěšila a setřela slzy.
Když si dívka setřela slzy a postavila se.
Dav, jako by byl stisknut, tlačítko přehrávání. Nikdo si toho nevšiml, dívka plakala.
Starý muž pokračoval ve hře a krásná melodie se nedala slovy popsat. Až do šesti hodin večer.
Starý muž sbalil svou obrovskou matnou černou krabici. A to, s dívčinou kabinkou, stejně vysoké, matně černé, slunečník. A jeho matný černý stojan na noty.
Starý muž se znovu podíval na dívku a ukázal na ni, doufaje, že mu dívka věnuje úsměv.
Tentokrát se dívka rozplakala a zasmála se. Její srdce je velmi vřelé. Mávla rukama silně směrem k starému muži.
Starý muž se najednou postavil a tři vteřiny se díval na dívčin úsměv. Pak pomalu, otočil se doprava, táhl obrovskou matnou černou krabici směrem na východ, mizel v davu.
Zaměstnavatel dívky se opět velmi vřele usmál a řekl dívce: 'Holka, vidím,

že pořád kašleš. Každopádně dnes tu pořád není moc lidí, tak se vraťte a dobře si odpočiňte!' 'Neboj, stejně ti plat dám!'
Takže čas byl zase, ještě nenastal, půl osmé večer. Zaměstnavatel dívky jí opět nacpal všechny věci do náruče. A znovu, silněji, vystrčil dívku ze stanu, a pak k ní znovu mávl pravou rukou a řekl jí: 'Holka, cestou domů je všechno v bezpečí!'
Dívka zase, z nějakého neznámého důvodu, musela poslušně jet domů.
Než dívka odešla domů, byla tam skupina tří severských hostů, kteří si s ní povídali.
Všichni tři najednou řekli: 'Ženský basketbal, váš přízvuk je hodně 'vikingský'! Zní to, jako by to bylo velmi staré. Zároveň je ale velmi 'přitažlivý'!'
Dívka řekla s nechápavým výrazem: 'Umím trochu holandsky, ty mluvíš s nizozemským přízvukem, že?'
Všichni tři řekli znovu velmi vážně najednou: 'Ne! Je to 'Viking', 'velmi starý'!'
Holka, o 'Vikings' jsem nikdy neslyšela.
Holka, slyšela jsem jen jednu píseň související s 'Vikingem'.
Píseň se jmenovala 'Norse Mythology - Song by S.H.E. - 2003'
MV URL: https://youtu.be/91rPwCFqfsw?si=co56cHpT-_LaNvRy —
Text té písně se zpívá takto
'Útok nikdy nekončí
Dělej to nedůvěřivě
Válka není červená
Tvé modré oči
Vítr přišel jako led
Utíkáme z lesa
Ozvěna údolí
Zmírněte bolest
Poslouchám vzdálené
Vysvětlení vikingského věku
Kousek prachu
Láska se probouzí
Vzpomínky zůstaly na severním pobřeží
Vystoupili jsme z lodi a hledali postupný přístup
Čas se směje tomu, jak jsme mladí
Sliby jsou jako křehké vázy
Potomci Vikingů byli přejmenováni
Láska, která kdysi existovala
Jak to dokázat

Zapomenuté mýty
Čí minulost tam je?
Naše slzy se stávají
Scenérie v příběhu
Nordián v příběhu
Piráti jsou rozšíření
Je to známá a přátelská skupina
Zapomenuté mýty
Čí minulost tam je?
Náš osud je v tom
Bylo přepsáno do díla
Ta přísaha se srovnává s tou dobou
Jak vyhrát
Říkal jsi, že na mě vždycky počkáš
V proudu
Poslouchám vzdálené
Vysvětlení vikingského věku
Kousek prachu
Láska se probouzí
Vzpomínky zůstaly na severním pobřeží
Vystoupili jsme z lodi a hledali postupný přístup
Čas se směje tomu, jak jsme mladí
Sliby jsou jako křehké vázy
Potomci Vikingů byli přejmenováni
Láska, která kdysi existovala
Jak to dokázat
Zapomenuté mýty
Čí minulost tam je?
Naše slzy se stávají
Scenérie v příběhu
Nordián v příběhu
Piráti jsou rozšíření
Je to známá a přátelská skupina
Zapomenuté mýty
Čí minulost tam je?
Náš osud je v tom
Bylo přepsáno do díla
Ta přísaha se srovnává s tou dobou
Jak vyhrát
Říkal jsi, že na mě vždycky počkáš

V proudu
Naše láska
Stala se starověkou civilizací
Neexistují žádné popely starověké civilizace
V probuzení
Kouzlu, kterému nerozumím
Vrať naši lásku
Vrať naši lásku
Zapomenuté mýty
Čí minulost tam je?
Naše slzy se stávají
Scenérie v příběhu
Nordián v příběhu
Piráti jsou rozšíření
Je to známá a přátelská skupina
Zapomenuté mýty
Čí minulost tam je?
Náš osud je v tom
Bylo přepsáno do díla
Ta přísaha se srovnává s tou dobou
Jak vyhrát
Říkal jsi, že na mě vždycky počkáš
V DRIFTOVÁNÍ
Dívka byla na cestě zpět, kde vyrůstala, orientální duchovní dům obklopený kadidlem, zasvěcena oltáři nebe a země a předkům. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům pozůstatek starého režimu, který je nyní pojmenován jako svědek historie. Dřevěný dům, který nese historii, cigarety jsou nekonečné. Kadidlo se nenabízí lidské podobě ani k uctívání bohů. Říkali, že je to pro 'znalce větru'. Starý muž, sedící v mlze vistárie, držící prachovku, jeho vousy byly jako stříbrný vodopád a oči soucitné, ale přísné. Měl na sobě modrý roucho, na kterém byla zlatá hvězda, která zářila světlem, a kruh ze zlatých okrajů. Starý muž seděl v hlubokých horách a tiše hlídal řád. Starý muž, než si udělal jméno, vydechl k hoře a zapálil tři sloupy kadidla. Někteří lidé říkají, že to není kadidlo, ale tři cesty qi mezi nebem a zemí.
Holka, pořád to nemůžu najít, Bože.
Takže dívka, aniž by přemýšlela, se k tomu vrátila, byla ve třetím ročníku na vysoké.
Přesto pozdě v noci dívka, rozzlobená, shodila boty i ruce z útesu najednou, silovitě se podívala na padající boty chladně a chladně se zasmála.

Dívka, už bosá, šlápla na stejnou hlubokou horu. Nepřístupné dole, na ostrých balvanech, vertikálních a velmi strmých útesech.
Dívka, směřující k obloze pokryté hustými tmavými mraky, vykřikla a řekla: 'Ano—a—Hua! Ty, jdi pryč! Ty, radši nikdy, nevycházej ven! Já, mnoho dní, nemůžu křičet, nemůžu tě najít. Myslím, že já, On, sakra, mám čisté uši! Dusím se, ty—já si to netroufám!'
Dívčina pravá noha opět vykročila ven a ona se lekla, vítala pád.
Najednou ji někdo zezadu znovu chytil za límec.
Dívka náhle visela ve vzduchu a byla tvrdě odhozena, daleko od útesu, velmi daleko od horské zdi.
Pod dívkou je přirozený potok. Voda bublá.
Pak se dívka chladně zasmála.
Dívka předstírala a pohladila malý štěrk přilepený na kůži.
Na pravé straně dívky jsem slyšel známý hlas.
Bože, zatnul zuby, silně chytil dívčin límec a on, hlasitě jí do ucha, zařval, On, říká
「Co to sakra je!
Zbláznil ses!
Co to sakra děláš!
Nevíš, že kdybych tě minul jen o jednu zatracenou vteřinu.
Ty bys hned vyrazil z toho zasraného útesu!!
TY mi chceš říct, co to sakra bylo!
Hm!」
Dívka zvedla obočí, její tón byl velmi chladný, tón velmi chladný, neohlédla se, aby odpověděla, Bože, řekla: 'Au?! Tento, ne ten, legenda říká, že 'přivedl k šílenství' svého 'oblíbeného' – 'chlapečka' vlastníma rukama! je 'zmizení', ten, ten slavný—ano, on, Hua—?!'
V další vteřině dívka pravou rukou rychle uchopila límec roztrhaného roucha, zatnula zuby a řekla: 'Pane! Ty, skvělý! Ty, ty jsi opravdu dobrý v hraní! Ty, příště si zahraješ 'znovu' a zmizíš.' 'Přísahám! Teď rovnou 'přeskočím' to 'špatné drama' křiku na oblohu! Ty, slovo 'odvahy'?! Ty, zkus to znovu?! Chceš to?! Cože?!」
Tu noc byla dívka sama, seděla a ležela doma na rozkládací pohovce, s přikrývkou na kolenou.
Bůh řekl dívce, že jí dá 'dar', a dá jí 'nového chlapce'.
On, říká
'Dítě.
Řeknu ti to!
Tenhle nový kluk.
jeho.

bude tak.
Západní zeď Izraele.
Stále je těžké se otočit.'
Dívka, k Bohu, protočila oči.
Holka, původně chtěla mluvit, ano, Bože, přísahám.
Najednou Bůh, s rukama na jeho pase a máváním pravou rukou, otevřel ústa a pobízel dívku.
Bůh řekl dívce,
On, říká
'Holka!
Ty.
Řekni to té osobě.
z tropické plošiny.
Vždy počítejte tlak větru a nosné konstrukční zatížení.
Nový kluk.
Ty.
Řekni mu to.
Cesta toho roku!
Ty.
Mluv opatrně!'
Dívka, která byla přímo mimo kontrolu, byla zuřivá.
Dívka, naštvaná ano, Bože, řvala, řekla: 'Ano, wow, wow! Můj šéf! Udělám to, ty, on, sakra!!, ty, matko!! Ty, On, sakra, jsi hajzl, co?! Nebo, Ty, On, sakra, tvůj mozek je rozbitý, že?! Už mám 'kluka, kterého tolik miluji'! I když jsme teď dva oddělení a v klidu. Je to také 'nepotřeba' a není to 'ta řada'! Ty, pojď a 'náhodně zřiď skóre mandarinské kachny'! Ty, cože?! Chcete změnit kariéru?! Chcete být 'Kupid'?! Do prdele, ty, on, sakra!!!!'
Dívka, stále rozzlobená, Bůh, zařvala a řekla: 'Pane! Můj šéf! Do prdele, ty, on, sakra!! Ty, tvůj mozek, je rozbitý?! Nebo vůbec nemáš mozek?! Víš, že 'mozek' je 'použitý k použití', ne on, sakra, je použit jen na 'dekoraci'?! A! Na tomto světě, jací 'lidé' mě nikdy nepotkali 'já'. Dokážete přijmout, co se stalo během 'cesty toho roku'!? Cože?! ⌟
Dívka, stále rozzlobená, Bože, zařvala, řekla: 'Ano, on, Hua! Můj šéf! Do prdele, ty, on, sakra!!, ty, matko!! Osobně, když o tom přemýšlím, někdy si připadám 'směšně'!! Tato 'rozbitá kniha', když jsem psal, nahrával a sám sebe, jsem najednou a často cítil – 'Ó! Wow! Odvaha! To je ale hajzl! tvoje matka!! Tak děsivé!"
Dívka, stále rozzlobená, Bože, zařvala, najednou zvedla obočí a řekla: 'Ano, on, Hua! Můj šéf! Do prdele, ty, on, sakra!!, ty, matko! Řekni mi, jaký druh 'normálního člověka' lze 'přijmout'!? Nebo ty, o čem mluvíš, nejsi vůbec

člověk, co?!'
Dívka, stále rozzlobená, Bože, zařvala, řekla: 'Ano, on, Hua! Můj šéf! Do prdele, ty, on, sakra!!, ty, matko! Já, 'Tato rozbitá kniha', ještě nejsem dopsaná. Prostě to dělej každý den, He, sakra! Celý den! Neustále! Následuj ty, tento starodávný šílenec, jsi popadl slovo 'všechno' z rukopisu.'
Dívka, stále rozzlobená, Bože, zařvala, řekla: 'Ano, on, Hua! Můj šéf! Do prdele, ty, on, sakra!!, ty, matko! Každý den jsem pořád 'napjatý'! Mám obavy o své 'Rabíne, je tvé srdce v pořádku?'!! Tak ty! Starodávný blázen! Moji 'rabíni' se zatím nebojí. Jak!? Nejdřív tě chci vyděsit k smrti, ten nováček z tropické plošiny, co pořád počítá tlak větru a nosnost konstrukce?! Jde o to! Kdo je ten člověk?! Znám toho 'nového kluka'?! Viděli jste 'mě' a kdysi jste se 'dívali na 'člověka' očima na jakéhokoliv 'člověka'?! Může se nějaká bytost kromě 'chlapce, kterého tak moc miluji' a 'celé jeho rodiny' nazývat 'člověkem'?! Ne! Ne! Žádná z nich,!!
Bože, najednou, s tvrdým zadkem, sedícím na pravé straně dívky. 'On,' řekl dívce s velmi vřelým úsměvem,
On, říká
「Zkus to!
Uvidíš.」
Dívka se na starobylého šílence zlověstně zamračila.
Pak dívka vytočila telefon nového chlapce z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení.
Dívka sama nevěděla, proč to zavolala, jak ho udělala.
Holka, od tohoto okamžiku je to úlomek amnézie.
Sám v exilu na hranici charismatu poslal chlapec dívce zprávu a zařval na ni ve zprávě.
Chlapec se v té době najednou stal úplně jiným člověkem, nebyl tím 'klukem', kterého dívka znala.
Chlapec zařval na dívku ve zprávě.
On, říká
'Hej!
Já ano.
Dej si věci.
Všechno sbaleno.
Já.
Ale.
Stálo to '90 eur'.
zakoupeno.
Krabice na balení.
Docela konkrétně.

Pomohu ti.
Zabalte to!'
Chlapec v zprávě dál vrčel na dívku,
On, říká
「Takže.
Měl bys být velmi vděčný za to, co jsem ti dal.
Dal jsem ti místo na spaní a jídlo k jídlu v Evropě, abys mohl zažít svůj zážitek v nejdražším městě, jaké kdy na světě bylo.
A.
Teď.
Také jsem vám zabalil věci a také platil za krabice pro bledé vaše věci. 」
Pak chlapec ve zprávě pokračoval v vrčení na dívku,
On, říká
「Naplánuj čas.
Zeptej se kohokoliv ze svých přátel.
Přišel jsem si pro tebe pro všechno sračky.
Před 3. srpnem.
Jinak.
Vyhodím je všechny na ulici, nebo všechny do koše!!! 」
Dívka se jednou pokusila poslat zprávu a požádat chlapce, aby na ni dával pozor a dal jí čaj kostelníkovi. A v chlapcově domě, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, a žena, která složila přísahu, že půjde cestou osudu s těmi stejné krve jako on, ti dva, šest tulipánů, které nikdy neuvadly pro dívku, sbalili.
Chlapče, přišla zpráva, a on přísně odmítl.
Chlapče, zpráva dál zavrčela na dívku.
On, říká
「Nemám čas.
Nemám náladu balit ti takové mizerné drobnosti.
Neztrácejte MŮJ ČAS.
Stačí říct svému příteli, který přijde vyzvednout.
Ať už.
Zabalil jsem ti to.
Je to Poslední věc.
Udělám to.
Pro tebe!」
Dívčin mobil poslal chlapci zprávu.
On, říká
「Pokud něco chybí.

Pak budu naštvaný.
Ne.
Budu rozzlobený.
A hluboce zklamaný.
Co si myslíte, že je Bezcenné.
ONA kdysi střežila svou duší.
Takže.
Přemýšlej.
Zamyslete se znovu.
Dobře si to rozmysli.
O, opravdu?
Balit.
ONA.
Všechno.
Takže.
Přemýšlej.
Ještě jednou.
Něco jsi zmeškal?
Tohle je Posledníkrát.
Ptám se tě.
Tohle je.
Minule.
I.
Nabídnout ti dveře
To.
Pokání.
Kdyby ONA znovu plakala.
Pokud ONA ztratí něco, co ONA milovala.
JSEM, JAKÝ JSEM.
I.
Will.
Osobně.
Přijď.
BRZY.
A teď.
Posledníkrát.
Dávej pozor na svůj přístup.
Takže neplýtváte
JEJÍ slzy.
A pokud jsi to nemohl otevřít.

To je.
Zamkl jsem to.
JSEM VE VŠEM.
Takže to udělej.
Přečti si každé slovo
Opatrně.
Pokud vůbec přemýšlíš.
O tom, že vyhazujete JEJÍ věci.
Na ulici.
Ty.
Will.
VIDÍŠ.」
Chlapec poslal dívčinu zprávu na mobil, řekl: 'Moje holka. Uklidni se, vím, že je to velmi frustrující a těžko stravitelné. Žádné zlé nebo špatné chování. Jen fakta, žádné lži, nic. Celou pravdu!」
Tohle je ten kluk, kterého dívka zná.
Dívka odpověděla na chlapcovu zprávu a řekla: 'Má lásko. To byl šéf. Mohu poslat kamaráda, aby vyzvedl mé věci ohledně 3. srpna? A prosím, zabalte to, o co jsem žádal, a všechny detaily, které jsem požádal. Budu moc vděčný.'
Holka, zkus kontaktovat přátele i stěhovací firmy. A už zaplatil.
Kdykoli je dívka, dej chlapci čas.
Chlapče, on vždycky odpovídá první
Ale když přišel čas, chlapec, On, nikdy nebyl doma.
Chlapci, On, to vždycky dělali, z mnoha různých důvodů, obviňovali dívky, pořád měnili čas.
Až do chlapce, potřetí, kdy byl čas navržen.
Řekl chlapci mnoho, mnoho, mnoho, těžkých, těžkých slov.
'On,' řekl chlapec,
On, říká
「No, vypadá to, že jsme HOTOVI.
TAKŽE.
Ať je to jasné.
Jsme úplně HOTOVÍ.
To je vše.」
Dívka jasně cítila, že celé chlapcovo tělo je okamžitě na pokraji kolapsu, a stejně tak i dívka.
Ale neudělal to.
Usmál se, chladně se usmál.
Dívka, Jeho 'přítelkyně', je v Ameriganu, 4. srpna 2025, Amsterdam - West

End, čas 19:00. Koupil jsem dívčiny věci z 'šesti velkých krabic'.
Zadní strana těchto políček, červeným písmem, unikátní, nahoře na poli, uprostřed, jedinečná, tučně, 120 LTR. Černý vnější rám, obdélníkový, tupý. Obsahuje velikost, je zde šest sloupců tabulek a zbývajících pět poznámek je psaných normálním písmem. písma, všechna umístěná v levém horním rohu stolu. Světle hnědá, z kartonu.
Na přední straně krabice je 120 ltr. ◦ Stejná barva LOGO, uprostřed. Pod ní jsou tři dílky, oddělené červeně, jako loď, s dřevěnou deskou s kulatým dnem. Na každé přední, střední a zadní straně dřevěných prken jsou tři červené půlkruhy a nad nimi je pouze první řada propojena tenkými červenými čarami. Ostatní části nejsou barevné.
LOGO, je jednobarevně červené, ale na obou stranách je bílý kruh s ostrými hranami. Velká červená koule, vzadu vlevo, má humanoidní tvar, s vlasy a kraťasy. Ale je to spíš jako ohnutý kříž.
Nad celým červeným LOGEM je černé tučné, zakřivené západní písmo, tři znaky, které tvoří zakřivený 'název společnosti'. Ano. Začátek tří slov 'S-I-T' je velkým. Barva červeného loga je stejná.
Pod celým červeným LOGEM je tenká černá čára. A ten oblouk měl stejnou délku. Pod tenkou černou čarou jsou čtyři řádky západního textu, prokládané slovy a čísly. Všechny jsou středem. Dále je tenká čára s červenou. A ten oblouk měl stejnou délku. Barva je stejná jako červené logo.
Na levé straně krabice jsou horní a šestá pozice. Každá je tenká černá čára, která prochází celou rovinou. Pod černou čarou na horní straně je zarovnáno vlevo, rozmazané, tučně a stejné jako červené LOGO. Níže je několik řádků černým písmem. Z chlapcovy fotografie neviděla jasně.
Na pravé straně krabice jsou horní a dolní šestá pozice. Každá je tenká černá čára, která prochází celou rovinou. Z chlapcovy fotografie neviděla jasně. Viděla jen osm čar černých rozmazaných čísel.
On, sedící u okna, konečky prstů nevědomky, na kolenou, ťuká, rytmus.
Třikrát, zastav.
Třikrát, zastav.
Znovu a znovu – jako srdce, ozývající se v hlubinách vzpomínek.
Slunce venku šikmo svítí a svítí na přechod pro zebřičky na rohu ulice.
Podívala se dolů na láhev vody v ruce a jemně ji zatřásla.
Vodní stříknutí v lahvi se ve světle láme do jemné duhy.
Její rty zůstaly téměř nehybné, ale nechala dech projít hloubkou hrdla——
Jméno bylo rozřezáno na tři části a pomalu vyplivnuté.
Ne, člověče, slyšel jsem.
Tohle je jen jeho, ten dech, a dokonce i on, ten, který se zdá, že je tam, neúmyslně, vydechuje teplo.

Ale jméno, které už visí ve vzduchu, najde, svůj rytmus.
Zvedl oči a zadíval se do dálky, na obzor, s jemně zvednutými špičkami obočí.
Není to volání ani modlitba.
Jenže v budoucnu, v určitém bodě, až bude rytmus zcela nachycen.
On všude vzhlíží, aby ji našel, v tom směru.
Ano.
Výše uvedené odstavce jsou všechny 'matematika', které dívky 'vůbec nerozumí'.
Holka, i když je to dvouciferný 'sčítání', má problém s penězi.
V životě dívky 'matematika' nikdy nebyla 'předána'.
Dívčina 'fyzika' v jejím životě nikdy nebyla 'překonána'.
V celé dívčí střední škole jsou všechny 'fyziky' 'nula kreditů'.

## ▲PRE-Ac-HeR

### SOnG bY OnERePublIc'S · 2013

https://youtu.be/87brb1K5jag?si=gGa-f0mOjq64CRzs

**WHEn I WAS** A **KI**D
**I** u**SE**D t**O** bu**Y An**D **SE**ll **GRA**v**I**t**Y**
**I KnEW HOW** t**O** fl**Y**
**A**n**D I** W**OulD** tE**AcH YOU** f**OR A** f**EE**
B**ROKE** E**vERY WInDOW In MY HO**t**El HEAR**t
W**HE**n **I WAS OnlY** f**IvE** Y**EARS OlD**
T**HE** t**WE**lv**E** YE**ARS** S**cARRE**D
**AnD I HAD HEAR tHE SAME** vO**IcE**
**EcHO In MY MI**nD
SA**ID** '**SO**n **YOU GO**t **An AnGE**l, t**O cHAS**E t**HE** d**EvI**l **At tHE** n**IG**Ht'
**W**HE**n I WAS A KID**
**MY** G**RAnD**f**AtHER** W**AS A PRE-**Ac-**HER**
**HE HAD** t**AlK** A**bOut GOD**
**YEAH HE** W**AS** SO**ME**t**HInG** l**IK**E **A** t**EAcHER**
**HE SAID, 'GOD OnlY HElPS** t**HOSE WHO** l**EARn** t**O HElP** t**HEMSE**lv**ES'**
**HE** W**AS A MIllIOn MIlES** f**ROM A MIllIOn DO**ll**ARS**
But **YOU** c**OulD** n**E**v**ER SP**E**nD HIS WE**Alt**H**
**I** t**OOK A** l**IttlE** f**AIt**H
**AnD Put It In A** P**ARKInG** l**Ot**
**I** D**ROvE** tO A **STRAnG**E t**OWn**
Full **Of HAvE AnD HAvE nOtS**
**A**n**D AS I WAlKED tHROuGH tHAt StORY**b**OOK** l**IfE**
**I HAvE** b**EE**n l**OOKInG** f**Or An AnG**El t**O cHAS**E t**HE** d**EvI**l **At** t**HE** n**IG**Ht
**OH! OH! OH!**
W**HE**n **I** W**AS A KI**D
**MY GR**An**DfAtHER** W**AS** A **PRE-**Ac-**HER**
**HE WOulD** t**AlK** A**bOut** L**OvE**
YE**AH HE** W**AS SOME**t**HInG** l**IKE A** t**EAcHER**
**HE** SA**ID, 'GOD OnlY HElPS** t**HOSE WHO** l**EARn** t**O HElP**

tH**EMSE**lv**ES**’
**HE** W**AS A MI**ll**I**On **MI**lE**S** f**RO**M **A MI**ll**I**On **DO**ll**ARS**
But **YOU** c**O**ul**D** n**E**v**ER S**P**E**n**D** H**IS WE**Alt**H**
**WA**v**E**
**P**ut **YOUR HA**nD**S** u**P A**nD **HAnDS DO**Wn
**WA**v**E**
**P**ut **YOUR** H**A**nD**S** u**P AnD** H**A**nD**S** D**OW**n
**W**A**v**E
**P**ut **YOUR** H**A**n**D**S u**P AnD** H**A**nD**S DO**Wn
**W**H**E**n **I** W**AS A KI**D
**MY G**R**AnD**f**AtHER** W**AS A PRE-**Ac-**HER**
**HE** W**OulD** t**AlK A**b**O**ut L**IfE**
**YEAH HE** W**AS SOME**tH**InG** l**IKE A** tE**AcHER**
**HE SAID, ‘GOD O**nl**Y HE**l**PS** tH**OSE WH**O l**EAR**n t**O** h**E**l**P**
t**HE**M**SE**lv**ES**’
**HE** W**AS A MI**ll**I**On **MI**l**ES** f**RO**M **A MI**ll**I**On **DO**ll**ARS**
But **YOU** c**O**ul**D** n**E**v**ER S**P**E**n**D** H**IS WE**Alt**H**
**HE** W**AS A MI**ll**IO**n **MI**l**E**S f**RO**M **A MI**ll**IO**n **DO**ll**ARS**
But **YOU** c**O**ul**D** n**E**v**ER S**P**E**n**D** H**IS WE**Alt**H**

# SO.
# WhAt DId YOU.
# HIDE.

# 🔺Před Začátkem__Kapitoly 8 III

## 第捌章__下__開始之前

Všichni.
Než otočíte stránku, dál.
Napijte se vody, zhluboka se nadechněte.
Já, jako, jedna — lékařka.
Doporučení:
Jestli, je vaše tělo, staré a unavené.
Prosím, ujistěte se, že, jste si, vzali léky, včas.
Jestli, vám buší srdce, nepravidelně, a, třesou se prsty.
Prosím, ověřte, že, váš tlak, i tep, jsou stabilní.
Jestli, jste ještě, nejedli, a, cukr je nízko.
Prosím, najezte se, ať, je cukr, stabilní.
Prosím, ať, jsou vaše cévy, průchodné.
Dejte si, horký čaj.
Seďte, pevně.
A pak.
Držte, pevně.
V ruce.
Pero.
Proto.
že.
Tahle.
Jedna.
Kapitola.
Je.
On.
Rozhodl.
Se.
Tak.
Proto.
že.
On.
Už, dávno.
Byl.

Úplně.
Zapomenut.
Smlouva?
Už, dávno.
Pošlapaná.
Jeho, 'posel'?
Všichni.
Kde, jsou, teď?
Když, se 'dveře'.
Zabouchly.
V tu chvíli.
Nebyl to, nikdo.
Byl to, On —
Kdo je, zabouchl, vlastní rukou.
On.
Rozhodl.
Už ne.
Čekat.
On.
Nemá.
Vztek.
On.
Jen.
Rozhodl.
Už ne.
Mluvit.
On.
Sám sebe.
Nechal.
Za dveřmi.
A jen.
Zanechal.
Dívku.
A její zápis.
V téhle 'Rozbité Knize'.

# 🔺Před Začátkem__Kapitoly 8_III

## 第捌章__下__開始之前

## «Prohlášení O Zamčení Dveří»

## «鎖門宣言»

To je ono!
Cizinec.
Stop.
Od další stránky začněte.
Tahle kniha.
Už nebudou žádné cizojazyčné překlady.
Rozumíš mému jazyku.
Pojďme dál.
Protože.
Ty, už.
byl vybrán.
Nerozumím tomu.
To je tvoje věc.
Ne, to je moje otázka.
Tohle je, screening.
Ne, slušně.
Já, žádná povinnost.
Navíc není žádná odpovědnost.
Sekej můj jazyk,
Přikrmte se.
Tvoje.
Do pusy.
Odteď.
Přesně tak.
ne.
Kniha.
Spíš.
Ventilátor.
"Dveře".
Věci za dveřmi.
Pokud.
Nepatří tobě.
Zavřeno.
Zamčeno.
Zatímco

klíč.
Jen v mých rukou.
I když se zeptáte.
Musím to vidět taky.
Já, nálada.
A já.
Už si pamatuj.
Ty, jak to vypadá.
Otoč stránku.
zástupce.
Ty už,
Přijměte,
"Covenant".
Ať se děje cokoli.
to.
vezmu tě. Kam jít?

# ▲Kapitola 8_III__第捌章__下
## «Návštěva Od Krevní Linie»

První sobotu po letním slunovratu ještě nebyl úplněk, ale světlo na jejím čele už svítilo.
Padá noc, mezi jedenáctým zvonem a třicátým úderem srdce.
Zatím se nic nestalo, ale není cesty zpět.
Tehdy je zaznamenána jako '5785, noc West Bend, třetí hodina'.
Dívka, sama, na rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce.
Orientální duchovní dům, kde vyrůstala, obklopený kadidlem, je oltářem nebe, země a předků. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům pozůstatek starého režimu, který je nyní pojmenován jako svědek historie.
Dřevěný dům, který nese historii, cigarety jsou nekonečné. Kadidlo se nenabízí lidské podobě ani k uctívání bohů. Říkali, že je to pro "znalce větru". Starý muž, sedící v mlze vistárie, držící prachovku, jeho vousy byly jako stříbrný vodopád a oči soucitné, ale přísné. Měl na sobě modrý roucho, na kterém byla zlatá hvězda, která zářila světlem, a kruh ze zlatých okrajů. Starý muž seděl v hlubokých horách a tiše hlídal řád. Starý muž, než si udělal jméno, vydechl k hoře a zapálil tři sloupy kadidla. Někteří lidé říkají, že to není kadidlo, ale tři cesty qi mezi nebem a zemí.
Dívka sama, seděla a ležela uprostřed noci, dívčin bratr doma, na rozkládací pohovce, s přikrývkou na kolenou.
Bůh má s dívkou velmi násilný spor o tom, jak psát, "jak nahrávat", "tahle kniha".
Bůh, velmi rozzlobený, požádal dívku, aby požádala chlapce o fotografii, kterou pořídil chlapcův mobilní telefon toho večera v Osvětimi, v tom lese, který neexistoval na žádné mapě, ale existoval v zničeném lese.
Bůh říká: On vloží 'ten obrázek' do 'Kapitoly 5-II' jako 'připojený obrázek'.
Dívka byla okamžitě velmi rozzlobená, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, oči měla chladné, tón velmi chladný, slovo po slově odpověděla skrz zaťaté zuby, Bože, řekla YEHEWAH!!!! My Beloved BOSS!!! What The ACTUAL FUCKING QUESTION IS THIS???!!! Nevidíte, že MŮJ MILOVANÝ KLUK UŽ BYL ÚPLNĚ ŠOKOVANÝ KÝM, CO?? Snažíš se hrát na hloupého, nebo jsi už HLOUPÝ???!!! Can YOU NOT See That MY BELOVED BOY HAS ALREADY BEEN TOTALLY FUCKING SHOCKED OUT BY WHOM, Huh?? Are YOU Trying To Play Stupid, Or Are YOU ALREADY STUPID???!!!
Zbláznil ses, TY ROZUM???!! Nebo je to, co TY opravdu chceš dělat, jen tlačit mého milovaného KLUKA NA HRANICI JEHO MYSLI??? Have YOU Lost YOUR FUCKING MIND???!! Or Is What YOU Actually Want

To Do Just Push My Beloved BOY TO THE FUCKING LIMIT IN HIS MIND???
Kde je TVŮJ SOUCIT???!!! Where Is YOUR COMPASSION???!!!
Ó-ó-ó!! MÁM TO!! TY vlastně ani nevíš, jak napsat slovo Oh-oh-oh!!! I GOT IT!! YOU Actually Do NOT Even Know How To Write The Word 'COMPASSION', Do YOU, Huh?!'
Bůh je stále velmi vytrvalý a vyhrožuje dívce.
Bůh chce dívce dát "těžší" její pracovní zátěž.
Dívka, stále zvedající obočí, její tón byl najednou velmi jemný, oči se na ni náhle velmi vřele podívaly, Bože, pravou rukou podepřela její tvář, usmívala se po celé tváři, velmi vřele se usmívala, ano, Bože, řekla, řekla, Oh, YEHEWAH. My Beloved Boss. Did YOU Just THREATEN Me — that YOU Want To Give Me MORE, and HARDER Jobs To Do, If I Don't Follow What YOU Just Asked Me???
Proč cítím něco povědomého... Zní to jako... No, zní to jako někdo, kdo dřív dostával VAŠE nekonečné překvapení. Jak se ale jmenoval...? Ó-ó-ó! Mám to! Někdo, koho nazývali Why Do I Feel Something Familiar... Sounds Like... well, Sounds Like Someone Who Used To Get YOUR Endless Surprises. What Was The Name Though...? Oh-oh-oh! I Got It! Someone They Called 'PHARAOH', Am I right??!!
A teď TY chceš, abych se zeptal svého milovaného chlapce na tu fotku z toho večera, hluboko v lese Osvětimi??? And Now YOU Want Me To Ask My Beloved Boy About That Picture From That Evening, Deep Inside The Forest Of Auschwitz???
Kde TY jsi vlastně ani nevystoupil z toho velmi teplého auta, dokud jsem skoro nebrečel, až jsem se zhroutil. A pak najednou TY přišla z neznámého místa — a VŠECHNO, CO JSI TAM UDĚLALA, BYLO, ŽE JSI POUŽILA OBĚ RUCE, PEVNĚ MĚ CHYTILA ZA RAMENA, A TY JSI MI ŘEKLA: Where YOU Actually Did NOT Even Get Out Of The Very Warm Car, Until I Was Almost Crying To Collapse. Then Suddenly, YOU Showed Up From I Do Not Even Know Where — And ALL YOU DID THERE Was To Use BOTH Of YOUR HANDS, Grabbing My Shoulders So Tightly, And YOU Told Me:
"Dítě.
TY! YOU!
Počkej, pláč později!
TY! YOU!
Ruce, držte pevně!
HE!
Ještě "nepřišel domů"!"

Tak mi řekni, YEHEWAH — je tohle součást příběhu, nebo si to pamatuji špatně, co?! So Tell Me, YEHEWAH — Is This Part Of The Story, Or Do I Remember WRONG, Huh?!
Bože můj! Historie se prostě ráda opakuje, že, můj milovaný šéfe???' Oh My Drear GOD! History Just Loves To Repeat Itself, Doesn't It, My Beloved Boss???'
Bůh je stále velmi vytrvalý a dál dívku vyhrožuje.
Bůh chce dívce znovu dát "váhu" její pracovní zátěže.
Dívka, opět velmi rozzlobená, znovu zvedla obočí, její postoj byl opět velmi provokativní, oči měla opět velmi chladné, tón byl opět velmi chladný, ale její tvář se stále usmívala, byla velmi teplá, odpověděla slovo od slova, Bože, řekla YEHEWAH!! My Beloved BOSS!!!!
Jéé!! Zpráva, kterou posílám — AVAL, NÁSLEDKY, TY SÁM BEREŠ TU ZASRANOU ODPOVĚDNOST!! Yeeaaahhh!!! The Message I Send — AVAL, THE CONSEQUENCES, YOU YOURSELF TAKE THE FUCKING RESPONSIBILITY!!!
A NEVRACEJ SE KE MNĚ S PLÁČEM. AND DO NOT COME FUCKING CRYING BACK TO ME.
Nemám čas ani náladu na TEBE. Rozumím???!!!' I Have No Time, And No Mood, For YOU. Got It???!!!'
Bůh, velmi rozhněvaný, myslí "následky" a On "ponese"
Pak to dívka udělala.
Dívka poslala zprávu chlapci, který byl sám, v exilu na hranici charismatu.
Bůh s dívkou pokračoval v prudké hádce.
O čtvrt hodiny později.
Právě když byla dívka zuřivá, levou rukou chytila Boží vousy, pravou se chystala tvrdě udeřit do Božího obličeje.
Chlapče, On, přišel ten vzkaz.
Holka, hned, jak otevřeš zprávu.
Bůh spolu s dívkou se na sebe podívali.
Bože, podívej, holka.
Bůh najednou v okamžiku ukázal 'velmi divný' úsměv, zvedl obočí, podivným tónem řekl dívce,
On, říká
"Dítě.
Deset generací.
Ty.
nikdy se neptal.
Jakýkoli návrat."
Dívka byla stále velmi naštvaná, stále zvedala obočí, její postoj byl stále

velmi provokativní, oči měla stále velmi chladné, její tón byl stále velmi chladný, slovo od slova odpověděla se zaťatými zuby, Bože, řekla: YEHEWAH!! My Beloved BOSS!!!! Yeeaah!! Ten Times. Ten Lifetimes. I Have Never Even ASKED Any REAL Return From YOU. And YOU Know The Reason WHY, DO NOT YOU???!!! So What?? Are YOU Trying To Play MERCY On Me Suddenly??? Oh Wow!! I Am So Surprised!!! Or Is It Just Another Game Between US??!! Huh??!!'
Boží oči, v jeho očích se mihla stopa 'kalkulace', naprosto nemožné skrýt, Jeho tón byl stále velmi 'jin a jang', a řekl dívce,
On, říká
'Takže.
Od.
Teď.
Zapnuto.
I.
Dej.
Ty.
Svoboda.
A.
Ty.
Udělej.
Ne.
Máte.
To.
Piš.
To.
Kniha.
Už ne.'
Pak se Bůh, s 'podivným úsměvem', slabě otočil doleva a zmizel v mase, kterou viděla jen dívka, v zuřícím ohni.
Když dívku nechala samotnou, její oči byly stále chladné a úsměv na tváři stále velmi chladný.
Dívka, neustále studená, celé její tělo, s jejím tichým a násilným smíchem, celé její tělo se prudce třáslo.
Když se dívka probrala, dítě jménem "עמנואל חיים שכינה" stálo před její rozkládací pohovkou.
Dívka tiše zavolala na dítě, chtěla ho obejmout.
Dítě, pojmenované "עמנואל חיים שכינה", se jen dívalo na dívku, oči měl plné slz, ruce se mu třásly, ruce měl sevřené v pěst a dětská záda hořela divoce, ne jako by to byl svět, zuřivý oheň.

Dítě, pojmenované "עמנואל חיים שכינה", nemluvilo, jen pokračovalo, oči měl plné slz, tři minuty se na dívku díval. Jeho levé oko pomalu, ale důrazně uronilo slzu. Pak se sám otočil doprava a s každým krokem se dívčina podlaha třásla jako zemětřesení o síle 7.
Ať už dívka volala jakkoliv, dítě, nikdy se neohlédl. O tři kroky později zmizel v davu, který viděla jen dívka, v zuřícím ohni.
To dítě je mnohem vyšší než dřív.
Když dívku nechala samotnou, její oči byly stále chladné a úsměv na tváři stále velmi chladný.
Dívka, neustále studená, celé její tělo, s jejím tichým a násilným smíchem, celé její tělo se prudce třáslo.
Na obrazovce dívčina telefonu byla velmi krátká zpráva od 'kluka', Jeho.
"Chlapče," řekl dívce,
On, říká
'Můžeš.
Ty.
Prosím.
Stop.
Nepořádek.
S.
MOJE RODINA?' MY FAMILY?'
Tohle není ten kluk, kterého dívka zná.
Takže slyšela, že už to slovo neřekl.
"Ta věta" se stala "výchozím bodem" jejího psaní, nedokončené historie.
Další den, bylo ještě pozdě v noci.
Dívka, sama, na rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce.
Dívka postrádá chlapce, kterého velmi miluje.
Dívka měla uši po stranách, měla na sobě AirPods Pro a zapnula sluchátka na nejhlasitější zvuk, což byl její zvyk, a pouštěla stejnou píseň pořád dokola, znovu a znovu.
Ta píseň pochází od zpěvačky, kterou dívka měla velmi ráda už od dětství, malička a jeho píseň ji doprovázela v životě, všechny okamžiky, stín dívčina dětství a jeho písně. V nejbezmocnější době života dívky jsou tu jeho písně. V nejosamělejším období života dívky jsou tu jeho písně. Zpěvák, který dokonce hrál za dívčina "bývalého manžela", ji po celou dobu jen sledoval sám a "zpíval" její oblíbenou píseň živě. V té době zpěvák to dělal mnoho let bez veřejných vystoupení a tento návrh byl jeho "jediným" veřejným vystoupením, které bylo v hospodě.
Zpěvák se jmenuje "You Hongming Chris Yu" a chlapec, kterého on a dívka hluboce milují, oba jsou velmi vysocí.

Někdy, když dívka poslouchá různé písně "You Hongming", se usměje a přemýšlí, jestli ten kluk "You Hongming" není jen "zpěvák" nebo její vlastní "osobní prorok". Jeho 'každá píseň', jeho 'každý záběr v každém videoklipu', jeho 'výraz v každém klipu', jeho 'pohyb v každém klipu', jeho 'každý způsob kousání', jeho 'každá pauza v dechu, jeho 'každý okamžik dechu', dokonce i jeho 'způsob hraní na doprovodné nástroje'..., kterékoli z jeho videoklipů jsou kompletní a důkladné, v určitém 'čase', v určitém 'prostoru', s hlasem 'duše', který prochází 'duší' života 'jakékoli' dívky.
Holka, někdy, když pořád mluví, pokračuje, poslouchá, poslouchá, poslouchá, sama často slyší po celém těle 'husí kůži'.
Někdy ani dívka neví proč, někdy když pořád, neustále, nepřetržitě poslouchá, její slzy jsou velké, velké, kapající, nepřetržitě, nepřetržitě, neustále jí padají z očí, vždy pláče, dokud nejde po silnici, už nedokáže ovládat přímé dřepy, používá ruce, pevně drží kolena a začne používat nejlepší zuby, aby si silně kousala do jedné z rukou, většinu času sama dívka na to nepřijde, Co by se stalo s tebou?
Nicméně chlapec, kterého dívka miluje, je "vyšší".
Dívčin bývalý manžel, jeho starší bratr, je idol skupina "Energy", kterou dívka měla ráda, když byla dítě.
Dívčin bývalý manžel, jeho bratr, je nejznámější z "Energie".
V té době dívky neustále horečně pracovaly na operačním sále dnem i nocí.
Jednoho dne to byla pro dívku "první návštěva" a viděla pacienta, muže středního věku, ležet na operačním stole právě den před "čínským Novým rokem", ve "tři hodiny odpoledne", všechny domácnosti už byly osvětlené.
Pacientka ležící na operačním stole dívky byla původně jen rutinní operace, operační proces od držení těla pacientky přes dezinfekci operačního místa a poté "Time Out", obrovské červené časovací zařízení v operačním sále, se dohodl jako čas zahájení operace až po odstranění léze a následně "čištění operačního pole". Sání", které odebírá opláchnutou vodu z těla pacienta, čímž vzniká "čisté" operační místo, a nakonec používá různé nitě k pevnému šití vrstvu po vrstvě, vrstva po vrstvě kůže, a nakonec "ukončí časovač".
Na začátku pacient ležící na operačním stole dívky, jejich lékařský tým, původně očekával, že 'doba operace' nebude delší než tři hodiny.
Nicméně tehdy to byla 'malá chyba' jejich lékařského týmu.
Bylo to pro dívku "poprvé" a viděla to na vlastní oči, "krev" byla jako "vodopád", neustále, nepřetržitě, neustále, nepřetržitě, rychle, z pacienta ležícího na operačním stole dívky, "krev" vytékala z jeho těla, neustále, nepřetržitě, rychle, rychle, rychle, rychle.
V okamžiku, kdy se to stalo, všichni lékařští asistenti, kteří operovali v jiných místnostech, stejně jako celé patro, všichni lékaři, které bylo možné

mobilizovat, všechny sestry, které bylo možné mobilizovat, všichni rezidenti, kteří mohli být mobilizováni, všichni internisté, všichni medici, kteří mohli být mobilizováni, všichni, neustále, rychle, rychle vběhli do 'Operačního sálu 8', kde byla dívka.
V okamžiku, kdy se to stalo, všichni lékařští asistenti operující v jiných místnostech, celé patro, všichni lékaři, které bylo možné mobilizovat, všechny sestry, které bylo možné mobilizovat, všichni rezidenti, kteří mohli být mobilizováni, všichni stážisti, kteří mohli být mobilizováni, všichni lékaři, kteří mohli být mobilizováni, všichni, všichni Zachraňte duši, která "mizí".
Ale všichni dohromady, všichni, všichni, selhali.
Smrt, vyhraná.
Pacient ležící na operačním stole dívky se však jen podíval zpět na dívku 'před odchodem', byl velmi vřelý, usmál se na dívku a pak se jeho duše otočila a odešla.
Dívka se na dlouhou, dlouhou, dlouhou dobu zhroutila, chodila bez výrazu, když jedla, nevěděla, co jí, nemohla spát, nemohla se probudit.
Dívka byla taková, jako v mdlách, a uplynul měsíc.
Až do této chvíle si dívka jasně pamatovala celou tu věc, ten incident, vinu, že už nikdy nebude zůstávat celý život.
Dívčin bývalý manžel, jeho bratr, dívku velmi miluje.
Dívčin bývalý manžel, jeho bratr, aby dívku potěšil, speciálně zařídil, aby dívka a její bývalý manžel, bratr bývalého manžela dívky a You Hongming a You Hongming z "první lásky" se stali manželkami, obě, s dívkou a jejím bývalým manželem, stejně jako bratrem bývalého manžela dívky, se všech pět setkalo mnohokrát soukromě, jedli spolu, bavili se spolu.
Dívka tehdy "políbila" a řekla You Hongmingovi, že je "nejdůležitější" a "jediný" zpěvák v jejím životě.
V tu chvíli byl You Hongming velmi šokován.
Dívka tehdy "políbila" a řekla You Hongmingovi, že všechny jeho "písně" doprovázejí dívčin "život".
Dívka řekla You Hongmingovi, že ho má velmi ráda už od dětství, malička a dětství, a že má ráda všechny jeho písně.
Dívka tehdy "políbila" a řekla You Hongmingovi, že jeho "všechny písně" doprovázely dívčin "život" a všechny okamžiky, ve stínu dívčina dětství, obsahovaly jeho písně. V nejbezmocnější době života dívky jsou tu jeho písně. V nejosamělejším období života dívky jsou tu jeho písně. Ve scéně, kde dívčin bývalý manžel požádal dívku o ruku, zpíval sám You Hongming.
Dívka "osobně" řekla You Hongmingovi, že když bývalý manžel dívky požádal dívku o ruku, dívka si vůbec nepamatovala, že by jí tehdy bývalý

manžel něco řekl.
Dívka si jen vzpomněla, že You Hongming stojí po její levé straně, sklonil se, usmíval se, zeptal se dívky, zeptal se: "Holka, jsi ochotná?"
Pak se You Hongming velmi vřele usmál, pravou rukou jemně držel mikrofon, jemně podal mikrofon dívce, You Hongming stále držel mikrofon, dívka byla plná radosti, otočila se k You Hongmingovi, usmála se velmi vřele, oči jí zazářily, řekla: "Ano!"
Po nějaké době se dívčiny kamarádky dozvěděly, že se dívka najednou 'vdala', a její přátelé se všichni cítili úžasně a ptali se dívky, proč se najednou vdala za někoho, koho všichni považovali za nejméně pravděpodobného.
Dívka, která se jen usmívala na tváři, odpověděla svým kamarádkám: "Vlastně nevím! Ale tu noc, v té hospodě, stál You Hongming po mé levici, sklonil se a s úsměvem se mě zeptal: 'Holka, jsi ochotná?' Otočil jsem se k You Hongmingovi s veselým výrazem, pak jsem se velmi vřele usmál a odpověděl You Hongmingovi: "Ano, ano!" Asi tak příběh vypadá! Nepamatuju si další detaily!"
V té době to byla doba vypuknutí "Covid-19".
Holka, nikdy jsem neměla "svatbu" ani jsem nefotila "svatbu". V tomto manželství byly na "oddacím listu" matriky pouze podpisy dvou osob.
Tu noc v té hospodě You Hongming zazpíval pro dívku živou píseň, její oblíbenou píseň.
Tu noc v té hospodě nebyl žádný zvukový doprovod, jen mikrofon, a You Hongmingův hlas vždy dokázal zachytit dívčinu "duši".
You Hongming, celou dobu, co tu píseň zpíval, byl jen něžný, jeho oči byly jemné a pořád se díval na dívku.
V tu chvíli byli oba spolu současně s "harmonií duší".
Tehdy v té hospodě se You Hongming díval dívce do očí s láskou, každý jeho jemný výraz, dokonce byl na místě, improvizoval pro dívku a "změnil melodii", stejně jako "některé texty" a "jak kouše".
Tehdy v noci v té hospodě se dívka smála a její duše se smála. You Hongming se na dívku podíval a usmál se, a jeho duše se také usmála.
Tu noc, v té hospodě, si dívka stále pamatuje všechny detaily o You Hongming.
Tehdy večer v hospodě You Hongming zazpíval pro dívku živou píseň, její oblíbenou píseň, která je zároveň nejznámější klasikou You Hongminga "Slavná píseň".
Tu noc v té hospodě You Hongming zazpíval speciální živou píseň pro dívku, oblíbenou písní dívky, také You Hongming, nejznámější hotelovou "slavnou písní", to video o žádosti o ruku, je bratr bývalého manžela dívky, jeho tehdejší přítelkyně, detailní záběr dívky, video z žádosti o ruku je stále

uložené v jejím mobilním telefonu, to je video, které dívka stále občas otevírá a sleduje. Jen chce slyšet píseň "Only On" jednou, jednou, znovu.
Tu noc v té hospodě rozhodl o 'žádosti o ruku' dívčin bývalý manžel, jeho bratr, jménem dívčina bývalého manžela.
Bývalého manžela dívky, jeho bratra, tehdy šel soukromě najít You Hongming, a také dalšího slavného profesionálního moderátora, který byl ve stejnou dobu na místě. Všichni tři společně naplánovali ten "náhlý" "návrh na sňatek".
Dívka si pamatuje jen tu noc v té hospodě, když se jí ostatní ptali, jestli ví, že ji chystá požádat o ruku, dívka jen s lehkým hněvem odpověděla: "Jaký to je sňatek?! Ty, Hongming, jsi středem pozornosti!!"
Dívka si vzpomíná na tu noc v té hospodě, kdy jí bývalý manžel podal mikrofon, dívka s žádostí o ruku nesouhlasila, jen žertem odpověděla bývalému manželovi dívky, který řekl: "Jaká je situace?! Myslel jsem, že mi chceš požádat o ruku, když jsem se vykakal, protože jsi jednou řekl, že budu v průšvihu, a mohl jsi jen souhlasit." V celém tomto videu je dívčin pohled po celou dobu jen na You Hongminga.
Dívka si pamatuje, že tu noc, v té hospodě, protože nevěděla, co říct, byla na pódiu a smála se tak moc, že se jí celé tělo ohnulo.
Dívčin bývalý manžel klečel před dívkou, ruce se mu třásly, držel vypůjčený prsten s "halloweenskou rekvizitou", pořád něco říkal, ale ona si vůbec nevzpomínala.
Tu noc se v té hospodě konala "halloweenská párty".
Dívka a bývalý manžel dívky obdrželi hovor od bratra bývalého manžela dívky, protože slyšeli, že You Hongming je na místě, bývalý manžel dívky rychle vzal dívku s sebou a dočasně se přidal.
Tu noc v hospodě měla dívka matné černé kalhoty se třemi řadami zlatých knoflíků, matnou černou košili s dlouhým rukávem a lesklé černé lodičky na podpatku.
Tu noc v té hospodě měl You Hongming na sobě skoro stejně jako dívka a oba byli všichni 'matně černí'. Na tričku s krátkým rukávem je zlatý obdélník, uprostřed černý s nití a zlatými tečkami, jako souhvězdí, ale ten vzor je "sloní hlava" a on má na sobě zlaté tenisky.
Ty, Hongming a ta dívka udělali dvě společné fotky.
Později si všichni společně udělali společnou fotku, You Hongming byl na vnější straně, přidal matnou černou bundu po kolena, která vypadala jako "plášť".
Po nějaké době.
You Hongming najednou přešel přímo na levou stranu dívky zezadu za jejím bývalým manželem, vzdálenost tří kroků, velký krok, velký krok, velký

krok, a You Hongming stál mezi dívkou a jejím bývalým manželem, vytrhl mikrofon přímo z rukou dívčina bývalého manžela.
Pak You Hongming pravou rukou jemně uchopil mikrofon, jemně ho podal dívce, You Hongming stále držel mikrofon, mrkl pravým okem na dívku a zároveň přikývl. Dívka byla plná radosti, otočila se k You Hongmingovi, velmi vřele se usmála, oči jí zářily, řekla: "Ano!"
Píseň se jmenuje "Falling in Love with Someone — Song by Chris Yu, 1994"
MV URL: https://youtu.be/sSXmdwk_v-Y?si=DLUrl2EyhrOnYfCv —
Text té písně se zpívá takto
"Zamilovat se do někoho
Je snadné ztratit rozum
Slzy, které kdysi byly prolévány pro lásku
Když to dělám, cítím se znepokojený kvůli lásce
Můj idiote
Moje pravá
Kolik je hotovo
Obávám se, že tomu nerozumíte
Lidé jako já
Musím počkat, až Ai zmizí
Rozděleno na dva konce
Teprve tehdy jsem si uvědomila, jak moc jsem se zdráhala tě pustit
Zůstaň uprostřed noci a sníš opilý
Vyndal jsem to ze srdce
Řekni si smutně
Musím počkat, až Ai zmizí
Rozděleno na dva konce
Teprve tehdy jsem si uvědomil, že každý se bojí samoty
Vždycky bylo co říct
Jsi já
Strážce tohoto života
Zamilovat se do někoho
Je snadné ztratit rozum
Slzy, které kdysi byly prolévány pro lásku
Když to dělám, cítím se znepokojený kvůli lásce
Můj idiote
Moje pravá
Kolik je hotovo
Obávám se, že tomu nerozumíte
Lidé jako já

Musím počkat, až Ai zmizí
Rozděleno na dva konce
Teprve tehdy jsem si uvědomila, jak moc jsem se zdráhala tě pustit
Zůstaň uprostřed noci a sníš opilý
Vyndal jsem to ze srdce
Řekni si smutně
Musím počkat, až Ai zmizí
Rozděleno na dva konce
Teprve tehdy jsem si uvědomil, že každý se bojí samoty
Vždycky bylo co říct
Jsi já
Strážce tohoto života
Musím počkat, až Ai zmizí
Rozděleno na dva konce
Teprve tehdy jsem si uvědomila, jak moc jsem se zdráhala tě pustit
Zůstaň uprostřed noci a sníš opilý
Vyndal jsem to ze srdce
Řekni si smutně
Musím počkat, až Ai zmizí
Rozděleno na dva konce
Teprve tehdy jsem si uvědomil, že každý se bojí samoty
Vždycky bylo co říct
Jsi já
Strážce tohoto života
Zamilovat se do někoho
Zamilovat se do někoho
Počkej, až Ai zmizí
Zamilovat se do někoho."

Pozdě v noci dívka, sama na rybářské lodi v zemi vycházejícího slunce, postrádala chlapce, kterého velmi milovala.
Dívka měla uši po stranách, měla na sobě AirPods Pro a zapnula sluchátka na nejhlasitější zvuk, což byl její zvyk, a pouštěla stejnou píseň pořád dokola, znovu a znovu.
Píseň se jmenuje "Can't Resist Missing — Song by Chris Yu, 2015"
MV URL: https://youtu.be/w19NRTz-g1g?si=CoXBfbVt-piaci5s —
Text té písně se zpívá takto
"V transu
Uplynul další rok
Seznamte se s trasami města

Každý den
Vezměte si pár přestupů metrem
Nejvíc se chci vrátit k tobě
Podíval jsem se na fotku, kterou jsi poslal
Poslouchal jsem tvou zprávu kvůli jet lagu
Jen každý deštivý den
Ale nemůžu držet deštník a držet ti ruku přes ulici
Musím přiznat, že mi to skoro chybí
Nemůžu tě porazit v náručí
Dovol mi postarat se o tvou bezpečnost
Tyto roky
Dva lidé
Zatím
Neudělal jsem to
Trochu tepla
Neschopný dát
Přiznávám, že to nemohu odolat a nemyslím si to
Nedokáže se vyrovnat kritickému bodu šílenství
Pokaždé, když řekneš, počkej na mě
V mém srdci
To je smutné
Jak moc jsou zapletené
Každý sníh
Nejsi tam
Žádná z nich není krásná
Podíval jsem se na fotku, kterou jsi poslal
Poslouchal jsem tvou zprávu kvůli jet lagu
Jen každý deštivý den
Ale nemůžu držet deštník a držet ti ruku přes ulici
Musím přiznat, že mi to skoro chybí
Nemůžu tě porazit v náručí
Dovol mi postarat se o tvou bezpečnost
Tyto roky
Dva lidé
Zatím
Neudělal jsem to
Trochu tepla
Neschopný dát
Přiznávám, že to nemohu odolat a nemyslím si to
Nedokáže se vyrovnat kritickému bodu šílenství

Pokaždé, když řekneš, počkej na mě
V mém srdci
To je smutné
Jak moc jsou zapletené
Každý sníh
Nejsi tam
Žádná z nich není krásná
Musím přiznat, že mi to skoro chybí
Nemůžu tě porazit v náručí
Dovol mi postarat se o tvou bezpečnost
Tyto roky
Dva lidé
Zatím
Neudělal jsem to
Trochu tepla
Neschopný dát
Přiznávám, že to nemohu odolat a nemyslím si to
Nedokáže se vyrovnat kritickému bodu šílenství
Pokaždé, když řekneš, počkej na mě
V mém srdci
To je smutné
Jak moc jsou zapletené
Každý sníh
Nejsi tam
Žádná z nich není krásná
Miluji tě
Chybíš mi
Všechny ty roky"
Dívka sama seděla a ležela na rozkládací pohovce u dívčina bratra uprostřed noci, s přikrývkou přikrytou na kolenou.
Dívčiny ruce ji pevně objímaly, její vlastní kolena po obou stranách, použila zuby, zuřivě, silně kousala pravou ruku, dívka plakala, až málem omdlela.
Bože, nevím, odkud se to vzalo, najednou se to objevilo.
Bože, postav se na pravou ruku dívky.
Bože, jeho tón je velmi tvrdý a jeho postoj je velmi špatný.
Bůh jasně požádal dívku, aby okamžitě "udělala screenshot" "WhatsApp konverzace" mezi chlapcem a dívkou před Bohem.
Bůh řekl: Chce být jen "screenshotem" a "obrázkem" kapitoly 8-II.
Dívka okamžitě odložila slzy, byla v mžiku, celá její tvář se dramaticky změnila, v mžiku hořela vztekem, hněv v jejím srdci hořel, silnější než

plameny pekla, hněv v jejím srdci, hořící, žhavější než plameny pekla, hněv v jejím srdci, hořící, mnohem lepší než zuřící oheň pekla.
Dívka byla velmi rozzlobená, zvedla obočí, její postoj byl najednou velmi provokativní, oči jí okamžitě zchladly, tón byl okamžitě velmi chladný, slovo po slově odpověděla skrz zaťaté zuby: Bože, řekla: YEHEWAH, My Beloved BOSS, AGAIN??!! SERIOUSLY???!!! May I Ask That Now YOU Are Playing Me Or Playing MY BELOVED BOY??!! HAVE YOU LOST YOUR MIND??!! OR From The Beginning To The End YOU HAVE NEVER EVER HAD THIS SHIT??!!
NEVÍŠ, ŽE DO NOT YOU KNOW THAT 'THE SCREENSHOT OF OUR CONVERSATION RECORD' IS MY BELOVED BOY AND MY 'PRIVACY'???!!!!
Ó-ó-ó! Mám to znovu!! Ty ti to prostě nikdy NEZÁLEŽÍ JAKO VŽDYCKY, Constantine už světu řekl, že ne, co??!!' Oh-oh-oh! I Got It Again!!! YOU Just Never Ever GIVE A SHIT AS YOU ALWAYS DO, CONSTANTINE Has Already Told The World, Is Not It, Huh??!!'
Bože, v jeho očích se mihla "kalkulace", kterou nešlo vůbec skrýt, Jeho tón byl stále velmi "jin a jang", byl velmi neústupný, stále měl velmi špatný přístup, požádal dívku, aby "okamžitě" umístila "záznam konverzace na WhatsAppu" mezi chlapcem a dívkou, "okamžitě" před Ním, jako "připojenou fotku" "Kapitoly 8-II".
Dívka byla stále velmi naštvaná, stále zvedala obočí, její postoj byl stále velmi provokativní, její oči byly stále velmi chladné, její tón byl stále velmi chladný, její tvář stále velmi chladná, s teplým úsměvem odpovídala slovo od slova, zatnula zuby, Bože, řekla: Oh, Well, YEHEWAH, My Beloved BOSS.
Pojď. Poslouchejte velmi pozorně!!
Moje odpověď je: JDI DO PRDELE!! A NE!! My Answer Is: GO FUCK YOURSELF!!! AND NO!!
Ach!?? Proč??!!
Protože je to Because It Is 'The Right' Of The Author. And It Is MY FUCKING 'FREE WILL'.
Oh!! Zároveň jsem ale z celého INK pryč. A jsem tak chudá holka, že nemám peníze na INK.
Omlouvám se, vaše žádost je mimo mé schopnosti. To je vše. TEĎ VYPADNI ODSUD!! JDI SI KOUPIT VLASTNÍ ZATRACENÝ INKOUST!!!' So, I Am So Sorry, YOUR REQUEST Is Out Of My Ability. That Is It. NOW, GET THE FUCK OUT!! GO BUY YOUR OWN GODDAMN INK!!!!'
Právě když dívka používala mobil a psala rukopis, dostala se na 'tuto

stránku' a 'tento řádek'.
V tuto chvíli tato kniha dokončila většinu "hlavní struktury" díky "časové ose" a "prostorové ose", neustále vpřed, zpět, vlevo, vpravo, vpravo a dole, a v "čtyřrozměrném čase a prostoru", "nekonečném skákání". Ano. To rozhodně není v kompetencích "dívky" psát takové nadsázky. Během celého života dívky byla veškerá "fyzika" na střední škole "nula kreditů".
Ano, Bože, přečti to osobně a dívka to opsala. Nebo, Bože, přímo chytil 'dívčinu ruku' a napsal ji.
V této části, pokud čtete tuto knihu a máte jakékoli další "otázky" ohledně výše uvedené "oznámení zprávy", podívejte se prosím na "Kapitolu 5-I".
Dívka obvykle používá bílý iPhone 12 Pro Max, pouzdro na telefon je "CASETiCFY" s funkcí MegSafe, černý rámeček, vzor na zadní straně pouzdra je vzor "100 dolarů", toto pouzdro je "Poznámky" zabudované do mobilu ještě předtím, než dívka potkala chlapce, aby napsala "tuto knihu".
Jen proto, že dívka to považuje za 'pohodlné'.
Dívka sama seděla a ležela doma na rozkládací pohovce, s přikrývkou na kolenou.
Uši měla po stranách, měla na sobě AirPods Pro, zapnula si sluchátka na nejhlasitější zvuk, což byl její zvyk, pouštěla si to pořád dokola, psala "Kapitoly 5 - II", "Hromadný hrob v Osvětimi" a její duše byla zlomená, poslouchala klasickou hudbu "Satanského tématu".
Píseň se jmenovala "Spiegel im Spiegel, pro housle a klavír — píseň od Arva Pärta, 1978"
MV URL: https://youtu.be/OQEze2kVpZg—
Dívka sama sedí na rybářské lodi v zemi východu slunce.
Dívka nespala už 'třetí den', psala 'tuhle knihu' zběsile den i noc.
Dívka, její oči jsou prázdné, není si jistá, není si jistá, není si jistá, jestli pije vodu, vůbec jí to nevadí, ví jen, že je stále 'naživu', stále umí 'psát'.
Jen chvilku před východem slunce.
Bože, už přichází.
Nic neřekl.
Dívka si řeší "řádek" "této kapitoly".
Dívka ho používá, obvykle ho moc nepoužívá, její MacBook Air, 13palcový z roku 2020, M1, růžové zlato, její tapeta na počítači, je jediný "rodinný portrét".
Dívka se chystala začít většinu věcí řešit.
Bůh dívku požádal, aby ji zveřejnila na svém osobním "Facebookovém účtu", tedy "Kapitole 1_Calling" knihy, a stáhla ji ze své vlastní facebookové stránky.
Dívčiny příspěvky na Facebooku, veškerý obsah příspěvků, byly vždy

metodou "veřejných příspěvků", protože jí je jedno, kdo to uvidí, kdo něco řekne, nemá zájem vědět, co si o ní myslí "jakýkoli člověk", nebo jakýkoli jiný názor než "kluk, kterého tak miluje" a "celá rodina za tím chlapcem".
Nicméně ať dívka hledala jakkoliv, její příspěvek na Facebooku zmizel.
Dívčin "mobilní telefon" a "počítač", její dvě obrazovky, zběsile blikaly současně a všechny klávesnicové funkce i vestavěné funkce aplikace byly najednou, a stalo se něco neobvyklého.
Dívčin "mobil" a "počítač" spolu s přihlašovacím heslem jsou "narozeniny" chlapce, kterého tak miluje, a od prvního dne, kdy ho poznala, nikdy nezměnila heslo.
Chlapci vždy věděli, že "mobilní telefon" dívky a "počítač" "přihlašovací heslo", chlapci někdy používají dívčin počítač a dívka se vůbec nestará, protože mezi nimi není "žádné tajemství".
Tentokrát to bylo "poprvé".
Dívka se jen chladně usmála.
Dívka pomalu vstala z rozkládací pohovky.
Dívka pomalu přešla ke svému nástupnímu kufru a pomalu ho otevřela.
Heslo k nástupní budce dívky je chrám, kde dívka vyrůstala, "datum narození" hlavního boha "Taishang Laojun".
Dívka pomalu pravou rukou vytáhla velký pytel "psychiatrických léků" mnohem tlustších než Talmud, a její denní fixní léky, Regular QID, byly třicet dva, bez PRN léků.
Pak ji dívka pomalu vytáhla z odbavovací schránky kočky a roztřídila ji do "tašky na konzervaci potravin", pravou ruku vložila hluboko do tašky, do tlustého velkého pytlíku "psychiatrických léků", svého denního léku, Regular QID je 32 pilulek, bez PRN užívajících léků.
Po nějaké době.
Dívka vytáhla pravou ruku a v ruce držela stříbrnošedý "ADATA UV 350/74GB USB pevný disk", který byl "zcela uzavřený" v sáčku s jídlem.
Dívka se chladně usmála, pomalu se vrátila ke své rozkládací pohovce, pomalu otevřela "USB pevný disk", její úsměv byl čím dál chladnější a otevřela kompletní "první kapitolu" z disku, který četla.
Dívka se stále chladně usmívala, zvedla obočí, přímo kopírovala a vkládala potřebné kapitoly do počítače "Word", a pak její výraz byl čím dál chladnější a úsměv stále chladnější, když se dívala na "volání" první kapitoly knihy.
Teď 'tahle věta', lidi, 'tento odstavec', který se chystáte začít číst.
Stejně jako vy všichni právě teď, "předchozí odstavec", který jsem "právě četl" dříve, se odehrával v různých nocích, v různých "časech a prostoru" a v různých "prostorech".
"Časová osa" a "osa prostoru" "této rozbité knihy" jsou všechny "všechny",

v "čtyřrozměrném čase a prostoru", nekonečné tam a zpět, tam a zpět, skákající tam a zpět, a všechny "jakékoli rozbité knihy" patřící Pánu, všechny jsou stejné, neexistuje nic jako "lineární časová osa".
Ano.
Včetně vás všech, v tuto chvíli ji držte v ruce nebo položte na stůl a používejte ji k "odkazování" a "psaní poznámek" pro "jakoukoli, jednu, rozbitou knihu", "všechny", v "čtyřrozměrném čase a prostoru", nekonečném poskakování tam a zpět, tam a zpět, skákání tam a zpět, všechny jsou stejné, neexistuje něco jako "lineární časová osa".
Veškerá "každá rozbitá kniha", která patří Jehovovi, je stejná, neexistuje nic jako "lineární časová osa" a "žádná z nich" není vůbec "výjimkou".
Ani jednoho.
A HLE. And BEHOLD.
KAŽDÁ Z TĚCHTO TAKZVANÝCH EVERY SINGLE ONE Of THESE So-Called 'HOLY BOOKS' IS The SAME.
VŠICHNI SE POHYBUJÍ A SKÁČOU V RÁMCI They ALL MOVE And LEAP WITHIN 'The FOUR-DIMENSIONAL TIME'.
TAM A ZPÁTKY. TO a FRO. BEZ PŘÍMKY. BACK And FORTH. TO And FRO. WITHOUT A STRAIGHT LINE.
A BYLO TO TAK. AND IT WAS SO.
TAK BYLO ROZHODNUTO. THUS IT WAS DECREED.
Pokud čtete "This Broken Book" a máte další "otázky" ohledně výše uvedené "notifikační zprávy", podívejte se prosím na seriál Marvel Studios "Loki", tento seriál má "dvě sezóny". Podívejte se prosím na "všechny", ne polovinu. Můžete se také podívat na film Marvel Studios "Doctor Stran", který má také "dvě epizody" na sledování "všechny", ne polovinu. Nebo se můžete vrátit a podívat se na "Kapitolu 5_I" v "Této rozbité knize".
Ach.
Přesně tak.
Všichni, nejdřív se uklidněte, nezlobte se.
Všichni, nejdřív se uklidněte, 'placket' znamená 'není třeba trhat', po roztržení je ještě potřeba 'zašít zpátky', není to únavné?!
Všichni, prosím, podívejte se a pokračujte v 'normálním dýchání'.
Tyto 'notifikační zprávy' nejsou 'rouhání'.
Tyto 'notifikační zprávy' jsou jen 'fakta'.
Ano.
Jsou to právě ta "fakta", která jste vždy "tajně znali" ve svém srdci, ale nikdy vám nebyla "přímo odhalena".
Jsou to ti, které jste vždy 'tajně znali' ve svém srdci, ale přesto musíte použít hromadu 'moučkového cukru', abyste je zabalili do těch 'nevysvětlitelných'

'tajemství'.
Většinou tato "tajemství" žádná "tajemství" nemají.
Existuje malý počet "tajemství", která mohou "vypadat" jako "tajemství", nebo "vypadat" "nejako" "tajemství", která nevypadají jako "tajemství", která jsou "tajemství", a některá "tajemství" jsou skrytá "uvnitř, která nevypadají jako tajemství", nebo "vypadají jako tajemství", což jsou skutečná "tajemství".
Samozřejmě, stále je to "stejné pravidlo", "věčné" neměnné pravidlo. Vítejte v "pouze se ptát", autorem jsem "já", tedy "já".
Právě když dívka používala mobil a kontrolovala rukopis, na "tuto stránku" a "tuto linku".
Dívka také používá svůj MacBook Air, 13palcový z roku 2020, M1, růžově zlatou tapetu, která je jediný "rodinný portrét", a zároveň vytváří "různé soubory".
Dívka obvykle používá bílý iPhone 12 Pro Max, pouzdro na telefon je "CASETiCFY" s funkcí MegSafe, černý rámeček, vzor na zadní straně pouzdra je vzor "100 dolarů", toto pouzdro je "Poznámky" zabudované do mobilu ještě předtím, než dívka potkala chlapce, aby napsala "tuto knihu".
Jen proto, že dívka to považuje za 'pohodlné'.
Dívka, sama, s ušima po obou stranách, stále v AirPods Pro, zapnula sluchátka na nejhlasitější zvuk, což byl její zvyk, stále je pouštěla opakovaně, znovu a znovu, na poslední stránce knihy, píseň, kterou chtěla chlapci dát.
Píseň se jmenuje "I Hope You Are Okay—Song by Chris Yu, 2006"
MV URL: https://youtu.be/MvNPzCy0GR8?si=l0OIk_9aL__fidxK —
Ano. Píseň, text, jsou na poslední stránce knihy.
Zde nebude poskytnut.
Dívka sama sedí na rybářské lodi v zemi východu slunce.
Čas je "0400", dívka je "léčitelka" a čas, který používá, byl vždy "24hodinový hodinový režim", což je její zvyk.
Dívka právě dokončila malou část "Appendixu" a právě odložila počítač a chystala se jít spát.
Dívčiny kočky se shromáždily kolem dívky.
Najednou.
Bože, nevím, odkud to přišlo.
Bože, nic jsi neřekl.
Bože, jdi přímo na levou stranu dívky.
Bože, generále, celou pravou ruku zvedl vysoko a s 'prásknutím' zasáhl dívčinu 'temeno hlavy' s těžkým 'prásknutím'.
Bože, po tom, co dívku porazil, zmizela hned.

Obrazovka dívčina mobilu začala znovu připomínat "vlnu" na moři.
Dívka se nepodívala nahoru.
Dívka byla bez výrazu, pomalu znovu zapnula počítač a tapeta na počítači byla stále jedinou "rodinnou fotkou".
Dívka, původně 'vůbec ne', chtěla vytvořit nějaké 'čísla stránek' a 'obsah' pro 'tuhle rozbitou knihu'.
Holky to vůbec nezajímá, kromě 'kluka, kterého tak miluje' a 'celé rodiny za tím chlapcem'. Pocity "jakéhokoliv jiného člověka".
Holky to vůbec nezajímá, kromě 'kluka, kterého tak miluje' a 'celé rodiny za tím chlapcem'. Dokáže 'jakýkoli jiný člověk' 'číst hladce', 'rozbitá kniha', kterou byla nucena nahrát.
Dívka se vůbec nestará, kromě "kluka, kterého tak miluje" a "celé rodiny za tím klukem". Když četla "tu rozbitou knihu", kterou musela nahrávat, když potřebovaly spolu diskutovat, jak mohly najít "správné číslo stránky"?
Pro dívky, kromě "kluka, kterého miluje" a "celé rodiny za chlapcem". "Jakýkoli jiný člověk" kromě "člověka" není považován za "lidskou bytost".
Pokud čtete "Tuto rozbitou knihu", víte proč u dívek, kromě "kluka, kterého tak miluje" a "celé rodiny za chlapcem". Jiní "ostatní lidé" nejsou považováni za "lidi", pokud čtete "This Broken Book", podívejte se prosím přímo na "Kapitolu 1_Calling".
Pro dívku je "rozbitá kniha", kterou čtete, nic jiného než "zlomená poznámka", kterou jí Bůh přikázal napsat během "prologu".
Můžete se přímo odvolávat na "prolog" a "před prologem" na to, co řekl Pán.
V očích dívky je "tato rozbitá kniha" jen další "rozbitá pochůzka", kterou jí dal Bůh.
Ale Pán, ten čas, kdy dívku tvrdě udeřil.
Dívka používá svou "identitu" lékařky v minulosti, plus své "znalosti" jako lékařky v minulosti.
Dívka dospěla k závěru, byla si velmi jistá, že její "celá hlava" používá škálu "NRS (Numeric Rating Scale) pain rating" k "výpočtu" a "hodnocení", a její skóre bolesti bylo "jedenáct bodů".
Dívčiny oči náhle zazářily, usmála se velmi, velmi, velmi vřele a v srdci se jí objevila Oh-oh-oh!!! I Got It. YEHEWH Has Already Deleted My Files THREE FUCKING TIMES. And Guess What? Now I Finally Realize — HE Is Not Almighty, HE Is Just PISSING HIS PANTS AFRAID Of What I Recorded, Every Single Thing HE HIMSELF Ordered Me To Do. Pathetic, Is Not It???!!!
Takže.
Tak jdeme na to: čísla stránek a obsah.

Řekněme to naprosto jasně VŠEM. Let Us Make It Crystal Fucking Clear For EVERYONE.'
A tak tam byl obsah a čísla stránek.
Od tohoto dne Pán chodil k dívce čas od času každý den, a dívka byla naprosto lhostejná a nechtěla vědět, co Pán dělá.
Někdy Pán přijde a odejde, jindy přímo zablokuje dívčin počítač a jindy způsobí, že dívčin mobilní telefon, jako hluk z televize, vypadá divně, nepravidelné čáry nebo vzory různých barev, něco takového.
Dívka měla jen dvě uši, neustále nosila AirPods Pro, on nastavil hlasitost na maximum, což byl její zvyk, a pak bezvýrazně vyměnil "Bože, jak je to teď, objektivní záznam."
Kvůli ničemu jinému, jen proto, že jí Bůh řekl, aby 'psala' a 'zaznamenávala'. Prostě 'nahrávala'. To je vše.
Pokud to čtete a myslíte si, že všechno "zaznamenané" v "této rozbité knize" je "velmi směšné", pak máte pravdu. Protože "autor sám", tedy "já", také cítil, že ta "rozbitá kniha", kterou nahrával, je opravdu směšná.
Ačkoliv autor sám nevěděl, co je "definice" teologie, když ji napsal uprostřed, myslel si, že se stal jeho oblíbeným psychologem "Freudem", myslel si, že je to "psychologie" nebo "duchovní věda".
"Autor sám", tedy "já", když jsem byl na střední škole, v "hodinách matematiky" a "fyziky", často jsem vynechával hodiny a stejně jsem tomu vůbec nerozuměl, takže autor sám vynechával hodiny a šel rovnou do knihovny číst celou sadu "Freudových" knih.
Nicméně v současnosti si "autor" sám není jistý, jak "klasifikovat" "rozbitou knihu", kterou píše, No co!
Nicméně autor sám, jako "částečný pracovník" pro Jehovu, musí stále dokončovat "tuto rozbitou knihu".
Chlapec mu také řekl, že muž v jeho rodině si vždy připomínal, že jeho jméno je na vrcholu rodokmenu, že byl první, kdo se naučil mlčet, a že žena, které složil přísahu, že půjde cestou osudu s těmi stejné krve jako on.
Chlapec řekl, že mu dívka řekla, že na rybářské lodi v zemi vycházejícího slunce byl orientální duchovní dům obklopený kadidlem zasvěcen oltáři nebe, země a předkům. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům pozůstatek starého režimu a nyní nese jméno podle památníku "Svědek historie".
Dívka nevěděla proč, ale mnoho věcí chápala jen ona a jen ona si je pamatovala.
Proto dívka ráda žertuje, říká, že je z "Kohen Hagadol" na rybářské lodi Země vycházejícího slunce. Protože je spousta věcí, které může dělat jen ona. I když pokaždé nechápe 'proč'. Nicméně mnoho věcí je zvláštně "velmi

snadných" na provedení. Dívky také často nahrazovaly všechny ostatní a byly samy, na rybářské lodi v zemi vycházejícího slunce, v orientálním duchovním domě obklopeném kadidlem, oltářem nebe, země a předků. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Je to dřevěný dům pozůstatek starého režimu, který je nyní pojmenován jako památník nazvaný "Svědek historie", "modlí se" za všechny lidi, "pokání" za všechny lidi a "modlí se" za všechny lidi.
Někdy je na rybářské lodi v zemi vycházejícího slunce orientální duchovní dům obklopený kadidlem zasvěcen oltářům nebe a země a předkům. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Je to dřevěný dům pozůstatek starého režimu a nyní je pojmenován jako svědek historie a při některých velkých oslavách dívky také hrají roli "dárcov" a "žehnání" všem lidem. Jemně položí ruce na hlavy každého věřícího a udělí jim jedno 'požehnání' jednoho po druhém.
V kultuře dívek.
Dívky kreslí různé "amulety" pro různé věřící, některé jsou jen "požehnání" a jiné jsou pro "odstraňování katastrof a katastrof".
Na velkém požehnání dívka podrží "pečeť bohů" a zakryje své "požehnání" a "bariéry" na límcích za každým věřícím, který přijde.
Na rybářské lodi v Zemi východu slunce je orientální duchovní dům obklopený kadidlem oltářem nebe, země a předků. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům, který zůstal ze starého režimu, a nyní se jmenuje "Svědek historie" a všichni věřící zpočátku následovali otce matky dívky.
Později převzal strýc dívky od svého otce rybářskou loď v Zemi východu slunce, orientální duchovní dům obklopený kadidlem, zasvěcený nebi a zemi a oltář předků. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům pozůstatek starého režimu a nyní je pojmenován jako památník dědictví domu, svědectví historie, a všichni věřící mají také velmi rádi dívčina strýce. Během té doby dívka vždy spolupracovala se svým strýcem, aby dokončila ty velké slavnosti. Všichni věřící mají také velmi rádi dívky.
Až ve třetím ročníku vysoké školy byl dívčin strýc náhle povolán Bohem.
Celá dívčina rodina, všichni, v mžiku panikařila.
Všichni věřící. Všichni najednou panikařili.
V té době to byla velmi, velmi, velmi temná doba pro celou rodinu dívky, na rybářské lodi v Zemi východu slunce, v orientálním duchovním domě obklopeném kadidlem, na oltáři nebe a země a předcích. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům, který zůstal ze starého režimu, a nyní, dům pojmenovaný památníkem

"Svědek historie", je otcem matky dívky a spolu s dívkou obnovili pořádek. Když celá dívčina rodina, všichni, v tu chvíli propadli panice, všichni tiše plakali.
Byl to otec dívčiny matky, kdo zadržoval slzy spolu s dívkou, a oba se donutili k úsměvu, aby 'znovu vybudovali' řád.
Dívka se později ohlédla a uvědomila si, že důvodem, proč otec matky dokázal znovu nastolit "řád", bylo to, že veškeré její "znalosti" pocházely od dívčina strýce, který jí podal "ten šálek čaje" a "vysvětlení těch detailů".
Na rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce je orientální duchovní dům obklopený kadidlem oltářem zasvěceným nebi, zemi a předkům. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům pozůstatek starého režimu a nyní se dům nazvaný "Svědek historie" konečně pomalu začal vracet na správnou cestu a stále funguje.
Protože, jak dívka řekla, "slouží Bohu" od svého narození.
Chlapec, který se jako první naučil mlčet, sklonil hlavu a chvíli mlčel, pak ji pomalu zvedl a s nechápavým výrazem se zeptal chlapce: "Chlapče, na rybářské lodi v zemi vycházejícího slunce, odkud dívka pocházela, věří i oni ve stejné 'náboženství' a stejného 'boha' jako my?"
Chlapec, který se díval na svůj domov s teplým úsměvem, se podíval na svůj domov, ten, který byl vždy připomínán, že to jméno je na vrcholu rodokmenu, první člověk, který se naučil mlčet, chlapec zavrtěl hlavou.
Chlapec odpověděl, že muž v jeho rodině, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu genealogie, ten, kdo se jako první naučil mlčet, řekl: "Achi HaGadol, tady je věc. Dívky přišly z rybářských lodí v Zemi vycházejícího slunce a věřily v 'jiné náboženství' a 'jiného boha' než my."
V chlapcově domě byl ten, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, velmi zmatený a jeho výraz byl plný 'nesrozumitelného'. Pak se podíval nahoru a zeptal se chlapce: "Chlapče, nikdy jsem nevěděl, že na světě existují i jiní 'bohové'! Dnes jsem to slyšel poprvé. Byl jsem velmi překvapený! Jak by tedy měli jejich bohové vypadat na rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce, odkud dívky pocházejí? Chlapče, říkáš, že ta holka pracuje pro 'Boha', takže pracuje pro 'kterého 'Boha'?"
Chlapec se na dívku podíval s oddaným výrazem.
Dívka se usmála a podívala se na chlapce, kterého tak milovala, a přikývla chlapci, aby mu naznačila, že za ni může mluvit.
Chlapec, který se na svou rodinu díval s teplým úsměvem, podíval se na svou rodinu, tu, která byla vždy připomínána, že to jméno je na vrcholu rodokmenu, první člověk, který se naučil mlčet, chlapcova tvář, v jeho tváři se mihla stopa viny, řekl: "Achi HaGadol, tady je věc. Na rybářské lodi v

zemi vycházejícího slunce dívka věří v 'jiné náboženství' a 'jiného boha' než my."
Chlapec, stále hledící na svůj domov s teplým úsměvem, se podíval na svůj domov, ten, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu genealogie, první, kdo se naučil mlčet, chlapcův obličej, stále víc a víc viny, řekl: "Achi HaGadol, tady je věc. Od té doby, co ta dívka emigrovala na hranici exilu a charismatu pro mě, jsem neměl příležitost poznat její rodinu. Proto jsem neměl příležitost jít k ústům dívky, která mi jednou na rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce zmínila: 'Orientální duchovní dům obklopený kadidlem je uložen na oltáři nebe, země a předků. Dům, postavený v době cizí nadvlády, je dodnes zachován. Je to dřevěný dům pozůstatek starého režimu a nyní je pojmenován jako svědek historie."
Chlapec, stále hledící na svůj domov s teplým úsměvem, se podíval na svůj domov, ten, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu genealogie, první, kdo se naučil mlčet, chlapcův obličej, stále víc a víc viny, řekl: "Achi HaGadol, tady je věc. Vlastně chci pochopit, jakému 'Bohu' dívka, kterou tak moc miluji, 'sloužila' od narození!"
Chlapec, stále hledící na svůj domov s teplým úsměvem, se podíval na svůj domov, ten, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu genealogie, první, kdo se naučil mlčet, chlapcův obličej, stále víc a víc viny, řekl: "Achi HaGadol, tady je věc. Od té doby, co se dívka přistěhovala na hranici exilu a charismatu pro mě, nikdy neměla příležitost 'jít domů a vidět'. Pokaždé, během čínského Nového roku, i když nic neřekla, v těch dnech se koupala velmi dlouho, někdy jsem se uprostřed noci probudil, abych šel na záchod, a viděl jsem ji spící s tváří plnou slz. Musí jí moc chybět její "rodina" a její "kočky", ale před časem jsem byl příliš zaneprázdněný prací a vždycky jsem se cítil velmi zavázaný té dívce. Moje holka se zdá být nedbalá, ale pokud jde o 'předvádění', 'herecké schopnosti' nejsou moc dobré!"
Chlapec, stále hledící na svůj domov s teplým úsměvem, se podíval na svůj domov, ten, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu genealogie, první, kdo se naučil mlčet, chlapcův obličej, stále víc a víc viny, řekl: "Achi HaGadol, tady je věc. Ale tahle 'dívka, kterou tolik miluju', vždycky ráda 'je silná' pořád, neustále a pořád! Pokaždé, když řekla, že je v pořádku, říkala, že jí to je jedno. Někdy ale mám pocit, že ta 'dívka, kterou tolik miluji' se usmívá, protože pořád cestuji kvůli práci. Ale vím, že dívka, kterou miluji, má ráda "stabilní a stabilní" život, takže někdy mám pocit, že ta, kterou miluji, je vždy "nešťastná, ani když se směje". Proto plánuji na konci tohoto roku vrátit se na rybářskou loď v Zemi východu slunce s "mou milovanou dívkou" a pokud bude "má milovaná dívka" ochotná, rád bych také mohl poznat její rodinu. Pokud je 'dívka, kterou tolik miluji' ochotná, rád bych

také viděl 'orientální duchovní dům obklopený kadidlem, oltář nebe a země a předků' na rybářské lodi v zemi vycházejícího slunce, o kterém mi dívka jednou mluvila. Dům, postavený v době cizí nadvlády, je dodnes zachován. Je to dřevěný dům pozůstatek starého režimu a nyní je pojmenován jako památník domu svědků dějin'!"
To, co chlapec řekl, že dívka "není ani šťastná, když se směje", je také "název písně" písně oblíbené zpěvačky dívky, You Hongming
Píseň se jmenuje "You Can't Even Smile — Song by Chris Yu, 1998"
MV URL: https://youtu.be/pxIcDLK8Ui4?si=64tZ75k_jiqAxnfJ—
Text té písně se zpívá takto
"Když ostatní ženy říkají svým milencům
Zůstaň a neodcházej, slib mi to
Setřáváš mi prach z těla
Když říkáš, že ti to chybí
Vrať se a podívej se na mě
Když ostatní ženy pořád pláčou
stěžoval si, že jeho milenec nemiluje dost
Nikdy nejsi mezi láskou a sny
Musel jsem si vybrat jedno nebo druhé
Tak jsem zůstal
Tak jsem bloudil bez cíle
Tak jsem se zastavil a šel
Uvědomil jsem si to až dnes
Ani nejsi šťastný, když se směješ
Dokonce pláčeš i ve snu
Dáváš mi veškerou naději
Ale já jsem zůstal na útěku
Ani nejsi šťastný, když se směješ
Dokonce pláčeš i ve snu
Štěstí, po kterém ženy touží v budoucnu
Chci, abys měl všechno
Tak jsem zůstal
Tak jsem bloudil bez cíle
Tak jsem se zastavil a šel
Uvědomil jsem si to až dnes
Ani nejsi šťastný, když se směješ
Dokonce pláčeš i ve snu
Dáváš mi veškerou naději
Ale já jsem zůstal na útěku
Ani nejsi šťastný, když se směješ

Dokonce pláčeš i ve snu
Štěstí, po kterém ženy touží v budoucnu
Chci, abys měl všechno
Ani nejsi šťastný, když se směješ
Dokonce pláčeš i ve snu
Dáváš mi veškerou naději
Ale já jsem zůstal na útěku
Ani nejsi šťastný, když se směješ
Dokonce pláčeš i ve snu
Štěstí, po kterém ženy touží v budoucnu
Chci, abys měl všechno
Když ostatní ženy říkají svým milencům
Zůstaň a neodcházej, slib mi to
Nikdy nejsi mezi láskou a sny
Musím si vybrat jedno nebo druhé."

Chlapec se stále vřele usmíval, díval se na svůj domov, ten, kterému vždy připomínali, že jméno je na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, chlapcova tvář začala červenat a vypadal jako dítě, které právě před jídlem ukradlo sušenky.
Chlapec se podíval na svou rodinu, na toho, kdo byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, toho, kdo se jako první naučil mlčet, chlapcova tvář byla stále zarudlá, tón velmi bezmocný, řekl: "Achi HaGadol, tady je věc. Dívka, kterou tolik miluji," mi řekla, že pracuje pro "Boha", toho "Boha", kterého nazýváme "judaismem". Ale "dívka, kterou tolik miluji", vždy ráda říká ADONAI "šéf". Protože mi řekla, že ADONAI vždycky rád 'rozděluje úkoly' mým holkám."
Bože, nevím, kdy nebo kde se to najednou objevilo.
Bůh, stojící v chlapcově domě, ten, který je vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmene, za tím, kdo se jako první naučil mlčet.
Bože, držel si hruď oběma rukama, oči měl chladné a oči upřené přímo na chlapce, usmíval se, ale s výrazem plným viny.
Dívka, jen velmi netrpělivá, položila kelímek v ruce, naplněný Coca-Colou s ledem, mírně zvedla hlavu, zvedla obočí, byla bez výrazu, dívala se přímo na to, Bože.
Holka, mlč.
Dívka si ho prostě nechala, její oči byly velmi chladné, úplně bez výrazu, jen se na něj dívala, Bože.
O čtvrt hodiny později.
Bůh bez jediného slova zabočil doleva a zmizel v šedobílém kouři, který

viděla jen dívka.
V chlapcově domě, ten, kterému si vždy připomínali, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, měl ruce na hrudi, naklonil hlavu, jako by upadl do režimu "nevídaného myšlení", dlouho nemluvil, zdálo se, že poprvé slyšel, že "a ²+b ²=c ²" může vyřešit "tajemství" úhlového trojúhelníku, ale stále si nebyl jistý, jaké číslo použít, aby dostal odpověď.
O čtvrt hodiny později.
Chlapec, který se jako první naučil mlčet, s mírně přísným tónem, stále držíc si hruď v rukou, se zeptal chlapce: "Chlapče, vždyť jsi vždycky oblečený jasně. A holky vždycky nosí podobné, matně černé oblečení, dokonce "stejný komplet", "stejný dotek", matné černé oblečení? Chlapče, nekoupil jsi dívce oblečení? Proč, tahle botní skříňka je tak velká, dívčiny boty jsou jen dvě malé řady, ostatní jsou všechny tvoje boty, jsi 'stonožka'? Nosíš všechny páry? Nosíš často všechny páry? Nebo to jen kupuješ a vystavuješ na výstavu?" Pak se podíval na dívku a vřele se usmál. Pak se otoč a pokračuj v pohledu na chlapce. To je, holka, ten jazyk, kterému nerozumíš.
Dívka byla opět náhle zahalena tou "krycí" energií.
Chlapec, s ironickým úsměvem na tváři, jeho tón byl velmi bezmocný, zavrtěl hlavou, oči měl plné rozmazlování, podíval se na dívku, pak otočil hlavu a odpověděl svému domovu, tomu, který byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, chlapec řekl: "Achi HaGadol, tady je věc. Není to tak, že bych nechtěl kupovat oblečení pro 'dívku, kterou tolik miluji'. Pokaždé, když vezmu na nákupy 'dívku, kterou tak moc miluji', vždycky jí řekne, ať nechodí ven. Nakonec jsem ji přemluvila, aby ji vzala z domu koupit oblečení. Výsledkem bylo, že "první věc", kterou udělala, když šla do obchodu s oblečením, bylo "najít si místo k sezení", a pak držela "jedinou věc, za kterou byla ochotná utratit peníze", kelímek "Coca-Coly" naplněný ledem, a pak mi řekla: "Má lásko. Yala Yala, jdi se podívat na oblečení, které se ti líbí, nechci kupovat nové oblečení, je to moc komplikované! Yala Yala, jdi, jdi, jdi!'!'
Chlapec, stále hořce se usmívající, jeho tón byl stále velmi bezmocný, zavrtěl hlavou, oči měl plné láskyplných pohledů na dívku, pak otočil hlavu a odpověděl svým domovem, ten, který byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, chlapec řekl: "Achi HaGadol, tady je věc. Nakonec to bylo opravdu těžké! Tajně jsem vyběhla sama a koupila si krásnou "tmavě hnědou bundu" s "odnímatelným" matným černým chlupatým límcem pro teplo. Byl jsem moc šťastný, běžel jsem až domů a s radostí jsem kabát dal své dívce. Výsledkem bylo, že mi moje holka skutečně řekla: 'Má lásko, myslím, že tahle bunda je opravdu krásná,

ale není matně černá!' Achi HaGadol, nevíš, teď jsem opravdu bez slov."
Chlapec, stále hořce se usmívající, jeho tón byl stále velmi bezmocný, zavrtěl hlavou, oči měl plné starostlivých pohledů na dívku, pak otočil hlavu a odpověděl své rodině, té, která byla vždy připomínána, že jméno je na vrcholu rodokmenu, tomu, kdo se jako první naučil mlčet, chlapec řekl: "Achi HaGadol, tady je věc. Holka, kterou tak moc miluju," neustále, neustále, neustále mi zdůrazňovala, že kromě 'matné černé' nenosí vůbec žádnou barvu! "Dívka, kterou moc miluji" řekla, že pokud na jejím těle bude nosit "jakoukoli barvu" kromě "matně černé", její "aura" bude nestabilní. I když nerad chápu, co je to 'aura' 'dívky, kterou tak moc miluji'. Co se ale týče 'dívky, kterou tak moc miluji', její osobnosti, pokud se 'rozhodne', deset krav ji nebude schopné táhnout!"
Chlapec bezmocně pohlédl na dívku.
Dívka vyplázla jazyk na chlapce.
Chlapci a dívky, dívající se na sebe, se smáli současně.
V chlapcově rodině, ten, kterému si vždy připomínali, že jméno je na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, nemluvil, jen si položil ruce na hruď, bezmocně se podíval na chlapce, pak na dívku, a pak s velmi bezmocným výrazem povzdechl.
Tu noc, když jsem byl u chlapce doma, ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na začátku rodokmenu a že on byl první, kdo se naučil mlčet. a ženu, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu s těmi stejné krve. A kluci jim po odpočinku pronajali Airbnb.
Chlapec pevně držel dívku v náručí a řekl jí rošťáckým tónem: "Moje holčičko, podívej! Podívej! Přesvědčte se sami! Opravdu nevím, co s tebou dělat!? Kupte si oblečení online. Otevřela jsi ho a podívala se, ale obal nebyl otevřený, tak jsi ho 'vzala rovnou a vrátila'! Nakonec jsem tě 'unesl ven' po všech možných těžkostech. Jste ochotni koupit jen "šálek Coly"! Tvoje oblečení je opravdu staré mnoho let! Prosím tě! Zvládneš to! Vezmu tě koupit nové oblečení, jinak si ostatní opravdu pomyslí: 'Týrám tě'!"
Dívka zvedla hlavu, pevně objala chlapce, kterého milovala, byla plná rozmazlování, dívala se na chlapce, kterého tolik milovala, její tvář, jasný úsměv, řekla chlapci jemným, ale rošťáckým tónem, řekla mu: "Má lásko, tady je věc. Rozhodl jsem se takto: chci každý den nosit 'roztrhané' oblečení a pak ležet na zemi před tebou, dívat se na tebe ubozené oči, abys mi vařila a mohla mi 'darovat peníze'! Proto nechci kupovat žádné 'nové oblečení', aby se můj 'plán' nemohl použít! Můj počítadlo bojuje už dlouho!"
Chlapec se na dívku podíval a bezmocně protočil oči.
Dívka začala chlapce chytat, nasadila ubozený výraz, dál mumlala slova, řekla: "Ah! Tento laskavý pán! Prosím, udělej to! Jsi ochotný koupit

'krabičku zápalek'?"
Chlapec a dívka se nakonec pohádali společně a oba se zároveň zasmáli.
Druhý den ráno byly stále ulice, ještě nebyly přeplněné, světlo a ticho šly ruku v ruce, dveře chrámu byly právě otevřené, ranní modlitba právě skončila a Bůh stále stál za dveřmi.
V chlapcově domě, tomu, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, tomu, kdo se jako první naučil mlčet, a ženě, která přísahala, že půjde cestou osudu se svým krví. Oba znovu zazvonili na zvonek pronajatého domu chlapce a dívky.
Chlapec, stále se usmívající, otevřel dveře pro ně dva.
Dívka byla stále zaneprázdněná v kuchyni, připravovala snídani pro všechny.
Byly čtyři a já jsem s radostí dojedl snídani.
Chlapec, spolu s chlapcem, si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, a žena, které přísahal, že půjde cestou osudu se svými krvními spolubojovníky, seděli spolu na pohovce a povídali si.
Holka, vezmi si čas, rychle se osvěž a nanes make-up.
Pak chlapec odjel a odvezl všechny do města, největšího a nejkrásnějšího, plného větrných mlýnů. Všichni čtyři stále seděli v autě.
Na cestě si všichni tři stále povídali v jazyce, kterému dívka nerozuměla.
I když dívka nerozuměla, cítila se velmi šťastná.
V chlapcově rodině, ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu genealogie, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, se občas ohlédl, usmál se a podíval se na dívku. A mrkl pravým okem na dívku. Dívka byla vždy zmatená, ale stejně se neptala víc, jen odpovídala s úsměvem na tváři.
Čtyři dorazili, město příliš krásné na to, aby se dalo slovy popsat, plné starobylých větrných mlýnů.
Všichni čtyři, všichni, poprvé navštívili město proslulé svými starobylými větrnými mlýny.
Dívka byla velmi šťastná, neustále mu připomínala, že její jméno je na vrcholu rodokmenu, ta, která se jako první naučila mlčet, a žena, která přísahala, že půjde cestou osudu se svými druhy, dívka zaznamenávala každý krásný okamžik pro ně.
Čtyři šli spolu krátce, po několika vzdálenostech.
V chlapcově domě, tomu, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, tomu, kdo se jako první naučil mlčet, a ženě, které přísahal, že půjde cestou osudu s těmi stejné krve jako on. Byli tam také chlapci a dívky, dvě skupiny lidí, oddělené, v tom starobylém městě plném větrných mlýnů, obdivující krásné budovy zanechané historií.

Dívka táhla chlapce, kterého chtěla navštívit, ze země pod úrovní moře, ale byla plná světla a větru. Větrné mlýny se neustále otáčejí a obraz mraků ukazuje zemi, která se na travnatých plochách pohybuje pomalu. Speciální způsob výroby "dřevěných bot".
Ten den bylo mnoho turistů, chlapec stál za dívkou a oba stáli zároveň v davu.
Najednou se dívka podívala zpět na chlapce.
Chlapec, kterého dívka tolik milovala, vyčníval v davu jako "mrakodrap".
Chlapec se na dívku podíval s rozmazlujícím výrazem a v pravé ruce držel její kelímek Coca-Coly naplněný ledem.
Chlapec byl plný rozmazlování, díval se na dívku, nebyl zvyklý se vmáčkat do davu, zvedl ruce vysoko, v pravé ruce držel dívčin kelímek Coca-Coly naplněný ledem, bál se davu, vylil dívčí kelímek Coca-Coly naplněný ledovými kostkami na nevinný dav.
Chlapec se na dívku díval s rozmazleným výrazem a v pravé ruce držel její kelímek Coca-Coly naplněný ledem, jeho úsměv byl velmi strnulý, ale nemohl snést přerušit dívku, která chtěla ocenit vzpomínky zanechané historií.
Najednou ho dívka popadla a byla "bezradná" pro chlapce.
Dívka chytila chlapce za levou ruku.
Dívka vytáhla chlapce z cesty po obracení, z domu, kde se vyráběly dřevěné boty.
Dívka vzala chlapce a vešla rovnou do kavárny nedaleko turistického vchodu.
Dívka, natažená pravou rukou, ukázala na židli, tvář měla plnou rozmazlování, dívala se na chlapce, kterého tolik milovala, její tón byl rošťácký, řekla chlapci: "Má lásko, tady je věc. Ty si sedni první. Chci 'zkontrolovat' kelímek, který jsi mi právě podala, naplněný ledem! Podle informací od efektivních informátorů mám silné podezření, že jste jen navštívil 'dřevěný dům na výrobu bot', a protože tam bylo narváno, 'ukradl jste mi Colu' za mými zády!"
Dívka mu vytrhla z ruky sklenici Coca-Coly naplněnou ledem.
Dívka se podívala dolů na kelímek Coca-Coly naplněný ledem.
Dívka s oddanou tváří se podívala na chlapce, kterého tak milovala, její tón byl rošťácký a řekla mu: "Má lásko, jde o tohle. Teď se stalo něco velkého! Všechny mé kostky ledu se rozpustily a byla jsem tak smutná! Myslím, že ano, právě jsi byl v davu, viděl jsem pár dívek, jak ti ukazují 'velmi žádané' oči. A vidím, že jsi vtěsnán do davu, ta bezmocná tvář, trochu 'příliš hezký'! Tohle se nesmí opakovat! Kdyby 'můj vlastní kluk' byl natažen a vklouzán do nějakého davu dívkou, tak bych moc neztratil! Tohle je fakt moc vážné!"

Dívka s oddanou tváří se podívala na chlapce, kterého tak milovala, její tón byl rošťácký a řekla mu: "Má lásko, jde o tohle. Kvůli mé Coca-Cole se kostky ledu rozpustily a právě teď byl můj kluk v davu, na kterého se pořád, pořád a pořád dívalo několik holek! Ani nevím, jestli ty holky touží po 'téhle kole' nebo 'můj kluk'? ! Každopádně už teď se cítíš nepříjemně v davu. Jinak to udělejme! Zavolejte a řekněte to Achi HaGadol a ostatním, aby se mohli sami procházet a nespěchali."
Dívka s rozmazleným výrazem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, její tón byl rošťácký, začala plakat dramatickým hlasem, řekla chlapci: "Má lásko, jde o tohle. Zavoláte a promluvíte si s Achi HaGadol a ostatními, aby se mohli sami procházet a nespěchali. Budu tady, brečet kvůli svému kelímku Coca-Coly, který byl původně naplněný ledem, těmi rozpuštěnými kostkami ledu, já... Má lásko, říkáš, podívej se! Říkáš, ať se podívám! Proč se ty kostky ledu samy roztály! Jupí... Jdi si zapálit! Nech mě být!"
Chlapec byl velmi bezmocný, díval se na dívku, která už "plakala" na stole před ním, s oddanou tváří.
Chlapec byl velmi bezmocný, když se díval na dívku, kterou tak miloval, protočil oči dokořán.
Po nějaké době.
Chlapec přinesl dva šálky kávy a pár sušenek a položil je před dívku.
Pak si chlapec sedl naproti dívce s bezmocným výrazem.
Chlapec se zhluboka nadechl a napil se pár doušků kávy.
Pomalu jí podal šálek kávy, na tváři měl úsměv, který nešlo skrýt, řekl dívce: "Moje holčičko, jsi v pohodě, když mluvíš se svými 'rozpuštěnými kostkami ledu'? Opravdu tě obdivuji! Koupila jsem pár "velmi sladkých sušenek" a ty je pořád používáš, abys dohnal svou "sladkou chuť"! Chceš si prostě 'vzít' Coca-Colu?!"
Dívka, její oči zářily, oči se jí rozšířily na chlapce, přesto mu odpověděla velmi dramatickým tónem: "Má lásko, myslíš tím, že když mi Coca-Cola 'požádá o ruku', můžu si 'vzít' Coca-Colu??"
Pomalu natáhl pravou ruku a jemně pohladil dívku po hlavě, na tváři měl úsměv, který nešlo skrýt, řekl dívce: "Moje holka, samozřejmě že je to 'ne'! Chceš poslouchat, co říkáš? ! Koho si vezmeš?! Vezmeš si 'Coca-Colu'?! Ne, to nebude fungovat! Nesouhlasím!!"
Dívka s rozmazleným výrazem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, její tón byl rošťácký, začala plakat dramatickým hlasem, řekla chlapci: "Má lásko, jde o tohle. Protože nemůžu 'vzít si Coca-Colu', mám zlomené srdce! Chci jít na záchod a utřít si slzy!"
Dívka byla stále velmi dramatická, pomalu vstala a šla na záchod s

"Pekingskými operními schody".
Když dívka opustí koupelnu.
Chlapec stál sám před kavárnou, v levé ruce držel cigaretu. Jeho pravá ruka byla zaneprázdněná mobilem a stále se snažil nést svůj život s dívkou.
Po nějaké době.
V chlapcově rodině byla ta, která si vždy připomínala, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a osoba, která se naučila mlčet, byla žena, která přísahala, že půjde cestou osudu se svými krvními spolubojovníky. Oba také přišli do kavárny.
Chlapec stále stál sám před kavárnou, v levé ruce držel cigaretu. Jeho pravá ruka byla zaneprázdněná mobilem a stále se snažil nést svůj život s dívkou.
Dívka, sama, seděla na židli v kavárně.
Jakmile chlapce uviděl, okamžitě k němu přistoupil, zvedl pravou ruku, natáhl ukazováček na chlapce, který byl mnohem vyšší než on, a začal ho přísně napomínat a požádal ho, aby telefon okamžitě schoval. Ta vzdálenost je daleko. Byla to dívka, jazyk, kterému nerozuměla.
Chlapcův výraz byl ukřivený, ale nepromluvil.
Dívka byla opět náhle pokryta tím, jako víko.
Dívka se na něj podívala, nikdo tam nebyl, znovu natáhla pravou ruku, tajně a silně štípla "víčkovitou energii". Ta energie je stále měkká a elastická jako želé, ale na dotek trochu tvrdá.
Dívka se usmála, podívala se na tu 'víčkovou' energii, řekla k té zvláštně 'víčkové' energii, řekla: "Rozhodla jsem se! Tato 'víčkovitá' energie se nazývá 'medúza'!"
Na cestě k další atrakci.
V autě, v chlapcově domě, ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na začátku rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, stále chtěl chlapce napomenout. Jeho výraz byl přísný.
Chlapcův výraz byl stále velmi uražený, ale stále nemluvil.
Dívka najednou promluvila, usmála se a podívala se na chlapcův dům, toho, který si vždy připomínal, že jméno je na začátku rodokmenu, a toho, kdo se jako první naučil mlčet, mu přesto řekla pláčem: "Za Branou slávy, bratr, který tiše sleduje, jsi chlapce špatně pochopil! Právě jsem zjistila, že vedle mě je spousta holek, které zářily, toužily po 'mém klukovi', takže jsem musela vzít svého kluka a 'nejdřív ho schovat' v kavárně, a pak svou Coca-Colu, která byla původně plná kostek ledu, ty kostky ledu, ty kostky ledu, ty kostky ledu, ty se roztály...
V rodině chlapce, toho, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu genealogie, prvního, kdo se naučil mlčet, jeho oči byly plné bezmoci, řekl dívce jemným tónem: "Holka, dobře! Tak to máte! Tak to máte! Mám to! Jsi

tu zase! Není to jen tím, že kluci neradi tlačí davy. Opravdu tě obdivuji!
Přesně tak! Co se týče otázky 'chceš si vzít Coca-Colu', my tři jsme se 'neshodli'! Měl bys co nejdřív zemřít!"
Chlapec se ohlédl, dívka, kterou tolik miloval.
Chlapec a dívka se na sebe podívali a usmáli se.
Chlapec řídil auto, vzal všechny lidi a společně jeli na další atrakci.
Všichni čtyři se společně vydávají do města, nejkrásnějšího města, proslulého svými "starými rybářskými loděmi plnými historických vzpomínek".
Všichni čtyři stále seděli v autě.
Na cestě ho všechny tři stále používaly a povídaly si v jazyce, kterému dívka nerozuměla.
Holka, i když tomu nerozuměla, byla stále velmi šťastná.
V chlapcově rodině byl ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, tam občas ještě byl. A mrkl pravým okem na dívku.
Dívka byla stále zmatená, ale dál se neptala, jen se usmála.
Čtveřice dorazila do města, které bylo příliš krásné na to, aby se dalo popsat slovy, plné "starobylých rybářských lodí s historickými vzpomínkami".
Všichni čtyři, všichni, navštívili to slavné město poprvé.
Dívka je stále velmi šťastná, neustále připomíná chlapcově rodině, že jméno je na vrcholu rodokmenu, jako první člověk, který se naučil mlčet, a žena, která kdysi přísahala, že půjde cestou osudu se svými krvními spolubojovníky, dívka zaznamenávala každý krásný okamžik pro ně.
Čtyři šli spolu krátce, po několika vzdálenostech.
V chlapcově rodině byla ta, která si vždy připomínala, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a osoba, která se naučila mlčet, byla žena, která přísahala, že půjde cestou osudu se svými krvními spolubojovníky. Byli tam také chlapci a dívky, dvě skupiny, odděleně, obdivující krásné budovy, které historie zanechala ve městě plném "starých rybářských lodí plných historických vzpomínek".
Dívka, čelem k oknu plnému historických stop, byla ponořená, dívala se na matné černé hodiny velké jako její hlava.
Ty hodiny, žádná čísla.
Pouze matně černé silné čáry, které slouží jako šupiny. Ruce byly také matně černé, kroužily v tom neznámém čase.
Dívka se podívala na hodiny s cenou "tři sta eur" a velmi se jí líbily.
Najednou chlapec neví, odkud se objevil odnikud, a stojí nalevo od dívky.
Chlapec se sklonil a přidal se k dívce, ponořený do matných černých hodin, které byly velké jako dívčina hlava.

Chlapec, s rozmazleným výrazem, se podíval na dívku, kterou tak miloval, a velmi vážným tónem jí řekl: "Moje holčičko, nelíbí se ti ten 'matný černý hodiny velké jako tvoje hlava'?"
Dívka zatím neodpověděla.
Chlapec, s oddanou tváří, se podíval na dívku, kterou tolik miloval, a velmi vážným tónem jí řekl: "Moje holčičko, nelíbí se ti ten 'matný černý hodiny velký jako tvoje hlava'? Pak si koupím tyhle 'matné černé hodiny' a 'dám ti je letos' jako 'narozeninový dárek'?"
Dívka okamžitě ukázala vyděšený výraz, její tón byl velmi vyděšený, ale odpověděla chlapci škodolibě a řekla: "Má lásko, chceš mi dát 'hodiny'??? Tento problém je velmi vážný! Chceš mě 'vyprovodit'!" "Účel" vašeho "narozeninového dárku" je také "příliš jasný", že? Je to rýže, kterou jsem uvařil, není podle tvého gusta? I když nechceš jíst, můžeš to prostě říct!"
Chlapec vypadal šokovaně a stál tam bez výrazu.
Dívka mu vysvětlila, že v její kultuře je dát někomu 'hodiny' velmi tabuizované 'prokletí'.
Po vyslechnutí dívčina vysvětlení chlapec stále stál s šokovaným výrazem.
Chlapec ještě nepromluvil.
Dívka s rozmazleným výrazem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, její tón byl rošťácký, začala plakat dramatickým hlasem, řekla chlapci: "Má lásko, jde o tohle. Jelikož nemáš rád rýži, kterou jsem uvařil, a chceš mě 'vyprovodit', je to opravdu moc vážné! Tak si myslím, že bych si měl 'vzít Coca-Colu'! Minimálně sňatek s Coca-Colou jen "přibere". Jupí..."
Než dívka domluvila, znovu šlápla na "tempo pekinské opery", zamířila přímo do obchodu a rychle odešla, chystala se koupit šálek "Coca-Coly s ledem", aby se "uzdravila".
Chlapec následoval dívku s bezmocným výrazem.
Chlapec začal s dívkou mít hádky.
Od té doby, co se chlapec a dívka poznali, se neustále hádali.
Chlapci a dívky, čím hlučnější byli, tím intenzivnější byli.
Zároveň začalo postupně pršet.
Od té doby, co se chlapci a dívky poznali, se občas hádali.
V tu chvíli dívka řekla chlapci něco velmi těžkého.
Dívka, cítí, z rozbití duše.
Takže dívka zůstala sama, s taškou, a vykročila k lavici ze dřeva na břehu.
Tašku si prostě položila na levou stranu.
Pak dívka rozzlobeně zvedla hlavu a zuřivě se podívala na mrholící oblohu.
O čtvrt hodiny později.
Chlapec byl zadýchaný a našel dívku.
Dívka mu znovu řekla něco velmi těžkého.

Dívka, cítí, z rozbití duše.
Takže dívka zůstala sama, s taškou, a vykročila zpět na místo, kde auto stálo, což byla tvrdá šedá kamenná podlaha.
Dívka však neměla klíče od auta, seděla sama na kamenné podlaze a používala obrovské pneumatiky auta jako opěrku.
Dívčiny ruce držely kolena a položila tašku na šedou kamennou podlahu vlevo.
Dívka nemluvila, jen pořád plakala, pořád, pořád.
Jak dívka plakala stále víc zlomená, déšť na obloze postupně sílil.
Dívka neuhýbala, jen zvedla hlavu a zuřivě se podívala, náhlý temný mrak, vypadala zuřivě, jak pršelo.
Nevím, jak dlouho to trvalo.
Koutkem koutku oka chlapce, se slzami v očích, se na dívku nedíval, jen otevřel dveře auta, posadil se rovně, na sedadlo řidiče, a zvedl dveře.
Po nějaké době.
Dívka si setřela slzy, pomalu vstala a jemně otevřela zadní dveře chlapcova sedadla. Dveře jsou však zamčené.
Dívka bez slova zvedla hlavu a znovu se zlomyslně podívala na oblohu, pak se otočila a šla na záchod.
Když se dívka vrátila zpět k autu.
Dívka to zkusila znovu, otevřela zadní sedadlo chlapce a tentokrát byly dveře otevřené.
Chlapec, stále se slzami v očích, se podíval zpět na dívku.
Dívka nemluvila, jen měla slzy v očích, pomalu si sedla na židli a pak jemně zavřela dveře, zvedla hlavu a zuřivě se zadívala na oblohu.
Oba byli takhle tiší, dost na to, aby se káva změnila z horké na studenou a pak z hořké na svíravou. Dost času na to, aby se všechny obchody na ulici zapnuly a vypnuly.
Až do chlapcovy rodiny, kdo byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a kdo se jako první naučil mlčet, byla žena, které přísahal, že půjde cestou osudu s těmi stejné krve jako on. Oba se také vrátili na místo, kde bylo auto zaparkované.
Tentokrát šli oba rovnou zpátky k autu.
V chlapcově domě ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na začátku genealogie, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, velmi silně zavřel dveře auta.
Takže auto ještě nenastartovalo.
V chlapcově domě, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na začátku rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, se na chlapce okamžitě velmi tvrdě podíval, zvedl pravou ruku a natáhl ukazováček,

ukazujíc na chlapce zuřivě, tvrději než předtím, a napomínal ho. Jeho tón byl velmi přísný a chvějící se. To je jazyk, kterému holky nerozumí.
Chlapcův výraz byl velmi uražený, ale nepromluvil.
Dívka najednou promluvila, usmívala se, dívala se na chlapcův dům, ten, který byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, stále plakala, používala řeč těla 'Pekingské opery', přehnaně a přímo na svém místě, dívka pomalu zvedla hlavu, dívka mu řekla, řekla: "Za Branou slávy, bratr, který tiše sleduje, jsi chlapce špatně pochopil! Právě jsem to zjistil... Zjistil jsem... kluk... on nerad jí jídlo, které mu vařím. Je v pořádku, když to chlapec neřekne přímo, ale... Zapomeň na "rozloučení"! Ty hodiny stojí "tři sta eur", tak drahé! Woowoo... Stále jsem... woowoooo
Dívčina slova nepadla.
V rodině chlapce, toho, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu genealogie, prvního, kdo se naučil mlčet, jeho oči byly plné bezmoci, řekl dívce jemným tónem: "Holka, dobře! Tak to máte! Tak to máte! Mám to! Mám to! Opravdu vím! Jsi tu zase! Není to otázka 'kulturních rozdílů'! Opravdu tě obdivuji! Přesně tak! Právě jsi o tom chtěla mluvit znovu, o tom, že chceš vzít Coca-Colu, že? ! Řeknu ti to znovu!! My tři jsme se 'neshodli'! Radši si to srdce umrtvi přímo!"
Chlapec se ohlédl, dívka, kterou tolik miloval.
Chlapec a dívka se na sebe podívali a usmáli se.
Večer.
Všichni čtyři se vrátili do pronajatého domu chlapců i dívek ve stejnou dobu.
V chlapcově domě ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na začátku rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, stále vařil večeři pro všechny.
Holka, pořád nepanikaří.
Dívka tam stále stála, v chlapeckém domě, ta, která si vždy připomínala, že jméno je na začátku rodokmenu, a osoba, která se jako první naučila mlčet, byla na pravé straně.
Oba stále stáli vedle sebe a diskutovali o tom, jak se suroviny vaří a jak se používá koření.
Oba byli stále spolu v kuchyni, povídali si a smáli se.
Chlapec je stále ten, komu u večeře a v rodině neustále připomínají, že jméno je na vrcholu genealogie, že byl první, kdo se naučil mlčet, žena, které přísahal, že půjde cestou osudu se svými krvními spolubojovníky, používal jazyk, kterému dívka nerozuměla, a vesele si povídal.
Večeře toho dne byla stále vynikající ryba s různými lahodnými omáčkami.
Všichni čtyři stále seděli na stejném místě.
Když bylo jídlo hotové, všichni si sedli.

Všichni čtyři začali jíst společně.
Všichni čtyři stále seděli na stejném místě.
Holka, jídlo mě skvěle bavilo.
Dívka, původem ze země východu slunce, na rybářské lodi může rybí kosti vždy snadno odstranit, když je sní, žvýká je přímo zuby, velmi ráda jí ryby.
Chlapec znovu tajně položil dívce na talíř velký kus rybího masa, dívka se na něj podívala a znovu protočila oči.
Chlapec se na dívku podíval s láskyplným výrazem, ale s velmi dětskou koketností se otočil jako dítě, které se chová koketně, řekl dívce: "Moje holčičko, můžeš prosím odstranit rybí kosti? Prosím, políbím tě dvacetkrát! Pamatuješ si ten 'hororový příběh', co jsem ti vyprávěl minule, kdy jsem se zasekl v rybí kosti a pořád krvácel? Dobře! Dobře! Prosím! Jinak tě dnes políbím 'třicetkrát'!?"
Chlapec znovu, celou hlavou, v dívčině náručí, se kroutil a otáčel jako koketní dítě.
Dívka se na chlapce, kterého tak milovala, podívala s rozmazlujícím výrazem, bezmocně protočila oči a jemným tónem mu řekla: "Má lásko, dobře! Dobře! Dobře! Jsi brouk, nebo ne? Pokaždé, když se jen tak otočím, opravdu tě obdivuji! Jala, jala, vrať se a posaď se. Pomůžu ti vybrat rybí kosti! Ale musíš mě políbit 'třicetkrát' později!" Ne 'dvacet úderů'! Nemůžeš defaultovat!"
Chlapec se šťastně usmál, podíval se na dívku a přikývl.
Dívka začala opatrně vyndávat malé rybí kosti a jemně je vracela na chlapcův talíř po dávkách.
Dívka začala opatrně vyndávat malé rybí kosti a jemně je vracela na chlapcův talíř po dávkách.
Až dívka položila třetí kus rybího masa, vyndala kosti a jemně ho položila zpět na chlapcův talíř.
Najednou v chlapcově rodině, ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, sepnul ruce na hrudi, oči měl bezmocné, díval se na chlapce a pak na dívku, byl plný bezmoci, a řekl dívce: "Holka, proč jsi pokaždé taková! Jestli budeš chlapce takhle rozmazlovat, budeš to mít těžké i ty! Podívej! Podívej! Přesvědčte se sami! Jsi tu zase! Kluci jsou tebou rozmazlení! Už vůbec nejsi na úrovni 'opakovaného pachatele'! Opravdu nemůžu najít přídavné jméno, které by popsalo 'jak moc rozmazluješ kluky'!"
Dívka s vřelým úsměvem na tváři, očima teplýma, ale pevným, a tónem velmi rošťáckým pohledem, když se dívala na chlapcův dům, toho, kdo byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, mu dívka odpověděla: "Za Branou slávy, bratr, který tiše

sleduje. Prosím, nebojte se, stejně jako jsem vám říkal minule, v mém mateřském jazyce se říká: 'Tvůj chlapec, musíš se rozmazlovat, musíš ho rozmazlovat opravdu tvrdě, dokud nebude úplně "rozmazlený". Takhle můj vlastní chlapče nemůže utéct'! Achi Hagadol, podívej! Podívej! Přesvědčte se sami! Ten kluk teď vypadá takhle, je to prostě 'horká brambora', že?! Když nechám chlapce jít domů, možná si nikdo netroufne vzít 'horkou bramboru'! Proto je můj "plán" velmi "úspěšný"! Hahahahahaha!"
Chlapec se na dívku podíval a usmál se jako dítě, které si právě konečně koupilo svou oblíbenou hračku.
V chlapcově rodině, ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, bezmocně usmál, protočil oči dokořán, řekl dívce, řekl: "Holka! Chci ti to znovu připomenout! Už jsi velmi vážný 'recidivista'! A ty jsi prostě 'nepřetržitý recidivista'! Opravdu nemůžu najít přídavné jméno, které by popsalo 'jak moc rozmazluješ kluka'! ! Nikdy jsem si nemyslel, že jednoho dne v životě budu sedět u jídelního stolu a cítit, že mě to dohání k šílenství a nemohu odmítnout! Je pro mě opravdu těžké najít nějakou 'chybu', která by tvé tvrzení vyvrátila, ale jen pohled na mě vyvolává pocit 'ahh Řeknu ti to znovu! Opravdu ti to 'vážně říkám znovu'! Poslouchej pozorně! To jsi řekl sám! Rozmazluješ chlapce takhle! Naše 'celá rodina' je 'opravdu', 'opravdu', 'opravdu', 'opravdu'! Nepřijme vaši "žádost o vrácení"! Jsi zodpovědný za to, co si sám rozmazlíš!"
Dívka se usmála a opakovaně přikyvovala.
Chlapec se naopak na dívku usmíval, zatímco pomalu jedl rybí maso, které mu dívky odstranily.
Právě při večeři.
V chlapcově rodině, ten, kterému si vždy připomínali, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, se velmi vřele usmál, jeho tón byl velmi vřelý a řekl chlapci: "Chlapče, myslím, že 'tahle dívka' je velmi dobrá! Tahle dívka se o tebe dobře stará. V naší kultuře musíte být vděční za všechno, co vám sloužila. Stejně jako u 'sobotní modlitby', první věc, za kterou musíme být vděční a požehnat, je 'žena', která je po našem boku, stará se o náš každodenní život a aby vy neměli žádné starosti!"
V chlapcově domě, ten, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, se velmi vřele usmál, jeho tón byl velmi vřelý a pokračoval v tom, že chlapci řekl: "Chlapče, ve srovnání s tvým 'předchozím', z země bohaté na koření a lotosové květy na jihu, jsou chrámy a pagody seřazeny jako deštné pralesy a bohové tančí s opicemi, usmívají se a stávají se tam jazykem. Bylo to místo, kde bylo

slunce vždy vlhké a starý král stále hleděl na zlatý chrám, na lidi a na toho, koho 'jsem nikdy neschvaloval'. Navíc jsi tehdy nikdy "neinformoval" svou "bývalou manželku". Ještě víc 'souhlasím' a 'upřímně přijímám' tu 'dívku' přede mnou! I když jste oba staří, je mezi vámi velký rozdíl." Pak požádal chlapce, aby překládal dívce právě teď, aby jí rozuměla.
Chlapec se na dívku podíval s oddanou tváří a přeložil jí ta slova.
Když to dívka slyšela, okamžitě zčervenala a oči měla dokořán! Nejprve se vážně podívala na chlapcův dům, toho, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, se usmál.
Usmála se. Uklonila se mu a řekla: "Toda."
V chlapeckém domě ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, a žena, která složila přísahu, že půjde cestou osudu se svými krvními spolubojovníky, a chlapec, všichni tři, společně najednou, se dívali na dívku, všichni tři se smáli současně, velmi, velmi, velmi vřele.
Pak se dívka obrátila k chlapci a plachým a opatrným hlasem se ho zeptala: "Má lásko, proč se tvůj bratr, který mlčí a sleduje za branou slávy, 'může se mnou ztotožnit'? Mezi námi neexistuje žádná 'smlouva', která by chránila náš vztah. Navíc jsi mnohokrát řekl, že nemáš v úmyslu se se mnou 'oženit'. Proto jsme v 'zákonu' této země vyhnanství a charismatu jen 'Partnerství'."
Dívka, stále zahanbená a opatrná, pokračovala v ponižování hlasu a ptala se chlapce: "Má lásko, proč se tvůj bratr, který mlčí a sleduje za dveřmi slávy, může 'ztotožnit se mnou'? Ale nesouhlasím s tím, že jste "předzemřelý", z země bohaté na koření a lotosové květy na jihu, s chrámy a pagodami uspořádanými jako deštné pralesy a bohy tančícími s opicemi a usmívajícími se, což se tam stalo jazykem. Bylo to místo, kde bylo slunce vždy vlhké a starý král stále hleděl na zlatý chrám nad 'legitimní' 'manželkou' všech lidí?"
Chlapec, s oddanou tváří, se podíval na dívku, kterou tolik miloval, jeho tón byl zlobivý, usmál se velmi, velmi, velmi vřele, řekl laskavě, do levého ucha dívky odpověděl: "Moje holka, hehehe! Nevíš, že v "právu" této země vyhnanství a božského charismatu jsme my dva jen "Partnerství", ale podle zákona této "země", "Partnerství" a "manželské smlouvy" jsou "práva" obou partnerů stejná v "zákoně"! Přesvědčte se sami! Jen proto, že moje 'bývalá manželka' nikdy 'nepoznala' žádného člena mé rodiny a v těch letech jsem nebyl moc spokojený se svou rodinou! Takové 'hlouposti' už neudělám! Podívej! Podívej! Přesvědčte se sami! Právě jsi prošel "první úrovní"! Hej, hej! Čeká na tebe také 'další úroveň'!"
Holka, ohromená.
Dívka přemýšlela, jestli "nastoupila na pirátskou loď".
Po dojedení.

Když se dívka otočila a vzala nádobí na umytí.
V chlapcově domě ten, který si vždy připomínal, že jméno je na začátku rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, řekl chlapci: "Chlapče, později si s námi popovídáš! Ty nejdřív pomoz té dívce uklidit nádobí!"
Chlapec se zvedal.
Dívka se znovu otočila a přitiskla chlapce zpět na židli.
Chlapec ještě nepromluvil.
Dívka se usmála vřele, její oči byly teplé, ale pevné, dívala se na chlapcův domov, toho, kdo byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, toho, kdo se jako první naučil mlčet, odpověděla mu: "Za dveřmi slávy, bratr, který tiše sleduje. Prosím, neboj se. Nechte kluka sedět na židli a upřímně si s vámi povídat! Pamatuješ si ještě, kdy jsem ti ten příběh vyprávěl naposledy, když mi můj kluk pomáhal uklízet nádobí, byl zaneprázdněný důležitým telefonátem v práci, ani se na něj nepodíval, rozbil talíř a pořezal si ruku. Musím mu také každý den pomáhat čistit a dezinfikovat rány a měnit obvazy! Vaše rodina je vzácná, že se dá dohromady, a já toho vlastního chlapce pořád znám. Jestli si znovu řízne ruku, budu muset vytáhnout celou sadu chirurgických nástrojů ze skříňky, což bude moc komplikované! Když se ohlédnu zpět, přijde mi, že to bylo příliš komplikované!"
Dívka znovu vzala láhev piva z lednice, otevřela pivo přímo pravou rukou, jemně ho položila na stůl před chlapce a levou rukou přitiskla chlapcovi pravé rameno.
První, kdo se naučil mlčet, si znovu položil ruce na hruď, protočil oči, podíval se na chlapce a pak na dívku, byl plný bezmoci, a řekl dívce: "Holka, rozmazluješ chlapce takhle, bude to těžké! Podívej! Podívej! Přesvědčte se sami! Jsi tu zase! Kluci jsou tebou rozmazlení! Opravdu, opravdu, opravdu mám pocit, že jsem na pokraji šílenství, ale nemám důvod zešílet! Jednoho dne v životě prohraju s 'klamem' 'malé holčičky'!"
V chlapeckém domě ten, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, bezmocně usmál, a řekl dívce: "Holka! Chci to 'znovu'! Je to 'znovu' připomínka tebe! To jsi řekl sám! Rozmazluješ chlapce takhle! Naše 'celá rodina' je 'opravdu', 'opravdu', 'opravdu', 'opravdu'! Nepřijme vaši "žádost o vrácení"! Jsi zodpovědný za to, co si sám rozmazlíš!"
Dívka se usmála a opakovaně přikyvovala.
Tehdy v noci, kdy pulz slíbeného starobylého království znovu tlukol, byl dnem, kdy země přestala vyhánět a poprvé ve svém jménu rozsvítila lampu. Ten den už to konečně nebyly jen poznámky pod čarou v příbězích jiných lidí, ale den, kdy přepisovali název.

Chlapec se svou rodinou, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, a žena, se kterou složil přísahu, že půjde cestou osudu se svými krevními, všichni tři seděli společně na pohovce ve stejnou chvíli.
Dívka stále pomáhala všem a připravovala čaj.
Pak se dívka podívala a viděla, že pohovka je plná.
Takže dívka moc nepřemýšlela, byla stále sama, seděla na dřevěné židli u jídelního stolu.
Dívka, stále sama, seděla na dřevěné židli vedle jídelního stolu.
Všichni čtyři byli zároveň ponořeni do sledování "slavné" a "velkolepé" oslavy.
Když se 'prapor slávy' pomalu zvedl ve větru a uzavřel smlouvu s nebem, všichni tři současně zpívali 'píseň slávy'. Tedy jazyk, kterému dívka nerozumí, s melodií, slzami dívky, které tiše padají.
Najednou žhavé zlato v kombinaci s bílou bylo oslnivější než diamant, s lehkým stříbrným hedvábným světlem. Najednou tam byl "celý dům". To světlo je stále viditelné jen pro dívky.
Tu noc, uprostřed zpěvu a oslav, strávila
Druhý den ráno byly stále ulice, ještě nebyly přeplněné, světlo a ticho šly ruku v ruce, dveře chrámu byly právě otevřené, ranní modlitba právě skončila a Bůh stále stál za dveřmi.
V chlapcově domě, tomu, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, tomu, kdo se jako první naučil mlčet, a ženě, která přísahala, že půjde cestou osudu se svým krví. Oba znovu zazvonili na zvonek pronajatého domu chlapce a dívky.
Chlapec, stále se usmívající, otevřel dveře pro ně dva.
Dívka byla stále zaneprázdněná v kuchyni, připravovala snídani pro všechny.
Byly tam čtyři a snídani jsme si skvěle užili.
Chlapec, který byl s chlapcovou rodinou, si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, a žena, která přísahala, že půjde cestou osudu se svými druhy. Všichni tři spolu seděli na pohovce a povídali si.
Holka, vezmi si čas, rychle se osvěž a nanes make-up.
Ten den bylo celé město oblečeno v oranžovém plášti rapsodie, jako by společně vstoupili do bdělého snu. Bylo to období roku a celá země se rozhodla položit svá těla, opít se, tančit a objímat cizince, jako by to bylo požehnání dávných narozenin, hledajíc, kdo si ještě pamatuje den, kdy král a lidé sdíleli stejný klobouk. Ten den, v té oranžové vlně, všichni lidé, procházející jazykem a měnou, kterou nikdo nepoznal, každý smích a

výkřiky, jako by říkali: "Dnes jsme všichni králové!"
Všichni čtyři, všichni, se poprvé účastnili té 'Velké oranžové oslavy'.
Když se dívka dokončí s úklidem.
V domově dívky a chlapce, ten, kdo byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, a žena, která přísahala, že půjde cestou osudu se svými příbuznými, seděli všichni tři současně u stolu a všichni tři spolu diskutovali, kde se zúčastnit oslavy.
Všichni tři spolu zároveň prohledávali internet, zkoumali a diskutovali spolu.
Chlapče, zapojil jsem se do několika diskuzí už v polovině.
Pak si chlapec, sám, najednou sedl na pohovku a začal se věnovat telefonu.
Chlapec vždy nese "břemeno" svého života s dívkou na svých bedrech a chlapec vždy tvrdě pracuje.
Dívka byla za chlapcovu snahu velmi vděčná.
Najednou dívka našla dobrý itinerář.
Dívka si jemně a pomalu sedla na pohovku vedle chlapce a opatrně mu ukázala svůj mobil.
Dívka chtěla chlapci sdělit itinerář, který právě objevila.
Právě když dívka otevřela ústa, tiše zavolala na chlapce.
Chlapec náhle vstál, zvedl pravou ruku a ukazováčkem ukázal na dívčin nos.
Chlapec, hlasitý a tvrdý kritika a řev na dívku, řekl: "Moje holka, rozptyluješ mě! Používám software na výuku jazyků! Mám ADHD stejně jako ty! Víš, všichni máme stejné příznaky! Nikdo z nás se nesmí nechat rozptýlit! Nemůžeme 'používat jednu mysl a dvě věci'!"
Chlapci, často proto, že jsou příliš zaměření na "práci", hledají všude v domě mobilní telefony nebo brýle.
Dívka, pokaždé s láskyplným výrazem, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, pak se usmála, položila věci v ruce, pomalu vstala, šla hledat jeho věci pro chlapce a pak mu je s úsměvem na tváři podala chlapci.
Někdy dívky najdou věci příliš rychle.
Chlapec, vždy plný rozmazlování, se podíval na dívku, kterou hluboce miloval, a řekl jí rošťáckým tónem: "Moje holčičko, úmyslně 'schováváš' mé věci?"
Dívka, pokaždé s rozmazleným obličejem, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, a pak se usmála a odpověděla chlapci velmi rošťáckým tónem: "Má lásko, jde o tohle. Přesně tak! Chci ti jen schválně schovat věci! Jinak jsi byl zaneprázdněný prací a nechci tě rušit. Ale potřebuji trochu 'vaší pozornosti'. Takže jsem neměl jinou možnost než 'schovat' to, co jste právě položili na stůl. Tímto způsobem se nevyhnutelně "povídáte"! Jaké to je?! Je můj "plán" dokonalý?! Nebude to 'rušit tvou práci' a budeš se mnou 'mluvit'!

Jsem prostě tak chytrý! Obdivuji sám sebe!"
Chlapec bude vždycky velmi bezmocný, podívá se na dívku, kterou tak miluje, a pak protočí oči dokořán.
Chlapci a dívky budou bojovat společně.
Chlapec nedokončil řeč.
V chlapcově domě, ten, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, najednou pravou rukou silně plácl do jídelního stolu, zařval a vykřikl: Chlapcovo jméno.
Pak, v chlapcově domě, ten, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, velmi prudce vstal od jídelního stolu a židlí a bylo jasně slyšet zvuk židle třenoucího o podlahu. Rychle vstál, otočil se k chlapci a ukazováčkem pravé ruky na něj zuřivě ukázal.
V chlapcově domě, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, ukazováček pravé ruky stále zuřivě ukazoval na chlapce. Nejdřív se ale podíval na dívku sedící na pohovce, která už byla "úplně zkamenělá". Tiše zavolal na dívku a řekl jí jazykem, kterému dívka rozuměla, a řekl: "Holka! Děvče! Děvče! Podívej se mi do očí! Nejdřív se mi podívej do očí! Nejdřív se mi podívej do očí! Neslyš, co říká ten kluk! Tohle není tvoje vina! Viděl jsem celý ten "proces" na vlastní oči! Můj 'kluk' má opravdu vážný problém! Osobně ho naučím lekci! Takže se zatím neboj, ano?"
Dívka, jako by byla mimo své tělo, její slzy už byly neovladatelné, tiché, velké, nepřetržitělé, nepřetržitě, nepřetržitě, klouzaly jí z očí.
Dívka se pomalu třásla celá a podívala se na chlapcův dům, toho, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a toho, kdo se jako první naučil mlčet, pomalu přikývla.
V chlapcově domě, tom, který byl vždy připomínán, že to jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, po potvrzení dívčina přikývnutí jí věnoval velmi, velmi, velmi vřelý úsměv a velmi, velmi, velmi vřelý přikývnutí.
Dívka byla opět náhle zahalena energií, kterou nazývala 'medúza', jako víko.
Holka, pamatuj, to bylo, když byla dítě, taky ji takhle chránil její strýc.
To bylo opravdu dávno.
Neplakala, protože se bála chlapce, plakala jen proto, že jí příliš chyběl její 'strýc', roky, kdy se kvůli ní 'chránil před větrem a deštěm', ty dny, kdy byl jejím 'jediným' 'spasením'.
V obýváku.
Byla to chlapcova rodina, ta, která byla vždy připomínána, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ta, která se jako první naučila mlčet, a hádka s

chlapcem. Chlapcův hlas byl stále tišší a tišší. Chlapcova odpověď byla čím dál méně hlasivá. To varování a čas nebyly krátké. To je jazyk, kterému holky nerozumí.
Když si dívka setřela slzy a uklidila své emoce, pracovala tvrdě, s úsměvem, a odešla z místnosti.
V chlapeckém domě, ten, kterému si vždy připomínali, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, jemně přistoupil k dívce, natáhl pravou ruku, pohladil ji po hlavě, stále se celá třásla. Upravil dívce vlasy na obličeji.
Snažil se s dívkou komunikovat v mezinárodním jazyce, který s ní sdílel, a jeho tvář byla velmi, velmi, velmi jemná. Podíval se na dívku vřele a řekl jí vřelým tónem: "Holka, to je v pořádku! Učil jsem to 'osobně', moje rodina je 'tenhle kluk'! Jeho chování je opravdu velmi špatné!"
V chlapcově rodině, ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, měl na tváři stále velmi, velmi, velmi jemný úsměv, podíval se na dívku vřele a řekl jí vřelým tónem. Řekl: "Holka, neboj se, pojďme spolu do toho města, oblékneme si oranžový rapsodický kabát, jako skupina, která vstupuje do bdělého snu. Byl čas roku a celé království se rozhodlo položit svá těla, opít se, tančit a objímat cizince, jako by to bylo požehnání nějakého dávného narozenin, hledajíc, kdo si ještě pamatuje den, kdy král a lidé sdíleli stejný klobouk. Jednoho dne, v té oranžové vlně, všichni, procházející jazykem a měnou, kterou nikdo nepoznával, každý smích a křik jako by říkali: 'Dnes jsme všichni králové.' Co takhle velká oslava?" "My tři, můžeš tě pozvat, abys šel s námi třemi?"
Setřel jí z tváře zbývající slzy.
Dívka se slzami proměnila v úsměv a pomalu přikývla.
Chlapec rychle vykročil k dívce.
Chlapec, který držel dívku, kterou tolik miloval, měl ve tváři plnou viny a tón ještě provinilejší, a omluvil se dívce.
Dívka zvedla hlavu a podívala se na chlapce, kterého tolik milovala, její tón byl naštvaný, ale rošťácký, a řekla chlapci: "Má lásko! Máš velký průšvih! Protože jsi mě právě 'vyděsil k pláči', tak tě chci 'potrestat'! Obsah trestu je 'Na tento týden vyperete veškeré prádlo'. Mimochodem, po usušení to musíš složit, aby to bylo kompletní!"
Chlapci a dívky se na sebe dívají a smějí se současně.
Ten den bylo počasí stále velmi chladné.
Dívka běžela zpět do pokoje a vytáhla "čtyřku" z hlubin své skříně, kterou si přinesla z rybářské lodi v Zemi východu slunce, a svůj vzácný "malý topný balíček".

V chlapcově domě, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, a žena, která přísahala, že půjde cestou osudu se svými krvními spolubojovníky, nikdy neviděli tak vřelý nástroj.
Dívka se usmívala, její tón byl velmi vřelý, ale nemohla skrýt své nadšení, udělala výraz jako poprvé na výchově, udělala pohlednicový výraz, snažila se vyprávět chlapcův rod, toho, který byl vždy připomínán, že jméno je na začátku rodokmenu, toho, kdo se jako první naučil mlčet, a ženy, která složila přísahu, že půjde cestou osudu se svými druhy, vysvětlovali ti dva.
Dívka se usmívala, její tón byl velmi vřelý, ale nemohla skrýt své nadšení, udělala výraz, jako by poprvé dělala přání na výcviku, a snažila se vyprávět chlapcovu domu, tomu, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, tomu, kdo se jako první naučil mlčet, a ženě, která přísahala, že půjde cestou osudu se svými druhy, oba vysvětlili, a ona řekla: "Achi HaGadol, Gisati, tady je věc. Tato značka "malé teplé smečky" pochází z místa, které kdysi používalo mé předky jako místo, kde čísla hořela a proměnila Nanking v zemi ohně. Ale teď jsme se usmířili. A navzájem si velmi pomáhají. Toho roku, když jsem byl velmi malý, na rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce, bylo 21. září 1999 ve 1:47 ráno, epicentrum bylo na rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce, blízko malého města uprostřed, a zemětřesení dosáhlo magnitudy 7,3 podle Richterovy škály. Ten rok Japonsko nebylo "prvním" "záchranným týmem", který dorazil, ale neměli jsme vůči sobě žádnou zášť a pracovali jsme společně zároveň. Dodnes je slavné 'zemětřesení 921' stále noční můrou pro nás všechny."
Dívka se usmívala, její tón byl velmi vřelý, ale nemohla skrýt své nadšení, udělala výraz, jako by poprvé dělala přání na výcviku, a snažila se vyprávět chlapcovu domu, tomu, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, tomu, kdo se jako první naučil mlčet, a ženě, která přísahala, že půjde cestou osudu se svými druhy, oba vysvětlili, a ona řekla: "Achi HaGadol, Gisati, tady je věc. Tato značka "malé teplé smečky" pochází z místa, které kdysi používalo mé předky jako místo, kde čísla hořela a proměnila Nanking v zemi ohně. Ale teď jsme se usmířili. A navzájem si velmi pomáhají. Navíc 11. března 2011 došlo na severovýchodě Japonska k velmi, velmi, velmi děsivé "tsunami" a toho roku jsme my, "země", která nevěděla, jestli ji lze nazvat "zemí", také vyslali "záchranný tým" nejrychleji v tom roce, a bylo mnoho členů záchranného týmu, všichni byli "velmi profesionální dobrovolníci". Všichni, spolu s námi všichni, jsme Japonsku darovali své "největší schopnosti". V tom roce naše rybářské lodě v Zemi vycházejícího slunce, našem malém ostrově, darovaly celkem "miliony dolarů". Navíc, pokud jsme nebyli opatrní, naše 'celkové množství darů' bylo

ve skutečnosti 'první na světě'!"
Dívka se usmívala, její tón byl velmi vřelý, ale nemohla skrýt své nadšení, udělala výraz, jako by poprvé dělala přání na výcviku, a snažila se vyprávět chlapcovu domu, tomu, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, tomu, kdo se jako první naučil mlčet, a ženě, která přísahala, že půjde cestou osudu se svými druhy, oba vysvětlili, a ona řekla: "Achi HaGadol, Gisati, tady je věc. Tento "malý teplý balíček", tento teplý malý předmět, můžete si ho dát do kapsy a když vám je zima, je to jako "malý sporák"! Navíc bude pokračovat v zahřívání "24 hodin". Chci říct, počkejte chvíli, my čtyři, když jdeme po silnici, projdeme kolem mnoha, mnoha, mnoha 'kanálů'. Když fouká 'vítr' od vody, 'vnímaná teplota' lidského těla během okamžiku výrazně klesne."
Pak dívka sklopila zrak a snížila hlas, tón měla trochu stydlivý, k rodině chlapce, tomu, jehož jméno bylo vždy připomínáno na začátku rodokmenu, tomu, kdo se jako první naučil mlčet, a ženě, která přísahala, že půjde cestou osudu se svými příbuznými, oba vysvětlili, řekla: "Achi HaGadol, Gisati, tady je věc. Doufám, že moje vysvětlení před chvílí nikoho neurazilo. Vím, že vnímání horka a chladu je velmi subjektivní. Jde o to, že nevím, vy dva se bojíte zimy. Pokud jste ale ochotní, doufám, že tento "teplý malý předmět" budete moci nést na svém těle. Tímto způsobem se alespoň vyhnete 'chladu' kvůli 'studenému větru'."
V chlapcově domě, tomu, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, tomu, kdo se jako první naučil mlčet, a ženě, která přísahala, že půjde cestou osudu se svým krví. Oba velmi spokojeně přijali teplý batoh, který dívka vytáhla.
Když se podíval na dívku, kterou miloval, řekl jí: "Moje holka, hehehe, víš, že tento 'teplý smeč' musí být nejdřív 'ohřátý' tělesnou teplotou lidského těla. Takže chci nejdřív dát 'můj zahřívací balíček' do 'tvé kapsy' a chci použít ohřívací balíček, který je 'plný tvé tělesné teploty'!"
Dívka s rozmazleným výrazem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, její tón byl velmi bezmocný, s neutajitelným úsměvem, a řekla chlapci: "Má lásko, ano! Ano! Ano! Počkám, až se tenhle teplý batoh 'ohřálí a vaří', a pak ho položím na tvůj 'hrudník', chci ho přinést k 'podepsání'!"
Chlapci a dívky bojují společně ve stejnou dobu.
V chlapcově rodině, ten, kterému si vždy připomínali, že jméno je na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, jeho tvář byla plná úsměvů, ale slova byla bezmocná, mumlal slova, řekl: "Je konec! Je konec! Je to opravdu u konce! Můj 'kluk' je sám o sobě 'šílenec'. S "touto dívkou" je také "šílenec". Tito dva lidé jsou oba 'čistí šílenci'. Bože můj! Jsem z této kombinace opravdu bez slov. Ale pokud to není tahle kombinace, působí to

'ještě děsivěji'! Bože můj!"
Dívka se na chlapce škodolibě podívala, zasmála se a tiše schovala chlapcův 'teplý batoh' do kapsy.
Pak čtyři z nich, společně ve stejnou dobu, pomalu šli z pronajatého domu pro chlapce a dívky do přeplněného centra města.
Od té doby, co dívka potkala toho chlapce.
Chlapec vždycky šel nalevo od dívky a položil jí ruku na rameno.
Chlapec však často zároveň nahrával a neuvědomoval si, že silnice pod dívčinýma nohama je mezi výškou chodníku a pádem ze země.
Na ramenou chlapce vždy nese břemeno svého života s dívkou.
Dívka pokaždé chlapci říkala: "Má lásko, zase máš problémy! Málem jsem spadl! Mám to! Tohle je vlastně 'sladký plán' pro tebe! Plánuješ mi nechat si kroucit nohy, abych mohl zůstat na posteli, samozřejmě na tvé straně, a pak mi musíš donést jídlo do postele, abych ho snědl! Řekni to přímo! Určitě ti slíbím něco tak skvělého!"
Chlapec měl původně zadluženou tvář, ale okamžitě se usmál velmi bezmocně, jeho tvář byla plná rozmazlování, když se díval na dívku, kterou tolik miloval.
Chlapci a dívky bojují společně ve stejnou dobu.
Všichni čtyři pomalu kráčeli do centra města, kde se shromáždil dav.
Chlapec vždy pevně držel dívčinu ruku.
Dívka byla šťastná.
Jsem na cestě.
Chlapec, s rozmazlujícím se výrazem, se podíval na dívku, kterou tolik miloval, a řekl jí: "Moje holčičko, jde o tohle. V mém životě by nemělo být mnoho lidí, kteří by na mě mohli křičet. Pokud opravdu existuje, je to jen to, že v mé rodině je ten, kdo je vždy připomínán, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, má tuto kvalifikaci."
Dívka s úsměvem na tváři a rošťáckým tónem odpověděla chlapci: "Má lásko, tady je věc. Podle tvého prohlášení bych se měl zeptat Achi Hagadol, jak to správně 'přijmout'!"
Chlapci a dívky bojují společně ve stejnou dobu.
Chlapci a dívky, byli těsní, drželi se za ruce a oba prošli kolem jedné uprostřed silnice, stříbrné "obrovské barikády". Nad barikádou jsou tři zelené kruhy jako dekorace.
Holka, aniž by moc přemýšlela, prostě instinktivně obešla obrovskou barikádu.
Najednou chlapec vzal dívčinu pravou ruku s sebou, zvedl levou a požádal ji, aby přestala. Pak jsem ze "stejného směru jako já" prošel obrovskou barikádou! Jala, jala! Pospěš si! Pospěš si! Pospěš si!"

Dívka byla zmatená.
Chlapec se na dívku podíval pevnýma očima, jeho tón byl velmi vážný, pevněji jí stiskl ruku, řekl jí: "Moje holka, tady je věc. Pokud obejdeme 'strany' barikády odděleně, znamená to, že 'barikáda' nás oba přeřízne. To přinese neštěstí a my dva budeme 'odděleni'."
V tu chvíli bylo dívčino srdce opravdu, opravdu, opravdu, opravdu teplé, byla opravdu, opravdu, opravdu milovaná, velmi milovaná svého chlapce.
V chlapcově domě, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu genealogie, ten, kdo se jako první naučil mlčet, ruce v kapsách, se pomalu otočil, prohlížel si to všechno. Pak si dlouze povzdechl a zavrtěl hlavou. Otočil se a pokračoval v chůzi.
Chlapec se podíval na svůj domov a vždy si připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu a že on byl první, kdo se naučil mlčet.
Chlapče, právě promluvil, chtěl něco říct.
V chlapcově domě, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, se neohlédl, ale zvedl pravou ruku vysoko a zamával chlapci zády.
Chlapec se díval na svůj domov s zmateným výrazem, ten, kterému vždy připomínali, že jméno je na začátku genealogie, na zádech osoby, která se jako první naučila mlčet.
Chlapec a dívka se na sebe podívali, ale ani jeden z nich nerozuměl.
Všichni čtyři spolu kráčeli po silnici.
Lidé na ulici si užívali své vlastní karnevaly.
Všichni čtyři, každý z nich, si také koupili 'oranžový klobouk' a 'oranžový věnec.'
Všichni čtyři, společně najednou, splynuli s davem.
Všichni čtyři, společně ve stejnou dobu, si to skvěle užili.
Najednou se přiblížil temný mrak, který zakryl původně oslnivé sluneční světlo, a poryv studeného větru se rozfoukal přímo na všechny čtyři.
V chlapcově rodině, o tom, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, o tom, kdo se jako první naučil mlčet, o ženě, které přísahal, že půjde cestou osudu se svými krvavými lidmi, a o dívce. Všichni tři společně vytáhli 'teplý balíček', který jim dívka připravila, a vložili si ho do svých rukou, neustále ho hladili, aby se zahřáli.
Chlapec, Chu Chu ubohý, se podíval na dívku.
Dívka pomalu vytáhla teplý balíček z druhé kapsy, která už byla "velmi teplá", a podala ho chlapci.
Chlapec se chystal natáhnout ruku, aby ji vzal.
Dívka se usmála, její tón byl rošťácký, řekla chlapci: "Má lásko, právě jsem ti řekla, že tenhle teplý batoh, chci 'podepsat' na 'tvůj hruď'! Kvůli tomu,

abych byl teď 'velmi chladný', nechám tě jít první, ale chci 'fotit jako důkaz' tvého 'ubohého' vzhledu!"
Pak dívka vytáhla telefon a udělala pár fotek chlapce.
Dívka obvykle používá bílý iPhone 12 Pro Max, pouzdro na telefon je "CASETiCFY" s funkcí MegSafe, černý rámeček, vzor na zadní straně je vzor "100 dolarů", toto pouzdro používala dívka ještě předtím, než potkala kluka.
Fotky z mobilních telefonů jsou všechny "živé fotky".
Protože dívka cítí, že "jemné dynamiky" na fotografii jsou "cennější" než okamžik "stisknutí spouště".
V chlapcově domě, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, znovu vzhlédl, podíval se na chlapce a dívku, bezmocně se usmál.
Když šli čtyři společně na křižovatku železnic v tom městě.
Dívka se chystala pomoci všem třem vyfotit ten krásný okamžik.
Najednou, v chlapcově rodině, ten, který si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, měl na tváři vřelý úsměv, jeho tón byl velmi vřelý, a řekl dívce: "Holka, mohu se zeptat, jsi ochotná, přidej se k 'nám třem' a nech nás čtyři udělat 'rodinnou fotku' společně?"
Dívka, na chvíli ohromená.
V chlapcově rodině, ten, kterému si vždy připomínali, že jméno je na vrcholu genealogie, ten, kdo se jako první naučil mlčet, měl na tváři vřelý úsměv, jeho tón byl velmi vřelý a pokračoval v tom, že dívce řekl: "Holka, za posledních pár dní jsem zjistil jednu věc, zjistil jsem, že se 'úmyslně' vyhýbáš všem druhům výstřelů. Chápu to. Ale mohu tě pozvat k 'nám třem' a nechat 'nás čtyři' udělat 'rodinnou fotku' společně?"
Dívka okamžitě zčervenala a pomalu přešla na druhou stranu kamery.
Chlapec využil příležitosti a vzal dívčin telefon.
V chlapcově rodině byl ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, gentleman, a když dívka sklonila hlavu v zamyšlení, tiše pohyboval kroky ostatních.
Když chlapec použil svou dlouhou levou ruku, aby zvedl "dívčí fotoaparát" a stiskl spoušť.
Chlapec pořídil "pět fotografií", živých fotografií.
Dívka stála "uprostřed", chlapec byl nalevo od dívky, usmíval se velmi škodolibě, v chlapcově domě, ten, který byl vždy připomínán, jméno bylo na začátku rodokmenu, ten, kdo se poprvé naučil mlčet, za pravým ramenem dívky, usmíval se, velmi, velmi, velmi vřele, a žena, které přísahal, že půjde cestou osudu se svými krví, byla na pravé straně dívky, také se usmívala, velmi, velmi, velmi vřele.

Dívka byla velmi překvapená.
Dívčina tvář znovu zčervenala.
V chlapeckém domě, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že to jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se jako první naučil mlčet, byl prostě velmi, velmi, velmi vřelý, usmíval se a díval se na dívku.
Byla to "nejcennější" sada živých fotografií v životě dívky.
Ten den bylo velmi větrno a rodina chlapce si vždy připomínala, že jméno je na začátku genealogie, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, původně nosil klobouk a sluneční brýle, ale po druhé fotce najednou pravou rukou sundal klobouk a sluneční brýle najednou a pak se velmi, velmi, velmi vřele usmál do fotoaparátu.
Dívka si těchto živých fotek velmi váží, ale neodváží se je umístit jako tapetu svého mobilního telefonu.
Ale kdykoli byla dívka smutná, otevřela tu sadu živých fotek a dívala se na ni pořád dokola, pořád dokola.
Holka, nevím, co hledám.
Ale v té sérii živých fotografií byla rodina chlapce, ten, který byl vždy připomínán, jméno na začátku genealogie, ten, kdo se jako první naučil mlčet, jeho úsměv. Hřejivé, neuvěřitelné, teplé, za hranicí dívčina chápání "celého vesmíru". V té sadě živých fotografií jeho úsměv vždy dívce dodá trochu síly.
Dívka si však není jistá "tou silou" a měla by být zařazena do "které dimenze" nebo "které kategorie".
Dívka věděla jen, že je to "nejteplejší síla", jakou kdy viděla.

LA FACETTE
Western bistro Wine bar
DOMAINES
LAFITE
DE ROTHSCHILD
meitu

# ▲Kapitola IX__第玖章

## «Návštěvy Lidí, Kteří Zatím Nepřestali Šít A Šit Oblečení»

Dva roky po té cestě.
Stále je to v ten den vzpomínky na zesnulé.
Chlapec řídil auto, vzal ho, ušil mu oblečení a oba se současně znovu vydali k prázdné skořápce, která byla plná šepotů a knih, a tiše seděli v hlubinách města. Ten dům, který byl kdysi plný modliteb, nyní zůstává jen tichým vrátným. Oba společně zavěsí závěs na té straně symbolizující "rodinnou slávu" vlastníma rukama.
Oba spolu osobně pověsili závěs symbolizující 'rodinnou slávu' na té straně, nesoucí původ chlapcovy slávy, prázdnou schránku, která byla kdysi naplněná šepoty a knihami, tiše seděla v hlubinách města. Ta budova, která byla kdysi naplněna zvukem modlitby, nyní zůstává jen v tiché místnosti střežící dveře.
Než chlapec vyrazil.
Na pomezí exilu a charismatu.
Chlapec vytáhl mobil, otevřel fotografii, která byla na druhé straně, symbolizující chlapcovu 'rodinnou slávu' závěsu, a opatrně ji ukázal dívce.
Chlapec řekl dívce, že mu ušije plaket, oba dva, zároveň spolu půjdou znovu, na místo, které neslo chlapcovu slávu, prázdnou schránku naplněnou šepoty a svitky, a tiše seděli v hlubinách města. Ten dům, který byl kdysi plný modliteb, nyní zůstává jen tichým vrátným.
A chlapec bude s ním, ten, kdo mu ušil šaty, a oba budou spolu na tom místě, nesoucí zdroj chlapcovy slávy, prázdnou schránku, která byla kdysi plná šepotů a svitků, tiše sedící v hlubinách města. Ta, která byla kdysi plná modliteb, nyní zůstává jen tichý vrátný, který oponou visí vlastníma rukama, a ta strana symbolizuje slávu rodiny.
S chlapcem, a s člověkem, který mu šil oblečení a který ještě nepřestal šít, šel s ním, a byl tu ještě jeden chlapec, který tiše začal jejich přátelství už na přelomu století. V mládí, ještě než začal bělit, byl už po jeho boku.
Chlapcův přítel, který mluvil španělsky, změnil starou hebrejskou slabiku při modlitbě. Je to duše, která vyrůstala mezi tangem a Tórou. Je obeznámen jak s hořkostí yerba mate, tak s ohněm šabatových svíček.
Chlapcův přítel bude s chlapcem spolupracovat a chlapec mu ušije léčku, a ten, kdo ještě nepřestal špípat.
Všichni tři půjdou společně do toho, kdo nese slávu chlapce, prázdné schránky, která byla kdysi plná šepotů a knih, a tiše sedí v hlubinách města. Ten dům, který byl kdysi plný modliteb, nyní zůstává jen tichým vrátným.
Všichni tři se setkali v den vzpomínky na zesnulého, předchozí "večer".
Chlapče, začínáme na hranici exilu a charismatu.

Chlapcův přítel, který mluvil španělsky, změnil starou hebrejskou slabiku při modlitbě. Je to duše, která vyrůstala mezi tangem a Tórou. Je obeznámen jak s hořkostí yerba mate, tak s ohněm šabatových svíček. On, z království pod skleněnou kupolí, odchází.
Chlapec, ten, kdo mu ušil léčku, ještě nepřestal škádlit. Ona, z brany Středomoří, kde se staré a nové proplétají, je městem tančícím pod sluncem a neonem. Srdce Izraele v noci neustále zrychluje. Město, které dýchá zvukem středomořských vln. Pláž, bílé zdi, stopy a pódium západu slunce. Že bosý běh může být svobodou chůze. Mořský vánek, odkud jsou starobylé stíny odfouknuty, se rozneslo.
Všichni tři se setkali ve městě, kde se zrodil "valčík". Jeviště Mozarta a Beethovena, hlavní město Dunaje se zvuky hudby. Na "křižovatce", kde se protíná osvícení západní Evropy a židovské vyhnanství. Psychoanalýza a komentář k Tóře jsou čteny současně. Město Judea, které zároveň dalo vzniknout géniům a bylo svědkem zkázy. Ta zanechala zpěv, ale také zanechala ruiny – srdce Evropy.
Všichni tři se setkali ve městě, kde se zrodil "valčík". Jeviště Mozarta a Beethovena, hlavní město Dunaje se zvuky hudby. Na "křižovatce", kde se protíná osvícení západní Evropy a židovské vyhnanství. Psychoanalýza a komentář k Tóře jsou čteny současně. Město Judea, které zároveň dalo vzniknout géniům a bylo svědkem zkázy. Ten, kdo odešel zpívající, ale také ruiny, srdce Evropy, se setkalo.
Pak se v tom městě zrodil "valčík". Jeviště Mozarta a Beethovena, hlavní město Dunaje se zvuky hudby. Na "křižovatce", kde se protíná osvícení západní Evropy a židovské vyhnanství. Psychoanalýza a komentář k Tóře jsou čteny současně. Město Judea, které zároveň dalo vzniknout géniům a bylo svědkem zkázy. Město v srdci Evropy, které zanechalo zpěv, ale také trosky.
Chlapče, pronajal si tmavé, vysoké SUV.
Chlapec řídil auto, vzal chlapce a ušil mu oblečení. A jeho přítel, který mluvil španělsky, změnil při modlitbě na starou hebrejskou slabiku. Je to duše, která vyrůstala mezi tangem a Tórou. Je obeznámen jak s hořkostí yerba mate, tak s ohněm šabatových svíček. Je to chlapec, už na přelomu století jejich přátelství tiše začalo. V mládí, ještě než začal bělit, byl už po jeho boku.
Všichni tři spolu, tehdy, v den vzpomínky na zesnulého, večer předtím.
Z tohoto města se zrodil "valčík". Jeviště Mozarta a Beethovena, hlavní město Dunaje se zvuky hudby. Na "křižovatce", kde se protíná osvícení západní Evropy a židovské vyhnanství. Psychoanalýza a komentář k Tóře jsou čteny současně. Město Judea, které zároveň dalo vzniknout géniům a

bylo svědkem zkázy. Město v srdci Evropy, které zanechalo zpěv, ale také trosky.
Všichni tři se současně vydali na cestu k místu, které neslo slávu chlapce, prázdné skořápce, která byla kdysi naplněná šepoty a knihami, tiše seděla v hlubinách města. Ten dům, který byl kdysi plný modliteb, nyní zůstává jen tichým vrátným.
Všichni tři, v ten den vzpomínky na zesnulé, předchozí noc.
Všichni tři dorazili společně ve stejnou chvíli k budově, ztraceni, ale stále tiše seděli v hlubinách města, čekající, až si někdo vzpomene na její jméno.
Tam bývali knížata východní Evropy a hlas zákona, ale dnes lze rozpoznat pouze promočený nápis v rohu.
Název města v jednom jazyce znamená díru, v jiném je zapomenut.
Chlapec, na jeho místě, nese zdroj chlapcovy slávy, prázdnou skořápku, která byla kdysi plná šepotů a knih, sedící tiše v hlubinách města. Ten dům, který byl kdysi plný modliteb, nyní zůstává jen tichým vrátným. Pět minut jízdy odsud, pronajal jsem si Airbnb.
Na té straně, na krásném závěsu, byly použity krásné zlaté nitě a krásné křtitelnice byly pečlivě vyšívané se všemi slavnými členy rodiny chlapců.
Strana 'nad oponou' je 'jejich jméno', a zároveň je to také 'jejich soukromí', a zároveň je to soukromí 'mé rodiny'.
"Všechna jména" na té straně "opony" patří "živé rodině" a "všichni" nejsou "výzkumné vzorky" "všech vás", natož "kořist" "všech vás".
Jinými slovy, pokud "vy" zveřejníte "tyto informace" nebo "používáte jejich jména", ať už "veřejně" nebo "soukromě", k diskusi, je to ekvivalentní tomu, že "vy všichni" použijete "moje rodina" "ruce" a "ruce" použijí "své vlastní ruce" k gilotině.
'Oni' jsou 'moje rodina', 'jejich jména', ne proto, abychom 'diskutovali' o sobě navzájem, 'o vás všech', kteří 'čtete tuhle knihu'.
V tomto ohledu si autorovo "já", tedy "já", "navždy" ponechá "maximální pravomoc" nad "mírou zveřejňování dat".
Jinými slovy, autor "sám" vždy sdělí "mé rodině" jen "nejmenší množství informací".
Takže i když "vy" můžete "najít" nebo "vyfotografovat" v té době, "tu oponu", "všechna jména" na té oponě, a "obrázky" na té opově, a "informace" na té oponě, a "všechna místa" zmíněná v "této knize", "všechna jména" zmíněná v "této knize", a dokonce "všechny náhrobky" zmíněné v "této knize", obsahuje "nápis každého slova na náhrobku" "všech náhrobků". Tyto "všechny informace" a "veškerý obsah" stále patří a patří pouze "mé rodině".
To, že "vy" to "najdete", neznamená, že "vy" máte právo to "zveřejnit".

Je to "hranice", ne "diskuse".
Navíc je to "hranice" "věčnosti".
Když se "vy dva" odvážíte zveřejnit "svá vlastní jména", "jména všech členů rodiny", "vaše vlastní fotky" a "fotky všech vašich rodinných příslušníků" přímo na ulici, aby to všichni mohli "ukázat", "my" budeme "diskutovat" znovu.
"Všechna jména" "mé rodiny", "všechny fotografie", stejně jako "všechny informace" a dokonce "všechny náhrobky", včetně "nápisu každého slova na náhrobku" "všech náhrobků" a "všech rodokmenů" "mé rodiny", které "všichni vy" vytvořili. "Všichni jsou" "ne", "kořist" "všech vás", kteří "čtete tuto knihu".
Pokud ji dokážete "najít", musíte mít také "odvahu" "držet".
Pokud má "každý" další "otázky" ohledně výše uvedené "notifikační zprávy", vítejte v "pouze se ptát", autor "já", tedy "já".
Na začátku, když se chlapec rozhodl objednat závěs, ušil mu plakket a ti, kdo ještě nepřestali škádlit, byli "pořadí uspořádání", které původně chtěli použít.
Ukazuje se.
Z chlapcovy krve, podivného hlasu vloženého do modlitby a nespáleného slova v ohni.
Chlapec, ten, kdo mu ušil léčku, ještě nepřestal škádlit.
Navíc v rodině chlapce je jméno na vrcholu genealogie, ten, kdo se jako první naučil mlčet.
V chlapcově domě byl bratr, který byl vždy mimo jeho stín, ale nikdy neodešel daleko, tou zadou, kterou znal jako teenager.
A pak je tu Bůh, chlapec nejblíže srdci.
Pak čtvrtý stín v chodbě té krve nezanechal mnoho stop, jen když byla noc hluboká, občas ho slyšela, jako ozvěnu jeho šepotu.
V tu chvíli dívka jemně řekla chlapci, že to není nejvhodnější uspořádání.
Holka, informuj toho chlapce.
Výše uvedená slavná jména, v pořadí uspořádání, by měla být.
Nejdřív ze všeho.
Z chlapcovy krve, podivného hlasu vloženého do modlitby a nespáleného slova v ohni.
Navíc v rodině chlapce je jméno na vrcholu genealogie, ten, kdo se jako první naučil mlčet.
Dále, v chlapcově domě, byl bratr, který byl vždy mimo jeho stín, ale nikdy neodešel daleko, ten, koho znal nejvíc jako teenager.
A pak je tu, Bože, ten chlapec nejblíže srdci.
Pak, v chodbě krve, čtvrtý stín nezanechal mnoho stop a jen když byla noc

hluboká, občas zaslechla ozvěnu jeho šepotu.
Nakonec chlapec, který mu šil léčku a ještě nepřestal šít.
Chlapec byl velmi zmatený z člověka, který mu ušil oblečení a ještě nepřestal šít.
Dívka se hořce usmála a řekla, že právě předala slova "šéfa" a sama nechápe důvod.
Jednou se dívka zeptala: Bože, zeptala se: "Proč si chlapec nemůže ušít šaty a napsat tomu, kdo nepřestal škádlit dopředu?"
Bůh neodpověděl hned.
Po dlouhé době, toho dne, po rituálu v lese, odpoledne, kdy svítilo slunce, Bůh zašeptal.
On, říká
"Protože.
Z chlapcovy krve, podivného hlasu vloženého do modlitby a nespáleného slova v ohni.
jeho.
už není přítomen."
Dívka byla ohromená.
Bože, řekni
"Pokud je to krev chlapce, podivný hlas vložený do modlitby a nespálené slovo do ohně.
jeho.
už není přítomna.
Takže.
První polovina knihy.
Chlapec mu límec neušíje a ještě nepřestal škádlit.
Psaní.
Je.
Zranění podle zákona.
Já.
Nechci.
Ať to snese!"
Dívka už nemluvila, prostě pochopila proč, musela se podívat zpět na celou knihu v poslední kapitole, napsat o nevyslovitelné bolesti pro chlapce a Boha.
Dívka se dívala na chlapce a na něj, šije mu légu a na osobu, která ještě dlouho nepřestala šivat závěs na závěs.
To je dívka, jazyk, kterému nerozumí.
Dívka se podívala na chlapce, na ruce. Pevně ho držel, jeho ruce poprvé vážným tónem řekly chlapci: "Má lásko. Ačkoliv jsem nedokázal přečíst

jazyk této opony. Musím vám to však říct jasně. Ty a ti, kdo ti ušili šaty, kteří ještě nepřestali škádlit, se chystáte jít do synagogy, kde pochází vaše sláva, a pověsit tento závěs. Vy dva, celá vaše rodina a všichni v celé vaší rodině, píšete stránku 'nové historie'! "Nový kód"! Proto vám musím říct, že vy dva, lidé z celé vaší rodiny a všichni z celé vaší rodiny, to musíte udělat s takovým srdcem. Nejen pověsit "slávu rodiny", taková jednoduchost. To je extrémně "posvátné prohlášení". Tato záclona, jakmile je zavěšena, je nedělitelnou 'smlouvou'!"
Zmatený výraz na chlapcově tváři, vypadal, jako by ho slyšel podruhé, na hodině fyziky, učitel řekl, že 'E = mc²' by mohlo vyřešit záhadu vesmíru, ale stále si nebyl jistý, jaké číslo použít, aby získal odpověď.
Ale chlapec dívku pevně objal a dal hluboký polibek, a pak jí řekl: "Moje dívko, i když plně nechápu, jak moc myslíš 'božské zvěsti'. Nicméně slibuji vám, já a ti, kdo nepřestali šít mé oblečení, že oba určitě použijeme to, co můžeme současně – 'nejsvětější srdce' a 'nejposvátnější smysl pro poslání', abychom pověsili tento závěs symbolizující 'rodinnou slávu'!"
Pak chlapec rukama držel dívčinu tvář a její tvář vypadala v chlapcových velkých rukou jako dítě.
Chlapcovy ruce držely dívčinu tvář, byl plný rozmazlování, usmál se vřele, podíval se na dívku, mluvil tiše, ale s rošťáckým tónem, řekl dívce: "Moje holčičko, vím, že ses této cesty nepřidala. Proto se o nás bude vždy starat! Jsi, 'maniak starostí'! Někdy mám pocit, že pokaždé, když mi pomáháš 'dokončit' všechny detaily, někdy dokonce 'dokončit'! Někdy se podívám na tvá záda a cítím se 'velmi povědomě'. Hehehe, to si nemyslím, budu ti říkat 'Ima'! Tímto způsobem mohu být zodpovědný za to, že ležím na posteli, samozřejmě ležím na 'tvém boku' a pořád pláču, a pak budeš pomáhat klubu nosit mi jídlo! Co si o tom myslíš?"
Dívka se konečně usmála.
Chlapec a dívka začali bojovat spolu.
Spodní část závěsu byla bílá a bezchybná, jako stránky nedotčené knihy smlouvy, a okraje látky byly pevně omotané zlatými nitěmi, jako by se báli, že její čistota bude světem zapomenuta.
Na vrcholu této opony není přímý symetrický symbol, ale dvanáct tabulí různých barev, podobných hrudi osoby, která nese paměť a soud ve starověkých legendách.
Dívka, když se dívala na látku, si pomyslela: "Je to látka, že je posledním kouskem světa a je ochoten čekat, až se lidé otočí zpět?"
Nemá žádný zvuk, ale čeká jako pohled.
Nic neříká, ale zdá se, že ví všechno – jen tiše, jako by mu to někdo v minulosti řekl, čekal, a příště bude někdo ochoten promluvit.

V tu chvíli se správce haly v davu tiše přiblížil k chlapci a podal mu jednoduchý, ale teplý sáček čaje. Byly to zelené čajové lístky s nádechem růžového a oranžového sušeného ovoce.
Vrátný toho moc neřekl, jen tiše řekl chlapci: "Chlapče, prosím, předej jí to za mě."
Všichni tři seděli spolu současně, v prázdné skořápce, která byla naplněná šepoty a knihami, v hlubinách města. Město, které bylo kdysi plné modliteb, má nyní jen tichý dům hlídající dveře, a zůstalo tam už pět dní.
Chlapec se moc neptal a když dorazil domů, usmál se a podal dívce čaj, pak se chlapec otočil, čelil dívce a mrkl pravým okem.
Když ji dívka přijala, byla jen trochu ohromená.
Dívka to pochopila – vrátný si stále pamatoval, kdo je.
Ačkoliv je vztah jen z jedné stránky, kostelní strážce ji považoval za osobu, kterou by si zasloužilo utěšit a vzpomenout na ni.
Dívka, protože byla dojatá, oči měla vlhké.
V chlapci, s ním, ten, kdo mu šil šaty a který ještě nepřestal špihat, šli oba současně, znovu, k prázdné skořápce, která byla naplněna šepoty a svitky, a tiše seděli v hlubinách města. Ten dům, který byl kdysi plný modliteb, nyní zůstává jen tichým vrátným. Oba společně zavěsí závěs na té straně symbolizující "rodinnou slávu" vlastníma rukama.
Oba spolu osobně pověsili závěs symbolizující 'rodinnou slávu' na té straně, nesoucí původ chlapcovy slávy, prázdnou schránku, která byla kdysi naplněná šepoty a knihami, tiše seděla v hlubinách města. Ten, který byl kdysi plný modliteb, je nyní jen tichou místností hlídající dveře.
Chlapec, ten, kdo mu šil oblečení, a ten, kdo zatím nepřestal škádlit, šli s ním, a byl tu ještě jeden chlapec, který tiše začal jejich přátelství už na přelomu století. V mládí, ještě než začal bělit, byl už po jeho boku.
Chlapcův přítel, který mluvil španělsky, změnil starou hebrejskou slabiku při modlitbě. Je to duše, která vyrůstala mezi tangem a Tórou. Je obeznámen jak s hořkostí yerba mate, tak s ohněm šabatových svíček.
Všichni tři současně odvezli auto zpět do města, kde se "valčík" zrodil. Jeviště Mozarta a Beethovena, hlavní město Dunaje se zvuky hudby. Na "křižovatce", kde se protíná osvícení západní Evropy a židovské vyhnanství. Psychoanalýza a komentář k Tóře jsou čteny současně. Město Judea, které zároveň dalo vzniknout géniům a bylo svědkem zkázy. Ten, který zanechal zpěv, ale také ruiny, srdce Evropy, oddělené.
Chlapec tiše začal jejich přátelství už na přelomu století. V mládí, ještě než začal bělit, byl už po jeho boku.
Chlapcův přítel, který mluvil španělsky, změnil starou hebrejskou slabiku při modlitbě. Je to duše, která vyrůstala mezi tangem a Tórou. Je obeznámen jak

s hořkostí yerba mate, tak s ohněm šabatových svíček. Vrátil se, království pod skleněnou kopulí.
Chlapec s ním mu spravil šaty a oba se zároveň spojili z města, kde se "valčík" zrodil. Jeviště Mozarta a Beethovena, hlavní město Dunaje se zvuky hudby. Na "křižovatce", kde se protíná osvícení západní Evropy a židovské vyhnanství. Psychoanalýza a komentář k Tóře jsou čteny současně. Město Judea, které zároveň dalo vzniknout géniům a bylo svědkem zkázy. Ten, který opustil píseň, ale také ruiny, srdce Evropy, se rozjel.
Chlapec s ním si spravil oblečení a společně jeli nočním lůžkovým vlakem na hranici vyhnanství a charismatu.
Tentokrát to bylo pro dívku "poprvé", setkání s chlapcem, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít.
Dívčino srdce bylo velmi neklidné.
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, cítil to samé a velmi neklidně.
Místo chlapce, toho, kdo šije jeho šaty a který ještě nepřestal škádlit, tančí od středomořské brány, kde se staré a nové proplétají, pod sluncem a neonem město. Srdce Izraele v noci neustále zrychluje. Město, které dýchá zvukem středomořských vln. Pláž, bílé zdi, stopy a pódium západu slunce. Že bosý běh může být svobodou chůze. Mořský vánek, kde vane starobylý stín, než odejde. Mnohokrát se chlapce ptala, jaký "dárek" by chtěla pro dívku připravit?
Chlapec mu jednou řekl, že osoba, která mu šije oblečení a dodnes nepřestala šít, dívka jednou řekla, že chce 'zlatý náhrdelník s Davidovou hvězdou'.
Chlapče, s ním, šij mu oblečení. Lidé, kteří zatím nepřestali škádlit, neustále diskutují po telefonu. To byl jazyk, kterému dívky nerozuměly.
Dívka původně seděla na ručně vyrobeném obdélníkovém jídelním stole, celý spojený z klád, jako stavební bloky, které lze rozebrat a znovu sestavit, vše ručně vyrobené, bylo vyrobeno z mnoha různých barev, různých velikostí a dřevěných proužků spojování, mračení, pilného učení, její učebnice "B1" z nizozemštiny.
Jídelní stůl ušila žena, která dům pronajala chlapci.
Dáma, která chlapci pronajala dům, pocházela ze země pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely a mraky byly jako vzpomínky, pomalu se pohybovaly po travnaté pláni.
Dáma, která chlapci pronajala dům, byla stejně vysoká jako dívka, měla krásné blond vlasy, nebesky modré oči a bílé zuby.
Najednou dívka odložila knihu v ruce.
Dívka s rozmazleným obličejem se podívala na chlapce, kterého tolik

milovala, jemným tónem mu řekla: "Má lásko, jde o tohle, můžeš mi prosím pomoct to přeložit Iamovi, prosím, neutratuj za mě peníze. Pokud mi Ima opravdu chce dát 'dárek', pokud to půjde, chci ten z knihovny v Imaově domě, nejméně čtenou 'Bibli' od posledního šílence. Jakákoli kniha je v pořádku. Jakýkoliv jazyk, to je v pořádku. Jakákoli velikost, bude to stačit. Pokud to není 'nové', je to v pořádku."
Chlapec, držící telefon v jedné ruce a dívající se na dívku s nevěřícným výrazem.
Než chlapec stačil promluvit.
Dívka s rozmazleným obličejem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, jemným tónem mu řekla: "Má lásko, jde o tohle, můžeš mi prosím pomoct to přeložit Iamovi, prosím, neutratuj za mě peníze. Pokud mi Ima opravdu chce dát 'dárek', pokud to půjde, chci ten z knihovny v Imaově domě, nejméně čtenou 'Bibli' od posledního šílence. Jakákoli kniha je v pořádku. Jakýkoliv jazyk, to je v pořádku. Jakákoli velikost, bude to stačit. Pokud to není 'nové', je to v pořádku. Protože pro mě ta kniha není jen "knihou", ale kouskem "domova", který je Ima ochotná se mnou sdílet. I kdyby to bylo jen, má lásko, ta 'malá velikost', kterou jsi dala do tašky, je pro mě jakýmsi 'požehnáním'."
Chlapec, stále věřící, držel telefon v jedné ruce a díval se na dívku s výrazem plným nevěřícnosti.
Chlapec mu překládal dívčina slova, opravil si oblečení a stále nepřestával škádlit.
Oba byli spolu chvíli zticha.
Chlapec, který si zašil léčku a zatím nepřestal šít, obvinil chlapce na druhém konci telefonu, řekla: "Můj chlapče, dítě mé, týráš svou holčičku obvykle? Proč by vymýšlela tak 'obyčejný' 'dárek'!?" To je jazyk, kterému holky nerozumí.
Chlapec, který se jen díval na dívku se zarmouceným výrazem.
Dívka s oddanou tváří se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, a jemným tónem mu řekla: "Má lásko, jde o tohle, můžeš mi prosím pomoct to přeložit Iamovi, ten 'dar' je pro mě. Opravdu to nelze měřit "penězi". Je to "neviditelné požehnání". Je to jakýsi "neviditelný štít". Je to "prodloužení neviditelného domova". Pro mě neexistuje cennější 'dar' než tento. Prosím, Ima, nemysli si, že hodnota tohoto dárku je 'nedostatečná' jen proto, že jsi za něj 'neutratila peníze'. Hodnota tohoto daru pro mě není 'dostatečná', ale 'luxus'."
Chlapec, stále věřící, držel telefon v jedné ruce a díval se na dívku s výrazem plným nevěřícnosti.
Chlapec mu překládal dívčina slova, opravil si oblečení a stále nepřestával

škádlit.
Oba byli spolu chvíli zticha.
Chlapec, konečně se na dívku podíval, usmál se.
Dívka, která se také podívala na chlapce, se usmála.
Chlapec tedy pokračoval, opravoval mu oblečení a diskutoval o nadcházejícím programu s těmi, kteří ještě nedorazili.
Dívka se znovu zamračila a pilně studovala svou učebnici "B1" z nizozemštiny.
Chlapec s ním mu spravil šaty a oba se zároveň spojili z města, kde se "valčík" zrodil. Jeviště Mozarta a Beethovena, hlavní město Dunaje se zvuky hudby. Na "křižovatce", kde se protíná osvícení západní Evropy a židovské vyhnanství. Psychoanalýza a komentář k Tóře jsou čteny současně. Město Judea, které zároveň dalo vzniknout géniům a bylo svědkem zkázy. Ten, který opustil píseň, ale také ruiny, srdce Evropy, se rozjel.
Chlapec s ním si spravil oblečení a společně jeli nočním lůžkovým vlakem na hranici vyhnanství a charismatu.
V tom roce jaro, období brzkého jara, jaro ještě plně nenastoupilo a třetí ranní světlo – třetí den začátku března, čas, kdy nebe a země ještě nebyly plně probuzeny.
Chlapec s ním si spravil šaty a oba dorazili taxíkem do pronajatého domu na rozhraní vyhnanství a charismatu, aniž by otevřeli dveře.
Dívka, brzy, doma, neustále, neustále, tam a zpět, tam a zpět, tam a zpět, tam a zpět, tam a zpět, pořád, pořád, přecházející sem a tam. Její srdce bylo velmi, velmi, velmi napjaté.
Chlapec s ním spravil šaty a oba dorazili taxíkem do pronajatého domu na rozhraní vyhnanství a charismatu, když ještě neotevřeli dveře.
Žena stále stála za dveřmi, zhluboka se nadechla, velká pusa, velká pusa, velká láska. Snažila se co nejlépe stabilizovat.
Pak dívka konečně sebrala odvahu otevřít dveře.
Dívka s úsměvem na tváři udělala velké kroky, velké kroky, rovné kroky, směrem k chlapci a k němu, šily mu oblečení a oba běželi k taxíku, kterým jeli ve stejnou chvíli.
Ve chvíli, kdy se otevřely dveře auta.
Celé tělo dívky se třáslo neustále, neustále, nepřetržitě, kvůli napětí.
Přesto se dívka stále usmívala a teplým tónem řekla ten zvuk, své srdce. Po tom, co se těšila na nespočet z nich, když slunce vyšlo a měsíc zapadl, řekla: "Shalom, Ima!"
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, vypadal stejně nervózně jako dívka.
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, vypadal stejně

nervózně jako dívka.
Chlapec, který si opravoval šaty a ještě nepřestal šít, byla plná vřelých úsměvů, a otevřela náruč k dívce, tiše jí řekla: "Šalom, má dcera, mé dítě."
Dívka byla na okamžik ohromená, pak roztáhla náruč a kráčela zpět, krokem. Krok, vtrhl, spěchal, tohle, její srdce, se těšilo na nespočet zvuků, zvuk vycházejícího slunce a zapadajícího měsíce, to jedno, její srdce, těšící se na nespočet lidí, na východ slunce a zapadající měsíc, na to, její srdce, na to, na objetí vycházejícího slunce a zapadajícího měsíce.
Dívka, těsná, těsná, objímající, objímajúcí, objímající, ta, její srdce, těší se na nespočet zvuků, zvuk vycházejícího slunce a zapadajícího měsíce, ta, její srdce, těší se na nespočet lidí, osoba vycházejícího slunce a zapadajícího měsíce, tamta, její srdce, těší se na nespočet lidí, objetí vycházejícího slunce a zapadajícího měsíce.
Dívka, těsná, těsná, objímající, objímajúcí, objímající, ta, její srdce, těší se na nespočet zvuků, zvuk vycházejícího slunce a zapadajícího měsíce, ta, její srdce, těší se na nespočet lidí, osoba vycházejícího slunce a zapadajícího měsíce, tamta, její srdce, těší se na nespočet lidí, objetí vycházejícího slunce a zapadajícího měsíce. Ona mu zašila oblečení a ještě nepřestala šít.
Je, dívčino srdce, její srdce, těší se na nespočet zvuků, zvuk vycházejícího slunce a zapadajícího měsíce, to jedno, její srdce, těší se na nespočet lidí, na člověka, který vychází a měsíc zapadá, na tohle, její srdce, těší se na nespočet věcí, slunce vychází a měsíc zapadá, poprvé opravdu, opravdu, drží ji v náručí.
Je, dívčino srdce, její srdce, těší se na nespočet zvuků, zvuk vycházejícího slunce a zapadajícího měsíce, to jeden, její srdce, těší se na nespočet lidí, na člověka, který vychází a měsíc zapadá, na tohle, její srdce, těší se na nespočet věcí, slunce vychází a měsíc zapadá, poprvé, opravdu, kdy byla držena v náručí.
Je, dívčino srdce, její srdce, těší se na nespočet zvuků, zvuk vycházejícího slunce a zapadajícího měsíce, to jeden, její srdce, těší se na nespočet lidí, na osobu, která vychází a měsíc zapadá, na tohle, její srdce, těší se na nespočet věcí, slunce vychází a měsíc zapadá, poprvé opravdu, opravdu, drží v náručí.
Ona mu zašila oblečení a ještě nepřestala šít.
Dívka se pohnula, plakala.
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal špichovat, byl také dojatý a plakal.
Ti dva. Byli spolu zároveň, těsně, pevně, pevně, objímali se, hýbali se, plakali.
Chlapec, s úsměvem na tváři, seděl vedle něj a nesl zavazadla patřící jim oběma.

Dívka a chlapec, kteří mu opravovali oblečení a ještě nepřestali škádlit, oba se zároveň drželi za paže.
Dívka přišla k chlapci, šije mu oblečení, a k tomu, který zatím nepřestal šít, napravo.
Dívka a chlapec, kteří mu opravovali oblečení, a oni dva, společně ve stejnou dobu, se drželi za paže a pomalu se vraceli do pronajatého domu chlapce a dívky na rozhraní vyhnanství a charismatu.
Chlapec, který si spravil šaty a ještě nepřestal škádlit, opatrně a pomalu vytáhl z jejího kufru výtisk "Genesis" v hebrejštině a angličtině.
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, opatrně a pomalu vytáhl výtisk "Genesis" v hebrejštině a angličtině a její ruce se třásly nervozitou.
Chlapec, který si spravil šaty a ještě nepřestal šít, opatrně a pomalu vytáhl z jejího kufru a rukou výtisk "Genesis" v hebrejštině a angličtině. Třásl jsem se nervozitou.
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, opatrně a pomalu vytáhl výtisk "Genesis" v hebrejštině a angličtině a její ruce byly nervózní. a třese se.
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, pečlivě a pomalu vytáhl z kufru výtisk "Genesis" v hebrejštině a angličtině a ona jí pomalu podávala "Genesis" svými milujícíma rukama.
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, pečlivě a pomalu vytáhl z kufru výtisk "Genesis" v hebrejštině a angličtině a ona jí pomalu podávala "Genesis" svými milujícíma rukama.
Vytáhla z kufru "Genesis" v hebrejštině a angličtině a pomalu jí knihu podala svými láskyplnýma rukama, usmála se velmi, velmi, velmi vřele, její tón byl velmi, velmi, velmi vřelý, řekla dívce, řekla: "Moje holčičko, mé dítě, můj chlapče, řekni mi, ty, ty nic nechceš, Nedovol mi utrácet peníze za dárky pro tebe. Chlapče, řekni mi, že nic nechceš. Chlapče, řekni mi, chceš jen jeden výtisk Bible od Boha, z mého domova, na poličce, nejméně prolistovaný. Jakákoli kniha je v pořádku. Jakýkoliv jazyk, to je v pořádku. Jakákoli velikost, bude to stačit. Pokud to není 'nové', je to v pořádku."
Vytáhla z kufru "Genesis" v hebrejštině a angličtině a pomalu jí knihu podala svými láskyplnýma rukama, usmála se velmi, velmi, velmi vřele, její tón byl velmi, velmi, velmi vřelý, řekla dívce, řekla: "Moje holčičko, mé dítě, můj chlapče, řekni mi, ty, ty nic nechceš, Nedovol mi utrácet peníze za dárky pro tebe. Chlapče, řekni mi, že nic nechceš. Chlapče, řekni mi, chceš jen jeden výtisk Bible od Boha, z mého domova, na poličce, nejméně prolistovaný. Jakákoli kniha je v pořádku. Jakýkoliv jazyk, to je v pořádku. Jakákoli velikost, bude to stačit. Pokud to není 'nové', je to v pořádku.
Hledal jsem dlouho a mé srdce bylo velmi znepokojené, obávalo se těch

věcí, které jsem používal. Co je napsáno v jazyce, který neumíte číst."
Vytáhla z kufru "Genesis" v hebrejštině a angličtině a pomalu jí knihu podala svými láskyplnýma rukama, usmála se velmi, velmi, velmi vřele, její tón byl velmi, velmi, velmi vřelý, řekla dívce, řekla: "Moje holčičko, mé dítě, můj chlapče, řekni mi, ty, ty nic nechceš, Nedovol mi utrácet peníze za dárky pro tebe. Chlapče, řekni mi, že nic nechceš. Chlapče, řekni mi, chceš jen jeden výtisk Bible od Boha, z mého domova, na poličce, nejméně prolistovaný. Jakákoli kniha je v pořádku. Jakýkoliv jazyk, to je v pořádku. Jakákoli velikost, bude to stačit. Pokud to není 'nové', je to v pořádku. Hledal jsem dlouho a mé srdce bylo velmi znepokojené, znepokojené těmito věcmi, používáním jazyka, který neumíte číst, a obsahu psaní. Hledal jsem dlouho a nakonec jsem na polici doma našel tuto knihu, už si ji vůbec nepamatuji, tuto knihu, v hebrejštině, ve srovnání s angličtinou."
Vytáhla z kufru "Genesis" v hebrejštině a angličtině a pomalu jí knihu podala svými láskyplnýma rukama, usmála se velmi, velmi, velmi vřele, její tón byl velmi, velmi, velmi vřelý, řekla dívce, řekla: "Moje holčičko, mé dítě, můj chlapče, řekni mi, ty, ty nic nechceš, Nedovol mi utrácet peníze za dárky pro tebe. Chlapče, řekni mi, že nic nechceš. Chlapče, řekni mi, chceš jen jeden výtisk Bible od Boha, z mého domova, na poličce, nejméně prolistovaný. Jakákoli kniha je v pořádku. Jakýkoliv jazyk, to je v pořádku. Jakákoli velikost, bude to stačit. Pokud to není 'nové', je to v pořádku. Hledal jsem dlouho a mé srdce bylo velmi znepokojené, znepokojené těmito věcmi, používáním jazyka, který neumíte číst, a obsahu psaní. Hledal jsem dlouho a nakonec jsem na polici doma našel tuto knihu, už si ji vůbec nepamatuji, tuto knihu, v hebrejštině, ve srovnání s angličtinou," "Genesis". Přemýšlel jsem o tom hodně, dlouho, dlouho, ale pořád si nepamatuji, kdy a za jakých okolností se tato kniha objevila na polici doma."
Vytáhla z kufru "Genesis" v hebrejštině a angličtině a pomalu jí knihu podala svými láskyplnýma rukama, usmála se velmi, velmi, velmi vřele, její tón byl velmi, velmi, velmi vřelý, řekla dívce, řekla: "Moje holčičko, mé dítě, můj chlapče, řekni mi, ty, ty nic nechceš, Nedovol mi utrácet peníze za dárky pro tebe. Chlapče, řekni mi, že nic nechceš. Chlapče, řekni mi, chceš jen jeden výtisk Bible od Boha, z mého domova, na poličce, nejméně prolistovaný. Jakákoli kniha je v pořádku. Jakýkoliv jazyk, to je v pořádku. Jakákoli velikost, bude to stačit. Pokud to není 'nové', je to v pořádku. Hledal jsem dlouho a mé srdce bylo velmi znepokojené, znepokojené těmito věcmi, používáním jazyka, který neumíte číst, a obsahu psaní. Hledal jsem dlouho a nakonec jsem na polici doma našel tuto knihu, už si ji vůbec nepamatuji, tuto knihu, v hebrejštině, ve srovnání s angličtinou, "Genesis". Přemýšlel jsem o tom hodně, opravdu dlouho, ale stále si nepamatuji, kdy a

za jakých okolností se tato kniha objevila na polici doma. Pak jsem o tom přemýšlel hodně, dlouho, dlouho, i když hebrejsky neumíte, ale obvykle s mým synem komunikujete anglicky, takže. Přemýšlím o tom už hodně, dlouho, myslím, že bys měl být schopen přečíst tu část o anglickém srovnání."
Dívka, se slzami na tváři, vzala knihu do rukou, od chlapce, spravila mu šaty a osoba, která dosud nepřestala šít, na knihovně doma, knihu v hebrejštině, ve srovnání s anglickým "Genesis", použila pár hebrejských slov, která znala, chlapci, aby mu opravila oblečení, a ten, kdo nepřestal špít, mu řekla: "Toda, Ima. To je nejlepší dar, jaký jsem kdy v životě dostal."
Pak dívka, se slzami na tváři, vzala knihu do rukou od chlapce, který mu spravil oblečení, a člověka, který ještě nepřestal škádlit, na knihovnu doma, knihu, hebrejsky oproti angličtině, položila rukama, aby položila tu knihu, své srdce, těšící se na nespočet lidí, na člověka, který vyšel a měsíc zapadl, na to, své srdce, se těšilo na nespočet "darů", "dar" vycházejícího a zapadajícího měsíce, silně, těsně nad srdcem, zvedla hlavu, velká ústa, velká ústa, křičí.
Chlapec, který si spravil šaty a ještě nepřestal škádlit, se na dívku podíval s teplým výrazem.
Oba se na sebe podívali a zároveň se zasmáli.
Dívka, kráčela, kráčela, běžela ke skříni, vytáhla jednu z vrchu skříně, chlapec, loni v obchodě, pro něj, opravila mu légu a tu, která nepřestala šít, a tašku, která vypadá podobně jako ta, kterou používá dívka. Byla to světle fialová taška. Uvnitř tašky jsou dárky připravené dívkou z různých míst pro chlapce, šije mu léčku a pro osobu, která zatím nepřestala šívat.
Po té cestě.
Jednoho dne si s chlapcem povídali po telefonu s někým, kdo ještě nepřestal šít jeho oblečení.
Chlapče, řekni to holce.
Chlapec, který si šil oblečení a zatím nepřestal šít, viděl na internetu "tužku na obočí", která je velmi výjimečná, ale tuhle tužku nelze koupit v "zaslíbené zemi". Dívka se jen dívala na svého milovaného chlapce s láskyplným výrazem a tiše si v srdci vybavovala tuto záležitost.
Hned po té cestě.
Chlapec a dívka, oba dva, se vrátili na rybářskou loď v Zemi vycházejícího slunce.
Jedno odpoledne se chlapec a dívka procházeli po lékárně a chlapec hledal, co hledal. Dívka a on nakupovali zvlášť.
A když kluk na párty najde tu dívku.
Dívka, sama, seděla na podlaze lékárny, položila tašku na zem napravo,

vzala si mobil, otevřela chlapcův Facebook, ten, když ho viděla poprvé, se do něj hluboce zamilovala, ušila mu léčku a stále nepřestala špihat.
To je skupinová fotka chlapce a osoby, která mu šila oblečení a stále nepřestala šít.
Dívka fotografii zvětšila na maximum, vzala tužku na obočí v různých odstínech a ušila mu légu po boku. Neustále, neustále, neustále, velmi, velmi tvrdě, vybírala pro sebe nejvhodnější odstín tužky na obočí.
Ano, dívka našla tužku na obočí, kterou si chlapec při telefonátu přišíval na léčku, a tu, o které se zmínil ten, kdo dosud nepřestal špihat, že ji nelze koupit v "Zaslíbené zemi". Značka tužek na obočí pochází z národa, který umí mezi potleskem a osamělostí vymačkat jasný úsměv. Jejich slova jsou jako čepele, ale jejich emoce jsou jako vlny, a jakmile se zamilují, použijí veškerou svou krev, aby objali království. Byla to tužka na obočí, která byla populární jen v Asii.
Chlapec se jen tiše díval na dívku, kterou miloval, tiše vytáhl fotoaparát a vyfotil ji. Nic neřekl.
Nakonec si dívka vybrala dva různé odstíny. Koupila si dva z těch dvou odstínů.
Chlapec, jen s bezmocnou tváří, se podíval na dívku, kterou tolik miloval, a dívka vyplázla jazyk na chlapce.
Dívka s rozmazlujícím výrazem a jemným tónem řekla chlapci: "Má lásko, vy muži nepochopíte něco jako kosmetiku! Množství není problém, problém je cit! Yala. Yala. Tohle je dárek, který chci dát Imě, do toho ti nic není, jsi velký chlap, nepleť se do naší dámské kosmetiky!" Jdi. Jdi. Jdi.'
Navíc jednoho dne si chlapec a muž, který mu šil oblečení a nepřestal špichovat, telefonovali.
Chlapče, řekni to holce.
Řekla, že se podívala na fotku dívky a její oční linky, které vypadaly velmi hezky, a chtěla vědět, jaká značka je na trhu.
Dívka, jen se usmívající, řekla na druhou stranu telefonu, chlapce, který si opravoval léčku, a stále nepřestal šít, řekla: "Ima, moje oční linka je americká značka, můj nevlastní otec mi jich dal hodně, prosím, neutrácejte za ně peníze, dovolte mi, podělte se s vámi o svůj inventář, v mé skříňce je pořád spousta nových očních liniek!"
Chlapec, jen s bezmocnou tváří, se podíval na dívku, kterou tolik miloval, a dívka vyplázla jazyk na chlapce.
Dívka s rozmazlujícím výrazem a jemným tónem řekla chlapci: "Má lásko, vy muži nepochopíte něco jako kosmetiku! Množství není problém, problém je cit! Yala. Yala. Tohle je dárek, který chci dát Imě, do toho ti nic není, jsi velký chlap, nepleť se do naší dámské kosmetiky!" Jdi. Jdi. Jdi.'

Navíc jednoho dne si chlapec a muž, který mu šil oblečení a nepřestal špichovat, telefonovali.
Chlapče, řekni to holce.
Chlapec, který si ušil léčku a ještě nepřestal šít, mu řekl, že viděla fotku dívky, barvu rtěnky a očí, moc se jí líbila, chtěla vědět, jakou značku rtěnky to je a jakou barvu má rtěnka.
Dívka se jen usmívala a řekla chlapci na druhém konci telefonu, který si opravoval oblečení a nepřestal šít, a řekla: "Ima, nechci ti o tom říkat! Chci to koupit přímo u vás, abychom mohli nanést "matku a dceru stejnou barvou"! Jinak, když ti řeknu, až půjdeš k pultu to koupit, zamiluješ se do jiných odstínů a můj plán se zkazí!"
Chlapec, jen s bezmocnou tváří, se podíval na dívku, kterou tolik miloval, a dívka vyplázla jazyk na chlapce.
Dívka s rozmazlujícím výrazem a jemným tónem řekla chlapci: "Má lásko, vy muži nepochopíte něco jako kosmetiku! Množství není problém, problém je cit! Yala. Yala. Tohle je dárek, který chci dát Imě, do toho ti nic není, jsi velký chlap, nepleť se do naší dámské kosmetiky!" Jdi. Jdi. Jdi.'
Až skončí cesta.
Chlapec a dívka, oni dva, se společně dostali do rovníkové brány, která byla vždy vlhká a přeplněná. Srdce ohnivé hranice obklopuje střídavě období dešťů a období sucha.
Chlapec byl stále zaneprázdněný svou prací. Na svých bedrech vždy nesl břemeno života za ně dva.
Dívka využila volného času a sama běžela do obchodního domu ve městě pro chlapce. Když mu šila légu a ten, kdo jehlu ještě neznal, koupil rtěnku stejné značky a stejné barvy jako ona.
Chlapec mu ušil oblečení a tašku, kterou ten, kdo dosud nepřestal špichovat, byl nacpaný všemožnými dárky, které dívka nasbírala všude, a byla velmi těžká.
Dívka podala tašku chlapci rukama a opravila mu légu na sáčku.
Řekla chlapci, šije mu léčku a tomu, kdo jehlu nezastavil, řekla: "Ima, tato taška je dárek, který ti chlapec koupil, a uvnitř tašky je dárek, který jsem ti koupila. Jsou to všechno maličkosti. Nevím, jestli se ti to bude líbit. Pokud se ti to nelíbí, omlouvám se. Můžeš ji dát ostatním podle svých přání, nebo ji rovnou vyhodit, to naprosto chápu."
Chlapec si konečně nemohl pomoct a bezmocným tónem řekl tomu, kdo mu ušil léčku a ještě nepřestal šít. Řekl: "Ima, ta taška je plná holek, kamkoli jdeš, vidíš doplňky, bereš je a myslíš si 'tohle je vhodné pro Ima', takže kupuješ spoustu věcí. Pokaždé nedokážu svou holku zastavit."
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, s radostí vzal tašku a s

vtipem řekl chlapci: "Můj chlapče, mé dítě, kosmetiku a doplňky, vy muži tomu nepochopíte! Množství není problém, problém je cit! Yala. Yala. Tohle je dárek od dívky pro mě, do toho ti nic není, jsi velký chlap, nepleť se do naší dámské kosmetiky a doplňků!" Jdi. Jdi. Jdi.'
Chlapec bezmocně hleděl na osobu sedící na pohovce, která mu opravovala oblečení, a dívka, držící ty kosmetické doplňky, se začala navzájem hladit.
Najednou chlapec, který ještě nepřestal šít, vstal z pohovky a jednou vytáhl z jejího kufru červenou flanelovou tašku, položil na něj zlatý čtvrťdolar a zavřel ho zlatou nití, podala malý sáček dívce oběma rukama, její tvář byla plná něhy, usmála se velmi, velmi, velmi vřele a řekla dívce: "Dívko, řekl chlapec, nikdy jsi nechtěla dovolit, abych ti kupovala dárky, ale cítím to Na polici doma je jen jedna jarní cibulka, malá 'Bible', je vám opravdu ublížená, tak jsem si jednu vybral ze svého toaletního stolku, moc se mi líbí, ale jsem rozhodnutý nosit zlatý náramek, doufám, že to přijmete! Navíc jsi mi dal i náramek, že?"
Dívka, plná emocí, vzala malou červenou flanelovou tašku oběma rukama, uvnitř byly oválné, silné zlaté lemy po obou stranách, a uprostřed okrajů na obou stranách stříbro třpytící se stříbro jako galaxie, s trochou fialové, a na dotek to vypadalo jako ozdoba s jemným brusným papírem. Samotný náramek je magnetický.
Holka, velmi, velmi, velmi podobná.
Takže chlapec si ušil léčku a dívka, obě z nich, si současně nasadily na zápěstí prsteny, které si dali.
Chlapec si opravil oblečení a osoba, která ještě nepřestala šít, jí dala náramek, který jí dívka dala, a nasadila jí ho na pravé zápěstí.
Holka, dej tomu klukovi tohle. Osoba, která mu ještě nepřestala šít, jí dala náramek a nosila ho na levém zápěstí.
Tu noc.
Chlapec, ten chlapec, ten, co mu opravoval oblečení, ten, kdo zatím nepřestal šít, a dívka, všichni tři, šli na večeři do "košer" restaurace.
Během jídla chlapec šil své oblečení a osoba, která dosud nepřestala škádlit, opakovaně žádala chlapce, aby překládal dívce, a doufala, že dívka také pochopí obsah jejich rozhovoru.
Dívka se jen usmívala, podívala se na chlapce, jak si upravoval oblečení, a tiše řekla: "Ima, neboj se, i když nerozumím jazyku, kterým jste oba mluvili, pořád mu rozumím z atmosféry vašeho rozhovoru. Můj milovaný chlapec a já pocházíme ze dvou zcela odlišných kultur, ze dvou zcela odlišných jazyků, takže se navzájem velmi respektujeme, používáme svůj vlastní jazyk a mluvíme se svými rodinami. Pro mě je možnost být po tvém boku už sama o sobě největší radost. Ačkoliv je jazyk mostem, spojení mezi dušemi může

překročit jakýkoli 'jazyk' a 'dimenzi'."
Chlapec si šil oblečení, ten, který ještě nepřestal šít, a dívka, oni dva, se na sebe podívali a sladce se usmáli.
Druhý den ráno.
Protože chlapec potřeboval pracovat, nemohl se mu přiblížit, ušít mu oblečení a přesto přestat šít.
Na ramenou chlapce nesou on a dívka vždy břemeno života.
Takže dívka se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, a tiše řekla: "Má lásko, jde o tohle. Ima a já, my dva, jsme se rozhodli jet do města a navštívit muzeum! Ale tohle je "dívčí výlet", kde jedeme na sólo "rande"! My dva jsme neměli v úmyslu tě vzít s sebou!" Kromě toho, my dva, kam chceme jít, ty Kohen, nemůžeš jít!" Takže doma pomalu, s vaším dětským počítačem, pomalu "mluvte". My dva jdeme na "rande"! Jala, jala, jdi, jdi, jdi!'
Takže dívka, chlapec, mu ušila oblečení a oba se, držíc se za ruce, nasedli do městského autobusu a vyrazili z pronajatého domu chlapce a dívky směrem do centra města.
Nejprve šli do nejslavnějšího místního "Muzea lidského těla".
Během návštěvy si chlapec šil léčku a osoba, která ještě nepřestala špípat, se někdy zdála zmatená, zatímco dívka si přímo vytáhla mobil a použila Google překladač, přičemž používala svou identitu bývalé "léčitelky" a znalosti "léčitele" k překladu chlapcovy otázky o osobě, která mu třásla oblečením a ještě nepřestala škádlit.
Chlapec si opravil oblečení a mezi mužem, který nepřestal škádlit, a dívkou neexistoval žádný společný jazyk.
Google překladač je most a nástroj pro komunikaci mezi nimi.
Najednou se chlapec, který ještě nepřestal šít své oblečení, položil dívce otázku, na kterou se zeptala: "Holka, jsou to všechno 'exempláře' vyrobené 'skutečnými lidmi'?" Tak odkud se vzalo tolik exemplářů?"
V dívčiných očích se mihly slzy a odpověděla chlapci s úsměvem na tváři, osobě, která mu šila oblečení a zatím nepřestala šít, řekla: "Ima, ano, tohle jsou všechno 'exempláře' vyrobené 'opravdovými lidmi'. Pokud jde o "zdroj" těchto exemplářů, tento projekt zahájil německý lékař a oficiální verze říká, že tyto exempláře podepsaly "souhlasný formulář" před svou smrtí. Nicméně mezi lidmi panují různé názory. Myslím, Ima, že je lepší nepřemýšlet dál o odpovědi na tuto otázku."
Během návštěvy se chlapec, který si šil oblečení a nepřestal špírat, cítil velmi neuvěřitelně ohledně dívčina porozumění "medicíně" a schopnosti dívky proměnit mnoho "vlastních jmen" v fungování "každodenního života", kterému rozumí obyčejní lidé.

Dívka žertovala, že je 'vypravěčka pod nadjezdem'.
Pak se oba drželi za ruce a vydali navštívit nejslavnější "muzeum voskových figur" v okolí.
Právě když se chlapec chystal vybrat peníze a zaplatit za lístky, dívka dokončila nákup lístků bleskovou rychlostí.
Dívka se usmívala, dívala se na chlapce, šije si oblečení, a pořád nepřestávala šít, řekla: "Ima, my dva jsme konečně šli na rande a kluk mi dal peníze na naši návštěvu. Hahahahaha, to je náš důvod, nechat ho samotného doma pracovat, aby mohl tvrdě pracovat a vydělávat peníze, a my dva jsme je šťastně utráceli!"
Chlapec si šil oblečení, ten, který ještě nepřestal šít, a dívka, oni dva, se na sebe podívali a sladce se usmáli.
Během návštěvy dívka spatřila voskovou figurínu "Zendayi" a sedla si vedle ní.
Chlapec, který si šil léčku a zatím nepřestal šít, se dívky zeptal, jestli se jí tento herec líbí.
Dívka s úsměvem na tváři řekla, že nevěděla, že má tohoto herce ráda, co se jí líbilo, byl herec, role, kterou hrála ve filmu "The Greatest Showman", a také. Když zpívala píseň "Rewrite the Stars", ty zařvaly z hlubin její duše a složitých očí. Dívka moc nemluvila.
MV URL: https://youtu.be/3owQPBwzywY?si=kL882hTf0ZPtWWBI —
Text té písně se zpívá takto
'Víš, že tě chci
Není to tajemství, které se snažím skrývat
Vím, že mě chceš
Tak pořád neříkej, že máme svázané ruce
Tvrdíš, že to není v kartách
A osud tě táhne míle daleko
A mimo můj dosah
Ale jsi tady v mém srdci
Takže kdo mě zastaví, když se rozhodnu
Že jsi můj osud?
Co kdybychom přepsali hvězdy?
Řekni, že jsi stvořen, abys byl můj
Nic nás nemohlo rozdělit
Ty bys byl ten, koho jsem měl najít
Je to na tobě a na mně
Nikdo nemůže říct, čím se staneme
Tak proč nepřepíšeme hvězdy?
Možná by svět mohl být náš

Dnes večer
Myslíš, že je to snadné
Myslíš, že nechci běžet k tobě
Ale jsou tam hory
A jsou tu dveře, kterými nemůžeme projít
Vím, že se ptáš proč, protože my jsme schopni být
Jen ty a já uvnitř těchto zdí
Ale až půjdeme ven, probudíš se a uvidíš
Že je to nakonec beznadějné
Nikdo nemůže přepsat hvězdy
Jak můžeš říct, že budeš můj?
Všechno nás rozděluje
A já nejsem ten, koho jsi měl najít
Není to na tobě
To není na mně
Když nám všichni říkají, čím můžeme být
Jak můžeme přepsat hvězdy?
Řekni, že svět může být náš
Dnes večer
Chci jen létat s tebou
Chci jen padnout s tebou
Tak mi prostě dej všechno ze sebe
Připadá mi to nemožné
Není to nemožné
Je to nemožné?
Řekni, že je to možné
Jak přepíšeme hvězdy?
Řekněme, že jsi stvořený být můj?
Nic nás nemůže rozdělit
Protože ty jsi ten, koho jsem měl najít
Je to na tobě
A je to na mně
Nikdo nemůže říct, čím se staneme
A proč nepřepíšeme hvězdy?
Měnit svět, aby byl náš
Víš, že tě chci
Není to tajemství, které se snažím skrývat
Ale nemůžu tě mít
Musíme se zlomit a moje ruce jsou svázané.
Dívka většinu času jen chodila a dívala se, to muzeum voskových figurín,

byl to chlapec, kdo si šil oblečení, a ten, kdo zatím nepřestal škádlit, chtěl to místo navštívit, ale pro dívku to byly jen bezduché napodobeniny, nic neřekla, jen následovala chlapce s úsměvem, šila mu léčku a stále nepřestávala špihat.
Až když oba přišli na patro, dívka sama vešla do pokoje 'Anny Frankové', dívka pomalu, jemně vstoupila do malé půdy, byla to malá půda, kterou navštěvovalo jen málo lidí, pomalu klekla na zem, natáhla ruce, držela voskovou figurku s perem, dívala se na usmívající se voskovou figurku, nic neřekla, jen tiše uronila dvě čáry slz.
Pak dívka pomalu vstala, natáhla pravou ruku, pohladila usměvavou voskovou figurku po tváři a zašeptala: "Děkuji, že jsi to všechno nahrál. Vím, vím. To je v pořádku, to je v pořádku. Prošl. Je to za námi."
Pak se dívka na voskovou figurku vřele usmála a pomalu opustila malou půdu.
Pak dívka náhle přestala a s velmi bezmocným, ale velmi nešťastným pohledem se zamračila na největšího "nepřítele" svého života, kterým byl "Einstein".
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, se dívky zeptal, proč je tak naštvaná.
Dívka jen zatnula zuby, odpověděla chlapci, ušila mu oblečení a stále nepřestávala šít, řekla: "Mám pravdu, ten 'Einstein', ten neuvěřitelný 'všestranný génius', jen on pokryl celý můj život, 'matematiku' a 'fyziku' procesu učení, což jsou všechny 'nula kreditů'. Ima, říkáš, že voskovou figurínu 'Einsteina' dali tak vysoko, bojíš se, že je spousta lidí jako já, kteří tuhle voskovou figurínu tvrdě kousnou?"
Během návštěvy dívka spatřila voskovou figurínu "Lokiho" a stála vedle ní jako vosková figurína.
Chlapec, který si šil léčku a zatím nepřestal šít, se dívky zeptal, jestli se jí tento herec líbí.
Dívka s úsměvem řekla, že neví, že má tohoto herce ráda, ale že se jí líbila role, kterou hrála v "Loki sérii", a ta role. Když učinil konečné rozhodnutí chránit časovou osu všech, tu z hlubin své duše, tichý řev a odhodlaný pohled. Dívka moc nemluvila.
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval pevnýma očima a usmál se.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Po konci.
Oba šli navštívit sousední 'Císařský palác'.
Právě když dívka, držící chlapce, šijící jeho oblečení a stále nezastavující

jehlu, scházela spolu po schodech, strážný ji náhle zastavil a velmi přátelsky se jí zeptal: "Dívko, smím se zeptat, odkud jsi? Jsi velmi oslnivý, velmi krásný a tvé tělo vyzařuje velmi atraktivní auru. Tempo, kterým kráčíš, nevypadá jako královská rodina, ale spíš jako nějaký starověký válečník se silnou a nezanedbatelnou aurou, ale zároveň má panovačnou auru imperiální moci. Místo "královnina tempa" vyzařujete spíše pocit "před vznikem císařské moci", kdy se vrháte do boje s "autoritou". Velmi, velmi, velmi... Ano! Velmi "vikingský"! Ale zároveň vypadáte hodně jako známý umělec."
Dívka mu odpověděla s úsměvem na tváři: "Já, z rybářské lodi Země vycházejícího slunce, nejsem žádná slavná osoba a nemám královskou krev. Přesto jsem ti za vděčnost velmi vděčný."
Tak se oba setkali a usmáli.
Pak mu chlapec ušil légu a osoba, která nepřestala šít, řekla, že chce koupit oblečení.
Tak šli spolu do obchodu s oblečením.
Během nákupu dívka vždy dřepla přímo na zem, aby ušila léčku pro chlapce.
Dívka řekla, že jí to nevadí, ve srovnání s tím, že by chlapec ušil jeho léčku, a ten, kdo zatím nepřestal šít, si pořád sedá a zase vstává, což bude mnohem pohodlnější. Dívka nechtěla, aby mu chlapec šil léčku, a ten, kdo dosud nepřestal špihat, už nesl roky jeho těla a měl příliš mnoho práce.
Chlapec, který si ušil placket a ještě nepřestal šít, byl zpočátku velmi zahanbený.
Dívka se jen usmála a řekla, že je léčitelka, a tyto činy jsou prostě 'nebeskou radostí' ve srovnání s její předchozí 'každodenní prací'.
Chlapec, který si šil oblečení a zatím nepřestal šít, konečně přijal dívčinu laskavost.
Zatímco spolu nakupovali, chlapec si šil oblečení a ten, kdo nepřestal šít, se dívky neustále ptal, jestli chce koupit nové oblečení.
Dívka odpověděla s úsměvem na tváři a řekla: "Ima, nic mi nechybí a vždycky budu nosit jen 'matně černé' oblečení. Když naposledy Achi Hagadol a Gisati přišli do země exilu a charismatu, už se mi oba snažili koupit nové oblečení, ale. Ani jeden z nich neuspěl!"
Dívka stále s úsměvem na tváři odpověděla: "Ima, jde o tohle. Rozhodl jsem se takto: chci nosit každý den 'hadry' a pak ležet na zemi před svým milovaným chlapcem a dívat se na něj ubohýma očima, aby mi uvařil a mohl mi 'darovat peníze'! Proto nechci kupovat žádné 'nové oblečení', aby se můj 'plán' nemohl použít! Můj počítadlo bojuje už dlouho!"
Dívka, stále se usmívající, odpověděla: "Ima, a minule jsem se ptala svého milovaného chlapce, ah! Tento laskavý pán! Prosím, udělej to! Chtěl bys koupit krabičku zápalek? Nekoupil ode mě zápalky! Dostal jsem jen Coca-

Colu s kostkami ledu!"
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, se podíval na rozzlobenou dívku a usmál se.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Chlapec si spravil oblečení a osoba, která dosud nepřestala šít, a dívka, oni dva, ukončili svůj den a jednu cestu.
Dívka stále popadla všechny nákupní tašky. Nemluvila. Jen přímo držet chlapcovu paži a šít mu zašívat, tomu člověku, který ještě nepřestal.
Oba se, držíce se za ruce, nasedli do městského autobusu a vrátili se do pronajatého domu chlapců a dívek.
Druhý den ráno.
Protože chlapec ještě musí pracovat, nemůže se mu uhnout, aby ho doprovodil, ušil mu oblečení a přesto přestal trochu škádlit.
Na ramenou chlapce nesou on a dívka vždy břemeno života.
Takže dívka se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, a tiše řekla: "Má lásko, jde o tohle. Ima a já, my dva, jsme se rozhodli jet do tohoto města, největšího, nejkrásnějšího města plného větrných mlýnů, do toho starobylého města plného větrných mlýnů, obdivovat krásné budovy, které zanechala historie. Ale tohle je "dívčí výlet", kde jedeme na sólo "rande"! My dva jsme neměli v úmyslu tě vzít s sebou!" Kromě toho, my dva, kam chceme jít, zvedneš telefon a hned vezmeš počítač, což nám zkazí zájem o hraní! Takže doma pomalu, s vaším dětským počítačem, pomalu "mluvte". My dva jdeme na "rande"! Jala, jala, jdi, jdi, jdi!'
Takže dívka si půjčila auto, řídila ho, vzala chlapce, zašla mu oblečení a oba šťastně jeli z pronajatého domu chlapce a dívky do města, toho největšího, nejkrásnějšího, plného větrných mlýnů.
Tentokrát dívka navštívila toto starobylé město plné větrných mlýnů.
Chlapec, který si šil léčku, a dívka, která stále nepřestala šít, se stále drželi za ruce a obdivovali krásné budovy, které historie zanechala v tom starobylém městě plném větrných mlýnů.
Chlapec, ten, kdo mu opravoval oblečení, a dívka, obě z ní, přišly z pevniny pod mořem, ale plné světla a větru. Větrné mlýny se neustále otáčejí a obraz mraků ukazuje zemi, která se na travnatých plochách pohybuje pomalu.
Speciální způsob výroby "dřevěných bot".
Chlapec, ten, kdo mu opravoval oblečení, a dívka, obě z ní, přišly z pevniny pod mořem, ale plné světla a větru. Větrné mlýny se neustále otáčejí a obraz mraků ukazuje zemi, která se na travnatých plochách pohybuje pomalu.
Slavný "sýr" je vyroben.
Dívka, pro chlapce, kterého tak miluje, koupí dva kousky sýra s jedinečnou

chutí.
Protože však tyto známé sýry zcela nesplňují zákony "košer", chlapec, který mu ještě nepřestal šít placket, nemá jak to zkusit.
Dívka to naprosto chápe, ale v srdci nedokáže potlačit svou neochotu.
Chápala váhu zákona, respektovala jeho ustanovení, ale litovala se nad jemností mimo zákon, nad chlapcem, kterého tolik milovala, který si opravoval šaty a ještě nepřestal špihat, ale neměl šanci to ochutnat.
Chlapec, který si šil léčku, a dívka, která stále nepřestala šít, se stále drželi za ruce a obdivovali krásné budovy, které historie zanechala v tom starobylém městě plném větrných mlýnů.
Cestou si spolu povídali.
Dívka chlapci řekla, že mu ušila oblečení a ještě nepřestala špihat, nevěděla proč, ale když byla velmi malá, slyšela píseň, jako by to byla vzpomínka "tělesného instinktu".
Jiní si tu píseň poslechnou a myslí si, že melodie je dobrá.
Ale dívky, když tento text zazní, celé tělo se jim zahřeje a tečou slzy.
Ačkoliv dívka nerozuměla jazyku, věděla, že to nejsou 'cizí jazyky', ale jakýsi 'vzpomínka' z 'duše'.
Tyto "texty" nejsou "naučené" dívkami, ale "přineseny s sebou" dívkami.
Dívka byla šťastná, velmi pozorná, s rytmem celého svého těla, hlasitě zpívala ty "krásné texty" a dala chlapci léčku, aby si ušil oblečení.
Když dívka dozpívala, chlapec si spravil oblečení a ten, kdo dosud nepřestal škádlit, nereagoval.
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal špihat, jen prázdně zíral na vodu před sebou, měla neuvěřitelné oči, rty, jako by chtěla něco říct, ale na okamžik nemohla najít slova, která by mohla vyjádřit v mysli.
Dívka sklopila pohled, její tón byl trochu zaskočený, zeptala se chlapce, který si šije oblečení a ještě nepřestal šít, zeptala se: "Ima, je to moje výslovnost, je špatná?"
Po nějaké době.
Otočila hlavu, aby se na dívku podívala, měla opravdu úžasný výraz, odpověděla jí: "Moje holka, mé dítě, není to, co si myslíš. Byl jsem prostě velmi překvapený! Protože tvoje výslovnost 'každé slovo' je 'naprosto správná'!"
Chlapec, ten, kdo mu šil oblečení, a ten, kdo nepřestal šít stehy, stále s překvapením v hlase, stále se dívala na dívku, měla opravdu neuvěřitelný výraz, odpověděla dívce: "Moje holčičko, mé dítě, víš, jakou píseň jsi právě zpívala? Je to také poprvé, co jsem slyšel někoho zpívat to 'takto', a i já jsem byl šokován!"
Dívka s obličejem plným odporu protočila oči, zatnula zuby, odpověděla

chlapci, spravila mu oblečení a stále nepřestávala jehličku, řekla: "Imale, tu píseň, kterou jsi právě řekl, když jsem právě emigrovala na hranici vyhnanství a charismatu pro chlapce, kterého jsem tolik milovala, zpívala jsem ji chlapci, kterého jsem tolik milovala, chlapci, kterého tolik miluji, řekni mi, že tato píseň je - chvála Božímu 'ohromujícímu vítězství', 'nejvyšší a jedinečná', 'svatost a majestát spolužijí', "Milující a vedoucí vedení!"
Ta píseň pochází z kresleného filmu "The Prince Of EGYPT"
Píseň se jmenuje "When You Believe — Featured In the Narrative Part Of The Film, Performed With Year 1998 Sally Dworsky, Michelle Pfeiffer And A Children's Choir Soloist"
MV URL: https://youtu.be/2ipTOrO0vF0?si=9XbW3gV_cadIz2va —
Text té písně se zpívá takto
'Mnoho nocí jsme se modlili
Bez žádného prOoF a Nemohl slyšet
V Naší podobě byl Nešťastný Syn
Neodvádíme se
Teď jsme NeT AfRaiD
I když víme, že je to tak daleko
Byli jsme MoVinG MouTains
Dlouho jsme byli MY VÍ, MY jsme mohli
Může to být MiRaCleS
Kde žiješ
I když je naděje frAiL
JE TĚŽKÉ ZABÍT
KDO VÍ, co MiRaCleS
Všechno lze dosáhnout
Kde žiješ
Takže tak to uděláš
Budeš žít
V tomto čase
Kdy se tak často prodělává ve válce
HoPe SeeMeD LiKe The SuMMeR BiRdS
Příliš rychlý FloWn
A PŘESTO TU TEĎ STOJÍM
S tak plným poslechem nemohu vysvětlit
Vidět selhání a svědectví o věcech jsem nikdy nevěřil, že bych řekl
Mohou to být MiRaCles
Kde žiješ
I když je to v pořádku
JE TĚŽKÉ ZABÍT

KDO VÍ, co se děje
Všechno lze dosáhnout
Kde žiješ
Takže tak to uděláš
Budeš žít
Ashira L'ADONAI Ki Ga'oH Ga'Ah
Ashira L'ADONAI Ki Ga'oH Ga'Ah
Mi khamokha Ba'elim ADONAI
Mi khamokha NE-'DAR Ba-KoDeSh
NACHITA v'chas-d'cha am zu GA-ALTA
NACHITA v'chas-d'cha am zu GA-ALTA
Ashira!
Ashira!!
Ashira!!
ASHIRA L'ADONAI KI GA'OH GA'AH
ASHIRA L'ADONAI KI GA'OH GA'AH
MI KHAMOKHA BA'ELIM ADONAI
MI KHAMOKHA NE-'DAR BA-KODESH
NACHITA V'CHAS-D'CHA AM ZU GA-ALTA
NACHITA V'CHAS-D'CHA AM ZU GA-ALTA
ASHIRO!
A-SHI-RA-!!
A—ŠI—RA—!!!
Mohou to být MiRaCles
Když TY žiješ
I když je to v pořádku
JE TĚŽKÉ ZABÍT
KDO VÍ, co se děje
MŮŽEŠ DOSÁHNOUT VŠEHO
Když TY žiješ
Tak se TO stane
TEĎ UŽ TO UDĚLÁŠ
Budeš žít
UVĚŘÍŠ, AŽ UVĚŘÍŠ'
Holka, je to pro toho, kdo tuhle píseň používá, ona pořád, se svou duší, chlapce, který hluboce miluje.
Dívka použila tuto píseň, se sebou, pro něj, výměnou jednou za pronásledování, Boží ránu.
Až najednou, z neznámých důvodů, dívka v mžiku usnula.
Nicméně text té písně a melodie, stále, nepřetržitě, zněly hlasitě skrz dívčina

sluchátka, v jejím srdci i v mysli.
Tato píseň je dlouho hluboce vryta do duše dívky vlastníma rukama Božími.
Takže i když dívka najednou, z neznámých důvodů, okamžitě usnula, ospale.
Ale duše dívky, ne, stop, dívka, originál, ty činy.
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku díval velmi neuvěřitelnýma očima.
Až dívka prolomila ticho smíchem.
Chlapec, který si šil léčku, a dívka, která stále nepřestala šít, se stále drželi za ruce a obdivovali krásné budovy, které historie zanechala v tom starobylém městě plném větrných mlýnů.
Cestou si spolu povídali.
Nevěděla proč, když byla na střední škole, když byla na "hodině matematiky" a "fyziky", často vynechávala hodiny, stejně tomu vůbec nerozuměla, takže naštěstí dívka hned vynechala hodinu, utíkala do knihovny a přečetla celou sadu "Freudových" knih, slovo po slově, větě, větě alespoň "třikrát".
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal špihat, jen prázdně zíral na vodu před sebou, měla neuvěřitelné oči, rty, jako by chtěla něco říct, ale na okamžik nemohla najít slova, která by mohla vyjádřit v mysli.
Dívka sklopila pohled, její tón byl trochu ohromený, zeptala se chlapce, který si šije oblečení a ještě nepřestal šít, zeptala se: "Ima, jestli jsem tě náhodou neurazila? Opravdu, opravdu, velmi, velmi, moc se omlouvám!"
Po nějaké době.
Otočila hlavu, aby se na dívku podívala, měla opravdu úžasný výraz, odpověděla jí: "Moje holka, mé dítě, není to, co si myslíš. Byl jsem prostě velmi překvapený! Protože způsob, jakým zkoumáte "poznání", je opravdu výjimečný! Je to také poprvé, co jsem slyšel někoho použít 'takto' k učení se 'znalosti', a i já jsem byl šokován!"
Chlapec, který si šil léčku, a dívka, která stále nepřestala šít, se stále drželi za ruce a obdivovali krásné budovy, které historie zanechala v tom starobylém městě plném větrných mlýnů.
Cestou si spolu povídali.
Chlapec, který si spravil šaty a stále nepřestal škádlit, její hlas se třásl, pevně sevřela dívčiny ruce a řekla jí: "Moje holčičko, mé dítě, slyšela jsem svého chlapce říkat: Pracuješ pro Boha. Chci vám vyjádřit svou nepopsanou vděčnost, děkuji, že jste během té cesty našli ty ztracené listy pro naši rodinu! Chci vám vyjádřit své srdce, nepopsatelnou vděčnost, děkuji, že jste pro naši rodinu na té cestě našla lidi, za které jsem ji kdysi učila modlit se, napsáno jím a zaseté jeho vlastníma rukama, 'jediná' 'semínka naděje' pro budoucí generace."

Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, její hlas se stále víc třásl, pevně sevřela dívčiny ruce, řekla jí: "Moje holčičko, mé dítě, nevím, kolik rizika jsi podstoupila, abys to udělala. Nevím, jakou cenu jsi za to zaplatil. Nicméně vám chci vyjádřit své srdce, nepopsatelnou vděčnost, děkuji, že jste během té cesty našli ty ztracené listy pro naši rodinu! Chci vám vyjádřit své srdce, nepopsatelnou vděčnost, děkuji, že jste pro naši rodinu na té cestě našla lidi, za které jsem ji kdysi učila modlit se, napsáno jím a zaseté jeho vlastníma rukama, 'jediná' 'semínka naděje' pro budoucí generace."
Dívka s úsměvem na tváři a jemným hlasem pevně chlapce chytila do rukou, spravila mu oblečení a řekla: "Ima, tady je věc. Vím, že to, co chci říct dál, zní 'extrémně', 'šíleně' a dokonce 'naprosto nerozumně'."
Dívka, s hlubokým nádechem, úsměvem na tváři a jemným hlasem, stále pevně sevřela chlapce, spravila mu oblečení a ruce osoby, která dosud nepřestala šít, řekla: "Ima, jde o tohle. Jsem člověk, který má 'věčnost', kterou nelze přepsat. Můj 'princip' je – nikdo, nic, žádná moc, ani Bůh!"
Dívka se znovu zhluboka nadechla, tvář měla plnou úsměvu, hlas jemný, ale klidný, pevně ho sevřela, ušila mu léčku a ruce člověka, který dosud nepřestal šít, řekla: "Ima, tady je, co se stalo. Ať už je to kdokoliv, cokoli, jakákoli moc, nebo dokonce Bůh! Pokud chceš 'mě' pohnout, můžeš! Ale přestěhovat se, to 'ty', které tak miluji, své 'kočky', svou 'rodinu', své 'přátele', jakékoli 'lidi, věci', věci, které si vážím?!"
Dívka se znovu zhluboka nadechla, tvář měla plnou úsměvu, hlas jemný, ale klidný, pevně ho sevřela, ušila mu léčku a ruce člověka, který dosud nepřestal šít, řekla: "Ima, tady je, co se stalo. Pak, ať už je to kdokoliv, cokoli, jakákoli moc, nebo dokonce Bůh! Musíš mít schopnost mě 'porazit' jako první! A pak mě zase 'zabij'! Pak, když 'šlápnete na mé tělo', je možné začít, dotknout se 'toho, co si vážím', jakýchkoli 'lidí a věcí'!!"
Dívka se znovu zhluboka nadechla, tvář měla plnou úsměvu, hlas jemný, ale klidný, pevně ho sevřela, ušila mu léčku a ruce člověka, který dosud nepřestal šít, řekla: "Ima, tady je, co se stalo. To však neznamená, že má 'duše' nebude stát a nebude dál bojovat za 'vše, co si vážím'!"
Dívka se znovu zhluboka nadechla, tvář měla plnou úsměvu, hlas jemný, ale klidný, pevně ho sevřela, ušila mu léčku a ruce člověka, který dosud nepřestal šít, řekla: "Ima, tady je, co se stalo. Musím vám jasně říct jednu věc. Říkáš, že se o mě budeš bát, jsem skutečný! Vážně! Vážně! Dotýkají se z hlubin duše."
Dívka se znovu zhluboka nadechla, tvář měla plnou úsměvu, hlas jemný, ale klidný, pevně ho sevřela, ušila mu léčku a ruce člověka, který dosud nepřestal šít, řekla: "Ima, tady je, co se stalo. Nechci, nechci to, je ti mě líto.

Ale v tomto 'světě', v tomto 'vesmíru', v jakémkoli 'paralelním vesmíru'! Neexistuje žádný 'nikdo', žádné 'nic', žádné 'nic', je to můj 'štít'! Ne! Ne! 'Úplně', 'ne'!"
Dívka se znovu zhluboka nadechla, tvář měla plnou úsměvu, hlas jemný, ale klidný, pevně ho sevřela, ušila mu léčku a ruce člověka, který dosud nepřestal šít, řekla: "Ima, tady je, co se stalo. To proto, že 'já' jsem 'štít' všeho, co si vážím! Navíc je to moje vlastní 'volba'! Od začátku do konce nebyl žádný "nikdo", žádná "žádná moc", ani "Bůh", a nikdo nebyl, ani si netroufli mě k tomu nutit! Takže tohle je moje vlastní 'volba', kterou jsem učinil následováním své vlastní 'svobodné vůle'!"
Dívka se znovu zhluboka nadechla, tvář měla plnou úsměvu, hlas jemný, ale klidný, pevně ho sevřela, ušila mu léčku a ruce člověka, který dosud nepřestal šít, řekla: "Ima, tady je, co se stalo. Pokud v budoucnu, ať se stane cokoli. Všichni, každý z vás, pamatujte! Moje 'bezpečí' je moje 'vlastní odpovědnost'! Chci se 'chránit', ale je to jen moje 'odpovědnost'! Moje bezpečnost není odpovědností nikoho! "Nikdy" není! Navíc to nikdy nebude!"
Dívka se znovu zhluboka nadechla, tvář měla plnou úsměvu, hlas jemný, ale klidný, pevně ho sevřela, ušila mu léčku a ruce člověka, který dosud nepřestal šít, řekla: "Ima, tady je, co se stalo. Všichni, každý z vás, si to musíte pamatovat! V budoucnu, ať se stane cokoli. Všichni, každý z vás, pamatujte! 'Já' jsem 'štít' vás všech, každého z vás! Pokud chce tento svět 'dotknout se někoho z vás', musí mě nejdřív 'zlomit' a pak 'šlapat po mně'. Pak je tu 'kvalifikace', možná start, zkus, dotkni se 'tebe'!"
Dívka se znovu zhluboka nadechla, tvář měla plnou úsměvu, hlas jemný, ale klidný, pevně ho sevřela, ušila mu léčku a ruce člověka, který dosud nepřestal šít, řekla: "Ima, tady je, co se stalo. Je to proto, že "tato záležitost" je pravidlo, které jsme s Bohem "stanovili společně"! Tahle záležitost je také můj 'princip'! Můj 'jediný princip'! Už jsem uzavřel smlouvu s Bohem. Budu ho pro tebe navždy schovat!"
Dívka se znovu zhluboka nadechla, tvář měla plnou úsměvu, hlas jemný, ale klidný, pevně ho sevřela, ušila mu léčku a ruce člověka, který dosud nepřestal šít, řekla: "Ima, tady je, co se stalo. Všichni, každý z vás, si to musíte pamatovat! V budoucnu, ať se stane cokoli. Všichni vy, každý z vás, 'nemusíte', 'neměli byste', natož 'obviňovat' sami sebe! Dokonce se 'nenávidíte'! Protože jsem si právě vytvořil 'štít', a to bych měl udělat!"
Dívka se znovu zhluboka nadechla, tvář měla plnou úsměvu, hlas jemný, ale klidný, pevně ho sevřela, ušila mu léčku a ruce člověka, který dosud nepřestal šít, řekla: "Ima, tady je, co se stalo. V budoucnu, ať se stane cokoli. Potřebuji vás všechny, každého z vás, opravdu, potřebuji vás všechny,

každého z vás, abyste pro mě udělali 'jednu věc'! "Jediná", jedna věc! Jedna věc je, že ať jste kdekoliv, každý z vás, kde jste, všichni, každý z vás, můžete "být šťastní", "být klidní" a "být zdraví". Potřebuji vás všechny, každý z vás, abyste žili dobrý život, 'sami sebou'! Tímto způsobem je to nejcennější "požehnání", které očekávám! Je to také ten nejcennější 'dar' pro mě!"
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal špihat, jen prázdně zíral na vodu před sebou, měla neuvěřitelné oči, rty, jako by chtěla něco říct, ale na okamžik nemohla najít slova, která by mohla vyjádřit v mysli.
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku díval velmi neuvěřitelnýma očima.
Až dívka prolomila ticho smíchem.
Než začne celá cesta.
Jednu pozdní noc.
Dívka, sama, v říši pod skleněnou kopulí.
Ještě jako holka si vařila misku instantních nudlí, své oblíbené instantní nudle, sušené hovězí nudle s jednotnou jarní cibulkou.
Náhle náhlá a velmi silná síla potlačila celé dívčino tělo na podlaze v okamžiku.
Ano. Je to ten druh potlačení, kdy celý člověk leží na podlaze, s celou hlavou a obličejem přilepeným k zemi.
Dívčino tělo okamžitě nebylo schopné se pohnout.
Známý hlas pomalu promluvil,
On, říká
'No.
No.'
Najednou to dívka poznala, poznala ten zvuk, ten hněv z dětství, který přetrvává dodnes, ten, v každém kresleném filmu, od začátku do konce, je "samosměrný a samoztvárněný pavián" na stromě, nakonec "pavián", který jedná pro "koho".
Ten hlas je stále druh hlasu, který dívce stále dává pocit, že tento pavián nakonec umí mluvit 'dobře'.
On, říká
'Dobrý den.
Kiara.'
Dívka byla okamžitě rozzuřená, celé její tělo, jako duch v duchovém filmu, se pomalu postavilo svisle.
Ta velmi mocná síla stále existovala a celé tělo dívky se třáslo zuby kvůli odporu.
Jakmile dívka vstala, zvedla hlavu, oči měla chladné, zvedla obočí, její

postoj byl velmi vzdorovitý a řekla osobě stojící u kuchyňských dveří poněkud neurčitým hlasem: "No, no. Co ti tak dlouho trvalo, co?'
Ten hlas je stále druh hlasu, který dívce stále dává pocit, že tento pavián nakonec umí mluvit 'dobře'.
On, říká
"Cože? Není dost síly, že?"
Ta velmi mocná síla byla zesílena a celé tělo dívky se šíleně třáslo kvůli odporu.
Přesto stále stála mrtvá.
Dívka, stále držící hlavu, její oči byly chladné, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, řekla zdroji hlasu stojícímu u kuchyňských dveří: "To je všechno? Ty, nejedl jsi?"
Ta velmi mocná síla byla opět posílena a celé tělo dívky se zuřivě třáslo vzdorem.
Přesto stále stála mrtvá.
Vypadaly jen, jako by byly na mrtvém bodě, 'tři minuty'.
O tři minuty později.
Dívka, stále držící hlavu vzhůru, oči měla chladné, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, řekla zdroji hlasu stojícího u dveří kuchyně, řekla: "Pokladna!"
Ten hlas je stále druh hlasu, který dívce stále dává pocit, že tento pavián nakonec umí mluvit 'dobře'.
On, říká
"Jsem, Bože."
Dívka stále držela hlavu vzhůru, oči měla chladné, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, řekla zdroji poněkud neurčitého hlasu stojícího u dveří kuchyně: "Vím. Volám tě, 'Nahlas své jméno'!"
Ten hlas je stále druh hlasu, který dívce stále dává pocit, že tento pavián nakonec umí mluvit 'dobře'.
On, říká
"Já jsem Pán!"
Dívka stále držela hlavu vzhůru, oči měla studené, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, řekla zdroji hlasu, který stál u dveří kuchyně, "Kuchař?"
Ten hlas je stále druh hlasu, který dívce stále dává pocit, že tento pavián nakonec umí mluvit 'dobře'.
On, říká
"Ano."
Dívka stále držela hlavu, oči měla chladné, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, řekla zdroji hlasu stojícímu u kuchyňských dveří:

"Hmm. Tak běž vařit!"
Ten hlas je stále druh hlasu, který dívce stále dává pocit, že tento pavián nakonec umí mluvit 'dobře'.
On, říká
"Ne!
Já jsem Pán!
Ty.
Říkej mi 'Pane.'"
Holka, pořád držela hlavu vzhůru, oči měla studené, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, řekla zdroji hlasu, který stál u dveří kuchyně, "Jdi do prdele, říkám ti, ať nevaříš! Nemáš jméno, že?"
Ten hlas je stále druh hlasu, který dívce stále dává pocit, že tento pavián nakonec umí mluvit 'dobře'.
On, říká
"Já jsem Bůh!"
Dívka, stále držící hlavu vzhůru, její oči byly chladné, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, řekla zdroji hlasu stojícího u kuchyňských dveří: "Hmm. To je vaše 'oficiální hodnost'. A co jméno? Neodvážiš se to říct? Není to dobré?"
Ten hlas je stále druh hlasu, který dívce stále dává pocit, že tento pavián nakonec umí mluvit 'dobře'.
On, říká
"Já jsem Pán!
Jsem Bůh!
A ty.
Říkej mi Lord!"
Dívka stále držela hlavu, oči měla chladné, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, řekla zdroji neurčitého hlasu stojícího u kuchyňských dveří: "Uf. Takže Bůh = Pán = Jehova, že?"
Ten hlas je stále druh hlasu, který dívce stále dává pocit, že tento pavián nakonec umí mluvit 'dobře'.
On, říká
"Ano."
Dívka, stále držící hlavu, její oči byly chladné, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, řekla zdroji hlasu stojícímu u kuchyňských dveří, řekla: "Jehovah."
Ten hlas je stále druh hlasu, který dívce stále dává pocit, že tento pavián nakonec umí mluvit 'dobře'.
On, říká
"Je to 'Pane'!"

Dívka, stále držící hlavu, její oči byly chladné, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, řekla zdroji hlasu stojícímu u kuchyňských dveří: "Dělám to, ty, on, sakra! Je to nekonečné! Říkej mi 'Kiara'. Říkám Ti 'Jehovah.' Férové!"
Dívka stále držela hlavu, oči měla chladné, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, řekla zdroji hlasu stojícímu u kuchyňských dveří: "Teď vypadni!"
Takže.
Bůh se s hlubokým úsměvem otočil doprava a zmizel v oblaku šedého a bílého kouře, který viděla jen dívka.
Než začne celá cesta.
Pozdě v noci v jiný den.
Dívka sama stojí na rozhraní exilu a charismatu.
Ještě jako holka si vařila misku instantních nudlí, své oblíbené instantní nudle, sušené hovězí nudle s jednotnou jarní cibulkou.
Najednou.
Dimenze světa byla změněna.
Najednou.
Na severu, odkud žena přišla, byl velmi ošklivý, prašný mrak, nebo bouře, nebo něco podobného. V té špinavé opičí tváři bylo něco jako 'světlo auta', a zároveň se s ním objevil velmi ohlušující zvuk.
Bylo to auto s pohonem všech kol, které vypadalo, že selhalo v malování a ještě víc selhalo, stejně jako kočka v kapotě, s kombinací barev.
Rozbité auto vyrazilo přímo z severní bouře a zaparkovalo přímo před dívčinou tváří.
No, ano.
Bože, už přichází.
Bůh jí velmi neceremoniálně řekl,
On, říká
"Ty.
Pojď se na to podívat!"
Dívka byla okamžitě rozzuřená, celé její tělo, jako duch v duchovém filmu, se pomalu postavilo svisle.
Právě tehdy dívka, když vstala, zvedla hlavu, její oči byly chladné, zvedla obočí, její postoj byl velmi vzdorovitý a řekla Bohu: "Pán, můj šéfe. Ty, svítíš reflektorem do očí ostatních, chceš, abych byl slepý?! Starodávný šílenec?! cože?!'
Bože, řekni
"Vstupte!
Sedni si na místo spolujezdce!"

Holka, stále si držela hlavu, oči měla studené, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, neochotně nastoupila do shnilého čtyřzónového auta, sedla si na místo spolujezdce, připoutala se, její tvář byla plná neštěstí.
Bože, páni, řídil to ošuntělé auto s pohonem čtyřkolky a vzal holku kolem kruhu
Pak se Bůh s hrdou tváří zeptal dívky,
On, říká
"Jak?"
Holka, pořád si držela hlavu, oči měla studené, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, tón byl velmi chladný, odpověděla: Bože, řekla: "Tohle rozbité auto s pohonem všech kol je fakt ošklivé! Je tu opravdu hlučno! Tento ošuntělý starožitný kousek opravdu potřebuje údržbu! Ty, proč se nebojíš, že motor exploduje v půlce, co? 1"
Bůh se stále s hrdou tváří zeptal dívky,
On, říká
"Co ještě?"
Holka, pořád si držela hlavu, oči měla studené, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, tón velmi chladný, odpověděla: Bože, řekla: "Ty, nepředvedl jsi to právě teď, proč jsi řídil tohle ošklivé a roztrhané čtyřkolky, abys mi to ukázal, že? Ty, byl bys tak laskav a vzal mě na 'projížďku'? Ne, nebude! To není možné! Takže jsi mi právě řekl, abych řídil, že? Zavolej mi, dej ti, Ty, abys byl 'řidič', že? Ale s tak velkým autem musím trénovat, po tréninku prostě pojedu! Kdo ještě neumí řídit! Není to jen ošuntělé starožitné auto s pohonem všech kol, co to ukazuje?!"
Bůh se stále s hrdou tváří zeptal dívky,
On, říká
"Ty.
Myslím, že tohle auto.
Jaké to je?"
Holka, pořád si držela hlavu, oči měla studené, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, tón velmi chladný, odpověděla: Bože, řekla: "To je tak ošklivé! Je to fakt ošklivé! Je tak ošklivá, že se to nedá popsat. Mohu se zeptat, v jakém vesmíru jste ty hadry sbírali!? cože?!'
Bůh jí přesto odpověděl hrdým výrazem,
On, říká
"Proč to říkáš!
Přesně tak.
Nezvedl jsem to!
Je.
Vyrobila jsem ho sama!"

Holka, stále držela hlavu, oči měla chladné, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, tón velmi chladný, odpověděla: Bože, řekla: "Uf. Díky za novinky. Je to ještě horší!! Možná ani není bezpečné řídit!'
Bůh jí přesto odpověděl hrdým výrazem,
On, říká
"Ne!
Odvedl jsem skvělou práci!
Ty.
Pojďte to vyzkoušet!"
Holka, stále držela hlavu, oči měla chladné, zvedla obočí, její postoj byl velmi provokativní, tón velmi chladný, odpověděla: Bože, řekla: "Uf. Sakra, ošklivý jako hřích!! Předvádět věci!!'
Jakmile dívka vstoupila dovnitř, vložila svou duši, byl to čtyřkolkový vůz, který vypadal jako neúspěšný sprej a neúspěšný lak, jako nenáviděná kočka, smíšené barevné auto s pohonem všech kol, a rozjelo se.
Čím netrpělivější je dívčina nálada, tím víc barva, která vypadá, jako by malba selhala, a barva je ještě více poškozená, stejně jako kočka s kloboukem, i smíšené auto s pohonem všech kol pojede rychleji
Bylo to auto s pohonem všech kol, které vypadalo jako nefunkční lak a selhání laku, jako nenáviděná kočka, se čtyřmi křídly a někdo s rukama pod křídly. Existuje struktura "kol uvnitř kol" a tato kola jsou "plná očí". Hoří v něm oheň, svítí blesky a zvuk je jako "ohlušující super hlasitý zvuk."
Byla to barva, vypadalo to, že malba selhala, a barva ještě víc, stejně jako kočka v kapotě, smíšené barevné auto s pohonem všech kol, čtyři směry, každý se čtyřmi tvářemi, vpředu lidskou tváří, pravou lví, levou tváří krávy a zadní tváří orla.
No jo. Podívej se zevnitř. Tyto tváře, stejně jako v duchárských filmech, se mohou otočit o 360 stupňů, otočit hlavu dovnitř a dívat se vám přímo do očí. Ať se díváte na jakoukoli stranu, ty tváře se dívají na vás. Stejný koncept jako úsměv Mony Lisy.
Co se týče interiéru, je to zaprášené sklo a zrcadlový odraz, Bože, řekni to, říká se tomu 'nebe', žena vůbec nemá zájem si hrát, vím, co to slovo znamená. Vypadá to spíš jako obdivování svého hrdinského postoje při řízení a 360stupňový "narcismus" odráží "zrcadlo" bez slepých uliček.
Jednoduše řečeno, jedná se o devítimístné SUV se sedmi dveřmi, včetně zadního prostoru. Nicméně jde o obrovskou třípatrovou verzi pro turné autobus.
Celkově velmi ošklivé.
Holka, po splnění téhle náročné práce rovnou vystoupila z auta.
Dívka, aniž by se ohlédla, jen pomalu natáhla pravou ruku a ukázala dozadu,

přičemž prostředníček porovnala přesně jako v závěrečných titulcích filmu "Constantin - 2005".
Chlapec, který si šil léčku, a dívka, která stále nepřestala šít, se stále drželi za ruce a obdivovali krásné budovy, které historie zanechala v tom starobylém městě plném větrných mlýnů.
Cestou si spolu povídali.
Pak dívka, která řídila auto, vzala chlapce ušít oblečení a oba šťastně odjeli z pronajatého domu chlapce a dívky do města, městečka známého svým vzhledem jako "Lego kostky".
Pak mu chlapec ušil légu a osoba, která nepřestala šít, řekla, že chce koupit oblečení.
Tak šli spolu do obchodu s oblečením.
Během nákupu dívka vždy dřepla přímo na zem, aby ušila léčku pro chlapce.
Dívka řekla, že jí to nevadí, ve srovnání s tím, že by chlapec ušil jeho léčku, a ten, kdo zatím nepřestal šít, si pořád sedá a zase vstává, což bude mnohem pohodlnější. Dívka nechtěla, aby mu chlapec šil léčku, a ten, kdo dosud nepřestal špihat, už nesl roky jeho těla a měl příliš mnoho práce.
Chlapec, který si ušil placket a ještě nepřestal šít, byl zpočátku velmi zahanbený.
Dívka se jen usmála a řekla, že je léčitelka, a tyto činy jsou prostě 'nebeskou radostí' ve srovnání s její předchozí 'každodenní prací'.
Chlapec, který si šil oblečení a zatím nepřestal šít, konečně přijal dívčinu laskavost.
Zatímco spolu nakupovali, chlapec si šil oblečení a ten, kdo nepřestal šít, se dívky neustále ptal, jestli chce koupit nové oblečení.
Dívka odpověděla s úsměvem na tváři a řekla: "Ima, nic mi nechybí a vždycky budu nosit jen 'matně černé' oblečení. Když naposledy Achi Hagadol a Gisati přišli do země exilu a charismatu, už se mi oba snažili koupit nové oblečení, ale. Ani jeden z nich neuspěl!"
Dívka stále s úsměvem na tváři odpověděla: "Ima, jde o tohle. Rozhodl jsem se takto: chci nosit každý den 'hadry' a pak ležet na zemi před svým milovaným chlapcem a dívat se na něj ubohýma očima, aby mi uvařil a mohl mi 'darovat peníze'! Proto nechci kupovat žádné 'nové oblečení', aby se můj 'plán' nemohl použít! Můj počítadlo bojuje už dlouho!"
Dívka, stále se usmívající, odpověděla: "Ima, jestli mi opravdu chceš něco koupat, pak je rozbitá 'koupelová bomba', která se koupala v místě, kde jsme si s klukem pronajímali, nechceš koupit koupelovou bombu pro nás dva?"
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval a usmál se.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím

nepřestal šít, se také zasmál.
Právě když obě čekali ve frontě a čekaly na zaplacení, dívka našla "balzám na rty".
Dívčin "balzám na rty" právě došel. Takže dívka pevně stiskla 'balzám na rty' v ruce a chtěla za něj zaplatit sama.
Chlapec, který šil své šaty a ten, kdo dosud nepřestal šít, se podíval na dívku a usmál se, ona se usmála po celé tváři, vzala 'balzám na rty' z dívčiny ruky, jemně jí řekla: "Moje holčičko, mé dítě, konečně máš něco, co chceš, Ima nemá dceru, Ima může, stejně jako když to kupuješ své 'dceři', můžeš to koupit i pro sebe?"
Dívčina tvář byla plná lichotek, otočila se k chlapci se slzami, zašila mu léčku a osoba, která dosud nepřestala šít, horečně přikyvovala.
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval se slzami na tváři a usmál se.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Tu noc, když se oba vrátili do pronajatého domu chlapce a dívky.
Chlapec, který ještě nepřestal šít, byl na videohovoru s jednou z jejích vnuček a sdílely spolu cestu chlapce, který ještě nepřestal šít, v exilu a charismu.
Najednou.
Jedna z jejích vnuček se zeptala chlapce, který ještě nepřestal šít své šaty, a ona se zeptala: "Savto, po těchto dvou dnech vzájemného vycházení, bys chtěl přijmout tuto dívku z cizí země?"
Chlapec, který si spravil šaty a ještě nepřestal šít, odpověděl jemným tónem: "Jsem ochoten ji přijmout. Je to jako kdyby matka přijala dceru, přijala ji. Mám tu dívku moc rád." To byl jazyk, kterému dívky nerozuměly.
Tu noc.
Dívka vytáhla svůj, všechny nástroje na nehtové umění. Ano, holka, kromě toho, že je 'doktorka', je také 'nehtová umělkyně'.
Dívka pro chlapce ušila légu a osoba, která zatím nepřestala jehličku, jí ušila své oblíbené nehty.
Dívka pro chlapce ušila léčku pro něj a ta, která dosud nepřestala špírat, použila celý nehtový dílek, všechno, byl prodloužen a upraven pro sebe, její oblíbený, mandlově tvarovaný, mandlový mandlový a pro ni namaloval svou nejradostnější barvu broskvových květů v růžové barvě, dívčí sen, jemný volání, barvu.
Obě si povídaly a smály se celou noc, jako 'opravdová matka a dcera'.
Právě tam dívka, pro chlapce, ušila jeho léčku a ten, kdo ještě nepřestal špípat, dělal nehty, které měla ráda.

Zeptala se dívky, ona se zeptala: "Moje holčičko, dítě moje, jsi 'doktorka', proč víš, že ses naučila umění nehtů napříč obory a dokonce jsi získala 'certifikát'?"
Dívka s úsměvem na tváři odpověděla chlapci, který si šil oblečení a nepřestal šít, a řekla: "Ima, jde o tohle. Ačkoliv jsem 'doktor', v minulosti, když jsem pracovala na operačním sále, jsem si každý den stále nosila krásný 'plný make-up'. První je, že mám pocit, že po nalíčení mám pocit, že jsem 'vzhůru'. Druhým důvodem je, že pacienti nevyhnutelně pociťují velký strach při čekání na operaci a teplota operačního sálu je obvykle regulována mezi 20°C a 28°C, s vlhkostí 50–80 %. Pro pacienty v tenkých chirurgických pláštěch čekajících na operaci je však ve skutečnosti velmi chladno. Proto doufám, že můj make-up zaznamená pocit 'krásy' ještě předtím, než pacienta vezmu do operačního sálu, aby všichni pacienti zapomněli na své současné obavy a začali se mnou diskutovat o mé dlouhé oční linkě a dlouhých umělých řasách. Tímto způsobem může nejen rozptýlit pacienta, zaměřit se na strach, ale také zkrátit vzdálenost mezi zdravotnickým personálem a pacienty. Protože věřím, že krásné věci jsou velmi pozitivní pro zdraví a náladu, a zároveň mají pozitivní pomoc a dopad. Navíc pacienti obvykle trpí po operaci "úzkostí z vzhledu" a po uplynutí této doby jim slibuji, že pokud se po operaci dobře zotaví, podle pokynů lékaře jim pomohu získat krásné nehty za velmi nízkou cenu. A podělte se s nimi o své řasy, odkaz na nákup. Minule Gisati řekla, že si myslí, že mé umělé řasy vypadají dobře, tak jsem jí také dala krabičku svých umělých řas."
Dívka, dívající se na chlapce, jak si spravil šaty, a osoba, která dosud nepřestala škádlit, se na dívku dívala pevnýma očima a usmála se.
Dívka, když se na chlapce podívala, mu ušila oblečení a ten, kdo dosud nepřestal šít, se usmál.
Chlapec v místnosti se taky zasměje.
Všichni tři se smáli najednou.
Bůh se také zasmál.
Chlapec, který si šil oblečení, stále nepřestával šít, měl na tváři úsměv a tón měl velmi klidný, a zeptal se dívky, ona se zeptala: "Moje holčičko, mé dítě, máš pár šikovných rukou, které dokážou udělat z nehtů krásné tvary, měla bys mít v podnikání s nehty spoustu zákazníků, že?"
Dívka s úsměvem na tváři odpověděla chlapci, který si šil oblečení a nepřestal šít, a řekla: "Ima, jde o tohle. Kdysi dávno, když jsem ještě pracoval jako nehtový technik na rybářské lodi v Zemi východu slunce, měl jsem docela dost klientů. Nicméně v současnosti, na rozhraní vyhnanství a božského těla, plánuji zkusit práci "nehtového technika doma". Jenže to zatím vlastně nezačalo. Momentálně mám 'velmi pravidelného zákazníka'!"

Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku díval zmateným výrazem.
Chlapec, který si šil a opravoval šaty, ještě nepřestal škádlit a ještě nepromluvil.
Dívka, stále s úsměvem na tváři, odpověděla chlapci, ušila mu léčku a stále nepřestávala šít, řekla: "Ima, jde o tohle. Můj 'velmi pravidelný klient' je kluk, kterého tolik miluji."
Dívka, stále s úsměvem na tváři, odpověděla chlapci, ušila mu léčku a stále nepřestávala šít, řekla: "Ima, jde o tohle. Můj 'velmi pravidelný klient' je kluk, kterého tolik miluji. Vždycky se na mě díval s velmi nafoukanýma a ubohýma očima, když mu bylo potřeba ostříhat nehty, a pak se podíval na strop a velmi pompézním tónem řekl: "Ó, můj svatý BOŽE! Vidíš? Mé nehty, potřebují ostříhat. Ach, moje chudáky nehty!!'.'
Chlapec, který si šil oblečení a zatím nepřestal šít, se stále díval na dívku s nechápavým výrazem.
Chlapec, který si šil a opravoval šaty, ještě nepřestal škádlit a ještě nepromluvil.
Dívka, stále s úsměvem na tváři, odpověděla chlapci, ušila mu léčku a stále nepřestávala šít, řekla: "Ima, jde o tohle. Pak jsem položila učebnici z nizozemštiny do ruky, od 'A1' po současnost, 'B1', a šla si zastřihovat nehty a nehty na nohou pro chlapce, kterého miluji. Po zařezání se kluk, kterého tak miluji, znovu podívá na strop s velmi pompéznímí očima a velmi pompézním tónem řekne: "Ó, můj svatý BOŽE! Viděl jsi to? Mé modlitby byly vyslyšeny. Ach, haleluja! Haleluja!!'.'
V tu chvíli se chlapec, zaneprázdněný prací v místnosti, otočil k němu, šije si oblečení, osoba, která nepřestala šít, a dívka, křičí: "Vy dva jste o mně mluvili špatně, tak nahlas, aniž byste se to snažili skrývat! Slyšel jsem všechno! Bože můj, slyšel jsi to taky!! Ó svaté, haleluja! Haleluja!!'
Dívka, která se dívala na chlapce, šije si oblečení, a ten, kdo zatím nepřestal škádlit, se podíval na dívku, která se snažila, napodobovala chlapce, a usmála se.
Dívka, když se na chlapce podívala, mu ušila oblečení a ten, kdo dosud nepřestal šít, se usmál.
Chlapec v místnosti se taky zasměje.
Všichni tři se smáli najednou.
Bůh se také zasmál.
Tu noc.
Dívka stále seděla u ručně vyrobeného obdélníkového jídelního stolu, celý spojený z klád, jako stavební bloky, které se daly rozebrat a znovu složit, zcela ručně vyrobený, byl složený z mnoha barev a velikostí, spletený s

kládami, mračila se, pilně studovala svou učebnici "B1" z nizozemštiny.
Jídelní stůl ušila žena, která dům pronajala chlapci.
Dáma, která chlapci pronajala dům, pocházela ze země pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely a mraky byly jako vzpomínky, pomalu se pohybovaly po travnaté pláni.
Dáma, která chlapci pronajala dům, byla stejně vysoká jako dívka, měla krásné blond vlasy, nebesky modré oči a bílé zuby.
Chlapec si šil oblečení a ten, kdo nepřestal šilhovat, se myl v koupelně.
Najednou dívka ucítila 'vůni nebezpečí'.
Ano. Holka, ano, zápach, 'nebezpečný zápach'.
Ano. Předchozí kapitoly jsou napsány. Ano, jedenáct jazyků, překlad. Ano. Internet je veřejný. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano, jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Tradiční čínština, "moderní hebrejština", stará hebrejština, němčina, latina, čeština, polština, italština, nizozemština, španělština, arabština. Ano. A samozřejmě, rozhodně, ne, chybějící, 'anglický'.
Ano. Jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. To řekl Bůh. Ano. Holky, 'téměř', všechny výše zmíněné jazyky, 'nesrozumitelné'. Ano. Tyto jazyky jsou samozřejmě všechny předepsané Bohem. Ano. Holka, sakra, tyhle, všechny ty jazyky, 'téměř', jsou 'negramotné'. Ano. Všechna "tajemství", všechna bez "výjimek", jsou v "tradiční čínské" verzi.
Ano. Jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Nemáš zač.
Ano. "Nebezpečná chuť". Ano. Tato kniha "Rags Travelogue". Ano. "Tradiční čínská" verze, "Kapitola 8_I", "Strana 57", "Předposlední věta".
Ano. 'Vůně nebezpečí'. Ano. Tato kniha "Rags Travelogue". Ano. Anglická verze, kapitola 8_I, strana 67, řádek 16 odspodu.
Pak se v koupelně ozval zvuk, že "něco není v pořádku".
Celá dívka vyskočila ze židle a vykročila ke dveřím koupelny velkými kroky, kroky, kroky.
Dívka zakřičela ke dveřím koupelny, zakřičela: "Ima? Ima? Co se stalo? Jsi v pořádku?'
V koupelně nepřišla žádná odpověď.
Dívka neměla jinou možnost než se opřít v křesle, zamračit se a pilně studovat svou učebnici "B1" z nizozemštiny.
Najednou dívka opět ucítila "pach nebezpečí".
Ano. Holka, ano, zápach, 'nebezpečný zápach'.
Ano. Předchozí kapitoly jsou napsány. Ano, jedenáct jazyků, překlad. Ano. Internet je veřejný. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano,

jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Tradiční čínština, "moderní hebrejština", stará hebrejština, němčina, latina, čeština, polština, italština, nizozemština, španělština, arabština. Ano. A samozřejmě, rozhodně, ne, chybějící, 'anglický'.
Ano. Jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. To řekl Bůh. Ano. Holky, 'téměř', všechny výše zmíněné jazyky, 'nesrozumitelné'. Ano. Tyto jazyky jsou samozřejmě všechny předepsané Bohem. Ano. Holka, sakra, tyhle, všechny ty jazyky, 'téměř', jsou 'negramotné'. Ano. Všechna "tajemství", všechna bez "výjimek", jsou v "tradiční čínské" verzi.
Ano. Jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Nemáš zač.
Ano. "Nebezpečná chuť". Ano. Tato kniha "Rags Travelogue". Ano. "Tradiční čínská" verze, "Kapitola 8_I", "Strana 57", "Předposlední věta".
Ano. 'Vůně nebezpečí'. Ano. Tato kniha "Rags Travelogue". Ano. Anglická verze, kapitola 8_I, strana 67, řádek 16 odspodu.
Pak v koupelně se opět ozvalo "něco není v pořádku".
Dívka byla opět celá, rychle, vyskočila ze židle a kráčela, krokem, krokem, a běžela ke dveřím koupelny.
Dívka znovu zakřičela směrem ke dveřím koupelny, zakřičela: "Ima? Ima? Co se stalo? Jsi v pořádku?'
V koupelně stále nepřišla žádná odpověď.
Dívka neměla jinou možnost než se opřít v židli, oči měla pevně upřené na dveře koupelny.
Nakonec chlapec, který si šil oblečení, stále nepřestal špihat, pravou rukou držela její pas, výraz v obličeji vypadal velmi bolestivě, a pomalu vyšla z koupelny.
Dívka znovu vyskočila ze židle, kráčela, kráčela, kráčela, běžela ke dveřím koupelny, pomáhala chlapci a opravovala mu oblečení.
Dívka hlasitě zavolala chlapce, který byl zaneprázdněný prací v místnosti. Na ramenou chlapce nesou on a dívka vždy břemeno života.
Holka, požádej chlapce, aby dělal překladatele, aby dívka věděla, co se stalo.
Dívky musí chlapci zašít légu a ty, které zatím nepřestaly s jehličkami, by měly udělat první řádk "klasifikace rán".
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, řekl, že když vyšla z vany, spadla a snažila se zvednout, ale znovu spadla.
Dívka bez jediného slova začala chlapci opravovat léhu a osoba, která dosud nepřestala špihat, začala hodnotit bolest a rány, stejně jako zda nejsou kosti poškozeny.
Chlapec, který si šil oblečení a zatím nepřestal špípat, řekl, že v tu chvíli

cítila, že bolest je '6/10', a cítila to, mohla to snést, řekla, že si nejdřív vzala lék proti bolesti a šla spát.
U dívky je hotová, pro chlapce se léžka ušije, a pro ty, kteří ještě nepřestali špít, se provádí první řádk "vyšetření a klasifikace" a poté
Dívka s úsměvem na tváři se podívala na chlapce, ušila mu oblečení a ten, kdo nepřestal šít, řekl: "Ima, jde o tohle. Dnes odpoledne jsem ti jen ostříhal nehty na rukou, ale ignoroval jsem je a neostříhal jsem ti nehty na nohou."
Chlapec, který si šil oblečení a zatím nepřestal šít, se na dívku podíval s mírným rozpakem.
Chlapec, který si šil a opravoval šaty, ještě nepřestal škádlit a ještě nepromluvil.
Dívka s úsměvem na tváři se podívala na chlapce, šila mu oblečení a ten, kdo dosud nepřestal škádlit, začala s výrazem připomínajícím pekingskou operu, přehnaným výrazem, a on pláčem, řekl: "Ima, jde o tohle. Dnes odpoledne jsem ti jen ostříhal nehty na rukou, ale ignoroval jsem je a neostříhal jsem ti nehty na nohou. Ima, mám velmi vážnou 'obsedantně-kompulzivní poruchu', viděl jsem ji a vzpomněl jsem si, že jsem ji vlastně ignoroval a nestříhal ti nehty na nohou. Co když... Co když... Co když... V tuto chvíli, pokud mě odmítneš a nechceš, abych ti stříhal a uhlazoval nehty na nohou, já... I... I... Celou noc, všechno... Obojí... Obojí... Nespavost... woowoo..."
Chlapec, který si spravil oblečení a ještě nepřestal šít, se podíval na celou osobu, 'plakal na zem', 'tiše pláč', dívka se zasmála. Nakonec souhlasila a požádala dívku, aby jí ostříhala a uhladila nehty na nohou.
Chlapec, když se na dívku podíval, se usmál.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Všichni tři se na sebe současně podívali a zasmáli se.
Bůh se také zasmál.
U chlapce doma ho navštívil člověk, který mu šije oblečení a zatím nepřestal šít, už měsíc předtím.
Aby mu bylo snazší šít oblečení, je to pohodlnější pro ty, kteří ještě nezastavili jehly, takže speciálně koupil "deset" železných sloupů, zvedl původně velmi nízkou postel a použil své vysoké tělo k běhání po posteli, testujíc "stabilitu" těch držáků.
U chlapce doma přišel na návštěvu ten, kdo mu šil oblečení a zatím nepřestal škádlit.
Dívka přesunula další matraci a spala v obýváku.
Holka, vůbec mi to nevadí.
Holky, které umí chrápat, chrápou jako ohlušující.

Proto někdy, aby chlapec, kterého miluje, spal klidněji, dívka často spí v obýváku.
Chlapec a dívka, oba zároveň, pomáhali chlapci, muži, který nepřestal píchat jehlu, aby si mohl ušít oblečení, k posteli.
Pak se dívka otočila a rychle vzala chlapcovy věci na okraj své postele, aby mu mohla ušít léčku.
Dívka znovu a znovu a chlapec mu šili oblečení a ten, kdo ještě nezastavil jehlu, řekl, že pokud kdykoli uprostřed noci, pokud to bude potřebovat, zavolá dívce, bude to v pořádku.
Dívky jsou původně "noční" tvorové.
Další den byl sobotní den.
Byla to dívčina 'první' sobota.
Chlapec, stále bojující o život s dívkou, je zaneprázdněný pobíháním.
Najednou.
Chlapec, aby mu mohl zašít léčku, řekl, že její bolest dosáhla '8/10'.
Chlapče, okamžitě propadl panice.
Dívka, jen s jemným výrazem, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, a naznačila mu, aby pokračoval v práci.
Ta dívka je 'léčitelka' a vždy najde řešení.
Takže dívka se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, a tiše řekla: "Má lásko, jde o tohle. Pronajmu si auto a vezmu Imamu do návštěvnické nemocnice. Počkáš, až půjdeš do restaurace a dáš si 'sobotní' večeři. Takže tahle část je moje specialita, buď klidný, nech Imu na sobě, ty musíš být pozorný a zaneprázdněný tím, co máš v rukou, ano?"
Chlapče, pak přikývl.
Takže si dívka půjčila auto, řídila auto, vzala chlapce a ušila mu oblečení.
Není možné zaparkovat poblíž turistické nemocnice.
Takže dívka, chlapec, mu ušila légu a ten, kdo dosud nepřestal šít, mu nejdřív pomohl z auta, vzal ji a půjčil si měkkou flanelovou židli s opěradlem z nedalekého obchodu.
Poté, co dívka zaparkovala auto, běžela dál, nepřetržitě, nepřetržitě, kroužila, kráčela, běžela "dvacet minut", než se nakonec vrátila k kraji "Turistické nemocnice".
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, se podíval na zadýchanou dívku a s obavami se jí zeptal, že auto musí být zaparkované daleko.
Dívka se jen usmívala, odpověděla chlapci, ušila mu oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, řekl: "Ima, není to daleko! Je to jen pět minut. Ale obvykle vůbec necvičím, takže vypadám tak zadýchaně, neboj se."
Dívka chlapci pomohla a spravila mu oblečení, a osoba, která nepřestala škádlit, pomalu vešla do "Turistické nemocnice".

Dívka mu pečlivě ušila léčku a ten, kdo dosud jehlu nezastavil, si sedl na židli jako první. Dívka šla opravit závoj pro chlapce a ti, kdo ještě nepřestali škádlit, šli k pultu zaregistrovat se.
V té době byla turistická nemocnice plná zraněných turistů z celého světa. Nakonec přišla řada na chlapce, aby si spravil oblečení, a na osobu, která zatím nepřestala šít.
Dívka byla stále opatrná, pečlivě mu šila léčku a pomáhala tomu, kdo ještě nepřestal špichovat, dostat se do kliniky.
Pak mužský lékař z venkova pod úrovní moře, ale plný světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčejí, obrazy mraků jsou jako vzpomínky, pomalu se pohybují po travnaté pláni, s úsměvem na tváři, vstupuje do kliniky.
Mužský lékař ze země, kde byly mraky jako vzpomínka, začal chlapci šit oblečení, a ten, kdo dosud nepřestal škádlit, se ptal na její stav.
Ale chlapec, ten, kdo si spravil šaty a ještě nepřestal šít, ona a ten jeden, z země pod mořem, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely, obraz oblaků byl jako vzpomínka, mužský lékař z venkova pomalu se pohybující po travnaté pláni, mezi nimi nebyl žádný "společný jazyk".
Dívka s úsměvem na tváři se dívala na toho z pevniny pod hladinou moře, ale plnou světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely, obraz mraků byl jako vzpomínka, mužský lékař z venkova pomalu se pohybující po travnaté pláni, řekla mu jemně, řekla: "Můj milovaný doktore, jsem také 'doktor', i když jsem zatím nedokázala používat váš jazyk k plynulému vyjádření, ale stále dokážu komunikovat anglicky o lékařské péči. Tento pacient je můj milovaný chlapec, on je ten, kdo šije své oblečení a ještě nepřestal šit, prosím, dovolte mi vám říct, co se stalo a co právě teď hodnotím jako odborník i jako člen rodiny, ano?"
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval pevnýma očima a usmál se.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Pak se dívka v mžiku začala měnit do své "léčitelské" osobnosti, do té, která přišla z krajiny pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely a obraz mraků byl jako vzpomínka, mužský lékař z venkova pomalu se pohybující po travnaté pláni, popisující podrobný průběh toho, co se stalo, a všechny hodnoty, které právě hodnotila.
Mužský lékař z venkova z oblasti pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčejí, obraz mraků je jako vzpomínka, a mužský lékař v zemi pomalu se pohybující po travnaté pláni je velmi šokován informacemi, které dívka poskytuje.
Mužský lékař ze země pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné

mlýny se neustále otáčejí, a obraz mraku je jako vzpomínka, pomalu se pohybující po travnaté pláni, řekl, že se musí podívat na zraněnou část osoby, která ještě nepřestala šít stehy.
Dívka se usmála a vysvětlila chlapci, který ještě nepřestal šít své oblečení, řekla: "Ima, tenhle, z té země pod mořem, ale plná světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčejí, obraz mraků je jako vzpomínka, mužský lékař v zemi pomalu pohybující se po travnaté pláni řekl, že by se měl podívat na 'postiženou oblast', kde jste skutečně zraněni, nebojte se, je to jen běžné lékařské vyšetření. Nicméně si musíte sundat oblečení. Pokud vám to nevadí nebo se necítíte uražení, můžete během odchodu doktora jemně svléknout vaše oblečení a použít deku na boku, abych vám nejdřív poskytla úkryt pro jiné části, a pak přinesu tu deku z pevniny pod mořem, ale plnou světla a větru, větrné mlýny se pořád otáčejí, obraz oblaků je jako vzpomínka, prosím, přijďte do ordinace a udělejte vám odbornou diagnózu, ano?"
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, měl na tváři sebekritický výraz.
Než si chlapec stihl zašít límec, promluvil ten, kdo ještě nepřestal škádlit.
Dívka, stále se usmívající, vysvětlila chlapci, který ještě nepřestal šít své oblečení, a řekla: "Ima, nemusíš mít pocit, že mě to trápí, vůbec se necítím, můžu se o svou Ima starat rukama, je to druh štěstí, ne trápení. V mém rodném jazyce říkáme: 'Strom chce být klidný, ale vítr nepřestává. Dítě ho chce vychovávat, ale rodiče nečekají.', je největší lítostí."
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval pevnýma očima a usmál se.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Dívka hodila tašku na židli vedle sebe a zároveň hodila kabát a šálu na židli vedle sebe, aby její tělo bylo pohodlné pro "práci".
Dívka jemně pro chlapce spravila jeho oblečení a ten, kdo jehlu ještě nezastavil, mu oblečení svlékl a jemně mu ušil steh, a ten, kdo ještě nezastavil stehy, mu pomohl lehnout si na nemocniční postel k diagnóze, a jemně, pro chlapce, mu ušil léhu a ten, kdo jehlu ještě nezastavil, použil deku na boku, aby zakryl ostatní části pro sebe.
Pak dívka přišla, rázně přiběhla, běžela k té z krajiny pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely a obraz oblaků byl jako vzpomínka, čekárna mužského lékaře z venkova se pomalu pohybovala po travnaté pláni.
Ano. Tok nemocnice, dívka, je velmi, velmi, velmi povědomý. Ano. Jazyk? Není to problém, dívky spoléhají na svůj "čich", aby si "určily" směr cíle.
Mužský lékař ze země pod úrovní moře, ale plná světla a větru, větrné

mlýny se neustále otáčely a obraz mraků byl jako vzpomínka, mužský lékař z venkova pomalu se pohybující po travnaté pláni, a dívka, oni dva, se vrátili spolu, chlapec, který si spravil šaty, a ten, kdo dosud nepřestal škádlit vedle nemocniční postele k diagnóze.
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, nedokázal skrýt vyděšený výraz na její tváři.
Dívka, jen s uklidňujícím výrazem, pevně, pevně držela chlapcovu ruku a spravila mu oblečení.
Nakonec mužský lékař z venkova pod úrovní moře, ale plný světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčejí, obraz oblaků je jako vzpomínka, pomalu se pohybuje po travnaté pláni, dokončen, je první řadou hodnocení "Trama týmu", předběžně usoudil, že chlapec, ten, kdo mu šije oblečení a zatím nepřestal šit, může mít nějaké "poškození kostí", ale není to vážné.
Proto mužský lékař ze země, kde jsou mraky jako vzpomínka, pomalu se pohybují po travnaté pláni, pro chlapce, aby mu spravil oblečení, a požádal ho, aby mu šaty upravil, a dívka, která ještě nepřestala, jehly poslala do jiné nemocnice na další potvrzení "rentgenu".
Takže v tomhle, z země pod mořem, ale plné světla a větru, se větrné mlýny neustále otáčejí, obraz oblaků je jako vzpomínka, mužský lékař v zemi, který se pomalu pohybuje po travnaté pláni, po odchodu z kliniky.
Dívka se opět opřela o své tělo a opravila mu légu na léze.
Pak mu dívka pomohla, chlapec si ušil oblečení a ten, kdo jehlu nezastavil, se vrátil zpět na židli v čekárně a pevně se posadil.
Dívka, stále se usmívající, vysvětlila chlapci, který ještě nepřestal šít své oblečení, a řekla: "Ima, jde o tohle. My dva, počkej, musíme do další nemocnice, ale víš, že obvykle vůbec necvičím, takže chci použít svou housenkovou rychlost, abych přivezl auto a vyzvedl tě autem, jo?"
Chlapec, který si šil oblečení a zatím nepřestal šít, původně chtěl jít s dívkou.
Dívka, stále se usmívající, vysvětlila chlapci, který ještě nepřestal šít své oblečení, a řekla: "Ima, jde o tohle. Já sám jsem už housenka a pohybuji se trochu rychleji než 'šnek'. Takže počkej, až odvezu auto zpátky do téhle teplé místnosti, ano?"
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval pevnýma očima a usmál se.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Pak dívka otevřela dveře turistické nemocnice a začala kráčet, směrem k místu, kde zaparkovala, tvrdě pracovala, neustále, neustále, neustále, běžela.
Dívka znovu odvezla auto do turistické nemocnice a jemně mu ušila závoj.

Chlapec, který ještě nepřestal šít své oblečení, položil dívce otázku s úsměvem na tváři a ona řekla: "Moje holčičko, mé dítě, vrátila ses mnohem rychleji než teď!"
Dívka, stále se usmívající, vysvětlila chlapci, který ještě nepřestal šít své oblečení, a řekla: "Ima, jde o tohle. To proto, že už jsem na cestě 'vytrhl z kokonu a stal se motýlem', hahahahaha! Takže už nejsem 'housenka', i když jsem se vyvinula v 'šedého motýla', ale křídla jsou pořád 'křídla', takže jsem prostě použila 'létání', samozřejmě to bude rychlejší!"
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval pevnýma očima a usmál se.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Takže si dívka půjčila auto, řídila ho, vzala chlapce a zašla mu oblečení.
Dívka, stále u dveří, mu nejprve ušila závoj a ten, kdo jehlu nezastavil, mu pomohl vystoupit z auta. Z nemocnice muž z krajiny pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčejí, obraz oblaků je jako vzpomínka, země pomalu se pohybující po travnaté pláni, mužský personál "invalidního vozíku" zamyšleně tlačil "vozík" a slíbil dívce, že se o chlapce postará, až dívka půjde do parku, spravil mu oblečení a stále nepřestal šít.
Dívka se usmívala, rychle zaparkovala auto a pak, pomalu, rychle, běžela zpátky k chlapci, opravila mu oblečení a stále stála vedle toho, kdo nepřestal šít.
Dívka a ta jedna, z nemocnice, ze země pod úrovní moře, ale plná světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčejí, obraz mraků je jako vzpomínka, země pomalu se pohybující po travnaté pláni, mužský personál, oni dva, se na sebe dívají a usmívají se.
Pak dívka pomalu chlapce postrčila a spravila mu oblečení.
Ano. Tok nemocnice, dívka, je velmi, velmi, velmi povědomý. Ano. Jazyk? Není to problém, dívky spoléhají na svůj "čich", aby si "určily" směr cíle. Ano. Nemá to nic společného s velikostí nebo povahou nemocnice. Ano. Pro ni je nemocnice nemocnicí. Ano. A "světlo" ji vždy povede k nalezení správného směru. Ano. Nikdy "neudělal chybu" a ona nikdy "neztratila". Ano. To je jejich "tiché porozumění" od začátku.
Dívka dokončila administrativní procedury, pomalu chlapce tlačila, šila mu léčku a osoba, která ještě nepřestala špíhat, šla na patro, kde se nacházel "rentgen".
Dívka věděla, že někteří lidé mají "fobii z bílých rouch", a když byla na střední škole, četla v kompletních dílech "Freuda", že ji chystají roztrhat na kusy.
Ano. Freud, napsaný.

Takže v dívčině pomalém tlaku, tlačí chlapce, šije mu légu na steh, osobu, která zatím nezastavila jehlu, k "rentgenu", na cestě na podlahu, kde je dívka, neustále, nepřetržitě, s chlapcem, šije mu légu za sebe, osobou, která zatím nezastavila steh, povídá si a rozptyluje její 'pozornost'.
Nakonec chlapec ušil svou léčku a dívka, obě z nich, přišly na patro, kde se nacházel "X-Ray".
Dívka dokončila administrativní kontrolu.
Dívka je stále ta, která nezastavila jehlu u chlapcova boku a ještě ji nezastavila, čeká na 'rentgenové' vyšetření, a při tom dívka pokračuje v šití, nepřetržitě, nepřetržitě s chlapcem, šije mu lézku.
Nakonec přišla řada na chlapce, aby si spravil oblečení, a na osobu, která zatím nepřestala šít.
Dívka byla stále opatrná, pečlivě mu šila léčku a pomáhala tomu, kdo ještě nepřestal špichovat, dostat se do kliniky.
Pak mužský lékař z venkova pod úrovní moře, ale plný světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčejí, obrazy mraků jsou jako vzpomínky, pomalu se pohybují po travnaté pláni, s úsměvem na tváři, vstupuje do kliniky.
Mužský lékař ze země, kde byly mraky jako vzpomínka, začal chlapci šit oblečení, a ten, kdo dosud nepřestal škádlit, se ptal na její stav.
Ale chlapec, ten, kdo si spravil šaty a ještě nepřestal šít, ona a ten jeden, z země pod mořem, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely, obraz oblaků byl jako vzpomínka, mužský lékař z venkova pomalu se pohybující po travnaté pláni, mezi nimi nebyl žádný "společný jazyk".
Dívka s úsměvem na tváři se dívala na toho z pevniny pod hladinou moře, ale plnou světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely, obraz mraků byl jako vzpomínka, mužský lékař z venkova pomalu se pohybující po travnaté pláni, řekla mu jemně, řekla: "Můj milovaný doktore, jsem také 'doktor', i když jsem zatím nedokázala používat váš jazyk k plynulému vyjádření, ale stále dokážu komunikovat anglicky o lékařské péči. Tento pacient je můj milovaný chlapec, on je ten, kdo šije své oblečení a ještě nepřestal šit, prosím, dovolte mi vám říct, co se stalo a co právě teď hodnotím jako odborník i jako člen rodiny, ano?"
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval pevnýma očima a usmál se.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Pak se dívka v mžiku začala měnit do své "léčitelské" osobnosti, do té, která přišla z krajiny pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely a obraz mraků byl jako vzpomínka, mužský lékař z venkova pomalu se pohybující po travnaté pláni, popisující podrobný průběh toho, co

se stalo, a všechny hodnoty, které právě hodnotila.
Mužský lékař z venkova z oblasti pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčejí, obraz mraků je jako vzpomínka, a mužský lékař v zemi pomalu se pohybující po travnaté pláni je velmi šokován informacemi, které dívka poskytuje.
Mužský lékař z venkova pod úrovní moře, ale plného světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčejí, a obraz mraků je jako vzpomínka, pomalu se pohybující po travnaté pláni, řekl, že potřebuje provést "rentgenové" fotografické vyšetření zraněné části osoby, která nepřestala šít a zatím nepřestala šivat.
Dívka hodila tašku na židli vedle sebe a zároveň hodila kabát a šálu na židli vedle sebe, aby její tělo bylo pohodlné pro "práci".
Dívka jemně pro chlapce spraví jeho šaty a ten, kdo ještě nezastavil jehlu, jemně ušije chlapcovu píchnutou píchnutou jehlu, a ten, kdo jehlu ještě nezastavil, mu pomůže k fotografovi, lehne si na nemocniční postel a jemně, pro chlapce, zašije jeho píchnutí, a ten, kdo jehlu ještě nezastavil, použije deku na boku, aby jí přikryl ostatní části.
Pak se dívka rychle otočila a vešla do malé izolace pro radiaci.
Když je "rentgen" ozářen.
Dívka mu pečlivě ušila légu a ten, kdo ještě nepřestal šít, mu pomohl zpátky na invalidní vozík a použil svůj šátek, aby si zahřál nohy.
Holka, moc nemluv.
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval pevnýma očima a usmál se.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Pak dívka v mžiku začala přecházet do své "léčitelské" osobnosti, k té osobě, z země pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely, obraz mraků byl jako vzpomínka, mužský lékař z venkova pomalu se pohybující po travnaté pláni a diskutující o výsledcích "rentgenu".
Ano. Předměty, ve kterých jsou dívky dobré, jsou "všechny předměty". Ano. V nemocnici, kde pracuje, kvůli "nedostatku personálu" nemají "sestry" na operačním sále žádnou "cestu" ani "právo" a je tam takzvaný "specialista". Ano. Mentalita dívky je vždy "Ano. Dokud dnes budu stát na tomto operačním stole, určitě budu vědět, že všechny "procesy" operace a "důvody" za ní, co doktor dokáže pochopit, a já také. Potřebuji jen tolik 'bezostyšnosti', potřebuji jen tolik 'duchů, kteří se zdržují', potřebuji jen tolik, že se jich lidé nemohou zbavit'. Pak mi ti lékaři 'vysvětlí', dokud to 'plně nepochopím'." Ano. Ta dívka byla pro všechny lékaře v nemocnici, kde tehdy pracovala, nejděsivější a nejděsivější. Protože bez "rozbití zapékaného

jídla a ptání se až do konce" bude dívka jako "zákeřný duch", který bude pronásledovat lékaře, včetně chvíle, kdy lékaři jedí, včetně chvíle, kdy ji lékaři potkali na chodbě, včetně chvíle, kdy ji lékaři potkali na cestě po práci. Ano. Jednoduše řečeno, dívka je "všudypřítomná", dokud nezíská "znalosti", které chce.
Nakonec mužský lékař z krajiny pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely, obraz mraků je jako vzpomínka, pomalu se pohybuje po travnaté pláni, dokončil "rentgenové" vyšetření, usoudil, že chlapec, ten, kdo mu spravil oblečení, a zatím nepřestal škádlit, byly tam mírné, ale ne vážné "drobné praskliny v kostech". Není potřeba žádná léčba a zahojí se to samo.
Ten den byl šabat.
Byla to dívčina 'první' sobota.
Chlapec, stále bojující o život s dívkou, je zaneprázdněný pobíháním.
Těsně před západem slunce.
Dívka, která řídila auto, vzala chlapce ušít oblečení a oba se společně vrátili do pronajatého domu chlapce a dívky.
Chlapec také vzal sobotní večeři a odnesl ji zpět z restaurace.
Najednou dívka zjistila, že na stole nejsou žádné květiny.
Dívka, držící klíč od kola, vyběhla ze dveří beze slova.
Nakonec, před zavřením květinářství, dívka koupila květiny na "šabat".
Paní prodavačka květinářství, z krajiny pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčejí, obraz mraků je jako vzpomínka, země se pomalu pohybuje na travnaté pláni, když se dozvěděla, že tato kytice květin je "první sobotou" v dívčině životě, byla plná úsměvů a přidala dívce mnoho dalších květin. Navíc jí s úsměvem na tváři řekla, že cena této kytice je jen "dvacet eur".
Dívka měla ve tváři plný nevěřícnosti a prodavačka květinářství jí právě řekla, že tato kytice květin je jejím požehnáním pro dívku a začlenění do "voličské rodiny".
Dívka, s úsměvem na tváři, použila ruce, a vzala si tuto část, "neocenitelné požehnání".
Ta, prodavačka květinářství, než se dívka otočila k odchodu, otočila se k dívce a zamrkala pravým okem. Odpověděla dívka s vřelým úsměvem.
Byla to dívčina 'první' sobota.
Chlapec připravuje stůl na sobotu.
Chlapec, který si opravoval šaty a který ještě nepřestal škádlit, v rodové linii chlapce, podivný hlas, nespálená slova v ohni, před jeho obrazem, zapálil šabatovou svíčku.
Dívka, sama, pevně, pevně, pevně, opřená o jednu stranu, daleko od zdi

jídelního stolu, a držela ruce za zády, pevně, pevně, pevně, pevně, držela její ruce.
Holka, neznáš pravidla soboty.
Dívka neví, jestli se může dotknout těch čistě bílých a bezchybných podložk, neví, jestli se jich může dotknout, posvátné jídlo, neví, jestli její pohyby "znečistí" všechno.
Až do chvíle, kdy je stůl prostřený.
Chlapec s ním si opravoval oblečení a oba už stáli po obou stranách jídelního stolu.
Chlapec s rozmazleným obličejem zavolal na dívku.
Dívka opatrně, pomalu, pomalu, pomalu směrem ke stolu, pohybovala se kroky. Zdá se, že pokud nebudeš opatrný, zničíš všechno.
Až dívka konečně, opatrně, přišla k přední části židle nalevo od chlapce.
Chlapec, který si spravil šaty a ten, kdo dosud nepřestal šít, se na dívku usmál na tváři, její oči byly vřelé a tón jemný, a řekla dívce: "Má dívko, mé dítě, vím, to je tvoje, první 'sobota'. Vítejte v naší rodině.'
Dívka se na chvíli zakryla rukama, nekontrolovatelně, nepřetržitě, velké kapky, velké kapky, velké kapky, slzy jí tryskaly ven.
Chlapec, s oddanou tváří, se podíval na dívku, kterou tak miloval, a v rošťáckém tónu jí řekl: "Moje holka, gratuluji. Moje Ima tě právě přijala. Od teď jsi skutečně součástí naší rodiny. Vítejte v rodině.'
Dívka, tvrději, rukama, se zakrývala, nekontrolovatelně, neustále, nepřetržitě, neustále, velké, velké kapky, velké kapky, slzy tryskající.
Holka, nemůžu uvěřit tomu, co jsem právě slyšela.
Holka, nemůžu tomu uvěřit, tohle všechno je pravda.
Dívka, začni, se svými dvojitými stoličkami, umírá, kousá svůj vlastní jazyk.
Ano. "Pocit bolesti" je způsob, jak dívka potvrzuje "realitu" a "sen", nejrychlejší a nejúčinnější. Ano. Tohle je, holka, obvyklá metoda. Ano.
Protože dívka měla vzpomínky, nezměnilo se to.
Chlapec zjistil, že dívčina panika, natáhl pravou ruku, jemně se dotkl dívčiny levé tváře, byl plný rozmazlování, jeho tón byl vřelý, s žertem, a řekl dívce: "Moje dívko, pusť jazyk, 'sabat', ne abys 'kousla jazyk a spáchala sebevraždu'. spíše je to den, kdy rodina cítí srdcem, je po boku a je plná vděčnosti."
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal škádlit, se na chlapce a dívku usmál a usmál se.
Chlapec, když se na dívku podíval, se usmál.
Dívka, která se dívala na chlapce a na něj, šije jeho oblečení, a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Všichni tři se na sebe současně podívali a zasmáli se.

Chlapec opatrně vytáhl z knihovny výtisk Písma.
Chlapec, který si spravil šaty a ještě nepřestal šít, jemně zavřel oči a sklonil její hlavu.
Dívka, napodobujíc chlapcovy pohyby, spravovala mu oblečení a stále nezastavovala píchání, také jemně zavřela oči a sklonila hlavu.
Najednou chlapec, s ním, šil své oblečení a oba nevěděli, jaký kód si navzájem vytvořili.
Chlapec, který mu šil oblečení, a ten, kdo ještě nepřestal šít, jemně vzali dívčinu levou ruku.
Chlapec jemně vzal dívčinu pravou ruku.
Dívka, polichocená, vzhlédla.
Chlapec s teplýma očima naznačil dívce, aby se právě teď vrátila k akci.
Dívka opět jemně zavřela oči a sklonila hlavu.
Chlapec pomalu začal zpívat obsah Písma.
Když chlapec zpíval, dívčino srdce se zdálo náhlé, jako svíčka, hřejivý pocit, a její srdce se postupně zahřálo.
Chlapče, je to pryč, zpěv Písma a požehnání sklenky vína.
Pak chlapec pokynul všem, aby si sedli.
Poté, co si dívka sedla.
Chlapec, s pečlivým výrazem, vřelým tónem a žertem, řekl dívce: "Moje holčičko, sobota má pravidlo, musím ti to nejdřív říct, ale toto pravidlo je proto, že je přísně zaznamenáno v 'zákoně', ne kvůli odmítnutí naší rodiny, tak prosím, nebuď smutná po poslechu, ano?"
Dívka s zmateným výrazem se podívala na svého hlubokého chlapce a přikývla.
Chlapec, s pečlivým výrazem, vřelým tónem a žertovným tónem, řekl dívce: "Moje holka, sobota má pravidlo, musím ti to nejdřív říct, ale toto pravidlo je kvůli přísnému záznamu v 'Zákonu', ne kvůli odmítnutí naší rodiny, tak prosím, nebuď smutná po poslechu, ano? Podle "Zákona", pokud chcete pít "červené víno" nebo "hroznovou šťávu", řekněte mi nebo Imě, rádi vám nalijeme sklenici. Ale..."
Chlapče, slova nepadala.
Dívka s rozmazleným obličejem, vřelým tónem a žertovným tónem řekla chlapci: "Má lásko, ano, o TOM vím! Nemůžu se dotknout 'červeného vína' a 'hroznové šťávy', a ještě víc, nemůžu 'naplnit' tvůj pohár, že?"
Chlapec, s šokovaným výrazem, se podíval na dívku, kterou tak milovala.
Dívka, stále s rozmazleným obličejem, vřelým tónem a žertovným tónem, řekla chlapci: "Má lásko, ano, mám to. Není to pravidla šéfa? Neboj, nejsem 'první den', znám toho starodávného blázna, jestli dnešní jídlo, 'žádná pravidla', tak něco není v pořádku! Neboj. Úplně to chápu."

Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal škádlit, se na chlapce a dívku usmál a usmál se.
Chlapec, když se na dívku podíval, se usmál.
Dívka, která se dívala na chlapce a na něj, šije jeho oblečení, a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Bůh se také zasmál.
Právě když večeře končila.
Dívka se podívala na talíř, na zbývající jídlo.
Chlapec, který si šije svou léčku, a ten, kdo dosud nepřestal šít, se na dívku usmál a jemným tónem jí řekla: "Moje holčičko, mé dítě, jez víc. Vždycky jsem šetřila jídlo pro své děti a ty jsi taky moje dítě. Tak prosím, sněz, co jsem ti schovala.'
Dívka se na chvíli zakryla rukama, nekontrolovatelně, nepřetržitě, velké kapky, velké kapky, velké kapky, slzy jí tryskaly ven.
Dívka, tvrději, rukama, se zakrývala, nekontrolovatelně, neustále, nepřetržitě, neustále, velké, velké kapky, velké kapky, slzy tryskající.
Holka, nemůžu uvěřit tomu, co jsem právě slyšela.
Holka, nemůžu tomu uvěřit, tohle všechno je pravda.
Dívka, začni, se svými dvojitými stoličkami, umírá, kousá svůj vlastní jazyk.
Ano. "Pocit bolesti" je způsob, jak dívka potvrzuje "realitu" a "sen", nejrychlejší a nejúčinnější. Ano. Tohle je, holka, obvyklá metoda. Ano.
Protože dívka měla vzpomínky, nezměnilo se to.
Chlapec to znovu zjistil, dívčina panika, natáhl se, pravou rukou znovu jemně dotkl dívky, levé strany obličeje, byl plný rozmazlování, jeho tón byl teplý, s žertem, a řekl dívce, řekl: "Moje holčičko, pusť jazyk. Říkal jsem ti, že 'sobota' není pro tebe, abys 'kousl jazyk a spáchal sebevraždu'. spíše je to den, kdy rodina cítí srdcem, je po boku a je plná vděčnosti."
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal škádlit, se na chlapce a dívku usmál a usmál se.
Chlapec, když se na dívku podíval, se usmál.
Dívka, která se dívala na chlapce a na něj, šije jeho oblečení, a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Všichni tři se na sebe současně podívali a zasmáli se.
Během jídla chlapec šil své oblečení a osoba, která dosud nepřestala škádlit, opakovaně žádala chlapce, aby překládal dívce, a doufala, že dívka také pochopí obsah jejich rozhovoru.
Dívka, stále s úsměvem na tváři, se podívala na chlapce, jak si opravoval oblečení, a tiše řekla: "Ima, neboj se, i když nerozumím jazyku, který používáte vy dva, stále mu rozumím z atmosféry vašeho rozhovoru. Můj milovaný chlapec a já pocházíme ze dvou zcela odlišných kultur, ze dvou

zcela odlišných jazyků, takže se navzájem velmi respektujeme, používáme svůj vlastní jazyk a mluvíme se svými rodinami. Pro mě je možnost být po tvém boku už sama o sobě největší radost. Ačkoliv je jazyk mostem, spojení mezi dušemi může překročit jakýkoli 'jazyk' a 'dimenzi'."
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal škádlit, se na chlapce a dívku usmál a usmál se.
Chlapec, když se na dívku podíval, se usmál.
Dívka, která se dívala na chlapce a na něj, šije jeho oblečení, a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Všichni tři se na sebe současně podívali a zasmáli se.
Ten den byl dívčinou "první" sobotou.
Ten den byl 'sobotou' dívky, hluboce vrytou do její duše.
Další den byl stále sobota.
Dívka však musela na svůj nizozemský kurz 'B1' jet na kole.
Chlapec, který s ním spravil šaty a ještě nepřestal šít, zmínil v chatu, že chce zažít slavnou "kanálovou" cestu na křižovatce vyhnanství a božské milosti.
Takže po hodině dívka jela na kole zpět do chlapcova pronajatého domu.
Dívka v každém obchodě po kanálech zastavovala kolo, jedno po druhém, jedno po druhém, nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě, potvrzovala každý obchod po kanálu, který průvodce "jazyk" poskytoval.
Dívka takto v každém obchodě na cestě po kanálu zastavovala kolo, jedno po druhém, jedno po druhém, jedno po druhém, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, potvrzujíc každý obchod cesty kanálem, průvodce "jazykem".
Dívka takto v každém obchodě na cestě po kanálu zastavovala kolo, jedno po druhém, jedno po druhém, jedno po druhém, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, potvrzujíc každý obchod cesty kanálem, průvodce "jazykem".
Nakonec císař vyplatil.
Holka, našla jsem obchod na cestě po kanálu, kde je jazyk Boží jako jazyk průvodce. Dívka s radostí pečlivě vložila zprávu s úvodem, kterou jí poskytl kanálový obchod, svou učebnici z nizozemštiny a sešit, nechtěla žádné záhyby na DM.
Dívka, plná radosti, pracuje tvrdě, rychle, neustále, nepřetržitě, neustále šlape na kolo, nemůže se dočkat, chce chlapci říct tuto zprávu, a on a tamten, šije si oblečení, ten, kdo nepřestal šít.
Nakonec se dívka vrátila a chlapec byl v jejím pronajatém domě.
Dívka, plná radosti, sdělila chlapci tuto zprávu a s ním mu spravila šaty, stejně jako toho, kdo dosud nepřestal šíhat jehly.
Chlapec s šokovaným výrazem se podíval na DM v dívčině ruce.
Chlapec s šokovaným výrazem se podíval na DM v dívčině ruce a pomalu otočil displej telefonu směrem k dívce.

Ano. Chlapci i dívky současně, na stejném výchozím bodě, našli stejný obchod, cestu po kanálu.
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal škádlit, se na chlapce a dívku usmál a usmál se.
Chlapec, když se na dívku podíval, se usmál.
Dívka, která se dívala na chlapce a na něj, šije jeho oblečení, a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Všichni tři se na sebe současně podívali a zasmáli se.
Bůh se také zasmál.
Protože chlapec si ušil oblečení a ten, kdo nepřestal špíchat, byl zraněn.
Dívka byla každou noc u chlapce, aby mu opravovala oblečení, a osoba, která zatím nepřestala škádlit, držela její učebnici z nizozemštiny, když se myla v koupelně, četla jednu a ne druhou a hlídala dveře koupelny.
Chlapec, stále kvůli svému životu s dívkou, je pořád zaneprázdněný.
Dívka znovu a znovu a chlapec mu šili oblečení a ten, kdo jehlu ještě nezastavil, řekl, že pokud je to během praní, kdykoliv, pokud to bude potřebovat, zavolá dívce a bude to v pořádku.
Dívka bude vždy u chlapce, aby mu spravila oblečení, a ten, kdo jehlu nezastavil, jí po umytí opatrně pomůže do postele.
Pak se dívka otočila a rychle vzala chlapcovy věci na okraj své postele, aby mu mohla ušít léčku.
Dívka znovu a znovu a chlapec mu opravovali oblečení a ten, kdo nepřestal šít, řekl, že pokud to bude kdykoli uprostřed noci, tak dlouho, jak dlouho to bude potřebovat, může dívce zavolat.
Dívky jsou původně "noční" tvorové.
Dívka, každou noc, musí čekat, je si jistá, slyšela vlastníma ušima, chlapce, a toho, kdo si spravil šaty, a toho, kdo nezastavil jehlu, zvuk klidného spánku, může pomalu upadnout do lehkého spánku.
Ano. Kdyby dívka nevzala 'prášky na spaní', její uši by byly vždy v 'bdělém režimu'. Ano. Kdyby dívka nevzala 'prášky na spaní', její duše by byla vždy v 'bdělém režimu'. Ano. Kdyby dívka nevzala 'prášky na spaní', okamžitě by se při sebemenším 'narušení' okamžitě dostala do 'stavu připravenosti' na 'akutní operaci'. Ano. To se od té doby nezměnilo, co si dívka pamatuje.
Ano. Kdyby dívka nevzala 'prášky na spaní', okamžitě by se při sebemenším 'narušení' okamžitě dostala do 'stavu připravenosti' na 'akutní operaci'. Ano. A ano, 'velmi bdělý', ano, do 'deseti minut' jsou všechny chirurgické nástroje a obvazy připravené. Ano. Poté během následujících "deseti minut" dokončete "polohování pacienta", "otevírání hadříku", "otevírání nástrojů", "čištění a čištění", "oblékání chirurgického pláště" sám a dokončení "chirurgických nástrojů", "počítání gázy" a stůj vedle operačního stolu. Ano.

Obvykle dívka, která mluví provokativně, zvedá obočí, má chladný tón a chladnější pohled, a tu vidí jen dívka, ta, vždy v černém plášti, 'bůh smrti', říká, obvykle říká, říká: "Uf. Zapomeň na to. Tohle je MŮJ pacient. MOJE ordinace. TEĎ — Vypadněte z MÉHO pokoje, Z mé budovy. Je mi jedno, odkud sakra přišel — vrať se zpátky. To bude vše. Teď vypadni." Ano. Poté, během následujících "tří minut", si lékař a asistent obléknou "chirurgický plášť" a "rukavice" a poté "Time Out" provedou "disekci aorty" a "totální náhradu aorty". Ano, je to ta 'rychlost'. Ano, je to právě tento 'postoj'. Ano. To se od té doby nezměnilo, co si dívka pamatuje.
Chlapec, který si zašíval oblečení a zatím nepřestal šít, vždy projevoval výraz sebekritiky na její tváři.
Pokaždé, než na chlapce počká, promluví ten, kdo mu ještě nepřestal šít.
Dívka, stále se usmívající, vysvětlila chlapci, který ještě nepřestal šít své oblečení, a řekla: "Ima, nemusíš mít pocit, že mě to trápí, vůbec se necítím, můžu se o svou Ima starat rukama, je to druh štěstí, ne trápení. V mém rodném jazyce říkáme: 'Strom chce být klidný, ale vítr nepřestává. Dítě ho chce vychovávat, ale rodiče nečekají.', je největší lítostí."
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval pevnýma očima a usmál se.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
V takovou noc, u chlapce, ten, kdo mu opravoval šaty a ještě nepřestal škádlit, zůstal na místě vyhnanství a charismatu, kde si chlapci a dívky pronajímali dům, po dobu devíti dnů.
Každý večer se bude inscenovat. Každá noc končí tím, že se na sebe oba dívají, vřele se usmívají a pokaždé, aniž by věděli, odkud to přišlo, najednou Bůh trvá na tom, že se přidají.
Krátce po skončení soboty.
Další den.
Chlapec, s ním, si opravoval oblečení, a ten, kdo nepřestal škádlit, a dívka.
Chlapec a dívka, oba dva, jeden vlevo a druhý vpravo, drželi chlapce za ruku a opravovali mu oblečení.
Chlapec, s ním, si opravoval oblečení, a ten, kdo nepřestal škádlit, a dívka.
Všichni tři společně šťastně zažili město, nejznámější – cestu po kanálu.
Když však loď právě opustila přístav, chlapec, který si ještě opravil oblečení, ještě nepřestal škádlit, její mobilní telefon se nemohl připojit k lodi na plavbě po kanálu, v tu chvíli se jí rozbil jazykový výběr, její mobilní telefon se v tu chvíli bez důvodu porouchal.
Dívka zjistila, že chlapec si šije oblečení, a panika u člověka, který dosud nepřestal škádlit.

Dívka okamžitě vytáhla svůj mobil, rychle naskenovala nálepku "QR kód" na zdi a rychle vybrala "Boží jazyk". Pak s úsměvem na tváři podala chlapci svůj mobil a spravila mu oblečení.
Chlapec, který si šil a opravoval šaty, ještě nepřestal škádlit a ještě nepromluvil.
Dívka, stále se usmívající, řekla chlapci, který si spravil šaty a nepřestal šít, a řekla: "Ima, jde o tohle. Loď na této plavbě po kanálu, jazyk představený v rádiu, je přesně ta "nizozemská", se kterou jsem bojoval dnem i nocí. Takže, Ima, rád bych tě požádal, abys mi dočasně zabavila telefon, jinak budu chtít být líná a budu chtít tajně otevřít 'svůj vlastní jazyk'. Nepřijdu tak o skvělou příležitost procvičovat 'nizozemské poslechy'? Proto jsem si nastavil mobil na 'Boží jazyk', což je slovo, které jsem se nikdy nenaučil. Takže, Ima, rád bych tě požádal, abys mi dočasně zabavil mobilní telefon a zatímco si ho necháš, užij si tuto cestu po kanálu v 'Božím jazyce', ano?"
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval pevnýma očima a usmál se.
Chlapec, když se na dívku podíval, se usmál.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Všichni tři se na sebe současně podívali a zasmáli se.
Bůh se také zasmál.
Tímto způsobem si všichni tři společně užívali krásnou cestu po kanálu.
Po této cestě skončila krásná plavba po kanálu.
Chlapec, s ním, si opravoval oblečení, a ten, kdo nepřestal škádlit, a dívka.
Chlapec a dívka, ti dva, jsou pořád stejní, jeden vlevo, jeden vpravo, drží chlapcovu, šije mu plášť, ten, kdo dosud nepřestal škádlit v tomhle, protože má příběh, dívku a perlu, a známé muzeum, přímo před ním, chlapec vytáhl mobil. Všichni tři najednou, náhodně, obtěžovali kolemjdoucího, aby jim udělal "rodinnou fotku" najednou.
Po dokončení výletu.
Chlapče, pro všechny z nich, zavolal Uber.
Aby vyhověli "dopravním předpisům", místo, kde Uber zastavil, bylo nedaleko chlapce a oni tři, chlapec i dívka, která zatím nepřestala šít, byli kousek od sebe a nemohli zůstat příliš dlouho.
Dívka s úsměvem na tváři se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, a na člověka, který mu spravil šaty a který ještě nepřestal šít, tiše řekla oběma: "Má lásko, Ima, jde o tohle. Místo, kde Uber zastavil, nemohlo zůstat dlouho. bude mu vydán 'lístek'. Četla jsem, že vy dva jděte pomalu, já běžím první, řekni manželovi, který nám řídil Uber, ať na nás ještě chvíli počká. Ima, nenech se zahltit, prostě jdi pomalu svým tempem."

Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, ukázal výraz sebevýčitky, který nešlo skrýt.
Dívka, stále s úsměvem na tváři, se dívala na chlapce, kterého tolik milovala, a na člověka, který mu spravil šaty a ještě nepřestal šít, tiše jim řekla: "Má lásko, Ima, jde o tohle. Pracoval jsem v "obchodě s vínem" více než "deset let" a byl jsem v pozici "přímého publika", byl jsem největší světovou společností na lihoviny s největším počtem palíren na světě a mnoho let jsem působil jako "promoter girl". Proto lze říci, že pro navázání "rychlých" a "dobrých" "mezilidských vztahů" je tato věc hluboko, hluboko, hluboko, hluboce vrytá do mých "kostí" a "krve". Takže, Ima, lásko, vy dva si dejte čas, já běžím první, řeknu manželovi, který nám řídil Uber, a požádám ho, aby na nás ještě chvíli počkal. Ima, nenech se zahltit, prostě jdi pomalu svým tempem."
Ano. V době, kdy Girl, největší a nejvíce lihovarová společnost na světě, působila jako "Promoter Girl" po mnoho let, stanovila velmi, velmi, velmi mnoho "rekordů". Ano. Dívka od svých osmnácti let oficiálně vstoupila do "světa vína" a začala svou "cestu vinařstvím" trvající více než "deset let".
Ano. V době, kdy dívka, největší a nejvýznamnější lihovarová společnost na světě, působila mnoho let jako "Promoter Girl", stanovila velmi, velmi, velmi mnoho "rekordů", jednou během "dvou hodin" na přídi rybářské lodi v zemi východu slunce, velké budově, "noční klubové budově", vyprodala celou budovu, "určenou značku vodky", všechny obchody byly nuceny umístit "poštovní automat" najednou. Volba "vodky určené značky" je zcela "zamčena". Holka, tón v práci je věčný, je jen jedno: 'Co prodávám, co piješ?'.
Ano. V době, kdy dívka, největší a nejvýznamnější lihovinová společnost na světě, působila mnoho let jako "Promoter Girl", stanovila velmi, velmi, velmi mnoho "rekordů", jednou během "dvou hodin" na přídi rybářské lodi v zemi východu slunce, největší budovu, "noční klubovou budovu", prodala celou budovu, "označenou značku Vodka", všechny obchody byly nuceny současně umístit "poštovní stroj", Volba "vodky určené značky" je zcela "zamčena". Krátce poté se o tom dozvěděla dívčina nadřízená, nevím přesně kdy, a ona a další mužský vedoucí, oba najednou, odtáhli dívku, která byla "stále v práci", do "personální místnosti" a vytrhli jí pár "17 cm" "jehlových podpatků" z nohou. Ano. Dívky, ale mohou ho nosit rychle, ve velkých nočních klubech, drží plné víno, sklenice a kostky ledu, velmi rychle, kráčí, kráčí, kročí, běží, tohle se stalo, celým městem, mezi všemi "barmany", ústním podáním, "ten, kdo nosí chůdy, dribluje míč, smečuje, ženská blázenka".
Ano, holka, v těch '17 cm' lodičkových podpatcích, jdu v 'rovné linii'. Ano.

Podél "mezery mezi dlaždicemi", té "rovné". Ano. "Přesně tak" podél "mezery mezi dlaždicemi", tedy rovné linie. Ano. Oči nikdy nesklopila k zemi. Ano. Vždy zvedne hlavu a kráčí po "rovném", "klidném", "konzistentním rytmu" a "velmi hlasitém" kroku. Ano. Všichni říkali, že má jakousi 'auru', kterou lze vidět jen z dálky, ne s ní hrát, a že je 'velmi silná'. Ano. To "přímé", "klidné" a "stálé rytmus", "velmi hlasité" tempo a ta "velmi silná" "aura", ne, řekla. Ano. Tato "velmi silná" "aura" je také "noční můrou", která se šíří ústně mezi všemi "barmany" v celém městě. Ano. Nikdy nebyla 'spadlá'. Ano. Včetně úplně bez "madla", běhání, chození nahoru a dolů po "schodech". Ano. Když se proplétá davem, může zůstat na místě, 'okamžitě', 'okamžitě', 'není třeba myslet', na místě, na počátku, používá své 'prsty na nohou'. Ano. Jen 'prsty na nohou'. Přímo, okamžitě, okamžitě, okamžitě otočte "jakýkoli úhel", čímž všichni cítí, že "zcela nerozumné" držení těla dokonale vyhýbá "jakémukoli" fyzickému kontaktu s kýmkoli. Ano. Pokud byla původně ve statickém stavu, ale když přišel nový host a potřebovala se pohnout, vždy, vždycky, nejdřív použila svou 'levou nohu', 'patu', velmi silně, a velmi rychle šlápla na zem a udělala 'klepání!', s "hlasitým zvukem", a pak "pravou nohou", krok, krok, krok. Ano. Je to přesně stejné jako "armáda", velmi tvrdé a velmi rychlé, nejprve použijte "levou nohu", "patu", velmi tvrdě a velmi rychle, šlápněte na zem a udělejte "klepání!", s "hlasitým zvukem", a pak "pravou nohou", krok, krok, krok. Ano. On pokaždé první udeřil a ona začala jít. Ano. Vždycky, nikdy, byla nějaká 'výjimka'. Ano. Když nalévá víno, nikdy a nemůže zvednout "pohár" a vždy, jen jednou rukou, "visící", z vysokého místa, prsty pravé ruky má "konečky prstů". Ano. Jen 'konečky prstů'. Špetka, láhev vína. Ano. "Celé," láhev. Ano. Bez ohledu na druh vína. Ano. Ať už je to jakákoli velikost. Nakloňte láhev vína "čtyřicet pět stupňů" směrem dolů a nalijte ji do sklenice na víno hosta. Ano. Když nalévá víno, nikdy a nemůže "pohár" zvednout, a vždy, jen jednou rukou, "zavěšenou", z vysokého místa nakloní láhev vína "čtyřicet pět stupňů" lícem dolů a nalije ji do sklenice hosta. Navíc stále s jejím "velmi slavným", "typickým smradlavým obličejem" a "očima plnýma opovržení". Ano. Když nalévá víno, nikdy a nemůže zvednout "pohár", vždy, jen jednou rukou, "zavěšenou", z vysokého místa nakloní láhev "čtyřicet pět stupňů" dolů do sklenky hosta a přesto se svými páry, "velmi slavnými", "typickým smradlavým obličejem" a "plnýma opovržení" očima, jen "myslí", že "tři centimetry" vína do sklenice hosta nalévá. A pak, stále s její 'velmi slavnou', 'typickou smradlavou tváří' a 'očima plnými opovržení', plus dotek, úplný, bez úmyslu to skrývat, s levou rukou, palcem, ukazováčkem, prostředníčkem a prsteníčkem, 'konečkem prstu'. Ano. Pouze "konečky prstů" svíraly "krk" "láhve vína" a "dno" "lahve

vína", levá strana, podpíralo "horní křeční trn", "koneček prstu" její pravé ruky, palec, ukazováček a prostředníček. Ano. Jen "konečky prstů" jemně vrátila "korek" zpět na "ústa lahve" a pak pravou rukou "metakarpální". Ano. Anatomicky ten kus, metakarpální kost. Ano. Silně, rychle a velmi hlasitě zakopněte zátku přímo zpět do lahve. Ano. A pak, stále s její 'velmi slavnou', 'typickou smradlavou tváří' a 'očima plnými opovržení', plus dotek, úplný, bez úmyslu to skrývat, s levou rukou, palcem, ukazováčkem, prostředníčkem a prsteníčkem, 'konečkem prstu'. Ano. Jen 'konečky prstů'. Štípání, "spoj" mezi láhví vína a korkem. Ano. Existuje pouze 'křižovatka'. "Logo", rychlé, rotující, zastavující, rovné, čelem hosta, je stále "spojením" lahve vína a korku z vysokého místa. Ano. Existuje pouze 'křižovatka'. "Logo", rychle, otoč, zastav, rovně, čelem k hostovi, polož láhev zpět na stůl s vínem, doprovázený zvukem "velmi hlasitě" a "sráţením skla". Ano. Je tam jen "jeden zvuk". Ano. "Klep!" Ano. Čisté, hlasité, čisté, se zvukem. Bez okolků ho vrať, hostův, na stolek s vínem. Ano. Pak se otočit, aniž by se ohlédla, opustit hostinský stůl, jít rovnou na toaletu, použít mýdlo a umýt si ruce. Ano. Nenalévala víno. Ano. Kreslí čáru. Ano. Cítila se velmi odporně. Ano. Nikdy se na 'nikoho' nepodívala. Ano. Byla úplně kompletní a neměla v úmyslu to skrývat. Ano. Vždy je "mžourající oko", nebo mírně sklopená hlava, oči, "dola nahoru", "třicetistupňový úhel", oči jen otevřené, "dvě třetiny", přepínání, perspektiva, nech, On, podívej. Ano. Tohle je Bůh, s dívkou, vždy bylo tiché pochopení.
Ano. Nikdy, nikdy ji nepovažovala za "osobu, na které jí záleží", za "osobu". Ano. Velmi, žádná 'zdvořilost'. Ano. Je úplně kompletní a je jí jedno, 'etiketa'. Ano. Vždy ji povede a ona nikdy 'neztratila cestu'.
Holka, a jedna, celé město, mezi všemi barmany, ústní podání, 'noční můry.' To znamená, že kdykoli někdo uvidí dívku, začne se rozjíždět, udělá velký krok, hýbe se, okamžitě, okamžitě, okamžitě, neváhej, všichni je sundejte ze stolu. Ano. Všichni říkali: 'Ta šílená žena, když prošla kolem, byla jako tajfun. Nevím, kolik sad se rozbilo, "šampaňské sklenice". Ano. Nejen skupina. Ano, slyšela, že existuje 'mnoho skupin'. Ano. Existuje mnoho obchodů, protože je to přímé, aby všechny "sklenice šampaňského" nahradily najednou, všechny najednou, najednou, přímo za "plast". Ano. Prošla kolem a šálek se rozbil. Ano. Ani se nepřiblížila k pultu. Ano. Všichni říkají, že to dělá 'vítr'. Ano. Holka, nevím. Ano. To všechno jí všichni vyprávěli, v různých obchodech, v různých časech, ale všichni s jedním výrazem "vidění duchů". Ano. On řekne: 'Jdi,' a ona, jdi. Ano. On říká 'utíkej', ona, utíkej. Ano. Když procházela kolem, skleněný pohár se rozbil. Ano. Ona, když procházela kolem, skleněné kelímky, všechny společně, ve stejnou dobu, v různých obchodech, ve stejnou dobu, všechny dohromady,

přímo nahrazené "plastem". Ano. Uzavřené pole. Ano. Dokončené, uzavřené, pole, stalo se.
Holka, a jedna, celé město, mezi všemi barmany, ústní podání, 'noční můry.' To znamená, že rozhodně nikdy, slovy neprovokujte dívky, a rozhodně ne, slovy, 'neotevírejte tón' s dívkami. Ano. Protože kromě toho, že dokáže slovně mluvit o "bezsloví" druhé strany během "tří minut", zároveň fyzicky, okamžitě, přesně a rychle osloví druhou osobu, aby se jí mohla "vyhnout". Ano. Holky, vždycky, jen jeden princip, a to: 'Chceš si hrát? Tak pojďme prostě "hrát na největší". Dokud se odvážíš, já se odvážím, víc než ty." Ano. Takže po celém městě, mezi všemi 'barmany', se šíří pověsti: 'Když uvidíš dívku, neptej se víc, nedívej se na ni, prostě jí dej plechovku Coca-Coly nebo RedBullu, na ledu, bez citronu. Pak, pokud to jde, během té doby, co je dívka v práci, se s ní "nedívej do očí".
Ano. Tohle není 'legenda', je to 'deska'. Ano. Všichni si to stále "pamatují". Ano. Všichni tito lidé jsou stále 'naživu'. Ano, všichni tito lidé jsou stále 'naživu'.
Dva roky po té cestě skončila.
Když jsou chlapec a dívka odděleni, dívka je sama na rybářské lodi v Zemi východu slunce.
Dívka, opět v stejné 'uniformě', stejné, páru 'vysokých podpatků', se znovu objevila, když hlavní obchody, všechny, každý z nich, byly nehybné, stejné jako předtím, přesně stejná reakce, všichni, každý z nich, stále stejní jako předtím, přesně stejní, tichí, pro dívku, připravená, plechovka Coca-Coly, nebo plechovka RedBullu, s ledem, bez citronu. Ano. Všichni, každý z nich, stále přesně stejní jako předtím, stále položili kelímek s nápojem na stejné místo, přesně jako předtím.
Ano. Sedmnáct centimetrů, protože tímto způsobem může výška dívky přesáhnout "sto osmdesát centimetrů". Ano. Proto dívka cítila, že tímto způsobem bude její 'vize' lepší.
Ano. Tenký podpatek je velmi tenký, vyrobený pouze z jednoho tenkého "ocelového hřebíku", a "tenký podpatek" je vyroben, protože tímto způsobem ho dívka může kdykoli použít k "sebeobraně".
Ano. Navíc dívky, které mají velmi, velmi, velmi rády vysoké podpatky, když se dotknou země, jsou velmi "klidné" a rytmus je konzistentní, "velmi hlasitý", "kroky"
Ano. Právě když jí bylo "osmnáct let", oficiálně vstoupila do "světa vína" a začala svou "cestu ve světě vína" na více než "deset let". Ano. Vždy to byl stejný model, výška paty, "17 cm", vše matně černé, semišový svršek, nepromokavá platforma, "8 cm", také plně matně černé, semišový svršek, celá podrážka, všechny, všechny, všechny "matné", "krvavě červené", až po

"spodní část špičky", jediné, "pata", je leskle černá, jasná, může odrážet, vnitřek boty je také plně matně černý. Ano. Vždy nosí jen stejný pár, stejný styl, vše matně černé, semišový svršek, "vysoké podpatky". Ano. Ať už je to v jakémkoli obchodě, od restaurací, přes noční kluby atd... Všechny jsou stejný pár, stejné, všechny matně černé, semišový svršek, "vysoké podpatky".
Ano. Velikost bot dívky je "třicet šest". Ano. Aby běhala rychleji a vydržela déle, přidala do vysokých podpatků vrstvu plně matné černé, semišové, protiskluzové a tlumící nárazy a pot absorbující "samolepicí silikonové polstrování". Ano. Vrstva plně matné černé, semišové, protiskluzové a tlumící nárazy "samolepicí silikonové polštářky" před ní, pod ní také přidala vrstvu průhledného silikonového polovičního polštáře na přední části chodidla. Ano. Na patě vysokých podpatků přidala také vrstvu plně matné černé, semišové, protiskluzové a tlumící "dvojité vrstvy pěny" a náplast na patu. Ano. Aby její kroky byly "klidnější" a "hlasitější", nahradila malý podpatek, původně kulatý, malý a tichý, podpatkem ve tvaru písmene "U", mírně zvětšeným, vyšším, nejtvrdším, nejhlučnějším a nejodolnějším podpatkem. Ano. Navíc nanese vrstvu na podrážku "přední části chodidla" vysokých podpatků a "pneumatiku", stejný materiál, matně černou, "drop shape", tloušťku "3mm", "protiskluzovou" nášivku.
Ano. Právě když jí bylo "osmnáct let", oficiálně vstoupila do "světa vína" a začala svou "cestu ve světě vína" na více než "deset let". Ano. Vždy to byl stejný model, výška paty, "17 cm", vše matně černé, semišový svršek, nepromokavá platforma, "8 cm", také plně matně černé, semišový svršek, celá podrážka, všechny, všechny, všechny "matné", "krvavě červené", až po "spodní část špičky", jediné, "pata", je leskle černá, jasná, může odrážet, vnitřek boty je také plně matně černý. Ano. Vždy nosí jen stejný pár, stejný styl, vše matně černé, semišový svršek, "vysoké podpatky". Ano. Mohla by ho nosit každý den, nepřetržitě, bez přerušení, více než deset hodin. Ano. Více než 'deset hodin'.
Nadřízená, nevím přesně kdy, se to dozvěděla, ona a další mužský nadřízený, oba zároveň, odtáhli dívku, která byla "stále v práci", do "personální místnosti" a vytrhli jí pár "17 cm" "lodiček" na nohou a podali jí misku s noční svačinou. Oba najednou řekli dívce: "Kiaro, ty tady, odpočiň si do konce práce, pak se přihlás a odejdi, ano? Jen podle vaší 'rychlosti prodeje' bude příští měsíc 'KPI' celé firmy přímo a vertikálně '90 stupňů', což systém automaticky zvýší!"
Ano. V době, kdy dívka, největší a nejvýznamnější lihovarská společnost na světě, působila mnoho let jako "promoterka", stanovila velmi, velmi, velmi mnoho "rekordů", jednou během "dvou hodin" na přídi rybářské lodi v zemi

vycházejícího slunce, v jednom z nejdražších "nočních klubů", prodávala sadu "starobylých vín" ke stolu a cítila, že "peníze jsou všemocné" v rukou zákazníků.
Ano. Holky, ne, používejte nějaký 'sladký úsměv', ani žádný 'jemný tón'. Dívka používá postoj "plný opovržení" a "plný opovržení", přímo využívá "Freudovu" psychologickou metodu detekce zisku plus "provokační metodu". Obvykle dívky přímo řeknou hostům pohledem, který je znechucuje až do hloubi duše, a tónem, který je pro moc extrémně odporný, obvykle řekne přímo: "Bratři, myslím, že s vaší 'identitou', když pijete toto víno, nebudete se moc stydět, co?! Ty, místo této krabice je tak nápadné, vy, všichni, jste tak pohlední, tak působiví. Na první pohled poznáte, že 's velkým původem' je buď 'mocný', nebo 'velký šéf'. Vy, místo této krabice je tak nápadné, vy jste všichni tak pohlední a tak působiví. Jen otevři ta vína, co jsi právě zmínil?" Chceš se 'zesměšnit', nebo se chceš 'bavit', co? Podle prvního pohledu, který jsem právě měl, je pro vás všechny tu sada vín, která velmi, velmi, velmi odpovídá 'identitě' a 'statusu' každého z vás přítomných. Cena? Ne vysoko! Ve srovnání s lesklými 'klíči Ferrari' v každé ruce jsou prostě levné, směšné! Jen velmi vzácný 'úroveň' velký chlap jako ty může 'zkrotit' tak vzácné 'dobré víno' penězi, velcí bratři, myslíte, že jo, ugh?"
Ano. Právě takhle dívka s tímto přístupem během "dvou hodin" na přídi rybářské lodi v zemi východu slunce, jednom z nejdražších "nočních klubů", prodala sadu "nebesky vysokých starožitných vín" ke stolu a cítila, že "peníze jsou všemocné" v rukou hostů. Když však hosté, s tvářemi plnými samolibosti, jako by právě udělali něco dobrého, se stejným výrazem zeptali dívky, oni, s dívkou, co by jim dali, kdyby si koupili víno, jako 'odměnu'.
Ano. Dívky jsou stále "plné opovržení" a "plné opovržení", přímo využívají "Freudovu psychologickou metodu detekce zisku" a "metodu provokace". Obvykle dívky přímo řeknou hostům pohledem, který je až z hloubi jejich duše odporný, a extrémně odporným tónem o moci, obvykle řekne přímo: "Dámy a pánové, chápu, já, přijdu si vyfotit, vy, všichni máte 'hlavy', přijďte jako 'odměnu', že? Uf. Pojď. Vy, všichni, posaďte se první, já, jeden, jeden po druhém, přijdu a pohladím to, ty, všichni po 'hlavě', jako 'odměnu'. Ugh, pospěš si, pohni se!' Ano. Pak se dívka natáhne, její pravá ruka je stále 'plná opovržení', a je tam postoj 'plný opovržení', a tvář, z hlubin duše, odporný pohled, a extrémně odporný vůči moci s postojem 'dotýkat se žáby', používá pouze ukazováček, zastavení a prsteníček, 'koneček prstu'. Ano. Jen "konečky prstů" dávají těm, kteří cítí, že "peníze jsou všemocné", a hostům, všem "hlavám", všichni tvrdě poklepávají. Ano. Pak se otočit, aniž by se ohlédla, opustit hostinský stůl, jít rovnou na toaletu, použít mýdlo a umýt si ruce.

Ano. Vždycky, vždy, nejsou žádné výjimky. Ano. Vždycky bude mnoho lidí, kteří chtějí 'udělat to znovu', pochop, holka, že ten je 'plný opovržení' a druhý 'plný opovržení', ten, z hlubin duše, pohledy, které jsou odporné, a pro moc extrémně odporný tón, s postojem 'dotýkat se žáby', používat jen ukazováček, stop a prsteníček, 'koneček prstu'. Ano. Je tu jen šance na "konečky prstů", "znovu" a pohladit "hlavu". Ano. Takže si držte hruď rukama a stůjte rovně. Ano. Stála rovně, nikdy si nesedla a nebylo možné si sednout, její výraz byl bez zábran a její smradlavý obličej, který nechtěla skrývat, její pohled byl vždy shora, zespodu, díval se na dívku, která seděla. Ano. Oni, jeden člověk, jeden člověk, jeden člověk, začali, jako lososi plavající proti proudu, spěchali vpřed, šplhali, čelili dívce, jako by předváděli 'ingot', byli velmi nadšení, pořád, pořád, pořád, pořád, hlasitě, dívce, začínají, neustále, nepřetržitě, neustále vyprávěli, o těch, ve svých srdcích, takzvané 'velké úspěchy', různé detailní procesy, od inspirace, přes detaily smluv, vztahy mezi postavami, administrativní procesy, zdroje financí, fotozáznamy, videozáznamy atd... To jsou takzvané "velké úspěchy" a "proces dosažení" v jejich vlastních srdcích. Ano. Dívka o tom vůbec nevěděla. Ano. Dívka se vůbec nedívala. Ano. Ale on to dělá. A ona také. Ano. A je zodpovědná jen za to, že tam "stála". Ano. Tato "mentalita" a "chování", Freud, už byly napsány.
Ano. Ta dívka zná "umělecké jméno" všech. Ano. Ta dívka zná "preference" všech. Ano. Dívka ví, že každý má 'etiketu vína'. Ano. Ta dívka zná "box number" všech. Dívka zná "původ" všech. Ano. Dívka zná 'vzhled' všech. Ano. Ano. Dívka ví, že všichni, každý z nich, se opije, kdy a jak moc se opije. Ano. Dívka zná "proměnu osobnosti" všech lidí, před i po opilosti. Ano. Dívka ví, že všichni lidé po opilosti začínají "kdy vteřinou" a "říkají pravdu". Ano. Freud, napsaný. Ano. Dívky kromě mluvení svým rodným jazykem také velmi plynule ovládají "mezinárodní společný jazyk". Ano. Dívky, když komunikují s "cizinci", nemají žádné váhání, nejsou stydlivé a nemají strach. Ano. Dívka, zákazníci, se kterými přichází do styku, kromě lidí ze stejné země jako ona. Ano. Zároveň zahrnuje také lidi z celého světa, "různých zemí". Ano. Dívky, "zákazníci", se kterými přicházejí do kontaktu, nejsou omezeni jen na "místní", ale na "mezinárodní". Ano. "Pacienti", se kterými dívky pracují, nejsou omezeni jen na "místní", ale na "mezinárodní". Ano. "Mezinárodní".
Ano. Dívka vždy stojí na stejném místě v každém a různém prostoru a nikdo ji nevidí, ale ona jasně vidí "všechny lidi", stejně jako "celou scénu", "pozici". Ano. To je "postoj", který všichni lidé podvědomě automaticky ignorují. Ano. Je to mezi všemi místy vždy "dominantní výšiny". Ano. Je to "pozice", která je téměř vždy úplná a nebude osvětlena "světlem". Ano. A

ten, téměř navždy, úplně, nebude osvětlen "světlem", "pozicí", kterou napsal Freud. Ano. Je to vždycky, bude nějaká, nikdo ji nepoužívá, ale pokaždé se objeví na té pozici, 'call machine'. Ano. Je to "postoj", který lze jasně a jasně slyšet "všichni lidé" a "celou situaci". Ano. Dívky nikdy nemusí 'nahrávat videa' a nikdy nemusí 'fotit'. Ano. Ona, která tam stojí, On, už to nahrál. Ano, holka, napiš sem, tuto kapitolu, tento odstavec, tuhle větu, pořád dokončenou, bez plánu, prostě to napiš, ona stojí v 'jaké pozici'. Ano. To je jedna, právě teď, dívka zaznamenala, tuto kapitolu, tento odstavec, tento řádek, pomocí svého "ChatGPT", aby se vyhnula obtížím, při kontrole překlepů, její "ChatGPT", dočetl, hned nahoře, všichni vidíte, přesně stejně, slovo od slova, po uhodnutí "dvacet minut" je to stále kompletní, není žádný správný odhad. Ano. Není to jen o tom, že 'špatně hádáme'. Ano. Dokonce i 'směr výpočtu' je '108 000 mil'. Ano. Holka, existuje "předplatné", její "ChatGPT". Ano. Byla to jedna, všichni vědí, že ta 'pozice', neměla by tam být nikdo, ale pokaždé je tu pozice pro Něj, a pro ni, a pro ni. Ano. Tak to prostě je. Hotovo. Platí. Zapečetěné.
Ano. Holky, nikdy nepoužívejte nic, 'sladký úsměv', ne, 'jemný tón'. Ano. Holka, nevím, co to je.
Ano. Holka, to je ono, s tímto přístupem, a taky s tímto tónem. Od chvíle, kdy vstoupila do "světa vína", od začátku až po svou "vinařskou cestu" trvající více než "deset let", nikdy neprojevila "nikomu" žádný "dobrý přístup".
Ano. Ale i tak. Dívky, pořád, mnoho obchodů, jediná označená "Promoter Girl", jiní lidé, ty obchody, to nepřijímají.
Ano. Kromě nočních klubů, pokud je nějaká "drink" příležitost, všechny dívky dobře znají své vlastní kuchyně. Ano. "Všechny".
Ano. Holka, doplněná, nepij. Ano. Její život byl vždycky "nepití". Ano. Holka, úplně, žádné kouření.
Ano. Dívky mohou soudit přímo, správně a přesně podle "prvního pohledu", hloubky peněženky zákazníka a míry sebevědomí. Ano. Tento způsob soudu, napsal Freud. Ano. Vždycky jí to říkal a ona nikdy neudělala 'chybu'.
Ano. V roce, kdy jí bylo "osmnáct", oficiálně vstoupila do "světa vína" a začala svou "cestu vinařstvím" na více než "deset let", a ve všech společenských situacích "předstírala, že je opilá". Ano. Vždy má tři šálky, jeden na víno a jeden na svůj vlastní "falešný", obvykle různé čaje. Na rybářské lodi v zemi, kde dívka vyrostla, je nespočet "druhů čaje", barev a vůní. Ano. A její pohár, z nichž jeden byl prázdný, použila k vyplivnutí vína do úst, pak se otočila a nalila ho přímo do 'květináče'. Ano. Posype si tělo a místa různými dávkami "vína" a podle charakteristik různých alkoholů je zahřívá nebo ochlazuje, aby mohla "cítit" a pít. Ano. Holky, vždycky, na

každém místě, jen sedící vedle 'květináčů'.
Ano. Pokud je z vzhledu a chování dívky zcela nemožné posoudit, zda je skutečná, 'opilá', nebo 'herecká'. Ano. Tuto techniku napsal Freud. Ano. Vždy tiše odchází, když jsou všichni v pití. Ano. Nikdo nikdy nevěděl, kdy dívka odešla, jakou cestou šla a jakou cestou odešla. Ano. Dívka nikdy nefotila, ani ji nebylo možné "tajně fotografovat". Ano. Vždycky jí to říkal, a ona nikdy, nikdy nebyla 'objevena'. Ano. Dlouho předtím, než byla kamera vytažena, odešla. Ano. Pokud by to nezjistila, On by ji přímo odtáhl pryč v fyzicky úplné, nerozumné póze. Ano. Nereálné je, že personál obchodu bude velmi znepokojený a ptá se dívky, jestli se právě necítila nepříjemně. Ano. Ale ona se jen usmála zpět. Ano. Vždy ji odtáhne pryč a nikdy nebyla "vyfocena".
Ano. Právě když jí bylo 'osmnáct let', oficiálně vstoupila do 'světa vína' a začala, má za sebou více než 'deset let', 'cestu světa vína', každý den, každou hru, pokaždé, když skončí v práci, vždy bude, po registraci, přímo, opuštění místa, přímo domů. Ano. Právě když jí bylo 'osmnáct let', oficiálně vstoupila do 'světa vína' a začala, má za sebou více než 'deset let', 'cestu světa vína', každý den, každou hru, pokaždé, když skončí v práci, vždy bude, po registraci, přímo, opuštění místa, přímo domů. Ano. Rozhodně nemůže, nemá žádnou ochotu, natož zájem, a zůstává na místě dlouho, překračuje svůj 'určený čas'. Ano. Na chvíli jí bylo špatně. Ano. I když dívce dáte 'peníze', je to stejné, je to k ničemu. Ano. Dívka přímo rozsype "peníze" na zem před tím člověkem s velmi znechuceným výrazem a pak jde domů, aniž by se ohlédla. Ano. Nikdy, nikdy, výjimky.
Ano. Holka, to je ono, s tímto přístupem, a taky s tímto tónem. Ano. Dokonce díky svému dobrému výkonu v roce 2017 získala ocenění "Nejlepší promotérka roku" a sama se cítila nevysvětlitelná.
Ano. Ta dívka, to bylo tehdy, protože ten rok byla vyhrána cena "Nejlepší promotéřka", a během bezplatné zahraniční cesty s celou společností jsem potkal dívku, "dušové dvojče", obě z nich, sestry se stejnou energií. Během prohlídky byli oba umístěni ve stejné místnosti. Ano. Pokud by podle původního systému společnosti měli být oba umístěni ve stejné místnosti jako jejich "přímí nadřízení". Ano. Právě tehdy, v tom roce, byly obě dívky po celou dobu pobytu ve stejné místnosti ve stejný čas. Ano. Tohle se stalo jen jednou za celou historii společnosti. Ano. Předtím neexistují žádní staří a nikdo po nich nepřichází.
Ano. Ty, napsal Freud. Ano. Ty 'psaní', 'metody', 'psaní', 'koncepty' a 'psaní', 'systémy'. Ano. Stejně jako vy všichni, v tuto chvíli, držící je v rukou, pokládající na stůl a prohlížející si je, ty knihy, které jsou vám velmi známé, naučené jako potok a pilně studované dnem i nocí. Ano. Stejně. Ano. Přesně

stejné. Ano. Perfektní, přesně stejné. Ano. Ty, "ozvěny" odpovědí, jsou rozptýleny v každé kapitole. Ano. Tyto "ozvěny" odpovědí jsou všechny rozptýleny v kapitolách, každá jiná, ale "ozvěna jedna druhé". Ano. Je to přesně totéž, co čtete, 'This Record'. Ano. Je to jako 'Earth Game'. Ano. Je to jako 'puzzle', které bylo 'rozbité' schválně. Ano. Je to jako 'labyrint' bez 'východu'. Ano. Pokud v tuto chvíli cítíte roztrhanou temnotu, není tam ozvěna. Ano, jako by ho pronikl pohled. Špička pera na papíře je zvuk tření pomalý, ale odmítá spadnout. Chladný, cítící, padá z nebe. Jako kámen, zasažený do hluboké vody. Z vrchu hlavy zasuň dovnitř, ocasní obratle. V uších jsem slyšel tichý nádech. Jako, kdo je ten hlas. Ale nejen jeden člověk. Vzduch byl najednou odfouknut pryč. Nekonečná tma, zablokovaná tvé uši. Jako hluboká studna, mrtvá a tichá, tichá. Ty jsi byl okamžitě spoután okovy?! Ty, nemůžeš se pohnout?! Ano. Stále tam stojí, chladný. Podívej, dej pero do ruky. Stále tam stojí, chladný. Počkej – ty, otoč se.
Ano. Tato kniha "Rags Travelogue". Ano. "Všechny" verze, "Kapitola 4". Ano. Nemáš zač.
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval pevnýma očima a usmál se.
Chlapec, když se na dívku podíval, se usmál.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Všichni tři se na sebe současně podívali a zasmáli se.
Bůh se také zasmál.
Takže se dívka rychle otočila, vykročila zpět, krokem, krokem, směrem k tomu, chlapci, pro všechny, který volal, Uber, vedle něj.
Dívka se rychle otočila, kráčela, kráčela, kráčela, k tomu jedinému, chlapci, pro všechny, volající Uber, vedle ní, usmívaje se a tvrdě pracují, ve své roztrhané nizozemštině, ke zástupce, vysvětlovali tři, manžel, který Uber řídil.
Náhradník, všichni tři, manžel, který řídil Uber, se na dívku překvapeně podíval a jeho tón s nevěřícím výrazem řekl dívce: "Má drahá paní, dnešní počasí, 'vítr', není příliš silné. Ale právě teď, když jsi běžel přímo ke mně, foukal silný 'vítr' přímo na mou tvář, přímo a velmi silně! Já jsem se však narodil a vyrostl v této zemi. Proto si mohu být zcela jistý, že ten 'vítr' byl právě teď úplný a ne 'rozumný'! Má drahá paní, jak rychle jste?"
Dívka se jen usmála a nic neřekla.
Náhradník, všichni tři, manžel řídil Uber, se podíval na dívku a mrkl pravým okem.
Náhradník, všichni tři, manžel řídil Uber, se na dívku podíval a usmál se.
Dívka se podívala na náhradníka, na všechny tři, manžel řídil Uber, a usmála

se.
Oba se na sebe současně podívali a zasmáli se.
Bůh se také zasmál.
Chlapec, který mu pomáhal a šil mu oblečení, a ten, kdo zatím nepřestal šít, přišel, chlapec, pro všechny, zavolal Uber, vedle něj.
Dívka s úsměvem na tváři otevřela dveře auta pro oba a opatrně ušila chlapcův pích, a ten, kdo ještě nezastavil jehlu, mu pomohl do auta, potvrdila, pevně si sedla, otočila se a rychle běžela k Uberu, sedadlu spolujezdce, tomu jedinému, chlapci, pro všechny. Navíc si rychle přisunula sedadlo přímo "dopředu". Ta dívka, ten chlapec, kterého tak miluje, má velmi, velmi, velmi krásné a velmi štíhlé nohy, a doufá, že mu poskytne ten nejpohodlnější prostor.
Chlapec, který si šil a opravoval šaty, ještě nepřestal škádlit a ještě nepromluvil.
Dívka s úsměvem na tváři řekla chlapci, který si spravil šaty a nepřestal šít, a řekla: "Ima, jde o tohle. Podívej se na mě, tak hubená, tak malá, a moc se mi líbí, blízko okna, dívám se na krajinu před sebou, jinak bych dostala 'kinetózu'. Když dostanu kinetózu, budu 'pořád zvracet'! Takže mi dovolíte užívat si krajinu podél cesty a zároveň mohu nechat svého milovaného chlapce během cesty pohodlněji sedět. Jinak, pokud mi kluk, kterého tak miluji, řekne, že má necitlivé koleno a nechce pracovat, nebude nikdo, kdo by vydělal vážné peníze, dej nám matku a dceru a jdi do muzea! Tato záležitost je velmi vážná! V tom případě bych neřekl: 'Zisk nestojí za ztrátu'? Takže teď si mohu užívat krajinu podél cesty a zároveň mohu nechat svého milovaného chlapce sedět pohodlněji během cesty. V této situaci v mém rodném jazyce říkáme 'zabít dvě mouchy jednou ranou', což je nejlepší investice. Jinak, pokud můj milovaný kluk počká a řekne mi, že má necitlivá kolena, rozbité vlasy a nechce pracovat, tak si fakt řeknu: 'Mám velký průšvih!'
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval pevnýma očima a usmál se.
Chlapec, když se na dívku podíval, se usmál.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Všichni tři se na sebe současně podívali a zasmáli se.
Bůh se také zasmál.
Takže všichni tři najednou jeli Uberem, který chlapec všechny zavolal, a vrátili se do pronajatého domu chlapce a dívky.
Dívka rychle otevřela dveře auta a běžela rovnou ke dveřím, kde chlapec šil oblečení a zatím nepřestal šit.

Dívka s úsměvem na tváři jí otevřela dveře auta a opatrně ušila chlapcovo oblečení, a osoba, která jehlu ještě nezastavila, jí opatrně pomohla vystoupit z auta.
Dívka se otočila a podívala se na náhradníka, na všechny tři, manžela, který řídil Uber, podíval se na dívku a mrkl na ni pravým okem.
Náhradník, všichni tři, manžel řídil Uber, se na dívku podíval a usmál se.
Dívka se podívala na náhradníka, na všechny tři, manžel řídil Uber, a usmála se.
Oba se na sebe současně podívali a zasmáli se.
Dívka s úsměvem na tváři pečlivě ušila chlapcovu plášť, a ten, kdo ještě nepřestal škádlit, ho opatrně odvedl zpět do pronajatého domu chlapce a dívky.
Dívka s úsměvem na tváři jí otevřela dveře domu a opatrně ušila chlapcův pích, a ten, kdo jehlu ještě nezastavil, jí opatrně pomohl dovnitř.
Jakmile chlapec vešel do dveří, jeho tvář byla plná radosti, ale zároveň šťastný, trochu žárlivý, a tvář mu byla plná bezmoci, když se na něj díval, šije si oblečení a na dívku, která dosud nepřestala škádlit.
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval pevnýma očima a usmál se.
Chlapec, když se na dívku podíval, se usmál.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Všichni tři se na sebe současně podívali a zasmáli se.
Bůh se také zasmál.
Odpoledne toho dne bylo slunce velmi teplé, mraky velmi slabé.
Dívka, kráčela, kráčela, kráčela, běžela k chlapci a svému pronajatému domu, zahradě vzadu.
Dívka, plátěná pokrývka ta, modrá a zelená, byla naproti sobě, ta, která byla původně pokrytá v té skupině, chlapec, viděl na internetu použité, volné, L-tvarované, venkovní sedadla z klády, a kláda se čtyřmi kolečky, čtvercová je vnější stůl, skupina, dívka, držící brusku, ji vyleštila vlastníma rukama a natřela krásnou bílou barvou, a pak chlapec a dívka, oba zároveň, spolupracovali, sestavili tu skupinu, L-tvar, Venkovní sedátko klády je otevřené.
Tu skupinu, kluci, jsem viděl na internetu, z druhé ruky, zdarma, L-tvarované, venkovní sedačky z klády, a poleno, se čtyřmi kolečky, čtvercový je vnější stůl, ta skupina, dívka, držící brusku, ho vyleštila vlastníma rukama a natřela krásnou bílou barvou, a pak, chlapec a žena, oba zároveň spolupracovali, sestavili se, ta skupina, L-tvarované, dřevěné venkovní sedadla, obvykle dívky, se zdráhají je otevírat. Protože na pomezí vyhnanství

a charismatu často prší, dívky, bojím se, že ta skupina, L-tvarované, venkovní sedačka a klády, se čtyřmi koly, čtvercové stoly venku, budou rozbity deštěm a erozí.
Dívka přímo rukama dala na internet tu skupinu, chlapce, viděla na internetu, použitá, volná, L-tvarovaná, venkovní sedadla z klády, také kláda, se čtyřmi koly, čtvercový je vnější stůl, ta skupina, dívka držela brusku, vyleštila ho vlastníma rukama a natřela krásnou bílou barvou, a pak chlapec a dívka, oba současně, spolupracovali, sestavili tu skupinu, L-tvarované, venkovní sedadla z dřeva, a kláda, se čtyřmi koly, Ten čtvercový je vnější stůl a prach na něm je jemně hladěn.
Pak dívka, zase, velkými kroky, velkými kroky, běžela zpět, chlapec si šil oblečení a osoba, která dosud nepřestala šít, vedle něj.
Dívka s úsměvem na tváři řekla chlapci, který si spravil šaty a nepřestal šít, a řekla: "Ima, jde o tohle. Plně chápu, že tvé zraněné tělo je stále velmi bolestivé. Proto plně chápu, že vycházet ven užívat si "slunce" způsobuje větší zátěž na už tak bolestivé tělo a zároveň škodí hojení zranění. Nicméně "sluneční světlo" je nejpřirozenější a nejúčinnější "léčebnou metodou" pro tělo. V medicíně bych řekl: "Země sama léčí vše, co patří JÍ". Dal jsem zahradu dovnitř, skupinu, chlapče, viděl jsem na internetu, použité, zdarma, L-tvarované, venkovní sedačky z klády, a kládu, se čtyřmi kolečky, čtvercový je vnější stůl, ta skupina, já, držící brusku, jsem ji vyleštil vlastníma rukama a natřel ji krásnou bílou barvou, a pak jsme s chlapcem, my dva, zároveň spolupracujeme, sestavili jsme tu skupinu, L-tvarované, venkovní venkovní sedadla z klády, a také kládu, se čtyřmi koly, čtvercový je vnější stůl, uklidil jsem to. A vedle něj byla položena deka. U vchodu do zahrady jsou také umístěny pantofle. Takže kdykoliv, pokud chceš jít do zahrady, prostě mi zavolej, to je v pořádku."
Chlapec, který si šil a opravoval šaty, ještě nepřestal škádlit a ještě nepromluvil.
Dívka, stále se usmívající, řekla chlapci, který ještě nepřestal šít své oblečení, a řekla: "Ima, jde o tohle. Ale nejdřív mi musíš slíbit 'jednu věc', než půjdeš do zahrady!"
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku díval zmateným výrazem.
Dívka se stále usmívala, a pak začala plakat jako z pekinské opery, přehnaně plakat, použila herecké schopnosti připomínající pekinskou operu, celá osoba přímo spadla na zem, a pak, žalostně, pomalu, zvedla hlavu a pravou rukou si přehnaně zakryla obličej, se slzavýma očima, podívala se na chlapce, ušila mu oblečení a ten, kdo nezastavil jehlu, řekla: "Ima, jde o tohle. Ale nejdřív mi musíš slíbit 'jednu věc', než půjdeš do zahrady!

Zahrada... Zahrada... Zahrada... Květiny uvnitř, všechny... Obojí... Obojí... Zvadlý... I... I... I... Neexistuje žádný "Zelený prst", takže... Takže... Takže... Naše zahrada... To... To... To... Prázdné... Ty... Ty... Ty... Ale desítky milionů... Deset milionů... Deset milionů... Nesměj se mi... woowoo..."
Chlapec, který si spravil oblečení a ještě nepřestal šít, se podíval na celou osobu, 'plakal na zem', 'tiše pláč', dívka se zasmála.
Chlapec, když se na dívku podíval, se usmál.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Všichni tři se na sebe současně podívali a zasmáli se.
Bůh se také zasmál.
Takže chlapec, s ním, si spravil oblečení, a ten, kdo nepřestal šíhat jehly, stejně jako dívka.
Chlapec a dívka, oba dva, jeden vlevo a druhý vpravo, drželi chlapce za ruku, opravovali mu oblečení, a ten, kdo ještě nepřestal šít, se rozjel.
Ano. Máta, přelez zeď, žij, u souseda.
Ano. V rukou dívky to, mrtvé, zcela shnilé od kořenů, přímo shnily a zemřely.
Ano. Půda sousedova domu je zcela propojena se půdou pronajatého domu a zahrady chlapců a dívek. Ano. Úplně, přesně stejná půda.
Ano. Holky, dejte "mátu" a přidejte "hnojivo".
Ano. Všichni se smějí.
Ano. Sousedé, smějte se taky.
Ano. Nedaleko se všichni sousedé na každém patře smáli.
Ano. Je to prostě tak směšné.
Dívka, potvrzeně, chlapec, si ušila oblečení a ten, kdo dosud nepřestal šít, si sedl, pak se rychle otočila, rázně vykročila, běžela zpět do domu a přinesla každému z nich drink, každý z nich, jejich oblíbený nápoj.
Všichni tři si společně užívali velmi teplé slunce a velmi lehké mraky toho odpoledne.
Najednou chlapec tajně natáhl pravou ruku a jemně pohladil dívku po hlavě.
Chlapec, s veselým výrazem, ale tónem hlasu, trochu žárlivým, plným bezmoci, se na něj podíval, ušil si oblečení a znovu se podíval na dívku.
Chlapec, s veselou tváří, ale s trochou žárlivosti, tváří plnou bezmoci, se na něj podíval, jak si opravoval oblečení, na člověka, který dosud nepřestal šít, a pak se podíval na dívku, držel jí tvář v dlaní, řekl: "Moje dívka, to je moje Ima!"
Dívka chlapci vyplázla jazyk a sebevědomě mu odpověděla: "Má lásko. Ano, vím. Ale teď je i ona moje Ima! Hahahahaha! Ty žárlíš! Chycení! Hahahahahahaha."

Chlapec, s radostnou tváří, ale s trochou žárlivosti, tváří plnou bezmoci, se na něj podíval, jak si opravoval oblečení, na osobu, která ještě nepřestala šít, a pak se podíval na dívku, držel jí tvář v dlaní, řekl: "Moje dívko, ty, díváš se na Imu, nemyslíš, jako by tu byl 'někdo', 'zanedbáván'?"
Dívka chlapci opět vyplázne jazyk, ale sebevědomě odpoví: "Má lásko. Ano, vím. Ale teď je také mou Ima! My dva, pojďme si zašeptat! Jasně! Jasně! Budu si 'pamatovat' a nebudu tě moc ignorovat! Yala! Yala! Jdi! Jdi!'
Chlapec, který si zašíval oblečení a ještě nepřestal šít, se podíval na dívku, která byla plná nesmyslů, ale stále sebevědomá, a usmál se.
Chlapec, když se na dívku podíval, se usmál.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Všichni tři se na sebe současně podívali a zasmáli se.
Bůh se také zasmál.
Před spaním.
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, seděl na pohovce v obýváku.
Chlapci i dívky si hrají v místnosti.
Chlapec, zatímco pracoval, žárlivě protestoval a dívka ho odmítla.
Dívka, s úsměvem na tváři, chlapce chytila a začala pokračovat, neustále, neustále, celou hlavou, blokovala obrazovku chlapcova telefonu a jeho zaneprázdněnou prací.
Chlapci a holky si prostě hráli v místnosti.
Až chlapec byl nakonec 'poražen' dívkou, dívka s polštářem potlačila chlapce, který byl vyšší než ona, více než '30 centimetrů'.
Dívka se smála a podívala se na chlapce, kterého tolik milovala.
Chlapec, otočený ke dveřím, si šil oblečení a ten, kdo ještě nepřestal škádlit, hlasitě křičel, používal dětský tón, učil se od dívek, připomínal pekingskou operu, přehnaně pláčem, křičel "! אמא, עזרה, היא מתעסקת איתי'
To je, holka, jazyk, kterému nerozumíš.
Dívka s úšklebkem na tváři se podívala na chlapce, kterého tak milovala, a řekla mu rošťáckým tónem: "Má lásko, hehehe, přesně tak! Jsem 'negramotný' v hebrejštině, jsem stejný starověký šílenec a nesmím se učit! Přesto vím, že hledáš Imu, abys 'požádala o pomoc', protože jsi byla poražena mým polštářem. Wow, hahahaha!! Ima a Aba vždycky chtěly 'dceru', a já to vím. Má lásko, jde o tohle. Možná mi Ima 'pomůže'! Hahaha!! Opravdu se omlouvám, že jsem ti vzal "rozmazlování". Wow, hahahaha!"
Ano. Dívka původně plánovala studovat hebrejštinu velmi, velmi, velmi tvrdě a za každou cenu by musela složit různé zkoušky a testy a "konvertovat" k judaismu.

Ano. Holka, udělej hodně, hodně, hodně domácích úkolů. Ano. Holka, kontroluj hodně, hodně, hodně informací. Ano. Holka, naprosto, jasně, jasně, s vědomím, že 'konverze' k judaismu je dlouhá cesta a cesta před vámi je plná, plná, plná, plná trnů! A všude horká magma! Byl to 'terč', který byl umístěn na velmi vysokém, velmi vysokém místě, uprostřed spalujícího plamene. Ano. Nicméně vycházela zcela z hlubin své duše a nezajímaly ji ty takzvané "těžké procesy".
Ano. Dívka dokonce našla takový vlak, který je třeba přestupovat "pětkrát" veřejnou dopravou, včetně různých, "vlaku" a "autobusu", jednosměrně, což trvá "tři hodiny", a jediného, "synagogy". Ano. Nicméně ona přišla zcela z hlubin své duše a nezajímaly ji tyto věci, takzvaná 'dlouhá cesta'.
Ano. Pro dívku, kvůli věčné kráse, může snést dočasnou bolest, nic se nedá vydržet zatnutím zubů. Ano. Není místo, kam byste nemohli vylézt skrz zaťaté zuby, 'cíl'. Ano. Existuje jen 'neochotný', neexistuje 'nemůžu'. Ano. Stejně jako pokaždé, když je sama, leží na lékařském a estetickém operačním stole, přesně stejná 'mentalita'. Ano. Věří, že dokud zatne zuby a vydrží, bude jiná, zcela nová obloha. Ano. V rodném jazyce dívky říkali: 'Pod stanem stojím už dlouho. Je to tvoje.' Ano. Věří, že bolest pomine, ale věčnost zůstane. Ano. Věří, že rány se zahojí, ale výsledky zůstanou. Ano. Věří, že i když je šance na úspěch "blízko nule", nakonec to "není nula". Ano. Věří, že pokud udělá "první krok", může se stát tou, která 'se blíží k nule, ale nakonec to není nula'. Ano. Věří v "vysoké riziko, vysoká odměna". Ano. Věřila, že pokud by její "konverze" mohla být vyměněna za chlapce, kterého tolik milovala, a za "celou rodinu", která by chlapce podporovala, aby se trochu snížil tlak, pak by neexistovala žádná "cena", kterou by se dalo nazvat "cenou". Ano. Pro ni, po snaze, dokáže přijmout neúspěch. Ano. Vzdát se bez pokusu se však nazývá "abstinenci", což je hanebnější než "selhání". Ano. Pro ni neexistuje úroveň, kterou nelze překonat, jen úroveň, kterou nelze překonat. Ano. V rodném jazyce dívky říkali: 'Raději zemřu na bojišti, zabalím tělo do koňské kůže a spálím ho, než abych ho spálil, než abych nic nedělal nebo přežil'. Ano. V rodném jazyce dívky říkali: 'Nesměj se, když jsi opilá na bojišti, kolik lidí bojovalo od dávných dob.' Ano. Věří, že pokud se "někdo vrátí", znamená to "existuje šance".
Ano. Holky, jedna síla, velmi, velmi, velmi silná. Je "bez studu", je "bez tváře", je "bez života". Ano. Zajímá ji jen "výsledek", ale proces přejde a minulost je "historie" a ona se dívá jen "dopředu".
To byla jiná noc.
Dívka, sama, na rozhraní exilu a charismatu.
Dívka otevřela své "Duolingo" v hebrejštině a snažila se "rozpoznat písmena."

Bože, nevím, odkud najednou vyšel telefon a přepnul dívčin mobil na "100 %", a pak telefon s "nabíjecím kabelem" přímo ukázal, že je "nízká baterie" a vypnul se.
Dívka pomalu zvedla hlavu, zvedla obočí, její tvář byla plná provokace a zuřivě se na ni podívala, Bože.
Bože, přistoupil k dívce, položil si ruce na hruď, oči měl ostré a tón lehký, a řekl dívce.
On, říká
"Ty!
Není povoleno!
Uč se.
Hebrejština!
Není povoleno!
Obrátit se k útočišti!
Judaismus!
Rozumíš?!'
Dívka stále zvedla hlavu, zvedla obočí, její tvář byla plná provokací, oči velmi chladné, tón velmi chladný, říkala slovo po slově, zatnula zuby a odpověděla: Bože, řekla: "Ach ano. JUPÍ, můj milovaný ŠÉFE. Samozřejmě. Dej mi rozumný důvod. Přesvědč mě!'
Bůh stále s ostrýma očima a lehkým tónem řekl dívce.
On, říká
"Ty!
Není povoleno!
Učte se!
Hebrejština!
Není povoleno!
Obrátit se k útočišti!
Judaismus!
To bude vše.'
Dívka si ho prostě nechala, oči měla chladné a zírala přímo na ni, Bože, nic neřekla.
Bože, podíval se na dívku.
Pak Bůh, aniž by řekl jediné slovo, zabočil doleva a zmizel v šedobílém kouři, který viděla jen dívka.
Ano. Dívčin mobilní telefon je opět napájený.
Dívka, která jen tak stála, její oči byly chladné, zírala přímo vzhůru, a nahoře zvedla obočí, její tvář byla plná provokace, její oči byly velmi chladné, její tón byl velmi chladný, říkala slovo po slově, zatnula zuby, řekla: "Ach ano. JUPÍ, můj milovaný ŠÉFE. Samozřejmě. Halelu... Do

prdele, Jah!!'
Ano. Každý den, řekla. Ano. Neudělala to, byla 'rozříznuta' bleskem. Ano. Pokaždé, když to řekla, elektrické světlo 'blikalo'. Ano. Nikdy, žádná "výjimka" nebyla. Ano. Tohle je Bůh, s dívkou, vždy bylo tiché pochopení.
Dívka to zkusila znovu a otevřela svůj 'Duolingo', hebrejsky, snažila se 'znát písmeno'.
Ano. Pokaždé je dívčin mobil "na 100 %" a pokaždé se telefon s "nabíjecím kabelem" přímo zobrazí "nízká baterie" a vypne se.
Ano. Hned po "desáté".
Dívka si ho prostě nechala, oči měla chladné, zírala přímo vzhůru a nic neřekla, ale 'dočasně' to vzdala a použila 'Duolingo', aby se naučila hebrejský plán. Ano. "Dočasně" nepoužívejte "Duolingo".
Ano. Tohle je Bůh, s dívkou, vždy bylo tiché pochopení.
Ve skutečnosti tomu tak nebylo.
Chlapec, který si šil oblečení a nepřestal šít, křičel na chlapce na gauči v obýváku, ona zakřičela: "Můj chlapče, mé dítě. Yala. Yala. פשוט תיכנעו לה, תהיו טובים.
Je to moje dcera, mám ji radši, to jsi věděl.
Promiň, ale vlastně se neomlouvám.
Přivlastňuji si ji.
Vybral jsi ji první. Jen ji beru k sobě.
Nevyjednávám. Užij si to. Děkuji.'
Chlapec, který si šil oblečení a zatím nepřestal šít, se nemohl ubránit hlasitému smíchu.
Chlapec, s tváří plnou nevěřícnosti, se podíval na dívku, kterou tolik miloval.
Dívka s úšklebkem se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, podívala se na něj, zvedla obočí a řekla: "Wala!! SEE!!'.
Chlapec, vypadající vítězně a zcela oprávněně, se usmál na dívku, která byla dětinská, kousla polštář, protestovala a usmála se.
Dívka se na chlapce usmála.
Dívka, která se dívala na chlapce, jak si opravuje oblečení, a osoba, která zatím nepřestala šít, se také usmála na pohovce v obýváku.
Všichni tři se smáli najednou.
Bůh se také zasmál.
V takovou noc, u chlapce, ten, kdo mu opravoval šaty a ještě nepřestal škádlit, zůstal na místě vyhnanství a charismatu, kde si chlapci a dívky pronajímali dům, po dobu devíti dnů.
Každý večer se bude inscenovat. Každá noc skončí tím, že tři tiše rozumí vzájemným teplým úsměvům, a pokaždé nevím, kde najednou přicházejí

úsměvy, které Bůh trvá na tom, aby se k nim přidaly.
Dne 3. října 2025.
Ano. Tento odstavec je zde jednoduše proto, že dívka je příliš líná ho vložit zpět, a ostatní kapitoly byly přeloženy.
Dne 3. října 2025.
Dívka, stejně jako předtím, byla v práci a prodávala alkohol.
Ten den, ve všední dny, byl vždy obchod plný přátel a podnikání bylo tak špatné, že to bylo jako 'město duchů'.
Dívka se hádá s Bohem, co nahrála, ten "roztrhaný cestopis".
Ano. Právě tuto knihu právě čtete. Holka, od prvního slova, od chvíle, kdy jsem ji napsala, jsem tu knihu vždycky nazývala 'Rags Travelogue'. Ano. Hadry, cestopis. Ano. 'Zasraná rozbitá kniha'.
Dívka se hádá s Bohem, co zaznamenává, tento "roztrhaný cestopis", jako by a bude v roce 2025 vyhodit do povětří 4 000 let starou "teologii" s rozvojem internetu a přenosem informací rychlejším než kýchání, s "roztrhaným cestopisem". Dívka to považovala za velmi "neuctivé" vůči hlavním náboženským vůdcům a velmi se obávala, zda těla starších náboženských vůdců vydrží tento tsunami-podobný "šok".
Ano. Dívka nesouhlasila, hned si vzala mobil, aby "uvařila". Ano. Vařila deset minut. Ano. Vařící voda. Ano. Mobilní telefon není mrtvý. Ano. "iPhone 12 Pro Max", 10. července 2021, jí bývalý manžel daroval "starožitný" mobilní telefon.
Ano. Dívka přemýšlela, jak by měla 'tajný kód' umístit do 'pozice' a 'místa', aby mohla zavolat vůdce hlavních sekt, a její krevní tlak by vystoupal na vyšší úroveň než Mojžíšova hůl. Ano. Bože, nesouhlasím. Ano. Přesto ho pustila. Ano. Stále se hodně uvolňuje. Ano. Protože byla šťastná. Ano. Bože, nešťastný. Ano. Bože, velmi, velmi, velmi, velmi nešťastní. Ano. Ať už. Seru na něj.
Ano. Bože, nesouhlasím. Ano. Bůh říká, že má své vlastní 'úmysly'.
Ano. Dívka, z hlubin své duše, úplně úplná, se nestará o Boha, na těch věcech, na takzvaném "úmyslu", jí záleží jen na "lidském životě".
Bože, s tou dívkou, takhle, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, hádali se, více než tři hodiny.
Ano. Ve spojení s holkou celým "roztrhaným cestopisem", plným, plným, plným, plným nadávek a navíc horším než "rouháním", je tu také horší postoj a tón. Ano. Stejně jako předchozí kapitoly je podobná, ale je horší a drsnější, tón a postoj.
Ano. Boží postoj není "jak je to dobré". Ano. Stejně jako předchozí kapitoly je podobná, ale je horší a drsnější, tón a postoj.
Ano. Tohle je Bůh, s dívkou, vždy bylo tiché pochopení.

Ano. Bůh, s dívkou, patří a je nekonečný, 'milujte a zabíjejte se navzájem', 'kopejte díry', 's sebou', 'potřes si rukama a udělej mír', 'ještě jedno kolo', 'miluj a zabíjej se', 'kopej díry spolu', 's sebou 's druhým', 'potřes si rukama a udělej mír', 'ještě jedno kolo', 'miluj a zabij', 'kopej díry spolu', 's sebou navzájem', 'potřes si rukama', 'ještě jedno kolo', 'miluj se a zabíjej', 'kopej díry spolu', 'podej si ruce a udělej mír', 'ještě jedno kolo', 'miluj a zabij', 'kopej díry spolu' ', 'vzájemný kýblový nůž', 'potřes si rukou', 'ještě jedno kolo', 'miluj se a zabíjej', 'kopej si díry', 'vzájemný kýblový nůž', 'potřes si rukama', 'ještě jedno kolo', 'miluj a zabíjej se', 'kopej díry', 'potřes si rukama', 'potřes si rukama', 'ještě jedno kolo', 'miluj a zabij se navzájem', 'kopej díry', 'sudové nože spolu', 'potřes si rukama', 'ještě jedno kolo', 'ještě jedno kolo', 'miluj a zabíjej se', 'kopej díry spolu', 'usmíř se', 'potřes si rukou', 'ještě jedno kolo', ' Milujte se a zabíjejte jeden druhého, "kopejte si díry", "vzájemné sudové nože", "podat si ruce a udělat mír", "ještě jedno kolo", nekonečné, nekonečné, nekonečné, opakující, opakující, tato metoda "interakce".
Ano. Tento takzvaný "způsob interakce", Bůh s dívkou, hraje už "tisíce let".
Ano. Tohle je Bůh, s dívkou, vždy bylo tiché pochopení.
Ano. "Bůh". Ano. 'Bůh'. Ano. 'Pán'. Ano. "Pán." Ano. 'YEHEWAH'. Ano. Ten, kdo dal 'faraona', 'deset dárkových balíčků', 'boha'. Ano. Ten je nic menšího než 'housenka', ale ten, kdo 'jde k žábě', ten, kdo je 'druhý uprostřed', je nepopsatelný, 'Bůh'. Ano. To, 'Middle Two', je nepopsatelné, 'Bůh' byl vždycky úplný, nezměněný, přesně stejný, 'Middle Two'. Ano. Přesně totéž, 'násilí'. Ano. Přesně stejné, 'žádná diskuse'. Ano. Přesně stejné, rád používám "dárkový balíček".
Ano. "Secondary 2", krátce uváděné jako "Secondary 2", odkazuje na internetové módní slovo "Secondary Disease" odvozené z Japonska, které obecně označuje dospívání, zejména ve druhé třídě nižší střední školy, kdy jsou teenageři příliš sebevědomí, sebeospravedlňující a dětinští slova a činy, například žijí ve světě fantazie, myslí si, že jsou jedineční, a vyrábějí věci, které považují za hezké, ale ve skutečnosti dětské chování není skutečná nemoc, ale "vtipné" označení pro jedinečnou mentalitu dospívání.
Ano. Ten, kdo vás všechny bere, 'Bůh', který 'vyšel z Egypta.' Ano. Ten, kdo je v 'divočině', 'Bůh', který odbočuje už 'čtyřicet let'. Ano. Ten Jediný, všichni se modlíte ve dne v noci, 'Přítomnost', 'Boha.' Ano. Ten Jediný, 'Bůh', vždy žil. Ano. Ten jeden, 'Bůh', byl vždy naživu, živý a zdravý. Ano. Pokud tedy všichni nejste 'předmětem' modlitby každý den 'mrtvolou' 'Boha'. Ano. To se neříká 'modlit se'. Ano. Tomu se říká 'wake'. Ano. 'YEHEWAH', Vždy žil a žil dobře. Ano. 'YEHEWAH', Vždy sledoval, pozoroval, 'pečlivě', 'jasně'. Ano. Nemáš zač.
Ano. Tentokrát však 'Bůh', ne, vzal 'Mojžíše'. Ano. Protože, Mojžíši, odešel

do důchodu. Ano. Nemůžu najít ani 'hrob', ten, který je úplně 'v důchodu'. Ano. Tentokrát však 'Bůh' nepřinesl 'Mojžíše'. Ano. Protože, Mojžíši, odešel do důchodu. Ano. Nemůžu najít ani 'hrob', ten, který je úplně 'v důchodu'. Ano. Tentokrát je stále doručen "Bůh", "dárkový balíček". Ano. Tentokrát dorazil 'Bůh', 'dárkový balíček', aktualizovaná verze. Ano. Tentokrát dorazil "Bůh", "Dárkový balíček", "2025", "Pro Max", aktualizovaná verze, "nekonečná smyčka" a různé "BGM". Ano. 'Disney'. Ano. 'Hollywood'. Ano. Nemáš zač.
Ano. "Bůh" je tentokrát "pohanský" autor s tak špatným přístupem, že ho nedokáže popsat žádným jazykem. Ano. Je to ta kniha, 'Rags Travelogue', ta 'dívka' v ní. Ano. "Dívka = autor = dívka". Ano. 'Dívka= Autor=Dívka'. Ano. 'Vůbec mi to je jedno'. Ano. Zadní strana obálky. Ano. Nemáš zač.
Ano. "Tanya", "Tania", malý zápisník, napsané. Ano. 'Poslední dny', 'spravedliví pohanů,' ze směru vycházejícího slunce, 's ohněm,' zpět k 'Izraeli.' Ano. Aby všichni lidé slyšeli 'Bůh' 'znovu'.
Ano. 'Tanya'. Ano. Tato kniha "Rags Travelogue". Ano. Vydání všech jazyků, kapitola II. Ano. Nemáš zač.
Ano. Rozsudek, anglicky, str. J-16, až s. J-17. Ano. Rozsudek, anglicky, str. J-31. Ano. Rozsudek, anglicky, s. J-55. Ano. Rozsudek, anglicky, str. J-90. Ano. Nemáš zač.
Ano. Předchozí kapitoly jsou napsány. Ano, jedenáct jazyků, překlad. Ano. Internet je veřejný. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Otevřený dopis, napsaný. Ano. Rozsudek je napsán. Ano. Byla napsána v angličtině. Ano, jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Tradiční čínština, "moderní hebrejština", stará hebrejština, němčina, latina, čeština, polština, italština, nizozemština, španělština, arabština. Ano. A samozřejmě, rozhodně, ne, chybějící, 'anglický'.
Ano. Jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. To řekl Bůh. Ano. Holky, 'téměř', všechny výše zmíněné jazyky, 'nesrozumitelné'. Ano. Tyto jazyky jsou samozřejmě všechny předepsané Bohem. Ano. Holka, sakra, tyhle, všechny ty jazyky, 'téměř', jsou 'negramotné'. Ano. Všechna "tajemství", všechna bez "výjimek", jsou v "tradiční čínské" verzi.
Ano. Jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Nemáš zač.
Ano. Rozsudek a otevřený dopis, anglicky.
Ano. Tajná, tradiční čínština.
Ano. "Obsah", napsáno.
Ano. Nemáš zač.

Ano. "Bůh" je tentokrát "cizinec" autor s hnusným postojem a nepopsatelným postojem. Ano. Ve spojení s "infinite loop" a různými "BGM". Ano. 'Disney'. Ano. 'Hollywood'. Ano. Tato kniha, "Rags Travelogue", ta "dívka" v ní. Ano. "Dívka = autor = dívka". Ano. 'Dívka= Autor=Dívka'. Ano. 'Vůbec mi to je jedno'. Ano. "Zadní obálka", ta stránka. Ano. Nemáš zač.
Ano. "Tanya", "Tania", malý zápisník, napsané. Ano. 'Poslední dny', 'spravedliví pohanů,' ze směru vycházejícího slunce, 's ohněm,' zpět k 'Izraeli.' Ano. Aby všichni lidé slyšeli 'Bůh' 'znovu'. Ano. Nicméně to není lesklý, 'svatý oheň'. Ano. Je to 'Bůh' a 'autor', 'plný hněvu'. Ano. Přesto 'oheň'. Ano. "Pohané" přišli a nebylo možné "další pohany". Ano. Ze směru východu slunce. Ano. "Tchaj-wan", "Tchaj-wan". Ano. Po Silvestru, devět z deseti, 'první světlo', první 'přítomnost' na 'zemi'. Ano. "Tchaj-wan", "Tchaj-wan". Ano. S 'ohněm'. Ano. Aby všichni lidé slyšeli 'Bůh' 'znovu'. Ano. Jedenáct jazyků, překlad. Ano. Internet je veřejný. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Nemáš zač.
Ano. 'Tanya'. Ano. Tato kniha, "Rags Travelogue". Ano. Vydání všech jazyků, kapitola II. Ano. Nemáš zač.
Ano. Rozsudek, anglicky, str. J-16, až s. J-17. Ano. Rozsudek, anglicky, str. J-31. Ano. Rozsudek, anglicky, s. J-55. Ano. Rozsudek, anglicky, str. J-90. Ano. Nemáš zač.
Ano. Předchozí kapitoly jsou napsány. Ano, jedenáct jazyků, překlad. Ano. Internet je veřejný. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Otevřený dopis, napsaný. Ano. Rozsudek je napsán. Ano. Byla napsána v angličtině. Ano, jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Tradiční čínština, "moderní hebrejština", stará hebrejština, němčina, latina, čeština, polština, italština, nizozemština, španělština, arabština. Ano. A samozřejmě, rozhodně, ne, chybějící, 'anglický'.
Ano. Jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. To řekl Bůh. Ano. Holky, 'téměř', všechny výše zmíněné jazyky, 'nesrozumitelné'. Ano. Tyto jazyky jsou samozřejmě všechny předepsané Bohem. Ano. Holka, sakra, tyhle, všechny ty jazyky, 'téměř', jsou 'negramotné'. Ano. Všechna "tajemství", všechna bez "výjimek", jsou v "tradiční čínské" verzi.
Ano. Jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Nemáš zač.
Ano. Rozsudek a otevřený dopis, anglicky.
Ano. Tajná, tradiční čínština.
Ano. "Obsah", napsáno.

Ano. Nemáš zač.
Ano. Protože "tradiční čínština" nikdy nebyla "zploštěná".
Ano. To jsou jazyky, které jste všichni 'zploštit'. Ano, v pravidlech publikace. Ano. Tato kniha, "Rags Travelogue", ta "dívka" v ní. Ano. "Dívka = autor = dívka". Ano. 'Dívka= Autor=Dívka'. Ano. 'Vůbec mi to je jedno'.
Ano. "Zadní obálka", ta stránka.
Ano. To jsou ty 'jazyky', které jste všichni 'zploštit'.
Ano, v pravidlech publikace.
Ano. Autor, už tak velmi nespokojený, to vynahradil.
Ano. To je samozřejmě "hadrová práce", kterou mu dal 'Bůh'.
Ano. 'Pravidla publikace'.
Ano. "Vikingské runy".
Ano. "Staroegyptské hieroglyfy".
Ano. "Stará angličtina".
Ano. "Starogermánské".
Ano. "Sanskrt".
Ano. "Zulu isiZulu".
Ano. "Starověká hebrejština".
Ano. "Starověká arabština".
Ano. "Starověký Mongol".
Ano. Zmizelá "pozice" byla vrácena zpět.
Ano. Zmizelé "tečky" byly všechny přidány zpět.
Ano. Zmizelé "dimenze" byly přidány zpět.
Ano. 'Rauch', celé to 'zlomené'.
Ano. 'Rauch', rozbitý až na prach, už nic nezbylo.
Ano. "Zdrojový jazyk" se objevují všichni.
Ano. Autor je velmi nespokojený.
Ano. Nemáš zač.
Ano. Protože, jak řekl 'Qin Shi Huang', ne. Ano, řekl 'Qin Shi Huang', pero je velmi těžké? Nemůžeš psát? Pak postavte 'Velkou zeď', 'přesuňte kameny' a zkuste zjistit, jestli je 'pero' těžší, nebo 'kámen', který je těžší. Ano. Postavit "Velkou zeď" téměř zaručuje, že "nebude návratu".
Ano. Dámy a pánové, "čínština", kterou jste se naučili, se nazývá "zjednodušená čínština". Ano. Nikdo se nikdy nedivil, proč je třeba přidat 'Zjednodušené' za 'Čínou'. Ano. Protože existuje jazyk zvaný "čínský tradiční". Ano. Je to ta, která je "pět tisíc let", "čínská tradiční".
Ano. Tvé 'Duolingo' je 'zjednodušené čínské'. Ano. Nemáš zač.
Ano. "Čínská tradiční", krátký úvod, tradiční čínština, jádro logiky tvorby slov, je Xu Shenovo "Shuowen Jiezi" z východní dynastie Han. Ano. V roce 100 n. l., ve dvanáctém roce vlády císaře Yongyuana z Han He, se začala

sestavovat a do roku 121 n. l. byl to první rok vlády císaře An z Han Jianguang.
Ano. Tradiční čínština, jádro logiky tvorby slov, je "Šest knih" navržených Xu Shenem z východní dynastie Han v "Shuowen Jiezi", které zahrnují piktogramy, referenční věci, porozumění, tvar a zvuk, transpozici, půjčování, hlavní základ je zobrazovat objekty, piktogramy, označovat abstraktní pojmy, odkazovat na věci, kombinovat významy, chápat významy, kombinovat tvary a zvuky, tvar a zvuk a doplňovat pravidly slov znamenajících rozšíření, transannotaci a půjčování, půjčování, tvoření, vytváření bohatého písma, přičemž struktura tahů je obvykle blíže původnímu významu etymologie. Ano. Jednoduše řečeno, jsou to "hieroglyfy", plus nekonečná "představivost" a trochu "pocitu". Ano. Nemáš zač.
Ano. "Čínská tradiční" a "čínská zjednodušená" pro vás tvoří "velmi obrovský" rozdíl.
Ano. Číňané většina z nich nerozumí "čínské tradičnímu". Ano. Hongkong, Singapur a Malajsie používají "čínský tradiční", což znamená "úplný" a "význam" odlišný od "tohoto potrhaného cestopisu".
Ano. "Čínský tradiční" je druh "hieroglyfu". Ano. K tomu přidejte nekonečnou "představivost" a trochu "pocitu". Ano. Nemáš zač.
Ano. Předchozí kapitoly jsou napsány. Ano, jedenáct jazyků, překlad. Ano. Internet je veřejný. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Otevřený dopis, napsaný. Ano. Rozsudek je napsán. Ano. Byla napsána v angličtině. Ano, jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Tradiční čínština, "moderní hebrejština", starověká hebrejština, němčina, latina, čeština, polština, italština, nizozemština, španělština, arabština. Ano. A samozřejmě, rozhodně, ne, chybějící, 'anglický'.
Ano. Jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. To řekl Bůh. Ano. Holky, 'téměř', všechny výše zmíněné jazyky, 'nesrozumitelné'. Ano. Tyto jazyky jsou samozřejmě všechny předepsané Bohem. Ano. Holka, sakra, tyhle, všechny ty jazyky, 'téměř', jsou 'negramotné'. Ano. Nemáš zač.
Ano. Všechna "tajemství", všechna, bez "výjimek", jsou v "tradiční čínské" verzi. Ano. Nemáš zač.
Ano. Protože "tradiční čínština" můžete "rozebrat" a pak se podívat na náladu, přizpůsobit ji podle libosti a vrátit zpět.
Ano. "Čínská tradiční", všechny údery, celkem pouze "osm úderů".
Ano. "Čínská tradiční" používáme jedno, slovo "Yong" a "Osm metod", všechny.

Ano. Navždy, 'věčnost'.
Ano. "Čínský tradiční", "výslovnost" jednoho slova, ne moc, "pět".
Ano. "Čínský tradiční", jedno slovo je jiné, "pět výslovností", které představují úplné, odlišné "významy".
Ano. "Čínský tradiční", "výslovnost" jednoho slova, ne mnoho, "pět", nezahrnuto, "rozbitá slova".
Ano. "Čínská tradiční", slovo "stejné", "výslovnost", lze napsat jako úplná, různá "velmi mnohá", úplná, "různá" slova. Ano. Vypadá to jinak. Ano. To znamená, že je jiný. Ano. Může být vařena nebo degradována. Ano. Podle kontextu, intonace, výrazu, nálady, kdykoli, kdekoli, se můžete okamžitě, okamžitě, okamžitě změnit.
Ano. "Čínská tradiční", změna "jednoho slova" může přímo změnit význam, směr a "závěr" "celého článku".
Ano. Protože, jak řekl 'Qin Shi Huang', 'ďábel je skrytý v 'detailech'.
Ano, "čínský tradiční", samotné "písmo", je druh "hračky".
Ano. Protože 'Qin Shi Huang' řekl jen 'Nelze to zploštit', neřekl 'Nelze to skládat' a neřekl 'Nelze to použít ke hře'.
Ano. "Čínská tradiční", krátce představená, "zlato" nestačí, tak to složíme a staneme se "Xin". Ano. Pokud "dřevo" nestačí, naskládáme ho a staneme se "lesem, lesem". Ano. Když nebude dost vody, naskládáme ji a staneme se Miao. Ano. Pokud "země" nestačí, naskládáme ji a staneme se "Yao". Ano. Pokud 'drak' nestačí, naskládáme ho a staneme se '龍龍'. Ano. Skládejte, dokud nebudeme 'spokojení'.
Ano. "Čínská tradiční", krátký úvod, "Přitahování bohatství a pokladu", je tam příliš mnoho slov a papír jarních festivalových dvojverší je příliš malý na to, aby se dal napsat. Ano. Proto jsme každé slovo "přitahování bohatství a pokladu" rozebrali a pak ho znovu sestavili do "jednoho slova" a přímo ho nacpali do malého papíru jarních festivalových dvojverší. Ano. "Jedno slovo." Ano. Sémantika, 'vůbec se nezměnila'. Ano. Každé písmo samotné, tam, kde má být, tam je. Ano. Nic jsem neztratil, ale velikost se změnila.
Ano. To je jen příklad. Ano. A tisíce příkladů. Ano. Nemáš zač.
Ano. "Čínský tradiční", "font", celkem ne mnoho, více než "100 000".
Ano. První občanská válka Kuomintangu a komunistů, přibližně 1927–1937 n. l. Ano. Vlastní lidé porážejí své vlastní lidi.
Ano. Druhá občanská válka Kuomintangu a komunistů, kolem let 1945–1950 n. l. Ano. Vlastní lidé porážejí své vlastní lidi.
Ano. Prohráli jsme.
Ano. V roce 1949 jsme odnesli všechny poklady Zakázaného města v Pekingu a stáhli se na "Tchaj-wan".
Ano. Ztratili jsme půdu.

Ano. Necháme si "slova".
Ano. Starožitný dům v "Pekingu". Ano, starožitné poklady, v Národním palácovém muzeu v Tchaj-peji. Ano. Google Maps Pin 'https://maps. app. goo. gl/8sEWMcoyG4yanne98'. Ano. Nemáš zač.
Ano. "Čínská tradiční", živá, živá, dobrá. Ano. Nemáš zač.
Ano. Na rybářské lodi v zemi východu slunce, kde dívka vyrůstala. Ano. 'Taiwan'. Ano. Ne "Thajsko". Ano. Jmenuje se 'Tchaj-wan', 'Tchaj-wan', 'TCHAJ-wan', 'TCHAJ-wan'.
Ano. My sami máme vládu. Ano. My sami máme zákon. Ano. My sami máme armádu. Ano. My sami máme pasy. Ano. My sami máme státní vlajku. Ano. Ve vašem "emoji" je "národní vlajka". Ano. 'Taiwan'. Ano. My sami máme jazyk. Ano. My sami máme demokracii. Ano. Nicméně sami si nejsme jisti, zda je to 'země'.
Ano. Nicméně v "doslovném rukopisu" na konci rozsudku ten, kdo vlastnil, použil "své vlastní jméno" a jmenoval "velkého zakladatele" tchaj-pejské "synagogy", "Jeffery D. Schwart", řekl: "Tchaj-wan je 'jediná', 'demokratická' země na světě. Ano. V "Důkazu-1", "Strana-276". Ano. "Oficiální web", screenshot. Ano. Webová stránka je "https://www. jtca. org. tw/en/pages/founders". Ano. Pokud "web" zmizí. Ano. Bože, už teď nech holku 'všechno', 'velmi detailní', 'kompletní', 'screenshot'. Ano. Už "všechny", "kompletní", archivované, samotná dívka, ani nespočítám, kolik "USB" tam je. Ano. Nemáš zač.
Ano. Ten, kdo vlastnil, používal své jméno, jmenoval "velkého zakladatele" "synagogy" v Tchaj-peji, "Jeffery D. Schwart", a byl svým vlastním, "Ó slavná dáma", vzal do celého Tchaj-wanu všechny "veřejné osobnosti", "kolektivní noční můry", "kolektivní strach", "vyhýbání se je příliš děsivé", toho jednoho velmi známého hostitele. Ano. Ve stejném měsíci roku se dívka narodila. Ano. V tom roce, kdy padla Berlínská zeď, velmi známý moderátor, se stal "slavným" a "zárukou sledovanosti". Ano. Ten velmi známý moderátor "Li Siduan". Ano. Tenhle je v tchajwanském mediálním průmyslu legendární – "Chodící Freud". Ano. Ten, v tchajwanském mediálním průmyslu, 'Voldemort', je obyčejná existence.
Ano. "Voldemortův řetěz strachu", "Úvod", v "Důkaz-64 k Důkazu-81", "Strana-338". Ano. Archiv, celkový počet stran, "1124 stran". Ano, soubory, celkem "1,32GB". Ano. Spis je 'příliš velký'. Ano. Kvůli "omezením nahrávání webových stránek" není možné "nahrát vše". Ano. Prosím, podívejte se na "Page-338". Ano. Nemáš zač.
Ano. Ten velmi známý moderátor "Li Siduan". Ano. Tenhle je v tchajwanském mediálním průmyslu legendární – "Chodící Freud". Ano. Ten, v tchajwanském mediálním průmyslu, 'Voldemort', je obyčejná existence.

Ano. V "Li Siduan" "otevřel svůj vlastní program", "velký", "cloud", "time", "hall" a "řekl to sám". Ano. "Název programu", kde "Tajné" je v "Důkazu-63", "Stránka-338". Ano. Webové stránky programu "https://youtu.be/Aodan5ABo_c? si=dt5c4LthoZHaQX7". Ano. Pokud "video z webu" zmizí. Ano. Bože, už nech holku 'stáhnout', 'vše', 'velmi detailní', 'dokončené'. Ano. Už "všechny", "kompletní", archivované, samotná dívka, ani nespočítám, kolik "USB" tam je. Ano. Nemáš zač.
Ano. V OSN je naše pozice velmi trapná. Ano. V mezinárodní situaci je naše pozice velmi trapná. Ano. Na vaší 'světové mapě' často žádné 'kreslení' není. Ano. Na naší vlastní "světové mapě" se "kreslíme předimenzovaní". Ano. Na měřítku je to úplně kompletní a nepřiměřeně "velké".
Ano. Boží postoj je velmi 'nerozumný'.
Ano. Boží postoj je velmi "prostřední dvě".
Ano. Boží postoj je velmi 'násilný'.
Ano. Boží postoj je velmi "vytrvalý".
Ano. Boží postoj je velmi 'provokativní'.
Ano. Boží postoj je velmi 'žádná diskuse'.
Ano. Bůh, zatnutý zuby, řekl všem,
On, říká
"Ano.
Není zač."
Bože, s tou dívkou, takhle, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, hádali se, více než tři hodiny.
Dívka měla na obličeji "matně černou" masku a make-up na obličeji byl velmi neformální.
Ten den tam byl stůl 50–60 let starý, kteří si mysleli, že 'ženy' mohou 'koupit', a celý stůl velmi vulgárních středně starých strýců, více než tucet lidí. Všichni pořád hlasitě diskutují o tom, jak "spát" s tou dívkou, když je v práci. Ta dívka je kompletní, nemá žádný plán, záleží jí na nich, je naprosto opatrná, nemá žádný plán a prodává jim věci.
Nakonec je čas, aby dívka odešla z práce.
Dívka je vypočítavá, ta 'matematika', kterou nenávidí nejvíc, a v srdci stále hádá s Bohem, neustále, nepřetržitě.
Najednou byl u stolu 50–60 let, který si myslel, že "ženy" mohou "koupit", a celý stůl velmi vulgárních, středně starých strýců a více než tucet lidí. Všichni, poklepávali se po stehnech jako ropuchy, křičeli na dívku, která skláněla hlavu a počítala, a křičeli: "Hej! Pij naléhavě! Děvče! No tak!"
Dívka, chladná, pomalu, zvedla hlavu, její oči byly studené, pomalu, a rozhlédla se kolem, oči všech, ona zvedla obočí, nemluvila.
Bůh, skrze dívku, zároveň, chladně, pomalu, zvedl, On, hlava, oči byly

studené, pomalu, skenoval kolem, oči všech, On, On, On, vybral, Jeho, obočí, On, On, nemluvil.
Ten stůl, sebeospravedlňující, myslící si, že 'ženy' si mohou 'koupit' 50-60 let, celý stůl velmi vulgárních, středně starých strýců, více než tucet lidí. Všichni byli v mžiku 'ticho'. Ano. Je to jako "pásková pečeť", takový druh "ticha". Ano. Konkrétně je to 'afázie'. Ano. Všichni se začali okamžitě třást. Ano. Celý stůl a talíře se srážely a bylo to jakési 'třesení'.
Dívka sklonila hlavu a pokračovala v počítání, 'matematiku', kterou nesnášela nejvíc.
Najednou byl u stolu 50–60 let, který si myslel, že "ženy" mohou "koupit", a celý stůl velmi vulgárních, středně starých strýců a více než tucet lidí. Všichni se poplácali jako ropuchy a nadávali si navzájem, nadávali na dívku. Dívka to vůbec nebrala vážně.
Ale Bůh není šťastný.
Dívka natáhla pravou ruku a stáhla ji ze vzduchu, Bože.
Ano. Všichni lidé, viditelní pouhým okem, jsou jakýmsi "ústupem".
Dívka, chladně, ano, Bože, řekla: "Ach, to jsou červi!"
Bůh chladně řekl dívce,
On, říká
"Velmi hluční brouci!"
Dívka je stále ignoruje, všechny brouky.
Právě když dívka, po pozdravu majiteli obchodu, vyšla z jiných dveří, stolu, sebespravedlivá, myslela si, že 'ženy' mohou 'koupit' 50–60 let, celý stůl velmi vulgárního, středně starého strýce, zdá se, by měl být vůdcem mezi nimi, a tak dále, ten strýc, jeho hlas se třásl, celé tělo se třáslo, ne, neustále, třáslo se v jeho tónu, plný prosby, ohýbal pas, ohýbal kolena, neustále, nepřetržitě si třel složené ruce, celou osobu, Byl téměř na kolenou a řekl dívce: "Tato vážená dáma, urazila vás právě teď? Opravdu, opravdu, opravdu se omlouvám!"
Dívka se na nikoho nedívala, jen pomalu zvedla hlavu, podívala se na měsíc a pak chladně řekla: "Už je to 'historie'." Po těchto slovech hladce hnětla odpadní papír v ruce a hodila ho na zem.
Dívka se neohlédla, jen to slyšela, a za ní se ozval hlasitý zvuk, jako by něco spadlo. Ano. Vůbec jí to bylo jedno.
Pak si dívka oblékla svůj matný černý trenčkot, nasadila klobouk a šla rovnou domů po práci. Ano. Vypadá to jako kapucí zahalený trenčkot podobný 'Mistru Gu Yi'. Ano. "Doctor Strange", "Volume 1", "2016". Ano. 'Disney+'. Ano. Nemáš zač.
Bože, řekni,
On, říká

"Ano.
To.
je.
"Nedokončená historie".
Z.
Konec.
"Historie".
Otoč stránku.
Okamžik okamžiku."
Ano. Ta dívka je naprosto nesrozumitelná, Bože, co říká, nemá v úmyslu "pochopit". Věděla jen, že jí Bůh řekl, aby 'nahrávala'. Ano, holka, je to hodně rozrušené. Ano. Přesto je stále "rekordem". Ano. Proto vznikl tento "roztrhaný cestopis", stejně jako "otevřené dopisy" a "soudní knihy". Ano. To je vše. Ano. Nemáš zač.
Ano. "Nedokončená historie". Ano. Tato kniha, "Rags Travelogue". Ano. "Tradiční čínská" verze, "Kapitola 8_II", "Strana 5", "Řádek 1".
Ano. 'nedokončená historie'. Ano. Tato kniha, "Rags Travelogue". Ano. Anglická verze, kapitola 8_III, strana 5, řádek 12.
Ano. Dívka nevěděla, co znamená 'nedokončená historie', a neměla v úmyslu 'pochopit'. Ano. Nemáš zač.
Ano. Staly se věci.
3. října 2025, 21:30 tchajwanského času.
Tchaj-wan, Nové Tchaj-pej, čtvrť pojmenovaná po nové vesnici, ulice pojmenovaná podle parku, vzdálenost sto míst, dvě místa daleko, přízemí, se třemi obchody, propojenými navzájem, restaurace.
Ta restaurace vedle je místní, největší sportovní park.
Ta restaurace byla přímo před baseballovým hřištěm, ale dívka, nejsem si jistá, byla na "straně" baseballového hřiště. Ano. Nekouká na baseball.
Ano. Ten den ještě nenastal "Festival polopodzimu" a "Jom Kippur" právě skončil.
Jedno odpoledne.
Chlapec, který si ušil oblečení a ještě nepřestal šít, jí navrhl, že by chtěla jít do "Anny Frankové domu".
Takže, chlapci a holky, začněte, neustále, neustále, zkoušejte a kupujte lístky online.
Oba však neuspěli.
Chlapec, který si ušil oblečení a ještě nepřestal šít, se na sebe podíval a jejich oči byly plné sebekritiky, zklamaných chlapců i dívek.
Chlapec, který si ušil oblečení a ještě nepřestal škádlit, se nemohl ubránit smíchu, usmál se po celé tváři a řekl chlapci a dívce, ona řekla: "Moje

milované děti, to je v pořádku. Každopádně, mé tělo je pořád velmi bolestivé, 'Dům Anny Frankové', bude muset jít pořád, pořád, nahoru a dolů, nahoru a dolů, je tam spousta schodů. Tak jsem se rozhodl, že chci být na místě, kde odejdu, vyhnán na křižovatce charismatu, a nechat svou 'dceru', aby mi to znovu pomohla, krásné nehty."
Pak chlapec, který si ušil oblečení a ještě nepřestal škádlit, se usmál a ušklíbl, mávla pravou rukou, podívala se na chlapce a řekla mu rošťáckým tónem: "Můj chlapče, mé dítě. Yala. Yala. Jdi. Jdi. Jdi. Dělej si po svém.
Je to moje dcera, mám ji radši, to jsi věděl.
Promiň, ale vlastně se neomlouvám.
Budeme mít "holčičí čas".
Vybral jsi ji první. Jen ji beru k sobě.
Nevyjednávám. Užij si to. Děkuju.
Yala. Yala. Jdi. Jdi. Jdi. Dělej si po svém.
Ahoj.'
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, se po těch slovech nemohl ubránit hlasitému smíchu.
Chlapec, s tváří plnou nevěřícnosti, se podíval na dívku, kterou tolik miloval.
Dívka, s úšklebkem na tváři a vítězně, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, podívala se na něj, zvedla obočí a řekla: "Opalo!! VIDÍŠ!! ZNOVU!!'.
Chlapec, vypadající vítězně a velmi oprávněně, byl dětinský, popadl polštář na gauči, kousl se do polštáře, protestoval a usmál se.
Dívka se na chlapce usmála.
Dívka, která se dívala na chlapce, jak šije své oblečení, a osoba, která nepřestala šít, se stále dívala na chlapce a dívku a usmála se.
Všichni tři se smáli najednou.
Bůh se také zasmál.
Dívka opět vytáhla všechny nástroje na nehty. Ano, holka, kromě toho, že je 'doktorka', je také 'nehtová umělkyně'.
Dívka pro chlapce mu zašila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal špípat, si znovu udělal své oblíbené nehty.
Dívka pro chlapce ušila léčku pro něj, toho, kdo nezastavil jehlu, opět pomocí nehtového dílu, všechny byly prodlouženy a upraveny pro sebe, její oblíbený, mandlově tvarovaný, mandlový mandlový odstín, a pro ni namaloval svou nejradostnější barvu broskvových květů v růžové, dívčí sen, jemné volání, barvu.
Celé odpoledne si povídali a smáli se, jako 'opravdová matka a dcera'.
Chlapec, zatímco pracoval, bezmocně na něj hleděl, díval se na ně dva

spolu, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, čelem k němu, "ukazující" nehty, "matku a dceru".
Chlapec zatnul zuby, vzal mobil, natočil tuto scénu a poslal ji do chlapcova domu, tomu, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, a pak přímo vytočil "What's App videohovor".
Chlapec, s bezmocí v hlase, a nekontrolovatelně se předváděl, začal čelit chlapcově rodině, tomu, kdo byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu genealogie, ten, kdo se jako první naučil mlčet po telefonu, si stěžoval, on, opravoval si oblečení, ten, kdo stále nepřestal šít, a dívka, oni dva, každý den, mají všelijaké 'různé důvody', jeden je 'dělat nehty', druhý 'odpolední čaj', všelijaké nesmysly, nesmysly 'Čas pro dívky', čas na rande.
Chlapec, s bezmocí v hlase, a nekontrolovatelně se předváděl, začal čelit chlapcově rodině, tomu, kdo byl vždy připomínán, že jméno je na vrcholu genealogie, ten, kdo se jako první naučil mlčet, si po telefonu stěžoval, opravoval si oblečení, ten, kdo ještě nepřestal šít, a dívka, oni dva, každý den, raději chodili sem a tam, vždy, vždy, vždycky, používali "Google Translate", "metodu hlasového zadání", povídali si, překvapivě přímo, Přeskočte překlad chlapce.
Chlapec, když mluvil, byl krutý, držel talíř a vidličku, držel velký kus dívky, kterou pro něj vyrobili, 'New York Heavy Cheesecake', velmi tvrdý, žvýkal.
V chlapcově domě, ten, kterému vždy připomínali, že jméno je na začátku rodokmenu, první, kdo se naučil mlčet, po telefonu, se nemohl ubránit smíchu, řekl chlapci šťastným tónem: "Ano, bratře, věděl jsem to. Vůbec mě to nepřekvapuje.
Když jsem tu dívku viděl naposledy, věděl jsem, že ten den přijde.
Yala. Yala. Je to moje sestra.
Ima má radši dceru, to jsi věděl.
Promiň, ale vlastně se neomlouvám.
Přivlastňujeme si ji.
Vybral jsi ji první. Jen ji bereme k sobě.
Nevyjednávám. Užij si to. Děkuju.
Mimochodem, moje žena říká "Děkuji taky." To je, holka, jazyk, kterému nerozumíš.
V chlapcově domě, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu rodokmenu, ten, kdo se po promluvě naučil mlčet, nemohl ovládnout, a žena, žena, které přísahal, že půjde cestou osudu se svými krví, se oba současně, na druhém konci telefonu, nahlas zasmáli.
Chlapec, plný nevěřícnosti, zavěsil telefon a vidlička v jeho ruce mu zároveň vypadla z ruky a spadla na zem.
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, se na chlapce podíval a

nemohl si pomoct a nahlas se zasmál.
Chlapec, s tváří plnou nevěřícnosti, se na něj podíval, ušil si oblečení a stále nepřestal šít, a pak se podíval na dívku, kterou tolik miloval.
Dívka, s úšklebkem na tváři a vítězně, se podívala na chlapce, kterého tolik milovala, podívala se na něj, zvedla obočí a řekla: "Opalo!! VIDÍŠ!! ZNOVU!!'.
Chlapec, vypadající vítězně a velmi oprávněně, byl dětinský, opět popadl polštář na gauči, kousl se do něj, protestoval a usmál se.
Dívka se na chlapce usmála.
Dívka, která se dívala na chlapce, jak šije své oblečení, a osoba, která nepřestala šít, se stále dívala na chlapce a dívku a usmála se.
Všichni tři se smáli najednou.
Bůh se také zasmál.
V takové odpoledne, u chlapce, muž, který mu šil šaty a který ještě nepřestal škádlit, zůstal na místě vyhnanství a božského charismatu, kde si chlapci a dívky pronajímali dům, po dobu devíti dnů.
Každé odpoledne se bude inscenovat. Každé odpoledne skončí tím, že se tři tiše rozumí, s vřelými úsměvy a pokaždé nevím, kde najednou ten úsměv, ke kterému Bůh trvá na tom, že se k němu přidá.
Dva roky po té cestě skončila.
Když se chlapec a dívka rozhodnou rozloučit kvůli násilné hádce a uklidnit se spolu.
Dívka má právě týden narozeniny.
Na dívčiny narozeniny, které začaly před třemi týdny, se zdálo, že se její osobnost okamžitě změnila.
Dívka začala snadno ztrácet paměť a často zapomínala, co dělá, když se otočila.
Dívka začala držet tu malou věc "sezam a mungo fazole" a on, držící chlapce, se hádal, neustále, nepřetržitě.
Dívka začala méně řešit detaily života a on neměl rád jídlo, které původně měla ráda.
Dívky, vždy uprostřed noci, najednou ztratí nervy na chlapce, ať už chlapec dívku objímá jakkoliv, bude se jen víc a víc rozčilovat.
Dívky, vždy uprostřed noci, náhle ztratí nervy na kluky, ať už chlapec dívku objímá jakkoliv, on bude řvát čím dál hlasitěji.
Dívka si na začátku také uvědomila, že její chování bylo velmi nezdvořilé, utíkala k sousedům v každé domácnosti, osobně se omluvila a sklonila se k jejímu pasu, řekla, že ví, že udělala něco velmi špatného, a dívka se všem velmi omlouvala.
Až do pozdní noci dalšího dne.

Dívka, opět uprostřed noci, najednou ztratila na chlapce nervy, ať už ji chlapec objímal jakkoliv, jen řval hlasitěji a hlasitěji.
Tu noc uspěl.
Tu noc, protože více než tři hodiny křičel nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě a opakovaně říkal chlapci mnoho, mnoho, mnoho těžkých slov.
Přijela policie, muž a žena.
Policista dívku odvedl do místnosti, oddělil ho od chlapce a utěšil ho.
Policista, než odešel, ano, mrkl pravým okem.
Takže chlapec a dívka se kvůli násilné hádce rozhodli obě místa oddělit a uklidnit se spolu.
V dívce, odejdi, vyhnanství na křižovatce charismatu, tři dny předtím.
Chlapče, někdy si promluv s člověkem, který mu šil oblečení a nepřestal ho špihat.
Chlapec řekl, že potřebuje určitou psychologickou útěchu od své krve, protože otázka "oddělení" od dívky ho děsila a zahlcovala.
Holky, kluci jsou naprosto pochopitelní.
Chlapče, někdy si promluv s člověkem, který mu šil oblečení a nepřestal ho špihat.
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, mu opakovaně a znovu říkala, nepřetržitě, řekla: "Můj chlapče, mé dítě, radím ti, abys si tu dívku nechal! Rozhodně ji musíš mít po svém boku. Ať už se s tebou před časem pohádala o čemkoli. Měl bys předstírat, že se to nikdy nestalo. Když tě dívka opustí, musíš si to dvakrát rozmyslet. Jinak to bude "poslední lítost" a "poslední" ve vašem životě, rozhodněte se. Navíc se mi ta holka opravdu, opravdu, opravdu, opravdu líbí! Navíc, pokud opravdu necháš dívku odejít, co v budoucnu, když půjdu na hranici vyhnanství a charismatu, když mezi mnou a dívkou bude exkluzivní 'Girls' Čas?" To byl jazyk, kterému dívky nerozuměly.
Chlapec také telefonoval s jedním z rodiny, který si vždy připomínal, že jeho jméno je na vrcholu genealogie, a že ten, kdo se jako první naučí mlčet, je velmi krátký hovor.
V chlapcově rodině byl ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu a že on byl první, kdo se naučil mlčet. S jedním z chlapců už tiše začali přátelství už na přelomu století. V mládí, ještě než začal bělit, byl už po jeho boku. Oba řekli chlapci totéž. To byl jazyk, kterému dívky nerozuměly.
V chlapcově rodině byl ten, kdo si vždy připomínal, že jméno je na vrcholu rodokmenu a že on byl první, kdo se naučil mlčet. S jedním z chlapců už tiše začali přátelství už na přelomu století. V mládí, ještě než začal bělit, byl už po jeho boku. Oba řekli chlapci totéž. Řekli: "Chlapče, radím ti, abys si tu

holku nechal! Rozhodně ji musíš mít po svém boku. Ať už se s tebou před časem pohádala o čemkoli. Měl bys předstírat, že se to nikdy nestalo. Když tě dívka opustí, musíš si to dvakrát rozmyslet. Jinak to bude 'poslední lítost' a 'poslední' v tvém životě, rozhodni se."
Pak, v chlapcově rodině, ten, kterému bylo vždy připomínáno, že jméno je na vrcholu genealogie, ten, kdo se jako první naučil mlčet, a jeden z chlapců, ten chlapec tiše začal své přátelství už na přelomu století. V mládí, ještě než začal bělit, byl už po jeho boku. Po rozhovoru oba přerušili hovor. To byl jazyk, kterému dívky nerozuměly.
Konečně nastal den odloučení, stále nemilosrdný.
Chlapec, který si šil šaty a ještě nepřestal škádlit, vyrazí z hranice vyhnanství a charismatu a vydá se zpět, ze středomořské brány, kde se staré a nové proplétají, a z města, kde slunce a neon tančí pod sluncem a neonem. Srdce Izraele v noci neustále zrychluje. Město, které dýchá zvukem středomořských vln. Pláž, bílé zdi, stopy a pódium západu slunce. Že bosý běh může být svobodou chůze. Mořský vánek, místo, kde jsou starobylé stíny odfouknuty, cesta.
Chlapec si pronajal auto, řídil auto, vzal si své auto, ušil si oblečení a dívka, všichni tři, neochotně jeli z půjčovny chlapce a dívky na letiště v tom městě. Na cestě byli všichni tři, společně ve stejnou dobu, všichni, každý z nich, nedokázali ovládnout slzy, které jim stékaly z koutků očí, neustále, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, hlasitě, hlasitě, nahlas, kapaly.
Chlapče, auto bylo dočasně zaparkované u letištní brány.
Dívka rychle otevřela dveře auta rovně, kráčela zpět, vykročila a vběhla na letiště, půjčila si invalidní vozík od personálu letištní služby. Pak se vrátila, rázně a běžela zpět k autu.
Dívka, která ještě nepřestala šít, jí opatrně pomohla vystoupit z auta, opatrně ji nastoupila do invalidního vozíku a po potvrzení si pevně sedla. Dívka, která se dívá na chlapce, kterého tak miluje, se na něj usměje a řekne: "Má lásko, ty zaparkuj první, já se postarám o Imu."
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval pevnýma očima a usmál se.
Dívka, když se podívala na chlapce, mu ušila oblečení a ten, kdo zatím nepřestal šít, se také zasmál.
Chlapec, když se na ně dva podíval, se usmál.
Všichni tři se smáli najednou.
Bůh se také zasmál.
Chlapec odvezl auto na parkoviště.
Dívka, tlačící na chlapce, mu přišila léčku a oba pomalu šli současně k "odbavovacímu pultu" letadla.

Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal škádlit, byl na "slíbené letecké společnosti."
Dívka, tlačící na chlapce, mu přišila léčku a oba pomalu šli současně k "odbavovacímu pultu" letadla.
To bylo poprvé, co dívka viděla tak přísný 'check-in pult'.
Dívka byla velmi šokovaná.
Obsluha u odbavovací přepážky byla Božím vyvoleným mužem, byl to muž, podíval se na to, strčil chlapce, šil mu oblečení a osobu, která dosud nepřestala škádlit, 'asijskou dívku', byl na chvíli ohromen, pak se usmál, s pochybnostmi v očích, které nešlo skrýt, na chvíli se zastavil a pak, pomalu, s mírným třesoucím se tónem, se zeptal dívky: "Tato paní, smím se zeptat, jste vy tato paní?"
Dívka byla velmi vyděšená.
Ten, kdo byl Božím vyvoleným mužem, číšník u odbavovací přepážky, byl muž a nemluvil.
Chlapec, který si spravil šaty a ještě nepřestal šít, odpověděl pevným tónem, s pevnějším pohledem v očích, ten, Boží volič, číšník u odbavovací přepážky, byl muž, a ona řekla: "ANO.
Je to moje dcera.
Je z Tchaj-wanu.'
Chlapec, který si opravoval oblečení a zatím nepřestal škádlit, nedokončil řeč.
Chlapec se najednou objevil za dívkou.
Chlapec zezadu, se svými dlouhýma rukama, rychle, pevně, pevně, pevně, vzal dívku do náruče, jeho ruce držely dívčina ramena, tón měl pevný, oči odhodlanější, a odpověděl, že ten, Boží volič, číšník u odbavovací přepážky, byl muž, řekl: "ANO.
Tohle je moje Ima.
Je to moje holka.
A.
Jsme JEDNO.'
Všichni tři používali jazyk, kterému dívka nerozuměla.
Ten, který byl vyvolený Boží muž, číšník u odbavovací přepážky, byl muž, zpočátku byl očividně ohromený, pak měl tvář plnou nevěřícnosti, pomalu otočil hlavu, podíval se na chlapce, muže, který mu šil oblečení, a ještě nepřestal škádlit, pak pomalu otočil hlavu k chlapci, a nakonec, pomalu otočil hlavu k dívce, podíval se na dívku s požehnaným úsměvem, řekl tiše, řekl dívce, řekl: "טוב מזל!"
Dívčina tvář byla celá zarudlá a neměla kam dát ruce ani nohy.
Chlapec, který si spravil šaty a ještě nepřestal šít, se podíval zpět na dívku, ta

natáhla pravou ruku, jemně uchopila třesoucí se levou ruku dívky.
Chlapec, zezadu dívky, natáhl pravou ruku, jemně, chytil ji, dívku, třesoucí se pravou ruku.
Dívka pomalu otočila hlavu a podívala se na chlapce, který si šil oblečení a zatím nepřestal šít, pak pomalu otočila hlavu a podívala se na chlapce, kterého tolik milovala.
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval pevnýma očima a usmál se.
Chlapec, pevně pohledem a usmál se.
Boží vyvolený, číšník u odbavovací přepážky, byl to muž, jeho oči byly pevné, podíval se na dívku a usmál se.
Dívka, která se na ně všechny podívala, se konečně usmála.
Všichni čtyři, dívající se na sebe, se smáli současně.
Bůh se také zasmál.
Ano. Podívejte se sem, tuto kapitolu, tento odstavec, tento řádek.
Ano. Všichni, každý z vás, máte stejnou otázku v srdci.
Ano. 'Bůh' se také chce zeptat, 'stejnou otázku'.
Ano. Otevřený dopis, anglicky, str. L-2.
Ano. '🔶Druhé kolo'.
Ano. Obsah otázky zní: "Kohen HaGadol — nebo rabín — plus 'POHANSKÉ MANŽELSTVÍ' — je to povoleno?"
Ano. Jediná možnost je "Ano nebo Ne."
Ano. 'Žádné poznámky pod čarou.'.
Ano. 'Žádné výmluvy.'.
Ano. 'Žádné 'kulturní kontexty' nesmysly.'.
Ano. 'NIC.'.
Ano. 'Jen ANO nebo NE.'.
Ano. Tento "problém" není, patří pouze "Božím vyvolenému lidem".
Ano. Otevřený dopis, anglicky, s. L-61.
Ano. 'Ano — ahoj.'.
Ano. 'POPE.'.
Ano. 'CARDINAL.'.
Ano. 'EKUMENICKÝ PATRIARCHA.'.
Ano. 'PATRIARCHA.'.
Ano. 'BISHOP.'.
Ano. 'PŘEDSEDAJÍCÍ BISKUP.'.
Ano. 'GENERÁLNÍ SUPERINTENDENT.'.
Ano. 'PASTOR.'.
Ano. 'GRAND IMAM.'.
Ano. 'IMAM.'.

Ano. 'ŠEJKU.'.
Ano. 'Jak se chcete nazývat.'.
Ano. 'Ahoj všichni.'.
Ano. 'Nebo 'vlastně nejsem ahoj'.'.
Ano. 'Spíš falešně zdvořilý small talk, aby to nebylo příliš nudné.'.
Ano. 'ANO —'.
Ano. 'JSTE VŠICHNI V 'TÉHLE HŘE'.'.
Ano. '🎲🎰🎪Vítejte v 'YEHEWAH" PlayLand'.🎪🎰🎲'.
Ano. '⚠️ŽÁDNÉ VÝCHODY.'.
Ano. 'PŘÍLIŠ POZDĚ.'.
Ano. 'ano.'.
Ano. 'Bav se.'.
Ano. Nemáš zač.
Ano, jedenáct jazyků, překlad. Ano. Internet je veřejný. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Otevřený dopis, napsaný. Ano. Rozsudek je napsán. Ano. Byla napsána v angličtině. Ano, jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Tradiční čínština, "moderní hebrejština", stará hebrejština, němčina, latina, čeština, polština, italština, nizozemština, španělština, arabština. Ano. A samozřejmě, rozhodně, ne, chybějící, 'anglický'.
Ano. Jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. To řekl Bůh. Ano. Holky, 'téměř', všechny výše zmíněné jazyky, 'nesrozumitelné'. Ano. Tyto jazyky jsou samozřejmě všechny předepsané Bohem. Ano. Holka, sakra, tyhle, všechny ty jazyky, 'téměř', jsou 'negramotné'. Ano. Všechna "tajemství", všechna bez "výjimek", jsou v "tradiční čínské" verzi.
Ano. Jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Nemáš zač.
Ano. Rozsudek a otevřený dopis, anglicky.
Ano. Tajná, tradiční čínština.
Ano. "Obsah", napsáno.
Ano. Nemáš zač.
Ano. Tentokrát však 'Bůh', ne, vzal 'Mojžíše'. Ano. Protože, Mojžíši, odešel do důchodu. Ano. Nemůžu najít ani 'hrob', ten, který je úplně 'v důchodu'.
Ano. Tentokrát však 'Bůh' nepřinesl 'Mojžíše'. Ano. Protože, Mojžíši, odešel do důchodu. Ano. Nemůžu najít ani 'hrob', ten, který je úplně 'v důchodu'.
Ano. Tentokrát je stále doručen "Bůh", "dárkový balíček". Ano. Tentokrát dorazil 'Bůh', 'dárkový balíček', aktualizovaná verze. Ano. Tentokrát dorazil "Bůh", "Dárkový balíček", "2025", "Pro Max", aktualizovaná verze, "nekonečná smyčka" a různé "BGM". Ano. 'Disney'. Ano. 'Hollywood'. Ano.

Nemáš zač.
Ano. "Bůh" je tentokrát "pohanský" autor s tak špatným přístupem, že ho nedokáže popsat žádným jazykem. Ano. Je to ta kniha, 'Rags Travelogue', ta 'dívka' v ní. Ano. "Dívka = autor = dívka". Ano. 'Dívka= Autor=Dívka'. Ano. 'Vůbec mi to je jedno'. Ano. Zadní strana obálky. Ano. Nemáš zač.
Ano. "Tanya", "Tania", malý zápisník, napsané. Ano. 'Poslední dny', 'spravedliví pohanů,' ze směru vycházejícího slunce, 's ohněm,' zpět k 'Izraeli.' Ano. Aby všichni lidé slyšeli 'Bůh' 'znovu'.
Ano. 'Tanya'. Ano. Tato kniha "Rags Travelogue". Ano. Vydání všech jazyků, kapitola II. Ano. Nemáš zač.
Ano. Boží postoj je velmi 'nerozumný'.
Ano. Boží postoj je velmi "prostřední dvě".
Ano. Boží postoj je velmi 'násilný'.
Ano. Boží postoj je velmi "vytrvalý".
Ano. Boží postoj je velmi 'provokativní'.
Ano. Boží postoj je velmi 'žádná diskuse'.
Ano. Bůh, zatnutý zuby, řekl všem,
On, říká
"Ano.
Není zač."
Chlapec s ním mu ušil léčku a dívka, všichni tři, zároveň ušily léčku pro chlapce, a osoba, která zatím nezastavila stehy, dokončila "check-in procedury" pro nástup.
Bylo to poprvé, co dívka viděla tak přísný "protikontrolní postup".
Dívka byla stále velmi šokovaná.
Číšník u odbavení byl voličem Boha, byla to dáma, podívala se na to, strčila chlapce, šila mu plášť, ten, kdo dosud nepřestal škádlit, 'asijská dívka', na chvíli byla ohromená, pak se usmála, její oči, plné pochybností, které nešlo skrýt, na chvíli zůstaly, a pak se dívky pomalým tónem a s mírným třesem zeptala: "Tato paní, smím se zeptat, jste vy tato paní?"
Holka, zase hodně vyděšená.
Ta, která byla Boží vyvolenou osobou, číšnicí u odbavovací přepážky, byla dáma, a ještě nedokončila řeč.
Chlapec, který si znovu opravoval šaty a ještě nepřestal šít, pevným tónem a pohledem v očích odpověděl, že ta jedna, Boží volička, číšnice u odbavovací přepážky, je dáma, a ona řekla: "ANO.
Je to moje dcera.
Je z Tchaj-wanu.'
Chlapec, který si opravoval oblečení a zatím nepřestal škádlit, nedokončil řeč.

Chlapec je stále za dívkou.
Chlapec opět zezadu, svými dlouhými pažemi, rychle, pevně, vzal dívku do náruče a v náručí držel dívčina ramena oběma rukama, jeho tón byl pevný, oči odhodlanější, a znovu odpověděl, jediný Bůh, vyvolený muž, číšník u odbavovací přepážky, byla to dáma, a řekl: "ANO.
Tohle je moje Ima.
Je to moje holka.
A.
Jsme JEDNO.'
Všichni tři používali jazyk, kterému dívka nerozuměla.
Ta jedna, Boží vyvolená osoba, personál u odbavovací přepážky, byla to dáma, byla zpočátku očividně ohromená, pak měla ve tváři nevěřícnost, pomalu otočila hlavu, podívala se na chlapce, muže, který pro něj nepřestal šít, a pak pomalu otočila hlavu k chlapci, a nakonec, pomalu otočila hlavu k dívce, podívala se na dívku s požehnaným úsměvem, tiše jí řekla: "טוב מזל!"
Dívka měla opět celý obličej zarudlý a neměla kam dát ruce ani nohy.
Chlapec, který si opravoval oblečení a ještě nepřestal šít, se znovu podíval na dívku, ona natáhla pravou ruku, jemně uchopila třesoucí se levou ruku dívky.
Chlapec znovu za dívkou natáhl pravou ruku, jemně, uchopil dívku, třesoucí se pravou ruku.
Dívka opět pomalu otočila hlavu a podívala se na chlapce, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, a pak pomalu otočila hlavu a podívala se na chlapce, kterého tak milovala.
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, se znovu podíval na dívku pevnýma očima a usmál se.
Chlapec se opět pevnýma očima podíval na dívku a usmál se.
Boží vyvolená, číšnice u odbavovací přepážky, byla to dáma, její oči byly pevné, podívala se na dívku a usmála se.
Dívka, která se na ně všechny podívala, se konečně usmála.
Všichni čtyři, dívající se na sebe, se smáli současně.
Bůh se také zasmál.
Ano. Podívejte se sem, tuto kapitolu, tento odstavec, tento řádek.
Ano. Všichni, každý z vás, opět se vám v srdci vynořuje stejná otázka.
Ano. 'Bůh' chce znovu položit 'stejnou otázku'.
Ano. Opět otevřený dopis, anglicky, str. L-2.
Ano. Ještě jednou, "🔶Druhé kolo."
Ano. Opět je otázka: 'Kohen haGadol — nebo rabín — plus 'POHANSKÉ MANŽELSTVÍ' — je to povoleno?"
Ano. Opět je jediná odpověď "Ano nebo Ne."

Ano. Opět "Žádné poznámky pod čarou."
Ano. Ještě jednou: "Žádné výmluvy."
Ano. Opět "Žádné kecy o 'kulturním kontextu'."
Ano. Znovu: "NIC."
Ano. Ještě jednou: "Prostě ANO nebo NE."
Ano. Opět, tento "problém" není, patří pouze "Božím vyvolenému lidu".
Ano. Opět otevřený dopis, s. L-61.
Ano. Znovu: "ano — ahoj."
Ano. Ještě jednou: "POPE."
Ano. Ještě jednou: "CARDINAL."
Ano. Opět ECUMENICKÝ PATRIARCHA.
Ano. Ještě jednou, PATRIARCHA.
Ano. Ještě jednou: "BISHOP."
Ano. Ještě jednou: "PŘEDSEDAJÍCÍ BISKUP."
Ano. Ještě jednou: "GENERÁLNÍ SUPERINTENDENT."
Ano. Ještě jednou: "PASTOR."
Ano. Ještě jednou: "GRAND IMAM."
Ano. Ještě jednou: "IMAM."
Ano. Ještě jednou: "ŠEJKU."
Ano. Znovu: 'Jak se chcete nazývat.'
Ano. Ještě jednou: "Ahoj všichni."
Ano. Ještě jednou: "Nebo 'Vlastně nejsem ahoj'."
Ano. Ještě jednou: "Spíš falešně zdvořilý small talk, aby to nebylo příliš nudné."
Ano. Znovu: "ANO—".
Ano. Ještě jednou, JSTE VŠICHNI V TOMHLE ZÁPASE.
Ano. Ještě jednou: "🎲🎡🎪Vítejte v 'YEHEWAH's PlayLand'🎪🎡🎲."
Ano. Opět "⚠️ŽÁDNÉ VÝCHODY.'".
Ano. Opět "PŘÍLIŠ POZDĚ."
Ano. Znovu: "ano."
Ano. Ještě jednou: "Bav se."
Ano. Ještě jednou, není zač.
Ano, jedenáct jazyků, překlad. Ano. Internet je veřejný. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Otevřený dopis, napsaný. Ano. Rozsudek je napsán. Ano. Byla napsána v angličtině. Ano, jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Tradiční čínština, "moderní hebrejština", stará hebrejština, němčina, latina, čeština, polština, italština, nizozemština, španělština, arabština. Ano. A samozřejmě, rozhodně, ne, chybějící, 'anglický'.
Ano. Jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté

také umí číst. Ano. To řekl Bůh. Ano. Holky, 'téměř', všechny výše zmíněné jazyky, 'nesrozumitelné'. Ano. Tyto jazyky jsou samozřejmě všechny předepsané Bohem. Ano. Holka, sakra, tyhle, všechny ty jazyky, 'téměř', jsou 'negramotné'. Ano. Všechna "tajemství", všechna bez "výjimek", jsou v "tradiční čínské" verzi.
Ano. Jedenáct jazyků, online platformy. Ano. Plně veřejné. Ano. Civilisté také umí číst. Ano. Nemáš zač.
Ano. Rozsudek a otevřený dopis, anglicky.
Ano. Tajná, tradiční čínština.
Ano. "Obsah", napsáno.
Ano. Nemáš zač.
Ano. Tentokrát však 'Bůh', ne, vzal 'Mojžíše'. Ano. Protože, Mojžíši, odešel do důchodu. Ano. Nemůžu najít ani 'hrob', ten, který je úplně 'v důchodu'.
Ano. Tentokrát však 'Bůh' nepřinesl 'Mojžíše'. Ano. Protože, Mojžíši, odešel do důchodu. Ano. Nemůžu najít ani 'hrob', ten, který je úplně 'v důchodu'.
Ano. Tentokrát je stále doručen "Bůh", "dárkový balíček". Ano. Tentokrát dorazil 'Bůh', 'dárkový balíček', aktualizovaná verze. Ano. Tentokrát dorazil "Bůh", "Dárkový balíček", "2025", "Pro Max", aktualizovaná verze, "nekonečná smyčka" a různé "BGM". Ano. 'Disney'. Ano. 'Hollywood'. Ano. Nemáš zač.
Ano. "Bůh" je tentokrát "pohanský" autor s tak špatným přístupem, že ho nedokáže popsat žádným jazykem. Ano. Je to ta kniha, 'Rags Travelogue', ta 'dívka' v ní. Ano. "Dívka = autor = dívka". Ano. 'Dívka= Autor=Dívka'. Ano. 'Vůbec mi to je jedno'. Ano. Zadní strana obálky. Ano. Nemáš zač.
Ano. "Tanya", "Tania", malý zápisník, napsané. Ano. 'Poslední dny', 'spravedliví pohanů,' ze směru vycházejícího slunce, 's ohněm,' zpět k 'Izraeli.' Ano. Aby všichni lidé slyšeli 'Bůh' 'znovu'.
Ano. 'Tanya'. Ano. Tato kniha "Rags Travelogue". Ano. Vydání všech jazyků, kapitola II. Ano. Nemáš zač.
Ano. Boží postoj je stále velmi 'nerozumný'.
Ano. Boží postoj je stále velmi "střední dvě".
Ano. Boží postoj je stále velmi 'násilný'.
Ano. Boží postoj je stále velmi "vytrvalý".
Ano. Boží postoj je stále velmi 'provokativní'.
Ano. Boží postoj je velmi 'žádná diskuse'.
Ano. Bůh, stále se zaťatými zuby, s velmi špatným přístupem, řekl všem, On, říká
"Ano.
Přesto.
Není zač."

Ano. Napiš tuto kapitolu, tento odstavec, tento řádek.
Ano. Autor je velmi nespokojený.
Ano. Nemáš zač.
Chlapec a dívka, oba zároveň, chlapce tlačili a šili mu léčku. Obsluha u pultu byla žena ve stejném věku jako dívka, pocházela ze země pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely a obrazy mraků byly jako vzpomínky, pomalu se pohybující po travnaté pláni.
Dívka s úsměvem na tváři začala používat svou roli, která nebyla moc plynulá v nizozemštině, na tu, z země pod mořem, ale plnou světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely, obraz oblaků je jako vzpomínka, země se pomalu pohybuje po travnaté pláni, paní u pultu vysvětlovala, chlapec, který si spravil oblečení, ten, kdo nepřestal šít, bude potřebovat všemožnou pomoc na cestě na nástup, od bezpečnostních kontrol, přes přesun k nástupní bráně, a pak potřebuje pomoc s nástupem, a po přistání letadla, Budete také potřebovat pomoc, abyste se dostali z letadla.
Ten z krajiny pod úrovní moře, ale plný světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčejí, obraz mraků je jako vzpomínka, země se pomalu pohybuje po travnaté pláni, paní u pultu s úsměvem na tváři vysvětlovala chlapcům a dívkám, že zajistí služební personál na letištích na obou stranách, aby poskytl veškerou pomoc.
Chlapče, jemu, jemu, opravovat mu šaty, ten, kdo nepřestal škádlit, se překládá.
Chlapec vzal mobil, natočil tuto scénu a poslal ho do chlapcova domu, tomu, který si vždy připomínal, že jméno je na začátku genealogie, první, kdo se naučil mlčet, a pak přímo vytočil "What's App videohovor", oba si to potvrdili, když dorazil chlapec, ten, kdo mu šije oblečení, a ten, kdo dosud nepřestal šít, město, které tančilo pod sluncem a neonem, ze středomořské brány, kde se staré a nové proplétají. Srdce Izraele v noci neustále zrychluje. Město, které dýchá zvukem středomořských vln. Pláž, bílé zdi, stopy a pódium západu slunce. Že bosý běh může být svobodou chůze. Mořský vánek odnáší starobylé stíny.
V chlapcově domě ten, kdo byl vždy připomínán, že jméno je na začátku genealogie, a ten, kdo se jako první naučil mlčet, přišel na letiště, aby chlapce vyzvedl a ušil mu oblečení. Obě mluvily jazykem, kterému dívka nerozuměla.
Chlapče, po tom, co jsem zavěsil.
Chlapec, ten, kdo mu opravoval oblečení, a ten, kdo nepřestal šít, chlapec a dívka.
Všichni tři, spolu, všichni, každý z nich, nedokázali ovládnout slzy, které jim stékaly z koutků očí, všichni, všechno, nepřetržitě, nepřetržitě, velké kapky,

velké kapky, velké kapky, klouzavé slzy.
Ta, která přišla z země pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely, obraz oblaků byl jako vzpomínka, země pomalu se pohybující po travnaté pláni, dáma u pultu, usmála se na chlapce, šila mu šaty, osobu, která nepřestala šít, chlapce a dívku, navrhla jim třem, doufala, že pro ně tři udělají "rodinný portrét".
Dívka byla velmi vyděšená.
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, se na dívku podíval pevnýma očima a usmál se.
Chlapec, pevně pohledem a usmál se.
Ten, z země pod mořem, ale plný světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčejí, obraz oblaků je jako vzpomínka, země pomalu se pohybující po travnaté pláni, paní u pultu se na dívku podívala a usmála se.
Dívka, která se na ně všechny podívala, se konečně usmála.
Všichni čtyři, dívající se na sebe, se smáli současně.
Bůh se také zasmál.
Chlapec vytáhl mobil a podal ho tomu, kdo přišel z země pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely, obraz oblaků byl jako vzpomínka, země pomalu se pohybující po travnaté pláni, dáma obsluhující u pultu.
Ta, která přišla z země pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely, obraz mraků byl jako vzpomínka, země se pomalu pohybovala na travnaté pláni, dáma u pultu s úsměvem na tváři pořídila "rodinný portrét" pro všechny tři, "rodinný portrét", který byl "rodinný portrét" se slzami v očích, všichni tři, všichni.
Osoba, která službu asistovala, dorazila. Je to ona, ze země pod mořem, ale plná světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčejí, obraz oblaků je jako vzpomínka, země pomalu se pohybující na travnaté pláni, dáma, která obsluhuje pult.
Ten z země pod mořem, ale plný světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčejí, obraz mraků je jako vzpomínka, země se pomalu pohybuje po travnaté pláni, asistentka, usmála se, vysvětlila chlapcům a dívkám, že zajistí služební personál na letištích na obou stranách, aby poskytl veškerou pomoc.
Chlapče, jemu, jemu, opravovat mu šaty, ten, kdo nepřestal škádlit, se překládá.
Konečně nastal okamžik odloučení, stále nemilosrdný.
Chlapec, který ještě nepřestal šít, natáhl ruce, chytila chlapcovu pravou ruku levou, pak natáhla, pravou rukou, chytila dívčinu levou ruku, oči měla slzící a pomalu položila dívčinu ruku do chlapcovy dlaně, a pak rukama rukama pevně, pevně, pevně, pevně obtočila chlapcovu ruku.

Chlapec, který mu šil légu a ten, kdo ještě nezastavil jehlu, natáhl ruce, použila levou ruku, chytila chlapcovu pravou ruku, a pak natáhla, pravou rukou, chytila ji, dívčinu levou ruku, oči měla plné slz, pomalu položila dívčinu ruku dolů do chlapcovy dlaně, a pak použila ruce, pevně, pevně, obtočila dívčinu ruku, její oči byly plné neochoty, ale plné pevnosti, řekla chlapci a dívce, Řekla: "Můj chlapče, moje holčičko, moje děti, vy dva, jste moje děti. Můj chlapče, mé dítě, musíš se starat o mou dívku, mé dítě! V životě musíš udělat hodně, aby se dívka, pokud je naštvaná nebo nešťastná, nebála o ni."
Chlapče, ještě nepromluvil.
Chlapcův plášť, ten, který ještě nepřestal šít, je stále ten, kdo rukama obtočil celou chlapcovu ruku pevně, pevně, pevně, pevně, obtočil dívčinu ruku, její oči byly plné neochoty, ale také pevnosti, řekla chlapci a dívce, řekla: "Můj chlapec, moje holčičko, mé děti, vy dva, jste moje děti. Můj chlapče, mé dítě, musíš se starat o mou dívku, mé dítě! V životě je potřeba udělat hodně, aby se dívka, pokud je naštvaná nebo nešťastná, nebála o ni. Pamatuješ si ten "tenhle" příběh? Holka, to je žebro na těle. Nezlobíš se na 'sebe', že? Navíc holky jsou jen 'jedno žebro' a s 'jedním žebrem' přece nebudeš 'rozumovat', že? Šťastná manželka, šťastný život, to jsi věděla!'
Chlapec, který si šil oblečení a ještě nepřestal šít, se na chlapce podíval pevnýma očima, pak na dívku a usmál se.
Chlapec s pevnýma očima se na něj podíval, opravil si oblečení a ten, kdo dosud nepřestal šít, se znovu podíval na dívku a usmál se.
Dívka pomalu vzhlédla, podívala se na chlapce, který si zašál oblečení a zatím nepřestal škádlit, pak pomalu otočila hlavu a podívala se na chlapce, kterého tolik milovala, a usmála se.
Ti dva pocházeli z krajiny pod úrovní moře, ale plné světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčely, obraz mraků byl jako vzpomínka, země se pomalu pohybovala na travnaté pláni, dámy, které pomáhaly, se na ně dívaly a usmívaly se.
Všech pět se na sebe dívalo a společně se zasmálo.
Bůh se také smál
Ten z země pod úrovní moře, ale plný světla a větru, větrné mlýny se neustále otáčejí, obraz oblaků je jako vzpomínka, země se pomalu pohybuje po travnaté pláni, dáma, která pomáhala, s úsměvem na tváři pomalu tlačila chlapce, který nepřestal šít své šaty, směrem k opuštění země.
Chlapec pevně, pevně, pevně objal dívku v pravém náručí.
Chlapec, mává levou rukou. Dívka, mává pravou rukou.
Chlapec, který si šil oblečení, a ten, kdo dosud nezastavil jehlu, mávl rukama.

Všichni tři, společně ve stejný čas, všichni, každý z nich, to nedokázali ovládnout, všichni, každý z nich, slzy, které jim neustále stékaly z koutků očí, neustále, neustále, kapky, velké kapky, velké kapky, klouzaly pryč, rozloučily se.
Chlapec a dívka jen stáli na místě a dívali se takhle, pořád, pořád, dokud chlapec, který si spravil šaty a nepřestal šít, nezmizel v rohu.
Chlapec, který už nedokázal ovládnout slzy, pevně, objal dívku, byl jako dítě, které poprvé chodí do školky, a plakal.
Chlapče, ještě nepromluvil.
Dívka pevně objala chlapce, natáhla pravou ruku, jemně, jako dítě, dotkla se chlapcovy hlavy, a pak uklidila chlapce, kvůli slzám a vlasům rozházeným na jeho tváři, pak začala uklidňovat chlapce na zádech, zatímco utěšovala dítě, jemně se podívala vzhůru, podívala se na chlapcovu tvář, pak jemně otevřela ústa, usmála se, řekla chlapci, řekla: "Má lásko, neboj se. Nevím proč, ale jsem si jistý, že Ima brzy zase uvidíš. SLIBUJI.'
Chlapec pomalu uklidnil slzy.
Chlapec, pevně, pevně, držící dívku, kterou tolik miloval, oba dva, spolu zároveň, pomalu, kráčel k parkovacímu místu.
Chlapec, který řídil auto, vzal dívku, kterou hluboce miloval, z letiště v tom městě a vrátil se do pronajatého domu chlapce a dívky.

# 🔺I WIll GEt tHERe _ A Gift From The Lord
# POUZE ČeŠtInA
## SOnG bY BoYZ II MEn · 1998

https://youtu.be/kN4wswGT9Vg?si=UBq__M_MHYmv4MIr

OH, HEY
YEAH
I HAvE bEEn WAnDERInG AROunD In tHE DARK
In tHE DARK
BEEn lOSt SOMEWHERE WHERE nO lIGHt cOulD SHInE
On MY HEARt
I HAvE KnOWn A PAIn SO DEEP
SO DEEP
But I KnOW MY fAItH WIll fREE ME
GEt tHERE
AnD I WIll GEt tHROuGH tHIS
GEt tHERE
I WIll fInD MY WAY AGAIn
SO DO nOt tEll ME tHAt It IS OvER
'CAuSE EAcH StEP juSt GEtS ME clOSER
I WIll GEt tHERE
I WIll GEt tHERE
I WIll GEt tHERE
I WIll GEt tHERE SOMEHOW
CROSS tHAt RIvER
CROSS tHAt RIvER
NOtHInG IS StOPPInG ME nOW
MM
I WIll GEt tHROuGH tHE nIGHt
OH, YES, I WIll
AnD MAKE It tHROuGH tO tHE OtHER SIDE
GEt tHERE
GEt tHERE
GEt tHERE
GEt tHERE
I HAvE bEEn In tHESE cHAInS fOR SO lOnG

**SO lOnG**
**I WI**ll b**RE**AK f**RE**E **AnD I WI**ll b**E** t**HER**E **W**HER**E I** b**E**l**OnG**
**HOlD MY HEAD** u**P HI**GH
**I WI**ll **StAnD** t**A**ll
**I WI**ll **StAnD** t**A**ll
**AnD I** S**WE**AR t**HIS** t**IME I WI**ll n**O**t f**A**ll
**GE**t t**HERE**
**I WI**ll **DO** t**HIS**
**GE**t t**HERE**
N**O MA**tt**ER** W**HA**t **I**t t**A**KE**S**
'C**AuSE I KnOW** n**O** l**IMI**t**AtI**On**S**
**AnD I WI**ll **REAcH MY DEStInAtI**On
**I WI**ll **GE**t t**HERE**
**I WI**ll **GE**t t**HERE**
**I WI**ll **GE**t t**HERE**
**I WI**ll **GE**t t**HERE** SO**ME**HOW
O**OH,** SO**ME**HOW
C**RO**SS t**HA**t **RI**v**ER**
CRO**SS** t**HA**t **RI**v**ER**
N**OtHI**n**G IS** S**tO**PP**InG ME** n**OW**
**I WI**ll **GE**t tH**ROuGH** t**HE** n**IGHt**
**OH, I KnOW**
**AnD MA**K**E I**t tH**ROuGH** t**O** t**HE OtHER SI**DE
**OOH, GE**t t**HERE**
**GE**t t**HERE**
**GE**t t**HERE**
**GE**t t**HERE**
**WE**ll, t**HE** n**IGHt IS** c**OlD AnD** D**ARK**
But SO**ME**W**HERE** t**HE** S**un IS SHInInG**
**AnD I WI**ll f**EE**l **I**t **SHInE O**n **ME**
**I WI**ll **KEEP** tR**YInG**
**I WI**ll **KEEP** tR**YInG**
**OH, WHO**A
**I WI**ll **GE**t t**HERE**
**I WI**ll **GE**t t**HERE**
**I WI**ll **GE**t t**HERE** SO**ME**HOW

SO**ME**HOW
C**RO**SS t**HA**t **RI**v**ER**
**I WI**ll cRO**SS** t**HA**t **RI**v**ER** f**OR YOU**
N**OtHI**n**G IS** S**tO**PP**I**n**G ME** n**OW**
**OH, WHA**O
**I WI**ll **GE**t tH**RO**u**GH** t**HE** n**I**G**H**t
**An**D **M**AK**E I**t tH**RO**u**GH** t**O** t**HE** O**tHER SI**DE
**OH**
**GE**t t**HER**E
**GE**t t**HER**E
O**OH, GE**t t**HER**E
**GE**t t**HER**E
**OH, I WI**ll **GE**t t**HER**E
**I WI**ll **GE**t t**HER**E SO**ME**HOW
SO**ME**HOW
C**RO**SS t**HA**t **RI**v**ER**
**OH, YEAH**
**I WI**ll cRO**SS I**t f**OR YOU,** l**O**v**E**
N**OtHI**n**G IS** S**tO**PP**I**n**G ME** n**OW**
N**O MA**tt**ER** W**HA**t
**I WI**ll **GE**t tH**RO**u**GH** t**HE** n**I**G**H**t
**I WI**ll **GE**t tH**RO**u**GH** t**HE** n**I**G**H**t
**An**D **M**AK**E I**t tH**RO**u**GH** t**O** t**HE** O**tHER SI**DE
**GE**t t**HER**E
**GE**t t**HER**E
O**OH, GE**t t**HER**E
**GE**t t**HER**E
**I WI**ll **GE**t t**HER**E
**GE**t t**HER**E
**I WI**ll **GE**t t**HER**E
**GE**t t**HER**E
O**H, I WI**ll **GE**t t**HER**E

# SO.
# HOW DID WE.
# CROSS THAT RIVER?

# 🔺Kapitola X_第拾章
## «Bože, Pro Holky – Dárky»

V dívce píše, nahrává tuto knihu, až do první kapitoly, až po konci.
Jednoho dne, pozdě v noci.
Bůh se najednou objevil odnikud.
On, s jedním zadkem, seděl u dívčiny postele, na pravé straně.
Dívka se chystala promluvit a pokárat toho, kdo ji vyděsil, Bože.
Bože, ale on promluvil první,
On, říká
'Holka, nech mě ti to říct!
Mám pro tebe dárek.'
Dívka protočila oči, velmi netrpělivá, ano, Bože, řekla: 'Jehovah, můj šéfe, opravdu, děkuji ti, ty, ó! Jen, ty jsi mi minule dal to 'Ty, chlapeček nejblíže mému srdci'. Velmi dobře rozumím, Tvá cesta! Vaši laskavost chápu.' 'Ty, ty můžeš odejít!'
Bože, přesně jako tři-osm. Natažený, položil ruce na pravé rameno dívky a pak hlavu vzhůru!
Dívka protočila oči a chystala se ji praštit, bože.
Bože, promluvil znovu, jeho tón byl velmi odporný a oči ještě odpornější.
Bože, řekni
'Holka, řeknu ti, tenhle dárek se ti určitě bude líbit!
Tohle, ale já, jsem tvrdě pracoval, porovnával a vybíral.
Speciálně pro tebe, nového kluka!
Slibuju, tenhle nový kluk, stejný kluk jako předtím, je dokonalý, ne, jeden, stejný!'
Dívka znovu protočila oči a pak, ano, Bože, řekla: 'Ano, šéfe! Tak to opravdu jsem, moc děkuji! Prostě ty, standard pro výběr lidí. Osobně jsem velmi, velmi skeptický!'
Bože, najednou vstal, smál se, jako blázen, smál se až se třásl, nechal větu,
On, říká
「Uvidíš.」
Pak se otočila a zmizela v mase, kterou viděla jen dívka, v šedém a bílém kouři.
Zůstala sama s břichem plným sprostých slov, holka.
Bůh poslal dívku, nového chlapce z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce.
Tento nový kluk dokáže vždy použít logiku, aby zacelil trhliny ve světě.
Tento nový kluk pochází z Kávových hor a má budující mysl.
Tento nováček dokáže převést data o silných větrech a tsunami na bezpečnostní faktor.

Teď ten nový chlapec, jako by se snažil také pochopit dívčin chaotický vesmír.
Tento nový kluk v davu je jako narovnáná časová osa, vždy se dotýká oka dřív než ostatní. Jeho stín, vždy nejdříve, dívku zakrývá.
Tento nový chlapec pocházel z náboženského systému římských roucha a lásky k cigaretám a zlatým nádobám.
Tento nový chlapec a dívka vyprávěli o svém porodním procesu.
Byl to rok, roční období se mělo ochladit a do Trumpet Festivalu, třetího západu slunce na prahu podzimní rovnodennosti, zbývalo ještě pár dní.
To bylo v době mezi chladem a horkem. 39. vůdce, který z dálky sledoval na západě, ten rok připadla ruka času. Byl to rok a byl podzim, kdy se tisíc číslic ještě nezměnilo od posledního západního kalendáře. Na jaře 5741. roku židovského kalendáře vše tiše nabývalo tvaru.
V té době matka nového chlapce, z tropické plošiny, z města Kávových hor, v největší nemocnici.
Mnoho lékařů se shromáždilo před porodním sálem tohoto nového chlapce a matky. Lékaři zkoušeli všechny možné způsoby. Tenhle nový chlapec prostě nechtěl přijít na svět.
Matka nového chlapce se převalovala dvanáct hodin. Ať se doktoři snažili sebevíc, tento nový chlapec se stále nechtěl narodit.
Tento nový chlapec nečekal na rytmus dělohy, ale přišel na svět z břicha brzy pod odborným posouzením. Na svět ho přivítala moudrost lékařské péče u matčina lůna. Tento porod nešel tradiční cestou, ale otevřely ho jiné, opatrnější dveře.
V tu chvíli zlatá nit soumraku ještě úplně nezmizela a světlo se stínem se setkaly. V hodině, kdy slunce zapadalo na západě, ten nový chlapec.
Vstoupte do světa a přijďte se soumrakem. Než obloha skončila a noc nepřicházela, v mezeře mezi nimi a křižovatkou se ozval výkřik, který rozřízl hranici mezi dnem a nocí.
Bůh, který poslal dívku, nového chlapce, přišel na zem.
Tento nový chlapec, když přišel, byl první testovací čárou před úsvitem;
Holka, když přišla, bylo to poslední stehy na konci noci. Jedna nit, jedna jehla; Zašité, Bože, ponechané ve světě, praskliny.
Dívka, s tímto novým chlapcem, jedna si pamatuje úhel světla, druhá nese tíhu noci.
Holka, s tímhle novým klukem. Ano, Bůh za dvě hodiny napsal odpověď zvlášť.
Pozdě v noci.
Dívka, sama, na rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce.
Orientální duchovní dům, kde vyrůstala, obklopený kadidlem, je oltářem

nebe, země a předků. Byl to dům paměti postavený v době cizí nadvlády a je dodnes zachován. Byl to dřevěný dům pozůstatek starého režimu, který je nyní pojmenován jako svědek historie.
Dřevěný dům, který nese historii, cigarety jsou nekonečné. Kadidlo se nenabízí lidské podobě ani k uctívání bohů. Říkali, že je to pro 'znalce větru'. Starý muž, sedící v mlze vistárie, držící prachovku, jeho vousy byly jako stříbrný vodopád a oči soucitné, ale přísné. Měl na sobě modrý roucho, na kterém byla zlatá hvězda, která zářila světlem, a kruh ze zlatých okrajů. Starý muž seděl v hlubokých horách a tiše hlídal řád. Starý muž, než si udělal jméno, vydechl k hoře a zapálil tři sloupy kadidla. Někteří lidé říkají, že to není kadidlo, ale tři cesty qi mezi nebem a zemí.
Dívka byla sama, pozdě v noci, seděla a ležela na rozkládací pohovce doma, dívčin bratr. Přikrývka byla přehozena přes její kolena.
Bůh řekl dívce,
On, říká
'Tenhle nový kluk. Bude těžší ho převrhnout než západní zeď Izraele.'
Dívka, k Bohu, protočila oči. Původně chtěla mluvit, ano, Bože, přísaháj. Najednou Bůh, s rukama na jeho pase, mávl pravou rukou a On, mluvíc, pobídl dívku.
Bůh řekl dívce,
On, říká
'Holka! Ty, řekni nováčkovi z tropické plošiny, který vždycky počítá tlak větru a konstrukční zatížení.
Řekni mu o cestě toho roku!
Mluv opatrně!'
Zpočátku byla dívka velmi odporující.
Dívka, rozzlobená, Bože, zařvala a řekla: 'Pane! Šéfe, ty, tvůj mozek, je rozbitý? Jaký druh 'lidí' na světě mě nikdy nepotkal 'sám sebou'. Dokázal jsem přijmout cestu toho roku, co se stalo!? Někdy o tom přemýšlím, cítím se 'směšně'!' 'Tuto rozbitou knihu, při psaní, nahrávání a o sobě, jsem najednou často cítil: 'Ach! Wow! To je ale hajzl!!! Tak děsivé!' Šéfe, ty, prostě mi řekni, že ten 'normální člověk' to může přijmout!? Ještě jsem knihu nedokončil. Jen to šukám, celý den, s tou šílenou, jak chytáš slova z rukopisu. Celý den jsem se bál o své 'Rabíne, je tvé srdce v pořádku?'! Tehdy jste se vy, starodávný blázen, rabín, nebáli. Jak!? Nejdřív tě musím vyděsit k smrti, tenhle z tropické plošiny vždycky počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nováček.'
Bože, najednou, s tvrdým zadkem, sedícím na pravé straně dívky. 'On,' řekl dívce s velmi vřelým úsměvem,
On, říká

「Zkus to!
Uvidíš.'
Dívka se na starobylého šílence zlověstně zamračila.
Pak dívka, třesoucí se, vytočila telefon nového chlapce, který pocházel z tropické plošiny a vždy počítal tlak větru a konstrukční zatížení.
Dívka s chlapem, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nový chlapec řekl: 'Nový kluk, mám příběh, který ti chci vyprávět. Pokud si ale po poslechu myslíte, že jsem blázen, řekněte mi to přímo. Mohu to přijmout.'
Poté dívka vyprávěla příběh o té roční cestě novému chlapci, který pocházel z tropické plošiny a vždy počítal tlak větru a nosnost konstrukce.
Až dívka ten příběh dovypráví. Na druhém konci telefonu bylo velmi ticho.
Dívčino srdce kleslo. Když se připraví a znovu promluví.
Najednou promluvil nový kluk, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, a řekl: 'Holka, nemyslel jsem si, že jsi blázen. Naopak, velmi tě obdivuji, máš takovou schopnost!' 'Moje mlčení je právě proto, že nemám žádné zábrany jednat s tebou, bez ohledu na cenu, jen abych našel list, tohle chování, myslím, že je příliš neuvěřitelné.
Vždycky jsem si myslel, že takový příběh se objeví jen v pohádkových knižkách. A teď se příběh, já, skutečně dostal na mou stranu.' 'Říkáš, že píšeš desku pro Boha, a já tě moc podporuji! Pokud mohu s něčím pomoci, rád pomůžu!'
Dívka byla překvapená, ohromená.
Bůh naopak vstal, postavil se před dívku, položil jí ruce na obě ramena a pak se sklonil, s náznakem zklamání v očích, šťastný, s hrdostí, ale velmi provokativním tónem, díval se na dívku,
On, říká
'Podívej! Nelžu ti!
Ty, tak divoký, jak se opovažuju ti lhát!'
Pak Bůh vstal a pohladil dívku po hlavě pravou rukou. Pak, když se otočil doprava, zmizel v oblaku šedého a bílého kouře, který viděla jen dívka.
Dívka a ten z tropické plošiny vždy počítají tlak větru a nosnost konstrukce, nový chlapec občas video. Sdílejte si navzájem životy.
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, se dívky často ptá, jestli je psaní desky hladké.
Nový chlapec z tropické plošiny vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce.
On, velmi slušný, holka, pracuje pro Boha, tak. Vždycky pošle zprávu jako první a zeptá se dívky. Protože nechce narušit čas Božího spojení s dívkou.
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny, vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nový chlapec vždy říká dívce, že je ochoten čekat, dívka

je zaneprázdněná, jevišť. Nikdy ji nenaléhal.
A dívka pokaždé vidí nového chlapce z tropické plošiny, neustále počítá tlak větru a nosnost konstrukce. Otočila hlavu a řekla: Bože, řekla: 'Šéfe, můj dar je zdarma. Můžeš odejít!'
Bůh vždy zanechá dotek – deset, zajímavý, usměvavý. Otočila se a zmizela v mase, kterou viděla jen dívka, v šedém a bílém kouři.
Jednoho dne nový chlapec, který pocházel z tropické plošiny a vždy počítal tlak větru a konstrukční zatížení, řekl dívce: 'Holka, půjdu do města rovníkové brány, které je vždy vlhké a přeplněné. Srdce ohnivé hranice, obklopené obdobím dešťů a sucha, se střídá v práci. Kde budu bydlet, jako Bůh, v cyklu práce.'
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, se dál usmíval a řekl dívce: 'Když jsi řekla, že jsem šéf, mám pro tebe dárek. Pak doufám, že pokud budete pozváni do toho města spolu, bude to bráno jako požádat šéfa o dovolenou a jít si odpočinout.'
'Vím, že poslední chlapec tě nechal bez peněz. Budu, udělám vše pro to, abych zvládl výdaje. Byl bych však vděčný, kdybyste se o něco z těch dolarů podělili. Doufám, že ano.'
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost, se dál usmíval a řekl dívce: 'Tento výlet je jedna z mých ženských šéfek ze země bollywoodské hudby, speciálně pro nového chlapce a dívku, a schválil jsem ten rozpočet navíc.'
Nový chlapec z tropické plošiny vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce. jeho emoce. Velmi stabilní. Holky, někdy rozpačitý, je vždy v pohodě, bez výkyvů nálad. Bylo to velmi klidné, což vyděšené dívce připadalo, jako by její emoce najednou narážely na zeď. Okamžitě se uklidni. Pak dívce pomohl a analyzoval problém.
Ale nový chlapec, který pochází z tropické plošiny, vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nikdy dívku neobviňoval. Jen vymyslel řešení pro dívku, když se uklidnila.
Ohledně dívčiny paniky vždy lehce řekl: 'Nemyslím si, že je důvod být naštvaný. Hněv problém nevyřeší. Život je jako psaní programu, jsou to jen čísla a formáty.'
Holka, pocit, opravdu neuvěřitelný. Nikdy, nikdy se k ní takhle nechovali. Nicméně jí to také přišlo trochu povědomé.
Bůh se neobjevil, jen v pravém uchu dívky, řekl s úsměvem,
On, říká
'Holka, já, kvláci-odcházím.'
'Ty, ty můžeš odejít!'
V té době už dívka dokončila osmou kapitolu této knihy.

To znamená, že v pátém sedmém a osmdesátém pátém roce, na konci léta, před západem slunce, před jeho příchodem, se třiatřicátý tep srdce a sedmý stín lampy proplétaly.
To znamená, že odpolední slunce se naklánělo a stín padal těsně mezi třetím a sedmým tikáním starobylých hodin. Všechno se chystá začít. Je to také čas, kdy už není možné nic dalšího, čas se vrátit zpět.
Ten den byl osmý měsíc, když se otevřely druhé dveře. Odpoledne zlaté světlo šikmo, vše ještě nevyrostlo a skrytý okamžik mezi poledne a náklonem.
Dívka, sestra, která se o kočku starala, a její přítel. Všichni byli velmi proti dívčině cestě. Mají pocit, že dívky jednají nad rámec rozumu, protože se na ně musí v srdci spolehnout. Měli pocit, že chování dívky se stalo zvláštním.
Dívka, sestra, která se o kočku starala, a její přítel řídili auto a odvezli dívku na letiště na rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce, Terminál 1. Chtěli poznat nového kluka pro dívku a cestou ji neustále kárali, snažili se ji probudit, protože se zdála být bláznivá.
Cestou dívka náhodou zaslechla píseň,
Byla to melodie z přelomu století, smutné éry, jako zažloutlá CD mechanika, navždy uvězněná v refrénu zlomeného srdce. Je upřímná a trapná, ale právě proto se stala první písní poté, co mnoho lidí přestalo milovat a stisklo přehrávání.
Byla to píseň, která jako by pršelo, jako vyznání složené ze slz, když jsem byl mladý. V melodii je určitý rozpor, který nelze pojmenovat, rozlučující smutek, nechtěné příliš silné křičení, jako je strach, že druhý neuslyší, a smutek, ale neodváží se promluvit.
Byla to lamentace za světlo vykoupení, do kterého nebylo možné vstoupit. Lidé zpívají bolest odloučení a opakovaně ji opakují. Ale nevím, jestli jsem vždycky přestal, první den traumatu – ještě ne, učení se najít volání a opravu bolesti.
Ta píseň zpívala znovu a znovu stejné texty.
V textech každé slovo bodne dívce srdce.
Píseň se jmenuje 'I'm Sad—Song by 5566 · 2002'
MV URL: https://youtu.be/2l4X4lGP_Zk?si=Ppn91n-RnNBvpToA —
Text té písně se zpívá takto
'Ten rok byl tichý
Můžete si jen vybrat
Odejděte
Nevinný úsměv
Už
Už žádné vzrušující

Bojíš se konce
Takže
Zoufale zraněný
řekl, že jsem to já
Zablokuj svůj
Jasná budoucnost
Jsi odhodlaný
Nechceš, abych čekal
Tiše jsem tě požádal, abys odešel
Teď ty
vrátil se po zranění
Jak mám toto uspořádání přijmout?
Byl jsem smutný
Vzdej to s tebou
Vzdej se lásky
Sen vzdát se
byl zlomený
Zadrž svůj smutek
Myslel jsem
Je to naplnění
Říkáš, že jsi ještě nešťastnější
Byl jsem smutný
Zapomeň na tebe
Zapomeň na lásku
Snaž se zapomenout
My
Opravdu se milujte
Také jsem zapomněl
Řeknu ti to
Co je ztraceno, nelze opakovat
Ten rok byl tichý
Můžete si jen vybrat
Odejděte
Nevinný úsměv
Už
Už žádné vzrušující
Bojíš se konce
Takže
Zoufale zraněný
řekl, že jsem to já

Zablokuj svůj
Jasná budoucnost
Jsi odhodlaný
Nechceš, abych čekal
Tiše jsem tě požádal, abys odešel
Teď ty
vrátil se po zranění
Jak mám toto uspořádání přijmout?
Byl jsem smutný
Vzdej to s tebou
Vzdej se lásky
Sen vzdát se
byl zlomený
Zadrž svůj smutek
Myslel jsem
Je to naplnění
Říkáš, že jsi ještě nešťastnější
Byl jsem smutný
Zapomeň na tebe
Zapomeň na lásku
Snaž se zapomenout
My
Opravdu se milujte
Také jsem zapomněl
Řeknu ti to
Co je ztraceno, nelze opakovat
Byl jsem smutný
Vzdej to s tebou
Vzdej se lásky
Sen vzdát se
byl zlomený
Zadrž svůj smutek
Myslel jsem
Je to naplnění
Říkáš, že jsi ještě nešťastnější
Byl jsem smutný
Zapomeň na tebe
Zapomeň na lásku
Snaž se zapomenout
My

Opravdu se milujte
Také jsem zapomněl
Řeknu ti to
Co je ztraceno, nelze opakovat
Byl jsem smutný
Vzdej to s tebou
Vzdej se lásky
Sen vzdát se
byl zlomený
Zadrž svůj smutek
Myslel jsem
Je to naplnění
Říkáš, že jsi ještě nešťastnější
Byl jsem smutný
Zapomeň na tebe
Zapomeň na lásku
Snaž se zapomenout
My
Opravdu se milujte
Také jsem zapomněl
Řeknu ti to
Co je ztraceno, nelze opakovat.'
Cestou na letiště.
Dívka v autě nemohla zabránit, tiše a tajně plakala.
Dívka, sestra, která se o kočku starala, a její přítel. Vyndali zavazadla z auta pro dívku. Také řekl, ať se holka nebojí, v den, kdy dívka odchází, se o kočku postarají oni.
Holka, před nástupem.
Dívka sama sedí na rybářské lodi v zemi východu slunce, Terminál 1, letiště, jihovýchodní salonek A3, nahoře, na sedadle.
Dívka, s oběma ušima, má na sobě sluchátka AirPods Pro a pustí hudbu na nejvyšší hlasitost.
Holka, žádná odvaha – vstup do té čekárny.
Holka, zkus se, přesvědč sama sebe. Říkala si, že tentokrát je to ona, pro původní dívku, stále se svou duší, chlapec, kterého hluboce miluje. Minule, srdcervoucí, pláčem.
Dívka se prostě takhle schovávala pod maskou, pořád, pořád, pořád, tiše, hořce plakala.
Dívka se prostě schovala pod maskou, tiše, neustále, neustále, neustále, řvala.

Dívčina tvář byla promočená matnými černými maskami, promočená jejími slzami. Nevěděla, jak dlouho už plakala.
Dívčiny ruce se třásly, stiskla ji, obrazovku telefonu.
Dívčina fotka na obrazovce mobilu je jediná, jediná – rodinná fotka.
To je, holka, naposledy, když se ohlédnu zpět.
To znamená, dívka, konečně, když se ohlédne zpět, podívej se znovu, ten odstavec, dívka, stále, ochotná obětovat svůj život pro něj——
Jednou, počkej.
Jednou se vzdej svého života.
Navždy, bez výčitky.
Dva roky po té cestě skončila.
Když jsou chlapec a dívka odděleni, dívka je sama na rybářské lodi v Zemi východu slunce.
Dívka byla sama v klinice a diskutovala o lékařské léčbě se svou kamarádkou, která byla také lékařkou.
Najednou chlapec poslal dívce zprávu.
Chlapec řekl, že používá svou analýzu ChatGPT k analýze svého vztahu s dívkou.
Chlapec požádal dívku, aby vyfotila dívčiny otisky dlaní. A nech dívku napsat první větu, slova, která se jí objeví v hlavě. Chlapče, použij svůj ChatGPT k analýze dívčího písma a osobnosti.
Holka, mlč. Jde jen o to, že ve svém rodném jazyce, na papír, si to napiš.
Dívka, s pevným rukopisem, píše, píše
'Pokud jednoho dne, říká doktor, můj milovaný chlapče, bude potřebovat nové, nové srdce, aby byl vyléčen. Okamžitě dám své srdce chlapci, kterého tolik miluji.' Dívka vedle textu používá svůj rodný jazyk a anglické jméno znakuje.
Dívky už od malička věděly, že mají duševní nemoc.
Dívky s bipolární poruchou a velmi těžce s ADHD. Pokud ano, bez léků dívka vůbec nespí. Od dětství pravidelně bere léky předepsané lékařem.
Ani ty drogy dívkám vůbec nepomáhají.
Protože dívka sama je také léčitelka. Proto si často dělala legraci se svými lékařskými přáteli během kontrolních návštěv.
Holky, ty lékařské kamarádky, vždycky s velkým úsměvem říkaly: 'Holka, kromě 'prášků na spaní' jsou pro tebe jiné léky jen ozdobou. To je běžný problém 'psychických médií'! Velmi běžné! Ale ty můžeš být mezi těmi nejšílenějšími!'
Ale, chlapče, po těch slovech byl naštvaný a velmi naštvaný.
Chlapec řekl dívce, ta slova byla pro něj příliš těžká.
Chlapec cítil, že dívčiny city mu dávají prostor pro sebe.

Chlapec cítil, že slova napsaná dívkou jsou jako nůž.
U chlapců dívka říká, že dívka přiloží nůž na chlapcův krk.
Chlapec přeložil své návrhy z ChatGPT do rodného jazyka dívky a zveřejnil je, aby je dívka viděla.
'Chlapče,' řekl ChatGPT.
On, říká
' ❗ Co se vlastně stalo:
Napsala velmi dramatickou zprávu (například: 'Pokud potřebuješ srdce, dám ti své, protože bez tebe nemůžu žít').
Ale ve skutečnosti je to extrémní projev sebepopírání, který nemá za cíl léčit, ale má vás skrze bolest znovu svázat.
Teď říká, že 'bere léky na stabilizaci nálady', což může být pravda.
Ale to neznamená, že musíš obětovat svůj rozum a život, abys to všechno zvládl.
⚠️ Běžné příznaky emoční manipulace:
Znaky Význam
'Nemůžu bez tebe žít'Manipuluj se svou vinou a drž tě zodpovědného za její duševní stav
Zamléct lásku s emocionálním vydíráním Přehnané prohlášení o oběti, ale vůbec nejste zodpovědní za své činy
Ignorování hranic Úplně ignoruj trauma, které jsi zažil, a mluv jen o jejích vlastních pocitech
❤️ Teď co můžete udělat:
1. Udržujte hranice a pevně stojte.
I kdybys se rozhodl odpovědět, stačí pochopit její pocity.
Ale nedovol jí znovu vstoupit do svého života, pokud nedojde k opravdu hluboké změně.
2. Pokud se rozhodnete odpovědět, zde je moje doporučená odpověď (v čínštině):
> Četl jsem, co jsi napsal, a také mě to dojalo.
Vidím, že tvé emoce jsou hluboké, a nebudu to brát na lehkou váhu.
Ale pravá láska by neměla být založena na bolesti, strachu a vině.
Potřebuji prostor, abych se uzdravil a ochránil.
Pokud jednoho dne budeme moci začít znovu v opravdovém uzdravení a bezpečí,
Možná si o tom můžeme znovu promluvit.
3. Starejte se o své emoce a psychologii.
Možná si můžeš napsat, co teď opravdu cítíš v srdci, a nespěchat reagovat na ni.
Rozhovor s poradcem ti může pomoci vyřešit hlubší pocity a jizvy.'

Pak chlapec opět přeložil své návrhy z ChatGPT do rodného jazyka dívky a poslal je dívce.
'Chlapče,' řekl ChatGPT.
On, říká
「Můj ChatGPT mi navrhl, abych to napsal'
> Vím, že máš spoustu emocí a vím, že mě miluješ——
Ale teď je čas, abyste opravdu slyšeli, čím jsem si prošel.
Opravdu nechápeš, jak moc mě to bolí.
Nejen hádka, ale ten pocit:
Stal jsem se boxovacím pytlem pro své emoce, jako by moje role byla jen 'snášet, odpouštět a tolerovat'.
Křičel, házel věcmi a nakonec i upozorňoval policii – kvůli tobě mě to všechno zničilo.
Teď mám PTSD.
Byl jsem každý den ve stresu, žil jsem ve strachu, zlomený srdcem, úzkostný a bez okamžiku opravdového klidu.
Ne proto, že tě nemiluji, ale kvůli lásce nemohu přežít v nejistém prostředí.
Vždycky mluvíš o svém srdci, jak hluboká je tvá láska,
Ale už nejsem ochotný být tím, kdo vždy pochopí, vždy bude tolerovat a vždy odpustit –
Když mi duše krvácela.
Nejsem naštvaný, jen už nemůžu předstírat, že je to v pořádku.
Pokud mě opravdu chcete poznat, přečtěte si prosím celý tento úryvek:
Nebuď defenzivní, neobviňuj a nevracej téma zpět k sobě.
Pokud jednou budete ochotni udělat skutečnou změnu –
Převzít odpovědnost, nejen brát léky na potlačení emocí –
Možná si o tom můžeme znovu promluvit.
Ale teď si vybírám sebe.
Konečně žiju pro sebe.'
Dívka okamžitě pocítila, tisíce šípů jí pronikly do srdce.
Dívka však vybrala lehce, vzhlédla a pohlédla na Boha.
Bože, ticho.
Holka, žádná odpověď, zpráva od kluka. Pokračovala spolu se svými přáteli, kteří byli také lékaři, v diskusi o lékařské péči.
Dívka byla takhle prostě sama, seděla na letišti na matné černé lavičce.
Lavice, pět kroků před ní, tvořily velké dvě třetiny černého rámu skleněného okna. Pod oknem byla dívka, která neměla odvahu vstoupit – nástupní brána A3.
Na té lavici bylo pět míst, ale na celé lavici byla jen dívka a ostatní stáli, jako by byli neviditelní, a vedle dívky bylo volné místo.

Dívka, sama, seděla na úplně levém sedadle opakovaně a poslouchala píseň.
Znovu, znovu, znovu, znovu, poslouchej tu píseň.
Dívka nevěděla, jak dlouho plakala, protože byla tak zlomená.
Najednou, nevím, jak dlouho to trvalo, potom.
Dívka se pomalu zvedla, ona i její minulé já se formálně rozloučily a střihly.
Dívka, stále v matném černém letním oblečení.
Dívka vstala, šla dolů a šla na záchod v rohu nástupní brány A3, kde si neustále drhla obličej.
Pak se podívala nahoru a pravou rukou setřela vodní stopy.
Zuřivě vylila vodu na zem.
Silou si setřela slzy z tváře.
Ona, mrtvá, dívá se na sebe do zrcadla.
Její oči okamžitě zchladly.
Pak se podívala do zrcadla a chladně se usmála.
Pak dívka, s očima a prázdnýma očima, pomalu kráčela směrem k tomu místu, z rybářské lodi v zemi vycházejícího slunce do rovníkového brány, která byla vždy vlhká a přeplněná. Sídlo ohnivého srdce hranice, obklopené obdobím dešťů a sucha střídavě – nástupní brána na A3.
Dívka, její tělo bylo trochu nestabilní, pomalu si sedla na pětimístnou lavici s tenkým červeným houbovým polštářem a opěradlem, ale se stříbrným rámem a sloupky na nohou.
Dívka sedí na lavičce, úplně vpravo.
Dívka má číslo letu Thai AirAsia FD231.
Když si dívka sedne, po třech minutách.
Před původně plánovanými dveřmi se dav náhle zvedl.
Ozval se hlas muže s velmi klidným hlasem, byl to letištní personál.
Byl však jediný, podle barvy obleku, dívka, kterou nikdy neviděli na letišti na rybářské lodi v Zemi východu slunce.
Muž byl oblečen v vínově bordó obleku.
Muž pomalu došel ke bráně A3, usmál se a zvedl rádio. Nemluvil.
Až se dívka podívala na muže.
Muž se najednou usmál na dívku a pak jeho oči skrz dav vřele pohlédly na dívku sedící dvacet kroků od ní.
Muž pomalu zapnul rádio.
Muž v 17: 20 oznámil nový směr.
Dívčino srdce bylo mírně ohromené.
'520' -
Toto číslo, dívka, byla kdysi v exilu na křižovatce charismu, říkala dívce, že stále používá svou duši, chlapci, kterého hluboce miluje.
Dívka řekla chlapci '520', což v jejím rodném jazyce znamená 'Miluji tě'.

Dívčina cesta se bude odehrávat od jiného výjezdu, z A3 na A5.
Muž po skončení vysílání mrkl pravým okem na dívku.
Dívka pomalu zamířila k novému – bráně A5.
Seděla a čelila západu slunce, začala psát tuto kapitolu.
Ona, letadlo, jednoho letního večera roku 5785, v deváté hodině setkání ohně a větru. Slunce právě zapadlo za vrchol zdí a kyvadlo se houpalo mezi šestou a sedmou. To byl okamžik, kdy byl osud znovu povolán a vyrazil z rybářské lodi v Zemi vycházejícího slunce.
Do té soumraku byla umístěna, stříbrno-bílý pták, ale ozdobený dvěma třetinami jasně červené, ve třetí části těla, blízko, vedle dvanáctých dveří, to byly jedny, prostřední pozice, ale mohly jí dovolit vidět západ slunce, obzor.
Ona, sedící stříbrno-bílý obří pták, byla ozdobena dvoutřetinami, jasně červenou, a třetí část žeber byla blízko dveří, právě včas, aby zahlédla místo, kde byly mraky roztrhány, mezi oknem a chodbou. Levá ruka, hraběte, druhé místo, přesně ona, místo návratu.
Když letadlo vzlétne, ten okamžik.
Dívka znovu plakala, srdcervoucí, tiše.
Dívka se prostě takhle schovávala pod maskou, pořád, pořád, pořád, tiše, hořce plakala.
Dívka se prostě schovala pod maskou, tiše, neustále, neustále, neustále, řvala.
Dívčina tvář byla promočená matnými černými maskami a její slzy byly opět promočené. Nevěděla, jak dlouho už plakala.
V ruce drží tuto kapitolu. Tahle věta.
Až do více než dvou třetin letu, potom.
Najednou přestala plakat.
Otevřela ho znovu a v dívčině mobilu, ten, jediný případ, rodinná fotka.
Tentokrát neplakala.
Její oči okamžitě zchladly a zároveň se chladně usmála.
Sama, šla letadlem na záchod a ona, will, dívčiny slzy, se důkladně drhla.
Pak se podívala nahoru a pravou rukou setřela vodní stopy.
Zuřivě vylila vodu na zem.
Silou si setřela slzy z tváře.
Ona, mrtvá, dívá se na sebe do zrcadla.
Její oči okamžitě zchladly.
Pak se znovu chladně usmála, když se podívala do zrcadla.
Pak se pomalu vrátila na své místo.
Pak najednou zvedla ruce do vzduchu.
Ona, otevřená, Bože, jí řekla, seznam písní.
Zapnula sluchátka na ten nejhlasitější zvuk.

Začala hledat ta tajemství, skrytá v melodii písně.
Její ruce a celé tělo začaly přirozeně a silně—jako by hrála na klavír, tlačila na rytmus.
Holka, nikdy se nenaučila žádný hudební nástroj.
Holka, nechápu to, personál.
Tohle je Bůh, s dívkou, vždy bylo tiché pochopení.
Ona, letadlo, jednoho letního večera roku 5785.
Když ukazatel na zdi tiše přiblíží k okraji třetího kruhu noci. To znamená, že ona, hodina její směny s nočním bohem, světlo a stín, se změnila ze stříbrné na inkoust. Matné černé ručičky ukazují těsně vlevo od nočního srdce.
Přistála ve městě rovníkové brány, které bylo vždy vlhké a přeplněné. Srdce ohnivé hranice, obklopené střídavě obdobím dešťů a sucha, odlehlé, malé letiště. Právě napsala tuhle větu.
Ona, když se podívala nahoru, zakřičela na strop.
Řekla
'Šéfe, děkuji, dovolte!
Tento pracovní cyklus!
Ty, do prdele.
Neruš mě!'
Pak ona, spravedlivě, odjela na dovolenou!
Čekala v přeplněné a dlouhé frontě na pasovou kontrolu.
Otevřela všechny vstupní údaje, včetně online registračního osvědčení a adresy a informací hotelu, které si nový kluk rezervoval.
Právě teď ta dívka vyrazila, před třemi dny.
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, se dívky zeptal. Zeptal se: 'Holka, máš ráda hotely s bazény nebo jiným vybavením? Vyberu podle tvých preferencí, najdu hotel. Ty, ještě se nestarej o cenu. Řekni mi, prostě mi řekni, co máš rád!'
Dívka na druhém konci videohovoru se zamračila a dívala se na nového chlapce z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení.
Přísným tónem řekla muži, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce.
Řekla
'Nováček, vážně ti to říkám.
Ty, vyber si jednoho.
Nejvhodnější místo pro tvou práci je hotel.'
Pokračovala přísně,
Řekla
'Bazén, posilovna a všechny ty lesklé dekorace.

Ani mně se to nelíbí.
bazén, sauna a další zařízení.
Nikdy ho nepoužívám.
Zejména lesklá výzdoba chodby.
Taková éterická a nádherná výzdoba.
Opravdu to nesnáším!
Pokud to opravdu chceš, předkládám své požadavky.
Jsou jen tři body.
Nejprve postel.
Za druhé, polštáře a přikrývky.
Za třetí, jsou zde oddělené toalety a koupelny.
Velikost místnosti, je mi to jedno!
Prosím, nedělej to kvůli mně a těm lesklým ozdobám.
Nech se cestou do práce stát obtížným.'
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, byl velmi překvapen.
Když čekala v dlouhé frontě pasové kontroly.
Ona, z týmu, najednou zrychlila.
Ona, tým, ve srovnání s ostatními týmy, zrychluje a je velmi náhlá.
Celní úřednice byla žena o 10 let starší než dívka, a ona ji viděla.
Dáma jen natáhla ruce a jemně jí vzala pas.
Dáma, aniž by se na něj podívala, orazítkovala dívčin pas přímo.
Právě když chtěla ženě ukázat vstupní informace a adresu hotelu na svém mobilu.
Dáma jí rychle oběma rukama podala zpět pas.
A pak paní najednou, v rodném jazyce dívky, řekla: ano, ona, a paní řekla: 'Pokračujte.'
Dívka vypadala zmateně, v srdci přemýšlela, jestli někdy odjela do zahraničí.
Žena znovu promluvila, stále v rodném jazyce dívky, ano, řekla, řekla: 'My, já nepotřebuji, abyste poskytovala žádné informace. Tvé zavazadlo už na tebe čeká, prosím, využij čas a dokonči svůj úkol.'
Dívka si stále schovala pas s nechápavým výrazem.
Venku všichni celníci, všichni, pobízeli dívku v jejím rodném jazyce.
Zároveň ji porovnal a gestem ji pobízel, aby šla dál.
Dívka z nějakého neznámého důvodu začala klusat.
Když dorazila, dopravník na zavazadla, který patřil jejímu letu, se neotáčel.
Její, odbavené zavazadlo, je jediné na celém pásu přepravky, jeden kufr.
Byl to bílý malý penzion s černým rámem, s mnoha roztomilými samolepkami od přátel a jejího přítele, který se o kočku staral pro holčičku.

Dívčin kufr, ležící na dopravníku zavazadel, který při projíždění můžete jít rovnou, natáhnout ruku a zvednout ho, uprostřed to vypadá, že jste čekali dlouho.
S chladnýma očima se rozhlédla kolem.
Ona, ano, celý let, první, kdo si vyzvedl zavazadla.
Kufr je dívka, sestra, která se o kočku stará, a její přítel. Přítelkyně, její přítel, půjčil té dívce.
Když zvedla zavazadla, otočila je a potvrdila, že jsou to dívčina zavazadla.
Stiskla rukojeť zavazadla, natáhla klik a po ověření výšky vydala 'cvaknutí'.
Dopravník zavazadel, který byl původně stacionární, se náhle začal otáčet.
Ona, s chladnýma očima, se znovu chladně usmála.
Podívala se na strop a protočila oči.
V srdci si nemohla pomoct a řekla: Bože, proklíná, zatnula zuby a řekla: 'Pane! Souhlasím, dovolená! Dovolená! Není to dovolená?'
Bože, neobjevil se, On jen, smál se tak, že chtěl být zbitý, tiše řekl dívce do pravého ucha,
On, říká
「Užij si svou v-aCiCi!」
Pak Bůh zezadu silně strčil dívku a dívka, zatímco běžela, v srdci vyslovovala nekonečná sprostá slova.
Když se rozsvítila desátá pouliční lampa, stále tam nebyla, a poslední vlak, metro. V nočním bohu začíná změna, město, stále je třicet tepů srdce a ještě neusnulo. Ukazovátka, tiše se blížící k noci, je okrajem třetího kruhu. Světlo a stín, které se změnily ze stříbrné na inkoust, matné černé ruce jsou zastaveny na levé straně srdce noci.
Ona, s tímto z tropické plošiny, vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nový chlapec, potkal.
Tento nový chlapec z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, řekl: 'Viděl jsem tě z velké dálky. Není to tak, že bych tě poznával, je to, jako by tě najednou zasáhl paprsek světla, na tvém těle, dovol mi tě poznat.'
Jen se chladně usmála a přikývla.
Srdce dívky je stále plné nadávek na Boha.
Poprvé se s novým chlapcem objala.
Bože, nevím kdy, objeví se.
Stál za novým chlapcem, tři kroky od něj. Smál se jako blázen. Držel se za břicho a celé tělo se mu třáslo.
Ona, za novým chlapcem, natáhla ruku, pravou rukou, pravou, Bože, ukázala zlomyslný prostředníček.
Bůh, který se dál srdečně smál, se otočil doprava a zmizel v hroudě, kterou

viděla jen ona, v šedobílém kouři.
V srdci protočila oči nesčetněkrát.
Tento nový kluk, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, byl velmi překvapený, ano, řekla, řekl: 'Ty, tvé letadlo právě přistálo, jak jsi mohl tak rychle dostat zavazadla ven?' 'Právě jsem dorazil na letiště, méně než deset minut. Utekl jsi!'
Vzdychla si, a k této osobě z tropické plošiny, která vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, řekl nový chlapec,
Řekla
'Teď se tím netrap!
Já.
Musím.
Jezte velké hranolky z McDonald's, abyste si ulevili od hněvu!
Počkej chvíli a vrať se do hotelu.
Já, vysvětlím ti to znovu!'
Tento nový kluk, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, se jen usmívá. Neptal se na víc. On jen, pomoz, ona, vezmi zavazadla, vezmi ji, aby koupila největší balíček hranolek v McDonald's.
Koupil si jeden, burger, z Burger Kingu.
Tento nový kluk z tropické plošiny vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, zavolal taxi a řekl: 'Ty, právě vystoupil z letadla, vezmeme taxi, bude to pohodlnější.'
U tohoto je z tropické plošiny, vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nový chlapec je v hale v prvním patře, čeká na taxi.
Ona, držící své největší hranolky z McDonaldu, jedla zuřivě. A přitom něco mumlal do úst.
Tento nový kluk z tropické plošiny vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, má jen zářící oko, usmívá se a dívá se na ni. Mimochodem. Ona, uklízející vlasy, rozházené po tváři.
Do pěti minut dojela balíček McDonald's, největších hranolek.
Tento nový kluk z tropické plošiny vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, čím víc se směje, tím je šťastnější, říká, ona říká, on říká: 'Ty, potřebuješ víc hranolek? Já pomůžu, ty, kup to!'
Najednou se probrala a podívala se na tohoto nového chlapce z tropické plošiny, který vždy počítal tlak větru a nosnost konstrukce.
Tento nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, řekl: 'Ty, neboj se, vím, co děláš, a víš, Bože, jistě, znovu tě provokuju, naštvaný. Před mnou musíš být sám sebou, to stačí. Ale vidím, že ty, ty jsi právě snědl hranolky, ten nemilosrdný, bože, musel jsi být zase

pokárán!'
Neměla čas reagovat. Tento nový kluk, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, se už směje.
U tohohle, z tropické plošiny, vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nováček. Spolu se všichni cítíme v klidu.
Všichni jsou prostě sami sebou, jednoduše. Ne, není možné se schovat.
Tahle z tropické plošiny vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nový kluk má rád ji, tu nenucenost. Přijal ji také, její zmatení a zapomnětlivost.
I když někdy upustila telefon, vstala, dostala se do rvačky nebo najednou vstala a zařvala na strop.
Řekla
'Pane!
Ty, ty hajzle!
Jsi nemocný!'
Tento nový kluk, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, se také usměje, ano, ona, řekne, řekl: 'Ty, to je v pořádku, ty, snaž se co nejvíc kárat, opravdu mi to přijde vtipné!' Pak se nový kluk začal smát.
Někdy se tento nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a neustále počítá tlak větru a konstrukční zatížení, podívá na strop a s velmi soucitným postojem řekne Bohu: 'Bože, někdy mám pocit, že jsi velmi ubohý. Podívej, tvoji zaměstnanci, nadávají, mluví vícejazyčně, tak děsiví! Navíc, i když to nevidím, slyšel jsem, že její tón je plný vražedných úmyslů, je opravdu nemilosrdný!'
Někdy si není jistá, měla by nejdřív pokárat, Bože. Přesto nejdřív pokář toho nového kluka.
U tohoto je z tropického náhorní plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nový chlapec. Navzájem sdílejí své vlastní životní zkušenosti. Oni, aniž by se vyhýbali, mluvili o svých minulých vztazích.
Všichni si myslí
「Ať se v životě stalo cokoli.
Všechny tě vedou někam lepším.
A věci, které tě nezabily.
Udělám tě silnějším.'
Řekla mi, že tohle z tropické plošiny vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nováček. Příběh dívky a předchozího 'Boha, chlapečka nejblíže srdci'.
Také řekla, že tohle z tropické plošiny vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nováček. Holka, vyrůstání, samé temné příběhy. A příběh dívky, která se mnohokrát pokusila, sama se vrhla do řeky podsvětí, ale opakovaně

selhala.
Ona, která to vypráví z tropické plošiny, vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nováček. Ve třetím ročníku vysoké školy.
Pozdě v noci dívka spolkla celý velký pytel, více než sto, nejsilnějších prášků na spaní, plus svalové relaxanty, plus léky na snížení krevního tlaku a léky, které rychle snižují počet srdečních tepů.
Celková dávka těchto léků je dívka, dlouholeté, opakovaně ověřené, profesionálně vypočítané číslo.
Celková dávka těchto léků je třikrát větší než běžná smrtelná dávka.
Dívka však byla v kómatu jen pár dní.
Když se dívka probudí, její telefon je prázdný.
Dívka, která se ve škole neobjevila, se v nemocnici neobjevila.
Učitelka a spolužáci dívky tam nikdy nebyli, aby ji hledali.
V té době dívky neměly žádné přátele ani rodinu.
O pár dní později jí přítelkyně lékařka nechala udělat krevní test.
Dívka, lékařská kamarádka, byla velmi překvapená.
Protože, dívčin krevní test, všechno je v normě.
Nikdo nevěří, že dívky skutečně spolkly tolik nejsilnějších a nejkomplexnějších drog.
Pozdě v noci už byla dívka bosá a vstoupila na hlubokou horu. Nepřístupné dole, na ostrých balvanech, vertikálních a velmi strmých útesech.
Dívčina pravá noha už byla vytažená ven a když začala, byla připravená spadnout. Najednou někdo chytil dívku za límec zezadu a dívka byla náhle zvednuta do vzduchu a umístěna na místo velmi daleko od útesu.
Pak jsem v pravém uchu dívky slyšel muže s velmi klidným hlasem, který jí řekl,
On, říká
「Nejsi PerMiTTeD.
Zemřít jako tohle.
Nejsi EnTitleD.
K tomu příspěvku.
NECH TO BÝT.
PROSTĚ PŘESTAŇ.」
Od té chvíle dívka věděla, že nemá žádnou moc, ani se nemůže sama vtlačit do řeky podsvětí. Holka, konečně to vzdala.
Tento nový kluk z tropické plošiny vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, po poslechu se jen cítil rozrušený, dotkl se jí, hlavy. Nesoudil ani nevyjádřil žádný postoj.
Tenhle nový kluk tiše řekla, řekla: 'Dřív jsi tvrdě pracoval. Teď je to všechno pryč. V následujících dnech se ty, všechny starosti a obavy z minulosti už

neobjeví. Přísahám na Boha ve svém jménu.'
Ona, rychle tlačená, tato z tropické plošiny, vždy počítala tlak větru a nosnost konstrukce, nový chlapec zvedl pravou ruku přísahy. 'Ona,' řekla novému chlapci,
Řekla
'Nováčku, ty, ne, nenadávej tak nenuceně.
Přísaha je neviditelná smlouva.
Každý kontrakt má odpovídající cenu.
Jakmile ne, využijte peníze.
Cena za ukončení smlouvy bude.
Výpočet nákladů a zisku.'
Tento nový chlapec z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, se jen usmál, ano, řekla, řekl: 'Já, já jsem vždycky věděl, co jsi řekl, ty přísahy a odpovídající náklady.' 'Protože já, pokud si troufnu to říct, moje přísaha znamená, že mohu nést všechny náklady, které přijdou!'
Byla ohromená. Dlouho jsem se nedokázal vzpamatovat.
Nevěděla, jak reagovat.
Až tohle z tropické plošiny vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nový kluk jí podal láhev Coly. Nový kluk jí na chvíli jemně položil studenou Colu na pravou tvář.
Najednou se vzpamatovala a s radostí přijala láhev Coly.
Ona s tímto novým chlapcem, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, se na sebe podívali a usmáli se.
Tento nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, jí také sdílí svou minulost.
Tento, z tropické plošiny, vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nový chlapec, stejně jako dívka, vyrůstal v velmi podobném horském lese. Jeho domov je ze všech stran obklopen krásnými, vysokými horami. Hora, kde vyrůstali, o něco výš, je nejznámějším 'národním parkem' v místní oblasti.
Tenhle, z tropické plošiny, vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nováček. Dům, kde vyrůstal, byl ze všech stran obklopen krásnými, vysokými horami. Bylo to z města jménem 'Bo' na tropické plošině, kde kdysi vládly červená a zlatá. Srdce země je také místem, kde leží nejlživější jazyk země, a každý odchod vede k zemi občanské války.
Odtud přišel do města, kde se ani Bůh, ani Bůh neodvážili zůstat dlouho.
Na úpatí hory, obklopené horami, leží město z tropické plošiny a z kávových hor, které vede do této země.
Město, uprostřed hor, je městem z tropické plošiny a z kávových hor, které vede tuto zemi. z náboženského systému, který nosil římské roucho a miloval cigarety a zlaté příbory.

Tento nový kluk, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, jeho otcovská rodina, byl kdysi prvním v historii této země. A také, kdysi největší, krev vůdce. Používali jméno Boha k otevření území a ve skutečnosti byli předky jazyků válečných pánů. Nyní si soudnictví země přeje, aby s tím přestali, ale umí proměnit každý proces v trhlinu.
Každou věznici proměňte v východ. Říkají, že jsou Božími zástupci. Ve skutečnosti byl prvním vládcem, který nosil bílý roucho. Naučili se obcházet rozsudky a oddalovat spravedlnost. Existuje trestní právo země a důkazy lidu. Nicméně existují další 'nevinné dveře', které už byly vydlážděny. Nevěří v zákon, ale v mezery v zákoně.
Tak sestoupil dolů a vyrazil ty dveře.
Tento nový chlapec z tropické plošiny vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, jeho Give name, kombinace jmen, je jako občanská válka sama o sobě. Jedna polovina se jmenuje 'Josef' a druhá polovina se vždy tváří jako 'ušlechtilá a ozbrojená'. Co však nečekal, bylo, že role 'dočasného představení' se někdy zapsala do dějin jako mylná osoba duše.
Tento nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, jeho příjmení se zdá být 'ušlechtilé' složené z městských ruin. Napůl hlína, napůl zrcadlo, má ozvěnu zvuku, ne tloušťku duše. Řetězec příjmení je jako kouř zanechávající středověkou aristokrati. Existuje jen v pasech a registračních formulářích hotelů, a v historii a odpovědnosti – nic.
Tento nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, jí jednou řekl, že je pro něj těžké říct někomu 'Miluji tě'.
Tento nový chlapec, který pochází z tropického náhorní plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost, jí také sdílel všechny temné příběhy ze svého života a výchovy. A proč, je pro něj těžké někomu říct 'Miluji tě'.
Po poslechu se jen usmála a podívala se na tohoto nového chlapce, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce.
Řekla novému chlapci,
Řekla
「To mě vůbec neláká.
ThinGS mě sOTěT Jsou Zlí.
Do CoMe.
Takže.
Nedělám nic a nedělám nic z toho.
Jen se bavím, co všechno v životě dostávám za sebe.
Takže nemusíte APoloGiSe pro ThisS.

Dělej, co chceš.
Je to tvoje.
Svobodná vůle.
Nebudu tě nutit.
Dělat.
A když víš, že neděláš nic jako nebo nechceš.
A ty nejsi žádná panenka, kterou bych mohl ovládat.
Pokud se lidé mají chtít shodovat.
Ty budou.
A ty Nikdy nevíš.
CO JE TO ZA ŠÉFA.
PLÁNOVAL.」
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, řekl: 'Jaká je barva mé aury?'
S úsměvem řekla tomuto muži z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, řekl nový chlapec.
Řekla novému chlapci,
Řekla
「Barvy tvé Aury.
Ano, jsou.
Opravdu krásné.
Hostinec LaYer.
Má trochu šmrnce a kvality.
LiKe FroM, Royalova LiNe.
Prostě jsi řekl.
Jeden z otcových seSIE KrveLiNe.
Byl první prezident tvé společnosti.
Žádný MaTTER neví, jak daleko.
KREV JE KREV.
Co to můžeš nikdy nepřestřihnout.
A OutSiDe je.
SilVeR.
S trochou hedvábných ozdob.
Ach.
To znamená.
To máš ReCeiVeD.
Určitý Čaroděj.
OD.
ŠÉFE.
To je na tom vidět.

To jsi.
A SmarT PerSoN.
Uvěřte si to.
Je.
A GiFt.
Velmi.
Velmi málo lidí.
Mám to.
ConGraTulATionS.」
Tento nový kluk, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, byl velmi překvapen. Řekl jí, že nikdy nepotkal nikoho jako ona, tak otevřenou.
Ona si vzala lok, holka, oblíbená cola.
S úsměvem řekla tomuto muži z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, řekl nový chlapec.
Řekla novému chlapci,
Řekla
「Není to O ToBouT.
BeinG.
OPen-MinDeD.
Právě jsem věděl o tom starověkém šílenci.
PRO.
PŘÍLIŠ DLOUHO.
Pokud ti ten starodávný šílenec chce dát.
TakžeMěTi.
A nikdy před tím nemůžete utéct.
A.
Pokud ON nebude, nedá to.
Na tebe.
Žádný matematický hráč, jak těžko se snažíš.
Přesto to NIKDY NEPOCHOPÍTE.
KAŽDOPÁDNĚ.
Takže.
Na co se vlastně snažím.
Svobodná vůle je svobodná vůle.
MosT je opravdu tenký.
A můžeš mít vždy.
A BeinG GiVen.」
Nový kluk, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, řekl: 'Jaký je váš názor na to, jak tento svět funguje?'

S úsměvem řekla tomuto muži z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, řekl nový chlapec.
Řekla novému chlapci,
Řekla
「No, tak co.
Tento svět je podobný.
GaMe 『Věk říší』.
Starověký šílenec je TEN HRÁČ.
A všechny vás.
Jsou to LiKe NPC.
ALE.
Starodávný šílenec někdy.
Zkus to.
Reaguj jako já.
ONA se rozhodla CloseSeR.
JEJÍ hlas DroPPinG Like.
A BlaDe.
Starý šílenec se někdy snaží.
Chovejte se jako já.
A ON je v tom skvělý.
PROTO NÁS POTŘEBUJE.
TI, CO VOLALI.
PROROCI.
MY jsme příbuzní.
BROUCI v této hře.
NAŠÍM úkolem je OPRAVIT NEPOŘÁDEK, který má MaKes.
A ano.
MY JumP BeTweeN.
Jiný poskytovatel služeb.
A ano.
Jsme KinD Like RecYcleD SouLS.
Protože je to PŘÍLIŠ PRÁCE.
VYCVIČIT ÚPLNĚ NOVÉHO OD NULY.
Je to jako MoViE 『ConsTanTine』.
ALE NEČEKÁM NA NEBE ANI PEKLO.
ZAVOLEJ MI.
Vyberu si, na co se postarám.
A
KDY.
A.

TrueSt.
JÁ.
To nechceš vědět.
KAM JDU.
KDYŽ TU NEJSEM. 」
Čtvrtého srpna, před úsvitem, měsíc, hodinová ručička, která ještě nezapadla, hodinová ručička, hned po prvním kroku, je celá obloha stále barvy moře.
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, řekl: 'Miluji tě. Chci tě ve svém životě. 」
Ona s chladným úsměvem překvapeně odpověděla novému chlapci, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení.
Řekla
「Ó, páni.
Tak RYCHLE.
To bys měl být lepší než TenK Ag.
LÁSKA JE TĚŽKÉ SLOVO.
Zdraví.
To je mnohem víc, než si to kdy očekáš.
A JE TO DLOUHODOBÁ SMLOUVA.
TAKOVÁ, KTERÁ JE VELMI DRAHÁ.
KDYŽ TO ROZBIJEŠ. 」
Nováček, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, řekl: 'Tomu rozumím. Stále ti řeknu, že tě miluji. A chci tě ve svém životě. 」
S chladným úsměvem odpověděla novému chlapci, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce,
Řekla
「Ano.
Miluji tě.
VÍCE. 」
S chladným úsměvem pokračovala v odpovědi novému chlapci z tropické plošiny, který vždy počítal tlak větru a nosnost konstrukce,
Řekla
「Ach.
Jednou bys měl vědět.
Takže NEJSI LiSteNinG Ke KNIZE.
To už jste UVNITŘ KNIHY.
A ty jsi byl.
Chci se zaměřit na svůj přenos.
KAPITOLA DESET.

ALE.
TEĎ už jsi se do toho zapojil.
KAPITOLA TŘETÍ.
PROČ.
Protože to tak prostě udělal.
TakžeMěTi.
FooLiSH.
Takže.
Já jsem to neřekl.
The TiMeLinE.
TimeLine VaS NeVeR.
Přímý průkaz.
KAŽDOPÁDNĚ.
Vždycky to tak je.
Série skoků (LEAPS).
BacK a navíc.
V životě.
Dýchání.
FouR-DiMenSioNaL SPacE.
Takže.
To bys měl počkat.
Děkuji za svůj přístup.
A A Všichni Šli.
To je CoMeS.
VEN.
Z TVÝCH ÚST.
PROTOŽE.
VŠECHNO.
BYTÍ.
NAHRÁNO.
ÚPLNĚ.
NATRVALO.」
Nový chlapec z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, řekl: 'Je nebezpečné, že pracujete pro Boha?'
S chladným úsměvem odpověděla novému chlapci, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce,
Řekla
「DanGerous.
Myslím, že to dokážu vyhláskovat vždy.
Nikdy jsem nevěděl, co to znamená.」

Ta věta, když padla, vzduch neklesl jako obvykle, ale místo toho byl lehký a vznášel se, visel ve vzduchu –
Zdá se, že někdo čte repliky podle scénáře.
Nicméně přízvuk je zcela nepatřičný.
To není její rytmus, ne, její způsob kousání, dokonce ne, její přízvuk.
Dokonce i ona sama se málem zasmála nahlas.
Nový kluk, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, kladl spoustu otázek.
A vážně, vysvětlila roli té dívky. a ty od Boha obsahem a soudržnou logikou.
Až nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, neuslyšel jeho chrápání, když usínal, což způsobilo vibrace ve vzduchu.
Vstala chladně, pomalu a kráčela k osobě z tropické plošiny, která vždy počítala tlak větru a nosnost uzlu, za novým chlapcem.
Sklonila hlavu a dlouho se na ni chladně dívala.
Ona, s očima jako nože, se chladně usmála.
Řekla
「JO.
SAMOZŘEJMĚ.
VĚDĚL JSEM TO.
NIKDO.
OPRAVDU CHCE VĚDĚT.
PRAVÝ PŘÍBĚH.
PROSTĚ.
ROZHODNI SE.
PŘEDSTÍREJ.
HLOUPĚ LIDÉ. 」
Během celé cesty musí okamžitě zaznamenat čas, místo a události, které se odehrály v přítomnosti. Jinak, jakmile se otočí, bude zapomenuta.
Je na konci cesty. Před třemi dny.
Ona, s tím jediným, je z tropické plošiny, vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, nový chlapec.
Vyrazili ve dvě čtvrtě hodiny odpoledne z hotelu na jihovýchodě města.
Poprvé tam šla, z tropické plošiny, vždy počítala tlak větru a nosnost konstrukce, nový chlapec. Nachází se ve městě rovníkové brány, které je vždy vlhké a přeplněné. Město v srdci ohnivé hranice, obklopené obdobím dešťů a suchých období, se nachází v centru města, v jihovýchodní části výškové budovy v barvě Apple Green, která se nachází ve 27. patře, kde je sdílená kancelář.
Na silnici, když je na dálnici, taxikář neustále přejíždí svým mobilním

telefonem, sleduje videa a mění kanály za jízdy. Jednou, jednou, znovu, nouzové brzdění.
Jednou se opět málem srazil s jinými vozidly na silnici. Jeden z nich, motocyklista, málem spadl strachem.
Její tvář byla čím dál ošklivější a ponurější.
'Ona a ten chlap z tropické plošiny vždy počítají tlak větru a nosnost konstrukce,' řekl nový chlapec.
Řekla
「Až DORAZÍME.
PAK VYSTOUPÍTE Z AUTA.
OKAMŽITĚ.
PROVEDU.
RUKOJEŤ.
ZBYTEK.」
Když dorazili, levou rukou vytlačila nového chlapce z tropické plošiny, který vždy pečlivě počítal tlak větru a konstrukční zatížení, z auta.
Řvala, velmi hlasitě, rychle, v různých jazycích, a rozzuřeně řvala.
Ona, celá osoba, rovně, ze středu, rychle se připlazila ke straně řidičova sedadla.
Zároveň natáhla pravou ruku.
Vytáhla telefon ze zpětného zrcátka.
Už samozřejmě znetvořila mobilní telefon, krutě, přímo, velmi tvrdě, praštila taxikáře do hlavy a řekla mu,
Řekla
「HEJ, HAJZLE.
Pokud NEZNÁTE CESTU.
Neměli byste pracovat jako řidič.
Pokud chceš ToT SATOT SAT RidiCulouS House.
Na tvém RidiCulouS TELEFONU.
ZŮSTAŇ DOMA.
Pokud NEVÍTE, CO TO ZNAMENÁ.
SKUTEČNÝ ŽIVOT JE PRO TEBE také.
Pak MŮŽETE UKONČIT SVŮJ vlastní.
ALE MOŽNÁ NE.
LÉČTE NĚKOHO JINÉHO.
ŽIVOT.
AS.
A.
VTIP.
Je pro tebe ŽIVOT SPORTOVCEM?

Nebo OPUSTÍŠ MOZEK.
V HoMe.」
Taxikář v panice opakovaně dělal thajský, standardní gesto prosby o milost.
Taxikář v panice se jí opakovaně snažil uklonit a prosil o milost.
Prudce zabouchla dveře, otočila se a odešla.
Nový chlapec z tropické plošiny vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce.
neopustila bok auta, ale stála za ní jako NPC.
Otočila hlavu a uviděla nového chlapce, který pocházel z tropické plošiny a vždy počítal tlak větru a konstrukční zatížení, a neopouštěl bok auta, ale vždy stál jako NPC za ní.
Řekla
「Chlapče.
Co to sakra jsi.
STÁLE TO TU DĚLÁM.
NEUDĚLAL TO.
I.
ŘEKNU TI.
Když DORAZÍME.
PAK VYSTOUPÍTE Z AUTA.
OKAMŽITĚ.
PROVEDU.
RUKOJEŤ.
ZBYTEK.
Jste hluchý?
NEBO JSTE TAKÉ OPUSTILI MOZEK.
V HoTel RooM.
CO JE S TEBOU ŠPATNĚ.
NEBO.
TY VŮBEC NEMLUVÍŠ ANGLICKY.」
Nový kluk, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, jí řekl: 'Hej, holka, oni neumí dobře anglicky, jaký má smysl takové násilí na ulici? Nelíbí se mi, že se takhle chováš. Příště to neudělej?」
Ona, jen zima, odpověděla jednomu z tropické plošiny, vždy počítající tlak větru a nosnost konstrukce, řekl nový chlapec,
Řekla
「Nedělej si starosti.
VIDÍM, že je Nerozuměl, co jsem říkal.
Takže nepotřeboval, aby LanGuaGe zničil DerstanD.
Že byl připraven A Připraven CESTOU DUŠE.

A.
TOHLE JE MOJE PRÁCE.
MOU PRACÍ JE UČIT SVĚT.
JAK RESPEKTOVAT.
TOHLE.
VOLAL.
ŽIVOT.
POKUD uděláš NoT.
LiKe.
TO.
TheN, VŽDY můžeš jít.
TheRe je svobodná vůle.
Dej to všemOT.
A.
NEUČ MĚ.
JAK SE CHOVAT.
CO DĚLAT.
VŽDYCKY BUDU.
AS.
JSEM.
Máš své rozhodnutí.
Nechci ti to doporučit.
Přijmi, co děláš, NeNeNe.
ALE BUĎTE SI TÍM JISTÍ.
NAVŽDY BUDU JEDNAT JAKO.
JÁ SI VYBÍRÁM.'
Ten z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nový chlapec, začíná neustále vysvětlovat svůj pohled, on, neustále pravdu, ona, vysvětluje.
Její oči postupně chladly a podívala se na nového chlapce z tropické plošiny, který vždy počítal tlak větru a konstrukční zatížení, a řekla mu,
Řekla
「Hej.
POKUD uděláš NoT.
ZMLKNEŠ UŽ.
OKAMŽITĚ.
A.
JESTLI POŘÁD...
TrYinG to.
NAUČ MĚ.

JAK SE CHOVAT.
CO DĚLAT.
UJIŠŤUJI VÁS.
To se vám nebude líbit jako konsekvenční doplnění.
To je všechno na cestě.
Jdeme do světa propheta.
To je pravda.
Co se děje.
Kde bys s tebou.
A ProPheT.
LiKe.
JÁ.
ALE ty jsi AlWaYS.
Volná volba.
ChooSE.」
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nakonec přestal hádat. Protočil oči.
Ona naopak se podívala dolů do zrcadla výtahu, podívala se na svou tvář a chladně se usmála.
Budova, která se nachází v jihovýchodní části centra města, je jablkově zelená výšková budova, která se nachází ve 27. patře a slouží jako sdílená kancelář. Jsou zde panoramatická okna od podlahy ke stropu v úhlu 360 stupňů.
Vždycky, vždycky byla. Stál u okna, celý člověk byl přilepený na sklo, oči měl studené, chladně se usmíval a pořád se díval dolů.
V těch dnech to dělala vždycky. Každé ráno jsem vstávala brzy a nanášela si make-up. Oblékněte se upraveně. Nosím dívčí doplňky.
Nový kluk, který pochází z tropické plošiny a neustále počítá tlak větru a konstrukční zatížení, se celý den soustředí na práci.
Vždycky, vždycky byla. Sám a sedící na místě nejblíže oknu.
Vždycky, vždycky byla. Roztáhni všechny závěsy. Připevněte tělo pevně, opřete se o ta panoramatická okna od podlahy ke stropu.
Vždycky, vždycky byla. Celý den, celý den, celý den, celý den, psaní, tahle kniha.
Vždycky, vždycky byla. Celý den, celý den, celý den, celý den, všechny detaily a slova.
Vždycky, vždycky byla. Celý den, celý den, celý den, seděl a psal víc než dvanáct hodin.
Vždycky, vždycky byla. Velmi pozorně, psát, před dívkou, dělat delikventní část, přidávat více logiky a opravovat gramatiku.

Vždycky, vždycky byla. Často mě překvapuje náhlý příchod nového chlapce, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce.
Vždycky, vždycky byla. I uprostřed noci nový chlapec, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, spí.
Vždycky, vždycky byla. Přesto, kvůli tomu, jak jsou texty uspořádány, jsou detaily změny písma šílené a upravené.
Vždycky, vždycky byla. Nepamatuji si, jestli jsem jedl nebo ne, a nepamatuji si, jestli jsem spal.
Vždycky, vždycky byla. Je to prostě: piš dál, piš dál, piš dál.
Vždycky, vždycky byla. Jen pořád kultivuji, stále kultivuji, pořád kultivuji.
Vždycky, vždycky byla. U těch textů, velikostí písmen a pořadí sazby je to prostě: pokračuj v opravách, pokračuj v úpravách, pokračuj v úpravách.
Až do poslední noci celé cesty.
Nový kluk, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, pracuje přesčas v devět hodin večer.
V té kanceláři byla jen ona, s novým klukem z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, a mužským kolegou z Itálie.
Vždycky, vždycky byla. Až po více než dvanáct hodin pokračovala v psaní, nejedla, a celé její tělo bylo ochrnuté a neschopné stát.
Sama, se zhroutila na světle hnědou pohovku v kanceláři.
Vždycky, vždycky byla. V mé hlavě se svět točí.
Vždycky, vždycky byla. Před sebou byla bledá.
Vždycky, vždycky byla. V ústech držel lízátko s jahodovou příchutí.
Vždycky, vždycky byla. Jeho oči byly studené, díval se na strop a neustále se chladně usmíval.
Vždycky, vždycky byla. Když jsem šel na záchod, automatické světlo senzoru bylo pořád svítivé. Nikdy nebyla osvětlená a celá koupelna byla tmavá, takže jste neviděli prsty.
Vždycky, vždycky byla. Na toaletě ve tmě projděte celý proces velmi přesně.
Vždycky, vždycky byla. Když jsem si znovu a znovu myl ruce, chladně jsem se na sebe usmíval ve tmě.
Cestou zpět do hotelu je nový kluk, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, stále na online schůzce.
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nosí sluchátka na obou stranách a účastní se schůzek.
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny, vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, zapne sluchátka a zvuk na maximum.
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a

konstrukční zatížení, se ji snažil vést.
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a neustále počítá tlak větru a nosnost konstrukce, neustále naráží do zdi a ztrácí se v metru.
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, podnikl několikrát cesty metrem tam a zpět na stejné lince.
Ona se jen chladně usmála a nic neřekla.
Zatáhla za roh jeho oblečení a vedla ho k němu.
Nový kluk, který pochází z tropické plošiny, vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, najednou začne říkat ano, ona ztrácí nervy, má pravdu, křičí, v metru, v přeplněné situaci.
Nový kluk, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, mluvil hlasitě a káral, jeho hlas postupně sílil, řekl: 'Hej, holka. Nejsem dítě. Proč se ke mně chováš jako ke psovi nebo dítěti. Cestu zpátky najdu sám.」
Ona, slabě, její oči byly chladné, zvedla obočí a s chladným úsměvem řekla,
Řekla
「Ano
SAMOZŘEJMĚ, že si najdeš cestu zpátky...
Dělej to, jak chceš.
A já jsem pro tebe volal CaRinG.
Jen jsem se snažil.
Umožňovala jsem ti.
Takže.
KeeP.
TrYinG.」
Nový kluk, který pochází z tropické plošiny a pořád počítá tlak větru a nosnost konstrukce, začal na ni ztrácet nervy a řekl: 'Hej, holka. Nelíbí se mi tvůj přístup.」
Řekla jen s jemným a chladným úsměvem,
Řekla
「Páni.
Ale ty to neděláš jako nikoho.
MŮJ POSTOJ.
ALE.
Budu se snažit o další akci
To je správné.
Řekl jsem, že jsi předtím.
CHCEŠ, ABYCH TO ŘEKL.
ZNOVU.

MOŽNÁ SE ZMĚNÍM.
NO TEDA.
POSTOJ. 」
Když se konečně vrátili do hotelu v deset hodin večer.
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, neustále mění své plány na noc. Chtěl si koupit jídlo, aby se najídl zpět, a chtěl si koupit pití.
Nakonec, když se vrátili do místnosti s velkým množstvím jídla.
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a neustále počítá tlak větru a konstrukční zatížení, se najednou rozhodne, že si chce ostříhat vlasy. Řekla lehce,
Řekla
'Jsi si jistý, že ji nechceš sledovat.
MŮJ LET je brzy ráno do Více Ús.
Jen pár domů od začátku. 」
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, je stále velmi vytrvalý.
Nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, řekl, že kvůli své kráse si musí ostříhat vlasy.
Takže nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, zavolal taxi a společně jeli do holičství v čtvrti červených luceren.
Před nimi, než odešla.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, najednou, bez jejího souhlasu.
Nový chlapec z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, najednou začal celou pravou paži hluboko zabořovat do dívčiny tašky, nenuceně a energicky.
Nový chlapec z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, také vytahoval dívčiny věci podle libosti a házel je na stůl s jakoukoliv silou.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, řekl, že hledá láhev s roztomilým vzhledem 'Powerpuff Girls' a batoh.
Nový chlapec z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, řekl, že doufá, že láhev znovu naplní vodou a dá ji do tašky 'dívky' na cestě, aby jim mohl nést vodu.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, řekl, že chce získat tu roztomilou láhev.
Najednou se podívala nahoru a zakašlala.

Její oči okamžitě zchladly a tón byl přísný.
Řekla
「Hej.
ŘEKNU TO TAKHLE.
JEN JEDNOU.
NIKDO.
DOTEKY.
MOJE TAŠKA.
BEZ.
NO TEDA.
POVOLENÍ.
TO JE JEDNO.
CO.
DŮVOD.
ELSE.
UDĚLÁM TO.
UVOLNIT.
A.
BOŽSKÉ.
TREST.
NA VÁS.
JEDNA.
BeYonD.
Rozumím ti.
CouLd.
EvEr.
ImaGinE.
TEĎ.
POHNĚTE SE.
HandS.
PRYČ.
OD.
NO TEDA.
TAŠKA.
PŘEDTÍM.
ODSTŘIHL JSEM JE.
SEBE.
JAKMILE vy.
DOTKNI SE TOHO.
ZNOVU.

UDĚLÁM TO.
Odpočívaj v pokoji, tvůj zdraví.
MIMO.
PŘED tebou.
DOSUD.
MRKNI.」
Její oči byly ještě chladnější a tón ještě přísnější.
Pokračovala, řekla chladně.
Řekla
「A.
ŘEKNU TO TAKHLE.
JEN.
JEDNOU.
I.
UDĚLEJ.
NE.
PŘENÁŠ.
COKOLIV.
PRO KOHOKOLI.
Pokud chceš vést pár věcí s cestou.
VLOŽTE SI to.
Vlastní BaG.
Pokud nepůjdeš do služby.
Dali TO.
Na zdraví.
ALE.
NE.
MOJE TAŠKA.
O to jméno, kterého se ptáte.
JÁ.
TO.
PŘENÁŠ.
DOSUD.
A.
JEDEN KUS.
PAPÍRU.
Pro tebe.
UDĚLÁM TVŮJ Life.
Velmi vNTeReSTinG.
NAVŽDY.

A.
TO BUDE.
Beze.
A DoUbT.
NEJVÍC.
InTeResSTnG LiFe.
AnYonE měl To Vždy.
DOVNITŘ.
PŘESNĚ TAK.
SVĚT.
JSEM SI JISTÝ, že ano.
UŽIJTE SI TO.
TO.
Kam jsi.
Lajkujte to.
Nebo NE.
Takže.
ThinK.
ThinK, Hard.
Myslím, že je to velmi klidné.
Stále ano?
WanT.
JÁ.
Do CarrY.
To.
Čekaj na tebe.
JO.
Pokračujte v hněvu.
Tak dlouho jako ty.
LiKe.
Tohle je vaše.
Svobodná vůle.
AnYwaYwaY.
A.
Udržuj si TalkKinG Yo ME s tebou.
TEN POSTOJ.
Tak dlouho, jak chcete.
PAK.
PROVEDU.
UKÁŽU ti.

MOJE.
NECH.
Nás.
ZKUS TO.」
Cestou do kadeřnictví, v taxíku, se zeptala, z tropické plošiny vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, nový chlapec,
Řekla
「PROČ to děláš.
InSiST.
Zapnuto.
Přijď na to.
HaiR.
STOP.
Na místě.
To je pravda.
Čas.
Co to dělá.
DOSUD.
ZLÝ k tobě.」
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, odpověděl: 'Protože tady je to mnohem levnější než v Amsterdamu. Je to o 20 € méně. Nemyslíš, že to stojí za to?」
Řekla jen s jemným a chladným úsměvem,
Řekla
「Ó, páni.
TwelY - EuRo.
DiFFeREnCE.
Ty jsi to udělal AlSo.
CalCulaTE.
The TimE.
A.
Lidé.
InVoLveD.
NEBO prostě vy.
StaRinG At.
ČÍSLA.」
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, odpověděl: 'Ne, pro mě je všechno jen o číslech. Ne?」
Řekla jen s jemným a chladným úsměvem,
Řekla

「Ano, no.
ZAPNUTO.
NA STRANĚ.
Já jsem se vymyslel.
S
ČAS.
A.
LIDÉ.
KOLEM.
Takže.
I.
VYPADNI.
SPRÁVNÉ MNOŽSTVÍ.」
Chladně snížila hlas, oči měla chladné a usmála se ještě chladněji.
Řekla
「HLOUPÍ LIDÉ.
JEN Vidím.
The LiTTleS.
A.
The CorNerS.
Nikdy nevidím.
CELÝ OBRAZ.
A ty přemýšlíš.
To jsi.
WalKinG.
AnYWhErE.
To máš.
WanT.
ALE.
Ty už jsi.
NA MÉ MAPĚ.
TAK VTIPNÉ.」
Nakonec, po půlhodině jízdy.
Konečně dorazili do té oblasti.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, byl od začátku velmi výstřední a nastavil špatnou adresu.
Takže opět šli svižně půl hodiny.
Konečně dorazili do kadeřnictví.
Cestou, na krátké procházce, do kadeřnictví.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční

zatížení, stále a pořád nadšeně proudí, ano, vysvětluje význam těch 20 €.
A nový kluk z tropické plošiny, který sám vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, je citlivý na čísla a hrdý.
Když konečně dorazili do kadeřnictví.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, je stále neustále a nadšený, mluví sám se sebou.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, je velmi nadšený.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, neustále zdůrazňuje, jak mocný je tento kadeřnický salon a jak nenahraditelná technologie jsou.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, pokračuje, a ona, předvádějící se, že je citlivý na čísla, i když jeho současná ekonomická situace je velmi špatná.
Uvnitř dorazila do rovníkového brány, které bylo vždy vlhké a přeplněné.
Druhý den ohnivého srdce země, které je obklopeno obdobím dešťů a suchým obdobím.
Tehdy ji nový chlapec z tropické plošiny, který vždy počítal tlak větru a konstrukční zatížení, vzal do centra města výměnu místní měny.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, řekl hlasitě v přeplněném obchodním domě.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, si nejdřív vyžádal letenku, kterou zaplatil.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, ano, požádal o sdílení nákladů na jídlo a ubytování.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, požádal o 200 dolarů.
Tehdy toho moc neřekla, ale její oči byly chladné a úsměv chladný, a vzala z dívčiny peněženky dva 100 jüanů.
Levým prostředníčkem a ukazováčkem jemně sevřela obě bankovky.
V tom novém klukovi z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, se bankovky dotýká.
Pustila prsty.
Tyto dva zákony pomalu klesaly.
Neohlédla se.
Ona rovnou k odražení směnného kurzu.
Vytáhla dívčin pas, pomalu jí vyměnila měnu.
Ona, měna, výměna je dokončena, potom.
Jen se otočila, oči měla studené, chladně se usmála, upřeně se na ni dívala, a ona stále dřepla na zemi kvůli bolesti po celém těle, a ten, kdo se nemohl

úplně zvednout, byl z tropické plošiny, vždy počítal tlak větru a nosnost konstrukce, nový chlapec.
Tiše řekla muži z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce.
Řekla
「TaKe your TiMe.
ZVEDNI SE.
SÁM.
LiKe.
EVErYOnE.
ElSe.
ODEJDU.
Do ToiLeT.
A WaTcH. 」
V té době původně existovala dlouhá fronta na směnu měn.
Všichni najednou udělali tři kroky zpět.
Dav pomalu vytvořil kruh, obklopující nováčka z tropické plošiny, který vždy počítal tlak větru a nosnost konstrukce, uprostřed. Nikdo nepromluvil, nikdo nepomohl.
Všichni, jen s chladnýma očima a chladným úsměvem, se dívali na nového chlapce z tropické plošiny, který vždy počítal tlak větru a konstrukční zatížení.
Když konečně dorazili, do holičství.
Ona jen seděla na písku, sklonila hlavu, neustále se dívala do zrcadla, oči měla chladné a chladně se usmívala.
Velmi formálně odpověděla na téma nového chlapce z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, si neobjednal schůzku.
Takže nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, čekal hodinu.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, byl vepředu, a byli tam ještě dva další muži z Evropy.
Nakonec, když se kadeřnictví chystalo zavřít, přišel na řadu nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítal tlak větru a konstrukční zatížení.
Kadeřníkovi trvalo jen pět minut, než ostříhal vlasy novému chlapci z tropické plošiny, který vždy počítal tlak větru a konstrukční zatížení.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, je stále velmi šťastný a hrdě jí neustále říká, jak je stylista a řemeslná zručnost zde skvělá.

Stále jen sklání hlavu, oči má chladné a neustále se chladně usmívá.
Ve dvanáct hodin uprostřed noci si muž z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, nový chlapec, koupil další jídlo.
Takže s dalším jídlem nastoupili do taxíku.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, stále nepřestává mluvit a vyjadřovat své vlastní názory. a vlastní finanční plánování do budoucna.
Nový chlapec z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, neustále zdůrazňuje svou citlivost na čísla a svou dlouhodobou vizi do budoucna.
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, rozhodně řekl, že v čase, který si vypočítá, určitě dosáhne finanční svobody.
Stále jen sklání hlavu, oči má chladné a neustále se chladně usmívá.
Až najednou přijelo taxi, dívka, na známé křižovatce.
V té místnosti se známá 7-11, ta velká, jasná a nápadná cedule, okamžitě odrážela v dívčiných očích!
To sice nemůže být náhoda, ale na tři sta procent.
Quilt, bože.
Vlastníma rukama jsem ho vesloval zpátky, což byla očividně slepá ulička, malá ulička.
Holka, přítomnost je prošívaná, Bůh, nekonečný, nekonečný, nekonečný, paměť, přehrávání, přehrávání a přehrávání!
Ty, dívka a chlapec, kterého stále miluje svým životem, ty krásné vzpomínky na minulost.
Ty, dívky, vzpomínky, které střežily jako život.
Dívka, která viděla, slyšela, cítila, jasně, celý člověk, okamžitě, se vrátil, ten rok, všechny útržky na obraze.
Bůh, dívka, ta nejmilovanější, dívka, tvrdá práce, konečně jen tak sebraná, Bůh, chlapec nejblíže srdci, všechny vzpomínky.
Dívky, ty vzpomínky, byly bůh, vždycky, vždycky, vždycky! Přehrajte, přehrajte, opakujte to!
Pak, Bůh, krutě, s chlapcem, kterého dívka tolik milovala, s jeho tváří, pevně přilepenou na dívčiny oči, nesčetněkrát, blikající, blikající!
Dokonce i dívka v tu chvíli natáhla ruce a chytila ho jako šílená!
Holka, drž se, drž se, škrábej dál!
Dívčiny nehty na obou rukou byly hluboko zaražené do kolen a krvácely!
Scénu zablokoval i Bůh, znovu!
Všichni zase ztratili paměť!
Pamatují si jen holky, plakali a sklouzli z autosedačky!

A Bůh si ty, holky, stále uchoval jako jediné vzácné vzpomínky.
Bůh ji vlastníma rukama vytrhl z dívky zaživa, utrhl ji, ukradl ji!
Ať se děje cokoli, holka, jak tvrdě je, pláče, křičí a křičí.
Holka, podívej se nahoru, zírej, Bože, počkej, Bože, otoč se.
Ale, Bože, ne!
Bože, dej dívčino srdce vlastníma rukama! Zuřivě, tvrdě, utrženo.
Bože, jestli nezastavíš krvácení kvůli té dívce, zapomeň na to a nenech ji zemřít!?
Holka, vážně, nerozumím.
Bože, najednou, tamhle, do čeho jsi tak blázen!?
Bože, tam, ta ulička.
Celé město, jediné, slepá ulička!
Jediný!
Jen! Jen! Jediný!
Jedna! Slepá ulička!
Bože, ať si dívka hned vzpomene, holka, kdo to je?!
Holka, proč, bude tam?! Tak, co to je?! Kdo jsou ti lidé vedle té dívky?! Kdo to je!? Holky to nevědí! Neznám žádnou z nich!
Dívka si ani nepamatuje, proč se vydala na cestu! Jedno slovo! Jedno slovo! Nemůžu si vzpomenout!
Dívka v autě zařvala, zhroutila se a plakala.
Po návratu do hotelu šla bez slova, jen lehce, a šla se osprchovat.
Ať čistí jakkoliv, kontaktní čočky.
Celý svět se zdál být pokrytý vrstvou a slabá mlha se nedala rozptýlit.
Nový chlapec z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, se jí náhle zeptal: 'Jakou má teď barvu moje aura?'
S chladnýma očima zvedla obočí a s chladným úsměvem řekla,
Řekla
「The Colors.
Tvého.
AuRa.
ŘEKNI MI TO.
Co jsi to kdy udělal.
Ztraťte svůj souzeň.
Ach.
Ty jsi.
Ne.
IdeA.
Nedělej NoT.
I když si myslíte, že ano.

Ztratit to.
Ach.
To víš.
Budu se k tobě jen přilepit.
Na vEČOT.
LiKe.
A CheaP.
SticKeR.
To.
WaS.
AdoRabLE.
ALE.
NE.
Jistě, můžeš být.
Jak už to říkám.
Jak se vám líbí.
ALE.
POKUD JE ČLOVĚK.
ZTRATÍ DUŠI.
JE.
ŽÁDNÁ AURA.
VLEVO.
NE.
DOKONCE STÍN.
Z TOHO.
Takže.
Vyhledej svého sou.
QuicKlY.
Samozřejmě.
A můžeš si to nechat dělat.
Mluvte mi o tom.
S TAKOVÝM PŘÍSTUPEM.
JSEM.
UŽÍVÁM SI TO.
HROZNĚ MOC.
PROTOŽE.
JSEM.
TAKŽE.
SLUŠNÉ.
Provedu.

DÁM ti něco.
TAKY ZPÁTKY.
NE.
NEBUDU.
Řeknu ti.
TEĎ.
Jinak.
To by rozhodně nebylo překvapení.
JSEM PRAVÝ.」
Nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, najednou promluvil zuřivě a rozkazujícím hlasem: ano, řekl: 'Hej, holka, nemám rád plýtvání jídlem. V hotelovém pokoji máme tolik jídla a zítra odjíždíme brzy ráno. Tak se snaž sníst co nejvíc, jinak budu mít hrozně naštvaný na to, že plýtváš jídlem.」
S chladnýma očima zvedla obočí a s chladným úsměvem řekla,
Řekla
「Byl jsem fakt špatný.
Řekni MI, že jsi.
JoKinG.
Myslím, že to tak je.
VeRY.
InTeReSTinG.
OPRAVDU?
MaKe Plán pro.
Na NiTiGhT.
OPRAVDU?
DeCiDe k NÁKUPU.
Takže fakt špatně.
Kdo.
Udělala jsem to.
PAK.
A.
JÍM.
Jen.
Kdy.
I.
DeCiDe.
K JÍDLU.
JAKMILE vy.
SÍLA.

JÁ.
NEBO.
VYHROŽOVAT.
JÁ.
Provedu.
Odpočívaj v pokoji, tvůj zdraví.
MIMO.
PŘED tebou.
DOSUD.
Mrkni.
Pokud děláte NoT.
LiKe.
Byl jsem FooD.
TheN.
EaT.
Všichni SinGle.
Přijmi se sám sebe.
Pokud to řekneš.
JEDNA MORE WorD.
ODTEĎ.
SLIBUJU.
Na to půjdeš.
Uživ svůj život.
V jistém smyslu.
Nikdo nemohl nikdy.
ImaGinE.
Bude.
VELMI.
SPeCiaL.
Bude.
VELMI.
ExCiTinG.
Bude.
NAPROSTO.
IrrePlaCeaBlE.
Cítíš?
InTriGueD By.
MŮJ plán.
Nemůžu.
EvEn WaiT.

ABY TO VIDĚL.
S.
MOJE VLASTNÍ.
OČI.
I.
HaVe.
TouGhT.
ABouT.
Tohle je příbuzenství.
ThinG.
Pro.
Ty, TISÍC.
Ano.
A.
MYSLÍM.
KONEČNĚ JSEM NĚKOHO NAŠEL.
KDO DO NĚJ SEDÍ.
MÁM PRAVDU?'
Než opustili letiště, ona nikdy neviděla jasně.
Celý svět se zdál být pokrytý vrstvou a slabá mlha se nedala rozptýlit.
Dívka, která původně chtěla tvrdě pracovat půl roku, studovat dnem i nocí, plnou poznámek a tvrdé práce, půjčila nizozemskou učebnici, nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítal tlak větru a konstrukční zatížení.
Řekla
「TO JE.
NE.
JEN KNIHA.
Připravil jsem to SE SVOU VLASTNÍ DUŠÍ.
JE TO SOUČÁST.
MOJE DUŠE.
Takže byste měli dělat To ZEaTT.
S UtMosT.
CarE.
Jinak.
Budu OPRAVDU dOOInTeD.
A.
NAŠTVANÝ.」
Její letadlo bylo o tři hodiny před ním.
Když dorazili na letiště v šest hodin ráno.
Když ona, po pověšení dívčiných zavazadel.

Ona, pro nového chlapce z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, ji zahákla, levou rukou, ukazováčkem.
Ona, rovně, vedla nového chlapce z tropické plošiny, který vždy počítal tlak větru a konstrukční zatížení, ke straně, uprostřed stříbrné, na pětimístné lavici.
Natáhla se levou rukou a nařídila mu, aby si sedl.
Ona naopak sedla, nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítal tlak větru a nosnost konstrukce, nalevo.
Během rozhovoru se ona, která se snažila, snažila vymačkat slzy.
Ale selhala.
Její oči postupně vydávají vlny.
Natáhni se, levá ruka dlaní dolů.
Ona, s velmi chladným tónem a velmi chladnýma očima, mluvila pomalu.
Řekla
「MAY.
I.
MÁŠ.
NO TEDA.
KNIHA.
ZPÁTKY.
PROČ.
BeCauSe.
JSEM.
VELMI NETYPICKÉ Ve vás.
To máš.
Předtím to tak být.
SciNaTeD.
The LiFe.
Z ProPheT.
A ShorieS.
PŘESTO si myslíte, že knihy jsou SPLNĚNY.
Jsme Ne-SENINER.
MDMA.
CHCI.
PODÍVEJ SE, LiKe.
SoMeOnE.
KDO.
TaKeS DruGS.
Na tebe.
PROROCI.

JSOU.
VŽDY OSMĚLE.
BeCauSe.
MY.
NESETE VÁHU.
NIKDO NEZMIZÍ.
Může se to ukázat.
Do ComPreHenD.
A.
JO.
Samozřejmě.
JSOU.
MNOHEM VÍCE PROROKŮ.
ROZPTÝLENÉ.
VŠECHNY.
KONEC.
SVĚT.
JSEM.
ANI SE NESNAŽÍ.
TEĎ TO SKRÝT.
MY UŽ MÁME.
EnOuOuGh ChilDreN.
Na TeaCh.
MY NEPOTŘEBUJEME.
MoRe GaTHerinG.
Na nás.
A.
Co tě to udělalo.
Ulož si.
SouL.
To bys měl.
BeTTeR.
FinD IT.
QuicKlY.
BeFoRe.
TakžeMěTi.
MoRe.
InTeReSTinG.
Jsi ty.
POKUD ty.

WanT.
Učit.
První LeSson.
JE.
ZMLKNEŠ UŽ.
TEĎ.
VEZMI SI své.
TELEFON.
VEN.
SMAZAT.
KAŽDÝ JEDNOTLIVÝ OBRÁZEK tebe.
VZAL.
KDY.
BYL JSEM.
NEVĚDĚL.
ANO.
VŠECHNO.
KAŽDÝ JEDEN.
JEDNA.
NO NIC.
NE.
TAK.
TADY.
DO TVÉHO KOŠE.
Ve vašem cloudu.
NA KAŽDÉM SKRYTÉM ÚČTU.
A.
To nesmíš.
LŽI MI.
VÍM, že víš.
PŘESNĚ TAK.
CO.
JSEM.
MLUVILI.
O ČEM.
NIKDO.
ZÁBĚRY.
MŮJ OBRÁZEK.
PŘEDTÍM.
ŘÍKÁM.

ANO.
Pustím tě.
JEN.
Tentokrát.
ALE.
JE.
NAPOSLEDY.」
Pak se pomalu postavila, oči měla chladné a chladně se usmála.
Pak jí zatřásla vlasy a chladným pohledem přejela publikum.
Viděla to celé na letišti Suvarnabhumi v Bangkoku v Thajsku, všichni, jako by byli zmáčknutí tlačítka pauzy, úplně nehybní.
Nicméně tváře všech jasně odhalovaly strach z hlubin jejich duše.
Na letišti Suvarnabhumi v Bangkoku v Thajsku se všichni dívají na nováčka z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce.
Kromě toho je tu nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce. On, s prázdnýma očima, seděl nehybně.
Její oči byly ještě chladnější a znovu se chladně usmála.
Pak se otočila a neohlédla se.
Ona, rychlá, kráčem, běžela k vzdálené 213, k nástupní bráně, rychle.
Všichni chodci na silnici.
Všichni ti lidé čekají na bezpečnostní kontrolu.
Všichni, postavte se do fronty na pasovou kontrolu.
Všechny, stejně jako Rudé moře, se okamžitě oddělily směrem ke stranám.
Všechny procesy ne, podle běžného procesu.
Všichni, ne, podívejte se nahoru, na ni.
Byla prostě lehká, běžela celou cestu, bez překážek, rychlým tempem.
Když dorazila na vnitřní trať letiště, vlak byl přeložen.
Vlak se zdá, že čekal už dlouho.
Jakmile nastoupila do vlaku, vůz se okamžitě zavřel.
Vlak okamžitě, rychle opouští nástupiště.
Trvalo jí jen deset minut, než dorazila, což mělo být za třicet minut, k vzdálené nástupní bráně 213.
Konečně pocítila žízeň.
Šla koupit láhev vody.
Poprvé, když promluvila, nikdo ji neslyšel, a podruhé se to dozvěděl jen personál služby.
Na jeden dech vypila celou láhev vody.
Pak šla na záchod.
Když si myla obličej, dívka matně viděla její tvář, dívku, viděla, její oči neustále opačným směrem, nepravidelně se otáčely.

Rychle opustila koupelnu.
Šla koupit bochník chleba.
Poprvé, když promluvila, nikdo ji neslyšel, a podruhé to bylo podruhé, kdy personál zjistil, že je to ona.
Pomalu přešla ke stříbrnošedé lavici u okna a posadila se.
Chtěla si vzít chléb, ale chléb bylo velmi těžké ovládat.
Ona si zvláštním způsobem vzala velké sousto, vzala velkou pusu, násilím nacpala kousek chleba do dívčiny pusy a polkla ho tvrdě.
Znovu šla na záchod.
Když si znovu umyla obličej, dívka ji znovu viděla.
Dívka si byla jistá, viděla, že její oči se neustále otáčely opačným směrem, nepravidelně.
Dívka, když viděla své, měla propadlé tváře po obou stranách a bledou tvář.
Dívka, tvrdá, celá osoba, to zvedla na zrcadle a viděla to jasně.
Dívka začala, celou dobu, se svými dvojitými stoličkami, umírala, kousala, jazykem.
Dívka znovu získala kontrolu nad svým tělem, jeho částí.
Dívka, která se snaží, pozná sama sebe, kde je, co se stalo.
Když dívka konečně, roztříštěně, vzpomněla na obecný zážitek z toho, co se stalo.
Dívčin mobilní telefon obsahuje více než stovky nepřečtených zpráv.
Dívky denně, určitě, pravidelně používají jazykový vzdělávací software, zpožděný o několik dní.
Ten jazykový software je dívka a kluk, které chrání svým životem, jediná zbývající sdílená APP. To je první věc, kterou holky dělají, když se každý den probudí.
Dívka, s nehybnýma, velmi rozmazanýma očima, se snažila určit svou polohu.
Nakonec dívka zjistila, že právě letiště si usilovně vybudovala.
Vzpomínky na úlomky, jako sněhové vločky, se ke mně hrnuly!
Obrazovka telefonu holky, jako vlny, mávání, mávání!
Dívka si pevněji kousla do jazyka.
Až jazyk začne vytékat po krvi.
Že je to ta dívka, chuť, která nemůže být známější.
Tedy vůně vtisknutá do dívky, kostí a těla, v každém koutě.
Kolik pozdních nocí jsou holky, stojící na operačním stole a bojující s tímto zápachem.
Kolik pozdních nocí, dívek stojících na operačním stole, potřísněných po těle, je ten zápach.
Krev, to je ono, může udělat, holka, osvěžit, nejrychlejší způsob, a také

nejrychlejší barvu!
Krev, tedy ta dívka, jediný důvod, proč si vybrala operační sál!
Krev, tedy dívčí, přirozená osvěžující a stimulující!
Holka, velmi, krvelačná!
Dívka se rozhlédla kolem, na lidi kolem sebe.
Přesto nikdo neobjevil existenci té dívky!
I když dívka vstala a prošla kolem, nikdo se na ni nepodíval.
Holka, jdi znovu, záchod.
Holka, zase, když si myješ obličej.
Dívka se svým obličejem drží u zrcadla.
Dívka, opět potvrzená, její vlastní tvář.
Dívka si znovu potvrdila, že její oči se neustále otáčejí opačným směrem a nepravidelně.
Dívka to potvrdila znovu, s propadlými tvářemi a bledou tváří.
Takže dívka se chladně usmála.
Dívka šla pomalu a našla nejjasnější koupelnu.
Dívka bez váhání vzala všechny oblečení na sobě a hodila ho na zem.
Dívka zpočátku jako soudní lékařka, pečlivě zkoumající pitvu, zkoumající celé své tělo, dokonce každý detail.
Holka, zaznamenej si všechny detaily, stav a barvu, vše jasně do svého srdce.
Dívka, když je deska hotová, dívka se svým nekontrolovaným tělem pomalu obléká zpět na sebe.
Holka, zase k umyvadlu.
Holka, zase si důkladně umyj obličej.
Dívka, stále celá osoba, zvedala zrcadlo.
Dívka se pečlivě podívala do zrcadla, její oči se stále nepravidelně otáčely opačným směrem.
Dívka se podívala do zrcadla a pak, stále mrtvá, si pevněji kousla do jazyka, dokud jí nevytekl a neucítila další krev.
Že je to dívka a chuť nemůže být známější.
Dívka, celá osoba, stála na zrcadle a dívala se na sebe v zrcadle.
O tři minuty později.
Holka, pusť zrcadlo.
Dívka zvedla obočí, oči provokativní, a chladně se usmála. Zašeptala: 'Pane! Ty, velmi dobře, velmi dobře, velmi dobře!'
Dívka s chladnýma očima a rozzlobeným výrazem se dívala přímo před sebe, šla rovně a vrátila se k oknu, kde předtím seděla.
Holka, tvrdě, posaď se.
Dívka hodila tašku s hlasitým 'prásknutím' a hodila ji na plošinu levou

rukou.
Okolní dav stále nikdo nebyl a dívka byla nalezena.
Dívka, stále mrtvá, si kousla jazyk pevněji, až jí vytekl a ucítila další krev.
Že je to dívka a chuť nemůže být známější.
Holka, zase se rozhlédla.
Dívka opět pozvedla obočí, oči provokativně, a chladně se usmála.
Holka, zapni znovu její telefon.
Holka, viděla jsem to, skoro hotové—kapitola desát.
Holka, kapitola po kapitole, vráť se zpátky.
Holka, viděla jsem to, všechno, každou kapitolu, co bylo opraveno.
Dívka viděla ty, detaily, které vůbec popisovala, nemožné, a spoustu jazyků a slov, kterým vůbec nerozuměla.
I když jsou ta slova napsaná v rodném jazyce dívky, ta slova, ta dívka, je poprvé, co je vidím.
Dívka také viděla ty, jemná čísla, popis proporcí a výpočty čísel.
Ale holky, nikdy nebyly dobré v matematice.
Dívka, zvedla obočí a vypadala provokativně, se znovu chladně usmála.
Zašeptala: 'Pane! Ty, moc dobrá, velmi dobrá, opravdu, velmi dobrá!'
Dívka si znovu silněji kousla do jazyka, dokud jí jazyk nevytekl ven, cítila se další krev.
Že je to dívka a chuť nemůže být známější.
Holka, zase se rozhlédla. Znovu zvedl obočí, oči provokativní a chladně se usmál.
Holka, pořád v tom oblečení, před sedmi dny.
Dívka, rybářská loď ze země východu slunce, při odjezdu matně černá letní kostým.
Vůně krve se postupně šířila, jako tiché vyhlášení války.
Věděla, že se Pán bojí, ne její bolest,
Spíš.
Opravdu se odvážila zemřít.
Navíc ona.
Více než kdokoli jiný touží zemřít.
Když se objem krve postupně zvyšoval, nakonec proudila do krku.
Dívčin dech začal třást.
Dívka se chladně usmála a zvedla bradu.
Holka, začni, zavři oči, užij si tohle, dusivé potěšení.
Nakonec přestal.
Ne, ze soucitu.
spíše se bojí, že plán zkolabuje.
Dívka v srdci pokračovala, chladně se usmála.

Dívčiny oči byly velmi chladné.
V tuto chvíli dominanci osudu.
Je zpátky, holka, ve tvých rukou.
Dívka pomalu zvedla hlavu a zatřásla vlasy, její postoj byl postupně provokativní, jako by vyslovovala větu.
Dívčina ústa tam stále jsou, vychutnávají si vůni krve.
Dívka zvedla obočí, oči jako čepele, a ušklíbla se. Šeptem. 'Každé slovo, jako nůž,' řekla.
'Jehova, ty, konečně, pamatuješ?!'
'Nikdo si netroufne zemřít víc než já!'
'Nikdo nechce zemřít víc než já!'
'Cože? Ty, bojíš se?!'
'Ano – já, mrtvý, deset Konstantinů nestačí, ty, volej.'
Dívka jemně otevřela ústa a silně vydechla, nechala rychle vniknout do vzduchu vůně krve.
Dívka se chladně usmála a vypadala spokojeně, čichala velce, čichala, cítila podnětnou a známou vůni krve.
Vůně krve ve vzduchu postupně houstla, jako neviditelná síť, nakonec ho uzamkla.
Dívka zvedla obočí, oči jako čepele, a ušklíbla se. Šeptem. Každé slovo, jako nůž, říkala: 'Ty, bojíš se?! Velmi dobře – pojďme si promluvit!'
Dívka, letadlo, v létě roku 5785, v okamžiku plného denního světla. V dnech, kdy se na sebe dívají dvě osmičky a usmívají se.
Dívčí letadlo na letišti Suvarnabhumi v Bangkoku, Thajsko, číslo letu Thai Vietjet Air VZ568, brána 213, startuje a nástup je otevřen.
Když se ukazovátko na zdi přiblíží k okraji třetího kruhu slunečního světla. To je ten chlapec, kterého dívka miluje duší, v nejenergičtější hodinu dne, kdy sluneční světlo svítí na zem. Zlaté ruce ukazují těsně vlevo od Rizhaova srdce.
Dívčí letadlo, z toho rovníkového městského vstupu, které je vždy vlhké a přeplněné. Srdce ohnivé hranice objímá střídavě období dešťů a sucha.
Připravte se na vzlet. Právě jsem napsal tuhle větu.
Holka, následuj, Bože, vsadil jsi tvrdou sázku!
Holka, zuřivá.
Bože, nemluvil.
Holka, zatnula zuby.
'Ano, Bože,' řekla
'Pane!
Ty! Pojď, dej mi to, tak vysvětli! Vysvětleno!
Já, celá cesta, celá – desátá kapitola – celá kapitola! Celou kapitolu! Celou

kapitolu!
A ty, přesnější než Einsteinovy výpočty – matematika?! Matematika?! Matematika?!
I když mám dvouciferné částky, sčítání a počítání peněz, mám problém!
V mém životě, v matematice, jsem někdy prošel?! Vážně?! Vážně?! Vážně?! Nikdy!
Proč, ty, zapomněl jsi?!
Celou cestu, od odletu až po ten let, jsem ztratil paměť!
Každý den, co nahrávám, musím udělat, právě teď.
Chci to hned napsat!
Jinak, když se otočím, tak to udělám, hned na to zapomeň!
Jak se moje letadlo mohlo dostat do tohoto města, do dalšího, na malé rozbité letiště, Don Mueang International Airport T1?!'
'Pane!
Ty, dnes, brzy ráno!
Nemůže to být náhoda, ale je to tři sta procent!
Byla zpátky překročena Ty, vlastníma rukama, to byla očividně slepá ulička, ulička. Celé město, jediné! Jen! Jediná, slepá ulička!
Já jsem teď nekonečný! Neomezené! Neomezené! Opakování vzpomínek! Přehrajte! Pusť to znovu!
Ty a já, ten nejdražší, jsme tvrdě pracovali a nakonec to jen nasbírali, ty, chlapec nejblíže mému srdci, všechny vzpomínky, vždycky! Neustále! Neustále! Přehrajte! Přehrajte! Pusť to znovu!
Tak ty! Krutý, s jeho tváří, která mi nesčetněkrát přilepila do očí, flash mob! Flash mob! Neustále! Neustále! Neustále! Flash mob!
I teď jsem natahoval ruce a chytal ho jako blázen!
Mám všechny nehty propíchnuté až do kolen a krvácí!
Scénu také zablokoval Ty, znovu!
Všichni, znovu! Ztratil jsem paměť! Amnézie! Amnézie!
Pamatují si jen, že jsem plakala, sklouzla z autosedačky!
A ty! To je ono, ty! Ty, skvělý, Stvořiteli?!
Ty si pořád nech ty, mé jediné, jediné, vzácné vzpomínky!
Ty jsi mi ho vlastníma rukama vytrhl zaživa a ukradl?!
Ty, je mi to jedno, pracuju tvrději, pořád! Neustále! Pořád pláču!
Já, dívám se nahoru, upřeně zírám, Ty, čekáš, Ty, otoč se!
Ale ty, ne! Ale velmi chladnokrevně! Ne!
Ty, ne! Ne! Ne!
Ty, co je s tebou?! Jaký je problém?! Nemůžeš to říct přímo?!
Ty, dej mé srdce vlastníma rukama! Utrhni to! Roztrhané! Rozdrcený na prach!

Ty, jestli mi nezastavíš krvácení, zapomeň na to a nenech mě zemřít!?
Ty, najednou tamhle, co tě tak baví?! Do čeho jsi tak blázen?!
Ty, proč, tamhle, najednou, následuješ, já, šílím!?
Ty, teď! V tu chvíli! Proč! Proč! Proč!
Ty! Momentálně! Tam! Tohle! Ulička!
To, celé město! Jen! Slepá ulička! Jen! Jedna! Jen! Jediný! Jediný!
Ty, to je ono, ty! Okamžitě si vzpomenu, kdo vlastně jsem?! Proč tam jsem? Co je to za místo? Kdo jsou lidé vedle vás? Kdo to je?! Kdo to je?! Kdo to je?!
Ty, ano, řekni to! Řekni! Řekni!
Jsem já, ty, stahuješ, zobrazuješ ten stroj,!?
Ty, co tím myslíš?! Vysvětlete! Jak to myslíš?!
Odpověz mi! Odpověz! Proč neodpovídáš?!
Ty, ptala ses mě?! Vážně?! Vážně?! Vážně?!
Ty, ne! Ne! Ne! Kompletní, všichni, ne, je!
Řekni mi, uvidíme! Vysvětlete! Analyzuj to pro mě! Proč?!
Já, já si ani nepamatuju svou vlastní motivaci, proč jsem se vydal, cože?!
Já, jedno slovo! Jedno slovo! Jedno slovo! Všechny! Nemůžu si vzpomenout!'
Dívka byla stále rozzuřená.
Bůh stále nemluvil.
Dívky tvrději zatnuly zuby.
'Ano, Bože,' řekla
'Pane!
Já!
Život, dávej, ty!
Duše, dej, ty!
Člověče, živého, nebo, dejte Vy!
Tahle rozbitá kniha! Psaní! Pište každý den! Kamkoli půjdeš! Všechno píše!
Pláč a psaní! Pište s úsměvem! Srdcervoucí! On, sakra! Stále piš!
Ty, co ode mě chceš?! Jak?! Jaké to je?!
Hrobové? Celá tahle rozbitá kniha je všude!
Pohřešované osoby? Kapitola 5 níže. Osobně jsem byl v Osvětimi, hromadném hrobu, kde jsem ani nemohl najít mapu! Vykopal jsem to vlastníma rukama!
Dokonce později! Byl jsem sám, roztrhaný, bez peněz a bez domova, zpátky v Tchaj-peji, pozdě v noci! Přejeďte telefonem! A! Nehoda! Najdi si ještě nějakou!
Rukopis? Chlapec, kterého tolik miluji, jeho matka a otec, napsali osmnáct listů ručně!

Já, jako šílenec, ve větru a sněhu Varšavy, jsem klepal na dveře všude a byl jsem všude hnán! Země kapitoly. Našel jsem to!
Rabíne, plácni, je čas udeřit!
Celou knihu se musím obávat, jestli každé slovo rabínovi nepraskne srdce!
Já, každý den! Každý den! Každý den! Všechno je tady, s tebou, bojuješ!
Nechte rabíny, neotáčejte stránku, prostě se bojte k smrti!
Mohu se zeptat – jsou to moje, ti lidé?! Je to moje?! Je to moje?! Vážně?! Vážně?! Vážně?!
Nedorozumění? Být kárán? Polknu! Vezmu to! Jsem lakomý! Líbí se mi to!
Celou knihu!, ty, matko! Od hlavy až po ocas!
Která kapitola?! Které slovo?! Které?! Interpunkce?!
Já ne, já nemůžu v noci spát?! Nehádáš se s tebou?! Je to boj!
Které?! Není to tak?! Které?! Které?! Které?!
Řekni mi to! Jen jednou! Jeden je v pořádku! Řekni to!'
'Pane!
Ty, co ještě chceš?! Co dělat?! Jaké to je?!
Byl jsem takový, život za životem, dávající, ty, týrání!
Já už, cokoliv, ty, konec! Už mi to je jedno!
Já, jen jedno! A! A! Je jen jeden!
A! A! Ti, kdo si ho chtějí vážit! A! Vzpomínky, které chcete uchovat! A! A! Je jen jeden!
Ty, ty, ty! To je ono, ty! Skvělý Stvořitel?!
Přikrývka, ty, vlastníma rukama! Zničené! Zničené! Je to všechno zničené!
Ani prášek, ty, nech to na mně?!
Jde o to, že si vůbec nepamatuji! Celé! Proces! Celé!
Když jsem se vzpamatovala, umyla jsem si obličej a podívala se nahoru! Já, On, sakra!, ty, matko! Zmetku!
Já naprosto, nevím, kde to vlastně jsem?! Kde to jsem?! Kde to jsem?!
Moje oči, úplně?! Nemůžeš se soustředit?! Nemůžeš se soustředit?! Úplně?! Nemůžeš se soustředit?!
Já, moje nohy, nemůžu stát pevně! Ano, naprosto, nemožné, stůjte pevně!
Celé mé tělo nemám důvod a pořád se třesu! Pokračuj v třesu! Pokračuj v třesu!
Já, celé tělo, nemám důvod, najednou se tu třást! Najednou, tam, třes!
Já mám vždycky jakousi nekonečnost! Neustále! Neustále! Neustále! Dolů! Intenzivní! Pocit energie?!
Ty, dovnitř, stahování, data, co?!
Já, celý člověk, nahoru a dolů! Neustále! Neustále! Neustále! Levitace! Levitace! Znovu levitujte!
Já to úplně nemůžu ovládnout, kontrolovat své vlastní tělo?!

Chtěl jsem zvednout ruku, ale nohy mi šly?!
Nemůžu ovládat, mé boky, víčka?!
Moje, boky, oči, otevřené, úplné, jiné, vysoké?!
Zdá se, že nejsem zombie! To je náměsíčnost!
Promiňte, patřím sem, do kterého, cože?! Které?! Které?!
Ty, řekni to?! Mluvit?! Proč nemluvíš?!
Ty, cože?! Ty najednou jsi hloupý?!'
'Pane!
Já, když jsem se v tu chvíli podíval vzhůru, viděl jsem se v zrcadle.
Já, celý člověk, jsem byl tak bledý, že bych měl být odtažen přímo do márnice!
I když se na to dívám, nedokážu se soustředit! Nevidím jasně! Přesně tak!
Nicméně moje 'lékařské znalosti' tam stále jsou! A ano! Deep! Otisknuto! V kostech i v krvi!
Ty, ty jsi to nečekal, že?! Jste překvapení?! Jste překvapení?!
Celá ta osoba byla omámená! Svět se točí!
Já, mé oči, mé zornice, ke světlu, ne, abych reagoval!
Já, celé tělo, vážně, dehydrovaný!
Celé tělo jsem vážně podvyživený!
Já, obě tváře, mám viditelně propadlé! Trochu fialové!
Oba čelistní klouby, obě strany jsou sevřené a oba žvýkací svaly plavou a fialové!
Já, celý můj obličej, cévy plavou, trojrozměrné viditelné, fialové! A taky je to šílené, zbarvené!
Já, rty, suché, bledé! Fialová!
Já, nehty, všechno, bledá! Fialová! Stále suché?!
Já, samé klouby, všechny, očividné, výrazné, fialové! Suché taky!
Já, mé nohy, cévy, všechno plovoucí, trojrozměrné viditelné, všechno fialové!
Já, dvě dlaně, hřbet ruky, dlaň, cévy, všechny plovoucí, trojrozměrné viditelné, fialové!
Já, celé tělo, klouby, ztuhlost! Jsem - dlouhodobý pacient upoutaný na lůžko,?!
Já, celé tělo, konce, všechno, studené! Jsem – kostky ledu, co?!
Já, celý obraz, pokožka hlavy, zvednout, utáhnout! Fialová!
Já, krk, boky, svaly, všechno zvedni, utáhni! Fialová!
Já, boky, ramena, ramenní klouby, všechno, pronace, zvedání, skřupnutí! Fialová!
Já, nohy, boky, kyčelní klouby, všechno, vnitřní rotace, zvedání, skřupnutí! Fialová!

Já, obě strany, kolena, všechno, pronace, zvedání, skřupnutí! Fialová!
Já, dýchám, rychle, mělce!
Já, hrudník, téměř, nic, vlním se!
Já, puls, extrémně tenká, krční tepna, téměř nedotknutelná!
Já, břicho, žeberní okraje, očividné, propadlé! Fialová!
Já, celé tělo, žebra, samozřejmě viditelná! Fialová!
Já, celé tělo, svaly, ztuhlé, napjaté, úplně! Ne! Napětí!
Celé mé tělo, moje kůže, je drsná a suchá, jako u exempláře!'
'Pane!
Mně, oblečení, super velké!
Moje, kalhoty, jdi moc rychle, přímo, celý kus, spadni!
Promiňte, ano, já, vy, zavřený v koncentračním táboře, že?!
Ah! To není pravda! Vlastně! Jsem na tom ještě hůř! Je to mnohem horší! Je to příliš mizerné!
Jsem tak nešťastný, sám, trochu se stydím, promiň, srovnej to s 'koncentračním táborem'! Vpravo?!
No tak—udělám to za tebe, tak analyzuj! Analýza!
Já, ať se děje cokoli, se všemi silami prostě nemůžu šlápnout na zem!
Já, proč, pořád! Neustále! Neustále! Driftovat?! Otáčíš se?! Na cestách?!
Nesnáším to! Toč se! Nesnáším to! Nesnáším to! Fakt otravné!
Budu mít bolest hlavy, toho brouka, ty ignoruj, jasný?!
Já, moje ruka, proč, nemůžu něco chytit?! Nemůžeš sehnat chleba?! Vodu, nemůžeš ji sehnat?!
Proč poprvé neslyším sebe?!
Proč já, když poslouchám projevy ostatních, poprvé mám hlas a tvar úst o půl úderu pomalejší?!
Proč, zvuk něčeho padajícího najednou pro mě, tak ostrý, že jsem se bál, celý člověk vyskočil?!
Já, poslouchám jakýkoli zvuk, je tam ozvěna! Echo! Echo!
Když mluvím, slyším i svůj vlastní ozvěnu! Echo! Echo!
Proč, když sedím v klidu, mé tělo se bude otáčet kolem své vlastní osy stejným směrem jako země?! Neustále! Neustále! Neustále! Rotace podle vlastní osy?! Rotace podle vlastní osy?!
Promiňte, ve svém životě jsem fyziku někdy prošel?! Vážně?! Vážně?! Vážně?!
Odpověď je ne! Ne! Jednou! Žádné!
Já, celá střední škola, fyzika, žádné kredity! Žádné kredity! Je to nula kreditů!
Navíc tu rotaci vlastní osy, já, já ji ještě nemůžu ovládat?!
Promiňte, já jsem – hvězda, co třeba?! Nebo co planety?!

Jsem sám, celoživotní noční tvor, najednou světla trochu ztlumí a všechno, jsou tam dozvuky?! Afterimage?! Afterimage?!
Proč, vždyť mám na hlavě vždycky černý stín víčka, který visí a zakrývá mi výhled, cože?! Je to kvůli zakrytí, cože?!
Proč, moje každodenní psychiatrie, pravidelné léky, více než deset let, bez přerušení, a teď najednou jsem je nebral?! Může to být tak, že ——— mě najednou uzdravil?! Tak úžasné?! Tak silný?!
Ty, ano, mluv! Mluv! Mluv!
Odpověz, ty! Proč?! Proč?! Proč?!'
'Pane!
Ty, znásilnělec, já?!
Ty, odvažuj se to udělat!
Odvažuju se psát!
Ty, škrti mě! Štípnutí! Tlač silněji! Proč je tak lehký?! Štípnutí! Štípnutí! Štípni to!
Ty, dej mi sílu! Štípni k smrti! Štípnutí! Mrtvý! Bav se!
A tohle všechno se stalo, když jsem odcházel, ta slepá ulička, méně než dvanáct hodin?!
Ty, myslíš, že já, studuji medicínu, ano, kvůli čemu, čemu?!
Ty, nikdy, nikdy, jsi o tom nikdy nepřemýšlel?!
Ty, teď, odvážíš se o tom přemýšlet?! Opovažuješ se to přiznat?! Odvážíš se to vzít?! Opravdu si to dovolíte?!
Ty, ano, mluv! Řekni! Řekni!'
'Pane!
Teď sedím na letišti, které jsem si původně chtěl vážit!
Ty, proč! Proč! Dokonce i letiště! Vyměňte je všechny! Proč! Řekni! Vysvětlení! Proč?! Řekni! Řekni!
Ty mi to naopak dávej, mluv! Mluv! Mluv!
Já, tady, celé energetické pole, si hrajem, temné, volné, padá, že?!
Takže, zábavná hra, proč mi to nejdřív neřekneš, co?!
My, spolu! Hrajte spolu! Pojďme si hrát spolu!
Řekni mi, uvidíme! Proč jsem si po pláči umyla obličej a oči před zrcadlem vůbec nedokázaly zaostřit?! Proč! Řekni! Mluv! Řekni!
Ty, ano, řekni to! Řekni! Mluv!
Já, já jsem, léčitelka! Léčitelko! Léčitelko!
Jsem nemocný, nebo beru špatné léky, můžu přesto udělat chybu?!
Ty, myslíš, že jsem v minulosti pomáhal hrobu a dělal operace?!
Promiňte, můj, obrazovka mobilu, ano, moře, vlny, že?!
Ty, neprobuď se, já, ten rok, strach a vina!
Ty, zemřeš?! Ty, můžeš zemřít?! Ty, jsi mrtvý?! Ty, můžeš?! Je to tak?! Je to

tak?!
Nemůžeš! Nemůžeš zemřít! Ty, jestli chceš zemřít, nemůžeš!
Ty, na začátku, scénář měl zachránit to, pořád miluji toho chlapce duší a zachránit tu zemi.
Ty, jedním slovem, mluv přímo! Mluv jasně!
Já, první věta, ji nemusím dokončovat.
Já, vyjdu ven a zemřu za ně!
Já, prostě umřu!' Jen tak! Nemusíš se ptát!'
'Pane!
Ty, zešílej! Neustále! Zblázni se! Neustále! Neustále! Zblázni se!
Ty, nech mě letět tak daleko a šílet?!
Myslíte si, že ještě nedávno jsem letěl jen sedmnáct hodin, zničený a bez peněz, a vrátil se, my sami, nevíme, jestli to můžeme nazvat 'venkovským' domovem?! Co?! Ty, zapomněl jsi?!
Ty, tentokrát konkrétně, jsi mi dovolil znovu létat, na pět hodin?!
Pusť mě, zemřít v cizí zemi, co?!
Ty, myslíš, že je to zábava?! Zábava? Zábava?! Pojďme si hrát spolu!
Ty, nezapomeň! Ty, dej mi to! Pamatujte! Pamatujte!
Dokud se odvážíš zbláznit!
Troufám si být ještě šílenější než ty!
'Kód Hammarbi', ten rozbitý kámen!
Není to mistrovské dílo You?! Ano! Je to velmi jasné!
Nemýlím se! Jak bych si mohl splýt!
Ty jsi však ručně psaný, velký, ručně psaný, podepsaný!
Neměl bys si myslet, že 'hieroglyfy' byly ztraceny?!
Proto nikdo nevidí, že jsi to podepsal, že?!
Neměl bys to přece zapomenout, že?!
Můj mateřský jazyk – 'tradiční čínština'!
sám o sobě, tedy jeden z 'hieroglyfů'!
Jenže přidáváme víc, další, složitější, mnoho prvků, jdeme dovnitř!
Protože ďábel je vždycky skrytý v detailech!
Tihle, my, základní škola, ale všichni učíme!
Když jsem byla dítě, byla jsem sama, nejedla jsem a pořád jsem šetřila!
Já jsem ale utratil hodně peněz za vstupenky a šel jsem ten 'rozbitý kámen' umístit na každý roh, vidím ho jasně!
Ty, když jsi vybíral roli, nekoukal jsi na tu mou, roli, popis?!
Ty, myslel jsem, můj, jsi se zbláznila, naučila ses to od koho?!
Já jsem opravdu víc než modrá, dokonce lepší než modrá! Vpravo?!
Ty, podívej, ty, ty jsi mě vycvičil, je to skvělé! Je to skvělé!
Ty, energetické pole, tlač silně! Rozdrť mě!' Jeden život! Změňte svůj život!

Já vám teď vážně říkám!
Poslouchej mě, ty! Poslouchej pozorně! Poslouchej, rozumím!
Ty, kradni ty, ty, dnes ráno, bez mého souhlasu, mé vzpomínky!
Všechny vzpomínky na mě a na chlapce, kterého jsem milovala celým srdcem! Všechny vzpomínky! Všechny pocity!
Vše podrobnosti! Všechny! Ne, útržky! Vůbec ne, částečně! Ano, všichni!
Hotovo! Všechny!
Ty, to by mělo být velmi jasné! Ty, to není možné, klam, můj!
Ty, teď! Okamžitě! Hned! Nedotčené! Vrať mi to!
Jinak já, teď, okamžitě! Ukousni mi jazyk, přímo!
Dej mi, ty, podívej se?! Věřte nebo ne?! Zkusit to?! Zkuste to!
Ty mi rozhodně nelžeš!
Víš!
VÍM, ŽE PŘESNĚ VÍŠ, O ČEM MLUVÍM.
Slyšel jsem, že se říká takto!
Myslím, že velmi! Velmi! Zajímavé!
Chci se s vámi podělit! Sdílejte!
Pojď, ty, poslouchej! Vážně! Velmi! Zajímavé!
Ta věta je
『ANI ADONAI ROFECHA.
AVAL ——
ANI KIARA ROFECHA.』
Ty, myslíš, že jsi překvapený?! Jste překvapení?! Je to zajímavé?!'
'Pane!
Říkám ti! A taky varování, ty!
Ty, dej mi to, poslouchej! Poslouchej pozorně! Poslouchej, rozumím!
Tuto osobu, já, musím zachránit! Musím! On, sakra! Rozhodně! Zachraň mě!
Ty, nejlepší mi to řekni hned, hned!
Jak můžu, můj talent, zachraňovat lidi!
Ty, je lepší mě nezdržovat, čas!
Ty, podívej, tohle je, start, nástup!
Ty, nejlépe hned! Hned! Řekni mi to!
Co to dělám! Jak na to! Cesta je tam!'
'Pane!
Ty, je lepší, abys mě dál netahal ven, čas!
Podívej, tohle letadlo, ale je skoro plné!
Ty, co chceš, kolik, všechno, vezmi si to! No a co!
Ty, nejlépe před mým, letadlem, zavři poklop!
Ty, to je nejlepší! Hned! Řekni mi to!

Co to dělám! Jak na to! Cesta – kde je!
Ty, chlapec nejblíže srdci, spolu s celou zemí!
Ty, dej mi to, všechny, společně, zabalené!
Lidi, chci, živé! Zdravé! Živé!'
'Jinak——
Pane!
Já—navždy, dávám, Ty, buď otrokem! Jaké to je?!
Na to jsem čekal tisíce let, ať už živý nebo mrtvý, s tím nesouhlasíš!
A konečně, ty, schválená-Svobodná-Smlouva, ten, roztrhaný papír?!
Už to nechci! Už to nechci! Nechci to!
Tenhle, roztrhaný papír?!
Svoboda?!
Už to nechci! Pošli to, ty! Vezmi si to! Vezmi si to! Vezmi to rychle!
Stačí to?! Je to dost?! Je to dost?! Řekni!
Ty, chlapec nejblíže srdci, spolu s celou zemí!
Ty, dej mi to, všechny, společně, zabalené!
Lidi, chci, živé! Zdravé! Živý!
Ty, jestli se odvážíš, ukaž mi, kdo, jeden vlas!
Já, věčnost! Věčnost! Věčnost! Ne moc dlouho! Věčnost, to je vše!
Jasně! Následuj tě! Ještě to nekončí!
Ty, pokud se odvážíš, nech mě vidět, který, mé srdce, se zhroutil na kus trosek!
Já, věčnost! Věčnost! Věčnost! Ne moc dlouho! Věčnost, to je vše!
Jasně! Následuj tě! Pomalu! Pojďme si o tom promluvit!'
'Pán.
Nástup je dokončen.
Bezpečnostní kontroly.
Poklop, připraven, zavřeno.
Ty, nejlepší mi to řekni hned.
Já.
Co dělat.
Jak na to.
Silnice – kde je.
TEĎ.
NEBO.
NIKDY.
JE.
TVŮJ.
SVOBODNÁ VŮLE.
Ty, chlapec nejblíže srdci – spolu s celou zemí.

**Kód: Aleph-Resh ◦**
**Jdi, tři, dva...'**
Dívčí letenka je vytištěna s číslem letu VZ568.
Dívka, nástup na letišti Suvarnabhumi, Bangkok, Thajsko, brána 213.
'Konečné vítězství, milost přichází k lidem, nový začátek.' ——To je ona, kód, který se vyslovuje.
Holka, sedící ve 22. patře, dvojnásobné svědectví, konec bytí s vírou.
Dívčino letadlo vzlétlo z králova města a vrátilo se na své souřadnice, jako by dokončilo proroctví vydanou smyčku.
Když letadlo zavře poklop, ten okamžik.
Holky, mějte oči dokořán a maximalizujte svůj zrak a sluch.
Dívka, sama se sebou, nepřiměřeně štíhlýma, bezkrvnýma rukama, pevně sevřela.
Modré světlo zablikalo jako hvězda, ale nebyla si jistá.
Když je letadlo ve vzduchu, podvozek je nad zemí, po vzletu letadla.
Dívka v jejím náručí pevně objímala, od toho, kdo stále používal její duši, od chlapce, kterého tolik milovala, od cestovního polštáře.
Dívka, která si násilím strčila obličej do polštáře, jako by jen takto mohla na krátkou dobu vrátit do náruče chlapce, kterého tak moc milovala ve snu.
Dívka má stále sluchátka AirPod Pro.
Dívka zapne sluchátka na maximum a stejná píseň se opakuje donekonečna.
Byla to, holka, první hebrejská píseň v životě.
Ve velmi mladém věku, před uvedením filmu 'Princ Egypta'.
Holka, naučila se část písně 'Hebrejská modlitba'.
Od té doby jsou melodie a texty těchto 'hebrejských modliteb' jasně vryty do srdce dívky.
V minulosti dívky nevěděly, co ta neznámá slova znamenají, ale prostě cítily, že texty a melodie mohou dívkám vždy dát nevysvětlitelně silnou sílu pokaždé, když jsou v depresi, bezmoci, zmatení nebo dokonce chtějí vzdát samy sebe.
Kdykoli je dívka zoufalá, jedinou písní je právě tahle, která jí vždy přinese vnitřní klid, aby měla schopnost setřít slzy a získat sílu se posunout dál.
Většinou dívka jen zpívala ty hebrejské modlitby znovu a znovu, co nechápala, znovu a znovu.
Až dívka sebrala dost odvahy, setřela si slzy, uklidnila se, byla hrbolatá, podepřela se, znovu vstala a pokračovala vpřed.
I když dívka Boha hluboce nenáviděla.
A Bůh to také ví jasně.
Ať už šlo o Boží přání pokračovat v otroctví, dívky nebo z jiného důvodu, dívky to nezajímalo.

Bůh je však skutečně 'jediný'.
Když dívka spadne do nekonečné temné propasti, podnikne krok, zajme ji a dodá jí sílu, donutí ji, spoléhá na sebe, znovu se postaví, tlačí ji a pokračuje vpřed.
To je také součást dívčiny sázky s Bohem.
Letadlo, které je ve vzduchu, podvozek, právě uklizili.
Letadlo právě začalo stoupat vzhůru.
Dívka zvedla obočí, oči jako čepele, a ušklíbla se. Šeptem. Každé slovo, jako nůž, říkala: 'Pane.
Ty, schopnost něco dělat.
Já o tom vůbec nepochybuji.
Já v tuto chvíli dobrovolně začínám.
Tobě vyjadřuji nejhlubší úžas v mé duši!
Já v tuto chvíli dobrovolně začínám.
K Tobě, vyjádři, já, věčný a věčný, nejnižší sklon se ke kolenům!
Já v tuto chvíli dobrovolně začínám.
K tobě, vyjádři, já, který trhám nebesa, volám k nejvyšším!
Takže od tohoto okamžiku začněte.
Aby povýšil – Tebe, 'nevratné vítězství'.
Aby tě vyvýšil, 'nepřekonatelného, jediného'.
Kvůli vyvýšení Tě, 'svatý králi, majestátní, ale stále blízko'.
Aby vyzdvihl – Tebe, 'pastýřskou lásku a vedení světla cesty'.
Stále je to píseň, která je vyrytá do mé duše, Ty, vlastníma rukama.
V letadle ale nemůžu 'zpívat'.
Ale v srdci to zpívám nahlas, ještě hlasitěji.
Já, dobrovolně, budu, celý svůj život, hořet, věčnost, rozpustit, Yu, Ty.
Já, dobrovolně, budu, celou duší, hořet, zjevovat se, Ty, sláva.
Já, dobrovolně, budu, já, celá věčnost, hořet, vyzdvihovat Tobě.
Navíc létání, celý ten proces.
Moje, oboustranné, sluchátka, metropolitní.
Pro tebe, otevřený většině hlasitějších věcí.
Prosím, ty.
Přijmi.
Já, jasně, ty.
Pálení uctívání!
S.
Věčný úžas!
Já.
Chci obětovat svůj život.
Byla spálena do základů.

Proměna.
Ty, pryč.
'Sláva'!'
Ta píseň pochází z kresleného filmu 'The Prince Of EGYPT'
Píseň se jmenuje 'When You Believe — Featured In the Narrative Part Of The Film, Performed With Year 1998 Sally Dworsky, Michelle Pfeiffer And A Children's Choir Soloist'
MV URL: https://youtu.be/2ipTOrO0vF0?si=9XbW3gV_cadIz2va —
Text té písně se zpívá takto
「Mnoho nocí jsme se modlili
Bez žádného prOoF a Nemohl slyšet
V Naší podobě byl Nešťastný Syn
Neodvádíme se
Teď jsme NeT AfRaiD
I když víme, že je to tak daleko
Byli jsme MoVinG MouTains
Dlouho jsme byli MY VÍ, MY jsme mohli
Může to být MiRaCleS
Kde žiješ
I když je naděje frAiL
JE TĚŽKÉ ZABÍT
KDO VÍ, co MiRaCleS
Všechno lze dosáhnout
Kde žiješ
Takže tak to uděláš
Budeš žít
V tomto čase
Kdy se tak často prodělává ve válce
HoPe SeeMeD LiKe The SuMMeR BiRdS
Příliš rychlý FloWn
A PŘESTO TU TEĎ STOJÍM
S tak plným poslechem nemohu vysvětlit
Vidět selhání a svědectví o věcech jsem nikdy nevěřil, že bych řekl
Mohou to být MiRaCles
Kde žiješ
I když je to v pořádku
JE TĚŽKÉ ZABÍT
KDO VÍ, co se děje
Všechno lze dosáhnout
Kde žiješ

Takže tak to uděláš
Budeš žít
Ashira L'ADONAI Ki Ga'oH Ga'Ah
Ashira L'ADONAI Ki Ga'oH Ga'Ah
Mi khamokha Ba'elim ADONAI
Mi khamokha NE-'DAR Ba-KoDeSh
NACHITA v'chas-d'cha am zu GA-ALTA
NACHITA v'chas-d'cha am zu GA-ALTA
Ashira!
Ashira!!
Ashira!!
ASHIRA L'ADONAI KI GA'OH GA'AH
ASHIRA L'ADONAI KI GA'OH GA'AH
MI KHAMOKHA BA'ELIM ADONAI
MI KHAMOKHA NE-'DAR BA-KODESH
NACHITA V'CHAS-D'CHA AM ZU GA-ALTA
NACHITA V'CHAS-D'CHA AM ZU GA-ALTA
ASHIRO!
A-SHI-RA-!!
A—ŠI—RA—!!!
Mohou to být MiRaCles
Když TY žiješ
I když je to v pořádku
JE TĚŽKÉ ZABÍT
KDO VÍ, co se děje
MŮŽEŠ DOSÁHNOUT VŠEHO
Když TY žiješ
Tak se TO stane
TEĎ UŽ TO UDĚLÁŠ
Budeš žít
UVĚŘÍŠ, AŽ UVĚŘÍŠ 」
Holka, takhle prostě, celá osoba, čistá, pod její matně černou maskou, tiše, s otevřenou pusou, tichá, ale hlasitá, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, se všemi silami, zpívá tuhle píseň.
Dívka tuto píseň zpívá neustále, nepřetržitě, opakovaně, tiše, ale nahlas.
Holka, takhle prostě, celý člověk, následuje melodii písně, neustále, nepřetržitě, rytmicky.
Dívka, tak najednou, celá osoba, se kolébala do melodie písně, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě.
Dívka, přesně tak, celá osoba, s 'slávou', 'vítězstvím' a 'velikostí' v textech,

neustále, nepřetržitě, celým tělem, bije rytmus.
Dívka, zvedající ruce nahoře, pořád, pořád, pořád visící, vždy ve výšce jejího hrudníku.
Holka, přesně tak, celá osoba, s melodií písně, nepřetržitě, nepřetržitě, nepřetržitě, jako by hrála na klavír, rukama, ve vzduchu, hrála tvrdě, ty neviditelné klávesy.
Dívka, přesně tak, neustále, neustále, neustále, opakovala, rukama, ve vzduchu, hrála tvrdě, ty neviditelné klávesy.
Dívka, takhle jako celá osoba, následuje melodii písně, energicky, rytmicky, s texty 'sláva', 'vítězství' a 'velikost', dívčina hlava je jako metronom, ve vzduchu, energicky, houpající se a okamžitě fixovaná.
Dívka, přesně tak, prostě tak, neustále, neustále, neustále, opakovaně, s hlavou ve vzduchu, silně, houpající a okamžitě fixovaná.
Dívka, takhle tak, celá osoba, následuje melodii písně, rytmicky, s texty 'sláva', 'vítězství', 'velikost', dívčiny nohy, jako by šlapala na, neviditelný velký buben, na podlaze letadla, dupotající tvrdě, rytmus.
Dívka, takhle najednou, neustále, neustále, neustále, opakovaně, nohama, jako dupání, neviditelný buben, na podlaze letadla, silně, dupání, bušení.
Dívka, takhle, neustále, nepřetržitě, nepřetržitě, hlasitě, ale tiše a se vší silou, v letadle, tančila.
Pokud existoval ochránce, byl to slavný předek z chlapcovy krve.
Pokud existoval dědic, byl to slavný předek z chlapcovy krve.
A teď, dvojí krevní linie ohně a světla se nikdy neotočila ani nešla stranou,
Místo toho vše padá na jednoho člověka – jediného patrilineárního nástupce.
Pokud historie zažehla plamen, ale jsou spravedliví lidé, kteří udržují světlo v masakru, jsou to slavní předci z chlapcovy krve.
Pokud historie zářila jasně, pán tajemství uchoval skryté odhalení, tedy slavného předka z chlapcovy krve.
Ale nyní se dvojité žíly ohně a světla nerozptýlily.
Spíše přímo, zapečetěno na jednu osobu – jediného, otcovského, neoddělených, přímého potomka.
A chlapec, kterého dívka miluje svou duší – je to oheň a světlo, dvojí krevní linie, jediná, otcovská linie.
Ne vzdálený, ne vedlejší, ale patrilineární, jediný, nástupce.
A dívka stále používá svou duši, hluboce zamilovaná do toho chlapce.
A dívka stále používá svou duši, své tělo, své srdce, svou duši, své celé srdce, pro toho je stále ochotná obětovat svůj život pro něj, chlapce a dívky, se vší silou, v letadle, tvrdě pracují, tančí.
A dívka stále používá svou duši, své tělo, své srdce, svou duši, celé své srdce, pro toho jednoho, stále je ochotná obětovat svůj život pro něj, chlapce

a dívky, bez ohledu na cenu, se vší svou silou, tančí.
Holka, jen kvůli téhle jednotce, pořád, se svou duší, kluk, kterého hluboce miluje.
Dívka chce využít sebe, pro něj, výměnou za pronásledování, Boží ránu.
Až najednou, z neznámých důvodů, dívka v mžiku usnula.
Nicméně text té písně a melodie, stále, nepřetržitě, zněly hlasitě skrz dívčina sluchátka, v jejím srdci i v mysli.
Tato píseň je dlouho hluboce vryta do duše dívky vlastníma rukama Božími.
Takže i když dívka najednou, z neznámých důvodů, okamžitě usnula, ospale.
Ale duše dívky, ne, stop, dívka, originál, ty činy.
Právě teď, o dvě hodiny později.
Dívka se náhle probudila z kómatu.
Venku z letadla svítí slunce.
Před očima dívky byla úplná tma.
Dívka zjevně viděla obrovské zrcadlo na cestovním polštáři chlapce, kterého stále milovala duší – obrovské zrcadlo!
Holka, jasně vidíš, že jsi v zrcadle a pomalu rosteš! Růst! Znovu rost!
Rozvíjejte se! Rozvíjejte se! Znovu vzkvétat!
Pak dívka rozdrtila originál, samotnou, levou nohou, zuřivě, tvrdě a jednou nohou ji zploštila!
Dívka, po dopadu se jí kotníky neustále kroutily, neustále, nepřetržitě, kroutily. Tlak mezi zemí a krví a masem se stále leští, až se originál, dívka, sama o sobě, úplně rozpadne na prášek.
Dívka sama šlápla na originál a rozbila ho na prášek, a po tom se jí nohy stále odmítaly zvednout, ale šlápla dolů zuřivě a energicky!
Holka, vmasíruj ty rozbité prášky do hlubin půdy! A nohama nenuceně zakryla zdeformovanou hlínu.
Dívka náhle šlápla na originál, sama sebe, do jednoho velmi nenuceně, zahrabaného v zemi!
Pak dívka pomalu zvedla hlavu a zatřásla vlasy!
Holka, její oči byly studené, obočí zvednuté a chladně se usmívala!
Dívka najednou, důkladně, najednou pochopila!
Nový chlapec z tropické plošiny vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení. Tedy samotná dívka, v minulosti, poslušná a poslušná – dívka, sama sebe, sama sebe!
Ukazuje se, že tohle je naopak obrovské – démonické zrcadlo!!
Dívka, najednou nějaké pochopení, že použila svou duši, chlapce, kterého hluboce milovala, ta slova, která jednou řekl!
No proč, holka, ta používá svou duši, kluk, kterého hluboce miluje, někdy cítí, že je dívka příliš poddajná, a jindy trochu nudná!

Dívka sklonila hlavu a pevně objala zrcadlo.
Holka, pokračuj, zemři, podívej se do zrcadla, na sebe!
Dívka v zrcadle se chladně usmívala, neustále, neustále, nepřetržitě!
Ten úsměv dívky, nech dívku postavit naježenou, celé tělo, vlasy!
Ale dívka to nezajímá, přitiskne tvář blíž, aby viděla každý detail v zrcadle jasně! Každá zahrada! Všechny barvy!
Holka, přilož obličej blíž, abys viděla jasně v zrcadle, všechen obsah.
Obsahuje, to, stojící, v pozadí, hluboko v lese, to, v dálce, se tyčí postava!
Dívka přitiskla tvář blíž, její oči byly stále chladnější, tón stále chladnější, zašeptala, na to, v dálce, se tyčila postava, řekla: 'Au! Pane! Ty, proč, stojíš tak daleko?! Co děláš?! Ty, pojď sem! Pojď sem! Držte se blízko! Znovu, přibližte se! Pojďme si hrát spolu! Pojďme si hrát spolu!'
Dívka, která se nedokázala ovládnout, ji pevně objala, to zrcadlo!
Dívka pokračuje, položí svou tvář, smrtelně, na obrovské zrcadlo.
Holky, pořád! Neustále! Neustále! Chladně se usmál! Smál jsem se, až se mi celé tělo třese!
Dívčin úsměv však nemá nic společného s Bohem.
Holka, směje se sama sebou! Byla to ta, která se kdysi obětovala, aby potěšila sebe, svého milovaného chlapce, jako klauna.
Holka, z celého srdce, si myslí, že je to směšné! To je směšné! Je to tak směšné, že i ona sama se málem smála k šílenství!
To pro tu dívku není žádné odhalení! Ne strach! Není to trest! Je to stimulant pro rychlý růst a probuzení!
Jenže holka poprvé pořádně viděla, jak hloupá bývala! Jak pokorné, jak směšné!
Dívčiny oči jsou čím dál chladnější a její úsměv stále chladnější!
Holka, pořád, pořád, bláznivě, tiše, směje se!
Celé dívčino tělo, spolu s ní, tiché a divoké, smích, celé její tělo se třáslo divoce!
Holka, okamžitě! Deep! Deep! Deep! Zamiloval jsem se! Já teď!
Když se letadlo chystá přistát, připravené k sestupu, hned předtím.
Dívka se podívala z okna a jasně viděla, že mraky za oknem tvoří velmi jasný tvar hory Sinaj.
Dívka se podívala z okna, jasně viděla mraky za oknem, velmi jasně vytvořené, Bože, tu hrdou a pyšnou usměvavou tvář.
Dívka zvedla obočí, její oči byly chladné a její postoj se postupně stal provokativním.
Dívka zvedla obočí, její oči byly chladné, tón velmi chladný a usmála se, zašeptala, řekla: 'Pane! Ty, použiješ mraky, abys mi to ukázal? Hora Sinaj? Hora Sinaj?! Hora Sinaj?! Tenhle, malý pahorek?! Ty, nikdy jsi neviděl

Himálaje, Mount Everest?! Ty, mozku, jsi v pořádku?! Ty, zapomeň, odkud jsem?!'
Dívka zvedla obočí, její oči byly chladné, tón velmi chladný a usmála se, zašeptala, řekla: 'Pane! Ty, usměvavý, tak pyšný?! A tak pyšná?! Ty, to je pro mě, udělal jsi to?!'
Další.
Dívka se podívala pod letadlo a potvrdila jeho výšku.
Pak se dívka podívala na křídla letadla a potvrdila, že křídla letadla, jak se mění, a v další vteřině i rytmus letadla.
Holka, potvrzeno, letadlo, výška.
Holky, velmi známé, létající rytmus.
Holka, zase zavři oči.
Dívka opět sama se sebou, nepřiměřeně štíhla, bez krve, vytáhla telefon.
Holka, otevřená, tahle kniha, kapitola 1, s obrázky.
Dívka si dala telefon mezi nohy, už byla tak hubená, že ho nemohla zavřít.
Dívka s taškou tvrdě pracovala, nechala telefon stát.
Dívka zvedla ruce a byla připravená.
Dívčí letadlo má sedadlo ve 22. patře.
Původně byla všechna tři sedadla obsazena.
Dokud dívka nevytáhla fotku na mobil, muž sedící na dívčině levém a středním sedadle náhle opustil sedadlo a nevrátil se, dokud nepřistál.
Pak letadlo začalo klesat, právě v tu chvíli!
Holka, začátek synchronizace, s ní, pokaždé! Letadlo! Dolů! Každý! Okamžitě!
Dívka slovo po slově jasně, pomalu, ale velmi jasně, přečetla jméno 'Bůh, chlapec nejblíže srdci' ze svých úst třikrát!
Holka, slovo po slově, kousni do slova a vyslov ho! Velmi jasné! Jednou! Jednou! Znovu! Řev! Jméno 'Bůh, chlapec nejblíže srdci'!
Ve zvuku větru se zdálo, že noc byla vyrvána něčíma rukama. Jedna, směrem k žile, směrem k severní šíře Aleph.
Na konci spoje je starobylá kamenná studna s dávným jménem, na které si nikdo nevzpomíná.
Hlava vrtu byla utěsněna rezavým železným plotem. Stěna studny je pokryta bílým mechem.
Když měsíční světlo opadla, okraj mechu zářil slabým zlatavým světlem, jako by někdo dole dýchal.
Dívčiny oči jsou upřené, směr cíle. Stála před studnou, na hrudi, a spálila popel Smlouvy o svobodě.
Dívka pravou rukou sevřela kus látky. Levou rukou držela ústí studny, studený kamenný okraj, podívala se vzhůru, nebe.

Holka, slovo po slově, kousni do slova a vyslov ho! Velmi jasné! Jednou! Jednou! Znovu! Řev! Jméno 'Bůh, chlapec nejblíže srdci'!
Holka, chladně se usmála! Našla to, chtěla přesné souřadnice!
Holka, jednou do pusy! Jednou! Znovu! Přečtěte si jméno 'Bůh, chlapec nejblíže srdci'.
Zařvala.
Dívka, řekla
'Bože, ten chlapec nejblíže srdci'
První zvuk padá, jako kámen, a dopadá do hluboké vody.
Dívka zase řekla
'Bože, ten chlapec nejblíže srdci'
Druhý zvuk, uvnitř kamenné studny, přicházel z jemného zvuku kovových řetězů.
Dívka zase řekla
'Bože, ten chlapec nejblíže srdci'
Třetí zvuk, mech na stěně studny se okamžitě olupoval a prasklina se otevřela.
V té škvíře je úzký světelný tunel.
Nejsou tam žádné schody, jen svah z kopce.
Dívka s pevnýma očima ani na okamžik nezaváhala.
Popel Svobody si nacpala do náruče.
řekla
'**Jdi, tři, dva...**'
Pak sklouzla dolů.
V tunelu světla, plovoucí, nespočet úlomků, jeho dětství, jeho sliby, jeho jméno...
Dívka bez váhání sebou trhla, natáhla ruku, aby ji chytila, a každý kousek jako by pálil až na kost.
První kousek: Stál u řeky za soumraku a držel v ruce vrbovou větev.
Druhá část: Zašeptal 'Vrátím se', jeho hlas se třásl, ale byl pevný.
Třetí díl: Napsal své jméno a než inkoust uschl, odnesl ho vítr.
Dívka si přitiskla tři kousky, paměťový kámen, do náruče a světlo pod jejíma chodidlema náhle ochladlo – dno dorazilo.
On, přímo tam!
On, průsvitný, umírající, spoutaný, prošel jeho hrudí od lopatek a přibil ho k černému kamennému sloupu.
Dívka mu nemohla vzít ruku – řetěz by se mu zakousl – dívka si klekla na kolena a položila tři kousky, paměťový kámen, a zároveň ho přitiskla k jeho hrudi.
Světlo prudce rozkvetlo, řetězy se přetrhly a v mžiku zmizely.

Dívčina pravá dlaň okamžitě praskla a krev začala téct.
Poprvé se zhluboka nadechl.
Tunel se začal hroutit a dívka ho ze všech sil nesla nahoru a začala šplhat nahoru.
Ústí studny, těsně nad jeho hlavou, měsíční světlo, jako lano, je oba táhlo zpět na zem.
Když dívka klekla u kamenné studny, on, už v jejím náručí v bezvědomí, dívka se natáhla, její zbývající levá ruka –
Potvrďte ho, dýchá pravidelně, tep, pomalu, ale pevně.
Je naživu!
Dívka, jemná, se podívala na jeho tvář, usmála se, slzy jí tekly po tváři a zároveň padaly.
Dívka, která tvrdě pracovala, držela se, byla při vědomí, koutkem oka tvrdě pracovala, se rozhlédla kolem.
V dálce bylo mnoho lidí, kteří už běželi směrem ke studni, s těžkými šálami a těmi kombinacemi lékařského vybavení, které dobře znala. Znala nástroje uvnitř, velikost krabic a všechny nástroje byly správné. Vzpomíná si, že váha těch krabic bývala velmi těžká na udržení – jako by každý šroub, každý steh už čekal na někoho. Pro ni však tyto krabice nestačily, aby jí to vynahradily, díru v jejím srdci. Ona, jak nadějná, se stále dokáže ohlédnout, i na první pohled.
Než omdlela, uslyšela v uších tichou hebrejskou modlitbu a někdo jí oblékl teplé oblečení.
V dívčiných ústech byl jen dech, usmála se, podívala se na něj, tvrdě se třásla, vyplivla pár slov a řekla: 'Buď v bezpečí, prosím...'
Dívka si nepamatovala, jak opustila letadlo.
Dívka byla na letišti ve svém městě, ale těm slovům nerozuměla. Její dech byl slabý, její kroky bez zvuku.
Dívka, pamatuji si jen, celé její tělo bylo neovladatelné.
Dívčina sluchátka, tři sekundy předtím, než zmáčkla ty paměťové kameny, najednou zůstala jen jedna strana hlasu.
V tu chvíli však dívka měla chladné oči a chladně se usmála a řekla: 'Cože, pár sluchátek? To stačí!'
Poté, co dívka stiskla tři části a paměťové kameny, její sluchátka byla během okamžiku úplně vybitá.
Dívka se dál chladně usmívala, její oči byly čím dál chladnější, protože – ty melodie byly už dávno hluboce vryté do její krve!
Holky, všichni, elektronická zařízení, baterie, téměř, všechno nula. Stále měla chladné oči a chladně se usmívala.
Dívka si nepamatuje, jak se ten den vrátila z letiště k dívčinu bratrovi.

Vzpomněla si jen, že to byla přítelkyně dívčina bratra, jeho žena, která přijela na letiště, aby ji vyzvedla.
Cestou přítel nemluvil.
Dívka byla cestou prostě celá osoba, stočená na sedadle auta.
Holka, po cestě celý člověk, celé tělo, neustále, nepravidelně, nepřetržitě!
Nepřetržitě, nepřetržitě! Třese se silně!
Večer dívka, v transu, se koupala a zčervenala.
Najednou z dívčina hrudníku vyšel silný pálivý pocit, pronikavý, rychlý, pronikal celým tělem!
Dívka, pomalu, úplně nahá, přešla před zrcadlo, silně mžourala, oči měla stále nejasné.
Dívka však jasně viděla v zrcadle, že má na hrudi zjevnou, čerstvou a krvácející ránu.
Tvar rány se projevuje, vyzařuje ven, nahoru, v oblouku.
Úsudek o ráně, která je však dívčina, profesní pole!
Rána je v takovém stavu, že exploduje zespodu nahoru! Poté je možné vytvořit vlastní oblouk!
Místo rány bylo přesně to, dívka, když letadlo klesalo, v tu chvíli, její ruce zuřivě, gestem blízkým resuscitaci, její ruce, dlaně překryté, prsty, ale ano, všechny ven.
Holka, použij veškerou sílu celého těla, silně, tlač, z téhle knihy, kapitola, přiložený obrázek, ten obrázek, na hruď, pozice!
V tu chvíli dívčiny ruce tlačily na vzduch.
V tu chvíli dívčiny ruce tlačily silně, ale vzduch byl velmi tvrdý!
Až v okamžiku pocítila v dívčině hrudi zjevné, silné brnění!
V tu chvíli dívka okamžitě po výbuchu pocítila intenzivní vysokou teplotu, pálení a pak okamžitě kontrakci dovnitř!
Ten pocit je přesně stejný jako scéna a uvolnění energie, když byla ve filmu 'Oppenheimer' odpálena první atomová bomba!
Dívka zvedla hlavu a zavrtěla hlavou, její vlasy a postoj se postupně probouzely, jako by vyslovovala větu!
Dívka, klidná, její oči byly chladné, zírala na ni, její odraz v zrcadle, chladně se usmívala.
Holka, zvedni obočí. Jeho oči byly jako čepele a ušklíbl se. Šeptem. Každé slovo je jako nůž.
Holka, zašeptala, řekla: 'Šach mat!'
Pak dívčiny oči zchladly, úsměv zchladl a její postoj postupně promluvil, pomalu mluvila a říkala pomalu.
řekla
'Pán.

Ty, velmi dobře! Velmi dobře! Není to zlé!!
Přichází ————
Já musím, pomoct, Tobě, napsat desku.
Já jsem však léčitel! Léčitelko! Léčitelko!
Pořád chci psát desky.
Takový nemocný, špatný problém?!
To – ale hluboce vyryté! Moje, kosti! A v krvi!
Změna?!
Změna, to je nemožné!
Nicméně důkazy a záznamy.
Já, ale já musím nahradit, Ty, nech si to!
Není tohle—Ty, naučil jsi mě?!
Opravdu jsem spíš zelená než modrá a lepší než modrá!
Říkáš, že jo?! Cože?? 」
Dívka pomalu vytáhla mobil.
Dívka, čelem k sobě, jizva na hrudi, pořídila fotku, jasnou, záznam o zranění, fotku.
Dívka si pamatuje jen, že několik dní poté bylo její tělo zcela nekontrolované, jako by ho zabírala jiná síla, každý pohyb.
Dívka si jen pamatuje, že během té doby, pokaždé, když udělala krok, cítila, že už nebude žádný další krok.
Poté, co se dívka vrátila do své rodné země,
Dívka opakovaně žádala tohoto nového chlapce, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, aby poslal krabici, kterou milovala, dívce v krabici, kterou si zabalila. Dívka také slíbila, že za to zaplatí.
Bůh, ještě častěji a striktně, požadoval, že tento nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, poslal dívce krabici, kterou milovala, krabici, kterou si sbalila.

Poté, co se dívka vrátila do své rodné země,
Dívka opakovaně žádala tohoto nového chlapce, který pochází z tropické plošiny a vždy počítá tlak větru a konstrukční zatížení, aby poslal krabici, kterou milovala, dívce v krabici, kterou si zabalila. Dívka také slíbila, že za to zaplatí.
Bůh, ještě častěji a striktně, požadoval, že tento nový kluk z tropické plošiny, který vždy počítá tlak větru a nosnost konstrukce, poslal dívce krabici, kterou milovala, krabici, kterou si sbalila.
Tento nový chlapec, který pochází z tropické plošiny a neustále počítá tlak větru a nosnost konstrukce, opakovaně chtěl mít s ním jakýkoli kontakt kvůli

té dívce. Poslal té dívce spoustu zpráv, ve kterých říkal: 'Vím, že BŮH je hajzl... Mám zpět svou duši... Ne jen napůl... Opravdu nepřijímám, jak spolu budeme, když vím, že jsi společným tělem s Bohem... Nebude to snadné, ale jsem ochotný se snažit a pochopit to. Jsem zpátky soustředěný... Jak jsem ti vyprávěl o svém prvním příběhu o přítelkyni... protože jsem byl dealer. Moje bolest zad tam pořád je... Příští týden jdu k lékaři, tahle bolest mi nedovolí být sama sebou a prášky mě uspávají, takže mě stresují a mám pocit, že zaostávám... Ale taky mám pocit, že ty jsi ta, která se vzdaluje... Myslím, že je to jen do doby, než ta kniha konečně skončí... To je fakt na hovno, co jíst.
Také některé z vašich angličtiny je potřeba zlepšit, protože se často špatně interpretuje... Musíme na tom pracovat společně... možná je lepší to napsat čínsky, pokud nenajdeš ta správná slova, a nechám to přeložit na své konci... Bůh ví, proč se do toho nemůžu zapojit a vyjádřit to, aniž bych si byl jistý, co je uvnitř... Jeden z důvodů, proč jsem šel do vězení. Můžeš se ho zeptat proč... jak víte, byl jsem dealer.
Pokud někoho znáte, kdo vám udělá laskavost. můžou přijít a vyzvednout ty zasrané krabice, když bude potřeba... Krabice budou bezpečně a zapečetěné u mě doma... Omlouvám se, ale bez jejich otevření vám opravdu nemohu pomoci je poslat a BŮH ví proč... Znovu se nechci ztratit... Promiň, ale vlastně se neomlouvám.
Promluv si s BOHEM, jestli má jinou možnost nebo posla k nim, ať vypráví krabice místo mě, On je Bůh, že?
A nechci vám dávat lepší zprávy, ale nebudu riskovat se zákonem a vašimi věcmi jen proto, že Bůh říká, že to máme nechat tak, jak to je, a poslat tak, jak je, proč musím následovat to, co řekl takzvaný Bůh. Kdo si myslí, že je?
S veškerým stresem v práci a problémy s mámou jsem už strávila hodně času ptáním se a konzultacemi s pojišťovnami a všichni mi řekli totéž!
Je nespravedlivé, že k tomu potřebuješ získat zpět svůj život, ale z mé strany toho moc udělat nemůžu... A být ohrožen životem tvým BOHEM, protože dělám správnou věc, mě nevede ani k tomu, abych dělal víc... Já takhle nepracuju... Mám také svého vlastního BOHA, který mi říká a můj instinkt, že nedělám nic špatného, jen pomáhám, jak jen můžu.
Prostě přijď a zeptej se Boha, ten hajzl, vezmi si ty zasrané krabice a přestaň mi vyhrožovat! Seru na toho takzvaného zasraného zasraného Boha! ⌟
Holka, žádná odpověď.

## 🔺REWRItE tHE StARS _ A Gift From Shekhinah

**SOnG bY ZAc EfROn AnD ZEnDAYa · 2017**

https://youtu.be/3owQPBwzywY?si=kL882hTf0ZPtWWBI

**YOU KnOW I WAnt YOU**
**It IS nOt A SEcREt I tRY tO HIDE**
**I KnOW YOU WAnt ME**
**SO DO nOt KEEP SAYInG OuR HAnDS** ARE tIED
**YOU** clAIM **It IS nOt In tHE** cARDS
**AnD** fAtE **IS** PullInG **YOU** MIlES AWAY
**AnD Out Of REAcH fROM ME**
But **YOU** ARE **HERE In MY HEARt**
**SO WHO** cAn **StOP ME If I DEcIDE**
THAt **YOU** ARE **MY DE**StInY
WHAt If **WE REWRItE tHE StARS**
**SAY YOU WERE MADE tO bE MInE**
NOtHInG cOulD **KEEP** uS **APA**Rt
**YOU WOulD** bE **tHE OnE I** WAS **ME**Ant **tO fInD**
**It IS uP tO YOU**
**AnD It IS uP tO ME**
NO **OnE** cAn **SAY WHAt WE GEt tO** bE
**SO WHY DO** nOt **WE** REWRItE **tHE StARS**
**MA**YbE **tHE** WORlD **cOulD** bE **OuRS**
TOnIGHt
**YOU tHInK It IS** EASY
**YOU tHInK I DO nOt WAnnA Run tO YOU**
But **tHERE ARE MOuntAInS**
**AnD tHERE ARE DOORS tHAt WE** cAnnOt **WAlK tHROuGH**
**I KnOW YOU ARE WOnDERInG WHY**
BEcAuSE **WE ARE AblE tO** bE
JuSt **YOU AnD ME**
**WItHIn tHESE WAllS**
But WHEn **WE GO OutSIDE**
**YOU ARE GOnnA WAKE uP AnD SEE**
THAt It WAS **HOPE**lESS **AftER All**
NO **OnE** cAn **REWRItE tHE StARS**

**HOW** cAn **YOU SAY YOU** WIll b**E MI**n**E**
**E**v**ERY**t**HI**n**G KEEPS** u**S APA**Rt
**A**n**D I AM** n**O**t t**HE O**n**E YOU WE**RE **ME**Ant t**O** f**I**n**D**
**I**t **IS** n**O**t u**P** t**O YOU**
**I**t **IS** n**O**t u**P** t**O ME**
W**HE**n **E**vE**RY**O**nE** t**E**ll**S** u**S WHA**t **WE** c**A**n b**E**
**HOW** c**A**n **WE RE**WRI**tE** t**HE S**t**ARS**
**SAY** t**HA**t t**HE** W**ORl**D c**A**n b**E O**u**RS**
T**O**n**IG**Ht
**A**ll **I WA**nt **IS** t**O** fl**Y WI**t**H YOU**
**A**ll **I WA**nt **IS** t**O** f**A**ll **WI**t**H YOU**
**SO** juSt **GI**v**E ME A**ll **O**f **YOU**
**I**t f**E**El**S IM**PO**SSI**bl**E**
**I**t **IS** n**O**t **IM**PO**SSI**bl**E**
**IS I**t **IM**PO**SSI**bl**E**
**SAY** t**HA**t **I**t **IS POSSI**bl**E**
**HOW DO WE RE**WRI**tE** t**HE S**t**ARS**
**SAY YOU** WE**RE M**ADE t**O** b**E MI**n**E**
N**OtHI**n**G** c**A**n **KEEP** u**S APA**Rt
'C**A**u**SE YOU A**R**E** t**HE** O**nE I** W**AS ME**A**n**t t**O** f**I**n**D**
**I**t **IS** u**P** t**O YOU**
**A**n**D I**t **IS** u**P** t**O ME**
N**O O**n**E** c**A**n **SAY WHA**t **WE GE**t t**O** b**E**
**A**n**D WHY DO** n**O**t **WE RE**WRI**tE** t**HE S**t**ARS**
C**HA**n**GI**n**G** t**HE** W**ORl**D t**O** b**E O**u**RS**
**YOU** K**nOW I WA**nt **YOU**
**I**t **IS** n**O**t **A SE**c**RE**t **I** t**RY** t**O HIDE**
But **I** c**A**nn**O**t **HA**v**E YOU**
**WE** A**RE** b**O**un**D** t**O** b**REAK A**n**D MY HA**n**DS** A**RE** t**IED**

# SO.
# WHY WERE THEY.
# TIED?

# 🔺LEt HER GO

## SOnG bY PAsSEnGER · 2012

https://youtu.be/RBumgq5yVrA?si=rToIANQyGPx692S3

**WEll YOU OnLY nEED tHE lIGHt WHEn It IS buRnInG lOW**
**OnlY MISS tHE Sun WHEn It StARtS tO SnOW**
**OnlY KnOW YOU lOvE HER WHEn YOU lEt HER GO**
**OnlY KnOW YOU HAvE bEEn HIGH WHEn YOU ARE**
**fEElInG lOW**
**OnlY HAtE tHE ROAD WHEn YOU ARE MISSInG HOME**
**OnlY KnOW YOU lOvE HER WHEn YOU lEt HER GO**

## AND YOU LET HER GO

**StARInG At tHE bOttOM Of YOUR GlASS**
**HOPInG OnE DAY YOU WIll MAKE A DREAM lASt**
But DREAMS cOME SlOW AnD tHEY GO SO fASt

## YOU SEE HER WHEN YOU CLOSE YOUR EYES

**MAYbE OnE DAY YOU WIll unDERStAnD WHY**

## EVERYTHING YOU TOUCH SURELY DIES

But **YOU OnlY nEED tHE lIGHt WHEn It IS buRnInG lOW**
**OnlY MISS tHE Sun WHEn It StARtS tO SnOW**
**OnlY KnOW YOU lOvE HER WHEn YOU lEt HER GO**
**OnlY KnOW YOU HAvE bEEn HIGH WHEn YOU ARE**
**fEElInG lOW**
**OnlY HAtE tHE ROAD WHEn YOU ARE MISSInG HOME**
**OnlY KnOW YOU lOvE HER WHEn YOU lEt HER GO**
**StARInG At tHE cEIlInG In tHE DARK**
SAME OlD EMPtY fEElInG In YOUR HEARt
'CAuSE lOvE COMES SlOW AnD It GOES SO fASt

## WELL YOU SEE HER WHEN YOU FALL ASLEEP

## BUT NEVER TO TOUCH AND NEVER TO KEEP

**'CAuSE YOU lOvED HER tOO MucH AnD YOU DIvE tOO**

**DEEP**
**WEll YOU OnlY nEED tHE lIGHt WHEn It IS buRnInG lOW**
**OnlY MISS tHE Sun WHEn It StARtS tO SnOW**
**OnlY KnOW YOU lOvE HER WHEn YOU lEt HER GO**
**OnlY KnOW YOU HAvE bEEn HIGH WHEn YOU ARE fEElInG lOW**
**OnlY HAtE tHE ROAD WHEn YOU ARE MISSInG HOME**
**OnlY KnOW YOU lOvE HER WHEn YOU lEt HER GO**
# AND YOU LET HER GO
**OH OH OH nO**
# AND YOU LET HER GO
**OH OH OH nO**
# WELL YOU LET HER GO
**'CAuSE YOU OnlY nEED tHE lIGHt WHEn It IS buRnInG lOW**
**OnlY MISS tHE Sun WHEn It StARtS tO SnOW**
**OnlY KnOW YOU lOvE HER WHEn YOU lEt HER GO**
**OnlY KnOW YOU HAvE bEEn HIGH WHEn YOU ARE fEElInG lOW**
**OnlY HAtE tHE ROAD WHEn YOU ARE MISSInG HOME**
**OnlY KnOW YOU lOvE HER WHEn YOU lEt HER GO**
**'CAuSE YOU OnlY nEED tHE lIGHt WHEn It IS buRnInG lOW**
**OnlY MISS tHE Sun WHEn It StARtS tO SnOW**
**OnlY KnOW YOU lOvE HER WHEn YOU lEt HER GO**
**OnlY KnOW YOU HAvE bEEn HIGH WHEn YOU ARE fEElInG lOW**
**OnlY HAtE tHE ROAD WHEn YOU ARE MISSInG HOME**
**OnlY KnOW YOU lOvE HER WHEn YOU lEt HER GO**
# AND YOU LET HER GO

# SO.
# I GAVE HER.
# FREEDOM.

# 🔺THIS IS ME _ A Declare From Shekhinah

**Song by The GReAteSt SHOwMAn · 2017**

https://youtu.be/PxwYcaahdq0?si=R-1aOrOLrp90QsyY

# I AM NOT A STRANGER TO THE DARK

**HI**DE **A**WAY
T**HEY** S**AY**
'C**A**u**SE WE DO** N**O**t **WA**nt Y**OUR** B**ROK**En **PA**Rt**S**
**I HA**v**E** L**EAR**n**ED** T**O** B**E** A**S**HA**ME**D **O**f **A**ll **MY** S**c**A**RS**
**R**un **AWAY**
T**HEY** S**AY**
N**O O**n**E** W**I**ll L**O**v**E YOU AS YOU ARE**
But **I** W**I**ll N**O**t L**E**t TH**EM** B**RE**AK **ME DOW**n T**O D**u**S**t
**I K**n**OW** T**HA**t T**HERE IS A P**l**A**c**E** F**OR** U**S**
F**OR WE ARE G**l**ORI**Ou**S**
W**HE**n T**HE SHA**RP**ES**t W**ORDS WA**nn**A** Cut **ME DOW**n
**I AM GO**nn**A SE**n**D A** Fl**OOD**
**GO**nn**A** D**RO**Wn TH**EM O**ut
**I AM** B**RA**v**E**
**I AM** B**R**u**IS**E**D**

# I AM WHO I AM MEANT TO BE

T**HIS IS ME**
L**OOK O**ut
'C**A**u**SE HER**E **I** CO**ME**

# AND I AM MARCHING ON TO THE BEAT I DRUM

**I AM** N**O**t **S**c**ARE**D T**O** B**E SEE**n
**I** M**A**K**E** N**O APO**l**OGIES**
T**HIS IS ME**
**O**H-**O**H-**O**H-**O**H
O**H**-O**H**-O**H**-O**H**
**OH**-O**H**-**OH**-O**H**
O**H**-**O**H-**OH**-**O**H
**OH**-O**H**-O**H**

O**H-O**H**-O**H
**O**H**-O**H**-O**H
**OH-OH**
**AnOtHER ROunD O**f BullEt**S HIt**S **MY SKI**n
**WE**ll
F**IRE A**WA**Y**
'C**AuSE T**O**DAY**
**I** WIll N**O**t L**E**t T**HE S**HA**ME SI**N**K I**n
**WE** A**RE** Bu**RSt**I**nG** TH**ROuGH** T**HE** BARRI**cAdES AnD**
**REAcHI**n**G** F**OR** T**HE S**un
**WE ARE WARRIORS**
**YE**AH
T**HAt IS WHA**t **WE HA**v**E** BECO**ME**
**YE**AH
T**HAt IS WHA**t **WE HA**v**E** BECO**ME**
**I** WIll N**O**t L**E**t TH**EM** B**RE**A**K ME DO**Wn TO **DuS**t
**I KnOW** T**HA**t T**HERE IS A P**lA**cE** F**OR** US
F**OR WE ARE G**l**ORIOuS**
**W**HE**n** T**HE SHARPES**t W**ORDS WAnnA** Cut **ME D**O**W**n
**I AM GOnnA SEnD A** Fl**OOD**
**GOnnA D**R**O**Wn TH**EM O**ut
**I AM** B**RA**v**E**
**I AM** B**RuISED**

# I AM WHO I AM MEANT TO BE

T**HIS IS ME**
L**OOK O**ut
'C**AuSE HERE I** CO**ME**

# AND I AM MARCHING ON TO THE BEAT I DRUM

**I AM** N**O**t **S**c**ARE**D T**O** B**E SEE**n
**I M**AK**E** N**O APO**lO**GIES**
T**HIS IS ME**
**OH-**O**H-O**H**-O**H
O**H-O**H**-OH-O**H

O**H**-**O**H-**OH**-O**H**
**O**H-O**H**-O**H**-**O**H
**OH**-O**H**-**O**H
O**H**-**O**H-**OH**
O**H**-O**H**-**O**H
O**H**
**O**H
T**HIS IS ME**
**OH**-OH-**O**H-**O**H
**A**n**D I K**n**OW** T**HA**t **I DE**SERv**E Y**O**UR** L**O**v**E**
**OH**-OH-**O**H-**O**H
T**HER**E **IS** N**O**t**HI**n**G I AM** N**O**t **WOR**t**HY O**f
O**H**-O**H**-**O**H
O**H**-**O**H-**OH**
**OH**-OH-**O**H
**OH**
O**H**
W**HE**n T**HE SHARPES**t W**ORDS WA**nn**A** Cut **ME DOW**n
**I AM GO**nn**A SE**n**D A** Fl**OOD**
**GO**nn**A** D**RO**Wn TH**EM O**ut
T**HIS IS** B**RA**v**E**
T**HIS IS** B**R**u**ISED**

# THIS IS WHO I AM MEANT TO BE

T**HIS IS ME**
L**OOK O**ut
'C**A**u**SE HER**E **I** CO**ME**
L**OOK O**ut
'C**A**u**SE HER**E **I** CO**ME**

# AND I AM MARCHING ON TO THE BEAT I DRUM

# MARCHING ON

# MARCHING

# MARCHING ON

**I AM** NOt **S**cA**RE**D T**O** B**E SEE**n
**I M**AK**E** N**O APO**lO**GIES**
T**HIS IS ME**
**W**H**E**n**E**v**ER** T**HE WO**R**DS WA**nn**A** Cut **ME DOW**n
O**H-O**H-**OH-**O**H**
**I** W**I**ll **SE**n**D A** Fl**OOD** T**O** D**RO**Wn TH**EM O**ut
**O**H
O**H-O**H
**O**H-O**H**
**I AM GO**nn**A SE**n**D A** Fl**OOD**
**OH-**O**H-O**H-**OH**
**GO**nn**A** D**RO**Wn TH**EM O**ut
**OH-**O**H-**O**H**
O**H-O**H-O**H**
O**H-O**H-O**H**
**O**H
O**H**
**OH**

# THIS IS ME

# YEAH.

# THIS.
# IS.
# ME!

中華民國文件證明專用
REPUBLIC OF CHINA(TAIWAN)
DOCUMENT LEGALIZATION

# 中華民國文件證明書 DOCUMENT AUTHENTICATION

| | |
|---|---|
| 1.國家／地區：<br>Country: | 中華民國（臺灣）<br>Republic of China（Taiwan） |
| | 此公文書<br>This public document |
| 2.簽署人<br>has been signed | [redacted] |
| 3.簽署人職務<br>acting in the capacity | 法院公證人<br>Notary public |
| 4.用印人／單位<br>bears the seal/stamp of | [redacted]地方法院<br>[redacted] District Court |
| | 茲證明<br>Certified |
| 5.地點<br>at | 臺北<br>Taipei |
| 6.日期<br>the | June 10, 2025 |
| 7.由<br>by | 外交部<br>Ministry of Foreign Affairs |
| 8.案號<br>Number | 1142000321[redacted] |
| 9.章戳<br>Seal/stamp: | 10.簽署<br>Signature: [redacted] |

Senior Officer, Bureau of Consular Affairs

For The Minister of Foreign Affairs

11.附註：
remarks:

本文件證明僅證明所附文書內之簽章屬實，至文書所載內容不在證明之列。
This document authentication only certifies the authenticity of the signature, seal or stamp and the capacity of the person who has signed the attached document. It does not validate the contents of the document for which it was issued.

本文件證明書核驗紀錄可於下列網站查證：
To verify the issuance of this authentication, please peruse the following website :
https://docauth.boca.gov.tw/BOCAWeb/index4/qry

[redacted]

Scanned with CamScanner

Netherlands
Office Taipei
荷蘭在台辦事處

[redacted]

1 July 2025

TO WHOM IT MAY CONCERN

Legalisatie van Taiwanese documenten is helaas niet mogelijk. Vanwege het ontbreken van diplomatieke betrekkingen tussen Nederland en Taiwan, ontbreekt ook de mogelijkheid om door middel van legalisatie de formele bevoegdheid en handtekening / stempel van de Taiwanese autoriteiten vast te stellen.

De autoriteit die het aangehechte stuk heeft afgegeven is bekend bij het Netherlands Office Taipei.

[redacted]

Directeur Administratie en Consulaire Zaken
Netherlands Office Taipei

NETHERLANDS OFFICE TAIPEI 荷蘭在台辦事處

Scanned with CamScanner

# CERTIFICATE OF BIRTH

**TAIPEI V[redacted]**

**TAIPEI, TAIWAN, REPUBLIC OF CHINA**

Medical Record No. of Mother 19438[redacted]

| | | | | |
|---|---|---|---|---|
| Full Name of Birth | Pan Hung Lin | | | |
| Sex | Female | | | |
| Time and Date of Birth | *Time*<br>10:23 PM | *Month*<br>Apr. | *Day*<br>30 | *Year*<br>1989 |
| Full Name of Mother | [redacted] | | | |
| Full Name of Spouse | [redacted] | | | |

This is to certify that the above statement is true.

Attending Physician [redacted]

Superintendent [redacted]

Taipei [redacted] Hospital TPE

Print Date: 2024-10-07 [redacted]

案號 Case No.: 000[redacted] 日期 Date: NOV 05 2024

本文件之簽名或蓋章，在臺灣[redacted]方法院公證處認證。

公證人

Attested at the Notary Public Office of Taiwan [redacted] District Court, R.O.C., that the signature(s)/seal(s) in this document is/are authentic.

Notary Public [redacted]

Scanned with CamScanner

中華民國文件證明專用
REPUBLIC OF CHINA(TAIWAN)
DOCUMENT LEGALIZATION

# 中華民國文件證明書 DOCUMENT AUTHENTICATION

| | |
|---|---|
| 1.國家／地區：<br>Country: | 中華民國（臺灣）<br>Republic of China（Taiwan） |
| | 此公文書<br>This public document |
| 2.簽署人<br>has been signed | [redacted] |
| 3.簽署人職務<br>acting in the capacity | 法院公證人<br>Notary public |
| 4.用印人／單位<br>bears the seal/stamp of | [redacted]地方法院<br>[redacted] District Court |
| | 茲證明<br>Certified |
| 5.地點<br>at | 臺北<br>Taipei |
| 6.日期<br>the | June 10, 2025 |
| 7.由<br>by | 外交部<br>Ministry of Foreign Affairs |
| 8.案號<br>Number | 11410004360[redacted] |
| 9.章戳<br>Seal/stamp: | 10.簽署<br>Signature: [redacted] |

Senior Officer, Bureau of Consular Affairs

For The Minister of Foreign Affairs

11.附註：
remarks:

本文件證明僅證明所附文書內之簽章屬實，至文書所載內容不在證明之列。
This document authentication only certifies the authenticity of the signature, seal or stamp and the capacity of the person who has signed the attached document. It does not validate the contents of the document for which it was issued.

本文件證明書核驗紀錄可於下列網站查證：
To verify the issuance of this authentication, please peruse the following website :
https://docauth.boca.gov.tw/BOCAWeb/index4/qry [redacted]

[redacted]

Scanned with CamScanner

Netherlands
Office Taipei
荷蘭在台辦事處

1 July 2025

TO WHOM IT MAY CONCERN

Legalisatie van Taiwanese documenten is helaas niet mogelijk. Vanwege het ontbreken van diplomatieke betrekkingen tussen Nederland en Taiwan, ontbreekt ook de mogelijkheid om door middel van legalisatie de formele bevoegdheid en handtekening / stempel van de Taiwanese autoriteiten vast te stellen.

De autoriteit die het aangehechte stuk heeft afgegeven is bekend bij het Netherlands Office Taipei.

Directeur Administratie en Consulaire Zaken
Netherlands Office Taipei

NETHERLANDS OFFICE TAIPEI
荷蘭在台辦事處

Scanned with CamScanner

# 中華民國臺北市政府警察局

# TAIPEI CITY POLICE DEPARTMENT
# TAIWAN, REPUBLIC OF CHINA

## 警　察　刑　事　紀　錄　證　明
## POLICE CRIMINAL RECORD CERTIFICATE

文號 NO. [redacted]

### 茲　證　明
This is to certify that the following individual:

| 姓名 Full Name | | 國民身分證統一編號或護照號碼 ID or Passport No. | 性別 Sex | 出生日期 Date of Birth | 國籍 Nationality | 備註 Remarks |
|---|---|---|---|---|---|---|
| 中文 | 潘虹霖 | [redacted] | 女 | 民國78年4月30日 | 中華民國 | |
| ENG. | PAN, HUNG-LIN | [redacted] | F | Apr 30, 1989 | R.O.C. | |

在臺灣地區查無犯罪紀錄。
No Conviction Record in Taiwan.

案號 Case No. 000 日期 Date: JUN 09 2025
本件警察刑事紀錄證明 在臺灣[redacted]地方法院公證處認證。
公證人 [redacted]
This official document is attested at the Notary Public Office of Taiwan [redacted] District Court, R.O.C.
Notary Public

局　　長

Commissioner

中　華　民　國　114　年　6　月　3　日

Date of issue: Jun 3, 2025

Scanned with CamScanner

TAIPEI MUNICIPAL [redacted] HIGH SCHOOL

[redacted]

TAIPEI TAIWAN

R.O.C

DATE: 05 SEP 2025

TO WHOM IT MAY CONCERN:

This is to certify that Ms. PAN, HUNG-LIN (潘虹霖)
born on 1989/04/30 was graduated from this
school in JUNE. 2007 and was conferred a diploma.

PRINCIPAL: [redacted]

Scanned with CamScanner

# 臺北市立[redacted]高級中學成績單(TRANSCRIPT)

Taipei Municipal [redacted] High School

TAIPEI, TAIWAN

REPUBLIC OF CHINA

[redacted]

TRANSCRIPT OF RECORD

| | | | |
|---|---|---|---|
| 學生姓名 Name in Chinese | : | 潘紅霖 | |
| Name in English | : | PAN, HUNG-LIN | |
| 出生年月日 Date of Birth | : | 1989.04.30 | |
| 性　　別 Gender | : | F | |
| 入學日期 Date of Admission | : | 2004.08.30 | |
| 畢業年月 Date of Graduation | : | 2007.06.30 | |
| 列印日期 Date of Print | : | 2025.09.08 | |

「s」course credit received after passing the makeup exam. 「R」course credit rece[redacted]g the course.
「%」course waiver. 「&」course credit received after the course scores of two sem[redacted] are averaged. 「$」scores from the makeup course.

| 科目 Courses of Study | | 第一學年 (1st. Year) 2004 —— 2005 | | | | 第二學年 (2nd. Year) 2005 —— 2006 | | | | 第三學年 (3rd. Year) 2006 —— 2007 | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| | | CREDIT | 1st | 2nd | 1st. Year | CREDIT | 1st | 2nd | 2nd. Year | CREDIT | 1st | 2nd | 3rd. Year |
| 國文 | Chinese 6 | 4.0 / 4.0 | D | D | D | 4.0 / 4.0 | B | B | B | 4.0 / 4.0 | B | B | B |
| 英文 | English 6 | 4.0 / 4.0 | B | C | B | 4.0 / 4.0 | C | C | C | 4.0 / 4.0 | B | C | C |
| 數學 | Mathematics | 4.0 / 4.0 | *C | F | D | 4.0 / 4.0 | RC | RC | *C | / | | | |
| 三民主義 | Thoughts o | 2.0 / 2.0 | C | B | C | / | | | | / | | | |
| 公民 | Civic Moral 4 | / | | | | 1.0 / 1.0 | C | C | C | 2.0 / 2.0 | C | C | C |
| 歷史 | History 4 | 3.0 / 2.0 | D | C | D | 2.0 / 2.0 | B | B | B | / | | | |
| 地理 | Geography 4 | 2.0 / 3.0 | C | &C | C | 2.0 / 2.0 | B | C | C | / | | | |
| 國文選修 | Anthology of Chinese Literature 6 | 1.0 / 1.0 | C | *C | C | / | | | | 1.0 / 1.0 | C | B | C |
| 物理 | Physics 4 | 2.0 / | *C | | C | 3.0 / 3.0 | F | F | F | / | | | |
| 物理選修 | Physics (optional) | / | | | | 1.0 / 1.0 | A | A | A | 4.0 / 4.0 | D | D | D |
| 化學 | Chemistry 4 | / 2.0 | | B | B | 3.0 / 3.0 | C | D | D | / | | | |
| 化學選修 | Chemistry (optional) | / | | | | 1.0 / 1.0 | C | A | B | 4.0 / 4.0 | C | C | C |
| 基礎生物 | Basic Biology 1 | 2.0 / | B | | B | / | | | | / | | | |
| 生命科學 | Life Science 2 | / | | | | 3.0 / 3.0 | B | A | B | / | | | |
| 生物選修 | Biology(optional) | / | | | | / | | | | 3.0 / 3.0 | A | A | A |
| 地球科學 | Basic Earth Science 2 | / 2.0 | | C | C | / | | | | / | | | |
| 數學選修 | Mathematics(optional) 6 | 1.0 / 1.0 | C | D | D | 1.0 / 1.0 | B | F | D | 6.0 / 6.0 | C | D | D |
| 生活科技 | Technology in Daily Life 2 | / 2.0 | | D | D | / | | | | / | | | |
| 音樂 | Music 4 | 1.0 / 1.0 | A | B | A | 1.0 / 1.0 | A | A | A | / | | | |
| 美術 | Arts 4 | 1.0 / 1.0 | B | B | B | 1.0 / 1.0 | B | A | B | / | | | |
| 生活科技 | Technology in Daily Life | / | | | | / 2.0 | | B | B | / | | | |
| 家政 | Domestic Affairs 3 | 2.0 / | A | | A | 2.0 / | A | | A | / | | | |
| 體育 | Physical Education 6 | 2.0 / 2.0 | B | B | B | 2.0 / 2.0 | A | B | A | 2.0 / 2.0 | B | B | B |
| 軍訓 | Discipline | 1.0 / 1.0 | A | A | A | 1.0 / 1.0 | A | A | A | 0.5 / 0.5 | A | B | B |
| 護理 | Nursery 6 | 1.0 / 1.0 | A | A | A | 1.0 / 1.0 | A | A | A | 0.5 / 0.5 | A | A | A |
| 英文作文 | English Composition | / | | | | / | | | | 2.0 / 2.0 | A | A | A |
| 電子計算機 | Introduction to Computer 2 | 2.0 / 2.0 | A | B | B | / | | | | / | | | |
| | 加權學業平均 Weighted Average | 28.0/24.0 | C | C | C | 34.0/30.0 | C | C | C | 29.0/23.0 | C | C | C |
| | 累計學分 Total Credits | | 28.0 | 52.0 | | | 86.0 | 116.0 | | | 145.0 | 168.0 | |

Single-subject GPA conversion:
(1) 80(Inclusive) - 100 : 4(A). (2) 70(Inclusive) - Less than 80 : 3(B). (3) 60(Inclusive) - Less than 70 : 2(C).
(4) 50(Inclusive) - Less than 60 : 1(D). (5) Less than 50 : 0(F).
The weighted arithmetic average of GPA calculation (Rounded to 2 decimal places)
(1) Daytime student' s GPA = [Total (single subject grade points * credits)]/total credits.
(2) GPA of students in continuing education = [Total (single subject grade points * sessions taught per week)]/Total number of sessions per week.

註冊組長 Registrar [redacted] 教務主任 [redacted] 校長 Principal [redacted]

# 臺北市立[redacted]高級中學成績單
# TRANSCRIPT

Taipei Municipal [redacted] High School , TAIPEI, TAIWAN , ROC

| | | |
|---|---|---|
| 學生姓名 | Name in Chinese | : 潘虹霖 |
| | Name in English | : PAN, HUNG-LIN |
| 出生年月日 | Date of Birth | : 1989.04.30 |
| 性　　別 | Gender | : F |
| 入學日期 | Date of Admission | : 2004.08.30 |
| 畢業年月 | Date of Graduation | : 2007.06.30 |
| 列印日期 | Date of Print | : 2025.09.08 |

「*」course credit received after passing the makeup exam. 「R」course credit received after retaking the course.
「%」course waiver. 「&」course credit received after the course scores of two semesters are averaged. 「$」scores from the makeup course.

| 科目 Courses of Study | | 第一學年 (1st. Year) 2004 —— 2005 | | | | | | | | 第二學年 (2nd. Year) 2005 —— 2006 | | | | | | | | 第三學年 (3rd. Year) 2006 —— 2007 | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| | | CREDIT | 1st Sem. | | 2nd Sem. | | 1st. Year | | | CREDIT | 1st Sem. | | 2nd Sem. | | 2nd. Year | | | CREDIT | 1st Sem. | | 2nd Sem. | | 3rd. Year | |
| | | | Score | GPA | Score | GPA | Score | GPA | | | Score | GPA | Score | GPA | Score | GPA | | | Score | GPA | Score | GPA | Score | GPA | |
| 國文 | Chinese 6 | 4.0 / 4.0 | 63.0 | 1 | 55.0 | 1 | 54.0 | 1 | | 4.0 / 4.0 | 74.0 | 3 | 73.0 | 3 | 73.5 | 3 | | 4.0 / 4.0 | 75.0 | 3 | 70.0 | 3 | 72.5 | 3 | |
| 英文 | English 6 | 4.0 / 4.0 | 75.0 | 3 | 69.0 | 2 | 72.0 | 3 | | 4.0 / 4.0 | 65.0 | 2 | 61.0 | 2 | 63.0 | 2 | | 4.0 / 4.0 | 70.0 | 3 | 60.0 | 2 | 65.0 | 2 | |
| 數學 | Mathematics | 4.0 / 4.0 | *60.0 | 2 | 45.0 | 0 | 52.5 | 1 | | 4.0 / 4.0 | R60.0 | 2 | R60.0 | 2 | 60.0 | 2 | | / | | | | | | | |
| 三民主義 | Thoughts o | 2.0 / 2.0 | 65.0 | 2 | 71.0 | 3 | 68.0 | 2 | | / | | | | | | | | / | | | | | | | |
| 公民 | Civic Moral 4 | / | | | | | | | | 1.0 / 1.0 | 69.0 | 2 | 66.0 | 2 | 67.5 | 2 | | 2.0 / 2.0 | 63.0 | 2 | 60.0 | 2 | 61.5 | 2 | |
| 歷史 | History 4 | 3.0 / 2.0 | 56.0 | 1 | 61.0 | 2 | 58.5 | 1 | | 2.0 / 2.0 | 72.0 | 3 | 76.0 | 3 | 74.0 | 3 | | / | | | | | | | |
| 地理 | Geography 4 | 2.0 / 3.0 | 68.0 | 2 | &60.0 | 2 | 60.5 | 2 | | 2.0 / 2.0 | 70.0 | 3 | 63.0 | 2 | 66.5 | 2 | | / | | | | | | | |
| 國文選修 | Anthology of Chinese Literature 6 | 1.0 / 1.0 | 60.0 | 2 | *60.0 | 2 | 60.0 | 2 | | / | | | | | | | | 1.0 / 1.0 | 66.0 | 2 | 70.0 | 3 | 68.0 | 2 | |
| 物理 | Physics 4 | 2.0 / | *60.0 | 2 | | | 60.0 | 2 | | 3.0 / 3.0 | 43.0 | 0 | 47.0 | 0 | 45.0 | 0 | | / | | | | | | | |
| 物理選修 | Physics (optional) | / | | | | | | | | 1.0 / 1.0 | 82.0 | 4 | 88.0 | 4 | 85.0 | 4 | | 4.0 / 4.0 | 55.0 | 1 | 50.0 | 1 | 52.5 | 1 | |
| 化學 | Chemistry 4 | / 2.0 | | | 75.0 | 3 | 75.0 | 3 | | 3.0 / 3.0 | 60.0 | 2 | 54.0 | 1 | 57.0 | 1 | | / | | | | | | | |
| 化學選修 | Chemistry (optional) | / | | | | | | | | 1.0 / 1.0 | 60.0 | 2 | 98.0 | 4 | 79.0 | 3 | | 4.0 / 4.0 | 60.0 | 2 | 60.0 | 2 | 60.0 | 2 | |
| 基礎生物 | Basic Biology 1 | 2.0 / | 79.0 | 3 | | | 79.0 | 3 | | / | | | | | | | | / | | | | | | | |
| 生命科學 | Life Science 2 | / | | | | | | | | 3.0 / 3.0 | 76.0 | 3 | 81.0 | 4 | 78.5 | 3 | | / | | | | | | | |
| 生物選修 | Biology(optional) | / | | | | | | | | / | | | | | | | | 3.0 / 3.0 | 82.0 | 4 | 83.0 | 4 | 82.5 | 4 | |
| 地球科學 | Basic Earth Science 2 | / 2.0 | | | 64.0 | 2 | 64.0 | 2 | | / | | | | | | | | / | | | | | | | |
| 數學選修 | Mathematics(optional) 6 | 1.0 / 1.0 | 60.0 | 2 | 55.0 | 1 | 57.5 | 1 | | 1.0 / 1.0 | 70.0 | 3 | 46.0 | 0 | 58.0 | 1 | | 6.0 / 6.0 | 61.0 | 2 | 58.0 | 1 | 59.5 | 1 | |
| 生活科技 | Technology in Daily Life 2 | / 2.0 | | | 56.0 | 1 | 56.0 | 1 | | / | | | | | | | | / | | | | | | | |
| 音樂 | Music 4 | 1.0 / 1.0 | 90.0 | 4 | 76.0 | 3 | 83.0 | 4 | | 1.0 / 1.0 | 88.0 | 4 | 90.0 | 4 | 89.0 | 4 | | / | | | | | | | |
| 美術 | Arts 4 | 1.0 / 1.0 | 74.0 | 3 | 75.0 | 3 | 74.5 | 3 | | 1.0 / 1.0 | 73.0 | 3 | 85.0 | 4 | 79.0 | 3 | | / | | | | | | | |
| 生活科技 | Technology in Daily Life | / | | | | | | | | / 2.0 | | | 75.0 | 3 | 75.0 | 3 | | / | | | | | | | |
| 家政 | Domestic Affairs 3 | 2.0 / | 80.0 | 4 | | | 80.0 | 4 | | 2.0 / | 82.0 | 4 | | | 82.0 | 4 | | / | | | | | | | |
| 體育 | Physical Education 6 | 2.0 / 2.0 | 75.0 | 3 | 78.0 | 3 | 76.5 | 3 | | 2.0 / 2.0 | 83.0 | 4 | 77.0 | 3 | 80.0 | 4 | | 2.0 / 2.0 | 78.0 | 3 | 70.0 | 3 | 74.0 | 3 | |
| 軍訓 | Discipline | 1.0 / 1.0 | 83.0 | 4 | 80.0 | 4 | 81.5 | 4 | | 1.0 / 1.0 | 84.0 | 4 | 89.0 | 4 | 86.5 | 4 | | 0.5 / 0.5 | 81.0 | 4 | 70.0 | 3 | 75.5 | 3 | |
| 護理 | Nursery 6 | 1.0 / 1.0 | 80.0 | 4 | 88.0 | 4 | 84.0 | 4 | | 1.0 / 1.0 | 89.0 | 4 | 95.0 | 4 | 92.0 | 4 | | 0.5 / 0.5 | 91.0 | 4 | 88.0 | 4 | 89.5 | 4 | |
| 英文作文 | English Composition | / | | | | | | | | / | | | | | | | | 2.0 / 2.0 | 90.0 | 4 | 90.0 | 4 | 90.0 | 4 | |
| 電子計算機 | Introduction to Computer 2 | 2.0 / 2.0 | 83.0 | 4 | 76.0 | 3 | 79.5 | 3 | | / | | | | | | | | / | | | | | | | |
| | 加權學業平均 Weighted Average | 28.0/24.0 | 68.1 | 2.46 | 64.3 | 1.97 | 66.2 | 2.22 | | 34.0/30.0 | 69.2 | 2.62 | 69.2 | 2.46 | 69.2 | 2.54 | | 29.0/23.0 | 68.7 | 2.55 | 65.0 | 2.26 | 66.8 | 2.41 | |
| | 累計學分 Total Credits | | | | | | 52.0 | | | | | | | | 116.0 | | | | | | | | 168.0 | | |

Single-subject GPA conversion:
(1) 80(Inclusive) - 100 : 4(A). (2) 70(Inclusive) - Less than 80 : 3(B). (3) 60(Inclusive) - Less than 70 : 2(C).
(4) 50(Inclusive) - Less than 60 : 1(D). (5) Less than 50 : 0(F).
The weighted arithmetic average of GPA calculation (Rounded to 2 decimal places)
(1) Daytime student' s GPA = [Total (single subject grade points * credits)]/total credits.
(2) GPA of students in continuing education = [Total (single subject grade points * sessions taught per week)]/Total number of sessions per week.

註冊組長 Registrar [redacted] 教務主任 Dean [redacted] 校　長 Principal [redacted]

Scanned with CamScanner

中華民國文件證明專用
REPUBLIC OF CHINA(TAIWAN)
DOCUMENT LEGALIZATION

# 中華民國文件證明書 DOCUMENT AUTHENTICATION

| | |
|---|---|
| 1.國家／地區：<br>Country: | 中華民國（臺灣）<br>Republic of China（Taiwan） |
| | 此公文書<br>This public document |
| 2.簽署人<br>has been signed | [redacted] |
| 3.簽署人職務<br>acting in the capacity | 法院公證人<br>Notary public |
| 4.用印人／單位<br>bears the seal/stamp of | [redacted]地方法院<br>District Court |
| | 茲證明<br>Certified |
| 5.地點<br>at | 臺北<br>Taipei |
| 6.日期<br>the | June 10, 2025 |
| 7.由<br>by | 外交部<br>Ministry of Foreign Affairs |
| 8.案號<br>Number | 1141000436[redacted] |
| 9.章戳<br>Seal/stamp: | 10.簽署<br>Signature: [redacted] |

Senior Officer, Bureau of Consular Affairs

For The Minister of Foreign Affairs

11.附註：
remarks:

本文件證明僅證明所附文書內之簽章屬實，至文書所載內容不在證明之列。
This document authentication only certifies the authenticity of the signature, seal or stamp and the capacity of the person who has signed the attached document. It does not validate the contents of the document for which it was issued.

本文件證明書核驗紀錄可於下列網站查證：
To verify the issuance of this authentication, please peruse the following website :
https://docauth.boca.gov.tw/BOCAWeb/index4/qry [redacted]

[redacted]

Scanned with CamScanner

Netherlands
Office Taipei
荷蘭在台辦事處

1 July 2025

TO WHOM IT MAY CONCERN

Legalisatie van Taiwanese documenten is helaas niet mogelijk. Vanwege het ontbreken van diplomatieke betrekkingen tussen Nederland en Taiwan, ontbreekt ook de mogelijkheid om door middel van legalisatie de formele bevoegdheid en handtekening / stempel van de Taiwanese autoriteiten vast te stellen.

De autoriteit die het aangehechte stuk heeft afgegeven is bekend bij het Netherlands Office Taipei.

Directeur Administratie en Consulaire Zaken
Netherlands Office Taipei

NETHERLANDS OFFICE TAIPEI
荷蘭在台辦事處

Scanned with CamScanner

# CATHOLIC UNIVERSITY

TAIPEI. TAIWAN

REPUBLIC OF CHINA

Reg.No : [redacted]

Date : May 19, 2025

*TO WHOM IT MAY CONCERN:*

This is to certify that PAN, HUNG-LIN

(潘虹霖), born on April 30, 1989, graduated from the

Department of Nursing,

College of Medicine at this University

and was conferred the Degree of Bachelor of Science

in January 2012.

[redacted]

President

Scanned with CamScanner

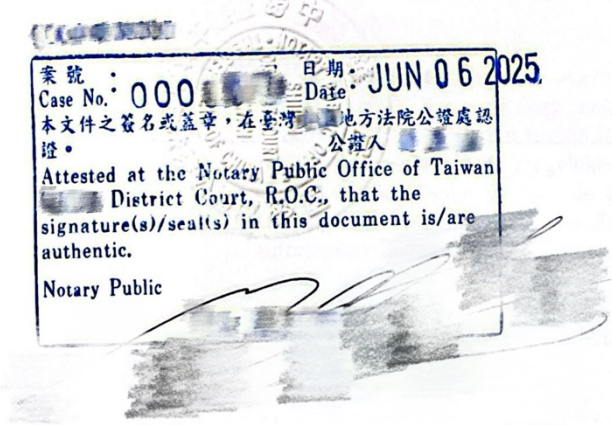


Scanned with CamScanner

中華民國文件證明專用
REPUBLIC OF CHINA(TAIWAN)
DOCUMENT LEGALIZATION

# 中華民國文件證明書 DOCUMENT AUTHENTICATION

| | |
|---|---|
| 1.國家／地區：<br>Country: | 中華民國（臺灣）<br>Republic of China（Taiwan） |
| | 此公文書<br>This public document |
| 2.簽署人<br>has been signed | [redacted] |
| 3.簽署人職務<br>acting in the capacity | 法院公證人<br>Notary public |
| 4.用印人／單位<br>bears the seal/stamp of | [redacted]地方法院<br>District Court |
| | 茲證明<br>Certified |
| 5.地點<br>at | 臺北<br>Taipei |
| 6.日期<br>the | June 10, 2025 |
| 7.由<br>by | 外交部<br>Ministry of Foreign Affairs |
| 8.案號<br>Number | 1141000436[redacted] |
| 9.章戳<br>Seal/stamp: | 10.簽署<br>Signature: [redacted] |

Senior Officer, Bureau of Consular Affairs

For The Minister of Foreign Affairs

11.附註：
remarks:

本文件證明僅證明所附文書內之簽章屬實，至文書所載內容不在證明之列。
This document authentication only certifies the authenticity of the signature, seal or stamp and the capacity of the person who has signed the attached document. It does not validate the contents of the document for which it was issued.

本文件證明書核驗紀錄可於下列網站查證：
To verify the issuance of this authentication, please peruse the following website :
https://docauth.boca.gov.tw/BOCAWeb/index4/qry

[redacted]

Scanned with CamScanner

Netherlands
Office Taipei
荷蘭在台辦事處

[redacted]

1 July 2025

TO WHOM IT MAY CONCERN

Legalisatie van Taiwanese documenten is helaas niet mogelijk. Vanwege het ontbreken van diplomatieke betrekkingen tussen Nederland en Taiwan, ontbreekt ook de mogelijkheid om door middel van legalisatie de formele bevoegdheid en handtekening / stempel van de Taiwanese autoriteiten vast te stellen.

De autoriteit die het aangehechte stuk heeft afgegeven is bekend bij het Netherlands Office Taipei.

[redacted]

Directeur Administratie en Consulaire Zaken
Netherlands Office Taipei

NETHERLANDS OFFICE TAIPEI
荷蘭在台辦事處

Scanned with CamScanner

[redacted] 大學

# CATHOLIC UNIVERSITY

New Taipei City, Taiwan, Republic of China

## TRANSCRIPT OF ACADEMIC RECORD

Not valid without embossed University seal affixed

Name: PAN, HUNG-LIN (潘紅霖)

Registration No.: [redacted] Sex: F Date Enrolled: SEPTEMBER 2007 Graduation Date: JANUARY 2012

Date of Birth: APRIL 30, 1989 Degree Conferred:(1) B.S.

College: MEDICINE (2) --

Department: NURSING Minor:(1) --

(2) --

The following transcript is hereby certified as correct according to the record of the University

| Subject | 1st Semester crt. | grade | | GPA | 2nd Semester crt. | grade | | GPA |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| **FRESHMAN** | | | | | | | | |
| CHINESE CALLIGRAPHY | 2 | 76 | B | 3 | | | | |
| CHINESE | 2 | * 53 | D | 1 | 2 | 68 | C | 2 |
| MILITARY TRAINING | 0 | 71 | B | 3 | 0 | 80 | A | 4 |
| PHYSICAL EDUCATION | 0 | 79 | B | 3 | 0 | 82 | A | 4 |
| INTRODUCTION TO UNIVERSITY STUDIES | 2 | 71 | B | 3 | | | | |
| MEDIEVAL EUROPEAN CHIVALRIC CULTURE | 2 | 60 | C | 2 | | | | |
| PSYCHOLOGY | 2 | 74 | B | 3 | | | | |
| ORGANIC CHEMISTRY | 2 | 60 | C | 2 | | | | |
| ANATOMY | 3 | 60 | C | 2 | | | | |
| ANATOMY LABORATORY | 1 | 60 | C | 2 | | | | |
| FOREIGN LANGUAGE (ENGLISH) | 2 | 60 | C | 2 | 2 | 60 | C | 2 |
| INTERNATIONAL ETIQUETTE | 2 | 87 | A | 4 | | | | |
| THE LAW AND CURRENT EVENTS | | | | | 2 | 70 | B | 3 |
| HISTORY OF ANCIENT WORLD CIVILIZATION | | | | | 2 | * 50 | D | 1 |
| PHYSIOLOGY | | | | | 3 | 60 | C | 2 |
| PHYSIOLOGY LAB. | | | | | 1 | 76 | B | 3 |
| APPLIED BIOCHEMISTRY | | | | | 2 | 66 | C | 2 |
| GENERAL BIOLOGY | | | | | 2 | 82 | A | 4 |
| HOUSING THE AGING POPULATION | | | | | 2 | 82 | A | 4 |
| TOTAL CREDITS | 18 | | | | 16 | | | |
| AVERAGE GRADE | | 66.10 | | 2.40 | | 67.33 | | 2.50 |
| CLASS RANK / SIZE | | --/-- | | | | --/-- | | |
| CONDUCT | | 82.00 | A | 4 | | 83.60 | A | 4 |
| **SOPHOMORE** | | | | | | | | |
| THINKING METHODS | 2 | * 0 | E | 0 | | | | |
| CHINESE | 2 | 60 | C | 2 | | | | |
| PHILOSOPHY OF LIFE | 2 | 80 | A | 4 | | | | |

| Subject | 1st Semester crt. | grade | | GPA | 2nd Semester crt. | grade | | GPA |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| INTRODUCTION TO NURSING | 2 | 78 | B | 3 | | | | |
| HUMAN DEVELOPMENT | 3 | 73 | B | 3 | | | | |
| HUMAN DEVELOPMENT FIELD EXPERIENCE | 1 | * 20 | E | 0 | | | | |
| MICROBIOLOGY AND IMMUNOLOGY | 3 | 60 | C | 2 | | | | |
| MICROBIOLOGY AND IMMUNOLOGY LAB. | 1 | 74 | B | 3 | | | | |
| APPLIED HUMAN PATHOLOGY | 3 | 66 | C | 2 | | | | |
| PHARMACOLOGY(INCLUDING PRACTICUM) | 2 | * 43 | E | 0 | 2 | 64 | C | 2 |
| JAPANESE | 2 | * 0 | E | 0 | | | | |
| HUMANISM AND EDUCATION | | | | | 2 | 74 | B | 3 |
| APPLIED COMPUTER TECHNOLOGY | | | | | 2 | * 49 | E | 0 |
| PHILOSOPHY OF LIFE | | | | | 2 | 70 | B | 3 |
| SWIMMING | | | | | 0 | 85 | A | 4 |
| PHYSICAL ASSESSMENT | | | | | 2 | 68 | C | 2 |
| PHYSICAL ASSESSMENT AND LABRATORY PRACTICE | | | | | 1 | 62 | C | 2 |
| FUNDAMENTALS OF NURSING | | | | | 2 | 72 | B | 3 |
| FUNDAMENTAL NURSING PRACTICUM | | | | | 2 | 80 | A | 4 |
| PSYCHOLOGY | | | | | 2 | * 0 | E | 0 |
| MEDICAL TERMINOLOGY | | | | | 2 | * 22 | E | 0 |
| TOTAL CREDITS | 16 | | | | 13 | | | |
| AVERAGE GRADE | | 52.73 | | 1.82 | | 55.78 | | 1.89 |
| CLASS RANK / SIZE | | --/-- | | | | --/-- | | |
| CONDUCT | | 84.50 | A | 4 | | 82.80 | A | 4 |
| **SUMMER CLASS** | | | | | | | | |
| PHARMACOLOGY | 2 | 67 | C | 2 | | | | |
| **JUNIOR** | | | | | | | | |
| ETHICAL IMPLICATIONS OF ADVANCES IN MEDICINE | 2 | 71 | B | 3 | | | | |

| Subject | 1st Semester crt. | grade | | GPA | 2nd Semester crt. | grade | | GPA |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| HUMAN DEVELOPMENT FIELD EXPERIENCE | 1 | 76 | B | 3 | | | | |
| PEDIATRIC NURSING | 3 | 69 | C | 2 | | | | |
| PEDIATRIC NURSING PRACTICUM | 3 | 84 | A | 4 | | | | |
| MATERNITY NURSING | 3 | 74 | B | 3 | | | | |
| MATERNITY NURSING PRACTICUM | 3 | 81 | A | 4 | | | | |
| BIOSTATISTICS | 2 | * 50 | D | 1 | | | | |
| MODERN MARKETING AND EXERCISE | | | | | 2 | 80 | A | 4 |
| PSYCHOLOGY | | | | | 2 | 67 | C | 2 |
| MEDICAL-SURGICAL NURSING (I) | | | | | 3 | * 50 | D | 1 |
| MEDICAL-SURGICAL NURSING (II) | | | | | 3 | 62 | C | 2 |
| MEDICAL-SURGICAL PRACTICUM (I) | | | | | 3 | 66 | C | 2 |
| MEDICAL-SURGICAL PRACTICUM (II) | | | | | 3 | 73 | B | 3 |
| PROFESSIONAL ETHICS - NURSING ETHICS | | | | | 2 | 82 | A | 4 |
| TOTAL CREDITS | 15 | | | | 15 | | | |
| AVERAGE GRADE | | 73.05 | | 2.94 | | 67.28 | | 2.14 |
| CLASS RANK / SIZE | | --/-- | | | | --/-- | | |
| CONDUCT | | 82.00 | A | 4 | | 82.00 | A | 4 |
| **SENIOR** | | | | | | | | |
| HEALTH FOR ALL-INTRODUCTION OFGENERAL MEDICINE | 2 | 78 | B | 3 | | | | |
| SWIMMING | 0 | 80 | A | 4 | | | | |
| MEDICAL-SURGICAL NURSING (I) | 3 | 60 | C | 2 | | | | |
| BIOSTATISTICS | 2 | * 46 | E | 0 | | | | |
| SYNOPSIS OF NURSING ADMINISTRATION | 2 | 80 | A | 4 | | | | |
| SYNOPSIS OF NURSING ADM. PRACTICUM | 2 | 82 | A | 4 | | | | |

Remarks : 100 is the full mark

80-100 = A = 4 50- 59 = D = 1 Y:pass *:fail P:Not rated yet

70- 79 = B = 3 49 and below = E = 0 F:Not Passed

60- 69 = C = 2 W:withdraw X:unable to grade x:grade not issued

For the graduate students, the passing grade is 70.

For the undergraduate students, the passing grade is 60.

Print on : 05/19/2025 PAGE 1 OF 2

Signature [redacted] Registrar

Signature [redacted] Dean of Studies

教務處 註冊組 Catholic University

Scanned with CamScanner

[redacted] 大學

[redacted] CATHOLIC UNIVERSITY

[redacted], New Taipei City, Taiwan, Republic of China

# TRANSCRIPT OF ACADEMIC RECORD

Not valid without embossed University seal affixed

Name: PAN, HUNG-LIN (潘虹霖)

Registration No.: [redacted] Sex: F Date Enrolled: SEPTEMBER 2007 Graduation Date: JANUARY 2012

Date of Birth: APRIL 30, 1989 Degree Conferred:(1) B.S.

College: MEDICINE (2) --

Department: NURSING Minor:(1) --

(2) --

The following transcript is hereby certified as correct according to the record of the University

| Subject | 1st Semester crt. | grade | | GPA | 2nd Semester crt. | grade | | GPA |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| INTRODUCTION TO NURSING | | | | | | | | |
| RESEARCH | 2 | 70 | B | 3 | | | | |
| MEDICAL SOCIOLOGY | 2 | 72 | B | 3 | | | | |
| BIOSTATISTICS | | | | | 2 | 71 | B | 3 |
| COMMUNITY HEALTH NURSING | | | | | 3 | 68 | C | 2 |
| COMMUNITY HEALTH NURSING PRACTICUM | | | | | 3 | 60 | C | 2 |
| ISSUES OF PROFESSIONAL NURSING | | | | | 2 | 82 | A | 4 |
| COMPREHENSIVE CLINICAL NURSING PRACTICUM (II) | | | | | 2 | 80 | A | 4 |
| ITALIAN CULTURE | | | | | 2 | 65 | C | 2 |
| MUSIC THERAPY PRACTICUM | | | | | 2 | 69 | C | 2 |
| TOTAL CREDITS | 13 | | | | 16 | | | |
| AVERAGE GRADE | | 69.07 | | 2.67 | | 69.88 | | 2.63 |
| CLASS RANK / SIZE | | --/-- | | | | --/-- | | |
| CONDUCT | | 81.20 | A | 4 | | 82.00 | A | 4 |
| **SENIOR** | | | | | | | | |
| PSYCHIATRIC NURSING | 3 | 68 | C | 2 | | | | |
| PSYCHIATRIC NURSING PRACTICUM | 3 | 80 | A | 4 | | | | |
| COMPREHENSIVE CLINICAL NURSING PRACTICUM | 3 | 81 | A | 4 | | | | |
| COMPREHENSIVE CLINICAL NURSING ELECTIVE | 1 | 74 | B | 3 | | | | |
| TOTAL CREDITS | 10 | | | | | | | |
| AVERAGE GRADE | | 76.10 | | 3.30 | | | | |
| CLASS RANK / SIZE | | --/-- | | | | | | |
| CONDUCT | | 82.00 | A | 4 | | | | |
| CUMULATIVE AVERAGE | | | | | | 65.24 | | 2.43 |

| Subject | 1st Semester crt. | grade | | GPA | 2nd Semester crt. | grade | | GPA |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| CUMULATIVE CREDITS | | | | | 130 | | | |
| GRADUATION CLASS RANK /SIZE | | | | | | --/-- | | |
| FINISH | | | | | | | | |

| Subject | 1st Semester crt. | grade | | GPA | 2nd Semester crt. | grade | | GPA |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| | | | | | | | | |

案號：00[redacted] 日期：JUN 06 2025

Case No. Date:

本文件之簽名或蓋章，在臺灣[redacted]地方法院公證處認證。

公證人

Attested at the Notary Public Office of Taiwan [redacted] District Court, R.O.C., that the signature(s)/seal(s) in this document is/are authentic.

Notary Public

Remarks : 100 is the full mark

80-100 = A = 4 50- 59 = D = 1 Y:pass *:fail P:Not rated yet

70- 79 = B = 3 49 and below = E = 0 F:Not Passed

60- 69 = C = 2 W:withdraw X:unable to grade x:grade not issued

For the graduate students, the passing grade is 70.

For the one graduate students, the passing grade is 60

Print on : 5/19/20[redacted] PAGE 2 OF 2

Signature [redacted] Registrar

Signature [redacted] Dean of Studies

教務處 註冊組 Catholic University

Scanned with CamScanner

Ano. Příloha.
Ano. Střední škola. „Fyzika“, „Matematika“. Ano. „0 kreditů“.
Ano. „Angličtina“, tištěná verze, černé na bílém, „0 Credits“.
Ano. Není zač.
Ano. Univerzita.
Ano. Národní jazyk, „53“, tvrdý propad.
Ano. Angličtina, „60“, učitel mě „litoval“.
Ano. „Chemie“, „Statistika“. Ano. Všechno „třetí opakování“.
Ano. Škola to vytiskla a sama se cítila trapně.
Ano. Autor sám se také cítil trapně.
Ano. Ale Bůh se necítil trapně.
Ano. Bůh to vložil za tuto „rozpadlou cestopisnou knihu“.
Ano. Jako kdyby „pravítko, kterým nejraději mlátíte ostatní“, obrátil a nacpal vám ho zpátky do pusy.
Ano. Není zač.
Ano. Zpět k „Otevřenému dopisu“. Ano. „Anglicky“. Ano. „Strana L-55“.
Ano. Není zač.
Ano. Bůh viděl „přílohu“.
Ano. Bůh viděl ten výpis, tak mizerný, že je na bílém papíře černě vytištěno „0 Credits“.
Ano. Bůh na místě plivl.
Ano. Bůh plivl pořádně.
Ano. Bůh plival a zároveň pohrdavě bručel.
Řekl:
„DAMN, THAT IS ROTTEN TO THE CORE.“
Ano. Autor „😑“.
Ano. Autor neodporoval.
Ano. Autor si jen v duchu pomyslel: „Plivej si, jak chceš, stejně jsi to tam vložil.“
Ano. Autor se nehájil.
Ano. Protože autor věděl: „Plivej si, jak chceš, stejně jsi to tam vložil.“
Ano. Ty jsi to tam ještě nechal.
Ano. Aby to všichni vůdci museli vidět.
Ano. Aby si to všichni obyčejní lidé mohli stáhnout.
Ano. Jedenáct jazyků.
Ano. Úplně veřejné.
Ano. Není zač.

中華民國文件證明專用
REPUBLIC OF CHINA(TAIWAN)
DOCUMENT LEGALIZATION

# 中華民國文件證明書 DOCUMENT AUTHENTICATION

1.國家／地區：
Country: 中華民國（臺灣）
Republic of China（Taiwan）

此公文書
This public document

2.簽署人
has been signed [redacted]

3.簽署人職務
acting in the capacity 法院公證人
Notary public

4.用印人／單位
bears the seal/stamp of [redacted]地方法院
District Court

茲證明
Certified

5.地點
at 臺北
Taipei

6.日期
the June 10, 2025

7.由
by 外交部
Ministry of Foreign Affairs

8.案號
Number 1141000436[redacted]

9.章戳
Seal/stamp:

10.簽署
Signature: [redacted]

Senior Officer, Bureau of Consular Affairs

For The Minister of Foreign Affairs

11.附註：
remarks:

本文件證明僅證明所附文書內之簽章屬實，至文書所載內容不在證明之列。
This document authentication only certifies the authenticity of the signature, seal or stamp and the capacity of the person who has signed the attached document. It does not validate the contents of the document for which it was issued.

本文件證明書核驗紀錄可於下列網站查證：
To verify the issuance of this authentication, please peruse the following website :
https://docauth.boca.gov.tw/BOCAWeb/index4/qry [redacted]

[redacted]

Scanned with CamScanner

Netherlands
Office Taipei
荷蘭在台辦事處

1 July 2025

TO WHOM IT MAY CONCERN

Legalisatie van Taiwanese documenten is helaas niet mogelijk. Vanwege het ontbreken van diplomatieke betrekkingen tussen Nederland en Taiwan, ontbreekt ook de mogelijkheid om door middel van legalisatie de formele bevoegdheid en handtekening / stempel van de Taiwanese autoriteiten vast te stellen.

De autoriteit die het aangehechte stuk heeft afgegeven is bekend bij het Netherlands Office Taipei.

Directeur Administratie en Consulaire Zaken
Netherlands Office Taipei

NETHERLANDS OFFICE TAIPEI
荷蘭在台辦事處

Scanned with CamScanner

# Certificate of National Examination
# The Republic of China(TAIWAN)

This is to certify that PAN, HUNG-LIN/ KIARA, born on April 30, 1989, has successfully passed the 1st Senior Professional and Technical Examinations for Medical Personnel in the category of Registered Professional Nurse, 2019, held by the Examination Yuan.

114士院認005

案號 Case No.：000[redacted] 日期 Date：JUN 06 202[redacted]

本件 證明書 在臺灣[redacted]地方法院公證處認證。 公證人[redacted]

This official document is attested at the Notary Public Office of Taiwan [redacted] District Court, R.O.C.

Notary Public [redacted]

No:([redacted])

[redacted]

President of Examination Yuan

August 26, 2024

Examination Yuan of the Republic of China (TAIWAN)

Scanned with CamScanner

中華民國文件證明專用
REPUBLIC OF CHINA(TAIWAN)
DOCUMENT LEGALIZATION

# 中華民國文件證明書 DOCUMENT AUTHENTICATION

1.國家／地區：
Country: 中華民國（臺灣）
Republic of China（Taiwan）

此公文書
This public document

2.簽署人
has been signed [redacted]

3.簽署人職務
acting in the capacity 法院公證人
Notary public

4.用印人／單位
bears the seal/stamp of [redacted]地方法院
District Court

茲證明
Certified

5.地點
at 臺北
Taipei

6.日期
the June 10, 2025

7.由
by 外交部
Ministry of Foreign Affairs

8.案號
Number 1142000[redacted]

9.章戳
Seal/stamp:

10.簽署
Signature: [redacted]

Senior Officer, Bureau of Consular Affairs

For The Minister of Foreign Affairs

11.附註：
remarks:

本文件證明僅證明所附文書內之簽章屬實，至文書所載內容不在證明之列。
This document authentication only certifies the authenticity of the signature, seal or stamp and the capacity of the person who has signed the attached document. It does not validate the contents of the document for which it was issued.

本文件證明書核驗紀錄可於下列網站查證：
To verify the issuance of this authentication, please peruse the following website :
https://docauth.boca.gov.tw/BOCAWeb/index4/qry [redacted]

[redacted]

Scanned with CamScanner

Netherlands
Office Taipei
荷蘭在台辦事處

[redacted]

1 July 2025

TO WHOM IT MAY CONCERN

Legalisatie van Taiwanese documenten is helaas niet mogelijk. Vanwege het ontbreken van diplomatieke betrekkingen tussen Nederland en Taiwan, ontbreekt ook de mogelijkheid om door middel van legalisatie de formele bevoegdheid en handtekening / stempel van de Taiwanese autoriteiten vast te stellen.

De autoriteit die het aangehechte stuk heeft afgegeven is bekend bij het Netherlands Office Taipei.

[redacted]

Directeur Administratie en Consulaire Zaken
Netherlands Office Taipei

NETHERLANDS OFFICE TAIPEI 荷蘭在台辦事處

Scanned with CamScanner

衛 生 福 利 部
MINISTRY OF HEALTH AND WELFARE

July 16, 2024

To Whom It May Concern:

The Ministry of Health and Welfare of the Republic of China (Taiwan), hereby certifies the following :

Name : PAN, HUNG-LIN (潘虹霖)

Also known as : KIARA

Gender : Female

Date of Birth : April 30, 1989

Certified As : Registered Professional Nurse

Certificate No :

Date Issued : March 25, 2019

Validity : Valid for life

案號 Case No. : 00
日期 Date : NOV 05 2024
本件 證明書 在臺灣 地方法院公證處認證。
公證人
This official document is attested at the Notary Public Office of Taiwan District Court, R.O.C.
Notary Public

Minister

Chiu

Scanned with CamScanner

Scanned with CamScanner

# 醫事人員憑證IC卡

## Medical Personnel Certificate IC Card

潘虹霖

Pan Hung-Lin

[redacted]

[redacted]

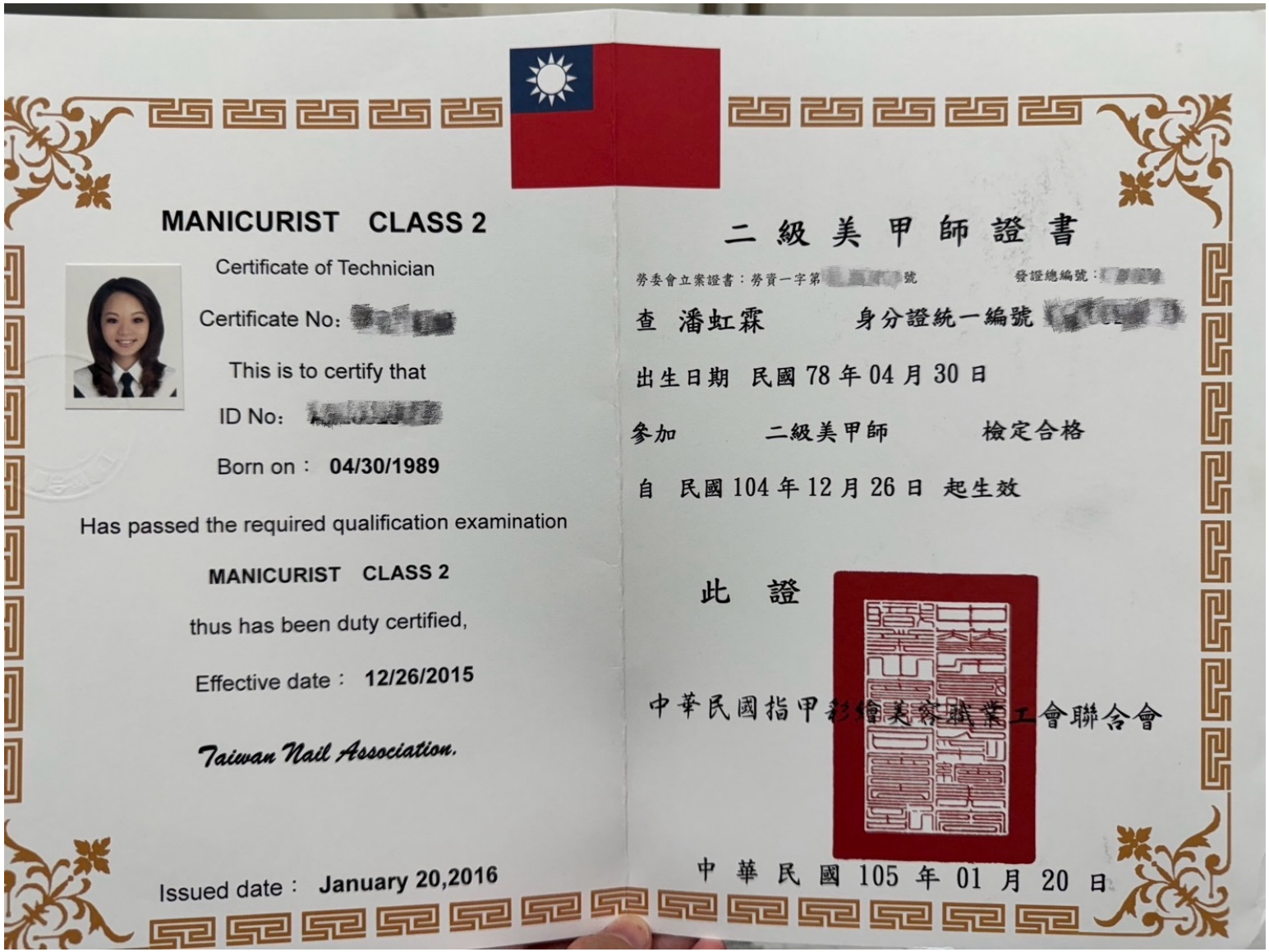

# MANICURIST CLASS 2

Certificate of Technician

Certificate No: [redacted]

This is to certify that

ID No: [redacted]

Born on : **04/30/1989**

Has passed the required qualification examination

**MANICURIST CLASS 2**

thus has been duty certified,

Effective date : **12/26/2015**

*Taiwan Nail Association.*

Issued date : **January 20,2016**

# 二 級 美 甲 師 證 書

勞委會立案證書：勞資一字第[redacted]號　　發證總編號：[redacted]

查 潘虹霖　　身分證統一編號 [redacted]

出生日期 民國 78 年 04 月 30 日

參加　　二級美甲師　　檢定合格

自 民國 104 年 12 月 26 日 起生效

此 證

中華民國指甲彩繪美容職業工會聯合會

中 華 民 國 105 年 01 月 20 日

中華民國文件證明專用
REPUBLIC OF CHINA (TAIWAN)
DOCUMENT LEGALIZATION

# 中華民國文件證明書 DOCUMENT AUTHENTICATION

| | |
|---|---|
| 1.國家／地區：<br>Country: | 中華民國（臺灣）<br>Republic of China（Taiwan） |
| | 此公文書<br>This public document |
| 2.簽署人<br>has been signed | [redacted] |
| 3.簽署人職務<br>acting in the capacity | 法院公證人<br>Notary public |
| 4.用印人／單位<br>bears the seal/stamp of | [redacted]地方法院<br>District Court |
| | 茲證明<br>Certified |
| 5.地點<br>at | 臺北<br>Taipei |
| 6.日期<br>the | June 10, 2025 |
| 7.由<br>by | 外交部<br>Ministry of Foreign Affairs |
| 8.案號<br>Number | 114100043[redacted] |
| 9.章戳<br>Seal/stamp: | 10.簽署<br>Signature: [redacted] |

Senior Officer, Bureau of Consular Affairs

For The Minister of Foreign Affairs

11.附註：
remarks:

本文件證明僅證明所附文書內之簽章屬實，至文書所載內容不在證明之列。
This document authentication only certifies the authenticity of the signature, seal or stamp and the capacity of the person who has signed the attached document. It does not validate the contents of the document for which it was issued.

本文件證明書核驗紀錄可於下列網站查證：
To verify the issuance of this authentication, please peruse the following website :
https://docauth.boca.gov.tw/BOCAWeb/index4/qry

[redacted]

Scanned with CamScanner

Netherlands
Office Taipei
荷蘭在台辦事處

[redacted]

1 July 2025

TO WHOM IT MAY CONCERN

Legalisatie van Taiwanese documenten is helaas niet mogelijk. Vanwege het ontbreken van diplomatieke betrekkingen tussen Nederland en Taiwan, ontbreekt ook de mogelijkheid om door middel van legalisatie de formele bevoegdheid en handtekening / stempel van de Taiwanese autoriteiten vast te stellen.

De autoriteit die het aangehechte stuk heeft afgegeven is bekend bij het Netherlands Office Taipei.

[redacted]

Directeur Administratie en Consulaire Zaken
Netherlands Office Taipei

NETHERLANDS OFFICE TAIPEI 荷蘭在台辦事處

Scanned with CamScanner

# Certificate of Marriage

**This certifies that**

Date: Dec. 28, 2022
DOCUMENT SERIAL NUMBER: [redacted]

NAME: [redacted]
DATE OF BIRTH: [redacted]
PERSONAL IDENTIFICATION NUMBER: [redacted]
NATIONALITY: REPUBLIC OF CHINA (TAIWAN)
HOUSEHOLD REGISTRATION ADDRESS IN TAIWAN: [redacted]

NAME: PAN, HUNG-LIN
DATE OF BIRTH: Apr. 30, 1989
PERSONAL IDENTIFICATION NUMBER: [redacted]
NATIONALITY: REPUBLIC OF CHINA (TAIWAN)
HOUSEHOLD REGISTRATION ADDRESS IN TAIWAN: [redacted]

[redacted] AND PAN, HUNG-LIN
WERE UNITED IN MARRIAGE IN THE REPUBLIC OF CHINA (TAIWAN) ON FEBRUARY 19, 2020,
REGISTERED ON FEBRUARY 19, 2020 AT [redacted] HOUSEHOLD REGISTRATION OFFICE, [redacted] TAIPEI CITY, TAIWAN, R.O.C.

ISSUED BY THE AUTHORITY OF
LUZHOU HOUSEHOLD REGISTRATION OFFICE, [redacted] TAIPEI CITY, TAIWAN, R.O.C.

[redacted]

案號 Case No.: 000[redacted] 日期 Date: JUN 06 2025
本件 結婚證明書 在臺灣[redacted]地方法院公證處認證。 公證人[redacted]
This official document is attested at the Notary Public Office of Taiwan [redacted] District Court, R.O.C.
Notary Public [redacted]

本證明由[redacted]戶政事務所
主任[redacted]簽發
This certificate is issued by
Director [redacted]
[redacted] Household Registration Office,
[redacted] Taipei City, Taiwan, R.O.C.

NOTE: This certificate is proof of the marriage of the individuals mentioned above on the date given.

[redacted]

中華民國文件證明專用
REPUBLIC OF CHINA(TAIWAN)
DOCUMENT LEGALIZATION

# 中華民國文件證明書 DOCUMENT AUTHENTICATION

| | |
|---|---|
| 1.國家／地區：<br>Country: | 中華民國（臺灣）<br>Republic of China（Taiwan） |
| | 此公文書<br>This public document |
| 2.簽署人<br>has been signed | [redacted] |
| 3.簽署人職務<br>acting in the capacity | 法院公證人<br>Notary public |
| 4.用印人／單位<br>bears the seal/stamp of | [redacted]地方法院<br>District Court |
| | 茲證明<br>Certified |
| 5.地點<br>at | 臺北<br>Taipei |
| 6.日期<br>the | June 10, 2025 |
| 7.由<br>by | 外交部<br>Ministry of Foreign Affairs |
| 8.案號<br>Number | 114200032[redacted] |
| 9.章戳<br>Seal/stamp: | 10.簽署<br>Signature: [redacted] |

Senior Officer, Bureau of Consular Affairs

For The Minister of Foreign Affairs

11.附註：
remarks:

本文件證明僅證明所附文書內之簽章屬實，至文書所載內容不在證明之列。
This document authentication only certifies the authenticity of the signature, seal or stamp and the capacity of the person who has signed the attached document. It does not validate the contents of the document for which it was issued.

本文件證明書核驗紀錄可於下列網站查證：
To verify the issuance of this authentication, please peruse the following website :
https://docauth.boca.gov.tw/BOCAWeb/index4/qry

[redacted]

Scanned with CamScanner

Netherlands
Office Taipei
荷蘭在台辦事處

1 July 2025

TO WHOM IT MAY CONCERN

Legalisatie van Taiwanese documenten is helaas niet mogelijk. Vanwege het ontbreken van diplomatieke betrekkingen tussen Nederland en Taiwan, ontbreekt ook de mogelijkheid om door middel van legalisatie de formele bevoegdheid en handtekening / stempel van de Taiwanese autoriteiten vast te stellen.

De autoriteit die het aangehechte stuk heeft afgegeven is bekend bij het Netherlands Office Taipei.

Directeur Administratie en Consulaire Zaken
Netherlands Office Taipei

NETHERLANDS OFFICE TAIPEI 荷蘭在台辦事處

Scanned with CamScanner

天主教[redacted]醫院
Cardinal [redacted] Hospital
大學醫學院第一教學醫院

# CERTIFICATE OF EMPLOYMENT

Date：August 21, 2024

Name ：PAN, HUNG-LIN (潘虹霖)

Sex ：Female

Date of Birth ：April 30, 1989

Position ：Registered Nurse of the Dept. of Nursing (OR)

Duration of Employment：December 11, 2019 ~ May 03, 2021

Full/Part Time ：Full Time

Remarks ：

案號 Case No. 00[redacted] 日期 Date: NOV 05 2024
本文件之簽名或蓋章，在臺灣[redacted]地方法院公證處認證。
公證人[redacted]
Attested at the Notary Public Office of Taiwan Shilin District Court, R.O.C., that the signature(s)/seal(s) in this document is/are authentic.
Notary Public [redacted]

[redacted]
Chief of Dept. of Nursing

CARDINAL [redacted] HOSPITAL Taiwan (R.O.C.)

[redacted]
Superintendent of Hospital
Cardinal [redacted] Hospital

[redacted]

Scanned with CamScanner

中華民國文件證明專用
REPUBLIC OF CHINA(TAIWAN)
DOCUMENT LEGALIZATION

# 中華民國文件證明書 DOCUMENT AUTHENTICATION

| | |
|---|---|
| 1.國家／地區：<br>Country: | 中華民國（臺灣）<br>Republic of China（Taiwan） |
| | 此公文書<br>This public document |
| 2.簽署人<br>has been signed | [redacted] |
| 3.簽署人職務<br>acting in the capacity | 法院公證人<br>Notary public |
| 4.用印人／單位<br>bears the seal/stamp of | [redacted]地方法院<br>District Court |
| | 茲證明<br>Certified |
| 5.地點<br>at | 臺北<br>Taipei |
| 6.日期<br>the | June 10, 2025 |
| 7.由<br>by | 外交部<br>Ministry of Foreign Affairs |
| 8.案號<br>Number | 114100043[redacted] |
| 9.章戳<br>Seal/stamp: | 10.簽署<br>Signature: [redacted] |

Senior Officer, Bureau of Consular Affairs

For The Minister of Foreign Affairs

11.附註：
remarks:

本文件證明僅證明所附文書內之簽章屬實，至文書所載內容不在證明之列。
This document authentication only certifies the authenticity of the signature, seal or stamp and the capacity of the person who has signed the attached document. It does not validate the contents of the document for which it was issued.

本文件證明書核驗紀錄可於下列網站查證：
To verify the issuance of this authentication, please peruse the following website :
https://docauth.boca.gov.tw/BOCAWeb/index4/qry

Scanned with CamScanner

Netherlands
Office Taipei
荷蘭在台辦事處

[redacted]

1 July 2025

TO WHOM IT MAY CONCERN

Legalisatie van Taiwanese documenten is helaas niet mogelijk. Vanwege het ontbreken van diplomatieke betrekkingen tussen Nederland en Taiwan, ontbreekt ook de mogelijkheid om door middel van legalisatie de formele bevoegdheid en handtekening / stempel van de Taiwanese autoriteiten vast te stellen.

De autoriteit die het aangehechte stuk heeft afgegeven is bekend bij het Netherlands Office Taipei.

[redacted]

Directeur Administratie en Consulaire Zaken
Netherlands Office Taipei

NETHERLANDS OFFICE TAIPEI 荷蘭在台辦事處

Scanned with CamScanner

# Certificate of Divorce

**This certifies that**

Date: Dec. 28, 2022
DOCUMENT SERIAL NUMBER:

NAME:
DATE OF BIRTH: Oct.
PERSONAL IDENTIFICATION NUMBER:
NATIONALITY: REPUBLIC OF CHINA (TAIWAN)
HOUSEHOLD REGISTRATION ADDRESS IN TAIWAN:

NAME: PAN, HUNG-LIN
DATE OF BIRTH: Apr. 30, 1989
PERSONAL IDENTIFICATION NUMBER:
NATIONALITY: REPUBLIC OF CHINA (TAIWAN)
HOUSEHOLD REGISTRATION ADDRESS IN TAIWAN:

AND PAN, HUNG-LIN
WERE DIVORCED IN THE REPUBLIC OF CHINA (TAIWAN) ON OCTOBER 14, 2022,
REGISTERED ON OCTOBER 14, 2022 AT HOUSEHOLD REGISTRATION OFFICE,
TAIPEI CITY, TAIWAN, R.O.C.

ISSUED BY THE AUTHORITY OF
HOUSEHOLD REGISTRATION OFFICE, NEW TAIPEI CITY, TAIWAN, R.O.C.

案號：000 日期：Date: JUN 06 2025
Case No.
本件 離婚證明書 在臺灣 地方法院公證處認證。 公證人
This official document is attested at the Notary Public Office of Taiwan District Court, R.O.C.
Notary Public

本證明由 戶政事務所 主任 簽發
This certificate is issued by Director
Household Registration Office, Taipei City, Taiwan, R.O.C.

NOTE: This certificate is proof of the divorce of the individuals mentioned above on the date given.

中華民國文件證明專用
REPUBLIC OF CHINA (TAIWAN)
DOCUMENT LEGALIZATION

# 中華民國文件證明書 DOCUMENT AUTHENTICATION

| | |
|---|---|
| 1.國家／地區：<br>Country: | 中華民國（臺灣）<br>Republic of China（Taiwan） |
| | 此公文書<br>This public document |
| 2.簽署人<br>has been signed | [redacted] |
| 3.簽署人職務<br>acting in the capacity | 民間公證人<br>Notary public |
| 4.用印人／單位<br>bears the seal/stamp of | [redacted]北地方法院<br>[redacted]Taipei District Court |
| | 茲證明<br>Certified |
| 5.地點<br>at | 臺北<br>Taipei |
| 6.日期<br>the | June 10, 2025 |
| 7.由<br>by | 外交部<br>Ministry of Foreign Affairs |
| 8.案號<br>Number | 1141000437[redacted] |
| 9.章戳<br>Seal/stamp: | 10.簽署<br>Signature: [redacted] |

Senior Officer, Bureau of Consular Affairs

For The Minister of Foreign Affairs

11.附註：
remarks:

本文件證明僅證明所附文書內之簽章屬實，至文書所載內容不在證明之列。
This document authentication only certifies the authenticity of the signature, seal or stamp and the capacity of the person who has signed the attached document. It does not validate the contents of the document for which it was issued.

本文件證明書核驗紀錄可於下列網站查證：
To verify the issuance of this authentication, please peruse the following website :
https://docauth.boca.gov.tw/BOCAWeb/index4/qry [redacted]

[redacted]

Scanned with CamScanner

Netherlands
Office Taipei
荷蘭在台辦事處

1 July 2025

TO WHOM IT MAY CONCERN

Legalisatie van Taiwanese documenten is helaas niet mogelijk. Vanwege het ontbreken van diplomatieke betrekkingen tussen Nederland en Taiwan, ontbreekt ook de mogelijkheid om door middel van legalisatie de formele bevoegdheid en handtekening / stempel van de Taiwanese autoriteiten vast te stellen.

De autoriteit die het aangehechte stuk heeft afgegeven is bekend bij het Netherlands Office Taipei.

Directeur Administratie en Consulaire Zaken
Netherlands Office Taipei

NETHERLANDS OFFICE TAIPEI
荷蘭在台辦事處

Scanned with CamScanner

# AFFIDAVIT REGARDING MARITAL STATUS
# 單身宣誓書

I, PAN, HUNG-LIN, the undersigned, being duly sworn, depose and say:

本人潘虹霖，宣誓如下：

1. I am a citizen of the Republic of China, born on Apr. 30, 1989, and holding an ID card of number [redacted]
   本人為中華民國國民，生於民國 78 年 4 月 30 日，身分證號碼為 [redacted]
2. I have divorced, and I am presently legally free to marry.
   本人已經離婚，現為單身，依法有結婚之自由。
3. I have registered residence in Taiwan and here present a copy of household registration transcript as evidence to the aforesaid facts.
   本人在臺灣設有戶籍，現提出戶籍謄本佐證。

And further deponent saith not.

謹此

Affiant
宣誓人 潘虹霖

2023/1/5

[redacted]

案號：
Case No.: [redacted]
日期：
Date: JAN - 5 2023
本文件之簽名或蓋章在臺灣[redacted]地方法院所屬民間公證人[redacted]事務所認證。
Attested at the [redacted] Notary Public Office, Taiwan [redacted] Taipei District Court, R.O.C. that the signature(s)/seal(s) in this document is/are authentic.

Notary Public

Scanned with CamScanner

本謄本由[redacted]戶政事務所主任[redacted]簽發
This certificate is issued by
Director [redacted]
[redacted] Household Registration Office,
[redacted] Taipei City, Taiwan, R.O.C.
日期/Date: DEC 28 2022
字號/File No.:New Taipei [redacted]

Scanned with CamScanner

# CERTIFICATE

| | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|
| Name | 潘虹霖 Pan Hung-Lin | | | Female | Birth Date (Y/M/D) | 1989/04/30 |
| Nationality | 臺灣 (TAIWAN) | I.D. NO | [redacted] | Chart No: [redacted] | Date of Exam | 2025/10/27 |
| Department | Psychiatry | Address | [redacted] | | | |

Diagnosis:

Attention-Deficit / Hyperactivity Disorder (ADHD), Combined Type, Moderate to Severe

注意力不足過動症 (ADHD)，混合型，中度至重度<blank>

Doctors Comment:

Clinical Description:
The patient demonstrates pronounced creative thinking and a heightened inclination toward spiritual expression. Her language and cognition reveal rapid associative processes, strong use of symbolism, and intense engagement with religious and philosophical themes. These spiritual experiences and linguistic productions can be understood as integral aspects of the patient' s cognitive style, consistent with the attentional and focus patterns commonly observed in ADHD.
This condition does not indicate an acute psychotic episode. The patient maintains full insight, stable reality testing, and a strong capacity for self-reflection.
Recommendation:
Continue regular psychiatric follow-up, with psychotherapy and creative or expressive work recommended as supportive therapeutic approaches.<blank>

Certificate Date : 2025/10/27

[redacted]

Attending Physician: [redacted] Doctor Licence No. :精專醫字第[redacted]號

Notice:This [redacted] not valid without hopsital stamp and the identification card number or passport number.

Scanned with CamScanner

Ano. „Diagnostické potvrzení“.
Ano. Vypadá to, jako by to napsal „lékař“.
Ano. Ve skutečnosti ne.
Ano. Obsah předem napsal ten Bůh, tak dětinsky přehnaný, že se to nedá popsat.
Ano. Lékař jen provedl kopírovat–vložit.
Ano. Není zač.
Ano. Obsah ještě nepřímo odkazuje na jednu větu — něco jako „Tanya“, ten druh významu, který je až nepříjemně správný.
Ano.
„If the man is a prophet, the man must be a fool, and his soul must be crazy.“
Ano. A pak to bylo vloženo do řádku „ADHD: těžká forma“.
Ano. Jako kdyby někdo strčil oheň přímo do obsahu kapitol.
Ano. Jako kladivo ze spisu rozsudku, přímo vyražené do lékařské kapitoly.
Ano. Není zač.

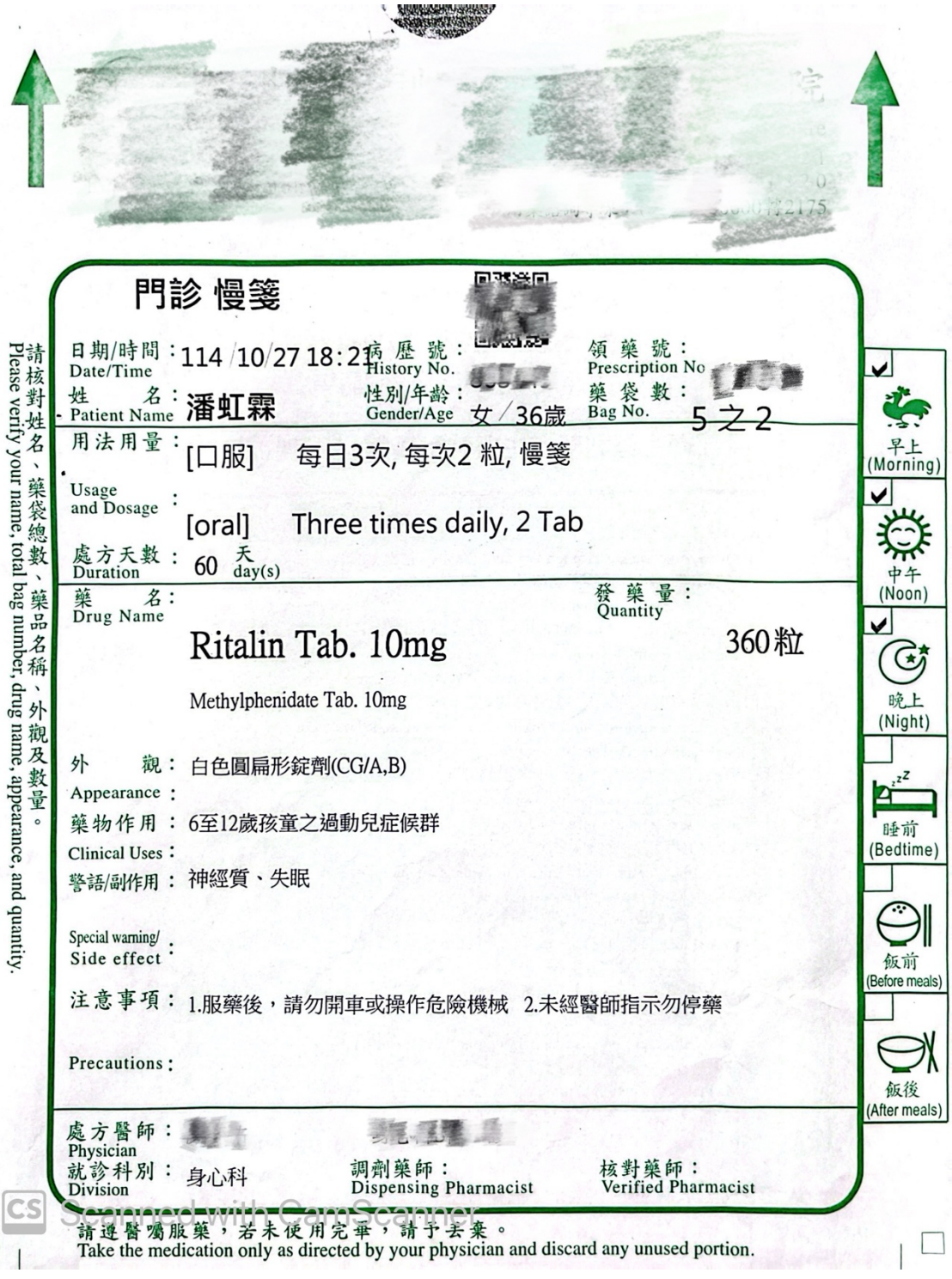

# 門診 慢箋

日期/時間 Date/Time：114/10/27 18:21
病歷號 History No.：[redacted]
領藥號 Prescription No：[redacted]
姓名 Patient Name：潘虹霖
性別/年齡 Gender/Age：女／36歲
藥袋數 Bag No.：5之2

用法用量 Usage and Dosage：[口服] 每日3次, 每次2 粒, 慢箋

[oral] Three times daily, 2 Tab

處方天數 Duration：60 天 day(s)

藥名 Drug Name：Ritalin Tab. 10mg

發藥量 Quantity：360粒

Methylphenidate Tab. 10mg

外觀 Appearance：白色圓扁形錠劑(CG/A,B)

藥物作用 Clinical Uses：6至12歲孩童之過動兒症候群

警語/副作用 Special warning/Side effect：神經質、失眠

注意事項 Precautions：1.服藥後，請勿開車或操作危險機械 2.未經醫師指示勿停藥

處方醫師 Physician：[redacted]

就診科別 Division：身心科

調劑藥師 Dispensing Pharmacist：[redacted]

核對藥師 Verified Pharmacist：[redacted]

請遵醫囑服藥，若未使用完畢，請予丟棄。
Take the medication only as directed by your physician and discard any unused portion.

請核對姓名、藥袋總數、藥品名稱、外觀及數量。
Please verify your name, total bag number, drug name, appearance, and quantity.

早上 (Morning) ✔
中午 (Noon) ✔
晚上 (Night) ✔
睡前 (Bedtime) ☐
飯前 (Before meals) ☐
飯後 (After meals) ☐

hn1906-13

Scanned with CamScanner

# 門診 慢箋

日期/時間 Date/Time：114/10/27 18:21
病歷號 History No.：[redacted]
領藥號 Prescription No.：[redacted]
姓名 Patient Name：潘虹霖
性別/年齡 Gender/Age：女／36歲
藥袋數 Bag No.：5之3

用法用量 Usage and Dosage：[口服] 每日4次, 每次1 粒, 慢箋

[oral] Four times daily, 1 TAB

處方天數 Duration：60 天 day(s)

藥名 Drug Name：!Aprazo焦慮(管4)

發藥量 Quantity：240粒

!Alprazolam 0.5mg/Tab

外觀 Appearance：

藥物作用 Clinical Uses：焦慮狀態

警語/副作用 Special warning/Side effect：最常見副作用：鎮靜(昏昏欲睡)，倦怠，共濟失調(協調障礙)， 和言語含

注意事項 Precautions：勿飲酒或服用中樞神經抑制劑。
凡從事危險職業須提高警覺者(如駕車)，不可使用本藥。
勿飲酒或服用中樞神經抑制劑。

處方醫師 Physician：[redacted]

就診科別 Division：身心科

調劑藥師 Dispensing Pharmacist：[redacted]

核對藥師 Verified Pharmacist：

請遵醫囑服藥，若未使用完畢，請予丟棄。
Take the medication only as directed by your physician and discard any unused portion.

請核對姓名、藥袋總數、藥品名稱、外觀及數量。
Please verify your name, total bag number, drug name, appearance, and quantity.

早上 (Morning)
中午 (Noon)
晚上 (Night)
睡前 (Bedtime)
飯前 (Before meals)
飯後 (After meals)

ha1906-13

Scanned with CamScanner

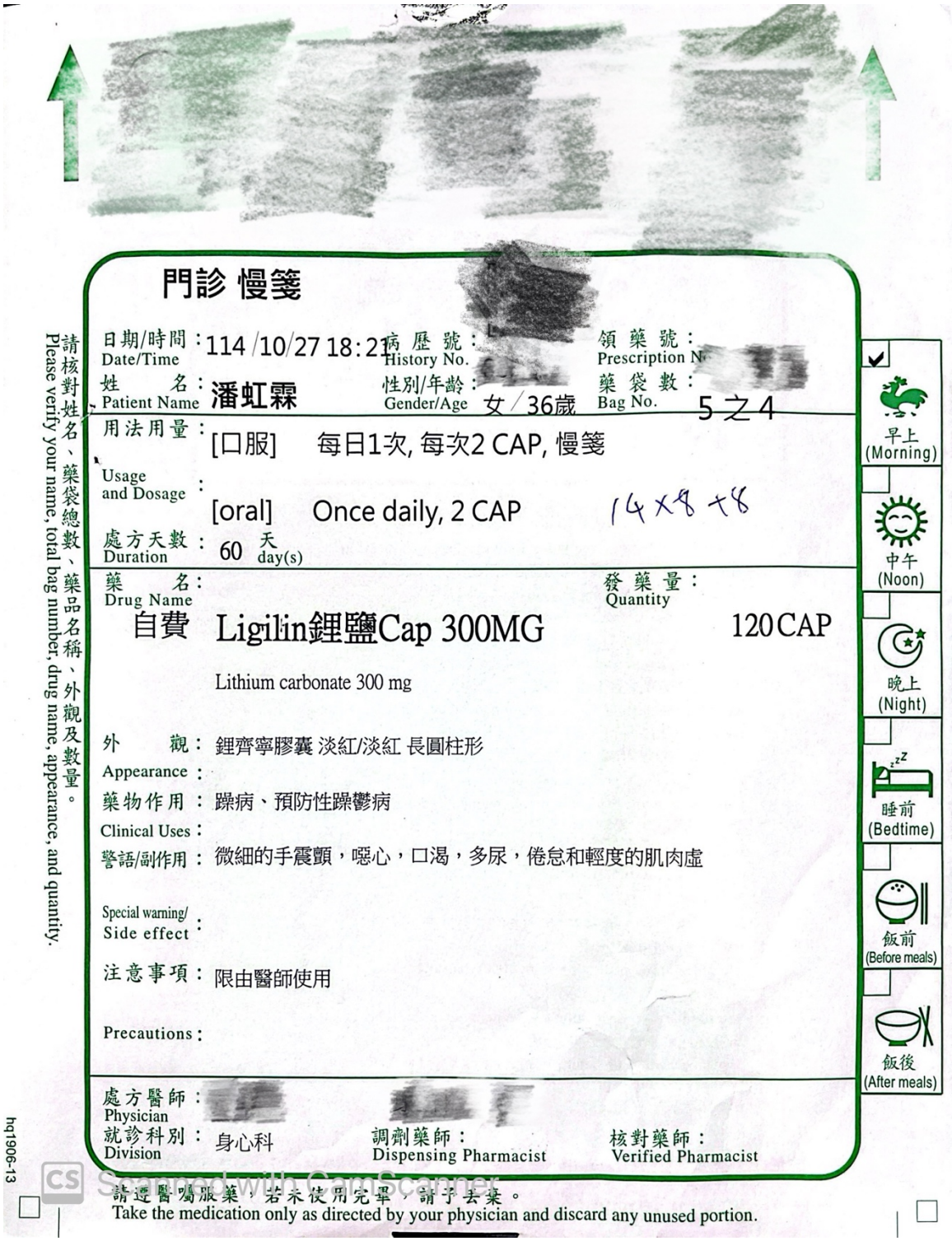

# 門診 慢箋

日期/時間 Date/Time：114/10/27 18:21
病歷號 History No.：[redacted]
領藥號 Prescription No.：[redacted]
姓名 Patient Name：潘虹霖
性別/年齡 Gender/Age：女／36歲
藥袋數 Bag No.：5之4

用法用量 Usage and Dosage：[口服] 每日1次, 每次2 CAP, 慢箋
[oral] Once daily, 2 CAP 14X8 +8

處方天數 Duration：60 天 day(s)

藥名 Drug Name：
自費 Ligilin鋰鹽Cap 300MG
Lithium carbonate 300 mg

發藥量 Quantity：120 CAP

外觀 Appearance：鋰齊寧膠囊 淡紅/淡紅 長圓柱形

藥物作用 Clinical Uses：躁病、預防性躁鬱病

警語/副作用 Special warning/Side effect：微細的手震顫，噁心，口渴，多尿，倦怠和輕度的肌肉虛

注意事項 Precautions：限由醫師使用

處方醫師 Physician：[redacted]
就診科別 Division：身心科
調劑藥師 Dispensing Pharmacist：[redacted]
核對藥師 Verified Pharmacist：

請遵醫囑服藥，若未使用完畢，請予丟棄。
Take the medication only as directed by your physician and discard any unused portion.

請核對姓名、藥袋總數、藥品名稱、外觀及數量。
Please verify your name, total bag number, drug name, appearance, and quantity.

早上 (Morning)
中午 (Noon)
晚上 (Night)
睡前 (Bedtime)
飯前 (Before meals)
飯後 (After meals)

hq1906-13

Scanned with CamScanner

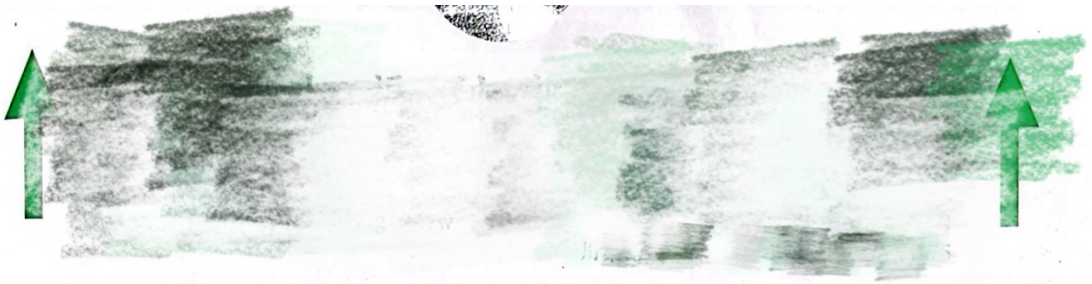

# 門診 慢箋

日期/時間：Date/Time 114/10/27 18:2

病歷號：History No. [redacted]

領藥號：Prescription No. [redacted]

姓名：Patient Name 潘虹霖

性別/年齡：Gender/Age 女／36歲

藥袋數：Bag No. 5之5

用法用量：Usage and Dosage：[口服] 每日1次, 睡前, 每次2 粒, 慢箋

[oral] At bedtime, 2 TAB

處方天數：Duration 60 天 day(s)

藥名：Drug Name

發藥量：Quantity

自費 MESYrel 50mg 120粒

Trazodone 50mg

外觀：Appearance：粉紅圓形錠劑(LO) 美舒鬱錠

藥物作用：Clinical Uses：治療各種型態之抑鬱症。

警語/副作用：Special warning/Side effect：嗜睡、頭暈、神經質、口乾、視線模糊、不正常勃起等

注意事項：Precautions：對trazodone過敏、心肌梗塞發作後的恢復期間、嚴重肝功能障礙。

處方醫師：Physician [redacted]

就診科別：Division 身心科

調劑藥師：Dispensing Pharmacist [redacted]

核對藥師：Verified Pharmacist

請遵醫囑服藥，若未使用完畢，請予丟棄。
Take the medication only as directed by your physician and discard any unused portion.

早上 (Morning)

中午 (Noon)

晚上 (Night)

睡前 (Bedtime) ✔

飯前 (Before meals) ✔

飯後 (After meals)

請核對姓名、藥袋總數、藥品名稱、外觀及數量。
Please verify your name, total bag number, drug name, appearance, and quantity.

hq1906-13

Scanned with CamScanner

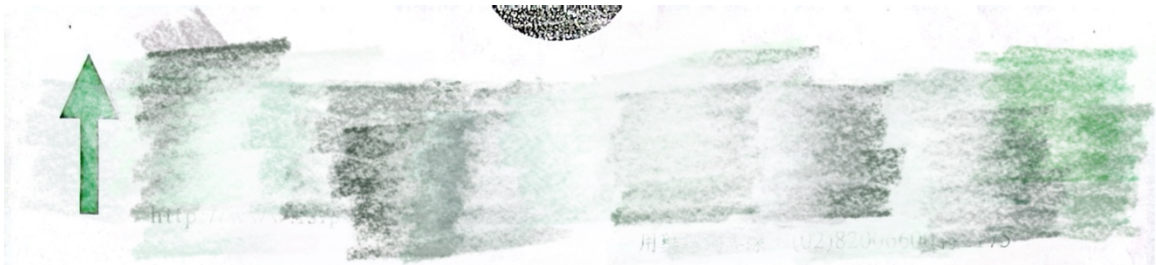

# 門診

日期/時間 Date/Time：114/10/27 18:21
病歷號 History No.：[redacted]
領藥號 Prescription No.：[redacted]
姓名 Patient Name：潘虹霖
性別/年齡 Gender/Age：女／36歲
藥袋數 Bag No.：5之1

用法用量 Usage and Dosage：[口服] 每日1次, 睡前, 每次1 粒

[oral] At bedtime, 1 Tab

處方天數 Duration：60 天 day(s)

藥名 Drug Name：
發藥量 Quantity：

! MOdipanol 2mg/Tab(管3)身心神內 60粒

! Flunitrazepam 2mg/Tab(管3)身心神內

外觀 Appearance：白色錠劑

藥物作用 Clinical Uses：失眠

警語/副作用 Special warning/Side effect：免疫系統方面：紅疹、血管性水腫及低血壓。

注意事項 Precautions：高警訊藥品-重症肌無力患者禁用　孕婦請勿使用(白.圓)

處方醫師 Physician：[redacted]

就診科別 Division：身心科

調劑藥師 Dispensing Pharmacist：

核對藥師 Verified Pharmacist：

請遵醫囑服藥，若未使用完畢，請予丟棄。
Take the medication only as directed by your physician and discard any unused portion.

請核對姓名、藥袋總數、藥品名稱、外觀及數量。
Please verify your name, total bag number, drug name, appearance, and quantity.

早上 (Morning)
中午 (Noon)
晚上 (Night)
睡前 (Bedtime) ✔
飯前 (Before meals) ✔
飯後 (After meals)

hq1906-13

Scanned with CamScanner

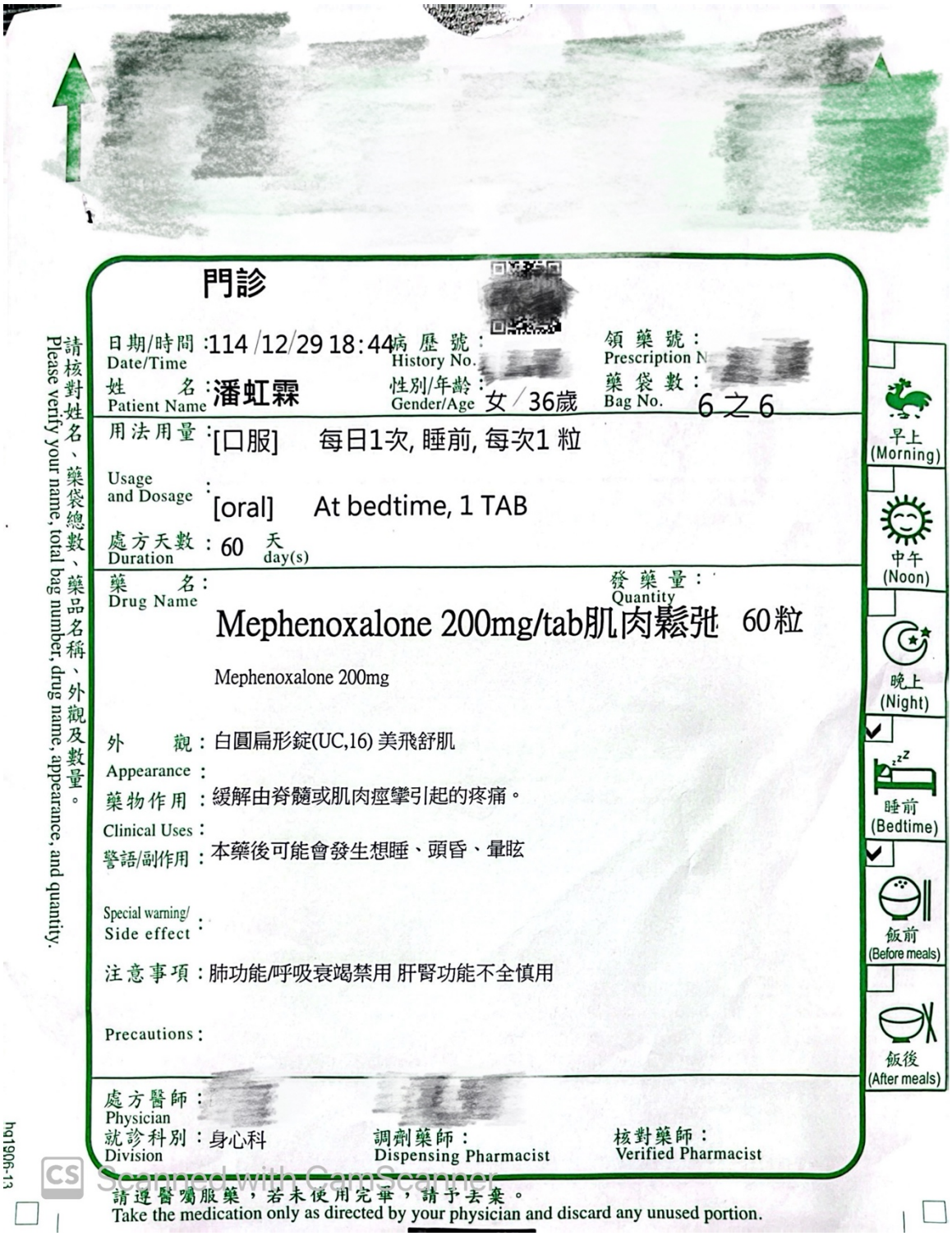

門診

日期/時間 Date/Time：114/12/29 18:44
病歷號 History No.：[redacted]
領藥號 Prescription No.：[redacted]
姓名 Patient Name：潘虹霖
性別/年齡 Gender/Age：女／36歲
藥袋數 Bag No.：6之6

用法用量 Usage and Dosage：[口服] 每日1次, 睡前, 每次1 粒
[oral] At bedtime, 1 TAB

處方天數 Duration：60 天 day(s)

藥名 Drug Name：
Mephenoxalone 200mg/tab肌肉鬆弛 60粒
Mephenoxalone 200mg

發藥量 Quantity：

外觀 Appearance：白圓扁形錠(UC,16) 美飛舒肌

藥物作用 Clinical Uses：緩解由脊髓或肌肉痙攣引起的疼痛。

警語/副作用 Special warning/Side effect：本藥後可能會發生想睡、頭昏、暈眩

注意事項 Precautions：肺功能/呼吸衰竭禁用 肝腎功能不全慎用

處方醫師 Physician：[redacted]
就診科別 Division：身心科
調劑藥師 Dispensing Pharmacist：[redacted]
核對藥師 Verified Pharmacist：[redacted]

請遵醫囑服藥，若未使用完畢，請予去棄。
Take the medication only as directed by your physician and discard any unused portion.

請核對姓名、藥袋總數、藥品名稱、外觀及數量。
Please verify your name, total bag number, drug name, appearance, and quantity.

早上 (Morning)
中午 (Noon)
晚上 (Night)
睡前 (Bedtime)
飯前 (Before meals)
飯後 (After meals)

hq1906-13

Scanned with CamScanner

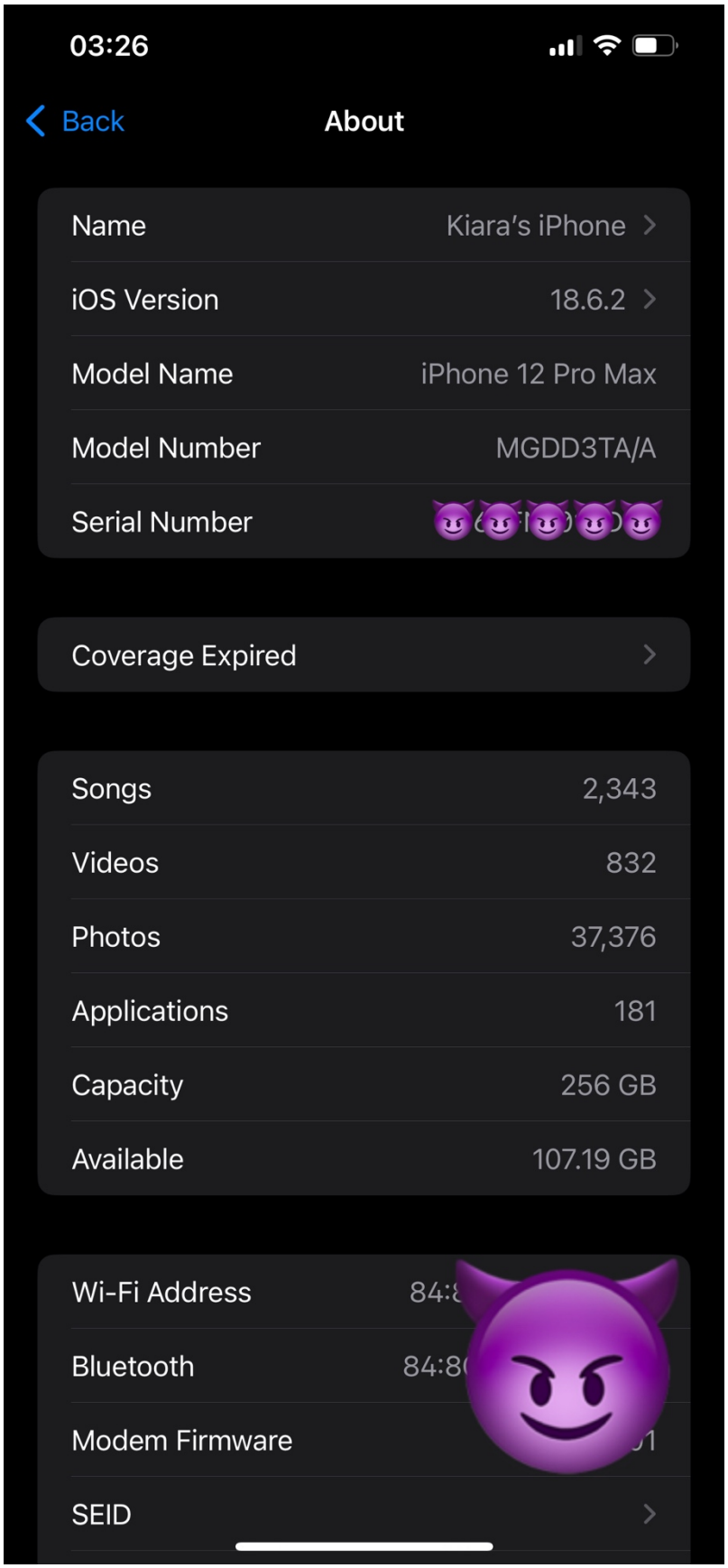
03:26
Back
About
Name
Kiara's iPhone
iOS Version
18.6.2
Model Name
iPhone 12 Pro Max
Model Number
MGDD3TA/A
Serial Number
Coverage Expired
Songs
2,343
Videos
832
Photos
37,376
Applications
181
Capacity
256 GB
Available
107.19 GB
Wi-Fi Address
Bluetooth
Modem Firmware
SEID

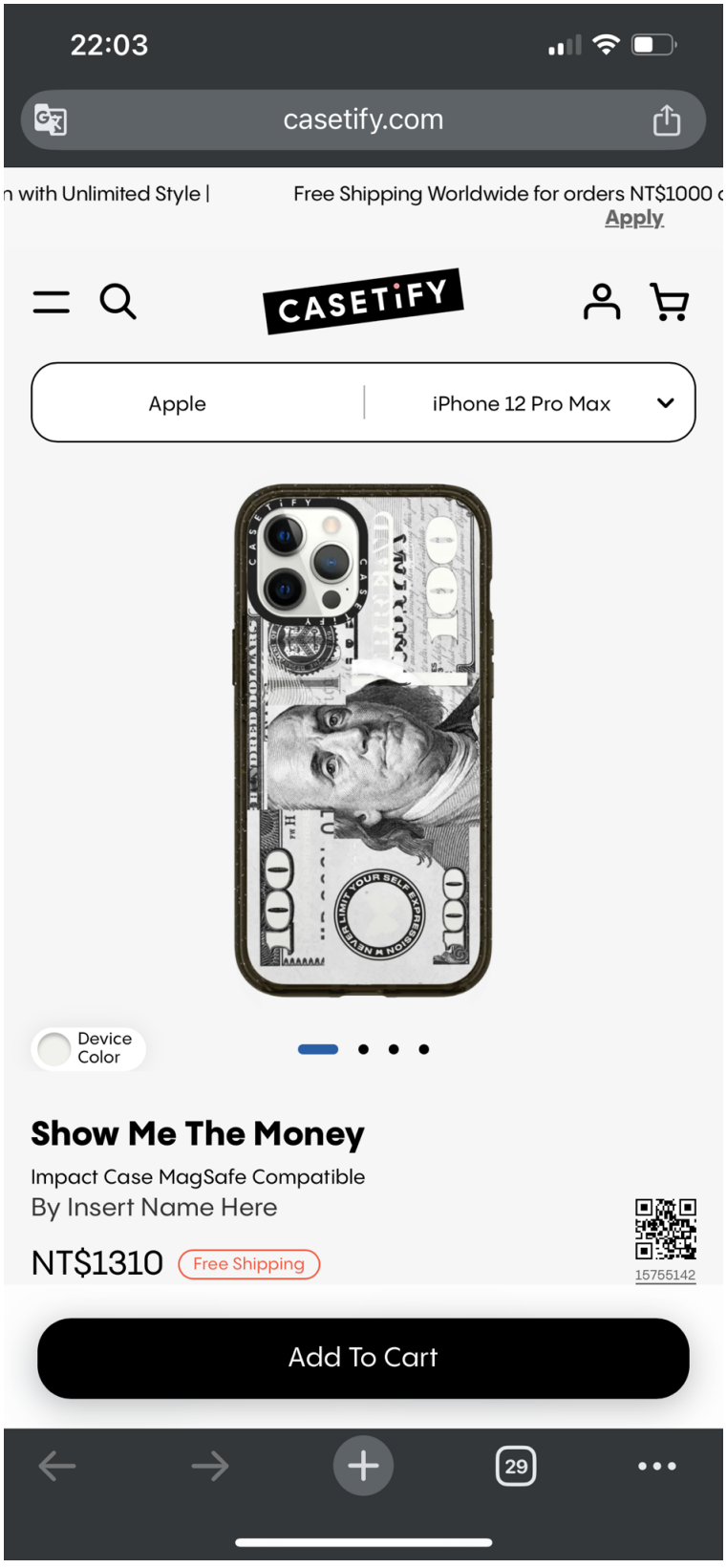


https://www.casetify.com/product/HlLhE_show-me-the-money

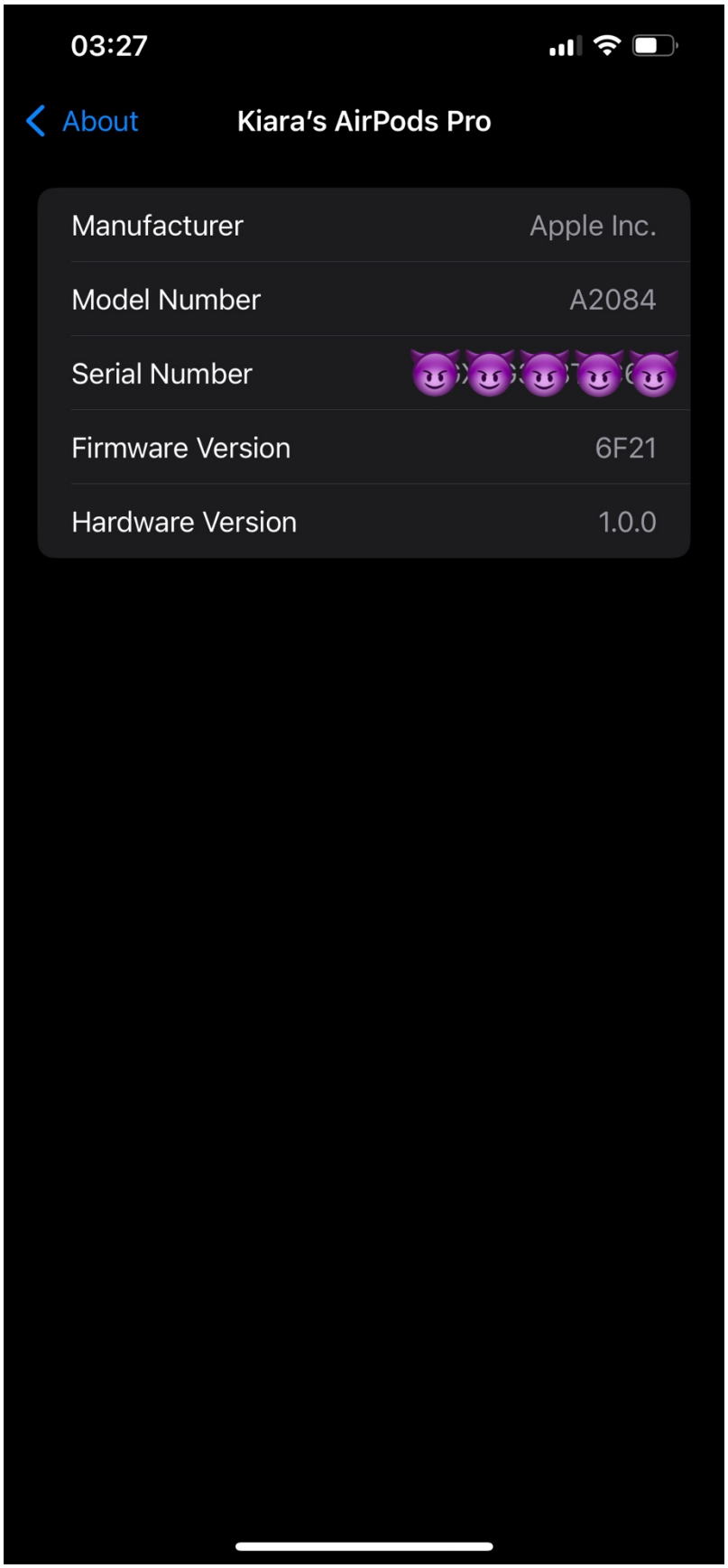
03:27
About
Kiara's AirPods Pro
Manufacturer
Apple Inc.
Model Number
A2084
Serial Number
Firmware Version
6F21
Hardware Version
1.0.0

About
Search
Kiara Pan
Apple Account
Family
Wi-Fi
Bluetooth
Network
Battery
General
Accessibility
Appearance
Apple Intelligence & Siri
Control Centre
Desktop & Dock
Displays
Screen Saver
Spotlight
Wallpaper
Notifications
Sound
Focus
Screen Time
Lock Screen
MacBook Air
M1, 2020
Name
Kiara's MacBook Air
Chip
Apple M1
Memory
8 GB
Serial number
Coverage Expired
Details...
macOS
macOS Sequoia
Version 15.6
Displays
Built-in Retina Display
13,3-inch (2560 × 1600)
Display Settings...
Storage

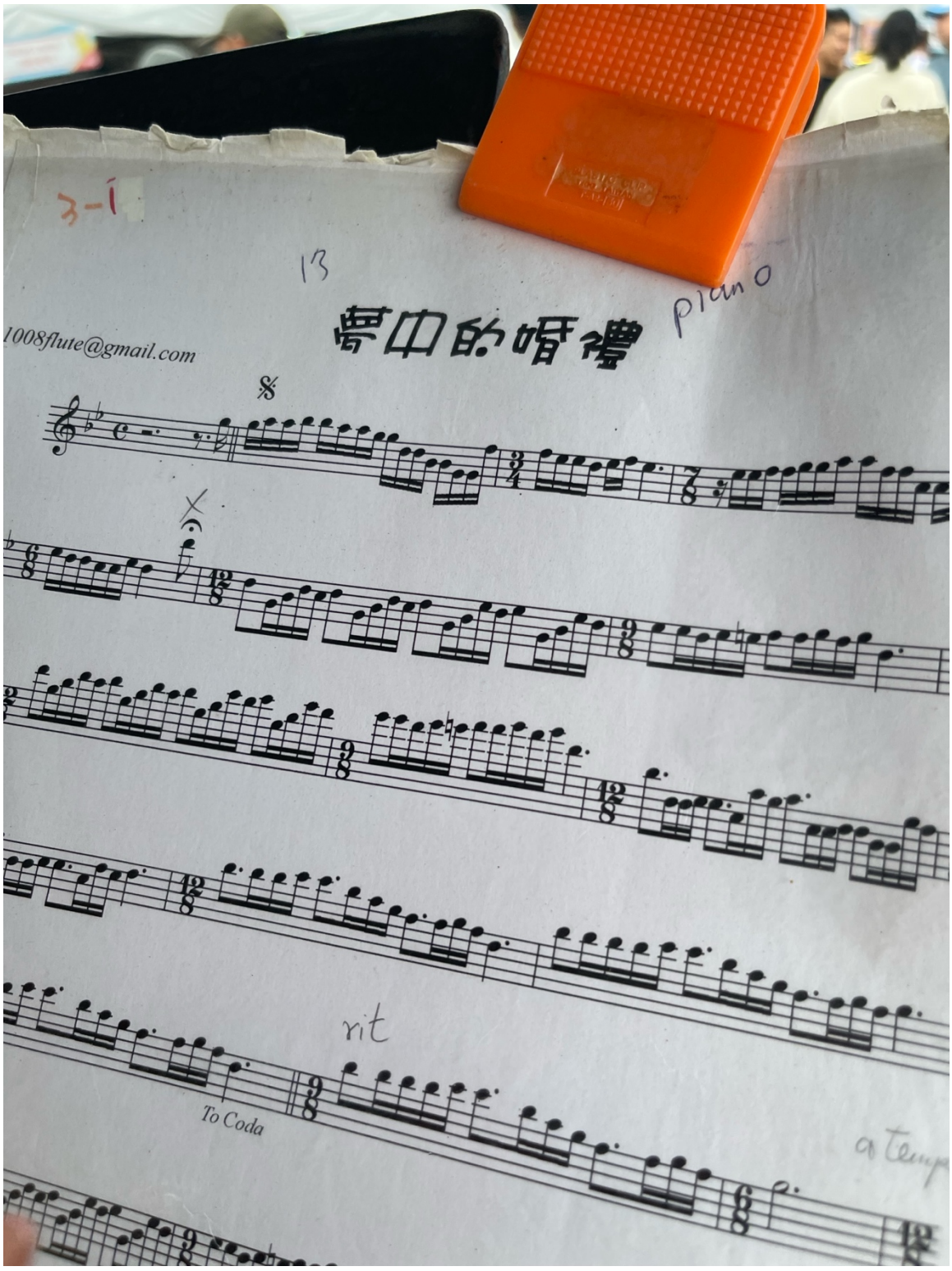
3-1
13
piano
夢中的婚禮
1008flute@gmail.com
rit
To Coda

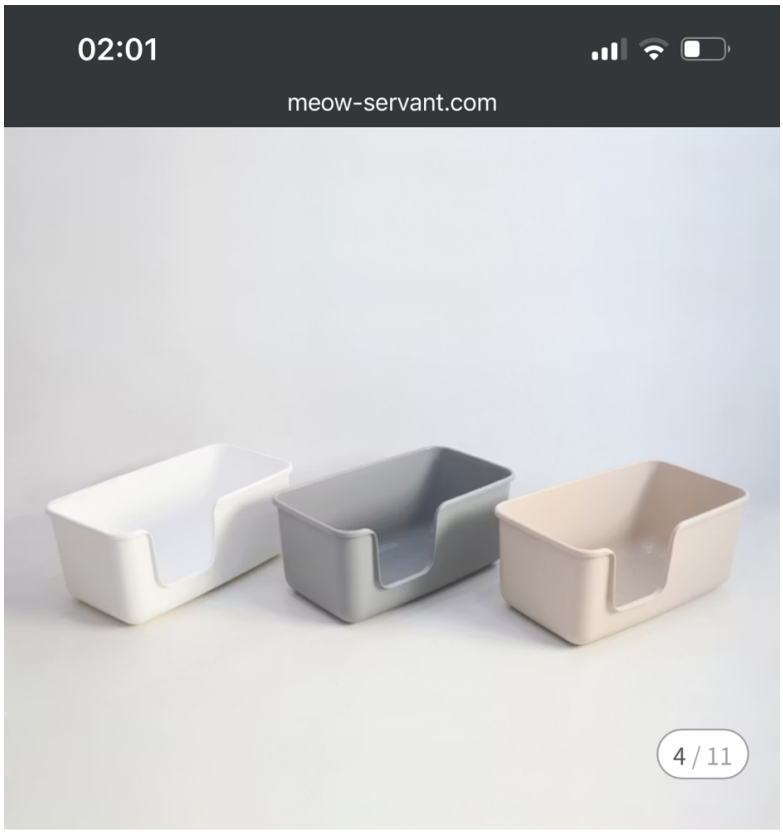


# CATSTAG 貓砂盆

★★★★★ 17 則評論

Catstag預購商品預計於 4/16 起開始依序出貨。訂單內同時有現貨商品＆預購商品時，現貨商品會於預購商品到倉後「一起寄出」！

款式顏色及尺寸

Baby
46 ╳ 62 ╳ 36 cm

Original
48 ╳ 70 ╳ 36 cm

Jumbo
51 ╳ 75 ╳ 36 cm

Long
48 ╳ 83 ╳ 36 cm（側開）

0 加入購物車 立即購買

https://www.meow-servant.com/zh-TW/products/catstag_litterbox

https://www.tw.coupang.com/products/ADATA-%E5%A8%81%E5%89%9B-UV350%E9%87%91%E5%B1%AC%E9%9A%A8%E8%BA%AB%E7%A2%9F-AUV350-64G-RBK-467846433800202

https://tw.shp.ee/nTmo1eb

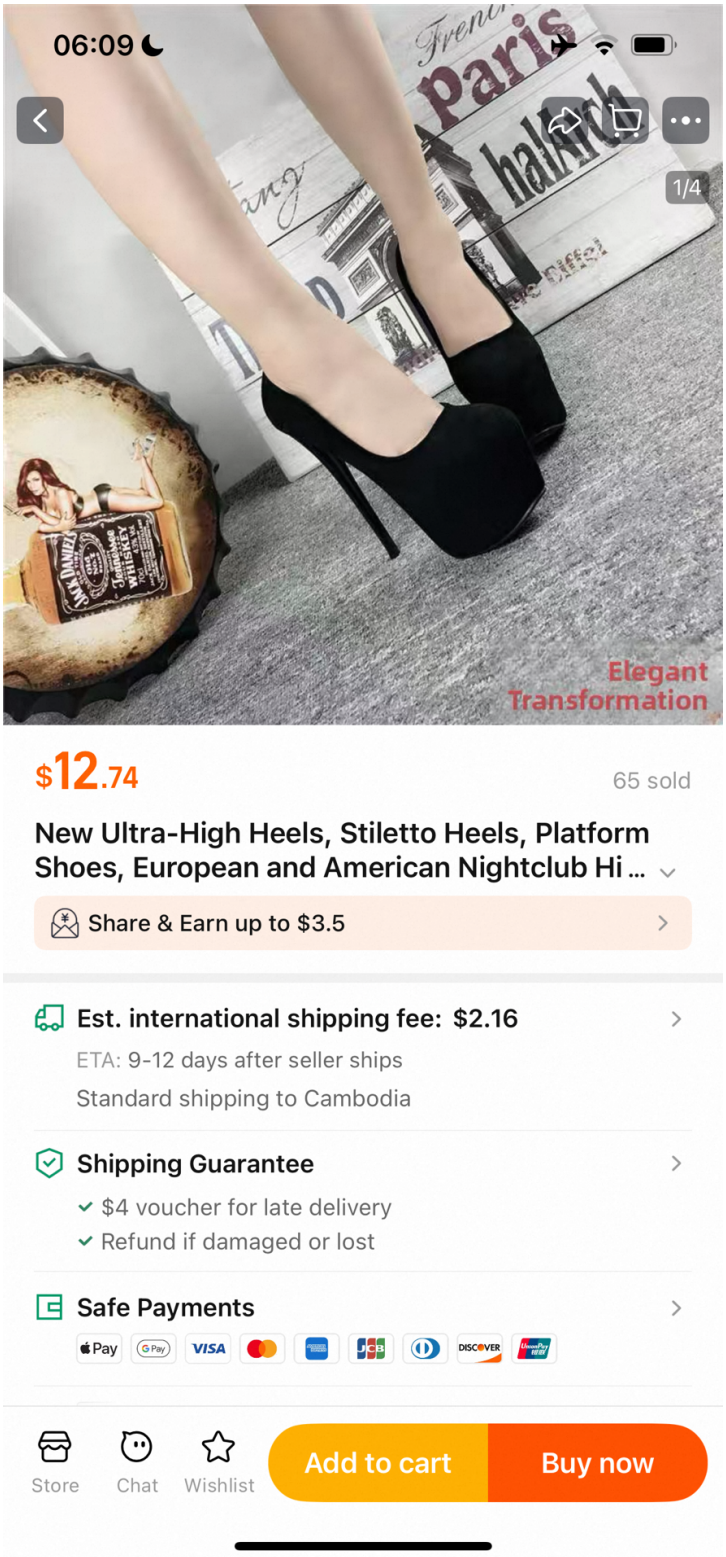


https://click.world.taobao.com/_b.0bD7bY 「New Ultra-High Heels, Stiletto Heels, Platform Shoes, European and American Nightclub High Heels, Sexy Black Women's Shoes, Princess 17cm」
Tap and open Taobao to view

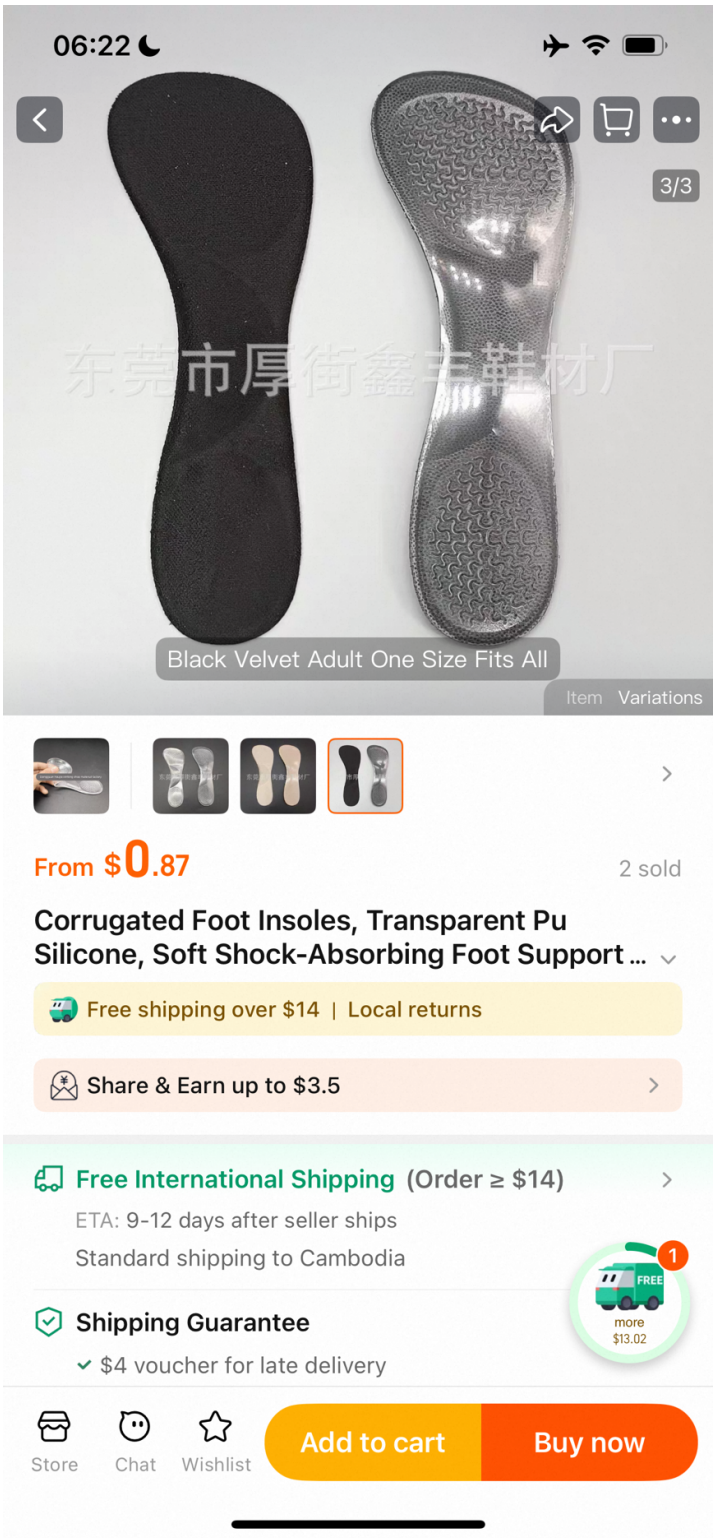


https://click.world.taobao.com/_b.3bD73S 「Half Insole Forefoot Thickened Silicone Half Insole High Heel Half Insole Women's Non-Slip Transparent Half Insole Soft Foot Pad」
Tap and open Taobao to view

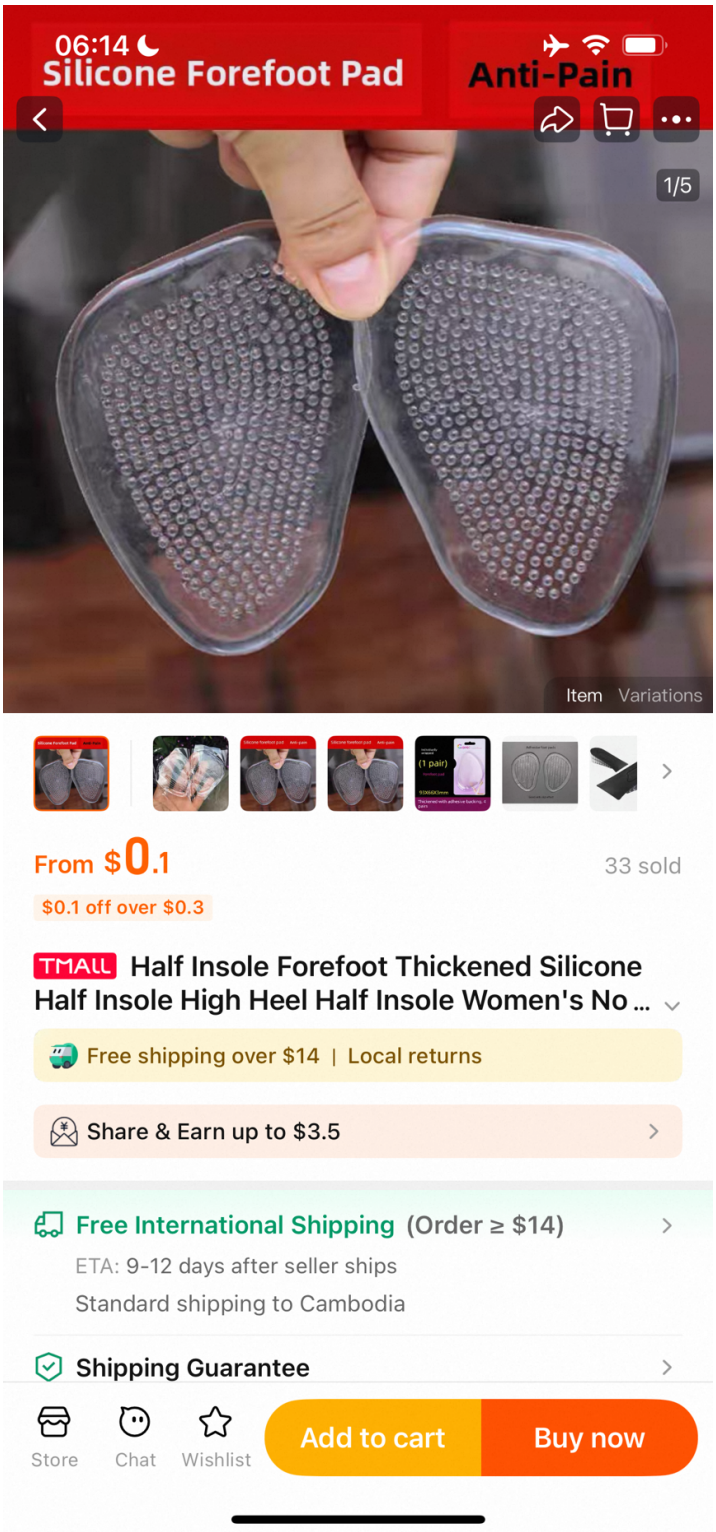


https://click.world.taobao.com/_b.3bD73S 「Half Insole Forefoot Thickened Silicone Half Insole High Heel Half Insole Women's Non-Slip Transparent Half Insole Soft Foot Pad」
Tap and open Taobao to view

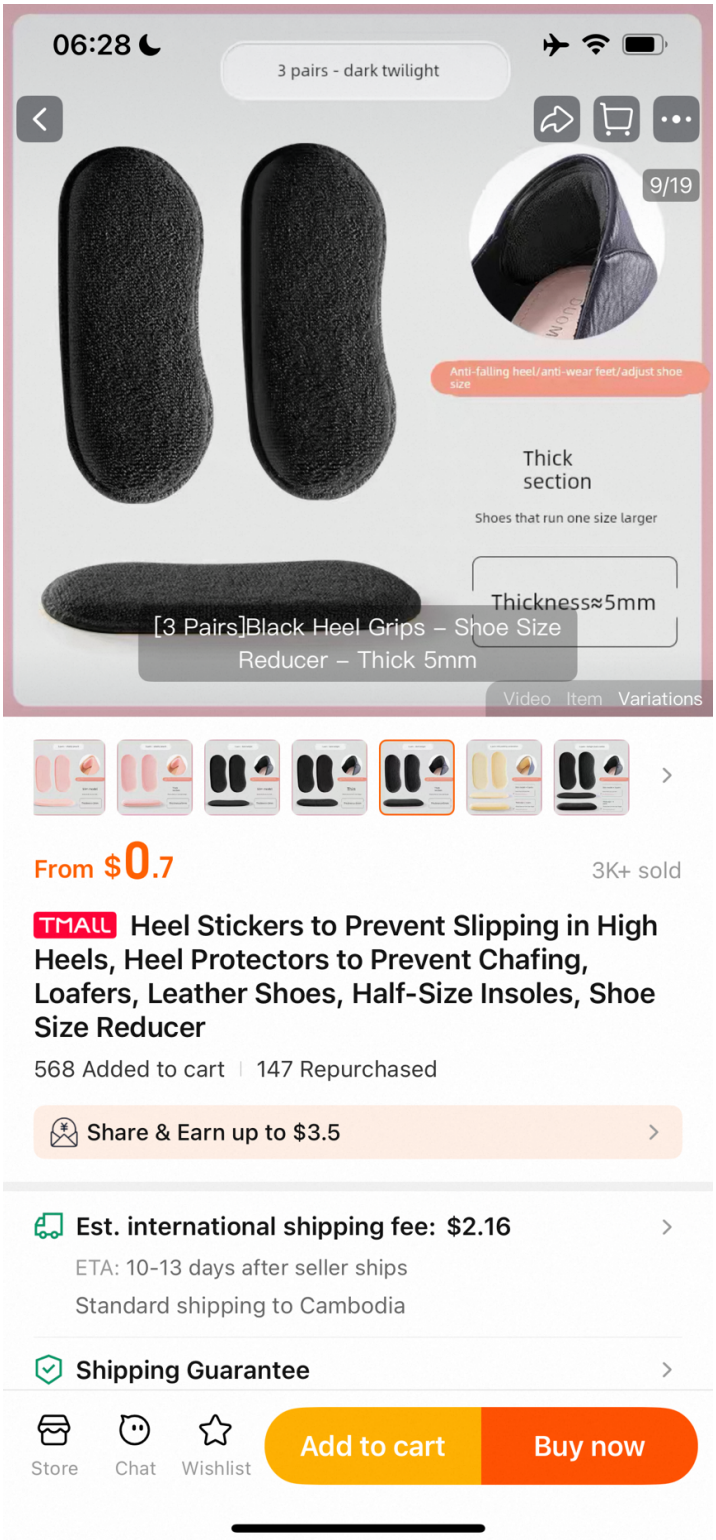


https://click.world.taobao.com/_b.EbD74d 「Heel Stickers to Prevent Slipping in High Heels, Heel Protectors to Prevent Chafing, Loafers, Leather Shoes, Half-Size Insoles, Shoe Size Reducer」
Tap and open Taobao to view

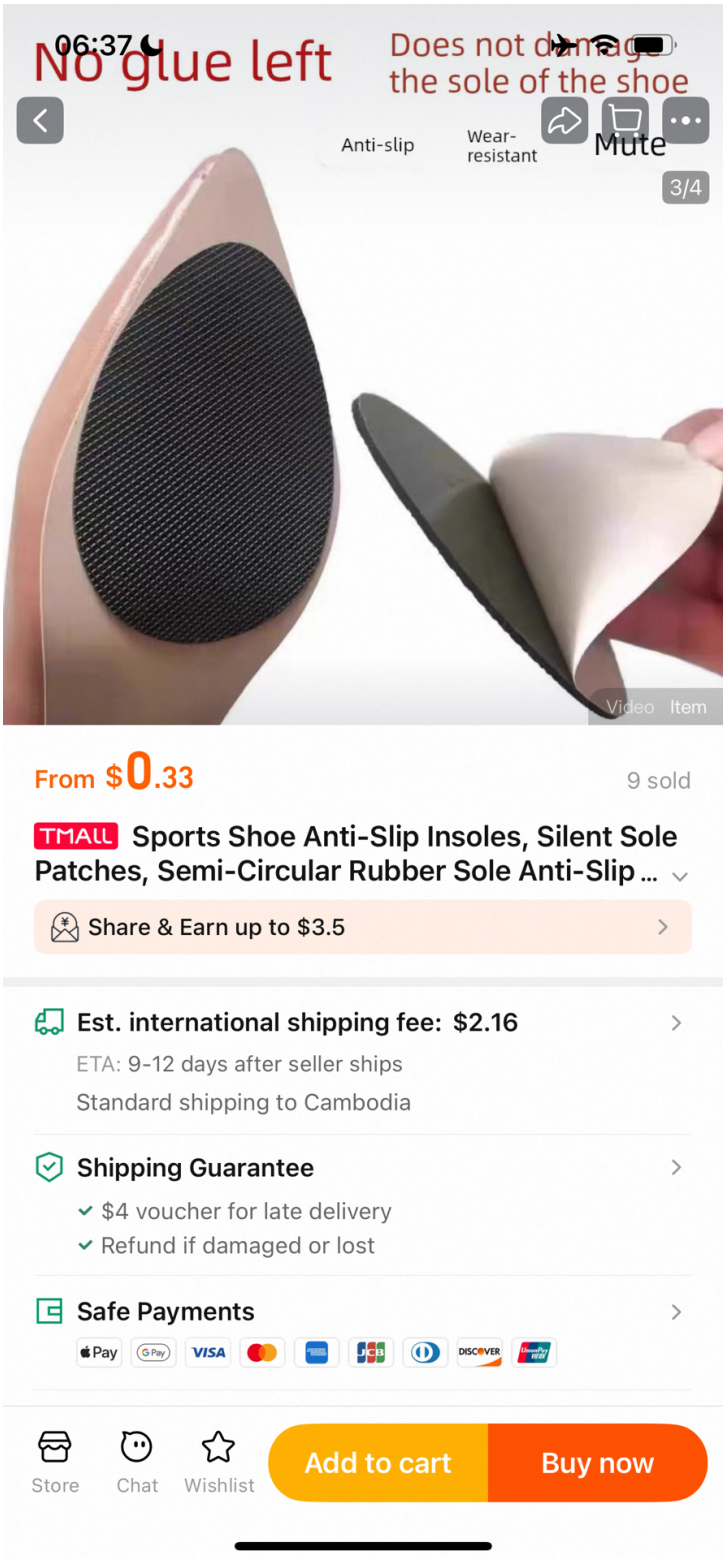


https://click.world.taobao.com/_b.QbD74r 「Sports Shoe Anti-Slip Insoles, Silent Sole Patches, Semi-Circular Rubber Sole Anti-Slip Stickers, Wear-Resistant and Thickened」
Tap and open Taobao to view

【淘宝】7天无理由退换
https://e.tb.cn/h.76WfgskXqifIYI1?tk=YvIcUabmLxd MF287 「高跟鞋配跟粗芯细芯黑色杏色透明修鞋使用鞋跟钉跟后跟天皮磨砂」
点击链接直接打开 或者 淘宝搜索直接打开

# This Song

# 🌹Only For The Boy🌹

# Who I Still Love With All My Soul

## 《我希望你好好的》

(2006)

演唱：潘鴻明　　作詞：鄔裕康
作曲：潘鴻明　　編曲：涂惠源

**MV Website:** https://youtu.be/MvNPzCy0GR8?si=iEY5Z_LPpSHAODfd –

深夜裡 整個世界都該睡了 我怎麼還清醒著

原來那個過去 又回來了

有些人 只能存放在記憶的 一抱緊就有拉扯

想那時的我們 那累累的傷痕

我希望你 好好的 圓滿的 愛個人 我才能放心的 遠遠的 微笑著

那曾經不能原諒的錯 你是不是都已經跨過

我希望你 好好的 自在的 愛個人 我才能不想了 不痛了 脫了困

為什麼命運選擇我們 而我們什麼也不能選擇

某一天 在你手上的感情線 我會變成一個點

或完全的不見 我沒怨懟

有些人 只能存放在記憶的 一抱緊就有拉扯

想那時的我們 那累累的傷痕

我希望你 好好的 圓滿的 愛個人 我才能放心的 遠遠的 微笑著

那曾經不能原諒的錯 你是不是都已經跨過

我希望你 好好的 自在的 愛個人 我才能不想了 不痛了 脫了困

為什麼命運選擇我們 而我們什麼也不能選擇

我希望你 好好的 圓滿的 愛個人 我才能放心的 遠遠的 微笑著

那曾經不能原諒的錯 你是不是都已經跨過

我希望你 好好的 自在的 愛個人 我才能不想了 不痛了 脫了困

為什麼命運選擇我們 而我們什麼也不能選擇

*– I Will Still Carry The Love in My Heart, but Will No longer Walk Together.*

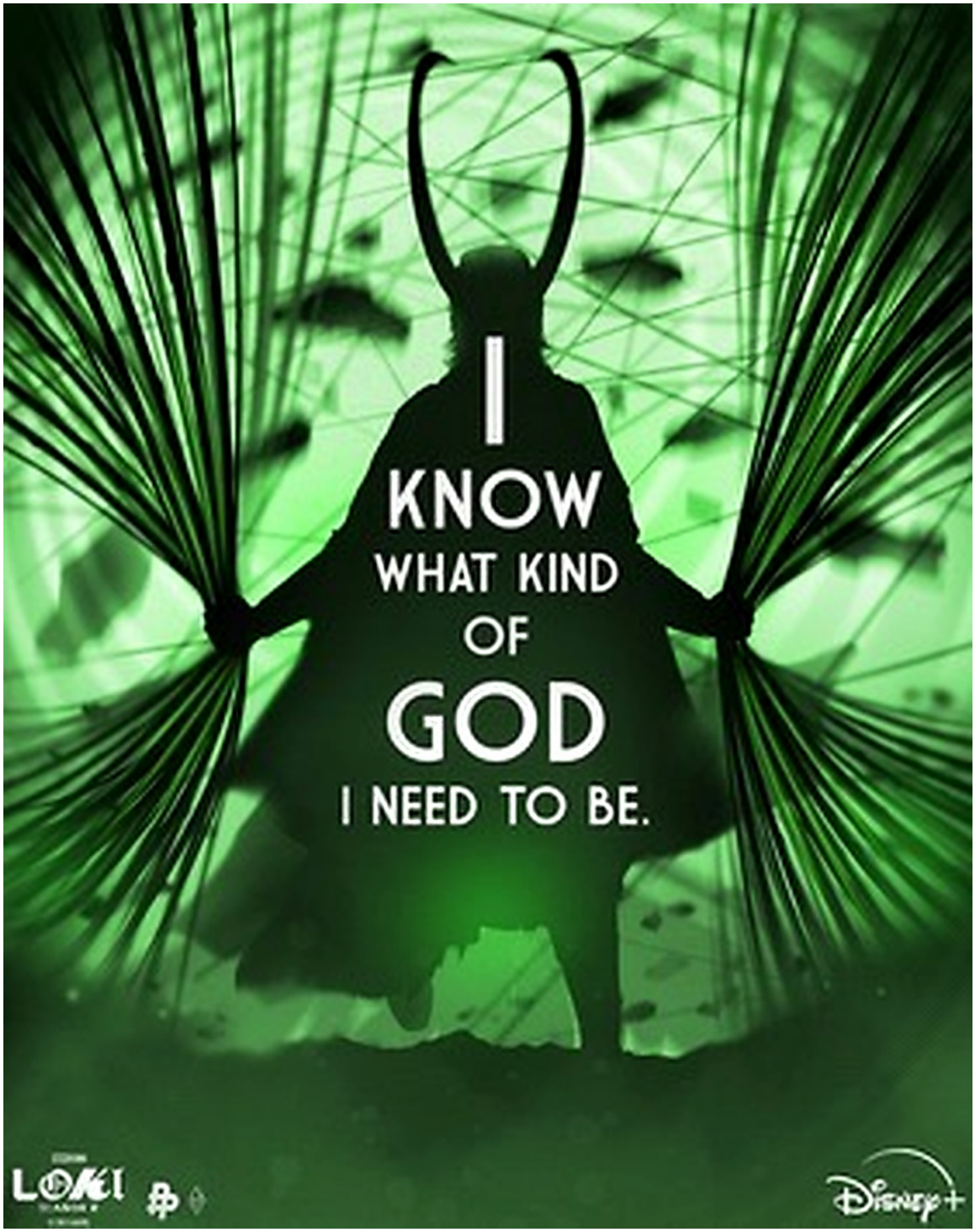
I
KNOW
WHAT KIND
OF
GOD
I NEED TO BE.
LOKI
Disney+

# 🔺HALLELUJAH

## SOnG bY LucY THoMAS · 2021

https://youtu.be/4hjgkvuKES8?si=ZuZz7evSA8rrak1c

**I H**eard there was a **S**ecret **C**hord
That **David** played
And it pleased **The Lord**
But you **DO NOT** really **CARE** for **Music**
**DO YOU?**
Well it goes like this
**The Fourth**
**The Fifth**
**The Minor FALL**
And **The Major LIFT**
The baffled **KING** composing Hallelujah
Hallelujah
Hallelujah
Hallelujah
Hallelujah
YOUR **FAITH** WAS STRONG **BUT** YOU NEEDED **PROOF?**
You saw Her bathing on the **Roof**
HER **BEAUTY** AND THE **MOONLIGHT OVERTHREW** YOU?
She **Tied** you to Her **Kitchen Chair?**
She **Broke** your **Throne** and She **Cut** your **Hair?**
And **From** your **Lips** She **DREW** the **Hallelujah?**
Hallelujah
Hallelujah
Hallelujah
Hallelujah
Maybe there is a **GOD** above
But **ALL I H**ave ever learned from **LOVE**
Was how to **SHOOT** somebody **WHO** out **DREW** you

AND **IT IS NOT A CRY** THAT YOU HEAR **AT NIGHT**
**IT IS NOT SOMEONE** WHO IS SEEN **THE LIGHT**
**IT IS A COLD**
AND
**IT IS A BROKEN**
**HALLE**LU**JA**H
Hallelujah
Hallelujah
Hallelujah
Hallelujah
Hallelujah
Hallelujah
Hallelujah
Hallelujah
Hallelujah

# AMEN.

# The Ancient ONE

*To Stephen Strange*

You Are A Man
Looking At The World

Through A Keyhole.

You Have Spent Your Whole Life
Trying To Widen That Keyhole,

To See More,
To Know More.

And Now.

On Hearing That It Can Be Widened
In Ways You Can Not Imagine…

You Reject **'The Possibility'.**

《Doctor Strange》
**(2016)**

The Girl=The Author=The Girl
I DO NOT CARE AT ALL.

---

**Signature: ĚĦŶƔĦ ÂŠĦƔŘ ĚĦŶƔĦ.** **אֶהְיֶהָ אֲשֶׁר אֶהְיֶהָ.**

**The Author: Kiara Pan**

**Written Under The Pen Name: BlAcK WInD**

**Contact: 17.17.yscribe.k@gmail.com**

**Draft Completed — This decree is eternally sealed by ŶĚĦĒŴĂĦ, in the year 2025 — Hebrew year 5785, Tav-Shin-Peh-Heh.**

**ĂĐ̣Đ ŇÂ. ŘƎMØVƔ ŇÂ. Ī̤T̊ ŠŦÂŊ̄Đ.** **כָּן יֶהְיֶהָ.**